

Hôn Trộm 55 Lần

Contents

Hôn Trộm 55 Lần	10
1. Chương 1: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (1)	11
2. Chương 2: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (2)	11
3. Chương 3: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (3)	12
4. Chương 4: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (4)	13
5. Chương 5: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (5)	15
6. Chương 6: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (6)	15
7. Chương 7: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (7)	16
8. Chương 8: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (8)	17
9. Chương 9: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (9)	18
10. Chương 10: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (10)	19
11. Chương 11: Lại Muốn Dụ Dễ Tôi? (1)	20
12. Chương 12: Lại Muốn Dụ Dễ Tôi? (2)	21
13. Chương 13: Lại Muốn Dụ Dễ Tôi? (3)	22
14. Chương 14: Lại Muốn Dụ Dễ Tôi? (4)	23
15. Chương 15: Lại Muốn Dụ Dễ Tôi? (5)	24
16. Chương 16: Lại Muốn Dụ Dễ Tôi? (6)	25
17. Chương 17: Lại Muốn Dụ Dễ Tôi? (7)	26
18. Chương 18: Lại Muốn Dụ Dễ Tôi? (8)	27
19. Chương 19: Lại Muốn Dụ Dễ Tôi? (9)	27
20. Chương 20: Lại Muốn Dụ Dễ Tôi? (10)	28
21. Chương 21: Ai Cho Phép Cô Vào? (1)	29
22. Chương 22: Ai Cho Phép Cô Vào? (2)	30
23. Chương 23: Ai Cho Phép Cô Vào? (3)	31
24. Chương 24: Ai Cho Phép Cô Vào? (4)	32
25. Chương 25: Ai Cho Phép Cô Vào? (5)	33
26. Chương 26: Ai Cho Phép Cô Vào? (6)	34
27. Chương 27: Ai Cho Phép Cô Vào? (7)	35
28. Chương 28: Ai Cho Phép Cô Vào? (8)	36
29. Chương 29: Hợp Đồng Quảng Cáo (1)	36
30. Chương 30: Hợp Đồng Quảng Cáo (2)	37
31. Chương 31: Hợp Đồng Quảng Cáo (3)	38
32. Chương 32: Hợp Đồng Quảng Cáo (4)	39
33. Chương 33: Hợp Đồng Quảng Cáo (5)	40
34. Chương 34: Hợp Đồng Quảng Cáo (6)	41
35. Chương 35: Hợp Đồng Quảng Cáo (7)	42
36. Chương 36: Cơ Thể Vẫn Còn Đáng Tiền (8)	43
37. Chương 37: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (1)	44
38. Chương 38: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (2)	45
39. Chương 39: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (3)	46
40. Chương 40: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (4)	47
41. Chương 41: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (5)	48

42. Chương 42: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (6)	49
43. Chương 43: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (7)	50
44. Chương 44: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (8)	51
45. Chương 45: Hợp Đồng Quảng Cáo (1)	52
46. Chương 46: Hợp Đồng Quảng Cáo (2)	53
47. Chương 47: Hợp Đồng Quảng Cáo (3)	54
48. Chương 48: Hợp Đồng Quảng Cáo (4)	55
49. Chương 49: Hợp Đồng Quảng Cáo (5)	56
50. Chương 50: Hợp Đồng Quảng Cáo (6)	57
51. Chương 51: Hợp Đồng Quảng Cáo (7)	58
52. Chương 58: Hợp Đồng Quảng Cáo (8)	58
53. Chương 53: Hợp Đồng Quảng Cáo (9)	59
54. Chương 54: Hợp Đồng Quảng Cáo (10)	60
55. Chương 55: Hợp Đồng Quảng Cáo (11)	61
56. Chương 56: Hợp Đồng Quảng Cáo (12)	62
57. Chương 57: Hợp Đồng Quảng Cáo (13)	63
58. Chương 58: Hợp Đồng Quảng Cáo (14)	64
59. Chương 59: Hợp Đồng Quảng Cáo (15)	65
60. Chương 60: Tuổi Xuân Niên Thiếu, Thời Gian Không Tàn (8)	66
61. Chương 61: Ký Tên Vào Đây (1)	67
62. Chương 62: Ký Tên Ở Đây (2)	68
63. Chương 63: Ký Tên Vào Đây (3)	69
64. Chương 64: Ký Tên Vào Đây (4)	69
65. Chương 65: Ký Tên Ở Đây (5)	70
66. Chương 66: Ký Tên Ở Đây (6)	71
67. Chương 67: Ký Tên Vào Đây (7)	72
68. Chương 68: Ký Tên Vào Đây (8)	73
69. Chương 69: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc (1)	74
70. Chương 70: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc (2)	75
71. Chương 71: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc (3)	76
72. Chương 72: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc (4)	77
73. Chương 73: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc (5)	78
74. Chương 74: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc (6)	79
75. Chương 75: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc (7)	80
76. Chương 76: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc [8]	80
77. Chương 77: Cô Thật Là Thẳng Thắn (1)	81
78. Chương 78: Cô Thật Là Thẳng Thắn (2)	82
79. Chương 79: Cô Thật Là Thẳng Thắn (3)	83
80. Chương 80: Cô Thật Là Thẳng Thắn (4)	84
81. Chương 81: Cô Thật Là Thẳng Thắn (5)	85
82. Chương 82: Cô Thật Là Thẳng Thắn (6)	86
83. Chương 83: Cô Thật Là Thẳng Thắn (7)	87
84. Chương 84: Cô Thật Là Thẳng Thắn (8)	88
85. Chương 85: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì (1)	88
86. Chương 86: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì (2)	89
87. Chương 87: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì? (3)	90
88. Chương 88: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì? (4)	91
89. Chương 89: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì? (5)	92
90. Chương 90: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì? (6)	93
91. Chương 91: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì (7)	94
92. Chương 92: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì ? (8)	95
93. Chương 93: Trong Mắt Cô, Tôi Là Cái Gì? (9)	96
94. Chương 94: Trong Mắt Em, Tôi Là Cái Gì? (10)	97
95. Chương 95: Tình Yêu Không Thể Yêu (1)	97

96. Chương 96: Tình Yêu Không Thể Yêu (2)	98
97. Chương 97: Tình Yêu Không Thể Yêu (3)	99
98. Chương 98: Tình Yêu Không Thể Yêu (4)	100
99. Chương 99: Tình Yêu Không Thể Yêu (5)	101
100. Chương 100: Tình Yêu Không Thể Yêu (6)	102
101. Chương 101: Tình Yêu Không Thể Yêu (7)	103
102. Chương 102: Tình Yêu Không Thể Yêu (8)	104
103. Chương 103: Tình Yêu Không Thể Yêu (9)	105
104. Chương 104: Tình Yêu Không Thể Yêu (10)	106
105. Chương 105: Tình Yêu Không Thể Yêu (11)	107
106. Chương 106: Tình Yêu Không Thể Yêu (12)	108
107. Chương 107: Tối Nay Tôi Không Cần (1)	108
108. Chương 108: Tối Nay Tôi Không Cần (2)	109
109. Chương 109: Tình Yêu Không Thể Yêu (3)	110
110. Chương 110: Tối Nay Tôi Không Cần (4)	111
111. Chương 111: Tối Nay Tôi Không Cần (5)	112
112. Chương 112: Tối Nay Tôi Không Có Nhu Cầu (6)	113
113. Chương 113: Tối Nay Tôi Không Cần (7)	113
114. Chương 114: Tối Nay Tôi Không Có Nhu Cầu (8)	114
115. Chương 115: Trong Và Ngoài Phim (1)	115
116. Chương 116: Trong Phim Và Ngoài Đời (2)	116
117. Chương 117: Trong Phim Và Ngoài Đời (3)	117
118. Chương 118: Trong Phim Và Ngoài Đời (4)	118
119. Chương 119: Trong Phim Và Ngoài Đời (5)	119
120. Chương 120: Trong Phim Và Ngoài Đời (6)	120
121. Chương 121: Trong Và Ngoài Phim (7)	121
122. Chương 122: Trong Phim Và Ngoài Đời (8)	122
123. Chương 123: Trong Phim Và Ngoài Đời (9)	123
124. Chương 124: Trong Phim Và Ngoài Đời (10)	123
125. Chương 125: Trong Phim Và Ngoài Đời (11)	124
126. Chương 126: Trong Phim Và Ngoài Đời (12)	125
127. Chương 127: Cô Có Gì Muốn Hỏi Tôi? (1)	126
128. Chương 128: Cô Có Gì Muốn Hỏi Tôi? (2)	127
129. Chương 129: Cô Có Gì Muốn Hỏi Tôi? (3)	128
130. Chương 130: Cô Có Gì Muốn Hỏi Tôi? (4)	129
131. Chương 131: Đừng Nói Năng Linh Tinh (5)	130
132. Chương 132: Đừng Nói Năng Linh Tinh (6)	131
133. Chương 133: Đừng Nói Năng Linh Tinh (7)	132
134. Chương 134: Đừng Nói Năng Linh Tinh (8)	132
135. Chương 135: Đừng Nói Năng Linh Tinh (9)	133
136. Chương 136: Đừng Nói Năng Linh Tinh (10)	134
137. Chương 137: Anh Cũng Thích Trời Mưa? (1)	135
138. Chương 138: Anh Cũng Thích Trời Mưa? (2)	136
139. Chương 139: Anh Cũng Thích Trời Mưa? (3)	137
140. Chương 140: Anh Cũng Thích Trời Mưa? (4)	138
141. Chương 141: Anh Cũng Thích Trời Mưa (5)	139
142. Chương 142: Anh Cũng Thích Trời Mưa (6)	139
143. Chương 143: Anh Cũng Thích Trời Mưa? (7)	140
144. Chương 144: Anh Cũng Thích Trời Mưa? (8)	141
145. Chương 145: Anh Cũng Thích Trời Mưa (9)	142
146. Chương 146: Anh Cũng Thích Trời Mưa ? (10)	143
147. Chương 147: Anh Cũng Thích Trời Mưa (11)	144
148. Chương 148: Anh Cũng Thích Trời Mưa?[12]	144
149. Chương 149: Trả Lời Tôi Một Vấn Đề (1)	145

150. Chương 150:	Trả Lời Tôi Một Vấn Đề (2)	146
151. Chương 151:	Trả Lời Tôi Một Vấn Đề (3)	147
152. Chương 152:	Trả Lời Tôi 1 Vấn Đề (4)	148
153. Chương 153:	Trả Lời Tôi Một Vấn Đề (5)	149
154. Chương 154:	Trả Lời Tôi 1 Vấn Đề (6)	150
155. Chương 155:	Trả Lời Tôi Một Vấn Đề (7)	151
156. Chương 156:	Trả Lời Tôi 1 Vấn Đề (8)	152
157. Chương 157:	Trả Lời Tôi Một Vấn Đề (9)	152
158. Chương 158:	Trả Lời Tôi 1 Vấn Đề (10)	153
159. Chương 159:	Gieo Gió Gặt Bão (1)	154
160. Chương 160:	Gieo Gió Gặt Bão (2)	155
161. Chương 161:	Gieo Gió Gặt Bão (3)	156
162. Chương 162:	Gieo Gió Gặt Bão (4)	157
163. Chương 163:	Gieo Gió Gặt Bão (5)	158
164. Chương 164:	Gieo Gió Gặt Bão (6)	159
165. Chương 165:	Gieo Gió Gặt Bão (7)	160
166. Chương 166:	Gieo Gió Gặt Bão (8)	160
167. Chương 167:	Gieo Gió Gặt Bão (9)	161
168. Chương 168:		162
169. Chương 169:	Lục Ảnh Đế Nổi Giận (1)	163
170. Chương 170:	Lục Ảnh Đế Nổi Giận (2)	164
171. Chương 171:	Lục Ảnh Đế Tức Giận (3)	165
172. Chương 172:	Lục Ảnh Đế Tức Giận (4)	166
173. Chương 173:	Lục Ảnh Đế Nổi Giận (5)	167
174. Chương 174:	Lục Ảnh Đế Nổi Giận (6)	167
175. Chương 175:	Lục Ảnh Đế Nổi Giận (7)	168
176. Chương 176:	Lục Ảnh Đế Tức Giận (8)	169
177. Chương 177:	Lục Ảnh Đế Nổi Giận (9)	170
178. Chương 178:	Lục Ảnh Đế Tức Giận (10)	171
179. Chương 179:	Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (1)	172
180. Chương 180:	Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (2)	173
181. Chương 181:	Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (3)	174
182. Chương 182:	Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (4)	174
183. Chương 183:	Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (5)	175
184. Chương 184:	Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (6)	176
185. Chương 185:	Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (7)	177
186. Chương 186:	Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (8)	178
187. Chương 187:	Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (9)	179
188. Chương 188:	Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (10)	180
189. Chương 189:	Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (11)	181
190. Chương 190:	Lời Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (12)	182
191. Chương 191:	Tại Sao Không Phải Là Tôi (1)	183
192. Chương 192:	Tại Sao Không Phải Là Tôi? (2)	184
193. Chương 193:	Tại Sao Không Phải Là Tôi? (3)	185
194. Chương 194:	Tại Sao Không Phải Là Tôi(4)	186
195. Chương 195:	Tại Sao Không Phải Là Tôi ? (5)	187
196. Chương 196:	Tại Sao Không Phải Là Tôi? (6)	188
197. Chương 197:	Tại Sao Không Phải Là Tôi(7)	189
198. Chương 198:	Tại Sao Không Phải Là Tôi ? (8)	191
199. Chương 199:	Tại Sao Không Phải Là Tôi? (9)	192
200. Chương 200:	Tại Sao Không Phải Là Tôi? (10)	193
201. Chương 201:	Sẽ Vẫn Thích Cô Ấy Chứ?(1)	194
202. Chương 202:	Sẽ Vẫn Thích Cô Ấy Chứ?(2)	195

203. Chương 203: Sê Luôn Thích Cô Ấy Sao? (3)	196
204. Chương 204: Sê Luôn Thích Cô Ấy Sao? (4)	197
205. Chương 205: Sê Luôn Thích Cô Ấy Sao? (5)	198
206. Chương 206: Sê Luôn Thích Cô Ấy Sao? (6)	199
207. Chương 207: Sê Luôn Thích Cô Ấy Sao? (7)	200
208. Chương 208: Sê Luôn Thích Cô Ấy Sao? (8)	201
209. Chương 209: Sê Luôn Thích Cô Ấy Sao? (9)	202
210. Chương 210: Vẫn Sê Thích Cô Ấy Sao? [10]	203
211. Chương 211: Vẫn Sê Thích Cô Ấy Sao? [11]	204
212. Chương 212: Vẫn Sê Thích Cô Ấy Sao? [12]	205
213. Chương 213: Bị Nghi Ngờ Yêu (1)	206
214. Chương 214: Bị Nghi Ngờ Yêu (2)	207
215. Chương 215: Bị Nghi Ngờ Yêu (3)	208
216. Chương 216: Bị Nghi Ngờ Yêu (4)	209
217. Chương 217: Bị Nghi Ngờ Yêu (5)	210
218. Chương 218: Bị Nghi Ngờ Yêu (6)	211
219. Chương 219: Bị Nghi Ngờ Yêu (7)	212
220. Chương 220: Tình Yêu Sáu Sắc Bị Hoài Nghi (8)	213
221. Chương 221: Tình Yêu Sáu Sắc Bị Hoài Nghi (9)	214
222. Chương 222: Tình Yêu Sáu Sắc Bị Hoài Nghi (10)	215
223. Chương 223: Tình Yêu Sáu Sắc Bị Nghi Ngờ (11)	216
224. Chương 224 + 225: Tình Yêu Sáu Sắc Bị Hoài Nghi (12 + 13)	217
225. Chương 226: Tình Yêu Sáu Sắc Bị Hoài Nghi (14)	219
226. Chương 227: Tình Yêu Sáu Sắc Bị Hoài Nghi (15)	221
227. Chương 228: Tình Yêu Sáu Nặng Bị Hoài Nghi (16)	222
228. Chương 229: Tình Yêu Sáu Sắc Bị Hoài Nghi (17)	223
229. Chương 230: Tình Yêu Sáu Sắc Bị Nghi Ngờ (18)	224
230. Chương 231: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Cô Không Thể Động Vào! (1)	225
231. Chương 232: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Cô Không Thể Động Vào! (2)	226
232. Chương 233: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Cô Không Thể Động Vào! (3)	227
233. Chương 234: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Cô Không Thể Động Vào! (4)	228
234. Chương 235: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Cô Không Thể Động Vào! (5)	229
235. Chương 236: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Cô Không Thể Động Vào!	229
236. Chương 237: Nàng Là Người Duy Nhất Người Không Thể Động Vào (2)	231
237. Chương 238: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Cô Không Thể Động Vào! [8]	232
238. Chương 239: Duy Chỉ Có Cô Ấy Là Cô Không Thể Động Vào! [9]	233
239. Chương 240: Duy Chì Có Cô Ấy Là Cô Không Thể Động Vào! [10]	234
240. Chương 241: Cô Biết Người Hấn Thích Là Ai Sao? [1]	235
241. Chương 242: Cô Biết Hấn Thích Ai Sao? [2]	236
242. Chương 243: Cô Biết Người Hấn Thích Là Ai Sao? [3]	237
243. Chương 244: Cô Biết Người Hấn Thích Ai Sao? [4]	238
244. Chương 245: Cô Có Biết Anh Ấy Thích Ai Không? [5]	239
245. Chương 246: Cô Có Biết Anh Ta Thích Ai Không? [6]	240
246. Chương 247: Cô Có Biết Anh Ấy Thích Ai Không? [7]	241
247. Chương 248: Cô Có Biết Anh Ấy Thích Ai Không? [8]	242
248. Chương 249: Cô Có Biết Anh Ấy Thích Ai Không? [9]	243
249. Chương 250: Cô Có Biết Anh Ấy Thích Ai Không? [10]	246
250. Chương 251: Cô Có Biết Người Anh Ấy Thích Là Ai Không? [11]	247
251. Chương 252: Cô Có Biết Người Anh Ấy Thích Là Ai Không? (12)	248
252. Chương 253: Cậu Có Biết Người Anh Ta Thích Là Ai Không? (13)	249

253. Chương 254:	Cậu Có Biết Người Anh Ta Thích Là Ai Không?(14)	250
254. Chương 255:	Cậu Có Biết Người Anh Ta Thích Là Ai Không? (15)	251
255. Chương 256:	Em Có Biết Anh Ta Thích Ai Không?[16]	252
256. Chương 257:	Cậu Có Biết Người Anh Ta Thích Là Ai Không?(17)	253
257. Chương 258:	Cậu Có Biết Người Anh Ta Thích Là Ai Không?(17)	254
258. Chương 259:	Cô Có Biết Anh Ấy Thích Ai Không?[19]	255
259. Chương 260:	Cậu Có Biết Người Anh Ta Thích Là Ai Không? (20)	256
260. Chương 261:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh Nhé (1)	257
261. Chương 262:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (2)	258
262. Chương 263:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(3)	260
263. Chương 264:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (4)	261
264. Chương 265:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (5)	262
265. Chương 266:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(6)	263
266. Chương 267:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (7)	263
267. Chương 268:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (8)	265
268. Chương 269:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(9)	266
269. Chương 270:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(10)	267
270. Chương 271:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(11)	268
271. Chương 272:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (12)	269
272. Chương 273:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(13)	270
273. Chương 274:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(14)	271
274. Chương 275:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (15)	272
275. Chương 276:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(16)	273
276. Chương 277:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(17)	275
277. Chương 278:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (18)	276
278. Chương 279:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(19)	277
279. Chương 280:	Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(20)	278
280. Chương 281:	Khiến Cô Thất Vọng Rồi Sao? (1)	279
281. Chương 282:	Để Cho Anh/cô Thất Vọng Sao? (2)	280
282. Chương 283:	Khiến Cho Cô Thất Vọng Rồi Sao?(3)	281
283. Chương 284:	Khiến Cô Thất Vọng Rồi Sao? (4)	282
284. Chương 285:	Khiến Cô Thất Vọng Rồi Sao? (5)	283
285. Chương 286:	Khiến Cho Co Thất Vọng Rồi Sao? (6)	284
286. Chương 287:	Khiến Cô Thất Vọng Rồi Sao?"	286
287. Chương 288:	Khiến Cô Thất Vọng Rồi Sao? (8)	287
288. Chương 289:	Khiến Cho Người Thất Vọng Rồi Sao? (9)	288
289. Chương 290:	Khiến Cô Thất Vọng Rồi Sao?(10)	289
290. Chương 291:	Nhìn Rõ Xem Tôi Là Ai?(1)	290
291. Chương 292:	Nhìn Cho Rõ Xem Tôi Là Ai (2)	291
292. Chương 293:	Nhìn Cho Rõ Xem Tôi Là Ai(3)	292
293. Chương 294:	Nhìn Rõ Xem Tôi Là Ai (4)	293
294. Chương 295:	Nhìn Cho Rõ Xem Tôi Là Ai (5)	294
295. Chương 296:	Nhìn Cho Rõ Xem Tôi Là Ai(6)	295
296. Chương 297:	Nhìn Rõ Xem Tôi Là Ai(7)	296
297. Chương 298:	Nhìn Cho Rõ Xem Tôi Là Ai (8)	297
298. Chương 299:	Nhìn Cho Rõ Xem Tôi Là Ai(9)	298
299. Chương 300:	Nhìn Rõ Xem Tôi Là Ai (10)	299
300. Chương 301:	Nhà Họ Hứa Không Có Phản Ứng(1)	300
301. Chương 302:	Nhà Họ Hứa Không Có Phản Ứng(2)	301
302. Chương 303:	Nhà Họ Hứa Không Có Phản Ứng (3)	302
303. Chương 304:	Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng(4)	303
304. Chương 305:	Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng(5)	304
305. Chương 306:	Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng(6)	305
306. Chương 307:	Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (7)	306

307. Chương 308:	Hứa Gia Mộc Tỉnh Lại (8)	307
308. Chương 309:	Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng(9)	308
309. Chương 310:	Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (10)	309
310. Chương 311:	Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (11)	310
311. Chương 312:	Hứa Gia Mộc Tỉnh Lại (12)	312
312. Chương 313:	Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng(13)	313
313. Chương 314:	Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (14)	314
314. Chương 315:	Hứa Gia Mộc Tỉnh Lại (15)	315
315. Chương 316:	Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng(16)	316
316. Chương 317:	Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (17)	317
317. Chương 318:	Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (18)	318
318. Chương 319:	Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (19)	319
319. Chương 320:	Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (20)	320
320. Chương 321:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (1)	321
321. Chương 322:	Ba Tiếng “thật Xin Lỗi” (2)	323
322. Chương 323:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”(3)	324
323. Chương 324:	Ba Tiếng “thực Xinlỗi” (4)	325
324. Chương 325:	Ba Tiếng “thật Xin Lỗi” (5)	326
325. Chương 325:	Ba Tiếng “thật Xin Lỗi” (5)	327
326. Chương 326:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (6)	328
327. Chương 327:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (7)	329
328. Chương 328:	Ba Tiếng “thật Xin Lỗi” (8)	330
329. Chương 329:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”	331
330. Chương 330:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (10)	331
331. Chương 331:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (11)	332
332. Chương 332:	Ba Chữ “thật Xin Lỗi” (12)	333
333. Chương 333:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”(13)	334
334. Chương 334:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi.”	336
335. Chương 335:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (15)	337
336. Chương 336:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”	338
337. Chương 337:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”	339
338. Chương 338:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (18)	340
339. Chương 339:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”	341
340. Chương 340:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (20)	342
341. Chương 341:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”(21)	343
342. Chương 342:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”(22)	344
343. Chương 343:	Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (23)	345
344. Chương 344:	Ba Tiếng “thật Xin Lỗi” (24)	346
345. Chương 345:	Hai Câu “wo Ai Ni” (1)	347
346. Chương 346:	Hai Câu “wo Ai Ni” (2)	347
347. Chương 347:	Hai Câu “wo Ai Ni” (3)	348
348. Chương 348:	Ba Từ “anh/em Yêu Em/anh” (4)	349
349. Chương 349:	Hai Câu “wo Ai Ni.” (5)	350
350. Chương 350:	Hai Câu “anh Yêu Em” Và “em Yêu Anh” (6)	351
351. Chương 351:	Hai Câu “anh Yêu Em” Và “em Yêu Anh” (7)	352
352. Chương 353:	Hai Câu “wo Ai Ni”(9)	353
353. Chương 532:	Ba Từ ”anh/em Yêu Em/anh (8)	354
354. Chương 532:	Ba Từ ”anh/em Yêu Em/anh (8)	355
355. Chương 532:	Ba Từ ”anh/em Yêu Em/anh (8)	356
356. Chương 532:	Ba Từ ”anh/em Yêu Em/anh (8)	357
357. Chương 532:	Ba Từ ”anh/em Yêu Em/anh (8)	358
358. Chương 532:	Ba Từ ”anh/em Yêu Em/anh (8)	359
359. Chương 353:	Hai Câu “wo Ai Ni”(9)	360
360. Chương 354:	Hai Câu “anh Yêu Em” Và “em Yêu Anh” (10)	361

361. Chương 355:	Hai Câu “wo Ai Ni”(11)	362
362. Chương 356:	Hai Câu “wo Ai Ni”(12)	363
363. Chương 357:	Hai Câu “anh Yêu Em” Và “em Yêu Anh”	365
364. Chương 358:	Hai Câu “anh Yêu Em” Và “em Yêu Anh” (14)	366
365. Chương 359:	Hai Câu “wo Ai Ni” (15)	367
366. Chương 360:	Hai Câu “wo Ai Ni” (16)	368
367. Chương 361:	Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh (1)	369
368. Chương 362:	Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh (2)	370
369. Chương 363:	Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh(3)	371
370. Chương 364:	Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh (4)	372
371. Chương 365:	Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh (5)	373
372. Chương 366:	Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh(6)	374
373. Chương 367:	Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh (7)	375
374. Chương 368:	Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh (8)	376
375. Chương 369:	Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh(9)	377
376. Chương 370:	Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh (10)	378
377. Chương 371:	Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt (1)	379
378. Chương 372:	Anh/em Cảm Thấy Anh/em Có Chỗ Nào Không Tốt? (2)	380
379. Chương 373:	Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt?(3)	381
380. Chương 374:	Anh Thấy Tôi Có Điểm Nào Chưa Tốt (4)	382
381. Chương 375:	Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt?? (5)	383
382. Chương 376:	Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt?(6)	384
383. Chương 377:	Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt (7)	385
384. Chương 378:	Anh/em Cảm Thấy Anh/em Có Chỗ Nào Không Tốt? (8)	386
385. Chương 379:	Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt?(9)	387
386. Chương 380:	Anh Cảm Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt? (10)	388
387. Chương 381:	Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt (11)	389
388. Chương 382:	Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt? (12)	390
389. Chương 383:	Anh Cảm Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt?(13)	391
390. Chương 384:	Anh Cảm Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt(14)	392
391. Chương 385:	Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt? (15)	393
392. Chương 386:	Anh Cảm Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt? (16)	394
393. Chương 387:	Anh Cảm Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt (17)	395
394. Chương 388:	Anh Cảm Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt? (18)	396
395. Chương 389:	Anh Cảm Thấy Tôi Không Tốt Chỗ Nào? (19)	397
396. Chương 390:	Anh Cảm Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt(20)	398
397. Chương 391:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(1)	399
398. Chương 392:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (2)	400
399. Chương 393:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Tôi Yêu(3)	401
400. Chương 394:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(4)	402
401. Chương 395:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (5)	403
402. Chương 396:	Tạm Biệt Tuổi Xuân, Tạm Biệt Người Tôi Yêu(6)	404
403. Chương 397:	Tạm Biệt Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(7)	405
404. Chương 398:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (8)	405
405. Chương 399:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Tôi Yêu(9)	406
406. Chương 400:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(10)	407
407. Chương 401:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(11)	408
408. Chương 402:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (12)	409
409. Chương 403:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Anh Yêu(13)	410
410. Chương 404:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(14)	411
411. Chương 405:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (15)	412
412. Chương 406:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Tôi Yêu(16)	413
413. Chương 407:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(17)	414
414. Chương 408:	Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (18)	415

415. Chương 409: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Tôi Yêu(19)	416
416. Chương 410: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(20)	418
417. Chương 411: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (21)	419
418. Chương 412: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (22)	420
419. Chương 413: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Tôi Yêu [22]	421
420. Chương 414: Anh Âm Thầm Làm Bạn (1)	422
421. Chương 415: Anh Âm Thầm Làm Bạn (2)	423
422. Chương 416: Anh Âm Thầm Làm Bạn [3]	424
423. Chương 417: Anh Âm Thầm Làm Bạn (4)	425
424. Chương 418: Anh Âm Thầm Làm Bạn (5)	426
425. Chương 419: Anh Âm Thầm Làm Bạn [6]	427
426. Chương 420: Anh Âm Thầm Làm Bạn (7)	428
427. Chương 421: Anh Âm Thầm Làm Bạn (8)	429
428. Chương 422: Anh Âm Thầm Làm Bạn (9)	430
429. Chương 423: Anh Âm Thầm Làm Bạn [10]	431
430. Chương 424: Anh Âm Thầm Làm Bạn (11)	432
431. Chương 425: Anh Âm Thầm Làm Bạn (12)	433
432. Chương 426: Anh Âm Thầm Làm Bạn (13)	434
433. Chương 427: Anh Âm Thầm Làm Bạn (14)	435
434. Chương 428: Anh Âm Thầm Làm Bạn (15)	436
435. Chương 429: Anh Âm Thầm Làm Bạn(16)	437
436. Chương 430: Anh Âm Thầm Làm Bạn (17)	438
437. Chương 431: Anh Âm Thầm Làm Bạn (18)	439
438. Chương 432: Anh Âm Thầm Làm Bạn (19)	441
439. Chương 433: Anh Âm Thầm Làm Bạn [20]	442
440. Chương 434: Anh Âm Thầm Làm Bạn (21)	443
441. Chương 435: Anh Âm Thầm Làm Bạn (22)	444
442. Chương 436: Anh Âm Thầm Làm Bạn [23]	445
443. Chương 437: Anh Âm Thầm Làm Bạn (24)	446
444. Chương 438: Anh Âm Thầm Làm Bạn (25)	447
445. Chương 439: Anh Âm Thầm Làm Bạn [26]	448
446. Chương 440: Anh Âm Thầm Làm Bạn (27)	449
447. Chương 441: Vì Sao Lại Không Cần Con Của Em? (1)	450
448. Chương 442: Vì Sao Không Cần Con Của Chúng Ta? (2)	451
449. Chương 443: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?[3]	452
450. Chương 444: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?(4)	454
451. Chương 445: Vì Sao Không Cần Con Của Chúng Ta? (5)	455
452. Chương 446: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?[6]	456
453. Chương 447: Tại Sao Anh Lại Không Cần Con Của Chúng Ta (7)	457
454. Chương 448: Vì Sao Không Cần Con Của Chúng Ta? (8)	458
455. Chương 449: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?[9]	459
456. Chương 450: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?[10]	460
457. Chương 451: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta (11)	461
458. Chương 452: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta? (12)	462
459. Chương 453: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?[13]	463
460. Chương 454: Tại Sao Lại Không Cần Con Của Chúng Ta (14)	464
461. Chương 455: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta? (15)	465
462. Chương 456: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?[16]	466
463. Chương 457: Tại Sao Không Cần Con Của Chúng Ta (17)	467
464. Chương 458: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta? (18)	468
465. Chương 459: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?[19]	469
466. Chương 460: Tại Sao Không Cần Con Của Chúng Ta(20)	470
467. Chương 461: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp	471
468. Chương 462: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp (2)	472

469. Chương 463: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp [3]	473
470. Chương 464: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp(4)	474
471. Chương 465: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp(5)	475
472. Chương 466: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp [6]	476
473. Chương 467: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp (7)	477
474. Chương 468: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp (8)	478
475. Chương 469: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp Thời Gian [9]	479
476. Chương 470: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp (10)	481
477. Chương 470: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp (10)	482
478. Chương 471: Chat Webcam (1)	483
479. Chương 472: Chat Webcam (2)	484
480. Chương 473: Chat Webcam [3]	485
481. Chương 474: Chat Webcam (4)	486
482. Chương 475: Chat Webcam (5)	487
483. Chương 476: Chat Webcam [6]	488
484. Chương 477: Chat Webcam (7)	489
485. Chương 478: Chat Webcam (7)	491
486. Chương 479: Chat Webcam [9]	492
487. Chương 480: Chat Webcam (10)	493
488. Chương 481: Giải Trừ Hôn Ước(1)	494
489. Chương 482: Hủy Bỏ Hôn Ước (2)	495
490. Chương 483: Giải Trừ Hôn Ước [3]	496
491. Chương 484: Giải Trừ Hôn Ước (4)	497
492. Chương 485: Hủy Bỏ Hôn Ước (5)	498
493. Chương 486: Giải Trừ Hôn Ước [6]	499
494. Chương 487: Giải Trừ Hôn Ước(7)	500
495. Chương 488: Hủy Bỏ Hôn Ước (8)	501
496. Chương 489: Giải Trừ Hôn Ước [9]	502
497. Chương 490: Giải Trừ Hôn Ước (10)	503
498. Chương 491: Giải Trừ Hôn Ước (11)	504
499. Chương 492: Hủy Bỏ Hôn Ước (12)	505
500. Chương 493: Giải Trừ Hôn Ước [13]	506

Hôn Trộm 55 Lần

Giới thiệu

Kết hôn dưới sự ép buộc của gia đình hai bên, bởi gia đình luôn nghĩ rằng dù bọn họ thờ ơ nhau ở tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-trom-55-lan>

1. Chương 1: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (1)

Hai chúng ta đều yêu nhau hết mình, nhưng chưa bao giờ nói được với nhau một câu...

“Wo ai ni.”

Tiếng chuông báo điện thoại di động của Lục Cẩm Niên vang lên, Kiều An Hảo giật mình tỉnh giấc, hơi nghiêng người cô phát hiện ra mình đang ngủ trong lòng Lục Cẩm Niên. Hoảng hốt vài giây, cô mới lơ mơ nhớ được cốt chuyện gì đã xảy ra đêm qua, liền như bị điện giật cô bật dậy nhảy xuống giường, vội vã chạy vào phòng tắm.

Những tiếng động không nhỏ do Kiều An Hảo gây ra, cộng với chuông điện thoại đã đánh thức Lục Cẩm Niên. Vừa hé mắt ra anh liền thấy tấm thân mảnh mai của Kiều An Hảo đang nhảy vào phòng tắm. Mặc dù chỉ là nhìn thoáng qua trong chốc lát, nhưng anh vẫn thấy rõ ràng Kiều An Hảo toàn thân lỏa lồ, trên làn da trắng nõn nà đầy những dấu hôn đậm nhạt. Bỗng từng đoạn hình ảnh nối nhau hiện ra trong đầu anh, là Kiều An Hảo chủ động chui vào trong ngực anh, hôn anh, vuốt ve anh, cởi bỏ quần áo của anh...

Lục Cẩm Niên tức giận cau mày, tầm mắt theo bản năng quét một vòng quanh phòng ngủ, nhìn thấy bên giường một đống hỗn độn, những quần áo lớn nhỏ của cả hai ném cùng một chỗ, trên ra giường còn dính một vệt nhỏ đỏ tươi...

Lục Cẩm Niên đêm qua uống nhiều rượu, sau cơn say đầu anh có chút nhức nhưng vẫn không ảnh hưởng đến những suy nghĩ, anh liền sáng tỏ chuyện xảy ra tối qua giữa anh và Kiều An Hảo.

Hóa ra anh không mơ, mà đó là sự thật.

Ánh mắt anh trở nên lạnh lẽo, bàn tay nắm chặt rồi mạnh mẽ xốc chăn lên vùng dậy, cơn tức giận bùng bùng bốc lên, Lục Cẩm Niên cũng lao theo vào phòng tắm.

Kiều An Hảo sau khi đóng cửa phòng tắm, mới lặng lẽ hít một hơi dài. Tối hôm qua, cô cũng uống chút rượu, nửa tỉnh nửa mê mơ hồ mà chui vào lòng Lục Cẩm Niên hồi nào không hay. Cô còn tưởng mình đang mơ cho nên mới đánh bạo hôn anh, rồi như phản xạ tự nhiên anh cũng cuồng nhiệt hưởng ứng, và dần biến càng đi xa khỏi nụ hôn ban đầu... Ai cũng ngỡ mình đang trong giấc mơ nên cứ việc buông thả.

Cô và Lục Cẩm Niên kết hôn đã hai tháng, nhưng đây không phải cuộc hôn nhân vì tình yêu. Nhìn ngoài không ai biết bọn họ là vợ chồng, từ ngày cưới hai người đã thỏa thuận ngầm không đụng chạm lẫn nhau, ra khỏi cửa thì xem như không hề quen biết, vậy mà cô dám phá vỡ ký kết ấy rồi...

Liệu khi tỉnh lại thì anh sẽ phản ứng như thế nào đây?

Nghĩ tới đó, đáy lòng Kiều An Hảo dâng lên một nỗi hoang mang và sợ hãi, phải một hồi cô mới run rẩy mở vòi nước, đang chuẩn bị đưa mặt vào dòng nước mát lạnh để lấy lại bình tĩnh thì cửa phòng tắm đột ngột bị Lục Cẩm Niên hung hăng đập một cước đá bung ra, trong cơn giận hừng hực anh nhào tới túm lấy cổ tay cô, cô dùng hết sức vùng ra, anh nhanh tay bóp lấy cổ, đẩy cô áp sát vào tường.

Lục Cẩm Niên nóng nảy ra tay không hề nhẹ, toàn thân Kiều An Hảo ê nhức và nghẹn thở. Không bớt tức giận, Lục Cẩm Niên nhìn găm vào mặt cô mà rít lên: “Kiều An Hảo, tôi không ngờ cô có bản lĩnh giầu đồ bím leo như vậy, thừa dịp tôi uống say chủ động nhảy vào tôi, rồi cả gan trèo lên giường của tôi nữa!”

2. Chương 2: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (2)

Lục Cẩm Niên nói tới đây thì ngưng lại như là nghĩ đến điều gì, ánh mắt trầm xuống, ra sức vừa siết cổ Kiều An Hảo vừa hướng khuôn mặt của cô lên, nhìn chăm chăm vào mắt của cô, nét mặt lạnh lùng anh nói bằng giọng băng giá: “Kiều An Hảo, nếu tôi nhớ không lầm trong đêm tân hôn, cô tỏ ra thuần khiết lắm

mà! Câu nói đầu tiên của cô với tôi là không cho tôi chạm vào cô! Thế nào? Mới kết hôn có hai tháng mà cô đã thay đổi suy nghĩ, chủ động bò lên giường tôi?”

Khi Lục Cẩm Niên nói những lời này, trên gương mặt chữ điền đẹp đẽ không biểu hiện chút xíu tình cảm, đôi mắt đen sâu thẳm đẹp mê hồn trở nên sắc lạnh, cả người anh bất động ngoại trừ bàn tay đang siết cổ cô càng lúc càng mạnh như trút vào đó tất cả sự giận dữ, làm người ta khiếp sợ.

Kiều An Hảo vốn đã luống cuống trong sự cố căng thẳng này, lại còn bị anh một mực chất vấn thì càng kinh hoàng, ngay cả đầu ngón chân cũng run rẩy, cô cắn môi dưới, suy nghĩ cả buổi, nhưng vẫn không thể nói ra một chữ.

Lục Cẩm Niên cũng không mở miệng nói thêm câu nào, trông bộ dạng có vẻ kiên nhẫn chờ đợi cô trả lời.

Phòng tắm trở nên im lặng, ngọt ngào đến nín thở, ánh mắt Lục Cẩm Niên vẫn không rời khỏi gương mặt khả ái của Kiều An Hảo.

Tự đáy lòng cô đang vô cùng sợ hãi, cảm giác như anh ta có thể đọc thấu tâm can mình, tim cô đập càng ngày càng mạnh, ngay lúc Kiều An Hảo cho là mình sắp chịu đựng không nổi, Lục Cẩm Niên lại lên tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh : “Hay là, ngay từ đầu cô đã muốn lên giường với tôi...”

Kiều An Hảo nghe đến đó toàn thân run lên, anh thật sự không hiểu được con người cô?

Kiều An Hảo chớp mắt thoáng kinh ngạc, nhưng để che giấu điều kia, cô theo phản xạ tự nhiên bật lời : “Tôi muốn diễn bộ phim truyền hình Địa lão thiên hoàng.”

Câu nói giòn tan của Kiều An Hảo đã dứt khoát cắt đứt lời nói đến một nửa của Lục Cẩm Niên.

Không biết có phải do Kiều An Hảo nhận lỗi quá nhanh khiến Lục Cẩm Niên không nghe thấy rõ ràng, anh có chút ngẩn người, nín lặng hồi lâu.

.

Kiều An Hảo cảm giác được tim mình đập thình thịch gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, cô cố gắng lấy hết sức bình tĩnh, nhìn chằm chằm gương mặt khôi ngô trong sáng như thiên thần của Lục Cẩm Niên, cố gắng trấn tĩnh, tiếp tục lý lẽ : “Anh biết đấy, tôi bước vào làng giải trí đã hơn nửa năm rồi, nhưng vẫn chưa có vai diễn nào tốt cả. Anh được coi là ông trùm làng giải trí nên chỉ cần anh nói giúp một câu thì nhất định là tôi sẽ được diễn Địa lão thiên hoàng.”

Kiều An Hảo nói tới đây, dừng lại một chút, nhấp míu môi, ngữ điệu không hấp tấp vội vàng chêm thêm câu : “Còn tối hôm qua, là hồi báo của tôi.”

Kiều An Hảo vừa dứt lời, Lục Cẩm Niên đồng tử kịch liệt co rút. Cổ dè ép lại cơn tức giận mà những ngón tay anh đang siết chặt khẽ run lên dần dần buông lỏng khỏi cổ cô. Giây sau đó, anh liền giận quá thành cười: “Kiều An Hảo, cô đây là muốn chơi quy tắc ngầm với tôi sao?”

Lục Cẩm Niên cười khê hai tiếng rồi biến mất không còn dấu vết, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm cô, lời nói cay nghiệt mà lạnh lẽo : “Được lắm, Kiều An Hảo, nếu cô đã muốn chơi với tôi, tôi sẽ để cho cô biết thế nào là địa ngục!”

3. Chương 3: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (3)

Lục Cẩm Niên hận không thể xé nát khuôn mặt Kiều An Hảo, nghiêng răng nghiêng lợi ném lại lời cuối cùng, liền buông bàn tay đang siết cổ cô, rồi không thèm liếc nhìn lấy một cái nghênh ngang rời đi.

Biết thế nào là địa ngục. Lông mi thật dài run lên, sắc mặt Kiều An Hảo trở nên trắng nhợt, dựa sát vào tường không nhúc nhích, cho đến khi truyền đến tiếng đinh tai nhức óc của cánh cửa đóng sầm, cô míu môi nuốt một ngụm nước bọt, vô lực ngồi xồm xuống, khóe mắt nổi lên một tầng ướt át.

Cô làm sao có thể chỉ để trở thành diễn viên trong bộ phim truyền hình “Địa lão thiên hoang” kia mới lên giường của anh chứ?

Chẳng qua cô chỉ lấy đó làm cái cớ để che dấu đi tâm tư của mình.

Mà điều đó, là một bí mật chỉ riêng duy nhất cô biết, rằng... cô yêu anh!

Đúng vậy, yêu anh, cô thầm yêu anh suốt mười ba năm, cô không dám cho anh biết, cũng không thể để anh biết..

Cô vốn tưởng rằng cô đã giấu những điều này rất tốt, nhưng là không ngờ tới, tới hôm qua cô chỉ uống chút rượu, liền để lộ ra tâm sự của mình, cô đúng là đã đánh giá quá cao năng lực của mình mà.

Mặc kệ Lục Cẩm Niên có bao nhiêu phần nộ việc Kiều An Hảo chủ động leo lên giường anh, ba ngày sau, Kiều An Hảo vẫn nhận được cuộc gọi từ bên “Địa lão thiên hoang”, thông báo cô đến thử vai diễn.

Kiều An Hảo cũng không biết vai diễn của cô là Lục Cẩm Niên phân phó xuống, hay là đạo diễn của “Địa lão thiên hoang” sắp xếp. Tần suất cô xuất hiện trong các bộ phim tuy không coi là nhiều, nhưng cũng không thể tính là ít, chưa nói tới vai chính quan trọng như thế nào, nhưng cũng không phải vai phụ có cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng so với những vai diễn lúc trước, đúng là tốt hơn ngàn lần.

Bởi vì dựa vào thủ đoạn bất chính mà lấy được vai diễn này, cho nên khi Kiều An Hảo diễn thử, tuy chỉ có một cảnh nhưng đã kết thúc, liền trực tiếp ký hợp đồng.

Ba ngày sau, Kiều An Hảo tiến vào đoàn phim chính thức khởi quay, mà Lục Cẩm Niên cũng vào ngày hôm sau bay đi Rome quay bộ phim mới của anh.

Kết hôn hai tháng, hai con người ân-ái-một-đêm, liền chia cách ra hai con đường.

Ba tháng sau.

Qua ba tháng quay, đoàn làm phim “Địa lão thiên hoang” đã thuê một biệt thự có phong cảnh tuyệt đẹp trị giá ba mươi triệu ở vùng ngoại ô phía đông của thủ đô, mọi người trong đoàn ai nấy đều hân hoan. Cao hứng nhất phải kể đến đạo diễn của “Địa lão thiên hoang”, ông sang khoả làm cú phone đến Beijing Grand Hotel bao cả đại sảnh trên tầng thượng đãi toàn bộ người của đoàn buổi tiệc rượu..

Thời gian buổi tiệc của “Địa lão thiên hoang” là ba giờ chiều, nhân viên đoàn phim phải thu dọn đạo cụ, diễn viên thì phải tẩy trang và thay quần áo, cho nên buổi tiệc đành dời xuống tám giờ.

Lục Cẩm Niên gần đây luôn ở Rome, bởi vì công ty tạm thời nảy sinh một chút sự việc nhỏ, hiện giờ tạm dụng thời gian hai ngày nghỉ ngơi chờ quay tiếp để về nước một chuyến.

Bởi vì thời gian cấp bách, Lục Cẩm Niên căn bản không có giây phút nghỉ ngơi trên chuyến bay đường dài mệt mỏi. Vừa hạ cánh, anh liền trực tiếp từ sân bay quốc tế Bắc Kinh đến công ty.

Tới công ty, các nhân sự cấp cao đã chờ sẵn trong phòng hội nghị, Lục Cẩm Niên ngay cả miếng nước cũng chưa uống, lập tức bắt đầu cuộc họp..

Hội nghị kéo dài liên tục từ ba giờ chiều đến sáu giờ tối mới kết thúc, khi Lục Cẩm Niên quay về văn phòng, trợ lý cũng tiến theo vào : “Ông Lục, tôi đã đặt vé máy bay mười hai giờ tối nay quay lại Rome, đến nơi thì ngài còn mười lăm tiếng để nghỉ ngơi trước lúc quay.”

4. Chương 4: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (4)

Bay một quãng đường dài cộng với buổi hội nghị lúc chiều khiến cho Lục Cẩm Niên có vẻ thoáng chút mệt mỏi. Anh ngồi trên ghế làm việc, vừa nghe trợ lý báo cáo hành trình, vừa thuận tay lấy ra chiếc di động mà anh đã tắt âm trong khi họp, thấy không có tin tức quan trọng, trong lúc đang chuẩn bị khóa màn hình di động, thì WeChat buzz lên, Lục Cẩm Niên vô tình tiện tay nhấn mở xem tin nhắn trong group : “Địa lão

thiên hoang đã hoàn thành tốt đẹp, tám giờ tối nay ở Beijing Grand Hotel mở tiệc, có thời gian thì ghé qua đây nhá!”

Lục Cẩm Niên đọc đi đọc lại câu nói kia ước chừng năm giây, sau đó mới lặng lẽ ngẩng lên, gật đầu đồng ý với cô trợ lý đã báo cáo xong, tỏ vẻ đã biết.

Trợ lý theo Lục Cẩm Niên lâu năm rồi nên hiểu rõ tính anh trầm tĩnh ít nói, không bao giờ để lộ cảm xúc ra vẻ mặt, cô trợ lý vẫn tiếp tục nói: “Ông Lục, từ giờ tới lúc máy bay cất cánh còn sáu tiếng, ngài dùng bữa tối trong thành phố, hay là để ra thẳng đến sân bay rồi ăn ạ?”

.

“Ăn trong thành phố đi.” Lục Cẩm Niên thản nhiên trả lời, không đợi trợ lý hỏi đi nơi nào ăn, liền nói tiếp: “Đi Beijing Grand Hotel.”

Lục Cẩm Niên cùng trợ lý ăn xong bữa cơm tối, đã là tám giờ rưỡi tối rồi. Sau khi thanh toán, đúng lúc hai người một trước một sau bước về cửa chính, Lục Cẩm Niên bỗng dừng bước.

Trợ lý cũng vội vàng ngừng theo: “Ông Lục, có chuyện gì sao?”

Lục Cẩm Niên vẫn yên lặng không đáp một hồi lâu, đến khi trợ lý định lên tiếng hỏi lại một lần nữa thì anh mới từ tốn mở miệng nói: “Cậu vào trong xe trước chờ tôi, tôi có chút chuyện, lên lầu một lúc đã.”

Nói xong, Lục Cẩm Niên đứng ở cửa chính khách sạn vài giây, sau đó mới xoay người, bước về phía thang máy.

-

-

Kiều An Hảo đóng vai chính trong bộ phim truyền hình “Địa lão thiên hoang”, nên đương nhiên cũng phải tham buổi tiệc mừng công này, vừa về tới thành phố, cô dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa, thay quần áo, làm tóc, sau đó qua loa chọn một món trang sức trang nhã, liền vội vội vàng vàng chạy đến Beijing Grand Hotel. Nhưng rốt cục Kiều An Hảo vẫn không kịp, khi cô tới nơi thì đạo diễn “Địa lão thiên hoang” đã đứng trên sân khấu, đang trang trọng đọc bài diễn văn cảm tạ.

.

May mà mọi người tập trung chú ý nhìn người đạo diễn trên sân khấu nên không thấy Kiều An Hảo đến trễ, cô đứng ở bên ngoài đám đông nhìn quanh một vòng, sau đó quyết định hướng về phía đại diện Triệu Mạnh đang đứng phía ngoài đi tới.

Đạo diễn nói cũng không dài, sau khi chấm dứt, bữa tiệc chính thức bắt đầu. Mọi người cung ly, vui vẻ hàn huyên.

Tuy Kiều An Hảo trong làng giải trí không phải là người có tên tuổi, nhưng lại sở hữu thân hình hoàn mỹ, khí chất tao nhã, hơn nữa còn biết cách đối nhân xử thế, cho nên ở buổi tiệc xã giao thế này, đối với người trên kẻ dưới cô đều có ngôn từ cử chỉ tao nhã thân thiện không chê vào đâu được.

Sau khi Kiều An Hảo kính rượu những người có máu mặt trong giới, thì cô đã dúi đến nỗi bụng muốn dán vào lưng, không lên tiếng liền lôi kéo Triệu Mạnh qua khu buffet làm người bưng bê giúp cô, rồi tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống. Nhưng Kiều An Hảo còn chưa ăn được mấy miếng, thì bữa tiệc vốn đang ồn ào náo nhiệt, trong phút chốc đột nhiên yên tĩnh lạ thường.

.

Kiều An Hảo cố nuốt nốt miếng thức ăn, vừa tò mò ngẩng đầu lên nhìn theo phương hướng ánh mắt của mọi người, đã thấy bóng hình Lục Cẩm Niên đập vào trong mắt.

5. Chương 5: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (5)

Ngay lập tức sự việc của ba tháng trước ùa về trong đầu Kiều An Hảo, bởi vì uống say, u mê leo lên giường của anh, đã bị anh tức giận vừa bóp cổ vừa mắng nhiếc :

“Kiều An Hảo, cô đây là muốn chơi quy tắc ngầm với tôi sao?”

“Được lắm, Kiều An Hảo, nếu cô đã muốn chơi với tôi, tôi sẽ để cho cô biết thế nào là địa ngục!”

Nhớ đến đó Kiều An Hảo xiết chặt đôi đũa đang cầm trong tay, trái tim trong lồng ngực bắt đầu đập loạn xạ .

Ngày hôm đó, nhất định là anh vô cùng bức xúc nên mới có thể thốt ra những lời khó nghe như vậy. Suốt ba tháng qua cô luôn trốn tránh anh, nhưng cho dù trốn thế nào, cuối cùng bây giờ vẫn phải chạm mặt nhau..

Bộ vét màu đen cắt may vừa vặn khéo léo càng tôn thêm dáng người hào hoa nho nhã của Lục Cẩm Niên, ánh đèn đại sảnh yến tiệc làm gương mặt anh tỏa sáng lung linh hơn, tạo hóa ưu ái ban cho anh khuôn mặt quá hoàn hảo đến từng chi tiết nhỏ, mũi cao, mày ngài, mắt phượng, đôi môi mỏng gợi cảm, không thể diễn tả hết được vẻ đẹp xuất thần ấy.

Làng giải trí từ trước đến nay luôn không thiếu những nam thanh nữ tú, tuấn nam mỹ nữ, tùy tiện kéo bất kỳ ai trong đám người này, đều là sắc sỡ loá mắt. Nhưng khi có mặt anh thì hết thảy đều chìm ngấm không ai sánh kịp, ở Lục Cẩm Niên toát ra một sức quyến rũ kỳ lạ, nó biến anh trở thành tâm điểm ọi người.

Toàn bộ khung cảnh buổi tiệc bởi vì anh đột nhiên xuất hiện mà lặng lẽ kéo dài chừng nửa phút, đạo diễn “Địa lão thiên hoang” là người đầu tiên phục hồi tinh thần, bưng ly rượu, ân cần khách sáo tiến lên đón: “Ông Lục”

Theo tiếng đạo diễn mở miệng, không khí buổi tiệc thoáng dịu đi một chút, tuy rằng mọi người trong lòng biết rõ ràng đi bắt chuyện sẽ không được đáp lại, nhưng tất cả đều khuôn mặt tươi cười hướng phía Lục Cẩm Niên chào hỏi : “Xin chào ông Lục!”

Lục Cẩm Niên phảng phất như không nghe được lời chào hỏi của người chung quanh, chỉ nhìn không chớp mắt hướng về phía khu ghế ngồi, bước đi thong thả, tuy chỉ là hành động rất đổi bình thường như vậy, nhưng vẫn như trước được anh bước đi theo một hương vị làm điên đảo con người..

Đạo diễn bưng rượu, lèo đèo đi theo bên cạnh Lục Cẩm Niên, vẻ mặt hớn hở, miệng nói không ngừng.

Kiều An Hảo vẫn đang yên vị ở khu vực ngồi, ban đầu khoảng cách còn khá xa do có đám người che chắn, cô mới dám tranh thủ trộm ngắm Lục Cẩm Niên một chút. Khi bước chân anh càng ngày càng gần, cô chỉ dám thỉnh thoảng liếc nhanh qua một cái. Đến lúc Lục Cẩm Niên tới gần kề thì cô ngay cả đầu cũng không dám ngẩng, chỉ cầm đôi đũa mà xâu đồ ăn một cách cứng ngắc, giả đồ bình tĩnh thờ ơ không mấy may để ý tới sự xuất hiện của anh.

“Lục tổng, ngài đến mà không nói trước một tiếng, để tôi phái người đi đón ngài. . .” Nghe tiếng đạo diễn nói Kiều An Hảo cảm giác được Lục Cẩm Niên đang đi tới chỗ mình, cô vô thức nắm chặt chiếc đũa hơn, lưng duỗi thẳng, nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn không chớp mắt, mà ngay cả động tác nhai cũng trở nên thật cẩn thận..

Rốt cục Lục Cẩm Niên cũng bước đi ngang qua khỏi chỗ cô ngồi, Kiều An Hảo vừa định thở phào nhẹ nhõm, thì phát hiện anh tới ngồi xuống chiếc ghế ngay sau lưng mình .

6. Chương 6: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (6)

Lúc ban đầu khi Kiều An Hảo thích Lục Cẩm Niên, nằm mộng cũng muốn có thể mỗi ngày nhìn thấy anh, nhưng sau đó, cô trở nên có chút e ngại khi thấy anh. Lúc anh đi xa thì không đến nỗi, nhưng chỉ cần ở

khoảng cách gần, cô liền không thể nói nên lời, khẩn trương cùng sợ hãi, hướng chi ba tháng trước còn xảy ra chuyện như vậy...

Lúc này anh ngồi đằng sau cô, giọng nói của anh, hơi thở của anh, cô đều có thể cảm nhận rõ ràng. Kiều An Hảo khẩn trương tới mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Lục Cẩm Niên cùng đạo diễn đàm luận về một số phim điện ảnh và chương trình truyền hình. Anh nói rất ít, mà chủ yếu là đạo diễn thao thao bất tuyệt. Nhưng mỗi lần Lục Cẩm Niên lên tiếng, đều làm cho đáy lòng Kiều An Hảo run lên kịch liệt..

Đến cuối cùng, cô không chịu nổi nữa, đành buông đôi đũa trong tay xuống, lấy cớ đi toilet nói với Triệu Mạnh rồi đứng lên.

Không biết có phải trùng hợp hay không, lúc Kiều An Hảo đứng lên, Lục Cẩm Niên cũng bật dậy.

Toilet phía sau Kiều An Hảo, cửa ra đại sảnh buổi tiệc sau lưng Lục Cẩm Niên. Cô xoay người, anh cũng xoay người, hai người cứ như vậy không kịp phòng bị bất ngờ đối mặt nhau.

Kiều An Hảo vừa chạm phải tầm mắt Lục Cẩm Niên, liền hoảng sợ vội vã cúi đầu, tránh đi ánh nhìn của anh.

Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên thành vợ chồng đã được năm tháng, nhưng là kết hôn trong bí mật, nên trong con mắt của người ngoài, hai người bọn họ chỉ là người xa lạ không có quan hệ.

Kiều An Hảo siết chặt bàn tay, cố gắng kiềm chế đáy lòng đang rung động của mình, vội không quen biết Lục Cẩm Niên như những người khác, hướng phía anh cung kính chào chào hỏi : “Chào ông Lục.”

Lục Cẩm Niên không thay đổi sắc mặt nhưng đứng bất động, ánh mắt có chút mơ hồ dường như căn bản là không nghe thấy tiếng của Kiều An Hảo. Qua một hồi thật lâu, anh chợt chớp mắt, xoay người, vòng qua bên trái bước hướng về cửa ra đại sảnh buổi tiệc rời đi.

Từ đầu đến cuối, anh đều không liếc mắt nhìn Kiều An Hảo lấy một cái, như thể người phụ nữ đứng trước mặt anh không phải là người vợ đã kết hôn cùng anh năm tháng qua.

-

Lục Cẩm Niên tính tình cô lãnh, toát ra hơi thở người-lạ-chớ-tới-gần. Hơn nữa, trong làng giải trí anh một tay che trời, khiến mọi người gặp anh khó tránh khỏi căng thẳng cẩn trọng. Hiện tại anh đã đi rồi, không khí buổi tiệc dần khôi phục lại sự huyền ảo, tất nhiên cũng bởi vì sự xuất hiện của anh, nhiều người không kiềm chế được bàn tán xôn xao về anh..

“Lục Cẩm Niên thật đúng là huyền thoại của giới showbiz!”

“Đâu chỉ là huyền thoại thôi, mà thật sự là một huyền thoại khó tin! Phải biết rằng từ lúc anh ta gia nhập đến nay, suốt mười năm mà không có một scandal hay vụ bê bối tình ái nào.”

“Hơn nữa anh ta dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nghe nói lúc anh ta gia nhập giới showbiz chỉ là một thanh niên nghèo, đời tiền không có tiền muốn bối cảnh không bối cảnh, chịu không ít uất ức, nhẫn nhịn gần bốn năm mới hết khổ. Và rồi từ đó ra khỏi tầm kiểm soát, liên tiếp trong sáu năm nay, mười kiệt tác điện ảnh được bình chọn trên mạng, trong đó có sáu bộ phim anh ta đảm nhiệm vai chính, hai bộ là vai phụ.”

7. Chương 7: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (7)

“Hơn truyền kỳ một màn là ba năm trước đây, truyền thông Hoàn Ảnh gặp phải nguy cơ muốn đóng cửa, cậu ta đã dùng toàn bộ đồng lương dành dụm được trong mấy năm để thu mua lại truyền thông Hoàn Ảnh. Khi ấy tất cả mọi người đều nghĩ cậu ta đi tới kết cục phá sản không đồng xu dính túi, nào ai biết được chỉ trong ba năm ngắn ngủi, truyền thông Hoàn Ảnh thật sự trở thành công ty điện ảnh và truyền hình lớn

nhất trong nước, những ngôi sao nổi tiếng trên truyền hình, người nào mà không phải xuất thân từ truyền thông Hoàn Ảnh chứ.”

“Nhưng tôi nghe nói rằng cậu ta có tính cách hơi quái gở, không tình yêu, cũng không giao thiệp với người khác, chỉ thích làm việc một mình. Bất quá trong giới showbiz mấy năm nay không ai vượt qua được gương mặt anh tuấn, năng lực xuất chúng, lẫn diễn kỹ hạng nhất của cậu ta, khó trách mọi người đều gọi cậu ấy là người chồng quốc dân, chỉ là không biết người chồng quốc dân này cuối cùng sẽ lấy ai đây?”

“Lại nói, cậu ta gia nhập từ năm mười tám tuổi, đến nay cũng đã hai mươi tám rồi, cho dù là không kết hôn, cũng nên có bạn gái chứ? Như thế nào một chút tin tức cũng không có?”

“Đúng vậy, đừng nói bạn gái, mà ngay cả đối tượng ái - muội cũng không thể chụp được a, anh nói xem liệu cậu ấy có phải là không có hứng thú với phụ nữ không...?”

(Meo>> Ấy da, Niên ca chứng minh ọi người rằng mình không cong đi chứ. haha)

.

Triệu Manh nghe những người xung quanh nghị luận, nhin không được ngẩng đầu nhìn chằm chằm Kiều An Hảo trước mặt đang cầm thìa khuấy cà phê, hỏi : “Không phải anh ấy ở Rome quay phim còn chưa kết thúc sao? Thế nào lại đột nhiên quay về Bắc Kinh?”

Tuy rằng chuyện kết hôn của Kiều An Hảo và Lục Cẩn Niên giữ bí mật với bên ngoài, nhưng thân là bạn tốt nhiều năm kiêm người đại diện của Kiều An Hảo - Triệu Manh, cho nên từ “anh ta” trong lời của Triệu Manh tuy không nêu tên nhưng cô hiểu được là đang ám chỉ Lục Cẩn Niên. Tay cầm thìa hơi dừng lại, sau đó cô ngẩng đầu lên và nhìn Triệu Manh, lắc lắc đầu, ăn ngay nói thật: “Không biết.”

“Không biết?!” Triệu Manh vẽ mặt kỳ quái xem xét Kiều An Hảo : ” Cô Kiều An Hảo, cô rốt cuộc có phải là vợ không vậy? Anh ta từ Rome quay về Bắc Kinh, sao lại không thông báo cho cô?”

Kiều An Hảo tiếp tục lắc đầu : “Không có.”

Triệu Manh đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng mới vừa rồi Kiều An Hảo và Lục Cẩn Niên chạm mặt nhau mà Lục Cẩn Niên từ đầu tới đuôi đều không nhìn Kiều An Hảo lấy một cái. Lúc đó, cô (Triệu Manh) chỉ nghĩ là hai người chỉ diễn trò để che giấu việc kết hôn, nhưng bây giờ cô lại thấy có vẻ không giống như cô nghĩ. Triệu Manh cau mày, mở miệng hỏi lần nữa : “Cô và anh ta đã từng vụng trộm như thế nào? Bình thường khi không gặp nhau thì bao lâu mới liên lạc một lần?”

Kiều An Hảo rũ xuống rèm mắt, không nói gì, cô và Lục Cẩn Niên không có xảy ra cái gì gọi là vụng trộm, từ khi kết hôn tới giờ đã được năm tháng, số lần nói chuyện không vượt quá ba, mà lần bọn họ nói chuyện nhiều nhất là vào ba tháng trước, khi cô ngà ngà say mà ôm ấp yêu anh một lần, mà một lần đó cũng là anh mắng cô.

Nghĩ tới điều ấy, Kiều An Hảo nhếch môi cười nhạt, bỏ qua câu đầu mà trả lời thẳng vấn đề thứ hai của Triệu Manh : “Anh ấy và tôi đã ba tháng không liên lạc rồi.”

8. Chương 8: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (8)

“Ba tháng?!” Triệu Manh mở to hai mắt, vẽ mặt bất khả tư nghị : “Cô Kiều An Hảo, cô rốt cuộc là vợ anh ta, hay anh ta đang nuôi vợ bé? Nói cô là vợ bé cũng là coi trọng cô lắm rồi. Vợ bé bồi kim chủ ngủ một giấc, còn có thể mò được không ít chỗ tốt, mà cô thì sao? Thân là vợ anh ta, cô xem cô từ đầu tới chân, ăn với mặc, có cái nào giá trị vượt qua năm con số đầu? Còn nữa, anh ta trong giới showbiz hô mưa gọi gió, muốn đưa cô lên thành ngôi sao sáng chói là việc dễ như trở bàn tay, nhưng lại khăng khăng chỉ cấp cho cô một vai phụ nhỏ trong Địa lão thiên hoang...”

([kim chủ] kim: tiền, chủ: chủ nhân; kiểu như anh là ông chủ sẽ giả tiền cho em ấy.)

Kiều An Hảo không nói bất cứ điều gì, nhưng đáy lòng lại bởi vì lời nói quyết liệt của Triệu Manh mà khẽ run. Triệu Manh nói đúng, cô đích xác ngay cả vợ bé cũng không bằng, tuy rằng cũng đều là bồi ngủ, nhưng

vợ bé tốt xấu gì cũng có khả năng khiến kim chủ ưa thích, mà cô bồi anh ngủ, ngược lại còn chọc anh phần nộ cùng chán ghét..

Kiều An Hảo bưng lên cả phê hung hăng nuốt một ngụm, áp chế đáy lòng quặn quai cay đắng, ngữ điệu nhẹ nhàng như thể đang nói đến chuyện tình của người khác : “Cô cũng không phải không biết, tôi và anh ấy là bất đắc dĩ mới kết hôn, hai người không có tình cảm, không liên lạc cũng là bình thường.”

Triệu Manh và Kiều An Hảo quen nhau từ thời tiểu học, tuy rằng sở thích của hai người khác nhau một trời một vực, nhưng quan hệ luôn rất tốt, cho nên về một số chuyện cũ, Triệu Manh cũng biết. Cô nghe Kiều An Hảo nói những lời này, trầm mặc một lúc lâu, tầm mắt nhiều lần nhìn chăm chăm vào vẻ mặt Kiều An Hảo thủy chung vẫn duy trì bình tĩnh, rốt cuộc nhịn không được thở dài một hơi, lên tiếng : “Kiều Kiều, hồi trung học cơ sở, trong trường nữ sinh có thể nói chuyện với anh ta không nhiều, có thể đếm trên đầu ngón tay, mà cô nằm trong số đó, hơn nữa lúc ấy anh ta đối với cô cũng không tệ, còn nhiều lần đi chơi với cô. Sau khi lên đại học, như thế nào đột nhiên hai người các người ai cũng không liên lạc với đối phương? Cho dù là gặp mặt, cũng xem như người xa lạ, như thể chưa bao giờ gặp trước đây, thậm chí đôi khi anh ta không nhịn được nói những câu khó nghe. Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra giữa hai người?”

Xảy ra chuyện gì? Trong nháy mắt Kiều An Hảo trở nên có chút hoảng, cô nhìn chăm chăm tách cà phê trước mặt một hồi thật lâu, mới chậm rãi lắc đầu, nhẹ giọng nói : “Tôi không biết, mấy năm nay, tôi còn muốn biết hơn cô, năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?”

-

Khi Lục Cẩm Niên lần nữa đi ra từ Beijing Grand Hotel, trợ lý đã đỗ xe trước cửa chính chờ.

Trợ lý thấy Lục Cẩm Niên, lập tức từ trên xe bước xuống, mở ra cửa sau xe.

Lục Cẩm Niên không nói tiếng nào khom người lên xe. Lúc trợ lý đóng cửa xe, thuận thể ngẩng đầu, liếc nhìn Lục Cẩm Niên, phát hiện trên khuôn mặt tuần mỹ của người đàn ông tỏa sáng, khóe môi căng chặt..

Trợ lý bị vẻ mặt như thể của Lục Cẩm Niên dọa sợ tới mức đáy lòng một trận chột dạ, vội vã đóng cửa sau xe, ngồi trên chỗ điều khiển, phát động động cơ, quay vô lăng lái xe rời đi.

9. Chương 9: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (9)

Trợ lý theo Lục Cẩm Niên rất nhiều năm, Lục Cẩm Niên chỉ cần có một cử chỉ vẻ mặt nhỏ thôi, liền có thể đoán được tâm tình của anh.

Khi anh căng khóe môi, tám chín phần mười là biểu hiện tâm tình không tốt.

Chỉ là rõ ràng sau bữa tối, tâm tình anh vẫn bình thường không nóng không lạnh, như thế nào một mình một người lên lầu một chuyến, trở ra liền biến thành như vậy?.

Trợ lý đáy lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng cũng không có can đảm đi hỏi Lục Cẩm Niên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ khi xe ra đến đường chính mới mở miệng xử lý việc công : “Ông Lục, bây giờ chúng ta ra thẳng sân bay chứ ạ?”

Lục Cẩm Niên không lên tiếng.

Bên trong xe càng trở nên tĩnh lặng.

Lục Cẩm Niên tính tình vốn là thiên lãnh, làm cho người ta một loại cảm giác rất khó tiếp cận, nhưng lúc này hơi thở lạnh băng xen lẫn cổ cảm giác áp bách từ trên người anh tỏa ra lan tràn, khiến không khí bên trong xe bị đè ép mà lạnh lẽo.

Trợ lý nhìn thẳng mặt đường, không mở miệng nói chuyện nữa, chỉ chuyên chú lái xe, nhưng đáy lòng cậu càng ngày càng căng thẳng..

Khi xe từ đường vành đai 2 chạy đến vành đai 3 (đường cao tốc của Bắc Kinh có 7 đường vành đai), tiết trời đang êm đẹp đột ngột chuyển mưa.

Để làm dịu lại sự căng thẳng của bản thân, trợ lý lần nữa lên tiếng : “Trời mưa rồi.”

Lời nói vừa dứt, mưa càng nặng hạt hơn, bên trong thủy chung không tiếng của Lục Cẩm Niên, chỉ có âm thanh mưa rơi lạch tạch đập vào mạn xe.

Trợ lý liên tục hai lần nói chuyện, đều không nhận được trả lời, lần này hoàn toàn hết hy vọng liền im bặt.

Mưa càng lúc càng lớn, tầm nhìn không tốt, tốc độ xe cũng chậm lại. Vào lúc xe chuẩn bị quẹo vào hướng ra sân bay, Lục Cẩm Niên luôn trầm mặc bỗng nhiên lên tiếng : “Dừng xe!”

Lục Cẩm Niên thanh âm không lớn, nhưng cũng đủ để trợ lý có thể hoàn toàn nghe thấy, liền lập tức thắng cả hai phanh lại.

Trợ lý quay đầu, nhìn về phía Lục Cẩm Niên : “Ông Lục, làm sao vậy?”

Lục Cẩm Niên rất lâu đã không lên tiếng, đôi mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ xe. Một đôi nam nữ mặc đồng phục học sinh đang vội vàng vàng chạy dưới cơn mưa như trút, cuối cùng cũng núp được dưới mái hiên một tòa nhà bên lề đường, hai em trú được khoảng hai phút, một chiếc taxi đến mở cửa, hai người liền chui vào trong xe rồi đi. Nhưng tầm mắt Lục Cẩm Niên lại vẫn như cũ dừng lại ở nơi mái hiên mà hai em học sinh ấy vừa tránh mưa.

Trợ lý cũng không hiểu được Lục Cẩm Niên đang nhìn cái gì, thấy anh hô dừng xe, chậm chạp không có gì phân phó, nhịn không được lại ra tiếng: “Ông Lục?”

Lục Cẩm Niên vẫn không nói chuyện, dường như đang thất thần, sự việc nhiều năm về trước bỗng nhiên ùa về trong đầu anh. Hôm đó cũng là một ngày mưa to như vậy, anh và Kiều An Hảo cùng chạy vào một ngôi nhà cũ nát tránh mưa, đó là nơi anh và cô gặp nhau lần đầu tiên, hai người ai cũng không lên tiếng, cứ thế im lặng nhìn nhau, sau đó thấy đồng phục trên người đối phương mới biết là cả hai học cùng trường.

“Ông Lục?”

Không biết qua bao lâu, bên trong xe lại vang lên tiếng của trợ lý, Lục Cẩm Niên mi tâm hơi hơi giật, nhàn nhạt quay đầu, đầy mắt tối đen thâm thúy, bình thần không có bất kỳ sắc thái và cảm xúc nào.

10. Chương 10: Rước Về Ông Xã Nổi Tiếng (10)

“Ông Lục, chưa đến hai tiếng nữa là tới giờ máy bay cất cánh, chúng ta cần phải đi làm thủ tục.”

Trợ lý còn chưa nói hết, Lục Cẩm Niên đã nhẹ giọng đánh gãy lời cậu : “Cậu xuống xe ở trạm taxi gần nhất đi.”

“A?” Trợ lý kinh ngạc, vừa định tiếp tục nói, Lục Cẩm Niên giọng điệu không thăng trầm mở miệng : “Hôm nay không đi Rome, cậu hãy đổi vé máy bay thành sáng mai.”

Đợi cho trợ lý xuống xe, Lục Cẩm Niên ngồi ở ghế lái, tay đặt trên vô lăng, ngón tay gõ lên một nhịp như đã quyết định điều gì, phiền não vụn chia khóa, thuận thực lái xe, ngoặt một vòng tại giao lộ phía trước hướng vào thành phố.

-

Tiệc mừng công phim “Địa lão thiên hoang” kết thúc, Triệu Manh lái xe đưa Kiều An Hảo quay về Cẩm Tú Viên.

Cẩm Tú Viên là khu dân cư cao cấp ở Bắc Kinh, ba mặt núi vây quanh, tắc đất tắc vàng, mà phòng cưới của Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo nằm ở khu biệt thự Cẩm Tú Viên.

Triệu Manh vũng vàng đỗ xe trước cổng biệt thự Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo sinh sống. Lúc này mưa đã tạnh, con đường được cọ rửa đặc biệt sạch sẽ, đèn đường mờ nhạt vẩy lên những giọt nước trên mặt đất, phản chiếu ánh sáng rực rỡ..

Kiều An Hảo chào tạm biệt Triệu Manh, chờ sau khi Triệu Manh đem xe quay đầu rồi đi, mới từ trong túi lấy ra chìa khóa, mở cổng biệt thự.

Trời vừa đổ cơn mưa, vốn trong sân hoa nở ngập tràn, giờ trên sân lác đác vài cánh hoa rơi, những hạt mưa đọng lại trên những đóa còn trụ vững nhẹ nhàng từng giọt từng giọt tí tách trôi.

Lối vào biệt thự tuy không xa, nhưng Kiều An Hảo lại từng bước chậm rãi.

Lục Cẩm Niên từ Rome trở về Bắc Kinh, không biết tối nay có quay lại Cẩm Tú Viên hay không? Hoặc là, bây giờ, anh đã ở Cẩm Tú Viên rồi?

Chuyện xảy ra ba tháng trước kia, Kiều An Hảo thật sự không biết nên đối mặt với Lục Cẩm Niên như thế nào, vừa nghĩ tới cô có thể sẽ chạm mặt Lục Cẩm Niên, toàn thân Kiều An Hảo liền vô thức trở nên căng thẳng luống cuống lên..

Kiều An Hảo đứng trước cửa ra vào ngôi biệt thự, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, mới cầm chìa khóa mở cửa.

Trong biệt thự không có gì ngoài người giúp việc cứ mỗi ngày hai lần đến quét tước vệ sinh ở bên ngoài, cũng không có người hầu ở lâu dài, cho nên cực kỳ yên tĩnh.

Kiều An Hảo đứng ở lối vào phòng khác, hướng mắt xung quanh, thấy không có một bóng người mới thay giày, từ từ đi lên lầu, nhìn đến trên lầu cũng trống rỗng, Kiều An Hảo lúc này mới âm thầm nhẹ nhõm thở dài một hơi.

Anh không có ở Cẩm Tú Viên... Chỉ là không biết liệu đêm nay anh có tới?

Ngoài ba tháng anh và cô không gặp mặt, hai tháng đầu khi anh và cô kết hôn, anh cũng chỉ thỉnh thoảng mới ở lại Cẩm Tú Viên một lần, tuy rằng mỗi lần tới thời gian không cố định, nhưng cũng sẽ không muộn quá nửa đêm..

Lúc này là mười một giờ khuya, nói cách khác, đợi thêm một tiếng nữa, nếu như anh vẫn chưa đến, thì có nghĩa là đêm nay anh sẽ không tới.

Trong suốt khoảng thời gian này, Kiều An Hảo luôn thấp thỏm không yên, thời gian chậm rãi trôi, kim đồng hồ trên vách tường phòng ngủ chỉ một giờ. Kiều An Hảo thân thể căng thẳng suốt một đêm, rốt cuộc cũng được thả lỏng, cả người vô lực nằm trên ghế sofa.

Đã một giờ sáng rồi, đêm nay anh chắc chắn sẽ không xuất hiện.

11. Chương 11: Lại Muốn Dụ Dỗ Tôi? (1)

Kiều An Hảo đợi cho tâm tình hoàn toàn bình lặng xuống, mới từ trên sofa đứng lên, cầm một bộ đồ ngủ, vào phòng tắm. Kiều An Hảo vặn nước vào bồn tắm trước, mới đứng trước bồn rửa mặt tháo trang sức, sau khi tẩy trang xong xuôi, cầm bàn chải đánh răng chuẩn bị bôi kem, nhưng xuyên qua âm thanh nước chảy róc rách lại truyền đến một đạo tiếng bước chân.

Kiều An Hảo động tác trong nháy mắt cứng đờ, nắm chặt bàn chải đánh răng trong tay, cô bất động trước bồn rửa mặt một hồi, sau đó đẩy cửa phòng tắm ra, kết quả liền thấy Lục Cẩm Niên đứng trước ghế sofa trong phòng ngủ..

Kiều An Hảo lo lắng đề phòng hơn nửa đêm Lục Cẩm Niên có thể hay không trở về, thẳng đến khi thấy sắc trời quá muộn, nghĩ rằng anh sẽ không tới thì tâm tình mới buông lỏng xuống, lúc này cô không hề chuẩn

bị tâm lý gặp Lục Cẩm Niên, Kiều An Hảo đáy lòng rung mình, sợ hãi và căng thẳng này không thua gì khi toàn bộ trái tim cô bị chôn vùi.

Lục Cẩm Niên như là nghe thấy tiếng đẩy cửa, hơi nghiêng đầu, hướng ánh mắt về phía Kiều An Hảo ôn hoà nhưng không có chút cảm xúc nào quét qua.

Kiều An Hảo bị ánh mắt của Lục Cẩm Niên làm cho toàn thân run lên, theo bản năng thu lại tầm mắt nhìn Lục Cẩm Niên, rất nhanh cúi đầu, mặc dù cô biết cô mở miệng nói chuyện với anh, thì anh tám chín phần đều bàng quang bỏ mặc, nhưng xét lại vẫn là chần chờ một chút, ôn thanh ôn khí mở miệng, hỏi một câu: “Anh đã trở lại?”.

Cô đưa đỉnh đầu về phía anh . . . Thậm chí không bận tâm nhìn anh một cái. Lục Cẩm Niên nhếch khóe môi lên thật chặt, ánh mắt hờ hững rời khỏi trên người Kiều An Hảo, căn bản không có quan tâm Kiều An Hảo gì, chỉ là điềm nhiên như không giơ tay lên, cởi từng chiếc cúc áo tây trang của mình.

Kiều An Hảo sớm đã quen bị Lục Cẩm Niên lơ đi lời nói của mình, nhưng lúc này đây, không biết có phải vì chuyện ba tháng trước hay không, Kiều An Hảo lại miễn cảm nhận ra từ thời khắc sống chung, người đàn ông này có tấm kén lạnh lẽo băng giá, càng khiến cô khấn trương cùng sợ hãi và muốn chạy trốn. Cô nắm chặt bàn chải đánh răng, rốt cuộc cũng không chịu nổi đành tìm đại ĩnh cái có tạm thời né tránh : “Cái kia... Bồn tắm có thể đã đầy rồi, tôi đi tắm trước.”

Lục Cẩm Niên vẫn như cũ một chút phản ứng ý tứ Kiều An Hảo đều không có, chỉ là hai ba lần kéo áo khoác tây trang, tiện tay ném vào một bên trên sofa, trực tiếp cất bước, hướng về cửa phòng ngủ đi ra ngoài..

Lục Cẩm Niên rời đi một hồi lâu, Kiều An Hảo mới hồi phục lại tinh thần, cô nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, một lần nữa xoay người đi vào phòng tắm.

Nếu có thể, Kiều An Hảo thật muốn ở trong phòng tắm trốn cho đến khi Lục Cẩm Niên rời khỏi Cẩm Tú Viên, nhưng là, mặc kệ cô cố gắng chậm chạp như thế nào, thì vẫn phải chui ra khỏi phòng tắm..

Kiều An Hảo vừa mở cửa phòng tắm, liền thấy Lục Cẩm Niên từ căn phòng cách vách tắm rửa xong quay lại, anh mặc áo ngủ, ngồi ở giường - nơi vị trí anh thường hay nằm, hai tay khoanh sau đầu, nhắm mắt lại ngủ.

12. Chương 12: Lại Muốn Dụ Dỗ Tôi? (2)

Kiều An Hảo vừa mở cửa phòng tắm, liền thấy Lục Cẩm Niên từ căn phòng cách vách tắm rửa xong quay lại, anh mặc áo ngủ, ngồi ở giường - nơi vị trí anh thường hay nằm, hai tay khoanh sau đầu, nhắm mắt lại ngủ.

Kiều An Hảo ngay cả vẻ mặt Lục Cẩm Niên đều không thấy rõ, liền vội vội vàng vàng thu hồi tầm mắt của mình, rũ mi mắt tới trước bàn trang điểm ngồi xuống.

Tắm gương nơi bàn trang điểm đối diện với chiếc giường lớn của hai người, vì thế mỗi lần soi gương, Kiều An Hảo đều lén quan sát Lục Cẩm Niên xuyên qua tấm gương kỳ diệu này..

Ban đầu, Kiều An Hảo chỉ dám vội vã liếc mắt nhìn người đàn ông, cứ lén la lén lút như thế cho đến khi cô phát giác anh luôn nhắm mắt như thể thật sự đang ngủ. Lúc này Kiều An Hảo mới dám đụng đến đồng mỹ phẩm làm công việc dưỡng da, vừa tranh thủ lặng lẽ nhìn anh qua gương.

Khuôn mặt đó của anh, Kiều An Hảo có nhắm mắt lại vẫn có thể hình dung ra đầy đủ từng đường nét, thể nhưng, từ mười ba năm trước, khi lần đầu tiên cô gặp anh, đến tận bây giờ, chỉ cần nhìn vào gương mặt đó, cứ mỗi một lần cô đều có một loại cảm xúc kinh diễm.

Không biết có phải là do anh nhắm mắt lại, ít đi sự thờ ơ lạnh nhạt nơi đáy mắt, trên người anh có dòng khí lạnh cũng tiêu tán đi rất nhiều, khiến cho đường nét trên khuôn mặt anh cũng nhu hòa đi rất nhiều.

Kiều An Hảo nhìn có chút xuất thần mê mẩn, thế cho nên cô cứ để y nguyên sữa dưỡng thể trên mặt mà quên mất phân tán ra..

Mặc dù đây chỉ là cô đơn phương thâm thương trộm nhớ, nhưng có thể an tĩnh như vậy mà nhìn, đáy lòng cô cũng bắt đầu nảy sinh ra một loại ấm áp và hạnh phúc không thể diễn tả.

Nếu lúc anh mở mắt thức giấc, cô tuyệt đối không dám nhìn thẳng vào anh như vậy. Vì nếu cô không cẩn thận luôn nhìn anh thất thần, thì với ánh mắt sâu sắc của anh, bí mật ẩn giấu sâu dưới đáy lòng cô sẽ bị phanh phui mất.

Kiều An Hảo mặt mày đều trở nên dịu dàng ôn nhu, cô không kìm lòng được nâng tay lên, nhẹ nhàng mà chạm vào ảnh phản chiếu Lục Cẩm Niên trong gương, rồi không thể cưỡng lại ngón tay di chuyển theo đường nét miêu tả hình dáng anh, sau đó vuốt ve lên gương mặt anh này, cánh mũi đang phập phồng này, và dừng lại trên đôi môi hồng nhạt của anh..

Tâm trí cô ngay lập tức hiện ra đêm hôm đó ba tháng trước, chính cô đã chủ động hôn lên đôi môi này.

Cho dù đã qua ba tháng, cô vẫn còn nhớ rõ mồn một cánh môi anh mềm mại ấm áp.

Nhịp tim không nhịn được đập dồn dập càng lúc càng nhanh, ngón tay cô vẫn mân mê đôi môi anh phản chiếu trong gương.

(Meo>> cớm ngay trước mặt mà không dám ăn, tội chưa!).

Ngay tại thời điểm Kiều An Hảo sắp hoàn toàn chìm đắm trong thế giới tình yêu vụng trộm của mình, thì đột nhiên di động vang lên âm thanh tin nhắn nhắc nhở, sau đó Lục Cẩm Niên đang nằm trên giường như là bị làm ồn đến nơi, hơi cau mày. Kiều An Hảo nhất thời bị kinh hãi, theo phản xạ có điều kiện rút nhanh tay về, vội vàng quynh lên cầm miếng bông lau đi đồng kem dưỡng bị bôi bôi trét trét lung tung trên mặt.

13. Chương 13: Lại Muốn Dụ Dỗ Tôi? (3)

Có thể là bởi vì hành động nhìn lên Lục Cẩm Niên suýt nữa bị bắt tại trận, Kiều An Hảo không dám xuyên qua gương liếc mắt đến bên giường nơi Lục Cẩm Niên nằm nữa, chỉ là thân thể cứng đờ, mắt không chớp nhìn chằm chằm mặt mình, bồi bồi trét trét.

Kiều An Hảo đáy lòng cho rằng dù hiện tại Lục Cẩm Niên đã tỉnh lại, nhưng với tính toán nhỏ nhặt của mình chỉ cần cô từ từ trang điểm thì anh sẽ lại ngủ tiếp thôi, thành ra cô cố gắng đem hết sức lực từ lúc sinh ra tới nay đem từng động tác làm một cách chậm rãi từ tốn nhất, đừng nói rùa, mà ngay cả ốc sên cũng phải chào thua..

Kiều An Hảo dưỡng da xong, nường theo động tác đứng lên, xuyên qua gương trộm nhìn Lục Cẩm Niên một cái, phát hiện anh nằm trên giường, cầm trong tay điện thoại di động chẳng biết nhìn cái gì.

Kiều An Hảo vừa nhìn thấy Lục Cẩm Niên tỉnh lại, cả người càng lo lắng hơn, cô động thái lạng lẹ đi đến một bên, đầu tiên tắt đèn phòng ngủ, sau đó mới lè chằm chằm tới bên giường, ngay lúc cô đang chuẩn bị xốc lên chặn định nằm xuống, bất chợt như là suy nghĩ cái gì, xoay người, đi tới phòng thay quần áo, từ bên trong bế ra một chú gấu bông to bằng người..

Khi Kiều An Hảo ôm con gấu một lần nữa đi tới bên giường, Lục Cẩm Niên dừng dừng ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua Kiều An Hảo, ánh mắt lộ ra có chút lạnh. Kiều An Hảo sợ đến kinh hồn táng đảm, không dám thở một hơi, chỉ ôm con gấu vội vàng nằm xuống, sau đó đem con gấu đặt ở giữa cô và Lục Cẩm Niên, hoàn toàn ngăn cách hai người.

Kiều An Hảo lúc này mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng là thân thể lại nằm ngay ngắn, không dám cử động.

Con gấu bông này là sau khi anh và cô kết hôn, hai người nằm chung một giường hai lần rồi quyết định mua..

Bởi vì yêu anh, cứ mỗi khi cô gần sát Lục Cẩm Niên, thì tim đập dồn dập và hồi hộp vô có, cho nên ban đầu khi cô nằm trên giường, tư thế rất ư quý tộc, không dám di chuyển, thế nhưng đợi cho đến khi cô ngủ thiếp

đi, tinh thần sẽ khó tránh khỏi thư giãn, tư thế ngủ cũng sẽ trở nên tùy ý, do cô không ý thức được mình đang ở dưới tình huống nào, có khả năng cô đụng trúng anh. Vào đêm đầu tiên, anh chỉ dùng lực đẩy cô ra, nhưng khi đêm thứ hai, anh trực tiếp xách cô lên từ trên giường ném xuống dưới đất, sau đó đứng dậy mặc quần áo và đi ra khỏi phòng.

Khi đó, cô chỉ biết là anh không thích cô đụng chạm vào anh, thậm chí là buổi tối ngủ cũng không cho phép vô ý đụng chạm..

Vì để tránh cho về sau phát sinh tình huống tương tự, ngày thứ hai cô đã cố ý mua một chú gấu bông cao to một thước tám, sau đó cứ mỗi lần cùng anh ngủ chung một giường liền đem bé bự đặt ở giữa hai người, thứ nhất có thể phòng ngừa chính mình buổi tối lại đụng đến anh, mà vừa có thể che chắn người của anh. Cứ mỗi lần thế, cô cũng sẽ không ngủ trước, bởi vì có anh sát bên, cô hồi hộp hơn nửa đêm mới có thể ngủ.

Bên trong phòng ngủ chỉ là ánh sáng mờ nhạt của đèn ngủ, tầm nhìn được tốt lắm, làm cho thính giác con người trở nên nhạy bén khác thường..

Kiều An Hảo nằm một bên gấu, nhắm mắt lại, nhưng không có nửa điểm buồn ngủ, trên người anh có một mùi hương dễ chịu nhẹ nhàng, chậm rãi bay vào mũi cô, khiến đáy lòng cô trở nên xao động.

14. Chương 14: Lại Muốn Dụ Dỗ Tôi? (4)

Quanh quẩn bên tai cô là tiếng bíp bíp nhỏ nhỏ Lục Cẩm Niên thỉnh thoảng gõ màn hình di động.

Không biết qua bao lâu, Lục Cẩm Niên khóa màn hình di động, toàn bộ phòng ngủ hoàn toàn yên tĩnh trở lại, yên tĩnh đến nỗi Kiều An Hảo có thể nghe thấy được hơi thở của Lục Cẩm Niên.

.

Kiều An Hảo nằm xuống quá nhanh nên tư thế có chút không thoải mái. Cô không dám cử động mạnh nhưng cẩn thận mà thay đổi tư thế nằm một chút. Thế nhưng cho dù thế, vẫn gây động tĩnh đến Lục Cẩm Niên bên kia bé bự, anh lập tức mạnh mẽ xoay người, động tác có chút mạnh, Kiều An Hảo sợ đến mức hoàn toàn không dám cử động .

Có vẻ tâm tình Lục Cẩm Niên không được tốt lắm, chắc là có chuyện phiền não. Toàn bộ sự chú ý của Kiều An Hảo đều đặt lên người Lục Cẩm Niên nên cô cũng không ngủ được.

Đột nhiên, Lục Cẩm Niên xóc chăn đứng lên, động tác có chút mãnh liệt, Kiều An Hảo sợ tới nỗi muốn run cũng chẳng dám.

.

Kiều An Hảo không dám mở mắt nhìn Lục Cẩm Niên, cô chỉ nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng bước chân của Lục Cẩm Niên, sau đó là tiếng bật lửa vang lên, theo sau là thoang thoang mùi thuốc lá lan ra khắp phòng.

Kiều An Hảo luôn nghĩ rằng Lục Cẩm Niên không hút thuốc, bởi đây là lần đầu tiên từ lúc kết hôn tới nay anh hút thuốc trước mặt cô. Đáy lòng Kiều An Hảo có chút nghi hoặc, Lục Cẩm Niên rốt cuộc là từ khi nào thì học được và bắt đầu hút thuốc?

Lục Cẩm Niên hút hai ngậm rồi nhìn lướt qua giường nơi Kiều An Hảo đang nằm và con gấu bên cạnh còn lớn hơn cả cô, sau đó liền hờ hững quay đầu đi tới ban công, mở cửa sổ ra.

.

Sau khi hút xong, đợi ùi thuốc lá trong phòng tản dần đi, Lục Cẩm Niên mới đóng cửa sổ, quay về giường ngủ.

Lần này Lục Cẩm Niên nằm xuống, liền không động đậy.

Không có Lục Cẩm Niên hết lần này tới lần khác gây ảnh hưởng, tuy rằng Kiều An Hảo trong lòng lo lắng nhưng vì có bé bị ngăn cách ở giữa, hơn nữa cô thật sự cũng có chút mệt, cả người dần dần buông lỏng cảnh giác, sau đó chậm rãi tiến vào giấc mộng.

Kiều An Hảo cũng không biết mình rốt cuộc ngủ bao lâu, đột nhiên cổ tay của cô bị người khác hung hăng nắm lấy, trong nháy mắt cơn đau buốt truyền khắp toàn thân cô. Kiều An Hảo đang mơ ngủ khẽ nhú mi, từ từ mở mắt, sau đó liền nhìn thấy Lục Cẩm Niên ngồi phía bên kia con gấu với ánh mắt lạnh như băng mà nhìn chằm chằm cô. Anh dùng âm điệu không chút ám áp nói chuyện với cô : “Lại muốn thừa dịp lúc tôi ngủ, mà quyến rũ tôi ?”

Kiều An Hảo chợt tỉnh ngủ, nghi hoặc trừng mắt nhìn, sau đó cúi đầu mới phát hiện không biết từ khi nào mà bàn tay cô lại xuyên qua bé bị, đưa tới bên cạnh Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hảo theo bản năng muốn rút tay về, lại bị Lục Cẩm Niên càng dùng sức giữ lấy, giọng điệu rõ ràng mang theo ý giễu cợt : “Như thế nào? Vừa diễn xong bộ phim thứ nhất, hiện tại không thể chờ đợi lại muốn dùng thân đối lấy bộ phim thứ hai sao?”

15. Chương 15: Lại Muốn Dụ Dỗ Tôi (5)

Kiều An Hảo bị Lục Cẩm Niên châm chọc, sắc mặt trở nên tái nhợt. Trớ trêu thay, chuyện đêm hôm ấy hình thành định kiến trong anh, cho dù cô giải thích, anh cũng sẽ không tin, cô áp chế đáy lòng bi thương, nhẹ giọng nói : “Tôi không có ý đó .”

“Không có?” Lục Cẩm Niên trào phúng cười nhạo một tiếng, mặt anh lúc đó lạnh như băng, lời nói sắc bén không chút lưu tình : “Thật không nghĩ tới, cô Kiều không chỉ có giậu đổ bìm leo, mà ngay cả kỹ năng khẩu thị tâm phi đều là số một! Trước đây không biết là ai, thừa dịp tôi uống say liền bò lên giường tôi? Nếu tôi nhớ không lầm, một đêm kia đều là cô chủ động, hơn nữa miệng còn luôn cầu xin tôi, muốn tôi ngủ cùng cô!”

Lời nói của Lục Cẩm Niên như dao găm, từng nhát từng nhát cứa vào tim gan khiến lòng Kiều An Hảo rỉ máu đỏ tươi đến chói mắt.

Đêm đó, đúng là cô đã cầu anh, bất quá lúc đó là vì cô uống rượu, đầu óc không tỉnh táo, cô tưởng rằng đó chỉ là một giấc mơ, cho nên mới thì thầm vào tai anh nói : “Hãy để em làm người phụ nữ của anh?”

Kiều An Hảo thật sự không nghĩ tới Lục Cẩm Niên lấy chuyện tình đêm đó mang ra chế nhạo cô, ngay lập tức sắc mặt của cô trở nên đỏ ửng vì nhục nhã hổ thẹn và cũng thật thảm hại. Cô lấy tay nhéo chính mình, muốn dùng đau đớn này để át đi nỗi đau mà lời nói Lục Cẩm Niên gây ra, mới giọng điệu bình tĩnh hướng Lục Cẩm Niên tiếp tục mở miệng giải thích : “Tôi thật không có ý muốn quyến rũ anh, tôi chỉ là đang ngủ, không biết sao tay lại đụng trúng anh.”

“Tốt nhất là như cô nói, tuy nhiên, nói cho cô biết, mặc dù trò chơi là do cô bắt đầu, nhưng chơi tiếp như thế nào là do tôi quyết định. Cô dùng thân thể thực sự có thể chiếm được chỗ tốt ở chỗ tôi, nhưng điều kiện tiên quyết là không phải cô muốn chỗ tốt liền có thể đạt được, cũng phải nhìn xem tôi có hứng thú muốn ngủ với cô hay không.” Lục Cẩm Niên dừng một chút, giọng điệu mang theo cao ngạo lạnh lẽo, tiếp tục bực bội nói : “Nếu tôi không có hứng thú, cho dù cô cố sống cố chết cầu xin tôi như lần trước, tôi cũng chẳng thêm chạm vào một ngón tay cô!”

Nghe những lời Lục Cẩm Niên vừa nói, huyết sắc trên mặt Kiều An Hảo từng chút từng chút biến mất gần như không còn một giọt.

Khi Lục Cẩn Niên nói những lời này, cô vẫn luôn duy trì tư thế cúi đầu, từ đầu đến cuối không có can đảm ngẩng đầu nhìn nét mặt anh.

Lục Cẩn Niên nói xong những lời này, liền lạnh nhạt hất cổ tay cô ra, xoay người xuống giường, đi vào phòng thay quần áo.

Thời điểm Lục Cẩn Niên ăn mặc chỉnh ra khỏi phòng thay đồ, Kiều An Hảo vẫn duy trì tư thế từ lúc trước khi anh rời giường, bóng dáng cô mỏng manh, hơn nữa còn cúi đầu, giống như học sinh tiểu học vì làm sai mà bị người lớn khiển trách, trong ánh đèn mờ mờ chiếu xuống trông có vẻ cực kỳ vô tội.

Lục Cẩn Niên đứng ở cửa phòng thay đồ, lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Kiều An Hảo một lát, sau đó ánh mắt trầm xuống, liền xoay người, mở cửa phòng ngủ, rời đi.

16. Chương 16: Lại Muốn Dụ Dỗ Tôi? (6)

Thật lâu sau khi Lục Cẩn Niên rời đi, Kiều An Hảo mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào nửa giường lớn nơi Lục Cẩn Niên vừa mới nằm trong chốc lát, sau đó đặt bé bự qua một bên, cúi mặt vào nơi mà Lục Cẩn Niên vừa nằm ấy, bên trên còn vương lại chút hơi thở ấm áp của anh.

Kiều An Hảo tham lam hít hơi ấm còn lưu lại trên chăn của anh, sau đó mặt cọ cọ mặt vào chăn, nơi mang theo nhiệt độ cơ thể của anh, đáy lòng bắt đầu dâng lên một chút chua xót. Editor Nhi1911

Ngay cả khi anh nói với cô những lời tàn nhẫn độc ác như vậy, nhưng cô lại không có khí khái mà vẫn yêu anh.

Ở buổi tiệc mừng công phim “Địa lão thiên hoang” tối qua, Triệu Manh nói không sai, lúc trước kia giữa cô và anh không phải như thế này.

Những năm anh ở trường học, có quan hệ tốt với nam sinh là điều bình thường, nhưng đối với nữ sinh nếu có thể tránh liền tránh đi, mà cô quả thật là khác với những nữ sinh khác vì có thể nói chuyện cùng anh. Betaer Meo WiWi

Đương nhiên, cô có thể cùng anh nói chuyện, không phải bởi vì anh đối với cô có chút để ý, mà là vì Hứa Gia Mộc.

Hứa gia cùng Kiều gia có thâm giao, cho nên cô và Hứa Gia Mộc từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, quan hệ rất tốt. Mà Lục Cẩn Niên là anh cùng cha khác mẹ với Hứa Gia Mộc, nói cách khác, Lục Cẩn Niên cũng là người của Hứa gia, nhưng anh chỉ là con riêng.

Lục Cẩn Niên cùng Hứa Gia Mộc, hai người không vì bậc cha chú mà xuất hiện vấn đề gì ngăn cách, ngược lại cảm tình của bọn đặc biệt tốt. Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Kiều An Hảo chính là thông qua Hứa Gia Mộc mà quen biết, có thể cùng Lục Cẩn Niên nói chuyện nhiều hơn so với các nữ sinh khác.

Nhưng là, cũng chỉ là nói xã giao mà thôi, hơn nữa tuyệt đại đa số đều là “Xin chào” , “Hi” , “Tạm biệt”, toàn những câu nói khách sáo không quan trọng. Editor Nhi1911

Thời điểm còn trẻ không có nhiều cố kỵ như bây giờ, tim rung động liền sẽ chủ động tấn công. Khi đó cô tuy rằng không táo bạo giống các nữ sinh khác dám thổ lộ với anh, viết thư tình cho anh, ở lễ tình nhân trao tặng anh chocolate. Nhưng cô luôn yên lặng mà quan sát từng động thái của anh, ngẫu nhiên ở trường học, sân thể dục hay bất ngờ gặp anh trên đường về nhà, sau đó cố gắng kiềm chế sự kích động đặc thù của thiếu nữ, ra về trùng hợp rồi chờ anh lên tiếng gọi, anh có đôi khi đáp lại cô, có đôi khi chỉ gật đầu, cho dù khô khan không một đoạn đối thoại thú vị như thế, cô vẫn hạnh phúc mà nhảy nhót thật lâu. Betaer Meo WiWi.

Cô không phải chưa từng ảo tưởng được ở cùng anh, nhưng lại không có dũng khí mà thổ lộ, mối quan hệ của bọn họ cứ như vậy ôn hoà, duy trì khoảng cách không xa không gần. Nhưng cô thích, từng ngày từng ngày khắc sâu, đến cuối cùng liền biến thành yêu sâu đậm khắc cốt ghi tâm.

Sau này lên đại học, cô cũng không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thái độ Lục Cẩm Niên đối với cô trở nên lạnh nhạt và cực kỳ chán ghét.

Ban đầu, cô chỉ nghĩ mình quá nhạy cảm, bởi vì cô yêu anh nên mới xuất hiện ảo tưởng.

17. Chương 17: Lại Muốn Dụ Dỗ Tôi? (7)

Nhưng mãi đến sau này, cô trong lúc vô tình từ trong miệng Hứa Gia Mộc nghe được anh nói đã có người thương. Sau đó lại một lần ngẫu nhiên lúc ăn cơm gặp anh, cô nhìn không được liền hỏi, người trong lòng anh là ai.

Tuy vào thời điểm đó, Lục Cẩm Niên đã nhiều lần có thái độ không kiên nhẫn đối với cô, thế nhưng một lần kia, cũng là anh một lần đã không giữ được kiên nhẫn với cô.

Thậm chí sau một thời gian dài, cô vẫn còn nhớ rõ, khi ấy anh dùng vẻ mặt rất lạnh nhạt và lạnh lẽo mà nói với cô : “Bất kể người tôi thích là ai, thì đó cũng không phải là cô!”

Vào lúc đó, cô mới hoàn toàn hiểu được, Lục Cẩm Niên thật sự rất chán ghét cô.

Tuy rằng cô không rõ lắm, anh rốt cuộc bởi vì sao mà chán ghét và ghê tởm cô, nhưng từ thời điểm đó cô cũng thức thời bắt đầu xa cách anh.

Giống như lời Triệu Manh nói, anh và cô từ khi đó cơ hồ đã bắt đầu ít liên lạc, cho dù là ngẫu nhiên gặp mặt, cũng như những người xa lạ mà không biết nhau, không trao đổi, coi như bất đắc dĩ phải nói chuyện thì trong lời nói của anh, luôn là những câu khó nghe và khiến người khác tổn thương.

Vì quá yêu, cho nên mới để tâm đến những lời anh nói. Vì quá yêu, cho nên luôn dễ dàng bị cửa nát tim gan nơi yếu hại nhất của cô, dần dà lâu ngày, cô sinh ra sợ phải đối mặt với anh, sợ giao lưu với anh. Không vì lí do nào khác, chỉ vì sợ anh vừa mở miệng, lời nói ra liền khiến cho cô rướm đầy máu và thống khổ.

Kỳ thật cô vẫn luôn nghĩ rằng, cô và anh sẽ không có khả năng cùng xuất hiện, hai người liền như vậy mỗi người một ngã. Cho đến một ngày, ông trời trên người, cô và anh gắng gượng trở thành vợ chồng.

Trời biết, khi cô biết cô và anh trở thành vợ chồng, cô hạnh phúc và vui mừng như thế nào.

Cô biết anh chán ghét cô, cho nên trong đêm tân hôn, cô liền thức thời nói sẽ không can thiệp vào cuộc sống của anh, cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến anh, lại càng sẽ không để bất luận ai biết quan hệ giữa anh và cô.

Cô chính là quá yêu anh, cho nên đêm đó mới theo cơn say mơ mơ màng màng hồ đồ chủ động quyến rũ anh.

Cô nghĩ rằng anh thật sự chán ghét cô tới cực điểm, mới có thể sau khi ngủ với cô liền phản nộ như vậy.

Kỳ thật cô thật không muốn anh nghĩ rằng cô vì vai diễn của bộ phim này, mới nhảy vào trong ngực anh, nhưng cô không có cách nào khác, cô chỉ có thể vờ như mình là một cô gái ham hư vinh, giống những cô gái khác vì danh lợi mà không tiếc rẻ việc bán thân để mưu biện cho lần ôm ấp kia.

Bởi vì, anh đã từng nói : bất kể người anh thích là ai, thì đó không phải là cô!

Nghĩ đến đây, khóe mắt Kiều An Hảo có chút ướt.

-

Lục Cẩm Niên rời đi, Kiều An Hảo mãi cho đến rạng sáng vẫn không thể đi vào giấc ngủ.

Mấy ngày kế tiếp, cô vẫn chưa gặp lại Lục Cẩm Niên, thậm chí ngay cả một chút tin tức của anh cũng đều không có.

18. Chương 18: Lại Muốn Dụ Dỗ Tôi? (8)

Qua khoảng một tuần, Kiều An Hảo nhìn thấy tin tức mới nhất trong làng giải trí về việc Lục Cẩm Niên đang quay phim điện ảnh, sau đó cô mới biết rõ tình hình anh quay phim ở Rome.

Những ngày ảm đạm tiếp theo cứ trôi đi, mới nháy mắt đã qua nửa tháng, đã đến cuối tháng Tư.

Kiều An Hảo vào làng giải trí đã hơn nửa năm, không có tiếng cũng chẳng có miếng. Dù cho cô dựa vào Lục Cẩm Niên mà có được vai diễn trong “Địa lão thiên hoang”, nhưng là hiện tại bộ phim đang ở hậu kỳ chế tác, vẫn chưa công chiếu. Hơn nữa ngay cả khi tung ra quảng cáo, nhưng cũng chỉ là dành cho những diễn viên nổi tiếng trong phim, đó là lý do mà Kiều An Hảo vẫn như cũ không được ai biết đến, không có ai tìm đến cô để thử vai diễn, cũng không có quảng cáo nào mời cô làm đại diện, dẫn đến cô mỗi ngày đều có thời gian nhàn rỗi.

Nhưng Triệu Manh vẫn luôn là một người đại diện có trách nhiệm, không ngừng giúp cô tìm không ít cơ hội thử vai của các bộ phim mới.

Trong làng giải trí từ trước đến nay luôn thâm sâu, có nhiều khi không phải bạn xinh đẹp, diễn kỹ tốt, liền có thể nhận được vai diễn. Vì thế trong hơn nửa tháng nay, Kiều An Hảo đã tám lần dưới ống kính, mỗi lần đều kết thúc trong thất bại.

Mà hôm nay, là lần thứ chín Kiều An Hảo thử vai, kết cục giống như tám lần trước, vẫn là không được diễn.

“Kiều Kiều, gần một tháng rồi, đừng nói vai kha khá, ngay cả một vai đầy tớ chỉ lộ cái mặt, cũng không quay thử thành công. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta chết đói mất.”

So sánh với Triệu Manh nóng nảy hấp tấp, Kiều An Hảo ngược lại có vẻ vô cùng bình tĩnh, cô ngồi ở ghế lái phụ, một bên tùy ý xem lướt qua điện thoại, một bên ngữ điệu bình ổn nói : “Trước kia, không phải chúng ta cũng thế này sao?”

Kiều An Hảo nói tới đây, vừa vặn thấy trên Sina Weibo đứng đầu mục tìm kiếm là tên “Lục Cẩm Niên”, lời đang nói tức khắc đứt đoạn, một lát sau mới làm như không có chuyện gì, tiếp tục nói : “Hơn nữa, nếu như tôi chết đói, tôi cũng sẽ không để cậu cùng chết đói đâu.”

“Tôi đương nhiên biết cậu sẽ không bỏ đói tôi, cho dù nửa năm qua không nhận được vai diễn, nhưng mỗi tháng đều cấp cho tôi tiền lương. Thế nhưng, Kiều Kiều, cha mẹ cậu có để lại cho cậu nhiều tài sản như thế nào, cũng không chịu nổi cậu tiêu phí như thế!” Triệu Manh vừa nói, một bên nhìn qua kính chiếu hậu liếc Kiều An Hảo một cái, liền nhìn thấy trên màn hình điện thoại di động của cô xuất hiện ba chữ “Lục Cẩm Niên”. Một lát sau, tiếp tục nói: “Kiều Kiều, bằng không cậu tìm Lục Cẩm Niên hỏi một vai đi, thừa dịp cậu bây giờ còn có thể từ trên người anh ta với được chỗ tốt, liền mạnh mẽ lợi dụng anh ta một chút. Dù sao tên đàn ông này không đối tốt với cậu, không cần phải uống. Lại nói, tiền của anh ta và cậu nửa xu quan hệ cũng không có. Ba mẹ cậu mất sớm, từ nhỏ được người chú nuôi lớn, chẳng lẽ cậu muốn sau khi không còn quan hệ với anh ta, lại về ăn nhờ ở đậu nhà ông chú cậu?”

19. Chương 19: Lại Muốn Dụ Dỗ Tôi? (9)

Triệu Manh nói không sai, tuy suy nghĩ có hơi thực tế, nhưng mọi chuyện đều là lo nghĩ cho cô. Kiều An Hảo cũng biết, lời nói của Triệu Manh không có ác ý, chẳng qua là muốn tình hình hiện tại của cô nhanh

chóng vực dậy trong làng giải trí thì chỉ còn cách nương tựa vào thế lực của Lục Cẩm Niên. Tương lai nếu phải chia tay Lục Cẩm Niên, cô cũng có thể có được một cuộc sống giàu sang, phụ nữ đa phần vì mình mà dặt liệu, chung quy không có sai.

Cũng không phải cô thanh à khinh thường loại giao dịch này. Mà là, người đàn ông kia chán ghét cô, ngay cả ngủ cùng cô cũng khiến anh chán ghét.

Kiều An Hảo rũ mi che đi đáy mắt buồn bã, sau đó bưng môi nở nụ cười : ” Anh ấy đang quay phim ở Rome, việc này không phải cậu biết biết. Mình cũng không thể chạy đến Rome để ngủ cùng anh ta.”

Triệu Manh nghe được câu này, biểu tình hơi sững sốt.

Kiều An Hảo mi tâm cau lại, nghi ngờ hỏi một câu : “Làm sao vậy?”

“Kiều Kiều, cậu không biết sao?”

“Biết cái gì?”

Triệu Manh qua thật lâu mới mở miệng nói: “Lục Cẩm Niên đã rời Rome từ hai ngày trước, anh ta lẽ nào vẫn chưa về nhà sao?”

Anh đã trở về ... Nhưng cô là vợ mà lại chẳng hề hay biết.

Kiều An Hảo biểu tình cứng nhắc, sau đó phảng phất như cùng mình không có quan hệ gì vậy, đứng đưng cười nói : “Anh ấy bình thường không hay về nhà, mình đạt được kỷ lục dài nhất trong ba tháng không có tin tức của anh ấy, bất quá hiện tại mới hơn nửa tháng.”

Triệu Manh không nói tiếp, trong xe nháy mắt trở nên yên tĩnh, một lát sau, Triệu Manh vẫn là không nhin được liền nói: “Kiều Kiều, hai ngày trước từ người khác mà mình biết được anh ta đã trở về, người đó hình như nghe nói từ ban lãnh đạo truyền thông Hoàn Ảnh, hôm Lục Cẩm Niên mới từ Rome trở về liền tới công ty họp, kết quả hội nghị mới diễn ra một nửa, anh ta lại đột nhiên ngất xỉu, sau đó được đưa đến bệnh viện.”

Kiều An Hảo nghe được tin này, sau một lúc lâu, mới nhàn nhạt “À” một tiếng.

“Mình còn nghe mấy người lãnh đạo đó nói, Lục Cẩm Niên rất kỳ quái, sốt cao tới 40 độ, kết quả đưa đến bệnh viện, sống chết cũng không chịu để cho bác sĩ kiểm tra, cứ thế âm ỉ đòi xuất viện, mọi người cố gắng khuyên như thế nào cũng không lay chuyển được anh ta. Cuối cùng anh ta cứ thế mặc bản thân đang sốt cao, bỏ lại mọi người, một mình lái xe rời đi.” Nói xong lời cuối cùng, Triệu Manh nhin không được cảm thán một câu : “Lục Cẩm Niên đúng là có nhiều tật xấu a, đã đốt thành cái quỷ dạng kia rồi, cũng không chịu cho bác sĩ khám, cậu nói anh ta có thể chết cháy vì sốt quá cao hay không?”

Kiều An Hảo vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng hai tay cô ở nơi Triệu Manh không nhìn thấy, âm thầm bấu chặt vật áo mình.

Triệu Manh không chớp mắt nhin chằm chằm con đường phía trước lái xe, qua một lúc lâu, lại lên tiếng hỏi một câu : “Kiều Kiều, cậu không định đi xem anh ta sao?”

Kiều An Hảo trầm mặc một hồi, lắc đầu : “Mình đã nói với anh ấy sẽ không can thiệp vào cuộc sống của nhau.”

Lần này đổi thành Triệu Manh “À” một tiếng, sau đó hai người liền không nói chuyện nữa.

20. Chương 20: Lại Muốn Dụ Đỗ Tôi? (10)

Bất kể Kiều An Hảo ở trước mặt Triệu Manh biểu hiện không quan tâm Lục Cẩm Niên, Triệu Manh vẫn đưa cô về Cẩm Tú Viên, Kiều An Hảo do dự một hồi, cuối cùng vẫn là mở garage lấy xe của mình, ra khỏi nhà.

Kiều An Hảo có nghe Hứa Gia Mộc nhắc qua, ở vùng ngoại ô phía Bắc thành phố, Lục Cẩm Niên có một căn biệt thự riêng biệt giữa sườn núi. Cô còn thông qua Hứa Gia Mộc mà biết nơi mà Lục Cẩm Niên ghét nhất chính là bệnh viện, mỗi lần anh ngã bệnh, đều muốn chạy đến cái nơi biệt thự rừng rú hoang vắng đó mà một mình trốn tránh.

Kỳ thực khi đó, Hứa Gia Mộc bắt quá là bởi vì Lục Cẩm Niên sinh bệnh nhưng sống chết cũng không chịu đi bệnh viện nên mới thuận miệng mà tiết lộ với cô.

Nhiều khi người nói vô tâm, người nghe có ý, nên lúc đó cô đã âm thầm ghi nhớ.

Tuy rằng Kiều An Hảo không xác định được Lục Cẩm Niên có ở trong căn biệt thự đó hay không, thế nhưng, cô vẫn ôm một chút hy vọng thử vận may, chuẩn bị đi một chuyến.

Trước khi đi Kiều An Hảo còn cố ý đi đến tiệm thuốc, cô không biết Lục Cẩm Niên rốt cuộc là bị bệnh gì. Cho nên để cẩn thận, cô chỉ mua một ít thuốc hạ sốt.

Kiều An Hảo cũng chưa từng đến căn biệt thự đó, chỉ là mơ mơ hồ hồ nhớ được, Hứa Gia Mộc nói căn biệt thự của Lục Cẩm Niên nằm ở nơi cao nhất của ngọn núi nhất, mà cái ngọn núi kia tên là Nghi Sơn. Cho nên Kiều An Hảo chỉ là tìm kiếm đường đi Nghi Sơn, liền sau đó phát hiện quả thật nó nằm ở phía bắc Bắc Kinh, lúc này mới khởi động xe, lên đường.

Cũng may Nghi Sơn không lớn, chỉ có một khu biệt thự, Kiều An Hảo lái xe chạy thẳng tới đỉnh cao nhất nơi biệt thự, thấy phía trên là một tòa biệt thự trơ trọi, cô đoán đó có lẽ là biệt thự của Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hảo khởi hành đi lúc ba giờ chiều, cho tới khi cô đến Nghi Sơn, đã hơn năm giờ chiều.

Lúc này mặt trời đã xuống núi, ánh mặt trời đỏ vàng chiếu vào phía lên biệt thự, làm nổi bật như một tòa thành, đẹp huy hoàng.

Cổng biệt thự đóng chặt, Kiều An Hảo dừng thẳng xe trước cổng, nhìn xung quanh trái phải, thấy một bên hàng rào rất thấp, liền trực tiếp trèo qua.

Cô không có chìa khóa của biệt thự nên đành gõ cửa, nhưng không có ai ra mở, hướng đến cửa sổ sát đất nhìn xuyên vào căn biệt thự rộng lớn, cũng không thấy bóng dáng Lục Cẩm Niên. Kiều An Hảo đi vòng quanh biệt thự dạo qua một vòng, cuối cùng phát hiện phía sau biệt thự có một cánh cửa sổ sát đất đang hé mở một nửa, cô do dự một chút, liền đi lên trước, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Trong biệt thự trang hoàng cực kỳ xa hoa, Kiều An Hảo trước tiên đi quanh một vòng ở tầng một, không thấy bóng dáng Lục Cẩm Niên, liền bước lên tầng hai. Toàn bộ biệt thự rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bước chân của cô, Kiều An Hảo lần lượt kiểm tra từng phòng, cuối cùng trong căn phòng ngủ lớn cuối lầu 2 cũng thấy được Lục Cẩm Niên.

Anh đang mặc tây trang trên người, mắt nhắm lại, yên tĩnh nằm trên giường.

Kiều An Hảo giơ tay lên gõ cửa một cái, thấy người đàn ông trên giường không có phản ứng, lúc này cô mới bước nhanh vào.

21. Chương 21: Ai Cho Phép Cô Vào? (1)

Người đàn ông vẫn mặc tây trang, nhắm mắt nằm yên tĩnh trên giường, từ xa nhìn lại, như là đang ngủ rất say.

Kiều An Hảo giơ tay lên gõ cửa một cái, thấy người trên giường không có phản ứng, cô chau mày liền nhanh chóng bước vào.

Tiến lại gần, Kiều An Hảo mới nhìn rõ Lục Cẩm Niên nằm tùy ý trên giường. Cơ thể khẽ run, cô vô thức vươn tay sờ lên trán anh kiểm tra nhiệt độ, mới thấy nóng kinh người. Mà người đàn ông này, ngay cả khi

cô đã bước vào và chạm vào anh, từ đầu đến cuối đều không có bất kỳ một phản ứng nào, chắc hẳn sốt đến hôm mê đi.

Kiều An Hảo vội vàng đem thuốc hạ sốt cô đã mua ra, lấy hai viên theo bản hướng dẫn liều lượng thuốc, với lấy chai nước suối trên tủ đầu giường mở nắp. Sau đó cô cố sức nâng người Lục Cẩn Niên lên, nhét viên thuốc vào miệng anh, cầm chai nước đưa tới bên miệng anh đổ vào.

Lục Cẩn Niên sốt đến hoàn toàn không có một chút ý thức, căn bản không có cách nào tự uống nước. Kiều An Hảo nâng chai nước lên, rót một ít nước vào trong miệng của anh, ai ngờ anh thậm chí ngay cả nước và thuốc đều phun ra.

Kiều An Hảo tiếp tục lặp lại việc đút thuốc những hai lần, nhưng vẫn tốn công vô ích, nhiệt độ cơ thể anh càng ngày càng cao, ngay cả không khí quanh thân anh cũng trở nên có chút nóng rực.

Kiều An Hảo đáy lòng liền nảy lên lo lắng, anh như thế này căn bản là không có cách uống thuốc, ở nơi rừng núi hoang vắng này, để đi đến bệnh viện bác sĩ gần nhất cũng phải mất hơn mấy tiếng.

Nghĩ tới đây, Kiều An Hảo bất chợt nhớ tới chính mình khi còn bé lúc sốt cao không ngừng, mẹ cô đã cầm túi nước đá chườm cho cô hạ nhiệt. Vì vậy cô liền đặt thuốc hạ sốt và nước khoáng lại trên tủ đầu giường, nhanh bước ra khỏi phòng ngủ, đi xuống nhà bếp ở tầng dưới, mở tủ lạnh tìm mấy cục đá để hạ nhiệt cho Lục Cẩn Niên, nhưng trong tủ lạnh ngoại trừ một ít nước suối ướp lạnh thì không còn thứ gì khác.

Kiều An Hảo suy nghĩ một chút, trực tiếp cầm chai nước suối lạnh, trở lại trên lầu, đem khăn mặt thấm ướt nước, vắt khô, rồi đặt lên trán Lục Cẩn Niên. Sau đó cô cố sức cởi bộ tây trang Lục Cẩn Niên mặc trên người, tháo mở từng khuy áo sơ mi của anh, rồi cầm một cái khăn được ngâm trong nước lạnh lau đi cơ thể nóng bỏng của anh, giúp anh hạ nhiệt.

Khăn lông lạnh ngắt, khiến cho Lục Cẩn Niên sốt cao cực kỳ thoải mái, mi tâm đang cau chặt theo từng đợt lau của Kiều An Hảo mà từ từ giãn ra, thậm chí cơ thể run rẩy cũng từ từ dịu xuống. Vốn dĩ bởi vì anh sốt cao nên hô hấp có chút dồn dập, giờ đã trở nên yên tĩnh hơn, hoàn toàn lâm vào giấc ngủ.

Kiều An Hảo nhìn đến Lục Cẩn Niên không còn run rẩy cả người như lúc đầu nữa, lúc này mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm, sau đó cẩn thận tỉ mỉ đắp kín chăn cho anh, ngồi xổm xuống bên cạnh giường, nhu thuận trông nom, tầm mắt lại nhịn không được nhìn trên gương mặt anh.

Môi của anh tái nhợt dị thường, vẫn còn chau mày, khuôn mặt uể oải. Mặc dù là bộ dáng bệnh tật như vậy, anh vẫn như cũ tuần mỵ đến kinh người.

22. Chương 22: Ai Cho Phép Cô Vào? (2)

Kiều An Hảo nhịn không được nhìn anh đến xuất thần.

Đến khi cô hoàn toàn phục hồi tinh thần, ngoài cửa sổ sắc trời đã tối, biệt thự ở giữa sườn núi đã yên tĩnh, lúc này lại càng yên tĩnh hơn, mơ hồ có thể nghe được tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót trong khu rừng bên ngoài biệt thự.

Trong phòng ngủ đèn chưa mở, tối đen như mực, Kiều An Hảo lấy điện thoại di động ra, nhờ vào ánh sáng từ màn hình điện thoại di động, mở công tắc đèn, sau đó vươn tay sờ vào trán Lục Cẩn Niên, phát hiện cơn sốt đã giảm, tuy vẫn còn rất nóng. Vì vậy cô một lần nữa thay một cái khăn lạnh khác chườm lên trán anh.

Kiều An Hảo một mực thức để trông chừng Lục Cẩn Niên, cứ cách một lúc, cô sẽ cho thay khăn lạnh khác cho anh. Đợi đến mười một giờ đêm, nhiệt độ của anh không còn cao đến mức dọa người nữa, Kiều An Hảo tâm tình giờ mới hoàn toàn buông lỏng, cô ngồi bệt xuống sàn nhà, tựa vào bên giường, không kiềm chế được đã thiếp đi.

Bởi vì tư thế ngủ không tốt, Kiều An Hảo căn bản chỉ chợp mắt được một lúc liền tỉnh lại. Cô đưa tay theo quán tính sờ vào trán Lục Cẩn Niên, phát hiện nhiệt độ vốn đã giảm nay lại tăng trở lại. Kiều An Hảo vội

và cầm khăn lau khắp người Lục Cẩn Niên để hạ nhiệt độ, thế nhưng lúc này không có bất kỳ tác dụng gì, thậm chí nhiệt độ càng cao, đến cuối cùng, trong lúc mê man, bởi vì vô cùng khó chịu mà khẽ rên lên.

Khăn lạnh chỉ làm giảm nhiệt độ tạm thời, nếu muốn hết cơn sốt, thì phải dùng đến thuốc.

Đêm hôm khuya khoắt, rừng núi hoang vắng, Kiều An Hảo thực sự sợ Lục Cẩn Niên sốt càng cao, sốt đến mức nghiêm trọng, thế nhưng người đàn ông vẫn cứ hôn mê bất tỉnh này lại không thể uống được thuốc ...

Kiều An Hảo nhìn chằm chằm Lục Cẩn Niên một hồi, sau đó hạ quyết định đứng lên, lấy thuốc ở tủ đầu giường nhét vào trong miệng Lục Cẩn Niên, sau đó chính mình nhấp một ngụm nước, từ từ cúi đầu tiến tới môi anh.

Với cái cúi đầu của Kiều An Hảo, mặt của anh ngày càng gần đến cô. Cô có thể cảm nhận được hô hấp của anh, toàn thân cô đều khấn trương, đặt tay hai bên đầu Lục Cẩn Niên, dùng sức nắm chặt ra giường, sau đó cánh môi cô run run áp lên môi Lục Cẩn Niên.

Kiều An Hảo chẳng qua cảm thấy tim mình như ngừng đập, ngoài ba tháng trước, cô và anh vì say rượu đã xảy ra chuyện đêm ấy, thì đây là lần thứ hai cô cùng anh môi chạm môi.

Kiều An Hảo nín thở, đưa nước từ trong miệng mình truyền vào miệng Lục Cẩn Niên, rồi dùng đầu lưỡi đẩy thuốc và nước đến thẳng cổ họng của anh. Chờ nước và thuốc đều được nuốt xuống, Kiều An Hảo liền nhanh chóng rời khỏi môi Lục Cẩn Niên, giơ tay lên che miệng mình, từng ngụm từng ngụm thở dốc. Trái tim cô đập loạn cả lên, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

23. Chương 23: Ai Cho Phép Cô Vào? (3)

Kiều An Hảo thật lâu sau mới phục hồi lại tinh thần sau rung động khi môi chạm môi với Lục Cẩn Niên. Có thể thuốc hạ sốt đã phát huy tác dụng nên Lục Cẩn Niên mới ngủ được yên ổn.

Kiều An Hảo thay Lục Cẩn Niên đắp chăn, cầm lấy bản hướng dẫn thuốc hạ sốt nhìn một chút, mặt trên ghi chú rõ nếu bốn tiếng sau vẫn sốt cao không lùi, lại dùng một lần thuốc.

Bốn tiếng sau, chính là ba giờ sáng.

Kiều An Hảo tính cầm điện thoại di động cài chuông báo, nhưng lại sợ đánh thức Lục Cẩn Niên, cuối cùng chỉ đơn giản là tinh thần thép ép chính mình không được ngủ thiếp đi.

Trong khoảng thời gian đó, Kiều An Hảo liên tục sờ trán Lục Cẩn Niên, nhiệt độ dần dần hạ thấp. Thật vất vả và chịu đựng đến ba giờ sáng, so với cái nóng như thiêu như đốt lúc trước, nhiệt độ Lục Cẩn Niên bây giờ chỉ có thể được coi là hơi cao.

Kiều An Hảo không yên tâm Lục Cẩn Niên sau giấc ngủ sẽ sốt trở lại, vì lý do an toàn, cho nên cô bắt chước bộ dáng vừa rồi, miệng đối miệng mớm thuốc cho Lục Cẩn Niên.

Lần trước khi Kiều An Hảo đút thuốc cho Lục Cẩn Niên xong liền lập tức tách ra, nhưng lúc này đây, cô lại mang theo vài phần tham luyến ở trên cánh môi Lục Cẩn Niên, ngập ngừng một chút.

Khoảnh khắc đó, bất quá cũng chỉ mấy giây, Kiều An Hảo liền cuống quýt tính ngẩng đầu lên tách ra. Nhưng môi của cô vừa mới rời khỏi môi anh, đột nhiên đầu của cô liền bị người tóm lấy chế trụ đè xuống. Sau đó môi cô một lần nữa lại cùng môi Lục Cẩn Niên dán thật chặt vào nhau.

Sốt cao khiến cho Lục Cẩn Niên ý thức trở nên có chút mơ hồ, anh mơ hồ trong lúc đó cảm giác được có người chăm sóc mình, lại cảm thấy như là giấc mộng. Trong mơ mơ màng màng, anh cảm giác được bị người nhét thứ gì đó vào miệng, đắng đắng chán chán, ngay tại lúc anh chuẩn bị nhổ ra, đột nhiên bị một đôi môi mềm mại ấm áp ngăn chặn.

Anh nhớ rằng đã từng có qua cảm giác này.

Cảm giác tê tê dại dại nhảy mắt truyền khắp toàn thân anh, theo sau đó cơ thể anh lại bắt đầu nóng rực lên, nhưng lần này không phải cái nóng sốt cao, mà là trong cơ thể có một ngọn lửa dồn dập mãnh liệt bắt đầu bùng cháy.

Anh ra sức muốn dập tắt kia ngọn lửa kia, thế nhưng sốt cao khiến sự tự chủ của anh trở nên kém đi, đến cuối cùng, anh liền theo bản năng hôn lên đôi môi đang dán vào môi mình kia.

Kiều An Hảo sợ tới mức toàn thân cứng ngắc, đầu óc trống rỗng, cho đến khi cô phục hồi tinh thần thì chiếc lưỡi nóng bỏng của người đàn ông không biết từ khi nào đã thăm dò vào miệng cô, cuốn lấy đầu lưỡi của cô, đưa đẩy hút lấy ngọt ngào của cô.

Nếu nói hôn nhau, Kiều An Hảo nhớ tới đây thật sự là cái hôn của một đêm ba tháng trước kia, là cô chủ động hôn anh, tuy rằng lúc đó cô say rượu. Gan có lớn mức nào cũng nằm ngoài khả năng của cô, cô chỉ dán môi mình lên môi anh, rồi không biết nên làm tiếp theo như thế nào.

Lục Cẩm Niên mặc dù nóng đến ngây ngây dại dại, nghĩ rằng đây là ảo giác và cảnh trong mơ, nhưng là cơ thể anh theo bản năng phản ứng càng ngày càng mãnh liệt, hôn Kiều An Hảo càng ngày càng sâu, ngay cả bàn tay cũng bắt đầu xé bỏ quần áo của cô.

24. Chương 24: Ai Cho Phép Cô Vào? (4)

Editor : Meo WiWi

Lục Cẩm Niên mơ mơ màng màng, cả nửa ngày cũng không cởi được áo của Kiều An Hảo. Bực rồi, anh trực tiếp dùng sức xé toạc quần áo cô ra.

Tiếng vải “rẹt” vang lên, đầu óc Kiều An Hảo lúc này mới hoàn toàn tỉnh táo, cô rốt cuộc cũng nhận thức được hiện tại mình và Lục Cẩm Niên đang làm gì.

Cô vô thức nghiêng đầu sang một bên nhìn khuôn mặt của Lục Cẩm Niên, liền thấy vẻ mặt người đàn ông đang mê mang, hiển nhiên là đang nghĩ mình đang trong giấc mộng đẹp đây.

Kiều An Hảo bỗng nhớ cái lần ba tháng trước kia, khi ấy anh cũng dưới tình huống không tỉnh táo, rồi hai người mới phát sinh quan hệ, cho đến khi anh tỉnh thì lại tức giận hận không thể muốn bóp chết cô.

Kiều An Hảo lạnh hết cả người, theo bản năng vươn tay, giãy giụa muốn đẩy Lục Cẩm Niên ra.

Lục Cẩm Niên nhăn mày, vươn tay bắt lấy hai tay cô, dùng cơ thể nặng nề của mình đè áp trụ cô, rồi cứ thế tiếp tục động tác của mình.

Cánh môi của Lục Cẩm Niên chậm rãi từ căn cổ của cô đi đến đôi môi căng mọng ngọt ngào.

Kiều An Hảo chỉ cảm thấy như bị điện giật theo đôi môi có chất dẫn điện của anh truyền khắp trái tim yếu ớt của cô. Cô cố sức đẩy nhưng lại hoàn toàn không có lực.

Kiều An Hảo đè ép đáy lòng rung động, tay nắm chặt thành quả đấm, buộc mình phải lơ đi cảm xúc mà Lục Cẩm Niên tạo ra, dùng hết sức để thoát khỏi anh. Nhưng mà, cho dù sức của cô có mạnh đến đâu, thì chung quy sức đàn ông vẫn mạnh hơn đàn bà. Anh dễ dàng chế ngự được cô, sau đó không nói một lời liền đè cô ra chiếm đoạt.

Khi anh tiến nhập vào địa phận ấy, Kiều An Hảo trong nhảy mắt như một quả bóng xì hơi, không còn sức giãy giụa nữa, lòng cô phút chốc liền chìm ngấm xuống tận đáy.

Anh rõ ràng là khinh thường ngủ với cô, chỉ có điều hiện tại số đến ngu người mới chạm vào cô a.

Đợi cho đến khi anh tỉnh táo, phát hiện lại một lần nữa cùng cô giẫm lên vết xe đổ.

Nghĩ tới đây, Kiều An Hảo cũng không dám tưởng tượng tiếp nữa, chỉ là cắn môi và để mặc anh muốn làm gì thì làm.

[Meo >> Sợ thì sợ nhưng vẫn khoái chết mờ nhĩ : ">]

...

Thỏa mãn được dự vọng, sau khi hoạt động “quá sức”, Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hảo vào lòng, tiếp tục lâm vào giấc ngủ sâu.

[Meo >> Ôi, đa số mọi thằng đàn ông đều như nhau nhẩy : ">]

Kiều An Hảo bị Lục Cẩm Niên cưỡng đoạt, toàn thân bủn rủn vô lực, mệt mỏi kiệt sức, nhưng lại không có nửa điểm buồn ngủ. Đợi đến khi cô hoàn hồn trở lại, ý niệm đầu tiên chính là rời khỏi vòng tay của anh.

Tuy rằng cái ôm ấp của Lục Cẩm Niên làm cho cô ham mê lưu luyến, khiến cô rất muốn nằm lại lâu hơn chốc lát. Nhưng là cô biết, cái ôm này không thuộc về cô, này bất quá chỉ là anh đang mê sảng mà phạm phải sai sót thôi.

Khi Kiều An Hảo giơ tay lên định bắt lấy cánh tay Lục Cẩm Niên đang đặt trên eo cô, thì ánh mắt cô chợt quét qua chiếc di động. Cô chần chờ một chút, vươn tay cầm lấy di động của mình, mở camera và chụp một pô ảnh của hai người bọn họ.

Trong hình, anh ôm cô ngủ được rất trầm lắng.

Mặc dù anh ôm cô chỉ là một sai lầm ngoài ý muốn, thế nhưng cô vẫn muốn lưu lại khoảnh khắc này.

Như vậy những lúc cô đơn lẻ loi, cô có thể lấy tấm hình này ra, một mình xem, rồi tự lừa dối mình rằng anh thật tâm thật ý ôm cô cùng đi vào giấc ngủ.

25. Chương 25: Ai Cho Phép Cô Vào? (5)

Kiều An Hảo lưu hình trong điện thoại di động, đặt di động sang một bên, sau đó hơi nghiêng đầu, nhìn thoáng qua người đàn ông bên cạnh.

Không biết có phải là anh bẩm sinh khí chất có vấn đề, cho dù lúc này anh đang an tĩnh ngủ say, thế nhưng vẫn như cũ làm cho người ta một loại cảm giác cô lãnh cấm-người-lạ-chớ-tới-gần.

Kiều An Hảo lặng lẽ quan sát Lục Cẩm Niên nhìn một hồi, mới vươn tay chạm vào hai gò má của anh một chút.

Một dòng điện chạy dọc theo ngón tay của cô, nhảy nhanh vào trái tim cô, khiến nhịp tim của cô không tự chủ được mà tăng tốc.

Nếu là lúc anh tỉnh dậy, cô tuyệt đối không dám giống hiện tại to gan lớn mật vuốt ve anh như vậy.

Kiều An Hảo ngẩn ngơ ra, cô lúc này, rõ ràng đưa tay là có thể chạm tới anh, thế nhưng cô lại luôn cảm thấy giữa khoảng cách giữa anh và cô rất xa, cả đời này cô đều không thể tiếp cận.

Cẩn thận suy nghĩ một chút, thật đúng là có điểm bất khả tư nghị, cô vậy mà đã âm thầm lặng lẽ yêu anh đến mười ba năm.

Không phải là không chua xót, từ mười ba tuổi còn trẻ ngây thơ, đến nay hai mươi sáu tuổi, những năm tháng đẹp nhất cuộc đời của một người phụ nữ, cô đã cho anh không chút do dự, không cất giữ gì lại cho anh.

Kiều An Hảo nghĩ tới đây, trên gương mặt trong lúc đó toát ra một tầng thương cảm, cô dùng thanh âm nhẹ đến không thể nghe hơn, hướng về Lục Cẩm Niên đang ngủ say, thấp giọng thì thầm mở miệng nói : “Lục Cẩm Niên, anh biết không? Em chỉ có ở trong ảo tưởng của chính mình, mới dám nói, em yêu anh.”

Kiều An Hảo nói xong câu đó, khẽ thở ra một hơi, sau đó liền rũ xuống mi mắt, lặng lẽ vươn tay, mở ra cánh tay Lục Cẩm Niên đang ôm cô, lặng yên không tiếng động xuống giường.

Không biết có phải hay không nguyên do rời khỏi vòng tay ôm ấp của anh, Kiều An Hảo cảm thấy thân thể hơi lạnh.

Quần áo bị Lục Cẩm Niên xé rách hỏng, đã không thể mặc được nữa, Kiều An Hảo không thể làm gì khác hơn là đi tìm quần áo trong phòng thay đồ của Lục Cẩm Niên. Trong gác măng giê treo toàn đồ nam, cô tìm nửa ngày mới tìm được một cái áo thun đơn giản, rồi mặc vào người.

Lục Cẩm Niên cao hơn cô rất nhiều, áo thun mặc vào người cũng có thể được coi như một chiếc váy.

Bởi vì mớim thuốc cho Lục Cẩm Niên mà lại xảy ra quan hệ một lần nữa, Kiều An Hảo không dám đứng gần bên giường nữa, chỉ ngồi trên ghế sofa xa xa trong phòng ngủ.

Sau nửa đêm bởi vì thực sự không nhịn được, Kiều An Hảo vùi ở trên ghế sofa, thiêm thiếp ngủ, chỉ là cô ngủ chập choạng cũng không được sâu, khi tia sáng mặt trời xuyên qua cửa sổ hắt vào mặt cô, cô liền mở choàng mắt, tỉnh táo lại, Kiều An Hảo dụi dụi mắt, nhìn về trên giường, Lục Cẩm Niên vẫn còn chưa tỉnh.

Kiều An Hảo đứng lên, đi tới bên giường, vươn tay định sờ trán Lục Cẩm Niên để xem anh đã đỡ sốt hay chưa, chỉ là tay cô vừa đưa tới, còn chưa có va chạm vào da thịt của anh, cổ tay của cô liền bị người hung hăng chế trụ.

Kiều An Hảo cả kinh, cúi đầu, sau đó liền cùng Lục Cẩm Niên mắt đối mắt với nhau tại cùng một chỗ.

26. Chương 26: Ai Cho Phép Cô Vào? (6)

Có thể do mới vừa tỉnh ngủ nên vẻ mặt Lục Cẩm Niên có chút ngơ ngơ. Anh nhìn chăm chăm Kiều An Hảo khoảng hai giây, sau đó tầm mắt dừng lại ở cổ tay của cô đang bị chính mình nắm lấy, không hiểu cô đưa tay đến trước mặt mình để làm gì, mi tâm chau lại, mở miệng nói, thanh âm lạnh nhạt xen lẫn vài phần còn ngái ngủ : ” Cô muốn làm gì?”

Lục Cẩm Niên vừa nói xong, liền nhớ lại chính mình đã trở về biệt thự Nghi Sơn, vì thế mang theo vài phần nghi hoặc nghiêng đầu nhìn khung cảnh chung quanh, thấy đây đúng là phòng ngủ của biệt thự Nghi Sơn. Sau đó tầm mắt mạnh mẽ nhìn chăm chú về phía Kiều An Hảo, đơn giản nhưng lại trực tiếp dùng giọng nói lạnh lẽo chất vấn: “Sao cô lại biết tôi có biệt thự ở chỗ này? Là ai cho phép cô đến biệt thự này?”

Lục Cẩm Niên vừa nói dứt, liền lướt nhanh đến trên người Kiều An Hảo đang mặc áo của anh, càng chau mày chặt hơn. Sau đó anh mới phát giác mình dưới tầm chắn... vậy mà đang khóa thân trần trụi, rồi mơ hồ trong đầu ần ần hiện hiện hình ảnh đứt đoạn anh và cô ngủ với nhau, vì thế tầm mắt lại nhìn trên người Kiều An Hảo, phát hiện trên phần da thịt lộ ra ngoài có rất nhiều dấu hôn.

Lục Cẩm Niên cầm lấy cổ tay Kiều An Hảo, trong nháy mắt tăng sức lực : “Buổi tối hôm qua.”

Kiều An Hảo vừa nghe đến bốn chữ này, cả trái tim nảy lên, việc gì đến sẽ đến... Cô theo bản năng mở miệng giải thích : “Tôi nghe nói anh bị bệnh nên đến đây thăm anh, sau đó giúp anh uống thuốc.”

Kiều An Hảo giải thích một nửa, rồi không biết kể tiếp giải thích thế nào việc sau đó họ cùng nhau lên giường.

Tuy rằng Lục Cẩm Niên tối hôm qua sốt đến mơ hồ, nhưng anh vẫn nhớ đại khái những gì đã xảy ra. Vốn dĩ viên thuốc đắng chát nhét vào trong miệng anh tối qua đó, là cô chặn môi anh để dứt anh uống thuốc ... Cánh môi Lục Cẩm Niên khẽ giật, gương mặt lạnh như băng đã giảm một ít.

Kiều An Hảo thấy anh một lúc lâu cũng không lên tiếng, có chút không rõ trong lòng anh đang nghĩ gì, đáy lòng càng khẩn trương, do dự một chút, tiếp tục nói: “Tối hôm qua, tôi cũng không có nghĩ rằng sẽ cùng anh làm chuyện đó.”

Kiều An Hảo còn chưa nói xong, đột nhiên Lục Cẩm Niên chợt hung hăng hất cánh tay đang nắm của cô ra. Anh hơi dùng sức nên Kiều An Hảo bị hất liền lui về sau hai bước, cả người cô không đứng vững, lại nghe được giọng nói lạnh như băng từ trên cao nhìn xuống, hung hăng đập tới : “Cô muốn cái gì?”

Lục Cẩm Niên ném ra bốn chữ này quá đột ngột, Kiều An Hảo trong chốc lát cũng không hiểu lời nói này của anh là có ý gì. Cô nhìn ánh mắt của anh, tràn ngập nghi hoặc.

Lục Cẩm Niên chạm tầm mắt của cô, như hiểu được sự mơ hồ của cô, lại thản nhiên mở miệng nói : “Đã một lần cô vì vai diễn Địa lão thiên hoang mà chủ động cầu được ngủ cùng tôi, lần này sau khi được ngủ với tôi, cô muốn hỏi báo gì?”

27. Chương 27: Ai Cho Phép Cô Vào? (7)

Trái tim Kiều An Hảo nặng trĩu rơi xuống nơi sâu và lạnh nhất.

Lúc trước là cô nói dùng thân thể để đổi lấy vai diễn cho cô, dưới tình thế cấp bách đó cô sợ bị anh nhìn thấu lòng mình nên mới nói vậy. Nhưng bây giờ, anh lại thật sự xem cô thành loại người dựa vào buôn bán cơ thể để làm giao dịch với gái.

Kiều An Hảo mím môi, không nói gì.

Lục Cẩm Niên chờ một lúc, thấy Kiều An Hảo từ đầu đến cuối không có ý muốn mở miệng, anh dùng giọng điệu nhạt nhẽo đánh tan sự trầm mặc giữa hai người : “Tại sao không nói gì? Cô trăm phương ngàn kế thăm dò được tôi nơi này có biệt thự, biết tôi ngã bệnh, chạy vội từ xa như vậy tới đưa tôi thuốc, còn chăm sóc tôi cả đêm. Cô làm những việc này, chẳng lẽ không phải đang muốn gì từ tôi sao?”

“Cô vừa mới nói, tối hôm qua, cô cũng không muốn cùng tôi làm chuyện đó...” Lục Cẩm Niên nói tới đây, bỗng dừng dừng lại, anh cảm thấy chính mình có ý nghĩ kỳ lạ, cả người trầm mặc một hồi thật lâu, nhưng vẫn là nuốt một ngụm nước bọt, gắt gao nhìn chằm chằm ánh mắt của Kiều An Hảo, giống như muốn từ mắt của cô nhìn ra một vài chuyện. Anh dùng cái giọng nói lạnh lùng không có bất kỳ tình cảm nào, nhàn nhạt tiếp tục nói : “Chẳng lẽ cô tới đây, tuyệt nhiên không nghĩ muốn hỏi báo...”

Kiều An Hảo thật bất ngờ khi tâm sự của mình liền bị Lục Cẩm Niên dễ dàng nói ra như vậy, tay cô theo tiềm thức nắm chặt thành quyền, cố gắng ổn định chính mình khỏi kích động, giọng điệu bình tĩnh mở miệng nói : “Hai ngày trước tôi đi thử vai nữ thứ hai bộ phim chủ chốt năm nay của Truyền thông Hoàn Ảnh - Khuynh thành thời gian, nhưng không thành.”

Cô thật sự không nghĩ tới, chính mình một lần nữa vì che giấu tâm sự mà tiếp tục đem mình trở thành hàng hóa giao dịch. Kiều An Hảo tự nhéo lòng bàn tay mình đến đau buốt, nhưng sắc mặt cô vẫn như cũ không thay đổi, ung dung bình thản tiếp tục nói : “Đội hình dàn diễn viên bộ phim này rất lớn, phim còn chưa quay mà tiếng tăm đã lan xa, nếu anh thật sự muốn hỏi báo, vậy hãy cho tôi vai nữ số hai này.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, đôi mắt vẫn như cũ nhìn chằm chằm thẳng vào Kiều An Hảo, nhìn rồi lại nhìn. Con người Lục Cẩm Niên trầm xuống, bất chợt cả người quẩn ra, mạnh mẽ xuống giường, sau đó sải bước đi đến trước mặt Kiều An Hảo, cầm lấy cổ tay của cô, dùng sức kéo cô ra khỏi phòng ngủ, kéo xuống lầu, đi đến cửa biệt thự, sau đó mở cửa, Lục Cẩm Niên liền đem Kiều An Hảo lập tức kéo đến trước mặt của mình, động tác của anh hơi dừng một chút, sau đó không chút do dự nhấc cả người Kiều An Hảo lên, dùng sức ném cô ra ngoài cửa biệt thự, theo sau đó là gơ tay lên, dùng sức đóng “rầm” cửa lại.

Một loạt động tác này của Lục Cẩm Niên bất thành linh lại hung mãnh, Kiều An Hảo căn bản không kịp phản kháng, đợi cho cô phục hồi tinh thần, cả người đã bị Lục Cẩm Niên ném ra khỏi biệt thự.

Nhưng mla túi của cô cùng chìa khóa xe, di động, áo khoác, vẫn còn ở trên lầu.

28. Chương 28: Ai Cho Phép Cô Vào? (8)

Ngay tại lúc Kiều An Hảo lưỡng lự có nên gõ cửa để lấy đồ của mình hay không, đột nhiên cổng biệt thự vẫn đóng chặt trước mặt liền bị giật mạnh ra, sau đó mấy đồ đạc lạch tạch từ bên trong bị ném ra. Kiều An Hảo còn chưa thấy rõ rốt cuộc chuyện gì xảy ra, cổng biệt thự lại “bang” một tiếng bị người hung hăng đóng sầm.

Túi của cô không có khóa kéo, bị Lục Cẩm Niên trực tiếp ném như vậy, đồ vật bên trong bị văng ra đầy đất.

Kiều An Hảo ở bên ngoài biệt thự kinh ngạc sững sốt một hồi, sau đó mới ngồi xổm người xuống, nhặt đồ đạc của mình lên, cất vào trong túi.

Kiều An Hảo thu dọn xong tất cả mọi thứ, lại nhìn cánh cổng đóng chặt trước mặt một cái, mím chặt môi, sau đó liền lặng lẽ xoay người, cất bước rời đi.

-

Lục Cẩm Niên trở lại phòng ngủ, khi định lấy thuốc lá trong ngăn kéo tủ đầu giường, lại phát hiện trên mặt bàn tủ đầu giường có đặt một hộp thuốc. Kiều An Hảo mua thuốc hạ sốt. Ánh mắt Lục Cẩm Niên hơi chìm xuống, trực tiếp cầm lên ném vào thùng rác, rồi rút một điếu thuốc, châm lửa, đi tới trước cửa sổ, ra sức hút hai ngậm. Mùi thuốc lá cuộn vào bụng trung, làm cho cả người anh bình ổn xuống một chút.

Các bạn trẻ đừng bắt chước a Niên. Thuốc lá có hại cho sức khỏe bản thân và cũng gây ảnh hưởng đến người xung quanh!

Khi Lục Cẩm Niên hút đến một nửa, xuyên qua cửa sổ thấy Kiều An Hảo mang theo túi. Nhìn đến bóng dáng rời đi, ngón tay anh hơi run lên, sau đó đưa điếu thuốc đến bên miệng, hung hăng hút một hơi, ngậm trong miệng hồi lâu, mới chậm rãi phun ra, khói lượn lơ xa cách. Anh thấy rõ ràng Kiều An Hảo mở cửa xe, ngồi xuống, sau đó qua không quá nửa phút, khởi động xe rời đi.

Lục Cẩm Niên đợi cho đến khi xe không còn thấy bóng dáng, mới giơ tay lên tiếp tục hút thuốc, sau đó dập tắt điếu thuốc trong gạt tàn ở ban công, tiếp tục đứng ở ban công thưởng một lúc, rồi xoay người trở về phòng ngủ, sau đó nhấc điện thoại di động của mình gọi đi một cú điện thoại : “Hãy để trống vai nữ số hai của bộ Khuynh Thành Thời Gian, tôi muốn sắp xếp cho người khác.”

“Ngoài ra, đem tất cả các thông cáo về phim sắp tới của tôi đều hoãn lại, tôi sẽ diễn vai nam số hai của Khuynh Thành Thời Gian.”

“Không có gì không ổn, nhiều năm diễn vai nam chính như vậy, thỉnh thoảng diễn nam hai một lần cũng tốt, hơn nữa tôi vốn cũng không muốn diễn nữa.”

“Được rồi, cậu không cần nói nữa, cứ theo lời tôi nói mà làm.”

Lục Cẩm Niên nói xong câu đó, không cho người đầu dây bên kia cơ hội, liền trực tiếp cúp máy.

Lục Cẩm Niên sau khi sốt, thân thể vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, anh tiện tay vứt điện thoại lên trên giường, sau đó cũng có chút mệt mỏi ngồi ở bên giường, ánh mắt không biết làm sao lại nhìn về phía bên thùng rác.

Anh nhìn hồi lâu, sau đó lắc lắc đầu đứng lên, đi tới trước thùng rác, nhặt lên hộp thuốc hạ sốt bên trong.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm hộp thuốc, đáy mắt có một tia ảm đạm, chợt lóe lên.

29. Chương 29: Hợp Đồng Quảng Cáo (1)

Editor : Meo WiWi

Kiều An Hảo bị Lục Cẩm Niên đuổi rời khỏi biệt thự Nghi Sơn, lái xe thẳng về Cẩm Tú Viên, cô vốn không có danh tiếng gì, cũng không có gì thông cáo, cho nên bốn ngày kế tiếp, cô đều vui ở trong biệt thự của Cẩm Tú Viên suốt, không có đi ra cửa, mà trong bốn ngày này, Lục Cẩm Niên cũng không về nhà lấy một lần.

Lại là một đêm khuya, không biết có phải do buổi chiều ngủ nhiều quá hay không, Kiều An Hảo nằm ở trên giường trần trọc mãi vẫn không cách nào ngủ được. Cô cầm lên di động một bên, xem đồng hồ, đã sắp mười hai giờ khuya. Kiều An Hảo nghiêng đầu nhìn thoáng qua một bên giường trống rỗng, nghĩ thầm đêm nay phỏng chừng anh cũng sẽ không trở lại.

Anh về nhà, cô sẽ khẩn trương bắt an. Nhưng anh không trở lại, đáy lòng cô nhưng lại có mất mát gợn sóng.

Kiều An Hảo vén chăn lên, xuống giường, tùy ý khoác một chiếc áo, đi tới trên ban công, nhìn chằm chằm bóng đêm ngoài cửa sổ, thần tình cũng theo đó có chút cô đơn.

Trong lòng của anh, anh vẫn luôn không xem cô là vợ anh... Cho nên kết hôn hơn năm tháng, tuyệt đại đa số đều là cô một người một mình trông phòng.

Kiều An Hảo đứng một lúc thì điện thoại di động bất chợt vang lên.

Kiều An Hảo quay về phòng ngủ, nhắc điện thoại của mình lên, thấy trên màn hình là một dãy số lạ.

Trễ như vậy thì ai gọi điện cho cô chứ?

Kiều An Hảo chần chờ một chút, nhận nghe, giọng nhẹ nhàng : “A lô, xin chào, xin hỏi ngài là...?”

Người ở đầu dây bên kia trả lời trọng yếu cô là ai, nói năng cực kỳ ngắn gọn đi thẳng vào vấn đề : “Cuối tuần, chính thức vào tổ phim Khuynh Thành Thời Quang, nữ số hai.”

Kiều An Hảo cầm điện thoại trong tay, trong nháy mắt nắm chặt, cô thực sự không nghĩ tới, cú điện thoại này sẽ là Lục Cẩm Niên tự mình đánh tới báo tin của cô. Kiều An Hảo hít một hơi thật sâu, giọng điệu nhã nhặn hướng người đầu dây bên kia nói : “Tôi biết rồi, cảm ơn anh... Lục...” Kiều An Hảo do thuận miệng, suýt nữa gọi ra tên Lục Cẩm Niên, ngừng một chút, sửa giọng nói : “Tiên sinh.”

Kiều An Hảo trong lời nói giống như đá chìm đáy biển, căn bản không nhận được bất kỳ trả lời.

Nếu điện thoại di động không truyền đến tiếng sóng điện rè rè, Kiều An Hảo sẽ cho rằng điện thoại đã bị cúp.

Qua hồi lâu, lâu tới khi Kiều An Hảo cho rằng Lục Cẩm Niên đã thông báo xong nhưng lại bấm nhầm nút kết thúc cuộc gọi, dẫn đến máy vẫn treo, rồi tiện tay ném điện thoại sang một bên.

Vì vậy, vào lúc Kiều An Hảo suy nghĩ không biết có nên cúp điện thoại hay không, bất chợt trong điện thoại đang không có dấu hiệu nào truyền đến thì tiếng của Lục Cẩm Niên bình tĩnh, đậm đặc, mang theo vài phần lạnh lẽo trào phúng : “Đây là cô Kiều dùng chính thân thể dối lấy, không cần nói cảm ơn tôi, chỉ có điều thân thể của cô Kiều khá đáng tiền, có thể đổi được bộ Khuynh Thành Thời Gian này...”

Lục Cẩm Niên ở đầu dây bên kia dường như còn muốn tiếp tục nói cái gì đó, nhưng chợt ngừng lại, sau đó im lặng chừng hai giây, điện thoại liền bị tắt

30. Chương 30: Hợp Đồng Quảng Cáo (2)

Tuy rằng câu nói kế tiếp Lục Cẩm Niên còn chưa nói hết, nhưng Kiều An Hảo lại biết chắc chắn không phải là lời tốt đẹp gì.

Kỳ thật mấy ngày nay, Kiều An Hảo vẫn luôn không hiểu, rõ ràng người đã ngủ với cô, rồi nói cô muốn hỏi báo gì đó cũng là Lục Cẩm Niên. Nhưng cho đến khi bản thân thật sự đem giữa bọn họ thành một khoản

giao dịch, mở miệng đòi anh này nợ, anh lại trong nháy mắt bày ra bộ dạng hận không thể muốn bóp chết cô, trực tiếp mang cô quảng ra ngoài biệt thự.

Bây giờ nghe xong Lục Cẩm Niên trước khi cúp điện thoại nói như thế, cô mới hiểu được ngày hôm đó anh sợ dĩ tức giận như thế là vì anh cho rằng cho quá đề cao bản thân mình rồi.

Cũng đúng, cô sớm nên nghĩ tới, không phải sao?

Anh từ đầu đến cuối căn bản không muốn ngủ với cô, cho nên đối với anh mà nói, thân thể của cô có chỗ nào xứng để đổi lấy vai nữ hai của Khuynh Thành Thời Gian chứ?

Nếu không phải ngày hôm đó anh sốt cao sinh bệnh, có lẽ anh căn bản là khinh thường chạm vào cô đi?

Kiều An Hảo nghĩ trên cái thế giới này, chỉ có cô là người phụ nữ sau khi cùng người ngủ còn bị ghét bỏ.

Cũng chỉ có cô là người vợ như vậy, cùng chồng cưới nhau gần nửa năm, mới biết được số điện thoại của chồng mình.

Kiều An Hảo nghĩ đến đây, nhin không được bưng lấy môi, cười tự giễu, đáy mắt nhưng lại có tia bi ai mỏng manh tràn ra.

-

Dự án phim Khuynh Thành Thời Gian này là Truyền thông Hoàn Ảnh đầu tư hai tỷ, chuẩn bị hai năm cho phim mới, mời về đội hậu kỳ chế tác đẳng cấp quốc tế, sử dụng đội ngũ biên kịch nổi tiếng thế giới.

Mánh lới quảng cáo như vậy cũng đủ làm cho người khác chú ý tới bộ phim này, đương nhiên phim còn chưa mở máy, nhưng do khí thế ngút trời nên cũng đã được đăng rầm rộ trên Weibo. Diễn viên ngôi sao của bộ phim cực kỳ cường đại, ngoại trừ người mới như Kiều An Hảo, ngay cả người đi đường trong bộ này cũng là người biểu diễn tốt nhất nhì trong làng giải trí.

Ngày quay phim đầu tiên của Khuynh Thành Thời Gian chỉ là nghi lễ khởi động máy. Toàn bộ minh tinh tham gia diễn tất cả đều xuất hiện, duy chỉ có vị trí nam hai là còn trống.

Bởi vì ngày hôm sau chính thức bắt đầu khởi quay, cho nên sau khi kết thúc nghi lễ khởi động máy, nhà sản xuất và đạo diễn của Khuynh Thành Thời Gian cố ý tổ chức một bữa tiệc mời tất cả các diễn viên, mục đích là để ọi người thông qua dịp này mà hiểu biết nhau một chút, để tránh lúc quay bởi vì không quen nhau dẫn đến khó nhập vai.

Khi Kiều An Hảo và Triệu Manh chạy tới, ở ghế lô đã đầy người.

Trước khi Kiều An Hảo vào đoàn phim đã làm qua bài học, cho nên tất cả mọi người ở đây, bất kể là nhà sản xuất, đạo diễn, hay là diễn viên, cô đều biết hết.

Những người này đều vào showbiz sớm hơn so với Kiều An Hảo, cũng coi như tiền bối của cô, cho nên cô lịch sự bước về phía trước, chào hỏi lần lượt từng người.

Nhà sản xuất của Khuynh Thành Thời Gian ngồi tuốt ở bên trong, lúc Kiều An Hảo đang chuẩn bị vươn tay cùng nhà sản xuất chào hỏi, có người lại giành trước cô một bước, dang rộng tay: “Tôn tổng, đã lâu không gặp.”

31. Chương 31: Hợp Đồng Quảng Cáo (3)

Mở miệng nói chuyện là giọng nữ, thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Kiều An Hảo theo bản năng quay đầu, sau đó nhìn thấy Lâm Thi Ý đứng bên cạnh mình, tươi cười chân thành cùng nhà sản xuất Tôn bắt tay.

Nhà sản xuất Tôn: “Thi Ý, đã lâu không có hợp tác rồi.”

Lâm Thi Ý: “Hi vọng lần này cùng Tôn tổng hợp tác vui vẻ.”

Trong lúc Lâm Thi Ý và nhà sản xuất Tôn chào hỏi, Triệu Manh dường như chợt nhớ tới cái gì, tiến đến bên tai Kiều An Hảo, thấp giọng nói: “Kiều Kiều, Lâm Thi Ý vốn là nữ hai của bộ này, kết quả vì cậu bắt chợt chặn ngang một cước, nên thành nữ ba, người phụ nữ này từ trước đến nay thù dai, hơn nữa rất khéo giả bộ, nhất là ở trước mặt đạo diễn và nhà sản xuất liền thích giả vờ có quan hệ tốt với mọi người. Cậu nên cẩn thận một chút...”

Triệu Manh lời còn chưa nói hết, Lâm Thi Ý trong lúc bất chợt nghiêng đầu, Triệu Manh lập tức ngậm miệng, hướng về phía Lâm Thi Ý hữu nghị cười cười, Lâm Thi Ý cũng mặt mỉm cười hữu hảo, miệng lại hướng về phía Kiều An Hảo nói: “An Hảo, đã lâu không gặp.”

Kiều An Hảo biết Lâm Thi Ý, cô là nữ nghệ sĩ ký được ký hợp đồng nhanh nhất với Truyền thông Hoàn Ảnh trong hai năm qua. Mặc dù cùng thuộc một công ty, thế nhưng Kiều An Hảo chưa bao giờ qua lại với Lâm Thi Ý, huống chi là cùng xuất hiện. Lâm Thi Ý này tính tình cao ngạo, làm sao sẽ cùng Kiều An nói chuyện?

Cho nên lúc này Kiều An Hảo thấy cô ta thân thiết như vậy gọi thẳng tên mình “An Hảo”, mà vẻ nhiệt tình trên mặt như là rất quen thân với mình, đáy lòng nhịn không được hơi hồi hộp một chút. Sau đó nhớ đến lời Triệu Manh vừa nói với mình, trong nháy mắt bình tĩnh. Có thể nhớ được tên của Kiều An Hảo cô, sợ là đã biết được cô đã đoạt đi vai diễn của cô ta, sợ là từ giờ trong lòng cô ta đã vô cùng căm hận cô đi. Nhưng cố tình giả vờ bộ dáng thật thân thiết, thật hữu nghị với cô, thì cũng thực làm khó cô nha.

Cô ta giả bộ, thì Kiều An Hảo cô cũng sẽ giả nai. Dù sao ai cũng không muốn ở trước mặt nhà sản xuất gây ấn tượng không tốt.

Kiều An Hảo nháy mắt nở nụ cười, như thể thật sự cùng Lâm Thi Ý là bạn rất thân, giọng điệu thân thiết nói: “Chị Thi Ý, lâu như vậy không gặp, chị lại đẹp ra nha.”

Lâm Thi Ý làm sao không biết Kiều An Hảo cũng cùng cô diễn trò, vẻ mặt không lộ ra chút sơ hở, thậm chí nụ cười trên mặt càng dịu dàng và tình cảm hơn: “Làm gì có. An Hảo, cô mới là xinh đẹp hơn đó.”

Nói, Lâm Thi Ý quay đầu, nhìn về tôn sản xuất nhân, hoàn thân thiết thay Kiều An Hảo làm một giới thiệu: “Tôn tổng, đây là Kiều An Hảo, hí dậm nữ số 2, đừng xem nàng là người mới, hành động không sai.”

Nói xong, Lâm Thi Ý quay đầu, nhìn hướng về phía nhà sản xuất Tôn, còn thân thiết thay Kiều An Hảo giới thiệu: “Tôn tổng, đây là Kiều An Hảo, diễn vai nữ hai, đừng nhìn cô ấy là người mới, diễn xuất không tệ đâu.”

Kiều An Hảo làm sao không biết, Lâm Thi Ý giới thiệu cô, là diễn cho Tôn tổng xem, ra vẻ mình nhiệt tình chiếu cố người mới. Về phần diễn xuất? Lâm Thi Ý làm sao thấy qua cô đóng phim, làm sao mà biết cô diễn xuất không tệ, thật sự là trợn tròn mắt nói mò. . . .

32. Chương 32: Hợp Đồng Quảng Cáo (4)

Kiều An Hảo đáy lòng nghĩ như vậy, trên mặt cười càng thêm sáng loá, vừa hướng nhà sản xuất Tôn vươn tay vãn an, so với Lâm Thi Ý đứng một bên còn có thể trợn tròn mắt nói mò bịa chuyện: “Tôn tổng xin chào, ngài đừng nghe chị Thi Ý nói bậy, tôi là người mới, còn phải học hỏi nhiều, bất quá bình thường tôi nghe chị Thi Ý nhắc tới ngài, nói ngài chuyên nghiệp, chị ấy thích nhất hay hợp tác với ngài.”

Không phải là trợn tròn mắt nói mò khen người để tạo ấn tượng tốt cho nhà sản xuất Tôn sao? Kiều An Hảo cô cũng làm cho coi.

Nhà sản xuất Tôn nghe được lời của Kiều An Hảo liền nét mặt tươi cười, khi ánh mắt hướng nhìn Kiều An Hảo, đáy mắt xẹt qua một tia kinh diễm.

Những người đẹp trong làng giải trí có rất nhiều người, tuy nhiên không ít thì nhiều đều qua dao kéo, nhìn kỹ sẽ thấy vài phần na ná nhau, hoặc sẽ trông không tự nhiên. Nhưng cô gái trước mặt này xinh đẹp gọn gàng, ngũ quan thanh tú, làm cho người ta trước mắt sáng ngời, thanh lệ thoát tục.

Mà Lâm Thi Ý đứng ở một bên, trên mặt vẫn như trước nâng lên nụ cười, chỉ là ánh mắt nhìn Kiều An Hảo lộ ra vài phần lạnh.

-

Cùng nhà sản xuất Tôn bắt chuyện xong, người tới cũng không sai biệt lắm, mọi người đều ngồi xuống.

Nhà sản xuất Tôn cố tình ngồi ở bên người Kiều An Hảo.

Đợi cho tất cả mọi người ngồi xong, Kiều An Hảo lúc này mới phát hiện mình đối diện với bốn vị trí trống.

Còn có ai chưa tới?

Đang lúc Kiều An Hảo chuẩn đoán mắt nhìn mọi người trên bàn, nhìn xem thiếu ai thì cửa bị đẩy ra, ba người bước vào.

Đại đạo diễn Khuynh Thành Thời Gian và nữ chính Tống Tương Tư, cùng với nam chính Trình Dạng.

Trình Dạng mấy năm nay là người duy nhất nổi tiếng chỉ sau Lục Cẩn Niên, giành lấy vị trí nam minh tinh, đương nhiên cậu có thể giành, nhưng cũng là nhờ Lục Cẩn Niên hai năm qua mỗi lần đóng phim và lên truyền hình đều dẫn theo cậu, dìu dắt cậu.

Mà Tống Tương Tư cũng là đàn chị trong làng giải trí, diễn viên, nữ thần, Lục Cẩn Niên phiên bản nữ.

“Thật xin lỗi, kẹt xe nên đã tới muộn.” Đại đạo diễn sau khi ngồi xuống, mới cười tủm tỉm mở miệng giải thích.

Mà Trình Dạng cũng hơi mang theo vài phần áy náy nói với mọi người một tiếng, mới nho nhã lễ độ ngồi xuống.

Về phần Tống Tương Tư chỉ nhàn nhạt hướng về phía mọi người gật đầu, xem như chào hỏi qua, sau đó liền tao nhã hào phóng ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ trong phòng thấy người ngồi không sai biệt lắm, lúc này mới đi lên trước, nhẹ giọng hỏi: “Hiện tại mọi người đã tới đông đủ chưa để dọn lên đồ ăn ạ?”

Nhà sản xuất phát phát tay, nói: “Chờ một chút, còn có người chưa tới.”

Trong đoàn phim, nhà sản xuất nhân và đạo diễn là lớn nhất, hiện tại cả hai người đều đã tới, thế nhưng không gọi món ăn mà nói phải đợi một người?

Một bàn người khó tránh khỏi có chút tò mò, trong đó có người mở miệng hỏi: “Còn có ai chưa tới?”

Đạo diễn lại nhận nói: “Nam hai của bộ phim chúng ta.”

Nam hai? Mọi người càng vô cùng kinh ngạc, nam chính một cũng chưa tới phiên bắt mọi người chờ, mà nam hai lại có thể? Đến tột cùng là ai?

33. Chương 33: Hợp Đồng Quảng Cáo (5)

Ngay cả Kiều An Hảo cũng không nhận được hào hứng theo.

Trong kịch bản, vai nữ hai và nam hai là đối thủ diễn, thế nhưng cho tới bây giờ, cô còn chưa biết người hợp tác diễn với mình đến tột cùng là ai...

Nhà sản xuất nhìn bộ dáng mọi người hết sức hứng thú, thần bí vừa định mở miệng vạch trần đáp án, kết quả cửa phòng liền lại một lần nữa bị người đẩy ra, nhà sản xuất theo bản năng quay đầu liếc mắt nhìn, sau đó lời nói liền nghẹn lại nơi cổ họng, lập tức cả người liền nhanh chóng đứng lên.

Theo động tác của nhà sản xuất người, một bàn người cũng đều quay đầu hướng về phía cửa nhìn lại.

Nhà sản xuất Tôn cười thành tiếng, nhiệt tình ra bắt chuyện: “Ông Lục, ngài rốt cục cũng tới, mau mời ngồi, mời.”

Kiều An Hảo và mọi người cũng quay đầu hướng về phía cửa nhìn lại, chỉ là vừa quay được một nửa, cô liền nghe từ miệng nhà sản xuất Tôn hai chữ “ông Lục”, sau đó đáy lòng run lên kịch liệt, cả người còn chưa kịp tiêu hóa “ông Lục” rốt cuộc là ai, lập tức liền thấy Lục Cẩm Niên bước chân trầm ổn tiêu sái tiến vào.

Kiều An Hảo nghe thấy chung quanh có người âm thầm đảo hít một hơi, xen lẫn vài tiếng thì thầm: “Hóa ra nam hai là Lục ảnh đế đến diễn?”

“Trời ạ, thảo nào lúc trước vẫn luôn không tiết lộ tin tức này, đây tuyệt đối là tin tức nặng ký a, phỏng chừng đến lúc đó lại khiến trên Weibo một trận oanh động nha.”

Lục Cẩm Niên mặc dù xuất thân là diễn viên, thế nhưng thân phận lại khác nhau rất lớn, là CEO của Truyền Thông Hoàn Ảnh.

90% ngôi sao đang ngồi ở đây là nghệ sĩ ký hợp đồng với Truyền thông Hoàn Ảnh, mà nhà đầu tư lớn nhất đứng sau bộ phim Khuynh Thành Thời Gian này chính là Lục Cẩm Niên.

Đáy lòng mọi người một bên cảm thán khó trách nhà sản xuất và đạo diễn đều phải thành thành thật thật chờ như vậy, một bên đồng loạt theo nhà sản xuất đứng lên.

Kiều An Hảo nhất thời hồi lâu có chút tiêu hóa không được tin tức này, thế cho nên thời điểm tất cả mọi người đứng dậy, cô vẫn còn ngơ ngác ngồi trên ghế, thẳng đến khi Triệu Manh vươn tay hung hăng nhéo cô một cái, cô mới lập tức rề rà đứng lên.

Lục Cẩm Niên về mặt trước sau như một đạm mạc, đối mặt mọi người đứng dậy, không có chút nào biểu thị, chỉ là ôn hoà cất bước, đi tới chỗ ngồi trống duy nhất, kéo ra ngồi xuống.

Đã từng giao tiếp cùng Lục Cẩm Niên, đã quen anh thiên về loại người tính tình ít nói, cho nên nhà sản xuất thấy anh ngồi xuống, mới ngồi xuống theo, sau đó những người khác cũng cùng theo đều ngồi.

Nhà sản xuất gọi nhân viên phục vụ đưa lên thực đơn, sau đó tự mình đưa cho Lục Cẩm Niên: “Ông Lục, ngài xem ngài ăn chút gì?”

Lục Cẩm Niên nhìn cũng không liếc nhìn thực đơn, chỉ là không nóng không lạnh phun ra ba chữ: “Gì cũng được.”

Nhà sản xuất đối mặt với Lục Cẩm Niên lạnh lùng, không có nửa điểm khó chịu, trái lại cười mở thực đơn, chọn những món đắt nhất tốt nhất, làm thành một tràng, sau đó còn gọi những người khác trên bàn kêu món.

Ở đây trên có ông tổng Lục Cẩm Niên của Truyền thông Hoàn Ảnh, dưới có nhà sản xuất và đạo diễn của đoàn phim, diễn viên ở nơi này ai lại không biết xấu hổ gọi món ăn chứ, cho nên nhân viên phục vụ đưa thực đơn đến tay người nào, ai nấy cũng khiêm nhường cấp cho những người khác.

34. Chương 34: Hợp Đồng Quảng Cáo (6)

Duy chỉ có Tổng Tương Tư tiếp nhận thực đơn, tự nhiên thoải mái mở ra, chọn món mình thích và gọi hai thứ.

Mãi cho đến khi thực đơn truyền tới trước mặt Kiều An Hảo, cô mới từ trong tin tức Lục Cẩm Niên là nam hai phục hồi lại tinh thần. Cô hướng về phía nhân viên phục vụ đứng bên cạnh mình mỉm cười lắc lắc tay, ý bảo không cần gọi món ăn, sau đó trao lại thực đơn cho người phục vụ.

Đợi cho người phục vụ ôm thực đơn, cười nhạt rời đi, Kiều An Hảo mới ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên ngồi ở phía chính diện.

Trong phòng bật đèn vàng ấm áp, tia sáng mờ nhạt đánh vào trên mặt anh, khiến anh có vẻ xa xa ngoài tầm với. Ngồi bên cạnh anh là đại đạo diễn. Đại đạo diễn không biết lại nói với anh cái gì đó, anh hơi nghiêng đầu, vẻ mặt đạm mạc lắng nghe.

Anh dường như nhận ra được ánh mắt của Kiều An Hảo, bất chợt hơi lướt nhẹ đầu, mắt hướng về phía Kiều An Hảo nhìn thẳng, Kiều An Hảo sợ đến lập tức quay đầu, vội vội ra về bộ dạng nói chuyện với Triệu Manh.

Chỉ là liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên một cái, liền suýt nữa bị anh bắt tại trận, Kiều An Hảo mãi cho đến khi phục vụ đưa lên thức ăn, cũng chưa dám liếc nhìn về phía Lục Cẩm Niên xem qua chỗ nào.

Một bữa ăn như vậy không thể thiếu rượu!

Nhà sản xuất Tôn có thể là vì Lục Cẩm Niên, hào phóng mở hai chai Royal Salute (là một loại Scotch whisky sản xuất bởi Chivas Brothers), rồi để phục vụ rót đầy ly rượu cho từng người. Mọi người làm liên tục ba ly, sau đó bầu không khí trên bàn ăn thoáng cái liền sinh động hẳn lên, tất cả mọi người bắt đầu kéo một số đề tài.

Lục Cẩm Niên vẫn luôn rất yên tĩnh, người khác tới mời rượu, anh mặc dù không nói lời nào, thế nhưng cũng sẽ nâng ly rượu lên uống, người khác cùng anh chào hỏi, anh cũng sẽ gật đầu. Chỉ là đuôi lông mày anh luôn có nét lạnh lùng, nhìn thế nào cũng khiến người khác nghĩ rằng không cùng anh tồn tại trong một thế giới.

Những bữa tiệc như vậy, tất cả mọi người đều bận bịu xây dựng mối quan hệ. Nhưng vì có Lục Cẩm Niên nên Kiều An Hảo vẫn rất câu nệ, không như những diễn viên khác không ngừng tìm nhà sản xuất và đạo diễn mời rượu nói chuyện. Chỉ khi nói chuyện với người khác, cô mới có thể trở về với bộ dáng tươi cười ôn hòa.

Trái ngược với Kiều An Hảo câu nệ, Tổng Tương Tư lại có vẻ cùng với bữa tiệc này càng thêm không hợp nhau. Cô thật ra tới tham gia bữa tiệc để ăn cơm, đoan trang nền nã ngồi ở chỗ của mình, tao nhã nền nã cầm chiếc đũa gấp thức ăn dùng bữa, sau đó thỉnh thoảng bưng lên ly nước trắng một bên nhấp một ngụm.

Bữa tiệc tiến hành được một nửa, nhà sản xuất ngồi bên cạnh Kiều An Hảo bất chợt như là nhớ ra cái gì đó, quay đầu, liếc mắt nhìn Kiều An Hảo, tiếp đó nói: “Tôi thiếu chút nữa đã quên rồi, các vị đang ngồi đây ít nhiều đều hợp tác qua, không quen cũng đều biết, cho nên tôi muốn giới thiệu ọi người một người mới, đó chính là người sắm vai nữ hai...” Nhà sản xuất vốn định nói tiếp tên Kiều An Hảo, nhưng lại chỉ nhớ rõ Kiều An Hảo họ Kiều, quên mất phía sau hai chữ tên, vì vậy dừng một chút, quay đầu nhìn Kiều An Hảo nói: “Cô tới giới thiệu bản thân với mọi người một chút đi!”

35. Chương 35: Hợp Đồng Quảng Cáo (7)

Editor : Nhi 1911

Nhà sản xuất giới thiệu đột ngột, Kiều An Hảo không hề có sự chuẩn bị, nhưng vẫn tự nhiên đứng lên, gật nhẹ đầu đối với những người cùng bàn, thanh âm trong trẻo nói : “Chào mọi người, tôi là Kiều An Hảo, rất vui khi có thể cùng mọi người hợp tác. Cảm ơn.”

Chờ Kiều An Hảo ngồi xuống, nhà sản xuất liền dẫn đầu mọi người vỗ tay.

Người vẫn im lặng, chăm chú ăn cơm chính là Tổng Tương Tư, nhưng khi Kiều An Hảo giới thiệu xong, liền ngẩng đầu, đối mặt với vẻ đẹp rạng rỡ của Kiều An Hảo, ánh mắt mang theo một tia kính ngạc, còn kèm theo sự đánh giá.

Đợi vỗ tay xong, nhà sản xuất liền thấy sang bắt quàng làm họ với Lục Cẩm Niên, quay đầu về phía anh, nói :”Ông Lục, trong bộ phim này, An Hảo chính là bạn diễn của ông.”

Lục Cẩm Niên nghe nói như thế, liền nâng mí mắt lên, nhìn lướt qua chỗ Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, nhưng lại như trước cố gắng giữ cho bản thân bình tĩnh .

Chung quanh một bàn đầy người, không người nào biết Kiều An Hảo cùng Lục Cẩm Niên thực ra có quan hệ, chỉ xem bọn họ là người xa lạ, cho nên nhà sản xuất lại quay đầu, đối với Kiều An Hảo nói : “An Hảo, còn ngây ngốc ở đó làm gì, mau đến mà chào hỏi ông Lục, quen thuộc quen thuộc, về sau cả hai sẽ phải diễn chung với nhau.”

Nhà sản xuất nói đến nước này, Kiều An Hảo khẩn trương, cũng phải kiên trì bưng lên ly rượu trước mặt, đứng lên, đối với Lục Cẩm Niên nhẹ giọng nói : “Ông Lục, rất hân hạnh được biết ông, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Lục Cẩm Niên lạnh nhạt ngồi ở vị trí cao, hạ mí mắt, nhìn chằm chằm ly rượu trước mặt, không phản ứng.

Kiều An Hảo dùng lực đạo nắm ly rượu, nhin không được hơi hơi nâng cao. Cô biết anh vẫn không thích cô, cho nên anh trước mặt người ngoài đều làm bộ như không biết đến cô. Hiện tại cô vốn bất đắc dĩ mới cùng anh mở miệng nói chuyện, chẳng lẽ cho dù là như vậy, anh cũng không vui lòng để ý tới cô một chút sao?

Thật lâu sau, Lục Cẩm Niên hơi hơi chuyển dời mắt, cũng không nhìn đến Kiều An Hảo một lần, một tay bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Kiều An Hảo lúc này mới âm thầm thở nhẹ một hơi, vội vàng cũng giơ ly rượu lên, cạn ly rượu này, ngồi trở lại vị trí của mình.

Chính là lúc Kiều An Hảo còn chưa có ngồi vững vàng, đột nhiên có một giọng nữ, thanh thúy êm tai vang lên: “An Hảo là người mới, lại có thể cùng ông Lục hợp tác, vận khí thật là tốt.”

Mở miệng nói chuyện chính là Lâm Thi Ý, lời nói này của cô chột nghe không có gì vấn đề, như là thật sự hâm mộ Kiều An Hảo vận khí tốt. Nhưng cẩn thận mà nghĩ, mọi người lại đều hiểu được trong lời nói của Lâm Thi Ý quan trọng nhất chính là bốn chữ “Là một người mới”.

Một người mới, có thể cùng Lục Cẩm Niên hợp tác, mà ngay cả Lâm Thi Ý ở làng giải trí thời gian dài như vậy, cô bị cô ấy giành lấy vai diễn, chỉ đơn giản là vận khí tốt sao?

Trong nháy mắt, tất cả mọi người cảm thấy được Kiều An Hảo, có chỗ không chính đáng.

36. Chương 36: Cơ Thể Vẫn Còn Đáng Tiền (8)

Bầu không khí trên bàn trở nên có chút ngưng trệ, tất cả mọi người như có như không tương hướng tầm mắt về phía Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo đương nhiên biết trong lòng mọi người đang suy nghĩ gì, nhưng vai này của cô vốn chính là đối lấy bằng cơ thể, khó tránh khỏi có chút thiếu tự tin, trong khoảng thời gian ngắn, cô không biết nên phản ứng như thế nào, vì vậy về mặt đỡ đỡ ra.

Cứ ngỡ sờ như vậy, mà đúng hơn là nó đang bị phơi bày sự thật, bộ dạng luống cuống.

Bầu không khí trên bàn càng trở nên trầm thấp hơn.

Kiều An Hảo xấu hổ và sợ hãi, cảm thấy mình thật xấu xí mà lại dơ bẩn, cứ như thế sẽ bị vạch trần mất.

Triệu Manh thân là người đại diện của Kiều An Hảo, đáy lòng cũng có chút lo lắng, vắt hết óc nghĩ cách vãn hồi sự bối rối này.

Ngay khi bầu không khí cực kỳ căng thẳng, Lục Cẩm Niên ngồi đối diện Kiều An Hảo chợt nâng lên mí mắt nhìn Kiều An Hảo. Cô gái rũ mi mắt, giả vờ trấn định ngồi yên một chỗ, nhưng khóe môi khẽ mím lại tiết lộ sự bất an của cô.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm Kiều An Hảo chừng năm giây, sau đó liền bất động thanh sắc rời mắt, mở miệng nói chuyện với âm điệu lạnh nhạt phảng phất có thể đem không khí chung quanh kết thành băng: “Cô Lâm, trong làng giải trí lưu truyền một câu nói, cô không biết sao? Vận khí cũng là một biểu hiện của thực lực.”

Một câu nói của Lục Cẩm Niên nhìn như hời hợt, thế nhưng lại nói ọi người trên bàn rằng, Kiều An Hảo lấy được vai diễn này có thể do may mắn, nhưng thật ra là cô có đủ năng lực để đảm đương vai nữ hai này, căn bản không tồn tại bất cứ yếu tố bất chính nào. Đương nhiên đằng sau ý tứ như vậy, cũng đồng thời cũng bày tỏ, Lâm Thi Ý có thể bị Kiều An Hảo cướp đi vai diễn này, là bởi vì thực lực cô ta không đủ!

Kiều An Hảo tuy rằng không biết vì sao Lục Cẩm Niên đột nhiên mở miệng giúp cô giải vây, đáy lòng cô kích động lại nhảy nhót, thế nhưng cô biết lúc này điều mình thực sự nên làm là thể hiện gì đó, vì vậy lập tức cong khóe môi, giọng khiêm tốn nói: “Tôi có rất nhiều điều cần phải học hỏi từ các vị tiền bối và lão sư, hy vọng khi quay phim sẽ không kéo chân của mọi người.”

Lục Cẩm Niên nói thế, vốn là quyền uy lại có phân lượng, hơn nữa hiện tại lời của Kiều An Hảo không chỉ tăng bốc tất cả mọi người ở đây, đồng thời cũng ra vẻ mình tương đối khiêm tốn biết lễ, khiến ọi người trong nháy mắt liền thay đổi cách nhìn hoàn toàn về cô. Mọi người không thể không khen ngợi Kiều An Hảo vài câu, sau đó liền đổi sang chủ đề khác nói chuyện.

Lâm Thi Ý ngồi ở một bên, tuy vẫn duy trì dáng tươi cười như cũ, nhưng sắc mặt thoạt nhìn có chút khó coi.

Cô vốn muốn gây rắc rối cho Kiều An Hảo, ai biết được kết quả lại là dời tảng đá đập chân của mình!

Nếu không có Kiều An Hảo, thì người hợp tác diễn cùng Lục Cẩm Niên sẽ là cô!

Phải biết rằng, có thể cùng Lục Cẩm Niên đóng phim với nhau, là mơ ước khát khao của tất cả nữ minh tinh! -

Tan tiệc, Kiều An Hảo vào toilet, cho đến khi cô đi ra thì người của đoàn kịch đều đã về hết.

Bởi vì không có chỗ đậu xe, xe dừng ở giao lộ hai trăm thước, cho nên Triệu Manh thừa lúc Kiều An Hảo vào toilet thì đi lấy xe.

Kiều An Hảo đứng ở cửa khách sạn, trong lúc chờ Triệu Manh, lại nhìn thấy Lục Cẩm Niên theo trong khách sạn đi ra.

37. Chương 37: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (1)

Tan tiệc, Kiều An Hảo vào toilet, cho đến lúc cô đi ra, thì mọi người trong phòng đều đã về hết.

Vì gần đây không có chỗ đậu xe, xe dừng ở giao lộ ngoài hai trăm thước, Triệu Manh thừa dịp lúc Kiều An Hảo vào toilet thì đi lấy xe.

Kiều An Hảo đi tới cửa khách sạn, Triệu Manh vẫn chưa lấy xe trở về, cô liền đứng ở ven đường chờ, kết quả lại thấy Lục Cẩm Niên từ trong khách sạn đi ra.

Kiều An Hảo đứng ở ngay phía trước khách sạn, Lục Cẩm Niên đi thẳng ra, tất nhiên sẽ cùng cô chạm mặt.

Lục Cẩm Niên không thích cùng cô xuất hiện ở nơi công cộng, coi như là bất đắc dĩ chạm mặt, anh cũng chỉ là xem cô thành không khí, nhắm mắt làm ngơ.

Thay vì chờ anh đi tới phớt lờ cô, chỉ bằng cô ngoan ngoãn thức thời né tránh.

Kiều An Hảo thừa dịp Lục Cẩm Niên không có chú ý tới mình, liền nhanh chóng xoay người, hướng về phía trước mà đi. Chỉ là cô còn chưa đi bao xa, bất chợt có chiếc xe dừng lại bên cạnh cô. Cửa kính xe hạ xuống, bên trong truyền ra tên cô: “Tiểu Kiều.”

Kiều An Hảo nghiêng đầu, nhìn đến chỗ ghế phụ cạnh nhà sản xuất Tôn, lập tức lễ phép mỉm cười mở miệng: “Tôn tổng.”

Nhà sản xuất Tôn đưa đầu ra ngoài cửa: “Tiểu Kiều, sao em đi một mình ở chỗ này? Không có xe sao?”

Nói xong, nhà sản xuất Tôn liền tự mình đẩy cửa xe ra, xuống xe, thay Kiều An Hảo mở cửa xe sau: “Em ở đâu? Anh đưa em về.”

Kiều An Hảo liền vội vàng lắc đầu, nói cảm ơn: “Tôn tổng, cảm ơn ngài, không cần làm phiền ngài, người đại diện của tôi đã đi lấy xe, tôi ở chỗ này chờ cô ấy.”

“Như vậy à...” Nhà sản xuất Tôn đáy mắt lóe lên tia tiếu nuối, mắt vẫn nhìn chăm chăm Kiều An Hảo, càng nhìn càng thấy Kiều An Hảo lớn lên mỹ lệ động lòng người, nhin không được tiếp tục hỏi một câu: “Tiểu Kiều tốt nghiệp trường đại học nào?”

Kiều An Hảo mặc dù nghĩ cách tránh Lục Cẩm Niên, lại cũng không dám đắc tội ông bầu Tôn, cho nên không thể làm gì khác hơn là lễ phép trả lời câu hỏi của ông ta: “Đại học X.”

“Đại học X, đó là trường tốt...”

-

Trước khi Kiều An Hảo thấy Lục Cẩm Niên, thì anh cũng đã nhìn thấy cô.

Cô chỉ nhìn anh một cái, liền nhanh chóng xoay người, hướng về một bên đi, rõ ràng là tránh anh.

Lục Cẩm Niên dừng chân một chút, ánh mắt trở nên có chút lạnh, anh đang chuẩn bị hướng về phía xe mình đang đậu ở ven đường, lại thấy một chiếc xe dừng lại ở bên Kiều An Hảo, sau đó ông bầu Tôn từ trong xe bước xuống.

Cách một khoảng cách, Lục Cẩm Niên không nghe được bọn họ đang nói những chuyện gì, thế nhưng anh có thể nhìn ra được, hai người trò chuyện khá tốt, Kiều An Hảo thỉnh thoảng hướng về phía ông bầu Tôn cười khoe cả hàm răng trắng xinh, cũng không biết cô rốt cuộc nói chút gì, chọc cho ông bầu Tôn vẻ mặt hớn hở, một bộ dạng rất ư là vui vẻ.

Thậm chí đến cuối cùng, ông bầu Tôn thế nhưng lấy di động ra, một bên nghe Kiều An Hảo nói, một bên bấm điện thoại chốc lát, sau đó Kiều An Hảo cũng móc điện thoại ra, đèn tín hiệu trên di động sáng ngời, rõ ràng là có cuộc gọi đến.

Nói vậy là hai người trao đổi số điện thoại...

38. Chương 38: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (2)

Kiều An Hảo và bầu Tôn tán gẫu một vài chuyện vặt vãnh, trò chuyện một hồi, bầu Tôn bất chợt hỏi số điện thoại của Kiều An Hảo, nói là để tiện liên lạc, ối quan hệ hợp tác tốt đẹp trong tương lai.

Kiều An Hảo cũng không nghĩ có gì không ổn, liền đọc số của mình.

Sau khi hai người lưu số nhau rồi, bầu Tôn cất di động, mở miệng nói: “Tiểu Kiều, vậy anh còn có việc, đi trước nhé.”

Kiều An Hảo nhanh chóng mở cửa xe giúp bầu Tôn, chờ ông bầu đi vào rồi, Kiều An Hảo mới đóng cửa xe, hướng về phía trong xe vẫy vẫy tay, kèm theo nụ cười nói: “Tôn tổng, tạm biệt.”

Bầu Tôn cũng hướng về phía Kiều An Hảo vẫy tay, rồi khởi động xe.

Kiều An Hảo đợi cho xe đi được một đoạn, mới thu hồi nụ cười trên mặt, sau đó nhận thấy Triệu Manh lâu như vậy vẫn chưa quay lại, vì vậy vừa cầm di động gọi Triệu Manh, vừa nhìn quanh một vòng xem liệu có phải Triệu Manh đã đến nhưng không tìm được cô.

Nút còn chưa nhấn, Kiều An Hảo lại thấy Lục Cẩm Niên đang đi về phía mình, động tác của cô nhìn không được cứng đờ, sau đó theo bản năng liền rũ mi mắt xuống.

Kiều An Hảo vốn tưởng rằng Lục Cẩm Niên sẽ như thường ngày phớt lờ cô rồi đi lướt qua, ai ngờ khi anh tới trước mặt cô thì dừng lại.

Kiều An Hảo tim loạn lên, đập mạnh một nhịp, lo lắng ngẩng đầu nhìn Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên vẻ mặt vẫn luôn lạnh lùng, ánh mắt anh nhìn thẳng chằm chằm vào chiếc di động nằm trong tay Kiều An Hảo, không có độ ẩm cũng không cảm xúc.

Kiều An Hảo đã quen vẻ mặt như tảng băng trôi của Lục Cẩm Niên, chỉ là cô không hiểu, anh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào điện thoại của cô làm gì chứ.

Kiều An Hảo bị Lục Cẩm Niên nhìn chòng chọc đến ngón tay cũng đóng băng, cô hơi mất tự nhiên giật giật đầu ngón tay, cầm di động độ chặt hơn. Thấy anh một mực không có ý định hé răng, cô mượn đại một đề tài để che đi sự xấu hổ, mở miệng nói: “Cái kia, lúc tiệc hồi tối, cảm ơn anh.”

Thành thật mà nói, Lục Cẩm Niên có thể mở miệng giúp cô giải vây, cô được sung ái mà rất lo sợ, trong nháy mắt đó, lòng cô như nở hoa, mừng rỡ như điên, dù đã qua hơn một tiếng, cô hiện vẫn đang nghĩ về điều đó, đáy lòng vẫn còn nhẹ nhẹ vui sướng, không thể không chế mà cứ tràn ngập.

Anh vậy mà chịu giúp cô chứ ... Này có được tính là cho thấy anh kỳ thực không chán ghét cô đến mức không thể chịu đựng thêm nữa?

Lục Cẩm Niên nghe Kiều An Hảo nói, ánh mắt mới ôn hoà chuyển dời từ chiếc điện thoại trong tay Kiều An Hảo đến trên mặt cô.

Đèn đường mờ vàng, lẳng lặng đánh vào da thịt trắng nõn tỉ mỉ của cô, khiến cho ngũ quan của cô thoát nhìn điem tỉnh dụi dụi.

39. Chương 39: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (3)

Trong đầu Lục Cẩm Niên thoáng hiện lên vẻ mặt mỉm cười vui vẻ của cô với bầu Tôn, trong nháy mắt mặt anh lạnh thêm vài phần, mở miệng phát ra âm thanh nhạt nhẽo không chút ấm áp: “Cô suy nghĩ nhiều rồi!”

Kiều An Hảo kinh ngạc ngẩng đầu, do cô suy nghĩ nhiều sao?

Đôi môi mỏng xinh đẹp của Lục Cẩm Niên lạnh lùng nhếch lên, giọng nói băng giá lại truyền đến: “Không phải tôi muốn giúp cô, chẳng qua tôi ngại bản thân gặp phiền toái. Cô là người mới, có thể diễn vai nữ hai đã là chuyện khiến nhiều người bàn tán, cố tình lại diễn cùng tôi, cô không sợ người ta nói cô phải lên giường mới có vai diễn nhưng tôi cũng không muốn nghe những loại tin đồn không cần thiết này!”

Thì ra, vốn anh không có ý định giúp cô, chẳng qua anh sợ cô gây phiền phức cho anh, là cô tự mình đa tình... Kiều An Hảo rũ mắt xuống, che giấu sự mất mát trong đáy mắt, đôi môi khẽ run, không hé răng, ngón tay lại dùng sức nắm chặt vạt áo mình.

Lục Cẩm Niên đứng tại chỗ một lúc khá lâu, thản nhiên liếc mắt Kiều An Hảo, sau đó đôi chân thon dài thẳng tắp bước, lướt qua vai Kiều An Hảo rời đi.

Lục Cẩm Niên đi khá lâu, nhưng Kiều An Hảo cũng chưa phản ứng gì, cho tới khi bên tai cô truyền đến tiếng bóp còi chói tai, cô mới lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn phía Triệu Manh đang đỗ xe ven đường.

Kiều An Hảo mở cửa xe, ngồi xuống.

“Bên kia xảy ra tai nạn giao thông, cho nên tớ mới đến chậm nửa tiếng!” Triệu Manh vừa lái xe vừa giải thích với Kiều An Hảo lý do cô tới chậm.

Kiều An Hảo vẫn im lặng, đầu tựa trên ghế, quay mặt sang hướng cửa sổ, hai mắt nhắm lại.

Triệu Manh nhìn đường đằng sau qua kính chiếu hậu, sau đó quay đầu xe : “Kiều Kiều, đêm nay ít nhiều gì cũng nhờ Lục Cẩm Niên, mình thực sự không nghĩ tới, anh ta lại có thể mở miệng giải vây giúp cậu!”

Kiều An Hảo nghe Triệu Manh nói những lời này, cô chỉ ra sức mím môi, nhắm mắt, bên tai lại tiếp tục truyền đến lời Triệu Manh nói : “Xem ra, không phải Lục Cẩm Niên không nể tình xưa nghĩa cũ, ngấm lại cũng thấy bình thường, tốt xấu gì hai người cũng đã quen nhau nhiều năm, ít nhiều gì cũng có chút tình cảm!”

Tình cảm.... Làm sao Lục Cẩm Niên có thể vì tình cảm mà giúp cô chứ, anh bắt quả chỉ sợ tin đồn giữa anh và cô có giao dịch âm mưu.

Là cô đã quá ngây thơ ngu ngốc, thấy anh vừa mở miệng vì mình nói chuyện, lại nảy lên vui mừng như trúng giải thưởng lớn.

Cô nên sớm nghĩ đến, đó chẳng qua đều do cô suy nghĩ quá nhiều, Lục Cẩm Niên làm sao có khả năng sẽ mở miệng giúp đỡ cô?

Tại sao cô có thể quên, anh từng dùng những lời lẽ lạnh như băng chắc chắn với cô một điều : “Mặc kệ người tôi thích là ai, dù sao người đó vĩnh viễn không phải cô!”

Triệu Manh thấy Kiều An Hảo từ đầu đến cuối vẫn không lên tiếng nói một câu, nhin không được vươn tay đẩy nhẹ Kiều An Hảo một cái : “Cậu sao vậy? Tâm trạng không tốt?”

“Không có!” Kiều An Hảo vẫn nhắm chặt mắt, vì cô sợ mình vừa mở mắt ra, những giọt nước mắt ẩn nhẫn sẽ rơi xuống trước mặt Triệu Manh : “Tối nay uống chút rượu, nên mình hơi mệt!”

“À, vậy cậu nghỉ ngơi đi, khi nào đến nơi, mình sẽ gọi cậu!”

Kiều An Hảo khẽ “ừ” một tiếng.

Không khí bên trong xe hoàn toàn lâm vào im lặng.

40. Chương 40: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (4)

Khuynh Thành Thời Gian hai ngày trước không có cảnh quay của Kiều An Hảo, nhưng mỗi ngày cô đều đến đoàn làm phim đúng giờ, tới trường quay nhìn một cái.

Ngày đầu tiên quay cũng không có phần của Lục Cẩm Niên, từ lúc đó anh liên tục không xuất hiện. Buổi chiều ngày thứ hai anh có một màn diễn, mười giờ sáng, anh liền tới hiện trường phim, không gấp gáp đi hoá trang trước, mà là tìm một cái ghế dựa, ngồi xuống, xem cảnh đang quay.

Có thể là vì Lục Cẩm Niên xuất hiện, những nhân viên không cảnh quay ngày hôm nay đều đến tham gia náo nhiệt, chỉ có điều vì thần khí Lục Cẩm Niên quá mức lạnh lùng, đừng nói đi đến gần, ngay cả chung quanh anh phạm vi ba mét cũng không có bóng người.

Buổi trưa tập thể đoàn làm ăn cơm hộp, ngay cả Lục Cẩn Niên cũng không ngoại lệ. Anh không chút nào ghét bỏ mà nhận lấy hộp cơm trợ lý tối, ung dung thản nhiên ăn hết.

Tư thái anh ăn cơm rất ưu nhã, toàn thân tiết ra một cổ quý khí, sau khi ăn xong liền trực tiếp vào phòng hóa trang.

Cảnh quay chiều nay của Lục Cẩn Niên là cùng Tổng Tương Tư phối hợp diễn.

Tổng Tương Tư buổi sáng có cảnh quay, cho nên sớm đã thành hóa trang xong, đợi được sau khi Lục Cẩn Niên đi ra, thợ trang điểm Tổng Tương Tư lập tức tiến lên trang điểm lại cho cô, sau đó nhân viên ánh sáng và nhân viên công tác đều mỗi người đều vào vị trí của mình.

Lục Cẩn Niên và Tổng Tương Tư hai người trước sau thời điểm vào giới không sai biệt lắm, trong vài bộ truyền hình điện ảnh “hot”, hai người đảm nhiệm vai nam chính nữ chính sấm vai tình lữ, nam tuấn nữ mỹ, vì vậy hai người liên tiếp nhiều năm liền đều được bình chọn “Cặp đôi màn ảnh đẹp nhất”.

Bởi vì hai người nhiều lần hợp tác, trên cảnh quay cũng có chút quen thuộc nhau. Lần này lại cùng diễn, tuy không đóng cặp, nhưng cả hai vẫn như trước đem kịch bản biểu đạt thành bầu không khí tình cảm, chắc chắn hết sức đúng chỗ. Quá trình quay thuận lợi khiến đạo diễn vẫn không ngừng kêu : “Tốt!”, “Tuyệt!”, “Đẹp, tiếp tục!”.

Cảnh quay đến một nửa, đạo diễn hô ngừng, phân phó thợ trang điểm nhanh tới trang điểm lại cho hai người.

Trợ lý đưa cho Lục Cẩn Niên chai nước suối, Lục Cẩn Niên vắn nắp uống chỉ hai ngụm, liền phát tay cho trợ lý mang đi, sau đó chờ thợ trang điểm chỉnh lại hóa trang, liền dẫn đầu đi vào sân, chờ Tổng Tương Tư còn đang trang điểm lại.

Tổng Tương Tư chỉnh xong hóa trang, hai người tiếp tục quay nửa cảnh sau.

Hơn nửa cảnh quay cũng đã làm hai người đều nhập vai, cho nên nửa cảnh quay sau, diễn xuất càng mượt, thậm chí trong phút chốc, khiến mọi người lầm tưởng rằng đây là cảnh hiện thực.

Nửa cảnh sau quay thuận lợi hơn so với nửa cảnh trước, Lục Cẩn Niên và Tổng Tương Tư hai người cơ hồ là hành văn liền mạch lưu loát, đợi khi cả hai diễn xong, toàn trường một mảnh an tĩnh, qua ước chừng mười giây, đạo diễn mới hậu tri hậu giác hô : “Cắt!”.

Cảnh diễn hôm nay dừng ở đây, rốt cuộc quay xong.

Đoàn làm phim lựa chọn sân bãi trong một khu sơn trang nghỉ mát ở ngoại thành. Bởi vì áp dụng hình thức quay khép kín, cho nên khu sơn trang nghỉ mát này trực tiếp được đoàn làm phim bao thầu hết, mà nhân viên công tác của đoàn cũng nghỉ tại khách sạn trong sơn trang.

41. Chương 41: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (5)

Phòng khách sạn thì hạn chế, mà đoàn làm phim thì có nhiều người, bởi vì ngoại trừ một ít đại minh tinh có phòng riêng ở ngoài, những minh tinh khác đều là cùng người đại diện của mình ở chung một phòng.

Kiều An Hảo và Triệu Manh về đến phòng, nghỉ ngơi chốc lát, hai người liền cùng nhau đi lên nhà hàng trên tầng ba của khách sạn ăn bữa tối.

Bữa tối là một bữa tiệc buffet, Kiều An Hảo và Triệu Manh cầm đĩa đi lấy những món mình thích, lúc đang tìm chỗ ngồi, bầu Tôn ngồi cạnh cửa sổ cách đó không xa hướng về phía Kiều An Hảo vẫy vẫy tay : “Tiểu Kiều, lại chỗ này ngồi, bàn một chút về phần diễn ngày mai.”

Bầu Tôn ngồi bàn sáu người, nhưng đã có năm người ngồi : đạo diễn, nam chính Trình Dạng, Tổng Tương Tư, còn có Lục Cẩn Niên, chỉ còn lại một ghế trống, thật khéo đứng ngay bên cạnh Lục Cẩn Niên.

Kiều An Hảo bưng đĩa đi tới trước bàn ăn, cước bộ hơi dừng một chút, thẳng đến khi bầu Tôn mở miệng lần nữa rủ cô ngồi, Kiều An Hảo mới nâng mí mắt thật nhanh nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên. Anh không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ thờ ơ ăn. Kiều An Hảo lúc này mới cẩn thận đặt đĩa lên bàn, sau đó tư thế cứng ngắc ngồi xuống.

Đạo diễn đang nói điểm chính của phần quay ngày mai, thấy Kiều An Hảo, chỉ hướng cô gật đầu một cái xem như chào hỏi, trong miệng vẫn thao thao bất tuyệt tiếp tục hươ tay múa chân nói.

Trên bàn ăn, ngoại trừ Lục Cẩm Niên như không có việc gì ngồi ăn phần của mình, tất cả những người khác đều đặt lực chú ý trên người đạo diễn. Vì vậy Kiều An Hảo cũng không dám động đũa, quy quy củ củ ngồi trên ghế chuyên chú nghe đạo diễn nói.

Cũng may đạo diễn nói cũng không nhiều, rất nhanh liền nói xong, sau đó mọi người mới đều động đũa.

Bầu Tôn ngồi đối diện Kiều An Hảo, lúc cầm lấy chiếc đũa, nhìn thoáng qua Kiều An Hảo, sau đó cười híp mắt hỏi một câu : “Ngày mai tiểu Kiều có cảnh quay của em, đã thuộc lời kịch chưa?”

“Dạ, rồi.” Kiều An Hảo cười gật đầu một cái, trả lời.

“Em ăn ít vậy?” Bầu Tôn nhìn thoáng qua trong đĩa của Kiều An Hảo, mở miệng hỏi.

“Dạ.” Kiều An Hảo cười lên tiếng.

“Như vậy sao được, quay phim rất cực đó.” Nói xong, bầu Tôn gọi nhân viên phục vụ đứng bên cạnh : “Này, thêm một phần cơm bào ngư và bò bít tết.”

Lục Cẩm Niên nghe được đối thoại của hai người, động tác nhai hơi dừng lại, sau đó vẻ mặt lạnh lùng tiếp tục nhai nhấm, chỉ là nhiệt độ quanh anh lại thấp đi vài phần.

Kiều An Hảo ngồi bên cạnh Lục Cẩm Niên, cô có thể cảm nhận được rõ ràng lạnh khí của anh thấp xuống không bình thường, cả người càng thêm căng thẳng, động tác ăn cơm cũng hơi có vẻ canggung.

Hết lần này tới lần khác bầu Tôn thỉnh thoảng nói với cô đôi lời, Kiều An Hảo chỉ có thể miễn cưỡng bày ra khuôn mặt tươi cười, giả bộ như không có việc gì, cùng bầu Tôn trò chuyện.

42. Chương 42: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (6)

Kiều An Hảo cảm thấy đây là bữa cơm cực khổ nhất mà cô từng ăn trong đời.

Thật vất vả cho đến khi lần lượt đạo diễn, Tổng Tượng Tư và Trình Dạng ăn xong rồi rời đi, thì Kiều An Hảo cũng vội vàng đặt đũa xuống, tỏ vẻ đã ăn no.

Lúc cô chuẩn bị mở miệng nói với bầu Tôn và Lục Cẩm Niên mình còn có việc phải đi trước thì bầu Tôn dường như nhớ ra việc gì, nhanh chóng mở miệng nói với Kiều An Hảo : “Tiểu Kiều, gần đây ngoài quay phim thì em còn bận chuyện gì không?”

Kiều An Hảo lắc đầu : “Không có”.

“Thật đúng lúc anh có một người bạn, anh ta chịu trách nhiệm ột thương hiệu mỹ phẩm lớn của châu Âu tại thị trường châu Á. Người phát ngôn của bọn họ đã ký hợp đồng lúc trước vừa mới đến kỳ hạn năm nay. Hiện họ đang chuẩn bị tìm một người phát ngôn mới, anh ta vừa nhờ anh tiến cử. Anh thấy khí chất và diện mạo của em không tệ cho nên anh đã giới thiệu em.”

Lục Cẩm Niên nghe bầu Tôn nói một hơi dài xong, tay cầm đôi đũa bỗng nhiên tăng thêm sức lực.

Kiều An Hảo cảm thấy mình và bầu Tôn không quen thân đến vậy nên khi nghe ông ta giới thiệu nh phát ngôn, trong lòng cô có cảm giác bất an, suy nghĩ một chút, liền khéo léo mở miệng từ chối : “Tôn tổng, tôi sợ tôi không có khả năng đảm nhiệm công việc phát ngôn này, dù sao tôi cũng chỉ là một người mới, muốn danh tiếng không có danh tiếng.”

“Có gì mà không đảm nhiệm được? Dù sao anh cũng chỉ giới thiệu, có được hay không còn chưa biết. Đến lúc đó có thời gian, anh sẽ đưa em đi gặp người bạn kia. Đạt được thì đạt, không đạt được thì cũng hết cách.”

Bầu Tôn đã nói đến vậy, nếu Kiều An Hảo lại cự tuyệt thì thật có chút không nể mặt mũi cho ông bầu, cô đành gật gật đầu nói : “Vây được rồi, cảm ơn ông, Tôn tổng.”

Theo lời chấp thuận của Kiều An Hảo, Lục Cẩm Niên ngồi bên cạnh chọt đặt đĩa xuống bàn.

Hành động của anh không hề mạnh, nhưng lại cố tình làm cho người ta cảm giác được áp lực rất lớn.

Bầu Tôn thấy Lục Cẩm Niên không tức giận, vẻ mặt lập tức tươi cười hỏi : “Ông Lục, ăn ngon chứ?”

Lục Cẩm Niên không lên tiếng mà rút ra tờ khăn giấy ở một bên, chậm rãi lau khô môi. Sau đó anh đặt khăn ở trên bàn, ngẩng đầu nhìn lướt qua bầu Tôn, ánh mắt lạnh lùng : “Tôn tổng, tôi có chút chuyện muốn thảo luận với ông, không biết hiện tại ông có thời gian không?”

“Có, có, đương nhiên là có.” Bầu Tôn cũng vội vàng buông đĩa xuống, nhanh chóng cầm lấy y phục ở phía sau chỗ ngồi đứng lên. Sau đó khi ông đi qua người Kiều An Hảo, vươn tay vỗ lên bả vai cô : “Tiểu Kiều, em cứ từ từ ăn, anh và ông Lục đi trước.”

Kiều An Hảo đang mặc một chiếc váy hai dây, lúc tay của bầu Tôn đặt ở trên vai cô, vừa ngay nơi lộ da thịt bên ngoài.

43. Chương 43: Sự Gây Phiền Toái Cho Mình (7)

Đáy mắt Lục Cẩm Niên thoáng qua một tia sắc bén, rồi chọt bật người dậy, lại nhìn thoáng qua kịch bản mình đặt một bên, đang tính vươn tay lấy, rốt cuộc cũng dừng lại động tác, liền trực tiếp xoay người, trầm tĩnh lạnh nhạt rời đi.

Bầu Tôn nhìn Lục Cẩm Niên rời đi, cũng không dám nán lại quá lâu, liền vội vàng đuổi theo.

Bữa tiệc cuối cùng cũng kết thúc, Kiều An Hảo âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy toàn thân đều mệt mỏi. Ngồi trên ghế đợi tâm tình bình ổn lại đôi chút, lúc này cô mới đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Kiều An Hảo còn chưa đi được hai bước, phía sau chợt truyền đến thanh âm lễ phép của người phục vụ : “Cô ơi, thật ngại, cảm phiền cô chờ một chút.”

Kiều An Hảo ngoảnh đầu lại, nhìn thấy người phục vụ trên tay cầm kịch bản đưa tới: “Có phải đây là của cô bỏ quên không ạ?”

Lúc đến, Kiều An Hảo căn bản không cầm theo kịch bản, liền lắc đầu.

“Vây chắc là của người trong đoàn làm phim bỏ quên rồi, làm phiền cô giúp tôi trao lại.”

Kiều An Hảo nhận lấy.

“Cảm ơn”. Người phục vụ mỉm cười với Kiều An Hảo, nói một tiếng cảm ơn rồi rời đi.

Lúc ăn cơm, trên bàn chỉ có cô, Lục Cẩm Niên, Tổng Tương Tư và Trình Dạng là bốn diễn viên, kịch bản không phải của cô thì chắc là của một trong ba người đó.

Kiều An Hảo vừa nghĩ, vừa tiện tay lật ra kịch bản, muốn tìm ra chút đầu mối từ bên trong xem có thể đoán ra là của ai hay không. Kết quả cô mới chỉ mở ra trang đầu, liền nhìn thấy ba chữ quen thuộc.

Ba chữ kia, nét viết mạnh mẽ có lực, tràn đầy khí thế.

Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên vậy mà để quên kịch bản ở nơi này.

Tim Kiều An Hảo bỗng đập mạnh một nhịp.

Trở lại phòng khách sạn, Kiều An Hảo nằm sấp trên bàn sách, nhìn chăm chăm vào kịch bản kia, trong lòng cân nhắc nên để ngày mai lúc quay phim mới đem kịch bản trả lại cho Lục Cẩm Niên hay là bây giờ đưa qua cho anh luôn?

Kiều An Hảo nghiêng về phương án thứ nhất hơn, nhưng ngày mai đều là cảnh quay của Lục Cẩm Niên, ngộ nhờ buổi tối anh cần phải thuộc kịch bản thì sao?

Thật ra Kiều An Hảo có thể để nhân viên khách sạn hoặc Triệu Manh đưa kịch bản qua cho Lục Cẩm Niên, thế thì cô sẽ không phải rối rắm như vậy, nhưng cô lại chút không tình nguyện.

Kiều An Hảo miên man suy nghĩ một trận, cuối cùng vẫn là cầm lấy di động gọi cho Lục Cẩm Niên đi qua.

Điện thoại reo lên vài tiếng mới có người bắt máy, Lục Cẩm Niên hoàn toàn không cho Kiều An Hảo rề rà mở miệng, liền trực tiếp ném ra hai chữ: “Chuyện gì?”

Tuy rằng nói chuyện qua điện thoại, nhưng Kiều An Hảo vẫn cảm nhận được tâm tình của Lục Cẩm Niên dường như không được tốt cho lắm, Kiều An Hảo càng căng thẳng nuốt nước bọt, nhẹ giọng nói: “Anh để quên kịch bản trong phòng 1001.”

Lục Cẩm Niên đầu dây bên kia trầm mặc vài giây, sau đó ném ra con số “1001”, rồi liền cúp máy.

44. Chương 44: Sợ Gây Phiền Toái Cho Mình (8)

Kiều An Hảo nghe tiếng “pi pi pi” thật lớn trong điện thoại, mất một hồi lâu mới phản ứng được, Lục Cẩm Niên bỏ lại câu “1001” là số phòng của anh.

Anh nói số phòng cho cô để làm gì? Ý là muốn cô đem kịch bản lên phòng của anh sao?

Kiều An Hảo nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy cũng chỉ có khả năng này, nên cô tùy tiện lấy một cái cớ nói với Triệu Manh rồi cầm kịch bản rời khỏi phòng.

Phòng 1001 là phòng Tổng thống ở tầng cao nhất của khách sạn.

Kiều An Hảo đứng ở trong thang máy nhìn dãy số màu đỏ nhảy liên tục, đáy lòng càng ngày càng khẩn trương.

Rốt cuộc đã đến tầng trên cùng, cửa thang máy mở ra, Kiều An Hảo hít sâu một hơi, cầm kịch bản đi ra.

Cô dựa theo hướng dẫn ở hành lang khách sạn, đi về phía phòng 1001.

Trên đường, đúng lúc đi ngang qua phòng nghỉ của nhân viên tạp vụ tầng trên cùng, cửa phòng không khóa, bên trong có hai nhân viên phục vụ nữ đang thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Vừa nãy tôi mới đưa cà phê đến phòng 1003, thật đáng sợ mà. Lục ảnh đế không hiểu sao lại phát cáu đến như vậy, đem lần quay này của bọn họ tắt tần tạt ra mà bắt bẻ hết.”

“Hình như người kia bị anh bắt bẻ, là nhà sản xuất của bộ phim này.”

“Chính là nhà sản xuất đó, nhà sản xuất đun nước nóng đưa cho anh ta, anh ta vung tay lên, khiến nhà sản xuất bị bỏng. Vừa mới gọi bác sĩ đến đây để bôi thuốc cho nhà sản xuất, nghe nói bỏng rất nặng.”

“Có thể không nặng sao? Nước sôi vừa nấu xong mà! Dù sao đêm nay phòng 1001 muốn phục vụ cái gì, tôi cũng không dám đi đâu, lúc đó cô đi đi, lá gan cô to mà.”

...

Kiều An Hảo nghe cuộc đối thoại giữa hai người nhân viên kia thì vốn dĩ trong lòng khẩn trương càng trở nên bất an hơn.

Cô chậm chậm đi đến trước cửa phòng 1001, nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, cô âm thầm hít vài hơi rồi mới vươn tay nhấn chuông trên vách tường.

Sau khi ấn xong thì Kiều An Hảo mới phát hiện, chuông cửa đang trạng thái ‘Không làm phiền’, vì thế cô đành giơ tay lên gõ cửa.

Tuy nhiên cửa lại không khóa nên khi bị cô chạm liền mở ra.

Kiều An Hảo đưa đầu vào nhìn, phát hiện trong phòng khách không có người, vì thế lại giơ tay lên gõ. Sau đó cửa phòng ngủ bị Lục Cẩm Niên đẩy ra.

Không biết có phải vì lúc này anh nổi giận với nhà sản xuất không mà nét mặt anh có chút lạnh cứng đờ. Toàn thân anh toát ra hàn khí người-lạ-chớ-đến-gần càng mãnh liệt.

Kiều An Hảo đứng ở ngoài cửa, không đi vào trong, chỉ duỗi ra kịch bản trong tay : “Kịch bản của anh.”

Lục Cẩm Niên thản nhiên đứng ở cửa phòng ngủ nhìn Kiều An Hảo, không có ý định muốn đi qua lấy.

Kiều An Hảo ngừng lại trong chốc lát, đành phải bước vào phòng. Cô không đem kịch bản đến trước mặt Lục Cẩm Niên mà đặt ở trên bàn trà trong phòng khách : “Tôi để kịch bản ở đây, tạm biệt.”

Nói xong, Kiều An Hảo xoay người ra cửa.

45. Chương 45: Hợp Đồng Quảng Cáo (1)

Kiều An Hảo dừng lại chốc lát, đành phải bước vào phòng, cô không đem kịch bản đưa đến trước mặt Lục Cẩm Niên mà nhẹ nhàng đặt trên bàn trà trong phòng khách : “Kịch bản tôi để ở đây.”

Kiều An Hảo nói xong, ngẩng đầu nhìn Lục Cẩm Niên, thấy anh này giờ vẫn duy trì tư thế đứng dựa vào cửa phòng ngủ, bày ra bộ dáng lười mở miệng nói chuyện.

Trong lòng Kiều An Hảo biết rõ mình đã đưa xong đồ, nên thức thời rời đi, cô đứng tại chỗ chốc lát, liền thấp giọng nói : “Tạm biệt.”

Sau đó, xoay người đi ra cửa.

Trong phòng hoàn toàn im lặng, ngoài tiếng bước chân rất nhỏ của Kiều An Hảo thì không có bất kỳ âm thanh nào của anh. Lúc Kiều An Hảo sắp đi đến cửa phòng, chợt nghe được tiếng bước chân dồn dập phía sau.

Kiều An Hảo cho rằng Lục Cẩm Niên đi lấy thứ gì đó, không suy nghĩ nhiều, chỉ hơi dừng chân lại một chút rồi tiếp tục đi về phía trước. Thế nhưng còn chưa đi được hai bước, một cánh tay bất chợt vươn ra bên cạnh cô. Cửa phòng vốn định mở, nhưng lại bị dùng sức đóng lại “rầm” một tiếng.

Lục Cẩm Niên đột nhiên xuất hiện, dọa Kiều An Hảo toàn thân run rẩy. Vừa định ngẩng đầu lên nhìn anh, lại chợt bị anh bắt lấy cổ tay, cứng rắn trực tiếp lôi đi về hướng phòng ngủ.

Lục Cẩm Niên ra sức nắm lấy tay cô, đau đớn khiến Kiều An Hảo dự cảm nguy hiểm, cả người theo bản năng bắt đầu giãy giụa.

Kiều An Hảo càng giãy giụa, Lục Cẩm Niên lại càng dùng sức. Kiều An Hảo không tránh thoát, chỉ có thể một đường lảo đảo nghiêng ngã bị anh kéo tới cửa buồng tắm trong phòng ngủ.

Anh vươn tay đẩy cửa ra, dùng sức đẩy mạnh cô vào phòng tắm.

Kiều An Hảo còn chưa đứng vững, cả người liền bị Lục Cẩm Niên theo sát phía sau cùng tiến vào, một phen xóc lên, ném thẳng vào trong bồn tắm. Sau đó anh cầm lấy vòi hoa sen treo trên vách tường, vặn mức lớn nhất, không nói lời nào xối lên Kiều An Hảo.

Vòi hoa sen phun ra dòng nước lạnh như băng, sức nước mạnh mẽ đập vào người cô có chút đau rát, Kiều An Hảo giùng giàng muốn nhảy ra khỏi bồn tắm. Lục Cẩm Niên bắt lấy cổ tay cô, ném vào trong góc bồn tắm, tiếp tục tận lực xối.

Cuối cùng, tầm mắt Lục Cẩm Niên đột nhiên dừng lại ở trên bờ vai Kiều An Hảo bị bầu Tôn chụp lên, ngay lập tức vòi sen liền thẳng tắp dội tới.

Dòng nước chéch thẳng về một chỗ, càng đau đớn gấp bội, Kiều An Hảo theo bản năng né tránh, nhưng mà mặc kệ cô trốn tránh thế nào, Lục Cẩm Niên vẫn duy trì vòi hoa sen xối vào vai cô.

Đến cuối cùng, Kiều An Hảo không giãy dụa nữa, cô nhắm mắt lại, co ro thân thể vùi mình trong góc bồn tắm.

Nước lạnh dữ dội xối xuống người làm toàn thân Kiều An Hảo lạnh như băng, không ngừng run rẩy.

Lục Cẩm Niên thấy vậy, bờ môi mím chặt lại, sau đó ném thẳng vòi hoa sen xuống đất, vươn tay đem Kiều An Hảo từ trong bồn tắm ra ngoài, đẩy vào tường, cả người gắt gao ép chặt lên.

46. Chương 46: Hợp Đồng Quảng Cáo (2)

Kiều An Hảo không biết Lục Cẩm Niên muốn làm gì, chỉ là cảm giác được cơ thể anh đè lên nên theo bản năng cô nhắm chặt mắt lại.

Gương mặt Lục Cẩm Niên lạnh lẽo, cúi đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn chòng chọc Kiều An Hảo, chỉ ra sức lấy thịt đè người, ngoài ra không có bất kỳ cử động gì.

Toàn thân Kiều An Hảo ướt đầm l quỳ ối, Lục Cẩm Niên cũng không ngoại lệ, y phục trên người cũng ẩm ướt rỉ từng giọt nước tí tách.

Trong phòng tắm, chỉ có tiếng nước chảy ào ào từ vòi sen mà Lục Cẩm Niên tùy tiện ném trong bồn.

Trừ âm thanh đó ra thì không có tiếng của anh.

Một mảnh tĩnh lặng và căng thẳng khiến cho Kiều An Hảo càng bất an nhưng lại không dám hé mắt nhìn, cuối cùng không biết vì lạnh hay khấn trương mà bờ vai cô không nhịn được khẽ run lên.

Chỉ một hành động nhỏ như vậy rơi vào mắt Lục Cẩm Niên rõ ràng. Mi tâm hơi chau lại, đột nhiên anh cúi đầu xuống dùng sức cắn lên vai Kiều An Hảo nơi bầu Tôn chạm qua.

(Meo >> biến thể người sói hay ma cà rồng phiên bản LCN chẳng?)

Anh hung hăng ra sức cắn, sự đau đớn từ bờ vai truyền đến khắp các dây thần kinh trong cơ thể khiến Kiều An Hảo vươn tay đẩy người đàn ông ra. Cử chỉ của cô càng khiến cho Lục Cẩm Niên mạnh bạo gặm cắn hơn. 1 ị ần l quỳ ối chấm cơm. Toàn thân Kiều An Hảo đau bắt đầu run rẩy, thậm chí cô còn cảm nhận rõ vai mình chảy ra dòng chất lỏng sền sệt, nhưng tên đàn ông vẫn không có ý muốn dừng lại. Kiều An Hảo đau chịu không được, nước mắt bất chợt liền “tách” rơi trên cổ Lục Cẩm Niên.

Chất lỏng ẩm áp theo cổ Lục Cẩm Niên chậm rãi chảy xuôi xuống, xẹt qua bên ngực trái của anh. Toàn thân anh cứng đờ, dừng lại lực cắn bờ vai Kiều An Hảo, nhưng cánh môi vẫn áp trên vai cô.

Sau một lúc lâu, lại một giọt lệ rơi xuống cổ anh, toàn thân Lục Cẩm Niên run mạnh một chút, sau đó anh ngẩng đầu lên chặn ngay môi của Kiều An Hảo.

Nụ hôn của anh có chút thô bạo, xen lẫn vị máu tươi. Tay anh trực tiếp cởi đi chiếc váy ẩm ướt trên người cô. Nói đúng hơn, không phải cởi mà là xé, anh dùng hết sức xé nát y phục của cô rồi bắt đầu xé quần áo chính mình. Tiếng vải rách toạc truyền đến bên tai Kiều An Hảo, cũng không đợi cô kịp định thần, một cảm giác bị anh mạnh mẽ xông vào trong cô, sau đó một cỗ đau đớn lan khắp toàn thân.

Hai người đã hơn hai lần thân mật mặc kệ cô có tức giận hay không l quy ỡng. Nhưng hai lần trước làm chuyện đó, động tác của anh rất dịu dàng, mặc dù hai lần đó cũng không phải anh cam tâm tình nguyện.

Nhưng lúc này lại không hề giống như lúc đó, động tác của anh vừa tàn nhẫn vừa mạnh bạo, tựa như chiếm lấy lại như giày vò, đau đớn khiến cô cảm thấy không còn là chính mình nữa.

47. Chương 47: Hợp Đồng Quảng Cáo (3)

Người ta nói rằng lần đầu tiên của người con gái là đau đớn nhất, thực sự rất đau. Nhưng Kiều An Hảo lại cảm thấy lúc này mới thật sự đau thấu xương, so với lần đầu tiên thì không thể chịu được. Có lẽ là do đêm đầu tiên đó rượu gây tê cảm giác đau của cô, nhưng cũng có thể là cô yêu anh, đêm đó động tác của anh rất nhẹ nhàng l quy ỡng, cho nên dù anh làm cô đau, thì sự đau đớn kia vẫn rất ngọt ngào.

Nhưng bây giờ, Kiều An Hảo lại cảm thấy đau đến không sống nổi.

Không có tốt đẹp, không có rung động, nếu có cũng chỉ là tra tấn vô tận.

Đúng vậy, tra tấn.

Kiều An Hảo cảm thấy anh như đang trừng phạt cô, hoặc đang phát tiết sự khó chịu trong lòng. Mỗi một cái nhấp của anh đều không có bất kỳ cảm xúc, như thể dùng toàn lực, điên cuồng cho cô đau đớn, muốn đau chết cô. Và cô thật rất đau, không chỉ đau thể xác, mà tâm lại càng đau hơn.

Đột nhiên Kiều An Hảo chợt hồi hận khi tự mình đem kịch bản đưa anh. Đáng lẽ cô nên nhờ Triệu Manh hoặc lúc cô nghe nhân viên nói tâm tình của anh không tốt liền xoay người rời khỏi. l ợ ấ l quy ỡng chấm cơm. Cô không nên đụng tới hòng sung này, cô biết rõ anh không ưa mình, thậm chí ghét mình, cô còn tự đưa mình đến tận cửa, hoàn hảo trở thành nơi cho anh phát tiết.

Đáng nói hơn là anh hoàn toàn tỉnh táo, cùng cô làm ra sự việc này, chính mình cũng là bộ dạng này. Hai lần trước cô cảm thấy tốt đẹp là vì một lần anh say, một lần anh sốt mơ hồ.

Sao cô có thể quên, anh đã từng nói với cô: “Kiều An Hảo, cô muốn chơi với tôi? Được lắm, tôi sẽ đùa chết cô!”

Cho nên lúc anh tỉnh táo làm sao có thể dịu dàng với cô?

Kiều An Hảo nghĩ lại, khóe mắt nhịn không được ướm át.

-

Qua hồi lâu, mọi thứ cuối cùng yên tĩnh trở lại.

Kiều An Hảo uể oải nằm trên sàn nhà ở phòng tắm, bởi vì đau đớn nên thân thể cô thoáng run bần bật.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm Kiều An Hảo đầy chật vật đang nhắm mắt một chút, anh nuốt nước bọt rồi nhanh chóng quay đầu, theo động tác của anh, đáy mắt anh thoáng hiện lên một tầng bi thương và thống khổ l quy ỡng. Nhưng mà chỉ trong phút chốc, đáy mắt anh liền bình lặng lại, vẫn là cái loại từ chối người cách xa ngàn dặm, lạnh khốc vô tình vô dục.

Anh đứng lên, kéo một chiếc khăn tắm quấn lại cơ thể. Sau đó anh thuận tay tắt vòi hoa sen đang chảy nước lại, xoay người đi ra khỏi phòng tắm.

Không còn tiếng nước chảy của vòi sen, trong phòng tắm im lặng đáng sợ. Cửa phòng tắm không đóng, Kiều An Hảo nằm sấp trên mặt sàn lạnh như băng, lơ mơ nghe được tiếng người đang mặc quần áo bên ngoài, l quy ỡng sau đó cô lâm vào mê man.

Lục Cẩm Niên ăn mặc chỉnh tề, cầm ví tiền, di động và chìa khóa xe chuẩn bị rời đi. Lúc anh đi ngang cửa phòng tắm, bước chân hơi dừng một chút, dường như muốn liếc nhìn vào phòng tắm, nhưng cuối cùng lại không nhìn, chỉ là khuôn mặt băng giá tiếp tục sải bước nghênh ngang rời đi.

48. Chương 48: Hợp Đồng Quảng Cáo (4)

Khi Kiều An Hảo tỉnh lại, bên tai im lặng đến đáng sợ. Cô mở mắt, xung quanh đều lạnh như băng, ngay người trong chốc lát mới nhớ lại chính mình vừa cùng với Lục Cẩm Niên ở trong phòng tắm.

Kiều An Hảo miễn cưỡng bò dậy, chịu đựng toàn thân đau nhức, bước đi lảo đảo ra khỏi phòng tắm thì phát hiện trong phòng hoàn toàn trống không, Lục Cẩm Niên đã rời đi từ lúc nào.

Kiều An Hảo nhìn thoáng qua đồng hồ trên vách tường, đã một giờ sáng.

Lúc cô đi lên đưa kịch bản cho Lục Cẩm Niên không có mang theo di động, muộn thế này vẫn chưa trở về, không biết Triệu Manh có vì tìm cô mà làm kinh động đến cả đoàn làm phim không.

Kiều An Hảo lập tức cầm lấy điện thoại bàn trong phòng gọi cho Triệu Manh, rất nhanh có người bắt máy.

Cô mới “a lô” một tiếng, điện thoại nhanh chóng vang đến giọng nói đầy lo lắng của Triệu Manh : “Kiều Kiều, cậu chạy đi đâu vậy?”

Kiều An Hảo không có trả lời câu hỏi của Triệu Manh, yếu ớt dặn dò một câu : “Cậu cầm quần áo đến phòng 1001.”

Ngắt điện thoại không bao lâu, Triệu Manh đã mang theo quần áo chạy đến. Ban đầu Triệu Manh vừa thấy Kiều An Hảo liền chuẩn bị tuôn một tràng chất vấn cô làm sao lại chạy đến phòng 1001, bạn đang đọc là ở diện dan, le quy don chấm cơm. Kết quả là nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Kiều An Hảo, toàn thân đầy những vết thâm xanh tím, thì lập tức nuốt xuống lời định nói.

Lúc này đã là đêm khuya, ngày mai vẫn còn phải quay nên người trong đoàn phim đã đi ngủ hết. Vì vậy suốt dọc đường từ phòng 1001 trở lại phòng mình, Kiều An Hảo và Triệu Manh không đụng phải ai cả.

Về đến phòng, Triệu Manh mới mở miệng hỏi : “Kiều Kiều, là Lục Cẩm Niên sao?”

Kiều An Hảo nhấp môi, lảng tránh câu hỏi của Triệu Manh : “Cậu không vì không tìm thấy mình mà làm kinh động đến mọi người trong đoàn làm phim đấy chứ?”

“Không có.” Triệu Manh đáp xong, lại chuẩn bị hỏi Kiều An Hảo, thì Kiều An Hảo đã giành trước nói: “Mình muốn đi tắm.”

Tẩy chạy những trang truyện cộp dê không xin phép. Sau đó, không đợi Triệu Manh phản ứng, Kiều An Hảo liền nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Lúc cô từ phòng tắm đi ra, Triệu Manh còn chưa ngủ, trong ánh mắt xen lẫn đau lòng : “Kiều Kiều.....”

“Triệu Manh, mình không sao, muộn rồi, chúng ta mau ngủ đi.” Kiều An Hảo lại một lần nữa đánh gãy lời nói của Triệu Manh.

Triệu Manh giật giật khóe miệng, cuối cùng đành thở dài, cái gì cũng không nói, liền leo lên giường.

Kiều An Hảo cũng theo lên giường, vươn tay tắt đèn rồi mới kéo chăn trùm đầu, trốn ở trong chăn, nước mắt cứ thế lặng lẽ rơi xuống.

-

Buổi sáng hôm sau, Kiều An Hảo mở mắt liền thấy đầu đau như búa bổ, mũi bị nghẹt, khó thở, chắc do tối hôm qua bị ngấm nước lạnh, lại nằm trên sàn nhà lạnh lẽo lâu như vậy, thành ra bị cảm rồi.

Triệu Manh nhìn sắc mặt tái nhợt của cô, nhin không được lo lắng nói : “Hay là gọi điện thoại cho đạo diễn, xin dời lịch diễn lại một chút, đã bị cảm như vậy, làm sao còn quay phim được nữa.”

49. Chương 49: Hợp Đồng Quảng Cáo (5)

Editor : xamxam

Beta-er : Meo WiWi

Kiều An Hảo mệt mỏi lắc đầu: “Thế là hết! Mình làm nữ hai vốn đã khiến người khác không phục. Ở bữa tiệc hôm trước, Lục Cẩm Niên còn nói mình là dựa vào năng lực mới lấy được vai này, khiến nhiều người chú ý đến mình. Hôm nay là cảnh quay đầu tiên của mình, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đến xem, nếu lúc này nói vì bệnh xin dời lại lịch diễn, không biết người khác sẽ nghĩ thế nào, nói mình thấy khó nên lâm trận bỏ chạy, truyện này bên lê quý đôn nha. Hơn nữa mình là người mới, cũng không có tư cách làm cao, đến cuối cùng không làm tốt, còn khiến mọi người có thành kiến, nói mình làm trì hoãn tiến độ quay phim.”

-

Trước khi đến trường quay, Kiều An Hảo uống một ly nước ấm, cả người liền thoải mái hơn một chút, nhưng đến khi ngồi trong phòng hóa trang, đầu lại đau trở lại.

Kiều An Hảo điều chỉnh lại tinh thần, ngồi ngay ngắn trước gương để thợ trang điểm làm cho cô.

Lúc đầu, Kiều An Hảo còn có thể chịu đựng, nhưng đến khi trang điểm được một nửa, cả người cô đều trở nên mê man khó chịu.

Khi Kiều An Hảo đang làm tóc thì Lục Cẩm Niên chợt đi tới phòng trang điểm.

Hôm nay không ít người phải quay, phòng hóa trang gần như đã kín chỗ, Lục Cẩm Niên đứng ở cửa, nhìn lướt qua một lượt, sau đó liền đi tới phía sau Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo vì đang bị cảm cho nên không được tập trung, cũng không chú ý tới Lục Cẩm Niên ngồi ngay đằng sau mình. Mãi cho đến khi thợ trang điểm bảo cô ngẩng đầu nhìn mình trong gương, cô mới thấy Lục Cẩm Niên đang thản nhiên ngồi trên ghế, ánh mắt không chút kiêng kỵ nhìn chằm chằm vào gương. Bạn đang xem truyện được cóp dê không xin phép từ diễn đàn của lê quý đôn. Lúc Kiều An Hảo ngẩng đầu lên, ánh mắt anh xoay nhẹ, xuyên qua gương phản chiếu nhìn thẳng vào mắt Kiều An Hảo.

Tầm mắt Kiều An Hảo vừa chạm vào Lục Cẩm Niên, trong đầu lập tức hiện ra hình ảnh tối hôm qua anh làm chuyện kia với cô, toàn thân không khỏi run lên, cánh môi mím chặt, lập tức hạ mi mắt.

Lần trang điểm kế tiếp, cả người Kiều An Hảo đều căng thẳng, không dám nhúc nhích động đậy dù chỉ một chút.

Đợi cho thợ trang điểm làm xong hết thấy rồi rời đi, Kiều An Hảo ngay lập tức đứng lên, đi về phía trường quay bên ngoài.

Không biết là Kiều An Hảo đứng quá mạnh, hay bởi vì bị cảm, khi cô vừa đứng lên, chân liền mềm nhũn, cả người liền vô lực ngồi lại xuống ghế.

Triệu Manh nhin không được lo lắng : “Kiều Kiều, cậu có chắc đi được không? Mình thấy cậu bây giờ không ổn chút nào, hay là cứ đi tìm đạo diễn nói chúng ta đi khám một chút?”

“Không cần, mình không sao.” Kiều An Hảo thấp giọng trả lời một câu, lại cố đứng lên lần nữa. Lục Cẩm Niên cúi đầu, từ đằng sau nhanh chóng đi qua.

Kiều An Hảo đi vào trường quay, đúng như cô suy đoán, mặc dù hôm nay không có cảnh hấp dẫn, tất cả diễn viên của đoàn đều có mặt đông đủ.

Cô biết, bọn họ đều là đến xem cô.

50. Chương 50: Hợp Đồng Quảng Cáo (6)

Bọn họ đều muốn thấy diễn xuất của cô, xem có phải đúng như lời Lục Cẩm Niên nói trên bàn ăn ngày hôm đó, có đủ thực lực áp chế Lâm Thi Ý, nắm giữ vai nữ hai này.

Ngay cả Lâm Thi Ý hôm nay không có cảnh quay cũng có mặt, làm một bộ dáng nhàn nhã ngồi dưới tán dù che nắng vừa cười vừa nói chuyện với mấy diễn viên khác, chờ cảnh quay.

Tất cả các phân cảnh diễn hôm nay của Kiều An Hảo đều là đóng cùng Lục Cẩm Niên. Lục Cẩm Niên vẫn còn chưa trang điểm xong, diễn đàn của lê quý đôn chấm cơm, nên Kiều An Hảo liền đi theo Triệu Manh tìm một chỗ kín đáo, ngồi xuống chờ.

Lục Cẩm Niên trang điểm xong, đi vào trường quay, tầm mắt thần nhiên quét một vòng qua đám người, cuối cùng dừng lại trên người Kiều An Hảo. Cô khoác một chiếc áo khoác bên ngoài trang phục diễn, dáng vẻ yếu đuối lắc lắc đầu, không biết đang cùng Triệu Manh nói chuyện gì, Triệu Manh thỉnh thoảng lại giơ tay lên sờ trán cô.

Anh nhớ lại cuộc đối thoại của Triệu Manh và Kiều An Hảo ở phòng trang điểm lúc vừa nãy, cặp lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại, xoay người đi về phía đạo diễn cách đó không xa đang loay hoay bên máy quay.

-

“Kiều Kiều, Lục Cẩm Niên trang điểm ra rồi.”

Kiều An Hảo nghe Triệu Manh nói, hơi ngẩng đầu lên, xa xa nhìn thấy Lục Cẩm Niên cùng với đạo diễn, còn có ông bầu đang nói chuyện gì đó với nhau, sau đó anh liền xoay người lại trở về phòng hóa trang.

Liên tiếp theo đó, trợ lý đạo diễn đi về phía Kiều An Hảo và Triệu Manh.

Kiều An Hảo nghĩ rằng trợ lý đạo diễn đến là muốn báo chuẩn bị quay cảnh của họ, liền vội vàng đứng lên. Kết quả anh ta lại đi đến trước mặt cô, vẻ mặt đầy ái ngại: “Cô Kiều, thật xin lỗi, đạo diễn bảo tôi tới thông báo với cô, cảnh hôm nay không cần quay.”

Lông mày Kiều An Hảo nhíu lại tức thì.

Triệu Manh nghi hoặc hỏi lại một câu: “Không cần quay?”

Trợ lý đạo diễn tiếp tục cười, nói: “Đúng vậy, ông Lục có việc gấp đột xuất, phải quay về thành phố, vì vậy thật uống công cô hôm nay đã trang điểm.”

Kiều An Hảo lại hỏi: “Vậy tôi bắt đầu quay vào ngày nào?”

“Cái này chắc phải đợi bốn năm ngày, cụ thể đến lúc đó sẽ báo lại cho cô sau, thật ngại quá, cô Kiều.”

Sau khi trợ lý đạo diễn rời đi, lê quý đôn, Triệu Manh nhin không được lắm bầm oán trách một tiếng: “Có việc sao không báo sớm một chút, cũng đã hóa trang rồi, đợi hơn nửa ngày, cuối cùng lại bảo chúng ta là không quay.”

-

Kiều An Hảo vốn không muốn quay về thành phố, nhưng sau khi tẩy trang xong, Kiều An Hảo trở lại phòng khách sạn, cô liền bắt đầu sốt nhẹ.

Triệu Manh lo lắng, phải đưa cô đi bệnh viện. Kiều An Hảo cũng sợ mình sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến việc quay phim, nghĩ dù sao cũng có bốn năm ngày nghỉ, liền quyết định về thành phố.

Trước tiên đi bệnh viện làm kiểm tra, không có gì đáng ngại, nhất định là gặp lạnh nên bị cảm nặng, uống thuốc là sẽ khỏi.

Trở lại Cẩm Tú Viên, Kiều An Hảo uống thuốc xong liền leo lên giường.

Khoảng nửa tiếng sau, thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, Kiều An Hảo mê man thiếp đi.

Không biết có phải do bị cảm nên khó chịu trong người, Kiều An Hảo ngủ không được yên giấc, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh quá khứ.

51. Chương 51: Hợp Đồng Quảng Cáo (7)

Trước mười tuổi, Kiều An Hảo là người hạnh phúc nhất thế giới, có một người cha thành đạt và một người mẹ dịu dàng.

Nhưng cũng là năm mười tuổi kia, chỉ trong một đêm, cô liền mất đi toàn bộ thế giới hạnh phúc đó.

Đó là hôm thứ năm, cha mẹ phải đi tham gia một bữa tiệc từ thiện. Trước khi đi, cha cô còn kiên nhẫn cùng cô hoàn thành xong bài tập về nhà, giúp cô giải quyết hết các bài ứng dụng vắt não kiệt quệ. Mẹ xả nước tắm cho cô, còn treo sẵn ở mép giường bộ váy đẹp để hôm sau cô diện đi học.

Lúc đó, cô như một người lớn tí hon, tự mình tiễn cha mẹ ra cửa, còn ngẩng đầu, chớp chớp mắt căn dặn cha mẹ đi đường chú ý an toàn.

Có lẽ đáng vẽ cô lúc đó quá mức ngoan ngoãn dễ thương, cha mẹ cô mỗi người đều thơm chụt một cái lên khuôn mặt cô, mới vẫy tay tạm biệt, rồi lên xe rời đi.

Mẹ cô vì muốn bồi dưỡng cho con gái tính cách độc lập nên mỗi lần cô tắm rửa xong đều yêu cầu cô tự giặt tất của mình. Bạn đang đọc truyện được copy không xin phép từ diễn đàn của lên quý đôn chấm cơm. Những khi như thế, cô đều tìm đủ mọi lý do trốn tránh, dù mẹ thấy vậy đều nghiêm khắc răn dạy nhưng cuối cùng vẫn là mẹ giúp cô giặt.

Đêm đó, sau khi tiễn cha mẹ, cô liền đi tắm. Khi đứng trước gương sấy tóc, cô thấy chiếc vớ bẩn bị ném trên sàn phòng tắm, tiếp đó chợt có ý nghĩ nhặt vớ lên, cẩn thận giặt sạch rồi treo lên móc. Cô thầm đắc ý, nghĩ rằng ngày mai mẹ nhất định sẽ khen cô.

Thế nhưng sang ngày hôm sau, khi cô thức giấc, không phải là lời khen ngợi của mẹ, thay vào đó là ông cậu mắt hoe hoe đỏ, hỏi cô có theo ông ấy về nhà họ không?

Mười tuổi vẫn chỉ là một đứa trẻ, cũng không nhìn ra được sự khác thường gì trên mặt bác, chỉ nghĩ rằng từ trước đến giờ mỗi khi cha mẹ bận rộn đều gửi cô ở nhà cậu, vì vậy gật đầu đồng ý, thậm chí còn tự mình đi sửa soạn hành lý.

Nhà cậu có một người chị họ bằng tuổi cô, hai người từ nhỏ quan hệ cũng rất tốt. Đứa trẻ có bạn, sẽ luôn vui vẻ, vì vậy ban đầu, cô hoàn toàn không nhận ra điểm gì khác thường. Chỉ đến khi thấy cha mẹ mãi không đến đón mình, cô mới đi hỏi cậu mợ. Bọn họ lại nói cho cô biết cha mẹ cô đã ra nước ngoài, rất lâu mới có thể trở về, cô liền tin là thật. Đến một ngày, cô và chị họ vì cùng tranh giành một món đồ chơi mà cãi nhau, chị mới nói cha mẹ cô đã chết, sẽ không bao giờ quay trở lại nữa. Vào trang gốc lễ quý đôn để có thể đọc những chương mới nhanh nhất. Ngay lúc đó, Kiều An Hảo không hiểu ý nghĩa chết là gì, chỉ nghe thấy không bao giờ trở lại nữa thì cảm giác vô cùng sợ hãi, lập tức liền khóc rống lên, quấy nhiễu cậu mợ.

Một đêm kia, chị họ bị gọi lên phòng sách phạt đứng, cậu mợ an ủi cô hơn nửa đêm, nói với cô cha mẹ rất nhanh sẽ trở về, cô bán tín bán nghi, liền tiếp mấy ngày đều gặng hỏi cậu mợ khi nào thì cha mẹ mới trở về.

Sau này, dần dần cô không hỏi nữa, bởi vì cô đã hiểu được ý tứ trong lời nói của chị họ.

Cậu mợ vẫn luôn đối xử tốt với cô, chị họ có cái gì, cô đều có cái đó, thậm chí có vài thứ so với của chị họ còn tốt hơn. Cô rất cảm kích, nhưng thế nào vẫn không có cảm giác an toàn.

52. Chương 58: Hợp Đồng Quảng Cáo (8)

Cậu mợ đối xử với cô rất tốt, chị họ có cái gì, cô cũng có cái đó, thậm chí có khi còn tốt hơn so với chị họ. Cô rất cảm kích, nhưng không có cảm giác an toàn.

Tuy nhiên trong mắt người ngoài, cô là một cô gái rất hạnh phúc, bởi vì Kiều gia có tiền, cô có cả một bộ sưu tập quần áo đẹp lẫn chiếc di động đời mới vừa ra trên tạp chí khiến các cô gái cùng trang lứa đều thèm thuồng hâm mộ.

Dù sao cô cũng không phải là con ruột của cậu mợ, sợ dĩ bọn họ luôn không nghiêm khắc với cô như với chị họ, là vì An Hạ đã phạm lỗi, cậu mợ luôn khiển trách An Hạ để xoa dịu cô. Giả sử có âm ỉ, thì người bị mắng cũng chỉ là An Hạ. Sự khác biệt đối xử như vậy để cho cô hiểu rõ rằng tuy bọn họ là người thân, thế nhưng cô cũng là người ngoài, mà nhà của chính cô đã sớm tan vỡ bởi tai nạn xe cộ năm cô mười tuổi kia. Cũng bắt đầu từ khi đó, cô không gây gổ với An Hạ nữa, cũng sẽ nhường nhịn An Hạ, còn có thể lúc cậu mợ trở về nhà sau một ngày bận rộn thì cho họ ly trà nóng.

Cô vẫn cho là mình còn trẻ, sẽ cứ tiếp tục kéo dài giản đơn thuần túy như vậy. Cho đến một ngày, cô gặp anh.

Ngày đó, đến phiên cô và bạn cùng bàn trực nhật, lúc tan học, bầu trời quang đãng, ánh tà dương chiếu rọi, thế nhưng cho đến khi các cô khóa kỹ cửa phòng học, đi ra cổng trường, chợt một tiếng sấm xa vời nơi chân trời đánh xuống. Cô ôm cặp sách, vội vội vàng vàng chạy về phía nhà ga. Kết quả chỉ mới chạy đến một nửa, mưa to tầm tã trút xuống. Kiều An Hảo không thể làm gì khác hơn là ôm cặp, chạy tới dưới mái hiên gần nhất bên ven đường trú mưa.

Đó là một ngôi nhà rất cũ, lúc cô chạy vào, vừa vặn cũng có người theo sát tới, hoàn toàn là vì tò mò, Kiều An Hảo ngẩng đầu, liếc nhìn về phía bên cạnh.

Mấy bạn lấy truyện dịch của mình mà hông xin phép á, mình sẽ nguyên rửa những sinh vật lạ của bọn tàu nó sẽ chui lúc nhúc trong đồ ăn của mấy bạn. Vừa cộp pi ngôn tình, vừa được thưởng thức món tàu ha.

Đó là một nam sinh, da rất trắng, tai đeo headphone, túi đeo chéo vai, tay rút túi quần dựa lưng vào tường. Vì anh nghiêng đầu, Kiều An Hảo không thấy rõ mặt, nhưng chú ý thấy bộ đồng phục trên người anh giống y cô, chỉ có điều anh là mặc quần, còn cô là mặc váy ngang gối.

Lúc đó trong trường, Kiều An Hảo là nữ sinh có chiều cao, thậm chí cao hơn so với vài nam sinh. Thế nhưng chàng trai này còn cao hơn cô tới mấy cái đầu.

Dưới mái hiên chỉ có hai người bọn họ trú mưa, vì không quen biết nhau nên ai cũng không mở miệng nói chuyện, mãi cho đến khi mưa tạnh dần, anh chàng mới bắt chợt vươn tay, kéo túi trên vai, đứng thẳng lưng. Theo động tác, gương mặt của anh quay lại, Kiều An Hảo thấy rõ được tướng mạo đẹp trai của anh.

Đây là gương mặt tuần tú nhất mà Kiều An Hảo từng được gặp, một sự gọn gàng hiếm thấy. Trong nháy mắt đó, Kiều An Hảo cảm thấy vai nam chính trong tiểu thuyết mà cô hay ảo tưởng trong mộng cứ thế đột ngột nhảy ra trước mắt cô.

53. Chương 53: Hợp Đồng Quảng Cáo (9)

Chàng trai dường như nhận ra có người đang chằm chằm nhìn mình, tầm mắt liền quét về phía Kiều An Hảo. Chẳng qua chỉ là một cái liếc mắt, ánh mắt rất thờ ơ rất đơn độc lạnh lùng, khiến Kiều An Hảo chợt bình tĩnh từ trong kinh diễm sự tuyệt mỹ của gương mặt ấy. Trong khi chàng trai lại phảng phất xem cô như không khí, không có nửa điểm cảm xúc liên cắt bước rời đi.

Cho tới khi không còn thấy bóng lưng chàng trai, Kiều An Hảo mới ôm cặp chạy đến trạm xe. Xe buýt cũng vừa mới tới, cô quẹt thẻ lên xe, tìm một chỗ cạnh cửa sổ ngồi xuống. Nhìn cảnh thành phố được cọ rửa sau trận mưa ngoài cửa sổ, trước mắt liền nhoáng qua khuôn mặt chàng nam sinh cùng trú mưa dưới mái hiên.

Đầu tháng ba bài vở rất nặng, Kiều An Hảo rất nhanh liền ngập đầu trong núi sách, nhưng thỉnh thoảng khi nghỉ ngơi rảnh rỗi, trong đầu cô luôn hiện ra gương mặt của người nam sinh kia.

Tuy nhiên, mãi cho đến tốt nghiệp trung học cơ sở, cô chưa từng được gặp lại chàng trai ngày hôm đó. Thăng đến lớp mười khi đi nộp bản báo cáo trong trường, Kiều An Hảo đụng phải Hứa Gia Mộc cũng là học sinh mới như cô, tiếp đó đụng phải người nam sinh kia.

Mà người nam sinh ấy, lại phảng phất như đã sớm quen vụ việc trước kia. Đang lúc Hứa Gia Mộc tự giới thiệu bọn họ, anh lạnh nhạt gật nhẹ đầu, nhưng không hé một câu. Cuối cùng vẫn là Hứa Gia Mộc nói cho cô biết, anh tên là Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên... Buổi tối hôm đó, Kiều An Hảo nằm sắp xuống bàn, trước túi sách giáo khoa lớp mười nhà trường phát, cô không kìm lòng cầm bút viết lên giấy ba chữ này.

Ba chữ đó có rất nhiều nét, cô viết rất từ tốn, rất nghiêm túc, mỗi một nét sổ mỗi một nét ngang đều quy củ củ theo từng nét bút của cô. Ba chữ “Lục Cẩm Niên” này, cứ như vậy lặng yên không tiếng động khảm vào tuổi xuân mỏng manh tốt đẹp của cô.

Trường trung học phổ thông chia lớp theo thành tích. Hứa Gia Mộc có thành tích tốt, ở lớp 10-1, cùng lớp với Lục Cẩm Niên. Nếu đây không phải trang diễn đàn của lễ quý đôn chấm cơm thì có nghĩa là bạn đang đọc truyện cọt pi không xin phép đây. Kiều An Hảo và Kiều An Hạ thành tích không xê xích lắm, nên đều ở lớp 10-3.

Hứa Gia Mộc rất thân với chị em Kiều An Hảo và Kiều An Hạ, thường hay nói chuyện với nhau, vì vậy Kiều An Hảo càng ngày càng được gặp mặt Lục Cẩm Niên nhiều hơn. Cô càng ngày càng để tâm đến anh, khi đêm khuya vắng người, lúc một mình nằm trên giường, số lần nghĩ đến anh cũng càng ngày càng nhiều. Cuối cùng, Kiều An Hảo gần như là mê luyến. Mỗi khi đi vệ sinh trong giờ học, cô đều cố ý đi ngang qua cửa phòng lớp 10-1, sau đó giả vờ vô tình quét mắt vào phòng học của bọn họ. Nhìn thấy bóng dáng của anh ở chỗ ngồi quen thuộc thì tim cô đập rộn lên, không nhìn thấy thì mất mát ảm đạm. Lúc tan học, cô cố ý lôi kéo bạn cùng lớp đi chạy bộ quanh sân thể dục, ra về bộ dạng rèn luyện thân thể, thật ra chỉ là muốn xem anh đá banh.

Hết lớp mười, văn lý phân khoa, Kiều An Hảo biết Lục Cẩm Niên chọn khoa học tự nhiên, cô cũng chọn khoa học tự nhiên, còn biết sau khi phân khoa, phải phân chia lớp lần nữa. Vì để có thể cùng lớp với Lục Cẩm Niên, lần đầu tiên trong đời cô nỗ lực quyết tâm học tập cho thật giỏi.

54. Chương 54: Hợp Đồng Quảng Cáo (10)

Cô không phải là không mệt mỏi, nhưng mỗi khi cô nghĩ đến cô có thể sẽ được cùng lớp với Lục Cẩm Niên, cô liền sẽ có một động lực mạnh mẽ.

Cô kiên trì không ngừng nỗ lực để làm bài kiểm tra cuối kỳ, lấy được thành tích ngoài dự đoán của mọi người, được các giáo viên khen ngợi cô là một hắc mã*.

*Hắc mã : không lường được thực lực với người cạnh tranh

Cô được như ước nguyện vào học lớp 11L-1 (lớp một khối lý).

Thế nhưng, khi có phiếu điểm, cô mới phát hiện, Lục Cẩm Niên trong lần thi cuối kỳ này đặc biệt không tốt, đơn giản không có duyên với lớp một, trực tiếp đi lớp ba.

Cứ như vậy, Kiều An Hảo mộng tưởng tan vỡ. Cô và Hứa Gia Mộc thành bạn cùng lớp. Mà Lục Cẩm Niên đi lớp 11L-3 (lớp ba khối lý). Kiều An Hạ chọn môn khoa học xã hội, ở 11V-3(lớp ba khối văn).

Bạn bè xung quanh đều vui vẻ vì Kiều An Hảo đạt được thành tích như vậy, nhưng sau khi Kiều An Hảo lại gượng cười tiếp nhận lời chúc mừng của bọn họ, một mình len lén trốn trong rừng Ono (Tiểu Dã) phía sau phòng giáo viên, khóc đến mê man.

Mặc dù chịu khổ chịu sở, nhưng vẫn không thể thay đổi được sự thật là cô và Lục Cẩm Niên vẫn không cùng lớp. Cô chỉ có thể như hồi lớp mười, len lén lút lút để tâm đến anh, dõi theo anh.

Nữ sinh lớp 11-3, không giống nữ sinh lớp 11-1 học giỏi còn mang theo vài phần kiêu kỳ, cho dù là thích, càng nhiều hơn cũng là rụt rè. Bình thường mỗi khi Kiều An Hảo trong giờ học đi ngang qua phòng 11-3, thấy vây quanh bên người Lục Cẩn Niên nhiều nữ sinh, lú lú không biết nói chuyện gì với anh. Mặc dù phần lớn đa số anh đều làm gương mặt lạnh lùng không lên tiếng, hoặc nằm úp trên bàn giả ngủ, thế nhưng Kiều An Hảo thấy cảnh tượng như vậy, lại cứ như uống phải hai bình dấm, chua chịu không nổi.

Kiều An Hảo bắt gặp Lục Cẩn Niên và một nữ sinh sau khi tan học đứng ở trước cổng trường nói chuyện, hoặc cùng đi lên xe buýt rời khỏi. Kiều An Hảo biết cô gái kia, là lớp trưởng lớp bọn cô, nhiều buổi liên hoan ở trường đều đoạt hết danh tiếng. Hãy tìm tới trang diễn đàn của lê quý đôn để đọc chương mới. Vào thời điểm đó, Kiều An Hảo cảm giác trái tim cô như bị dao đâm không thương tiếc, cô đau đớn như thể cả thế giới bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ. Buổi tối khi về đến nhà, cô liền sẽ suy nghĩ lung tung, giữa anh và cô gái kia rốt cuộc có quan hệ như thế nào.

Tất nhiên, Kiều An Hảo và Lục Cẩn Niên không phải là không có kỷ niệm đẹp, chẳng hạn như học kỳ hai lớp 11. Vì tới kỳ kinh nguyệt, cô đau đến mặt tái nhợt, dựa vào tường mà đi. Là anh đã dìu cô đưa đến phòng y tế của trường.

Cho tới bây giờ, cô vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng buổi chiều ngày hôm đó. Cô nằm trên giường phòng y tế, anh ngồi trên ghế trước cửa sổ phòng, cầm một quyển sách lặng lẽ đọc. Mặc dù không có nói chuyện, nhưng lại khiến cô vui trong lòng, như thể có cả thế giới.

Tuy nhiên đến cuối, bọn họ đã hàn huyên đôi câu. Cô gái lúc trước đã cùng Lục Cẩn Niên bắt xe buýt về nhà đúng lúc đến mua băng cá nhân trong phòng y tế, gặp Lục Cẩn Niên nên mới tám chuyện hồi lâu.

55. Chương 55: Hợp Đồng Quảng Cáo (11)

Đợi đến khi nữ sinh kia rời khỏi, trong phòng y tế mới trở lại yên tĩnh, Kiều An Hảo cũng không biết mình lấy dũng khí ở đâu ra, cuối cùng hỏi ra vấn đề khiến cô cảm thấy bối rối : “Cô gái kia là bạn gái cậu sao?”

Hỏi xong câu này, Kiều An Hảo suýt nữa muốn cắn đứt đầu lưỡi mình, Lục Cẩn Niên sẽ không nghĩ cô là một cô gái nhiều chuyện chứ?

Kiều An Hảo thấp thỏm không yên nâng mí mắt lên, cẩn thận len lén nhìn về mặt Lục Cẩn Niên. Người con trai kia nghe xong câu hỏi này, mi tâm hơi nhíu lại, sau đó khuôn mặt đang đọc sách ngược lên nhìn cô, mở miệng nói ra hai chữ cực nhạt : “Không phải.”

Kiều An Hảo “à” một tiếng, gật gật đầu.

Tầm mắt Lục Cẩn Niên liền quay trở về trang sách..

Trong phòng lại im phăng phắc, qua một hồi thật lâu, giọng nói nhẹ nhàng của Lục Cẩn Niên lại theo chiều gió đến đây : “Gần đây lớp cậu mình có hoạt động, mình và cậu ấy cùng phụ trách.”

Lúc nam sinh nói lời này, vẻ mặt cứng ngắc như khúc gỗ, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào sách.

Kiều An Hảo lại vui mặt vào trong chăn, yên lặng không một tiếng động, mặt cười toe toét.

Bởi vì đến kỳ kinh nguyệt nên Kiều An Hảo đau không chịu nổi, bác sĩ châm một mũi giảm đau cho cô, trước khi rời đi, mới trả tiền, tổng cộng 28 Nhân dân tệ. Kiều An Hảo chưa kịp lấy ví tiền trong cặp ra thì Lục Cẩn Niên đã lấy trong túi ra 30 Nhân dân tệ đưa cho bác sĩ.

Kiều An Hảo đi ra khỏi phòng y tế, suy nghĩ một chút, rồi chạy đến bên cạnh Lục Cẩn Niên, lấy ví tiền ra, lục lọi bên trong một chút, tìm được năm mươi Nhân dân tệ, đưa cho Lục Cẩn Niên : “Đây là tiền thuốc men, trả lại cậu, cảm ơn.”

Tầm mắt Lục Cẩn Niên nhìn lướt qua tờ 50 Nhân dân tệ mới tinh trong tay Kiều An Hảo, và cả cái bóp tiền của cô còn đang mở toang hoang với một xấp tờ 100 thật dày. Truyện được edit tại diễn đàn lê quý

đón chào cơm. Mặt mày hơi ảm đạm một chút, sau đó liền quay đầu đi chỗ khác, không để ý tới Kiều An Hảo nữa, bước nhanh chân hơn, để lại Kiều An Hảo một khoảng thật xa rồi đi.

Lần thứ hai Kiều An Hảo nỗ lực phấn đấu, cố gắng học tập là thời điểm chuyển đi dã ngoại của trường, lúc ấy Hứa Gia Mộc tổ chức tiệc nướng ngoài trời, gọi rất nhiều bạn học đến, Kiều An Hạ và Lục Cẩn Niên cũng có mặt.

Ngày hôm đó thời tiết rất đẹp, mọi người ăn uống no say xong, nằm ở trên cỏ xanh mướt, nhìn trời xanh mây trắng, cũng không biết là ai bắt đầu trước, bàn luận về nguyện vọng muốn vào trường đại học. Sau đó từng người từng người đều nói mình muốn thi vào trường đại học nào, duy chỉ có Lục Cẩn Niên từ đầu đến cuối không mở miệng nói một câu nào. Mãi cho đến khi bọn họ trở về, Kiều An Hảo mới nghe Hứa Gia Mộc đứng sau lưng cô và An Hạ hỏi Lục Cẩn Niên : “Anh, còn anh thì sao? Muốn vào trường đại học nào?”

“Đại học A.”

Đại học A là trường đại học hàng đầu cả nước, điểm thi tuyển sinh đại học rất cao, Kiều An Hảo cũng không dám nghĩ tới.

Thật ra, chính cô cũng không biết chính xác mình muốn vào trường đại học nào. Lúc mọi người cùng bàn bạc về nguyện vọng, có người nói muốn đến đại học Hàng Châu, cô gật đầu nói, thành phố đó cũng rất tốt, cô cũng thích, cũng muốn đi Hàng Châu.

56. Chương 56: Hợp Đồng Quảng Cáo (12)

Thật ra Kiều An Hảo thích Hàng Châu, đơn giản là vì thành phố đó đẹp. Nhưng dầu đẹp đến đâu cũng không bằng thành phố có Lục Cẩn Niên. Cô biết rõ đại học A giống Lục Cẩn Niên, đều là mộng tưởng xa không thể với tới của mình. Thế nhưng lại vẫn vì mơ tưởng đó mà đi cố gắng.

Hôm đó trở về, Kiều An Hảo liền đưa ra mục tiêu của cuộc đời mình, tiến vào trường đại học A, trở thành bạn đại học của Lục Cẩn Niên.

Đại học A so với thi vào lớp 1 khó hơn nhiều, học sinh toàn quốc có thể thi đậu đại học A đều là đối tượng được các bậc phụ huynh ước ao ca ngợi. Đến với diễn đàn lễ quý đôn để cập nhật chương mới. Nhưng tiềm năng con người luôn không có giới hạn, có lẽ nói, ngay từ lúc cô say đắm Lục Cẩn Niên, si mê đến điên cuồng, chỉ cần có thể gần kề bên anh, phải trả giá lớn như thế nào cô cũng chịu.

Kể từ đó, cho đến khi kết thúc kỳ thi tuyển sinh đại học, cuộc sống hằng ngày của cô đều là ăn, học, ngủ, trộm nhớ Lục Cẩn Niên rồi đem nỗi nhớ hóa thành động lực, càng thêm cố gắng học tập.

(Meo>> Ôi, ta không có khả năng đó nha. Hay tại hông có anh nào đẹp troai đến mức khiến ta đổ?)

Thời gian không phụ lòng người có tâm, thành tích Kiều An Hảo thi vào trường đại học quả thật rất chấn động, chỉ thua Hứa Gia Mộc một chút, nhưng với điểm số này dễ dàng để cô lọt vào đại học A.

Kiều An Hảo đứng trước bảng dán phiếu điểm ở trường, xem xong thành tích của mình, mới bắt đầu tìm thành tích của Lục Cẩn Niên. Điểm của anh còn cao hơn nhiều so với Hứa Gia Mộc.

Khoảnh khắc Kiều An Hảo xem điểm chuẩn trúng tuyển của đại học A, nước mắt đột nhiên tuôn trào.

Ước mơ của cô cuối cùng đã trở thành sự thật.

Vào thời gian mùa hè nóng bức nhất, Kiều An Hảo nhận được thư thông báo trúng tuyển của đại học A như mong muốn. Cuối hè đầu thu, Kiều An Hảo vui mừng hơn hờ cầm thư thông báo đến đăng ký ở đại học A. Cô biết Hứa Gia Mộc cũng ở đại học A, cho nên sau khi hoàn tất thủ tục nhập học, liền gọi điện thoại hẹn Hứa Gia Mộc buổi tối hẹn ở quán giải khát uống trà sữa. Kiều An Hảo làm như vô tình hỏi Hứa Gia Mộc một câu : “Lục Cẩn Niên đâu? Không ở chung với cậu à?”

Hứa Gia Mộc cắn ống hút, mơ hồ không rõ nói: “Anh mình sao? Anh ấy không vào đại học A, anh ấy đi Hàng Châu.”

Dừng một chút, Hứa Gia Mộc còn nói : “Lúc nghỉ hè, anh mình được bên Tìm Kiếm Tài Năng nhìn trúng, đến Hoành Điểm đóng vai phụ. Hàng Châu cũng khá gần Hoành Điểm, anh ấy cảm thấy học đại học ở nơi đó đỡ phải chạy đi chạy lại.”

Bạn biết cảm giác sấm sét giữa trời quang là sao không?

Cho dù qua nhiều năm như vậy, ở trong mộng Kiều An Hảo đều mơ thấy một màn kia, đều có thể lại trải qua cảm giác kia một lần nữa, một tia sét không thương tiếc đánh mạnh vào đầu cô.

Cô đã nỗ lực cố gắng, cuối cùng vào được đại học A nhưng anh lại đi Hàng Châu, nguyên nhân là anh muốn quay phim, nơi đó tương đối gần với Hoành Điểm.

Ông bà ta thường nói, người với người có thể ở bên nhau, phải xem duyên phận. Mà cô và Lục Cẩn Niên có lẽ số phận của hai người không có duyên.

Đó là lý do vì sao cô liều mạng, dốc toàn lực ra sức yêu anh, nhưng không chiếm được một mảnh ký ức nào của anh...

Thời thanh xuân, rõ ràng là tốt đẹp như vậy, nhưng lại tốt đẹp đến mức khiến cho người ta thương cảm.

Ở trong mộng Kiều An Hảo nghĩ vậy, nhắm mắt lại, nước mắt lại từ từ chảy ra.

57. Chương 57: Hợp Đồng Quảng Cáo (13)

Kiều An Hảo ở trong mộng nhớ lại, đôi mắt đang nhắm kia, nước mắt liên từ từ tràn mi.

Hóa, mặc kệ cô có cố gắng như thế nào, thì cô vĩnh viễn đều không có cách nào để tới gần anh.

Nhiều khi, một số người bề ngoài giống như không biết buồn phiền, nhưng chỉ khi ở trong mộng mới dám tùy ý trút ra. Đường như phần ký ức đau khổ rành rành khắc sâu trong tim, lại luôn ép bản thân không được chạm vào. Nhưng một khi chạm đến, thì như vội nước không thể hãm phanh, rõ ràng đau khổ tột cùng đó, nhưng lại không cách nào kiềm chế mà không ngừng suy nghĩ về nó.

Sức học của Kiều An Hạ vẫn luôn không tính là quá tốt, thành tích thi đại học cũng bình thường, sau cùng được nhận vào một trường đại học ở Thượng Hải.

Kiều An Hạ và Kiều An Hảo tuy rằng không phải là chị em ruột thịt, nhưng dù sao trong cơ thể cũng chảy cùng dòng máu nhà họ Kiều, hơn nữa sau khi cha mẹ Kiều An Hảo mất, Kiều An Hảo vẫn ở tại nhà Kiều An Hạ, cho nên tình cảm của hai người cũng không khác chị em ruột thịt là mấy.

Kiều An Hạ đến Thượng Hải, phải xa nhà, chung quy cũng nhàm chán, liền thường xuyên gọi điện thoại cho Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc, rủ bọn họ đến Thượng Hải chơi.

Dưới đủ loại dụ dỗ mời mọc của Kiều An Hạ, rốt cục vào mùa đông đại học năm thứ nhất Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc cùng nhau bay đến Thượng Hải.

Thượng Hải giống Bắc Kinh, đều là thành phố lớn sầm uất, không có gì vui để chơi, Kiều An Hạ liền đề nghị bọn họ cùng đi Hàng Châu.

Hứa Gia Mộc không có ý kiến, bởi vì Lục Cẩn Niên đang ở Hàng Châu nên Kiều An Hảo lại càng không có ý kiến. Vì thế ba người đồng loạt đến Hàng Châu.

Dù Hứa Gia Mộc và Lục Cẩn Niên là anh em ruột cùng cha khác mẹ, quan hệ từ trước đến nay đều rất tốt, cho nên Hứa Gia Mộc chỉ cần một cú điện thoại, liền thành công gọi Lục Cẩn Niên ra.

Bọn họ ở Hàng Châu chơi bốn ngày, Lục Cẩn Niên liền đi cùng họ bốn ngày, từ cầu Đoạn Kiều bên Tây Hồ đến tháp Lô Phong, rồi lại chơi từ chùa Linh Ẩn Tự đến công viên quốc gia đầm lầy Xixi. Nếu đây không phải trang lê quý đôn, thì có nghĩa là trang bạn đang đọc cóp pi mà không xin phép chủ nhà đó. Nhớ tẩy chay nó ra nha. Dù thời gian bốn ngày thực ngắn, nhưng vì từ sáng đến tối, mười hai bữa ăn đều ở chung

với nhau, lại làm cho quan hệ của Kiều An Hảo và Lục Cẩn Niên bốn năm chung trường nhưng đều không quen biết nhau, chỉ trong bốn ngày này lại trở nên quen thuộc.

Một ngày cuối cùng trước khi rời Hàng Châu, bọn họ đi đến khu cửa hàng bách hoá Hàng Châu. Các cô gái khi thấy cái gì đó trông xinh xắn cũng đều muốn mua. Kiều An Hảo và Kiều An Hạ cùng Hứa Gia Mộc vốn quen biết từ nhỏ, Hứa Gia Mộc có rất nhiều tiền, hai người họ không chút lưu tình mạnh mẽ làm thít Hứa Gia Mộc.

Thật ra giữa ba người lúc này là hiện tượng rất bình thường, nhưng Lục Cẩn Niên nhìn một đồng đồ bị bọn họ như đang đi chợ mua rau mua cải. Ánh mắt quét qua quét lại cũng không chớp lấy một cái, nhưng trở nên càng ngày càng trầm mặc. Đến cuối cùng, anh trực tiếp lấy cớ đi toilet, sau đó ở trong buồng vệ sinh, liền hút từng ngụm lớn thuốc. Thẳng đến khi anh hút gần hết một hộp thuốc lá thì điện thoại vang lên, là bọn họ đã mua sắm xong, gọi điện thoại đến, hỏi anh đang ở đâu.

Thời điểm Kiều An Hảo ở Hàng Châu, đã thêm QQ của Lục Cẩn Niên, sau khi trở lại Bắc Kinh sẽ tìm cớ để trò chuyện với anh.

Trò chuyện cũng không nhất thiết cần có nội dung gì, hai người cứ bạn một lời tôi một câu mà nói như vậy thôi.

Chỉ cần trong lòng cảm thấy gần gũi, thì khoảng cách vĩnh viễn cũng không là vấn đề.

58. Chương 58: Hợp Đồng Quảng Cáo (14)

Lúc ấy từ Thượng Hải đến Hàng Châu đã có tuyến xe, chỉ mất một tiếng ngồi xe, cho nên Kiều An Hảo thường xuyên tới Thượng Hải tìm Kiều An Hạ, sau đó lấy cớ ở Thượng Hải không còn gì chơi, liền chạy đến Hàng Châu. Sau khi đến Hàng Châu, liền ở trên QQ, giả bộ giọng điệu của bạn tốt mà nhắn tin nửa đùa nửa thật cho Lục Cẩn Niên : tớ và An Hạ đang ở Hàng Châu, cậu không mời tui tớ ăn cơm sao?

Lục Cẩn Niên thật ra không từ chối, mỗi một lần như vậy đều hỏi bọn họ đang ở đâu, sau đó đi qua, đưa các cô đi ăn.

Bốn năm đại học, Kiều An Hảo gom góp lại thành một đồng thật dày toàn là vé máy bay từ Bắc Kinh đi Thượng Hải, vé xe từ Thượng Hải đến Hàng Châu, và cả vé máy bay từ Hàng Châu về Bắc Kinh.

Một chồng vé kia có bao nhiêu tờ, liền biểu thị cô được gặp Lục Cẩn Niên bấy nhiêu lần.

A, không đúng, phải là số vé máy bay này trừ đi 3 cái, số còn lại mới là số lần cô gặp được anh.

Đúng vậy, có ba lần cô đi Hàng Châu, anh không gặp cô.

Rõ ràng trước khi lần thứ nhất anh không gặp cô, cô vẫn như thường lệ đến Thượng Hải trước. Kết quả vì chưa nói qua với An Hạ, nên An Hạ đã cùng bạn học đi Pháp, cho nên chỉ còn lại một mình cô ở Thượng Hải.

Cô ở đó cũng không có quen ai, cho nên liền lên tuyến xe đi Hàng Châu. Trước kia, còn có Kiều An Hạ, hoặc có cả hai người Kiều An Hạ và Hứa Gia Mộc, nhưng lúc này đây lại chỉ có một mình cô, trên suốt chuyến đi, Kiều An Hảo vẫn luôn nghĩ mình phải dùng cớ gì để gặp Lục Cẩn Niên.

Kết quả chưa chờ Kiều An Hảo nghĩ ra, thì đã có cớ xuất hiện trước mặt cô.

Bởi vì cô lơ đãng, nên lúc xuống xe ở Hàng Châu, cô mới phát hiện ví tiền của mình đã bị móc mất.

Lúc ấy trên người cô không có lấy một xu dính túi, nhưng cô không buồn, mà ngược lại còn thấy may mắn khi ví tiền của mình bị đánh cắp.

Cô nhắn tin cho Lục Cẩm Niên nhờ giúp đỡ. Lục Cẩm Niên hỏi cô đang ở chỗ nào, sau đó dặn cô ở nguyên tại chỗ không được đi đâu. Cô liền thực sự đứng yên một chỗ không nhúc nhích, ngoan ngoãn đợi gần ba tiếng đồng hồ, mới thấy Lục Cẩm Niên phong trần mệt mỏi đi tới.

Lúc đó, Lục Cẩm Niên đang mặc một thân cổ trang, loại vừa bản vừa cũ nát, khiến người qua đường không ngừng quay qua nhìn hân.

Trên xe taxi, Kiều An Hảo mới biết được, lúc Lục Cẩm Niên nhận được tin nhắn của cô, là đang ở Hoàn Hảo quay phim.

Bởi vì Kiều An Hảo bị trộm mất ví, thậm chí chứng minh thư cũng mất, căn bản không có cách nào ở khách sạn, đành phải về quê. Vì thế Lục Cẩm Niên đành phải đưa cô đến phòng trọ của anh ở gần trường học.

Đó là một nhà trọ cực kỳ cũ kỹ, không gian hẹp, bên trong bài trí rất đơn giản, chỉ có một chiếc giường, một bàn máy vi tính, bên trên là chiếc vi tính để bàn lâu đời, còn có một bếp mở và một buồng vệ sinh.

Đến nhà trọ, Lục Cẩm Niên liền đi tắm gội trước, thay một bộ quần áo sạch sẽ, sau đó mới kêu Kiều An Hảo đi tắm, còn mình thì nhân lúc đó cầm ví tiền đi ra ngoài.

Khi Kiều An Hảo tắm rửa xong, thì Lục Cẩm Niên cũng đã mua đồ ăn về, bày ra trên chiếc bàn duy nhất đang để máy vi tính.

59. Chương 59: Hợp Đồng Quảng Cáo (15)

Sau bữa tối, Lục Cẩm Niên đổi mới cả bộ chăn và ga giường, chuẩn bị quay về ký túc xá.

Kiều An Hảo lại vươn tay nín anh lại.

Lục Cẩm Niên cho rằng Kiều An Hảo sợ, ngược lại cũng không nói gì, ngồi xuống bật máy vi tính.

Kiều An Hảo nằm trên giường chơi điện thoại.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng đánh máy lóc cóc phát ra từ máy vi tính bàn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã mười một giờ đêm, Lục Cẩm Niên trực tiếp trải một tấm đệm trên sàn, nằm trên đất. Kiều An Hảo nằm trên giường, đắp trên người chiếc chăn vẫn còn mang theo nhân nhát hương thơm ngát, giống mùi trên người Lục Cẩm Niên, khiến nhịp tim cô khẽ nhanh hơn một chút.

Đêm hôm đó, năm tháng tĩnh hảo, chàng trai cô gái đã không chút nào tiến xa hơn, cứ như vậy cùng nhau trong căn phòng tĩnh lặng theo đuổi suy nghĩ riêng của mình, rồi nghe khe khẽ tiếng hít thở của nhau và rơi vào mộng đẹp.

Nửa đêm hôm đó, Hàng Châu nổi lên mưa to, bên ngoài sấm chớp vang rền. Đồng bào diễn đàn trang lê quý đôn đồng tâm tẩy chay các trang truyện khác cộp bị không xin phép. Thời tiết xấu như vậy, nhưng lại khiến Kiều An Hảo đang chìm trong giấc mơ, khóe môi câu lên một tia cười.

Ngày hôm sau, Kiều An Hảo đi làm thẻ căn cước tạm thời, Lục Cẩm Niên mua cho cô vé máy bay, rồi tự mình đưa cô ra sân bay.

Trước khi cô qua cửa an ninh, Lục Cẩm Niên lấy ra tờ 100 nhân dân tệ đỏ chói còn mới nguyên trong bóp, nhét vào trong tay Kiều An Hảo. Ngay cả anh, người luôn kiệm lời ít nói lại thấp giọng căn dặn cô, chú ý an toàn, đến Bắc Kinh rồi sẽ gọi điện cho cô.

Vào thời điểm đó, anh và cô rõ ràng rất tốt, quan hệ dường như càng ngày càng tiến gần, xu hướng như tiếp tục tiến triển... một đoạn tình cảm, nước chảy thành sông, hai người sẽ thuận theo tự nhiên mà ở cùng một chỗ.

Tuy nhiên, về sau cứ như vậy trong một đêm, bằng một cách nào đó nó đã thay đổi.

Kiều An Hảo trở lại Bắc Kinh, liền chạy đi hoàn tất cho xong tất cả giấy tờ. Giấy tờ xong xuôi đâu đó, cô liền lập tức mua vé bay đi Thượng Hải, sau đó lôi kéo Kiều An Hạ đi Hàng Châu, và như thường lệ gọi điện thoại cho Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên nói, anh đang quay phim ở Hoàn Kiếm nên không qua kịp.

Cô bảo rằng cô có thể đi Hoàn Kiếm.

Lục Cẩm Niên lại nói, khu vực trường quay bị phong tỏa để tránh người ngoài.

Khi ấy, cô cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ cho rằng anh thực sự bề bộn nhiều việc, cô chỉ là có chút mất mát, cùng Kiều An Hạ ở lại Hàng Châu ngày người hai ngày, liền trở về Bắc Kinh.

Một tháng sau, cô lại đi Hàng Châu, Lục Cẩm Niên nói với cô anh đang ở Tây An đóng phim.

Lại qua nửa tháng, cô vẫn đến Hàng Châu, Lục Cẩm Niên vẫn như cũ lấy việc quay phim ra từ chối cô.

Thời gian đó, Lục Cẩm Niên ở trong làng giải trí đã bắt đầu lộ đầu, diễn được vài vai cực kỳ xâm nhập lòng người.

Ngay cả một số cô gái cùng ký túc xá đại học với Kiều An Hảo cũng bắt đầu si mê anh rồi.

Trời sinh người phụ nữ đều rất nhạy cảm, lúc đó cô đã nghĩ Lục Cẩm Niên đang trốn tránh mình, thế nhưng cô lại không biết lý do vì sao anh trốn tránh.

Cô tự mình đa tình, lo được lo mất, cứ nghĩ ngợi lung tung.

Cho nên sau khi biết anh có người trong lòng, còn giả vờ làm bạn tốt hỏi thăm xem cô ấy là ai.

60. Chương 60: Tuổi Xuân Niên Thiểu, Thời Gian Không Tàn (8)

Kiều An Hảo ở trong mộng nghĩ tới đây, liền không dám suy nghĩ nữa, nước mắt cô chảy dừ dội hơn.

Một câu kia nói, giống như một cơn ác mộng.

Bất kể người anh thích là ai, dù sao cũng không có khả năng là cô.

Dù sao, không có khả năng là cô...

Tính từ thời điểm đó cho đến nay, một năm cấp hai, ba năm cấp ba, bốn năm đại học, cô thầm mến anh tám năm. Vạn dặm trường chinh cũng bất quá mới tám năm, cô vậy mà lại tám năm như một trong lòng không có việc gì khác ngoài yêu anh, vì anh mà cố gắng, vì anh mà vờ vịt ngổ ngẩn, trong mơ nghĩ đến anh, ban ngày nhớ về anh. Toàn bộ thế giới của cô đều là anh. Nguồn là diễn đàn lê quý đôn chấm cơm. Rốt cuộc người cô thầm thương lại nói với cô rằng bất kể anh thích ai, thì người đó không thể là cô.

Mối tình đơn phương của cô, còn chưa kịp nảy mầm liền bị người chặt đứt từ gốc.

Kể từ đó, cô yêu anh, chỉ là chuyện riêng của một mình cô.

Từ lúc đầu cô tránh gặp mặt anh, cho đến cuối cùng thực sự cũng không gặp lại nữa. Thỉnh thoảng cô nghe một vài tin tức của anh từ miệng Hứa Gia Mộc, biết được anh ở trong làng giải trí như mặt trời ban trưa, biết được anh đã thu mua Truyền thông Hoàn Ảnh, biết anh đã giành được ngôi vị ảnh đế...

Kỳ thật, cho dù Hứa Gia Mộc không nói cho cô những điều này, cô vẫn có thể biết được. Vì anh đã trở nên nổi tiếng khắp nam bắc, chỉ cần anh có một chút tin tức lay động nhỏ, cũng có thể trở thành tiêu đề, gây ra một trận oanh tạc.

Coi dù là mấy năm sau, cô cố tình hay vô ý né tránh anh, cô lại vẫn có thể nhìn thấy anh. Vì đây đường toàn là áp-phích của anh, các trung tâm mua sắm toàn là ảnh anh làm đại diện.

Biết rõ anh không yêu cô, nhưng cứ mỗi lần cô đi trên đường phố, nhìn thấy những tấm ảnh của anh, liền ngỡ người như một kẻ ngốc, sau đó quan sát tỉ mỉ xem anh so với trong ký ức của cô có thay đổi gì không.

Nghĩ tới đây, Kiều An Hảo ở trong mộng nhện không được thấp giọng thổn thức lần nữa.

Khóc và khóc, Kiều An Hảo khóc đến tỉnh dậy từ trong giấc mơ.

Cô choáng váng mở mắt, nhìn phòng ngủ quen thuộc, chờ đợi một hồi thật lâu, mới phát hiện mình đã thấy một giấc mơ dài, cái gối đã bị cô khóc đến ướt đầm.

Kiều An Hảo nhìn thoáng qua đồng hồ trên vách tường, đã là mười hai giờ đêm. Lê quý đôn chấm cơm. Hồi chiều về nhà, uống thuốc, cô ngủ một mạch cho tới bây giờ.

Kiều An Hảo xuống giường, đi vào phòng tắm rửa mặt, sau đó cầm thuốc, ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu, vào nhà bếp rót một ly nước.

Kiều An Hảo trước tiên uống thuốc, rồi mới lấy gói sủi cỏ trong tủ lạnh đem đi nấu một ít, sau đó một mình ngồi trước bàn ăn lớn, cúi đầu, chuyên tâm ăn.

Lúc ăn hết một nửa phần sủi cỏ, Kiều An Hảo nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng xe, cô vô thức xoay đầu, thấy có đèn xe từ cửa sổ phòng khách chọt lóe lên. Cô theo bản năng nắm chắc chiếc đĩa, cúi đầu, nhìn chăm chăm sủi cỏ trong mâm một hồi, sau đó liền nghe cửa phòng khách vang lên tiếng cạch, lập tức cửa bị đẩy ra, Lục Cẩm Niên bước vào.

61. Chương 61: Ký Tên Vào Đây (1)

Lúc ăn hết một nửa phần sủi cỏ, Kiều An Hảo nghe phía bên ngoài truyền đến tiếng xe, cô vô thức xoay đầu, thấy có đèn xe từ cửa sổ phòng khách chọt lóe lên. Cô theo bản năng nắm chắc chiếc đĩa, cúi đầu, nhìn chăm chăm sủi cỏ trong mâm một hồi, sau đó liền nghe cửa phòng khách vang lên tiếng cạch, lập tức cửa bị đẩy ra, Lục Cẩm Niên bước vào.

Kiều An Hảo lén lút liếc mắt, thấy anh đang đứng thay giày ở ngoài cửa, lại cúi đầu, tiếp tục tập trung ăn nốt chỗ sủi cỏ còn lại.

Dáng vẻ của cô bây giờ so với lúc vừa nãy khi chỉ có một mình trong biệt thự nhìn qua như chẳng có gì khác biệt. Nhưng chỉ có bản thân cô hiểu rõ, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi cứ thế nắm chặt lấy đôi đĩa.

Lục Cẩm Niên đi vào phòng khách, cởi áo khoác, tùy ý ném lên ghế salon, sau đó vươn tay kéo cà vạt, nhìn lướt qua phòng bếp đang sáng đèn, thấy Kiều An Hảo một mình ngồi trước bàn ăn, cúi đầu ăn gì đó.

Bàn tay Lục Cẩm Niên đang kéo cà vạt hơi ngừng lại một chút, quay đầu liếc nhìn đồng hồ treo ngoài phòng khách, kim đồng hồ sắp chạm đến một giờ sáng, ấn đường nhíu lại một chút, sau đó ném cà vạt lên ghế salon rồi xoay người đi về phía cầu thang. Đi được hai bước, anh đột nhiên nghĩ đến điều gì, bước chân trở nên ngập ngừng vòng vo, cuối cùng lại hướng về phía phòng bếp.

Kiều An Hảo đang ăn sủi cỏ nhưng toàn thân vẫn luôn đặt sự chú ý trên người Lục Cẩm Niên, cho dù là cô không nhìn anh, nhưng lại luôn lắng nghe bất cứ động tĩnh nào của anh. Ngay ở lúc anh xoay người đi về phía cầu thang, cô liền âm thầm thở dài một hơi đầy nhẹ nhõm, ai ngờ ở giây tiếp theo, anh lại đổi hướng đi về phía phòng bếp, tiếng bước chân càng ngày càng gần, trong lòng Kiều An Hảo như có thứ gì đó bị buộc chặt lại, động tác ăn sủi cỏ cũng trở nên cứng nhắc.

Khi ở ngoài phòng khách, vì cách hơi xa, Lục Cẩm Niên nhìn không rõ Kiều An Hảo rốt cuộc là đang ăn thứ gì, vậy nên anh mới đi vào phòng bếp, lại nhìn rõ trước mặt cô là đĩa sủi cỏ đông lạnh, ấn đường lại càng nhíu thêm, khuôn mặt nhăn nhó đầy gay gắt, môi mỏng hơi giật giật, giống như là đang muốn hỏi điều gì. Cuối cùng cái gì anh cũng chưa hỏi, chỉ cất bước đi tới trước tủ lạnh, mở cửa tủ ra, bên trong ngoài vài chai nước khoáng mà cứ đúng giờ sẽ có người mang đến thì chỉ còn một ít sủi cỏ đông lạnh và mì ăn liền.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm tủ lạnh trong chốc lát, liền vươn tay cầm lấy một chai nước khoáng, mở nắp bình, dựa nửa người vào tủ âm tường lát đá cẩm thạch phía sau, ngửa đầu uống.

Bởi vì Lục Cẩm Niên đang ở rất gần, Kiều An Hảo có chút không được tự nhiên, cô rất nhanh giải quyết xong chỗ sủi cảo còn lại, sau đó đứng lên, vội vàng cầm đĩa mang đi rửa, lau khô tay rồi đi lên lầu.

62. Chương 62: Ký Tên Ở Đây (2)

Kiều An Hảo rửa mặt xong, từ trong phòng tắm đi ra thì Lục Cẩm Niên vừa vặn đẩy cửa vào phòng ngủ.

Cửa phòng tắm gần sát cửa phòng ngủ, nên Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên chạm mặt nhau. Cả người Kiều An Hảo khẽ run lên, theo bản năng muốn ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, nhưng lại không có dũng khí, cuối cùng chỉ cúi đầu, nhanh chóng đi về phía trong phòng ngủ.

Lục Cẩm Niên thần nhiên liếc nhìn bóng lưng của Kiều An Hảo, lại vươn tay, đẩy cửa phòng tắm ra, đi vào.

Vì cảm cúm nên cả người Kiều An Hảo hết sức mệt mỏi, cô đi đến bên giường liền ngã gục, nhắm mắt lại. Lúc mơ mơ màng màng muốn ngủ, lại nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm truyền tới. Lúc này chợt nhớ ra, Lục Cẩm Niên vào phòng tắm rửa mặt, sợ là đêm nay có ý định ở lại đây.

Kiều An Hảo đành phải vật lộn bò dậy khỏi giường, đi vào phòng thay quần áo, ôm bé bự ra.

Kiều An Hảo ôm bé bự còn chưa đi đến bên giường thì Lục Cẩm Niên quần khăn tắm trên người từ trong phòng tắm đi ra, cầm khăn lông trong tay, lau tóc đang ướt.

Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hảo đang ôm con gấu to kia, hành động lau tóc dừng lại một chút. Sau đó vẻ mặt lạnh lùng đi tới trước bàn trang điểm, cầm lấy máy sấy sấy tóc.

Qua hình ảnh phản chiếu trên gương, anh thấy Kiều An Hảo đặt con gấu lớn ở giữa giường, sau đó vén chăn lên, đưa lưng về phía giường anh ngủ, nằm xuống.

Gương mặt Lục Cẩm Niên trở nên u ám, không nhận được gia tăng tốc độ gió của máy sấy, sấy khô tóc qua loa, rồi dùng sức ném máy sấy lên bàn trang điểm, xoay người, ánh mắt lạnh lùng quét về phía giường lớn.

Mặc dù có con gấu ở giữa chia giường làm hai, Kiều An Hảo vẫn nằm gần mép giường như cũ, cả người giống như dán chặt vào giường tiếp tục ngủ.

Trực giác của phụ nữ nói cho Kiều An Hảo biết, Lục Cẩm Niên nhìn cô chăm chăm, cô vùi vào chăn, thân thể trở nên có chút cứng ngắc, khuôn mặt nhìn không được chôn vào gối. Thế nhưng phát hiện ra gối ướt, cô cũng sờ chốc lát, mới nhớ ra lúc này ngủ, đã khóc rất lâu ở trong mộng.

Trong lòng Kiều An Hảo biết rất rõ, Lục Cẩm Niên chẳng thêm để ý gối của mình thế nào, nhưng cô vẫn như cũ sợ bị anh phát hiện mình đã khóc, liền yên lặng kéo gối vào phía trong mền của mình.

Hành động rất nhỏ của cô rơi vào trong mắt Lục Cẩm Niên, như cố gắng có thể tránh xa anh một chút.

Đôi mắt Lục Cẩm Niên lẳng lặng nhìn chăm chăm Kiều An Hảo xinh đẹp trong chốc lát, sau đó mắt hơi giật giật, liền xoay người, đi ra khỏi phòng ngủ.

Kiều An Hảo đợi đến khi cửa phòng ngủ đóng lại mới mở mắt, sau đó nhanh chóng lật ngược mặt gối, nằm xuống lần nữa.

Khoảng 5 phút đồng hồ trôi qua, cửa phòng ngủ lại bị đẩy ra, Lục Cẩm Niên cầm một xấp giấy tờ trong tay, đi tới bên giường, ở trên cao nhìn xuống nhìn lướt qua Kiều An Hảo đang nhắm mắt, sau đó ném xấp giấy kia trên tủ đầu giường bên cạnh Kiều An Hảo.

63. Chương 63: Ký Tên Vào Đây (3)

Vài trang giấy rơi xuống, cuốn theo chiều gió nhẹ quét vào mặt Kiều An Hảo. Long mi dài của cô khẽ chớp động, liền mở choàng mắt, lập tức liền thấy ngón tay thon dài xinh đẹp của người đàn ông đang điểm lên góc phải tờ giấy, giọng nói nhật nhẽo để lại một câu: “Ký vào chỗ này!”, sau đó liền xoay người đi vào phòng thay đồ.

Kiều An Hảo đợi cửa phòng thay đồ đóng lại, mới ngồi dậy, cầm lấy xấp giấy trên tủ đầu giường. Mới chỉ nhìn lướt qua, mi tâm của cô liền nhíu lại.

Đó là một phần hợp đồng, hợp đồng làm người phát ngôn ỹ phẩm.

Mà hãng mỹ phẩm này, là thương hiệu cao cấp hàng đầu thế giới, người phát ngôn ở trong nước trước nay đều là những người có tên tuổi trong giới.

Lục Cẩm Niên cho cô ký tên, bạn đang đọc truyện của diễn đàn lê quý đôn chấm cơm, nghĩa là anh đem công việc phát ngôn năm nay của hãng mỹ phẩm này đưa cho cô sao?

Kiều An Hảo luôn cảm thấy đây như giấc mộng, hoảng hốt có chút không chân thật.

Lục Cẩm Niên thay quần áo sạch sẽ, từ phòng thay đồ đi ra, trong tay mang theo cái cà vạt, đứng trước gương toàn thân, đôi mắt sơ đạm mà thâm thúy nhìn qua gương, nhẹ nhàng nhìn lướt qua Kiều An Hảo, thờ ơ hỏi một câu: “Ký rồi?”

Kiều An Hảo nghe thấy tiếng của Lục Cẩm Niên, mới lấy lại tinh thần, hướng về phía Lục Cẩm Niên lắc đầu, sau đó ngo ngoáy một cái, ngẩng đầu, nhìn Lục Cẩm Niên, đầy mắt mang theo vài phần khó tin tìm kiếm xác nhận: “Phát ngôn quảng cáo này, là cho tôi?”

Lục Cẩm Niên như có như không “ừ” một tiếng.

Thật là cho cô à... Kiều An Hảo trong lòng dấy lên một niềm vui nho nhỏ, lập tức lại càng thêm nghi hoặc.

Tại sao đang yên lành, Lục Cẩm Niên lại đưa cho cô show phát ngôn tốt thế này?

Lục Cẩm Niên nhanh chóng thắt xong cà vạt, xoay người, mặt không thay đổi đi tới bên giường, nhìn lướt qua Kiều An Hảo cầm hợp đồng trong tay, thấy chỗ kí tên vẫn còn trống, mi tâm cau lại, nhật nhẽo mở miệng: “Sao không ký? Không phải cô nói có hứng thú với phát ngôn mỹ phẩm sao?”

Nghe được tiếng của Lục Cẩm Niên, Kiều An Hảo mới từ trong suy nghĩ miên man tỉnh lại, sau đó mới lấy bút trên đầu giường. Tẩy chạy các trang truyện sao chép không xin phép. Khi ngòi bút chạm vào mặt giấy, Kiều An Hảo vẫn không nhin được hồi lên nghi hoặc trong lòng : “Sao phải cho tôi công việc phát ngôn này?”

“Đây là cô xứng đáng có.” Giọng Lục Cẩm Niên vẫn không ảm áp như cũ.

Xứng đáng có? Kiều An Hảo càng thêm không hiểu ý tứ của Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chặp bộ dáng Kiều An Hảo đầu óc mơ hồ, dừng lại một hồi, giọng nói nhật nhẽo lại ném ra sáu chữ: “Trả công cô tối hôm qua.”

Trả công tối hôm qua... Hóa ra... Đây là thù lao ột lần quan hệ.

Kiều An Hảo sửng sở chừng năm giây, mới phản ứng được ý tứ trong lời nói của Lục Cẩm Niên, tiếp đó ngón tay ra sức nắm chặt cây bút, đầy lòng len lõi vui sướng ban nãy phút chốc như bị đóng băng.

64. Chương 64: Ký Tên Vào Đây (4)

Kiều An Hảo nhìn chằm chằm vào bản hợp đồng vừa mới làm cô phải suy nghĩ miên man bất định kia, lúc này chỉ có cảm giác vô cùng khuất nhục.

Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hảo sau một lúc lâu vẫn chậm chạp không hề có động tĩnh, mi tâm không nhin được mà nhủ lại. Khí tức của anh vốn lạnh lùng, khi chau mày lại, khí lạnh dày đặc từ trên người anh liền tỏa ra, cho nên khi anh mở miệng nói chuyện đều phảng phất như đóng thành tảng băng: “Thế nào? Không hài lòng với thù lao phần hợp đồng phát ngôn này?”

Kiều An Hảo nghe thấy tiếng của Lục Cẩm Niên, ngón tay cầm bút run nhẹ một chút, sau đó không nói một lời liền chậm rãi ký tên mình lên giấy.

Sai một ly đi một dặm, nếu Kiều An Hảo biết, khi mình lần đầu tiên lên giường với Lục Cẩm Niên, thuận miệng lấy cớ, để rồi sau này, cô phải chịu hết mọi khuất nhục này đến khuất nhục khác, thì ngay lúc đó, cô chắc chắn sẽ không nói với anh muốn vai diễn trong Địa Lão Thiên Hoàng.

Cô thực sự rất muốn từ chối ký bản hợp đồng này, nhưng cục diện như vậy là do tự tay cô tạo ra, dù cô muốn tìm một cái cớ, cũng tìm mãi không ra.

Mười ba năm trước, cô yêu anh, bởi vì còn trẻ nên thẹn thùng, không dám thổ lộ.

Mười ba năm sau, cô vẫn yêu anh, nhưng lại đem hết toàn lực che giấu tình yêu đó.

Khoảng cách xa nhất của đời người không phải là tôi đứng ở trước mặt anh, nhưng anh không biết tôi yêu anh. Mà là tôi đứng ở trước mặt anh, lại không dám cho anh nhìn thấu rằng tôi yêu anh.

Đáy mắt Kiều An Hảo phủ một tầng sương mù, cô cúi đầu, dốc sức kìm nén lại, sợ nước mắt chực trào. Cô ký xong nét chót, ngòi bút vẫn dừng lại ở điểm cuối một hồi thật lâu, thẳng đến khi ướt át trong mắt tan đi, mới nhấc bút đặt ở trên bàn, đưa hợp đồng cho Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hảo bình tĩnh và yên lặng, khiến Lục Cẩm Niên có chút thấp thỏm nôn nóng, luôn cảm thấy trong cơ thể có một quả cầu lửa gấp rút nhảy nhót chuyển động đang dốc sức muốn tìm cách phun trào ra ngoài, thế nhưng cách nào cũng không tìm ra được.

Đột nhiên, tầm mắt Lục Cẩm Niên liền ném sang con gấu bông lớn nằm giữa giường kia, đây là trang diện đàn của lễ quý đôn, gương mặt tức khắc trở lên lạnh lẽo, nặng nề nói với Kiều An Hảo: “Hãng mỹ phẩm này có một điều kiện, trong quá trình làm người phát ngôn cho hãng của họ, thì không được nhận phát ngôn cho bất cứ thương hiệu mỹ phẩm nào khác, nếu không sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự và bồi thường thiệt hại đáng kể.”

“Tôi nói trước để cô tỉnh ngộ, cô tốt nhất hãy đem những điều khoản này nhớ cho kỹ, nếu cô vi phạm hợp đồng, nhà tù thẳng tiếng, tiền bồi thường tự chi, đừng mơ Truyền thông Hoàn Ảnh sẽ giúp cô một đồng xu các bạc nào!”

Lục Cẩm Niên nói xong, liền vươn tay ra sức giật lấy bản hợp đồng trong tay Kiều An Hảo, sau đó gương mặt tuần tú bình tĩnh lạnh lùng xoay người rời đi.

Lục Cẩm Niên xuất hiện rồi lại rời đi, khiến cho Kiều An Hảo vốn đang vô cùng mỗi một do bị cảm mạo, làm thế nào cũng không ngủ được.

Cô ôm bé bự còn to hơn so với mình, im lặng mà nằm trên giường, mở to mắt, đầu óc trống rỗng nhìn chằm chằm lên trần nhà, nhìn một hồi lâu, liền hốt hoảng nghĩ tới, nửa năm trước kia, cảm xúc khi bất chợt biết mình cùng Lục Cẩm Niên kết hôn...

65. Chương 65: Ký Tên Ở Đây (5)

Tại thời điểm đó, Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên đã hơn một năm không gặp mặt. Lần cuối cùng cô nhìn thấy anh là ở bữa tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc, mà khi đó anh cũng không nhìn thấy cô, bởi vì lúc anh xuất hiện, cô đã nhanh chóng lén vào một góc tối để vụng trộm nhìn anh.

Tại thời điểm đó, cô đã hoàn toàn đánh mất sự tự tin để được ở cùng một chỗ với anh.

Tại thời điểm đó, cô đã nhận thức được một cách rõ ràng hai người mãi mãi không bao giờ có thể xuất hiện cùng một lúc.

Nhưng là, đôi khi, vận mệnh lại đột nhiên thay đổi, vận mệnh lại đột nhiên kéo bọn họ đến gần nhau.

Cô và anh có thể ở cùng một chỗ là vì một người - Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc, người thừa kế duy nhất của Hứa Gia, nói ở trong tiểu thuyết ngôn tình chính là người có thể hô mưa được mưa, gọi gió được gió, chính là con cưng của ông trời. Thế nhưng, bảy tháng trước, chỉ một lần lái xe trong tình trạng say rượu lúc đêm khuya, anh cứ thế lại gặp phải tai nạn.

Trong đêm ấy, chiếc xe Bugatti Veyron của anh bị xoay ngược hai vòng trên cầu vượt, đầu xe bị đâm đến mức hoàn toàn biến dạng, lúc người cứu hộ tìm thấy anh, hơi thở đã dần suy yếu.

Tai nạn thảm khốc đó trong nháy mắt trở thành tiêu đề của truyền thông, chỉ một khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều truyền tai nhau rằng người thừa kế duy nhất của Hứa gia đã chết.

Đối với Hứa gia mà nói, người thừa kế là một vị trí vô cùng quan trọng, sự cố tai nạn của Hứa Gia Mộc khiến cho cổ phiếu của Hứa Gia tụt dốc một cách thảm hại, chỉ thiếu chút nữa bị đóng băng.

Hứa gia vì cứu vớt cổ phiếu của mình, liền tuyên bố với bên ngoài là Hứa Gia Mộc không chết.

Hứa Gia Mộc chính xác là không chết, nhưng so với mất mạng cũng không kém nhiều lắm, vì anh biến thành người thực vật, bác sĩ nói anh có thể tỉnh lại, nhưng không biết là khi nào.

Về phần truyền thông và người ngoài gia tộc mà nói, cứ mãi không nhìn thấy Hứa Gia Mộc xuất hiện, Hứa Gia lại luôn tìm có thoái thác cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Cuối cùng, người của Hứa Gia bắt đầu nghĩ ra biện pháp, dùng cách trộm long tráo phụng, chính là tìm một người tương tự đóng giả làm Hứa Gia Mộc để trải qua mối nguy này.

Mà người kia chính là người đã từng ở Hứa Gia rất nhiều năm nhưng cũng không thực sự có liên quan gì cả, Lục Cẩm Niên.

Nguyên nhân rất đơn giản, Lục Cẩm Niên và Hứa Gia Mộc là hai anh em cùng cha khác mẹ, trong cơ thể đều chảy một nửa dòng máu của nhau, hai người tuy rằng không phải là hai anh em sinh đôi nhưng khuôn mặt có đến bảy tám phần giống nhau.

Nhưng là, bảy tám phần chứ không phải hoàn toàn giống nhau, Hứa Gia vì để che giấu sơ hở đã công bố với bên ngoài là Hứa Gia Mộc đã bị hủy dung sau khi bị tai nạn, sau đó lại ngụy tạo một vết sẹo lớn trên mặt Lục Cẩm Niên.

Việc đánh tráo rốt cuộc cũng trôi qua một cách êm xuôi, tất cả mọi người đều nghĩ rằng Hứa Gia Mộc không chết, bầu không khí trong Hứa Gia cũng dần dần ấm lại.

66. Chương 66: Ký Tên Ở Đây (6)

Thật ra Kiều An Hảo vốn không biết chuyện này, cô vẫn cho là Hứa Gia Mộc thật sự tỉnh lại, thậm chí cô còn cao hứng chạy đến bệnh viện, vì người bạn từ bé đến lớn phúc lớn mạng lớn thoát chết, vui mừng không dứt ôm anh mà khóc.

Sau đó, lúc mẹ của Hứa Gia Mộc - Hàn Như Sơ hẹn một mình cô đi ra ngoài gặp mặt, cô mới biết được, người mà mình ôm trong lqd bệnh viện hôm đó, chính là Lục Cẩm Niên đóng giả, căn bản không phải Hứa Gia Mộc.

Quan hệ Hứa gia và Kiều gia rất tốt, thường xuyên qua lại trong công việc, từ trước đến nay Hàn Như Sơ đối xử với Kiều An Hảo rất tốt. Buổi chiều hôm đó Hàn Như Sơ ngồi ở trước mặt cô, kéo tay cô, mắt đỏ

ngầu nhìn cô nói, vì sự cố của Hứa Gia Mộc, khiến cho rất nhiều người trong Hội đồng quản trị Hứa gia muốn rút vốn đầu tư.

Biện pháp duy nhất của bọn họ là cần kết thông gia. Nhưng mà, với người ngoài mà nói, tất cả mọi người đều cho rằng Hứa Gia Mộc đã bị hủy dung, thiên kim tiểu thư cũng không muốn gả cho Hứa Gia Mộc, cho nên van xin cô giúp đỡ, đồng ý việc kia, kết hôn cùng người đóng giả Hứa Gia Mộc – Lục Cẩm Niên.

Lúc ấy Kiều An Hảo hoàn toàn bị tin tức kia làm khiếp sợ, cô không thể tiêu hóa được sự chấn động ngay lúc đó, cho nên cô trả lời Hàn Như Sơ, cho cô thời gian suy nghĩ thật kỹ.

Ban đầu Hàn Như Sơ cũng không làm khó cô, chẳng qua chỉ yêu cầu cô một điều, đó chính là chuyện bà nói với cô, hy vọng cô giữ bí mật không nói với bất kỳ ai trong Kiều gia.

Kiều An Hảo đồng ý, dù sao đây là bí mật quan trọng của Hứa gia, cũng là huyết mạch của Hứa gia. Nếu để lộ ra bên ngoài, người ta sẽ thổi phồng, Hứa gia chỉ còn kết cục tan nhà nát cửa, thất bại thảm hại.

Sau khi tạm biệt Hàn Như Sơ, một mình Kiều An Hảo lẳng lặng suy nghĩ rất lâu, cô cảm thấy đây là một cái bánh do ông trời đặt ở lqđ trước mặt mình, chỉ cần cô nhặt lên thì quan hệ giữa cô và Lục Cẩm Niên không còn là người xa lạ nữa.

Kiều An Hảo nằm mơ cũng đều muốn gả cho Lục Cẩm Niên, muốn làm vợ của anh, cô vẫn cho là mình không có hy vọng, nhưng mà hiện tại, một hồi biến cố, đã cho cô một cơ hội như vậy.

Cho dù cơ hội này, với người ngoài mà nói là cô cùng Hứa Gia Mộc kết hôn.

Nhưng mà, dù sao đây cũng là cơ hội duy nhất để cô có thể đến gần Lục Cẩm Niên, nếu cô không đồng ý, có lẽ từ nay về sau, cô và Lục Cẩm Niên mỗi người sẽ thật sự đi một ngã, cả đời cũng không thể qua lại với nhau.

Cô đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Hàn Như Sơ, đồng ý yêu cầu của bà, nhưng mà cô có thêm một điều kiện, chính là trừ Hội đồng quản trị và một số đối tác làm ăn biết, đừng công bố cho người ngoài biết cô và Hứa Gia Mộc kết hôn.

Hàn Như Sơ không hề do dự đồng ý ngay, dù sao hiện tại Hứa Gia Mộc bị hủy dung, Hứa gia cũng không muốn gióng trống khua chiêng tổ chức hôn lễ của bọn họ, khiến cho người ta bàn tán.

Cho nên, cô và Lục Cẩm Niên trở thành vợ chồng như vậy.

Không có làm giấy hôn thú.

Nhưng lại tổ chức một hôn lễ đơn giản, người đến dự không nhiều lắm, chỉ là những đối tác thường giao dịch với Hứa gia.

67. Chương 67: Ký Tên Vào Đây (7)

Đêm tân hôn, Kiều An Hảo tỏ ra đặc biệt biết điều với Lục Cẩm Niên, nói rằng cô sẽ không quấy rầy anh, cũng sẽ không gây ảnh hưởng đến cuộc sống của anh, cô sẽ không tiết lộ quan hệ giữa anh và cô cho bất kỳ người bên ngoài nào biết.

Sau cùng, cô còn bổ sung thêm một câu, bởi vì bọn họ chỉ là đóng giả vợ chồng, cho nên không được làm cái gì kia kia.

Cô cảm thấy những lời mình nói này, đều đúng với mong đợi trong lòng anh.

Sự thực chứng minh, quả thật là mong đợi trong lòng anh.

Bởi vì khi cô nói xong những lời này, anh chăm chăm xem xét cô hồi lâu, sau đó ném cho cô một câu vô cùng lạnh nhạt: “Nhớ kỹ những lời cô nói”, rồi xoay người vào phòng tắm.

Bởi vì Hứa Gia Mộc thật vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, Hứa gia cũng biết, tuy rằng Lục Cẩm Niên có thể đóng giả thành thật, thế nhưng dù sao cũng là giả mạo, cho nên cố gắng hạn chế hết sức có thể để “Hứa Gia Mộc” xuất hiện trước công chúng, càng không để anh xuất hiện trước công chúng, ngoại trừ những lúc bắt buộc. Vì vậy với tư cách là vợ của “Hứa Gia Mộc”, Kiều An Hảo cũng không cần ngày ngày ở chung một chỗ với Lục Cẩm Niên. Bọn họ có thể ai đi đường nấy, những lúc cần thiết thì gặp nhau, đóng thật tốt vai vợ chồng tương thân tương ái.

Người nhà họ Kiều cũng không biết chân tướng vụ việc kết hôn của Kiều An Hảo. Sau khi kết hôn, Kiều An Hảo cũng chỉ có thể dọn ra khỏi nhà cậu. Cô không muốn ở nhà cũ của Hứa gia, tự mình ra ngoài mượn phòng, lại sợ lộ ra sơ hở, cuối cùng Lục Cẩm Niên liền trực tiếp để Kiều An Hảo ở lại biệt thự của anh trong Cẩm Tú Viên.

Lý do là, Cẩm Tú Viên vừa mở đợt chào bán, Lục Cẩm Niên và Hứa Gia Mộc mỗi người mua một căn biệt thự ở Cẩm Tú Viên, đúng lúc hai căn biệt thự liền kề nhau. Theo cách này, Kiều An Hảo ra vào Cẩm Tú Viên, người khác sẽ nghĩ rằng cô đi tới chỗ Hứa Gia Mộc. Thứ hai, khi Lục Cẩm Niên về nhà mình, thỉnh thoảng có thể thuận tiện diễn vai Hứa Gia Mộc, một công đôi việc, không hề có kẻ hở.

Chẳng qua, điều duy nhất khiến Kiều An Hảo phiền muộn nhưng lại vui sướng chính là, trong biệt thự của Lục Cẩm Niên chỉ có một cái giường, những phòng còn lại hoặc là trống rỗng, hoặc được sử dụng làm việc khác. Vì vậy, nếu Lục Cẩm Niên về nhà, cô cũng chỉ có thể ngủ cùng với anh.

-

Kiều An Hảo suy nghĩ rất nhiều chuyện trước kia, cuối cùng cô hoàn toàn không nhớ cụ thể làm sao ngủ. Ngày thứ hai khi đang chìm vào giấc ngủ, cô bị đánh thức bởi tiếng nói phát ra từ tầng dưới.

Kiều An Hảo chợt mở choàng mắt, nhưng khi nghe được tiếng nói chuyện của cả đàn ông lẫn phụ nữ, lúc này cô mới nhanh chóng xốc chăn lên, tùy tiện khoác một cái áo đi ra ngoài. Bọn đang xem truyện được dịch tại diễn đàn lê quý đôn chấm cơm. Kết quả lại thấy có người đi chuyển một cái giường đến, dưới sự chỉ huy của má Trần, đặt ở trong một gian phòng lầu một.

Má Trần là bà vú của Lục Cẩm Niên. Vì Lục Cẩm Niên không thích nhà mình có quá nhiều người giúp việc, cho nên ban ngày má Trần chỉ đến dọn dẹp vệ sinh rồi đi.

Má Trần thấy Kiều An Hảo thức giấc, lập tức cười nói: “Bà chủ dậy rồi à?”

Má Trần cũng không biết sự thật việc Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên kết hôn, vẫn luôn cho rằng Kiều An Hảo là cô dâu được Lục Cẩm Niên cưới về, cho nên luôn gọi cô là bà chủ.

“Có chuyện gì vậy?” Kiều An Hảo không hiểu đầu cua tai nheo, nhìn cái giường mới được chuyển tới hỏi.

“Là ý của ông Lục, ông ấy nói với tôi, thời gian gần đây bà chủ và ông ấy đều phải đi quay phim, trong nhà không có người, nên mới kêu tôi qua trông nhà.” Má Trần vừa nói vừa chỉ vào bếp, lại mở miệng: “Bà chủ, tôi đã làm bữa sáng, bà thức dậy rồi thì rửa mặt, rồi qua ăn.”

68. Chương 68: Ký Tên Vào Đây (8)

“Là ý của ông Lục, ông ấy nói với tôi, thời gian gần đây bà chủ và ông ấy đều phải đi quay phim, trong nhà không có người, nên mới kêu tôi qua trông nhà.” Má Trần vừa nói vừa chỉ vào bếp, lại mở miệng: “Bà chủ, tôi đã làm bữa sáng, bà thức dậy rồi thì rửa mặt, rồi qua ăn.”

Kiều An Hảo vào ở biệt thự của Lục Cẩm Niên đã hơn nửa năm, ba tháng quay Địa Lão Thiên Hoang cô cũng không về Cẩm Tú Viên. Cẩm Tú Viên trống vắng suốt trong ba tháng đó, mà Lục Cẩm Niên cũng không tìm người đến trông nhà. Thế nào mà hiện đang yên lành lại gọi má Trần qua trông?

Tuy rằng Kiều An ngờ ngác trong lòng, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao tâm tư của Lục Cẩm Niên từ trước đến nay cũng không phải là cô có thể đoán được, đọc hiểu được.

Kể từ khi má Trần đến, tủ lạnh không còn trống rỗng nữa, bên trong có đầy đủ các loại rau tươi, hoa quả và thịt thà.

Má Trần chẳng những quét dọn gọn gàng sạch sẽ, còn là một tay nấu nướng cực ngon. Má Trần nghe giọng Kiều An Hảo nghệt nghệt liền biết cô bị cảm mạo, còn cố ý nấu cho cô một chút canh bổ. Đây là cơm chấm đôn quý lê dần dần, tẩy chay các trang ăn cắp truyện không xin phép. Kiều An Hảo được má Trần hết lòng chăm sóc, rốt cục buổi sáng trước một ngày phải trở lại đoàn phim đã hoàn toàn khỏe mạnh trở lại.

Bởi vì hai ngày bị cảm nặng, Kiều An Hảo vẫn luôn không ra cửa. Hiện tại thân thể đã tốt hơn, tinh thần cũng theo đó mà tốt lên một chút. Khi đang ăn điểm tâm, Kiều An Hảo nhìn qua cửa sổ sát đất, thấy thời tiết bên ngoài đúng lúc hoa trong vườn hoa ở hậu viện biệt thự cũng đang nở rộ. Vì thế ăn sáng xong, cô liền nổi hứng ra ngoài tản bộ.

Tuy rằng lúc này không phải mùa hè, nhưng ánh mặt trời cũng rất gắt, má Trần thấy Kiều An Hảo đi tay không ra ngoài, lập tức cầm theo cái ô che nắng chạy tới: “Bà chủ, trời nắng như vậy, cầm dù che đi.”

Đa Kiều An Hảo bẩm sinh thuộc loại phơi nắng cũng không sợ đen, cô đã muốn từ chối, nhưng thấy mặt trời chói chang, nên vẫn nhận lấy.

Má Trần quay lại biệt thự, trước tiên dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp, tiếp theo bắt đầu lau sàn phòng khách. Khi bà nghe thấy tiếng mở cửa biệt thự, tưởng Kiều An Hảo đã trở lại, không ngẩng đầu, liền hô lên : “Bà chủ quay về nhanh vậy?”

Lúc Lục Cẩm Niên đang ở lối vào thay giày, nghe thấy lời này của má Trần, liền nhăn mày lại, lạnh lạnh mở miệng hỏi : “Bà chủ đi đâu?”

Má Trần nghe thấy tiếng Lục Cẩm Niên, giật nảy mình, sau đó quay người lại, chào hỏi Lục Cẩm Niên trước, rồi mới trả lời câu hỏi của Lục Cẩm Niên : “Bà chủ ra hoa viên đằng sau tản bộ.”

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, chỉ thuận tay đặt chìa khóa lên kệ tủ ở lối vào, sau đó liền đi lên lầu.

Má Trần nhìn bóng dáng Lục Cẩm Niên đi về phía thang máy, suy nghĩ một chút, lại mở miệng hỏi một tiếng : “Ông Lục, có cần tôi ra gọi bà chủ vào không?”

Ngón tay Lục Cẩm Niên đang định bấm nút mở cửa thang máy liền dừng một chút, hơi lạnh nhạt trả lời: “Không cần.”

Sau đó liền bước vào thang máy, lên lầu.

69. Chương 69: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc (1)

Lục Cẩm Niên đi lên lầu, vào thư phòng cầm một phần văn kiện, rồi lại đi xuống lầu.

Má Trần thấy Lục Cẩm Niên ra khỏi thang máy, lập tức ngừng động tác trong tay: “Ông Lục, ông phải đi sao?”

Lục Cẩm Niên lạnh nhạt gạt đầu, đi thẳng một mạch đến lối vào, và thay giày. Lúc cầm lấy chìa khóa xe, anh quay đầu, nhìn đồ sứ trang trí triều đại nhà Thanh mà má Trần đang chùi trong phòng khách, dừng giây lát, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi : “Thân thể bà chủ hai ngày nay thế nào?”

Má Trần nghe câu hỏi của Lục Cẩm Niên, tức khắc quy quy củ củ thành thật báo cáo, truyện được dịch tại trang lê quý đôn : “Thân thể bà chủ ngày hôm qua đã tốt hơn nhiều, nhưng hôm nay có vẻ đã lên tinh thần, chắc không có gì đáng ngại...”

Má Trần còn chưa nói hết câu, Lục Cẩm Niên liền cầm chìa khóa xe, kéo cửa bước ra ngoài.

Thái độ đó, phảng phất như là người mở miệng hỏi tình hình Kiều An Hảo không phải là anh, mà là má Trần cứ muốn nói cho anh nghe.

Lục Cẩn Niên mở cửa xe, ngồi xuống, sau đó quay vô lăng, quay đầu xe qua bên khoảng đường trống bên cạnh. Khi anh nhìn tình hình giao thông qua kính chiếu hậu, lại thấy Kiều An Hảo núp dưới tán ô che nắng, ngồi hái hoa trong vườn, tẩy chay các trang web ăn cắp không xin phép. Mặt Lục Cẩn Niên hơi chớp động, liền đạp mạnh chân ga, dừng xe tại chỗ.

Lục Cẩn Niên không chớp mắt nhìn Kiều An Hảo trong kính chiếu hậu một lúc lâu, mới rút ra trong túi một điều thuốc, và châm lửa. Một loạt động tác liên tiếp mà thanh cao, không mấy may làm gián đoạn tầm mắt anh nhìn qua gương.

Mãi đến khi điều thuốc cháy hết, đầu lọc làm bỏng ngón tay anh, thì Lục Cẩn Niên mới hoàn hồn. Vẫn như cũ nhìn chăm chú vào kính chiếu hậu, anh tùy ý dập điều thuốc vào gạt tàn, sau đó hạ cửa kính xe xuống, làm tản đi mùi khói thuốc trong xe, mới ra sức mím môi, buộc mình phải dời mắt khỏi kính chiếu hậu, tay nắm chặt tay lái, nặng nề đạp chân ga. Xe ma sát một chút, liền lăn bánh ra khỏi cửa sân biệt thự.

Kiều An Hảo hái một bó hoa to, tâm tình vui sướng quay vào nhà, sau đó nhờ má Trần bưng bình hoa không ra, cắm hoa vào, tiếp đó lấy kéo cắt bỏ vài cành lá dư thừa, lúc này mới hài lòng, ôm mang đặt ở ngay chính giữa trên bàn.

Lúc Kiều An Hảo đi rửa tay, má Trần mới chợt nhớ tới Lục Cẩn Niên quay về lại đi, liền nói với Kiều An Hảo : “Bà chủ, vừa nãy ông Lục đã trở về, cầm một xấp giấy tờ rồi lại đi.”

Động tác rửa tay của cô khê dừng một chút, sau đó không chút tâm tình nào “ồ” một tiếng, tiếp tục cúi đầu, thông thả rửa tay. Chỉ là vốn cô hái hoa nên hơi nói lỏng tâm tình, trong nháy mắt liền chùng xuống.

70. Chương 70: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc (2)

Vì Lục Cẩn Niên tạm thời có việc, làm trì hoãn bốn ngày, nên vừa quay lại đoàn phim, cảnh quay của Kiều An Hảo và Lục Cẩn Niên vào ngày hôm sau liền bị đưa ra tiến hành ngay.

Thời tiết ngày quay đặt biệt tốt, và cũng như lần trước hôm Kiều An Hảo và Lục Cẩn Niên dự định quay, toàn bộ diễn viên đoàn phim đều đã sớm vây quanh ngoài sân.

Lúc Kiều An Hảo trang điểm và thay xong y phục đi ra, Lục Cẩn Niên đã chờ ở trường quay. Và như trước, xung quanh anh trong vòng bán kính hai mét đều không có ai dám tiếp cận, thế nhưng lại có rất nhiều nữ diễn viên không ngừng nhìn về phía chỗ anh.

Diạo diễn vừa nhìn thấy Kiều An Hảo tới, ngay lập tức tự mình chạy tới thông báo Lục Cẩn Niên, tất cả mọi người đều đứng ở vị trí của mình, chờ bắt đầu quay.

Trong kịch bản, nữ hai và nam hai là bạn từ nhỏ lớn lên cùng nhau. Nam hai xem nữ hai như là em gái mình, thế nhưng nữ hai vẫn luôn thầm thương nam hai. Cơm chấm đôn quý lê đàn diều. Thẳng đến một ngày, khi nam hai chuẩn bị kết hôn cùng người phụ nữ anh ta yêu, nữ hai cuối cùng không chịu đựng nổi quay sang thiết kế hãm hại nam hai, khiến cho nam hai và người yêu phải chia rẽ nhau.

Mà cảnh quay đầu tiên của bọn họ hôm nay là cảnh bạn gái của nam hai đi nước ngoài, nam hai uống say, nữ hai ra để an ủi nam hai.

Ngay sau khi đạo diễn hô “bắt đầu”, tất cả máy quay đều hướng mặt Lục Cẩn Niên.

Căn phòng trang trí đặc biệt sang trọng, Lục Cẩn Niên chán chường ngồi dưới đất, quần áo trên người anh nhả thành một đùm, lăn lông lốc bên cạnh rất nhiều vỏ chai rượu, mà trong tay anh cũng đang cầm một bình rượu, vẻ mặt thống khổ không ngừng nốc từng ngụm rượu.

Diễn xuất của Lục Cẩm Niên trước nay luôn hoàn hảo, mặc kệ tính cách anh ngoài đời thực có bao nhiêu lạnh lùng và khó tiếp cận, diễn đàn lê quý đôn, nhưng khi anh nhập vai, trong tích tắc đấy anh như biến thành một người hoàn toàn khác, bỏ xuống tất cả lạnh nhạt và xa cách, bao phủ chỉ có đau thương và thống khổ. Thậm chí vì để cường điệu cảm giác đau đớn không nói thành lời khi mất đi người yêu, anh

làm ra bộ dáng bị sặc lúc rót rượu, bất thành linh khom người ho kịch liệt rồi lại ngừng dậy, kèm theo tiếng anh ho khan, một giọt nước mắt chậm rơi xuống nền nhà.

“Lục ảnh đế quả nhiên là Lục ảnh đế, tùy tiện làm một biểu hiện, đã phát huy nhân vật trong kịch bản vô cùng nhuần nhuyễn.”

“Trời ạ, thao tác sặc rượu và rơi lệ kia, trong nháy mắt đã làm cảnh quay thật sống động.”

Theo phần thể hiện của Lục Cẩm, những người xung quanh không nhận được tán thưởng.

Ngay cả Lâm Thi Ý chẳng biết từ lúc nào đứng bên cạnh Kiều An Hảo cũng không nhận được mở miệng cười nói: “Cô Kiều, tôi nghĩ cô chắc chắn sẽ không phụ diễn xuất tốt của ông Lục, nhất định sẽ nhập vai hết sức tốt đẹp.”

71. Chương 71: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc (3)

Một người diễn xuất thần như thế, bạn diễn của anh quả thực phải mang áp lực rất lớn, bởi vì một khi phối hợp không tốt, cho dù diễn tốt như thế nào, cũng không thu lại điều gì cả, chỉ làm hỏng cảnh quay.

Lâm Thi Ý sở dĩ tới đây xem, chính là muốn nhìn xem năng lực của Kiều An Hảo như thế nào, hiện tại Lục Cẩm Niên vừa mở đầu liền làm cho người khác kinh ngạc như vậy. Cô ta trong nháy mắt trở nên vui sướng khi người khác gặp họa, bởi vì, Kiều An Hảo chỉ là một người mới, đoàn làm phim của Khuynh thành thời gian và Lục Cẩm Niên lại có yêu cầu cao về diễn xuất, Kiều An Hảo tuyệt đối là không có khả năng tiếp thu được vai diễn.

Lâm Thi Ý nghĩ đến đây càng chắc chắn rằng Kiều An Hảo sắp bị xấu mặt, vì thế cố chấp hướng về phía Kiều An Hảo giả mù sa mưa mở miệng nói: “Chúng tôi đều thực sự chờ mong diễn xuất kế tiếp của cô đấy.”

Lâm Thi Ý nói xong, liền đưa tầm mắt quét sang những người đứng bên cạnh một vòng, ngay lập tức có vô số người gật đầu phụ họa theo, nói đúng.

Kiều An Hảo làm sao không biết rằng, trong lời nói của Lâm Thi Ý chính là mang theo ám chỉ, muốn xem bản thân mình tiếp theo sẽ bị xấu mặt như thế nào.

Kiều An Hảo không có nói bất cứ điều gì, vẫn bình tĩnh đứng tại chỗ như cũ, chỉ đến khi đạo diễn gọi tên cô, cả người trong nháy mắt như là thay đổi hoàn toàn, vội vàng chạy về phía Lục Cẩm Niên ở trong phòng.

Cô nhìn tình hình của anh hiện tại, vô cùng lo lắng gọi tên anh, ngay lập tức đi tới, quỳ trên mặt đất rồi giật lấy chai rượu trong tay anh.

Lúc này, Lục Cẩm Niên đã say đến bất tỉnh nhân sự, Kiều An Hảo cố hết sức kéo Lục Cẩm Niên từ dưới đất lên trên ghế salon, sau đó cầm lấy khăn ướt trên bàn trà, nhanh chóng lau mặt cho anh.

Kiều An Hảo không phải là không biết làm gì, nhưng là trong giờ khắc này, cô nhìn chằm chằm Lục Cẩm Niên, anh đang nhắm chặt mắt lại, vẻ mặt đầy thống khổ, cô nghĩ đến anh đã từng nói với cô, cho dù người anh yêu là ai, vĩnh viễn đều không phải là cô. Đấy mắt Kiều An Hảo liền toát ra đau thương không thể nói thành lời.

Cô trước giờ vẫn luôn yêu anh, nhưng trong hiện thực phũ phàng kia, không dám để tình yêu ấy biểu hiện ra một chút nào, nhưng bây giờ đang đóng phim, cô hoàn toàn không cần sợ hãi hay kiêng kỵ điều gì cả. Vì thế nên chỉ trong khoảng thời gian ngắn, cả người Kiều An Hảo liền nhập tâm vào vai diễn, cô vừa dựa theo kịch bản của đoàn làm phim, lại có thể tự làm chủ được diễn xuất của mình. Kiều An Hảo đưa ngón

tay ra, nhẹ nhàng chạm vào mặt anh, mang theo vài phần si mê, mang theo vài phần yêu thương cùng khổ sở, thấp giọng hỏi anh một câu: “Tại sao người anh yêu không thể là em?”

Sau đó, cô ra sức cầm lại nước mắt, ghé vào trên ngực Lục Cẩm Niên.

Chỉ có lúc quay phim như thế này, cô mới dám to gan tới gần anh như thế.

Đáy lòng nghĩ vậy, Kiều An Hảo liền cảm thấy tuyệt vọng, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại, một giọt lệ trong suốt từ khóe mắt chảy xuống.

72. Chương 72: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc (4)

Cảnh quay đến đây là kết thúc.

Nhưng mà toàn bộ phim trường, vẫn im lặng như trước, cả tiếng hô “Cắt” chậm chạp của đạo diễn cũng không có truyền đến.

Lúc ngón tay Kiều An Hảo chạm vào gương mặt Lục Cẩm Niên, trong tích tắc toàn thân anh bỗng căng thẳng, nếu không phải trời sinh anh mạnh mẽ, biết kiềm chế, giấu đi biểu cảm trong mắt, có thể duy trì vẻ mặt bình tĩnh giả vờ say rượu rồi ngủ chỉ sợ anh đã sớm xúc động.

Giọng nói Kiều An Hảo nhẹ nhàng mà đau thương “Tại sao người anh yêu không thể là em?”, anh giấu bàn tay bên người mình, nếu không đã bị ống kính quay được bàn tay đang nắm chặt lại thành quả đấm.

Sau đó đầu của cô dán lên lồng ngực của anh, anh rõ ràng cảm giác được tốc độ tim mình bắt đầu đập nhanh hơn, ngay cả hô hấp cũng trở nên bất ổn, kế tiếp, anh còn cảm thấy được sự ẩm ướt trên quần áo của mình.

Là nước mắt của cô sao?

Cuối cùng Lục Cẩm Niên không kiềm chế được mở mắt, cô nhắm mắt rơi lệ, vẻ mặt đau thương, cứ như vậy rơi vào mắt của anh.

Ánh mắt của cô chân thật quá mức, chân thật đến mức khiến cho Lục Cẩm Niên trong phút chốc, cảm thấy diễn xuất của cô quá xuất sắc, tận đáy lòng cô thật sự thích anh sao? Cho nên có thể diễn biểu hiện thích một người hoàn mỹ chân thành như thế...

Lục Cẩm Niên nuốt cổ họng xuống hai lần, ngón tay nhịn không được giơ lên, muốn lau đi giọt nước mắt rơi trên gương mặt cô.

Đột nhiên đúng lúc này, giọng nói của đạo diễn truyền đến: “Cắt.”

Kiều An Hảo vừa nghe tiếng của đạo diễn, nhanh chóng thu lại ánh mắt đau thương, khổ sở, sau đó không dám làm bất kỳ điều gì nữa, đầu lập tức rời khỏi lồng ngực của Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên mạnh mẽ giơ tay lên, bỗng nhiên rơi giữa không trung, anh nhìn Kiều An Hảo không chớp mắt, cẩn thận đánh giá cô, cũng không nhìn thấy vẻ bi thương và thống khổ nào nữa trên mặt cô.

Từ lúc quay xong Kiều An Hảo không dám nhìn Lục Cẩm Niên, làm sao có thể chú ý tay anh hơi giơ lên, chính là lúc cô vô tình lén lút ngắm trộm Lục Cẩm Niên, mới phát hiện anh đang nhìn mình chăm chăm, tốc độ nhịp tim của cô tăng mãnh liệt, sau đó hơi chột dạ mở miệng nói: “Diễn xuất lúc này, là tôi tự nghĩ ra, không có nói trước với anh, thật xin lỗi.”

Một câu này, khiến cho tay Lục Cẩm Niên tay lên, nắm thật chặt thành quả đấm rồi lại bỏ xuống, tiếp đó đáy lòng dâng lên một tia trào phúng.

Sự thật chứng minh, lại một lần nữa anh có ý nghĩ viển vông, anh biết rõ mỗi một lần đều là suy nghĩ hão huyền của mình, nhưng mà vẫn muốn tự chuốc lấy tổn thương để chứng minh.

Trong nháy mắt, ánh mắt của Lục Cẩm Niên trở nên lạnh lẽo, anh chợt vươn tay, đẩy Kiều An Hảo vẫn đang ở ngồi bên cạnh mình ra, sau đó đặt hai chân xuống đất, từ trên ghế salon đứng lên, cũng không liếc mắt nhìn Kiều An Hảo, về mặt lạnh nhạt đi tới chỗ nghỉ ngơi của anh.

73. Chương 73: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc (5)

Lục Cẩm Niên trước nay đều có thể nhập vai thần tốc và cũng có thể xuất vai thần tốc. Những người đã từng hợp tác qua với anh đảm cũng quen. Anh mỗi khi quay xong thì chẳng nói chẳng rằng gì với bạn diễn liền xoay người rời đi.

Khi đạo diễn hô cắt, các cameras liền dừng quay, người vây quanh chỗ Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo đều có khoảng cách nhất định, lễ quý đôn bởi vậy mọi người căn bản không phát hiện ra điều khác thường nhỏ nhỏ giữa Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo.

Đạo diễn cúi đầu nhìn lại phần nội dung vừa quay, sau đó lập tức đứng lên, trước tiên ca ngợi phần thực hiện của Lục Cẩm Niên một phen, sau đó liền quay sang nhìn Kiều An Hảo mang theo vài phần kinh diễm, hào phóng mở miệng trực tiếp khen: “Tiểu Kiều, đoạn cô vừa quay quả thật rất tuyệt. Tôi và ông Lục hợp tác nhiều năm như vậy, ngoại trừ Tổng Tương Tư ra, những người đóng với ông ấy đều rất ư tầm thường. Kết quả, cô vậy mà một lần liền thông qua, hơn nữa còn phát huy trên trường quay đặc biệt tốt, rất tuyệt, rất tuyệt!”

Diễn người thật cảnh thật có thể không tốt sao? Kiều An Hảo dè xuống đáy lòng tự giễu, cong môi cười với đạo diễn, nói một câu “Cảm ơn”, tiếp đó liền đi dậm lại phần.

Mà đám đông vây quanh chạy tới xem Kiều An Hảo diễn, trên mặt mọi người lúc này đều là vẻ mặt tràn đầy bội phục, thậm chí một số người đã bắt đầu thì thầm khen ngợi lên.

“Thật sự không ngờ, người mới Kiều An Hảo này có thể diễn quá xuất sắc như vậy!”

“Đúng đó, thảo nào lúc ở bữa tiệc, Lục ảnh đế nói Kiều An Hảo là dựa vào thực lực để có được vai diễn này, xem ra là thật.”

“Kiều An Hảo diễn xuất tốt, đáng đáp vừa xinh đẹp, lần này đóng cặp với Lục ảnh đế, đoán chừng sắp tới thành tâm điểm* đây!”

* Nguyên văn “đại hồng đại tử”

Đại hồng, đại tử, tử hồng, phấn hồng, trong suốt: mức độ nổi tiếng trên mạng TQ, chia theo màu gồm đại hồng (đỏ đậm), tử hồng (đỏ tím), đại tử (tím đậm), phấn hồng (hồng nhạt), trong suốt. Màu càng đậm thì càng nổi tiếng.

Lâm Thi Ý nghe xung quanh người này nói tiếp người kia khen không dứt, nhin không được nhìn Kiều An Hảo cách đó không xa đang chỉnh lại trang điểm.

Thật không ngờ, cái người mới giữa chừng cướp vai diễn của cô ta lại có diễn xuất xuất chúng như vậy. Cô ả vẫn cho rằng cô chỉ là một người mới không hề có kinh nghiệm, không nghĩ tới cô vậy mà có thể diễn đẹp như vậy, thậm chí còn có thể không đỏ mặt, không thở gấp, bình tĩnh ung dung như vậy mà đóng với Lục ảnh đế.

Truyện được dịch và đăng tải trên diễn đàn lễ quý đôn. Như mọi người đã nói, tiếp tục như vậy, Kiều An Hảo sắp tới sẽ thành tâm điểm chú ý của quần chúng.

Ở lĩnh vực điện ảnh và truyền hình trong vòng mấy năm nay, cô ả vẫn luôn bị Tổng Tương Tư dồn ép thê thảm. Nhin nhiều năm như vậy, hiện tại rốt cục chịu đựng đến lúc Tổng Tương Tư hiện tại không thể nào nhận diễn, cô ả cho là mình cuối cùng có thể thay thế Tổng Tương Tư trở thành Ảnh hậu kế nhiệm trong làng giải trí. Kết quả, bây giờ lại lòi ra một Kiều An Hảo!

Ánh mắt Lâm Thi Ý thoáng âm u vài phần.

Cô ả không thể để người khác cản trở con đường thành Ảnh hậu của cô ả, ai dám ngăn cản đường đi của ả, cô ả tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Lâm Thi Ý lạnh lùng cong khóe môi, đập gót giày, hùng hổ rời đi.

74. Chương 74: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc (6)

“Tốt, rất đẹp!” Theo câu nói kết thúc vừa lòng của đạo diễn, lại thêm một cảnh quay kết thúc rất suông sẻ và thành công.

“Còn một cảnh quay phải thay trang phục, nhân viên công tác nhanh nhanh đưa diễn viên đi chuẩn bị.” Đạo diễn cầm lấy kịch bản, nhìn cảnh quay tiếp theo một chút, sau đó gờ loa lên phân phó.

Quần áo và giấy phan quay hôm nay của Kiều An Hảo sớm đã được chuẩn bị tốt, toàn bộ đều treo ở trong phòng thay đồ. Triệu Manh vừa nghe thấy lệnh chỉ đạo của đạo diễn, lập tức chạy lên trước, đưa Kiều An Hảo vào phòng thay quần áo.

Lúc Triệu Manh vươn tay định mở cửa phòng thay đồ, bất thành linh cửa lại bị người bên trong giành mở ra trước. Một cô gái trẻ vội vàng vàng từ bên trong đi ra, nhìn cũng không dám nhìn Kiều An Hảo lấy một cái, chỉ cúi thấp đầu hô một câu “Chào chị Kiều”, liền hấp tấp chạy đi.

Bởi vì thời gian cấp bách, Kiều An Hảo và Triệu Manh không ai suy nghĩ gì nhiều, vào phòng thay quần áo, rất nhanh thay xong quần áo và giấy cao gót, liền trở lại trường quay.

Ở cảnh này, nội dung quay là nam hai biết nữ hai phá hoại tình yêu của mình, liền đến tìm nữ hai tính sổ.

Trước ống kính, Kiều An Hảo đứng bên cạnh hồ bơi dưới ô che nắng, im lặng đọc sách.

Đây là một cảnh quay tĩnh, cho nên Kiều An Hảo chỉ cần cầm sách đã được chuẩn bị trước, truyện được dịch và đăng trên trang diễn đàn của lê quý đôn, ngồi yên một chỗ để cho các thợ nhiếp ảnh lựa chọn ống kính thích hợp.

Chờ cho đến khi lựa chọn được ống kính, theo chỉ đạo của đạo diễn, Lục Cẩm Niên ngồi trong xe thể thao đập lên chân ga, xe nhanh chóng phóng vọt tới chỗ Kiều An Hảo. Sau khi tới gần bên cạnh Kiều An Hảo, xe thắng gấp một cái, liền dừng lại, Lục Cẩm Niên xuống xe, hung hăng đóng sầm cửa, tức giận đi tới chỗ Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo nhìn thấy Lục Cẩm Niên, lập tức cười xán lạn, nhưng cô còn chưa kịp gọi tên nam hai, Lục Cẩm Niên đã giật lấy sách trong tay Kiều An Hảo, hung hăng ném xuống đất, sau đó liền mắng tới tấp vào mặt Kiều An Hảo.

Cảnh quay đến đây, tất cả đều rất thuận lợi, cũng rất tuyệt, tình tiết kế tiếp là Lục Cẩm Niên nói với Kiều An Hảo rằng không bao giờ muốn gặp lại cô nữa. Nhưng lúc xoay người rời đi, Kiều An Hảo có chút hoảng loạn vươn tay kéo Lục Cẩm Niên, kết quả lại bị Lục Cẩm Niên dùng sức hất ra, tiếp đó Kiều An Hảo bị sức lực như vậy hất té ngã trên đất.

Thật ra Lục Cẩm Niên cũng không phải thật sự dùng sức hất, mà chỉ làm ra tư thế như đang dùng sức, mà Kiều An Hảo lại rất phối hợp với cái vung tay của Lục Cẩm Niên, liền thuận thế ngã trên mặt đất.

Quả thật lúc Lục Cẩm Niên vung tay, Kiều An Hảo liền buông cánh tay Lục Cẩm Niên ra, chính là ở thời điểm cô đang chuẩn bị thuận thế ngã, chân mang giày cao gót, lại bởi vì cô dùng sức, nháy mắt liền gãy gót, sau đó cả người cô liền mất thăng bằng. Trong tình huống căn bản không kịp phản ứng, cả người liền “tôm” một tiếng, rơi vào trong hồ.

75. Chương 75: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc (7)

Bể bơi sâu hơn hai thước, Kiều An Hảo bị chìm vào trong lòng nước, quấy đạp lên vô số bọt nước.

Sự việc đến đột ngột khiến ọi người xung quanh không kịp phản ứng.

Lục Cẩm Niên vừa hất tay Kiều An Hảo ra, lạnh lùng xoay người bước đi, nhưng vừa mới đi được vài bước, liền nghe thấy âm thanh rơi xuống nước từ phía sau vang đến, anh theo bản năng quay đầu lại, chỉ thấy Kiều An Hảo đang vùng vẫy trong bể bơi.

Kiều An Hảo không biết bơi, mà bể bơi này ở ngoài trời, không có cơ chế điều chỉnh nhiệt độ của nước, hiện tại trời đã gần tối, nước rất lạnh, mà cô lại vừa mới bị cảm mấy ngày trước.

Sắc mặt Lục Cẩm Niên trong nháy mắt liền tái nhợt, không kịp nghĩ ngợi gì cả liền trực tiếp lao người xuống bể bơi.

Kiều An Hảo dần chìm xuống nước, cả người đều vô lực, cảm giác được dòng nước lạnh băng kia sắc vào trong mũi mình, hô hấp trở nên đứt đoạn, cô muốn mở miệng ra kêu cứu, rồi lại càng có thêm nhiều nước tràn vào trong bụng. Cô bắt đầu giãy giụa, nhưng càng giãy giụa lại càng chìm xuống nhanh hơn. Ngay tại lúc cô sắp tuyệt vọng liền cảm giác được có một vòng tay mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng mình, giãy tiếp theo liền được kéo vào trong một lồng ngực ấm áp.

Lục Cẩm Niên đưa Kiều An Hảo lên bờ, sau đó nhanh chóng đưa tay ra ấn vào bụng cô.

Bởi vì bị Lục Cẩm Niên ép tay giữ vào bụng, Kiều An Hảo liền tiếp phun ra mấy ngụm nước, đầu óc cũng dần tỉnh táo lại, ngay lập tức nghĩ đến hậu quả của việc bản thân rơi xuống nước.

Tất cả đều xảy ra quá nhanh khiến cho cô không kịp đề phòng gì cả, người khác chắc chắn cũng không có phát hiện thấy điều gì bất thường, nhưng chính cô lại biết rõ, mình bị ngã xuống bể bơi là do gót giày đột nhiên bị gãy, từ lúc bắt đầu đến giờ, cô đều đứng trên đường phẳng, gót giày không thể tự nhiên gãy đi, khẳng định là có người muốn làm cô xấu mặt.

Từ lúc Kiều An Hảo rơi xuống nước đến khi cô được Lục Cẩm Niên cứu, thời gian không đến hai phút, hoàn toàn không có trở ngại gì cả, Kiều An Hảo sau khi phun hết nước ra lại nhìn Lục Cẩm Niên, cô nhắm mắt lại, sắc mặt trắng bệch, chậm chạp không muốn tỉnh dậy.

Lục Cẩm Niên hơi nhăn trán lại, đáy mắt xẹt qua vẻ hỗn loạn xen lẫn kinh hoảng, sau đó liền đưa tay ra vỗ nhẹ vào má Kiều An Hảo, thấy cô như cũ vẫn không có phản ứng, ngược lại thân thể còn không ngừng run rẩy. Lục Cẩm Niên mấp máy môi, dường như không còn để ý đến xung quanh đang có rất nhiều người đứng xem, liền hít sâu một hơi, cúi đầu xuống, đến bên môi cô.

Trong thâm tâm Kiều An Hảo thì đang nghĩ, người khác càng muốn làm cô xấu mặt, cô sẽ càng không cho người đó được như ý.

Bây giờ cô đang quay phim, bị rơi xuống nước là ngoài ý muốn, nhưng Kiều An Hảo lại muốn biến sự ngoài ý muốn này thành một màn diễn xuất đặc sắc.

76. Chương 76: Diễn Xuất Đáng Kinh Ngạc [8]

Editor : Nhạc Lam :3

Beta-er : Mèo WiWi

Trong kịch bản, lúc này nam chính đã có tình cảm với nữ chính, cho nên nữ chính rơi xuống nước, nam chính nhảy xuống nước cứu cô cũng rất hợp lý Kiều An Hảo nghĩ đến đây, lông mi thật dài khẽ chớp chớp, đáy lòng yên lặng suy nghĩ lời thoại của nữ chính, sau đó chậm rãi mở mắt, rơi xuống nước rất lạnh, khiến cho cô mở miệng nói chuyện, giọng nói có chút run run: “Bởi vì em thích anh, mới làm như vậy, em đảm bảo sau này sẽ không bao giờ làm như vậy nữa...anh có thể tha thứ cho em không?”

Lúc Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hảo lên bờ, có người đi theo đột nhiên nhanh chóng lấy lại tinh thần, sau đó mới vội vàng thốt ra một câu: “Rơi xuống nước rồi!”

Nghe tiếng động của người nọ, đạo diễn cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, cầm loa, đang chuẩn bị chỉ huy nhân viên công tác cầm tấm đi qua xem có vấn đề gì không, kết quả trước sự giám sát của đạo diễn, liền truyền đến giọng nói của Kiều An Hảo: “Bởi vì em thích anh, mới làm như vậy, em đảm bảo sau này sẽ không bao giờ làm như vậy nữa...anh có thể tha thứ cho em không?”

Trong nháy mắt đạo diễn dừng mọi hành động, nghiêm túc theo dõi hình ảnh trên màn hình.

Ban đầu Lục Cẩm Niên nghe thấy âm thanh của Kiều An Hảo, cả người có chút hoảng hốt, anh nhìn chăm chăm đôi mắt tối đen của cô chừng 5 giây, sau đó mới tỉnh táo nhận ra Kiều An Hảo đang diễn xuất.

Vừa rồi cô rơi xuống nước không phải ngoài ý muốn mà là cô nghĩ ra ý tưởng diễn xuất?

Lục Cẩm Niên áp chế lo lắng tận đáy lòng, hai mắt tiếp tục thản nhiên đánh giá Kiều An Hảo, xác nhận cô không trở ngại gì nữa, tiếp đó đáy lòng dâng lên một nỗi phẫn nộ không nói nên lời.

Vì quay phim mà cô liều mạng như vậy? Vừa mới bị cảm mạo, lại rơi xuống nước lạnh như thế..... Hơn nữa, cô không hề biết bơi lội, nếu mình không đúng lúc đi cứu cô, cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm thế nào?

Biểu tình Lục Cẩm Niên nháy mắt trở nên lạnh như băng, ngay tiếp theo khắp người anh phát ra hơi thở, còn xen lẫn vài phần hàn khí bức người, anh nhìn về Kiều An Hảo, cười lạnh một tiếng, sau đó trực tiếp ném Kiều An Hảo đang ôm trong ngực xuống đất, mang theo vài phần tức giận đứng lên, xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Lục Cẩm Niên rời xa, đạo diễn gơ loa, cực kỳ hài lòng hô một tiếng “Cắt”, sau đó nói với nhân viên công tác: “Nhanh, nhanh cầm khăn tắm đưa cho Tiểu Kiều và ông Lục.”

Nghe đạo diễn phân phó, nhân viên công tác nhanh chóng ôm quần áo và khăn tắm chạy về phía Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên.

Chẳng qua lúc nhân viên đưa khăn tắm đến trước mặt Lục Cẩm Niên, anh lại hung hăng trừng mắt nhìn, khiến nhân viên làm việc sợ tới mức cũng không dám nói câu nào, sau đó thẳng tắp lui hai bước, cuối cùng lqđ vẫn là trợ lý của Lục Cẩm Niên tiếp nhận khăn tắm, đánh bạo đi đến bên người Lục Cẩm Niên, thận trọng mở miệng nói: “Ông Lục, lau khô nước trên người đi, cẩn thận bị cảm.”

77. Chương 77: Cô Thật Là Thẳng Thắn (1)

Editor : LemonPhan

Beta-er : Mèo WiWi

Lục Cẩm Niên hung hăng trực tiếp ném khăn tắm từ trong tay trợ lý xuống đất, sau đó âm u đi tới khu nghỉ ngơi của mình. Lúc cầm lấy đi động và ví tiền trên bàn đang chuẩn bị đi khỏi trường quay, thì bất chợt nhìn đến cách đó không xa, Triệu Manh cầm khăn lau tóc cho Kiều An Hảo. Anh ngập ngừng một lúc, rồi cất bước đi về phía Kiều An Hảo.

“Kiều Kiều, cho dù cậu có muốn phát huy khả năng diễn xuất thì cũng không thể đem tính mạng mình ra đùa giỡn như thế được. Cậu không biết bơi thì sao lại dám nhảy xuống hồ bơi như vậy chứ?” Triệu Manh

vừa nghĩ đến tình cảnh khi này trong lòng vẫn còn chưa hết sợ hãi, cô oán giận nói: “Nếu như cậu không được đưa lên kịp thời thì không chừng đã chết đuối dưới hồ mất rồi.”

Kiều An Hảo nhớ tới đôi giày cao gót bị rớt dưới đáy hồ bơi, suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu, cơn chấm đôn quý lê dần dần, cô hạ giọng nói với Triệu Manh: “Không phải mình cố tình rơi vào bể bơi đâu, là do gót giày của mình bị gãy, nên bị mất thăng bằng và đã bị ngã xuống hồ bơi.”

Triệu Manh đang lau tóc cho Kiều An Hảo thì chợt tạm dừng một chút sau đó mới mở miệng nói: “Đang yên đang lành sao lại bị gãy gót giày? Chẳng lẽ là...”

Triệu Manh nói tới đây thì im lặng. Tuy rằng hai người không nói thêm gì nữa nhưng lại ngầm hiểu rằng giày của Kiều An Hảo khẳng định đã bị ai đó động tay động chân.

Qua một lúc sau, Triệu Manh như nhớ đến chuyện gì, cúi đầu nói thầm vào bên tai Kiều An Hảo, dùng âm thanh nhỏ đến mức chỉ đủ để hai người nghe thấy, cô nói: “Kiều Kiều, mình thấy Lục Cẩm Niên cũng không thực sự thờ ơ với cậu đâu nhé. Ngay khi cậu vừa bị rơi xuống hồ, bình thường nếu là người khác khi đối mặt với tình huống bất ngờ như vậy thì đầu tiên chắc chắn là sẽ rất sửng sốt, vậy mà anh ta không hề có do dự liền nhảy theo xuống nước cứu cậu.”

Kiều An Hảo tuy biết bản thân được Lục Cẩm Niên cứu lên nhưng căn bản không biết tình huống khi anh lao xuống nước, cho nên khi nghe Triệu Manh kể về tình cảnh khi đó thì đáy lòng cô khẽ run nhẹ, ngẩng đầu lên định hỏi Triệu Manh chuyện đó có thật không, thì trông thấy Lục Cẩm Niên bất chợt đứng trước mặt mình, lời vừa định thốt ra liền bị chặn lại trong cổ họng.

Lục Cẩm Niên từ trên cao nhìn chăm chăm vào Kiều An Hảo, sau hai giây mới mở miệng, giọng điệu sắc lạnh tức giận, diễn đàn lê quý đôn chấm cơm: “Cô Kiều, hy vọng về sau nếu như cô muốn tự ý “biên soạn thêm kịch bản” thì vui lòng nói với tôi trước một tiếng, cô phải hiểu rằng đây là đoàn làm phim, không phải chỗ cô chơi đùa, nghĩ gì làm đó, không phải tất cả mọi người đều có thể chấp nhận được suy nghĩ nông nổi của cô.”

Lục Cẩm Niên dừng lại một chút, nhìn lướt qua Kiều An Hảo đang quấn khăn, tóc và quần áo ướt sũng vẫn còn nhỏ nước tí tách, giọng điệu nháy mắt trở nên sắc bén hơn: “Còn nữa, cho dù cô có muốn chết thì cũng đừng chết trong đoàn phim của tôi. Truyền thông Hoàn Ảnh không muốn gặp rắc rối bởi scandal diễn viên bị chết đuối trong lúc quay phim.”

78. Chương 78: Cô Thật Là Thẳng Thắn (2)

Đáy lòng Kiều An Hảo vốn bởi vì câu nói của Triệu Manh mà hiện lên một tia chờ mong thật nhỏ, nhưng lại bị Lục Cẩm Niên đập tan thành mây khói.

Triệu Manh nói, cô liền tin tưởng, nhưng cô sao có thể quên mất, anh liên tục nhiều năm đoạt giải Ảnh Đế, từ trước đến nay quay phim đều một lần là qua, mà anh nhảy xuống cứu cô, đâu phải vì lo lắng cho cô, chẳng qua là đang phối hợp diễn với cô mà thôi.

Kiều An Hảo vì bị ngâm trong nước lạnh, mặt thoáng tái nhợt, không có chút máu, cô vẫn cố gắng duy trì khuôn mặt bình tĩnh, nhưng Triệu Manh đứng ở phía sau cô, đã có chút không phục mà mở miệng nói: “Ông Lục, không phải Kiều Kiều muốn rơi vào trong nước, là do có người động tay động chân làm Kiều Kiều bị gãy giày cao gót, nên mới ngã vào trong nước, nhưng Kiều Kiều chẳng qua là sợ uống phí cảnh quay lúc trước, mới tự chế thêm một chút...”

Lục Cẩm Niên nghe Triệu Manh nói, vẻ mặt thoáng sửng sốt một chút, tầm mắt liền lập tức nhìn xuống chân Kiều An Hảo, lúc này mới phát hiện trên chân cô căn bản không có đi giày. Anh nhủ chặt mày lê quý đôn chấm cơm, đáy mắt rõ ràng chợt lóe lên sự tàn ác, sau đó ngay cả câu nói của Triệu Manh cũng chưa nghe hết, liền hé ra gương mặt lạnh giá, mặc cho quần áo vẫn còn nhỏ nước, mà rời khỏi phim quay.

Triệu Manh nhìn bóng Lục Cẩm Niên, nhìn không được bĩu môi: “Thái độ gì vậy!”

Kiều An Hảo không nói gì, chỉ cầm lấy khăn lau nước trên mặt, sau đó đứng lên đi vào bên trong phòng thay đồ thay đổi quần áo, liền cùng Triệu Manh cũng rời trường quay.

Lúc Kiều An Hảo vào khách sạn, thì đụng mặt một nhân viên công tác trong đoàn phim. Người nhân viên công tác này là một cô gái trẻ, nở nụ cười ngọt ngào chào một tiếng “Chị Kiều” với Kiều An Hảo. Kiều An Hảo cũng mỉm cười gật đầu một cái, sau đó hai người liền chỉ gặp thoáng qua như vậy. Khi về đến phòng, Kiều An Hảo mới sực nhớ hình như đã gặp qua cô gái kia ở đâu đó, nhưng bởi vì nhân viên trong đoàn làm phim quá đông, một lát lại có điểm không giống. Đến tận tối khi đi nhà hàng của khách sạn ăn cơm, Kiều An Hảo nhìn lướt qua thấy cô gái kia đang cùng trợ lý của Lâm Thi Ý ngồi ăn cơm, cô lúc này mới thấp giọng hỏi Triệu Manh ngồi bên cạnh mình: “Cô bé ngồi bên cạnh trợ lý Lâm Thi Ý, mình cảm thấy nhìn có chút quen mắt, chúng ta hình như đã gặp qua cô ấy ở nơi nào rồi phải không?”

Miệng Triệu Manh ngậm chiếc đũa, nhìn chằm chằm cô gái kia một lúc, sau đó mới bừng tỉnh hiểu ra nói: “Kiều Kiều, mình nhớ ra rồi, buổi chiều lúc cậu đi vào phòng quần áo thay quần áo cơm chấm đôn quý lễ, có người từ phòng thay quần áo chạy ra, cậu còn nhớ không? Hình như chính là cô ta, chỉ có điều là đã đổi quần áo.”

Trong lòng Kiều An Hảo thật ra là đã nghĩ tới, chẳng qua là chưa dám xác nhận, bây giờ nghe Triệu Manh nói vậy, Kiều An Hảo liền gật gật đầu, nói: “Đúng vậy, chính là cô ấy.”

“Cô ta là trợ lý nhỏ Lâm Thi Ý mới tuyển được, buổi chiều cô ta vào phòng thay đồ của cậu, ngay sau đó gót giày của cậu liền bị gãy...” Triệu Manh nói tới đây, liền không có nói tiếp, chỉ là cùng Kiều An Hảo nhìn nhau một chút, sau đó mới sờ sờ khóe môi cười lạnh một tiếng: “Thật sự không ngờ, cô ta vậy mà quá thiếu kiên nhẫn, mới ngày quay phim đầu tiên đã động thủ rồi!”

79. Chương 79: Cô Thật Là Thẳng Thắn (3)

Editor : LemonPhan

Beta-er : Mèo WiWi

Kiều An Hảo cười cười, không nói gì.

Sau bữa tối, khi không có cảnh quay đêm, đa số mọi người trong đoàn làm phim đều thích xuống lầu đánh bài hoặc tụ tập ca hát hay rủ nhau tập gym.

Lúc Kiều An Hảo ăn cơm tối, thì một diễn viên nhí khá quen thuộc trong đoàn hẹn cô tám giờ đi đánh bài, vì vậy sau khi dùng xong cơm tối, cô và Triệu Manh đi dạo phía sau vườn khách sạn một lúc, gần đến giờ mới xuống phòng lounge* dưới lầu.

* Lounge : là một phòng rộng để người ta ngồi chơi, ngồi chờ như thể nơi ngồi chờ lên máy bay hoặc ngồi chờ trong khách sạn.

Khi Kiều An Hảo đến, trong phòng bài vẫn chưa tới đủ người, cô đành ngồi hàn huyên cùng vài người một chút, sau đó xin phép ra ngoài đi vệ sinh.

Toilet trong phòng lounge được trang trí vô cùng sang trọng, bên trong còn có bàn trang điểm rộng.

Kiều An Hảo tùy tiện đẩy cửa bước vào một buồng trống, bạn đang xem truyện được dịch tại diễn đàn lê quý đôn, đóng cửa còn chưa được mấy giây liền nghe thấy bên ngoài vang lên một loạt tiếng bước chân đi vào, dường như là của nhiều người.

Kiều An Hảo giải quyết xong đang tính xả nước thì lại nghe thanh âm bên ngoài rõ ràng phát ra một câu: “Lục ảnh đế thật là, nói chuyện khó nghe quá mà.”

Kiều An Hảo nhất thời dừng động tác, lắng tai lên nghe ngóng bên ngoài.

“Đúng đó, tưởng là ảnh đế thì hay lắm sao, không biết tôn trọng người khác gì cả!”

“Huống chi chị Thi Ý cũng đâu có làm gì quá đáng, mọi người trong phòng vip ca hát, chị Thi Ý chỉ là thấy Lục ảnh để ngồi một mình trong góc không hòa đồng, mới có ý tốt mời anh ta qua ca, kết quả anh ta nói cái gì đó, khó nghe muốn chết.”

Kiều An Hảo vừa nghe đến tên của Lâm Thi Ý thì càng thêm hứng thú, cứ ngồi nguyên trên bồn tiếp tục nghe lên.

“Đúng vậy, cái gì mà, nếu cô muốn quyến rũ đàn ông thì đến thẳng hộp đêm mà hành nghề, không cần phải lẩn lộn trong giới giải trí.”

“Anh ta câu nào câu nấy đều là châm biếm, đến mức trước mặt nhiều người trong phòng, nghiêm nghị nói với đạo diễn, tẩy chay các trang web ăn cắp không xin phép từ diễn đàn lễ quý đôn, nói gì mà sau này có mời thì mời diễn viên bình thường thôi, đừng mời mấy loại gái làng chơi lơ lửng, lòng dạ khôn lường, hạ thấp giá trị bộ phim.”

“Trong phòng nhiều người như vậy, còn có mấy người bên ngoài đến đầu tư, anh ta cứ thế nói chị Thi Ý là gái làng chơi, quá không coi ai ra gì rồi.”

“Có điều các cô không để ý là hôm nay Lục ảnh để có hơi kỳ lạ hay sao? Trước đây anh ta luôn không tham gia mấy hoạt động ca hát này, hơn nữa cho dù là hoạt động tập thể, anh ta có tới nhưng khi người khác nói chuyện với anh ta thì anh cũng sẽ “giả điếc” không thèm chú ý tới họ. Hôm nay nói chuyện thì thật ghen ghét người. Không biết có phải do có chuyện gì khiến tâm trạng không tốt?”

“Cho dù là tâm tình không tốt thì cũng không thể sỉ nhục người khác như vậy.”

“Được rồi, chị Thi Ý, chị cũng đừng buồn nữa.”

Ai ai cũng đều nói như thế, Lâm Thi Ý cuối cùng cũng mở miệng, mang theo tiếng nước mắt. “Tôi không sao, được rồi, mọi người ra ngoài đi.”

80. Chương 80: Cô Thật Là Thẳng Thắn (4)

Editor : Mèo WiWi

Sau khi Lâm Thi Ý dứt lời, mấy người cùng tiến vào với cô ả đều nhao nhao an ủi vài lời, rồi mọi người mới trước sau rời đi.

Trong toilet nháy mắt yên tĩnh trở lại.

Kiều An Hảo ngồi trên bồn cầu, hồi tưởng lại đoạn đối thoại khi nãy từ đầu tới đuôi, từ trong ra ngoài một lần, sau đó đại khái hiểu được tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra là tối nay có mấy nhà đầu tư tới, tiếp đó người của đoàn phim mở phòng karaoke vip trong lounge, Lâm Thi Ý và Lục Cẩm Niên đều ở đây. Có thể là lúc mọi người đang ca, Lục Cẩm Niên ngồi một mình một góc không lên tiếng, rồi Lâm Thi Ý liền tiến lên trước, kéo Lục Cẩm Niên tới cùng hát, kết quả là bị Lục Cẩm Niên chế nhạo rồi.

Tình tình của Lục Cẩm Niên người này có chút quái gở, không giỏi giao tiếp, cũng không thích nói chuyện, thế nhưng một khi đã mở miệng đều là nói vào trọng điểm. Theo như mấy người đó tường thuật, chắc hẳn tối nay lúc Lục Cẩm Niên trào phúng Lâm Thi Ý, giọng không nhỏ, làm kinh động toàn bộ người trong phòng vip đều nghe được, thậm chí mắng lây cả đạo diễn.

Chỉ dựa vào vẻ mặt Lục Cẩm Niên lúc nói mĩa mai cô, Kiều An Hảo có thể tưởng tượng thái độ Lục Cẩm Niên nói với Lâm Thi Ý trong phòng vip, và Kiều An Hảo đã cực kỳ bẽ mặt sau khi bị nhạo báng. Kiều An Hảo không nhịn được âm thầm sợ run cả người, nghe bên ngoài không còn động tĩnh nào, mới đứng lên, vọt ra khỏi buồng toilet.

Kiều An Hảo từ phòng vệ sinh nữ bước ra, lúc đứng trước bồn rửa tay, mới phát hiện Lâm Thi Ý vẫn đứng ở đó, diện dan, le quy don, cham com đang đối diện gương chỉnh sửa lại mặt mũi sau khi khóc lem hết trang điểm.

Kiều An Hảo cũng không cảm thấy mình có lỗi với chuyện của Lâm Thi Ý, cho nên khí định thần nhàn đi lên trước, đứng ở một bên mở vòi nước, chăm chú rửa tay mình.

Kiều An Hảo cũng không nhìn Lâm Thi Ý, thế nhưng cô có thể cảm nhận được Lâm Thi Ý xuyên qua tấm gương lớn trước mặt quét mắt mấy lần.

Kiều An Hảo giả vờ không biết, rửa tay xong, rút khăn giấy ở một bên. Lúc cô đang lau tay, Lâm Thi Ý đóng lại hộp phấn trong tay, bỏ vào trong túi xách, sau đó lấy ra cây son môi, vắn nắp, một bên mang theo vài phần thần bí mở miệng nói một câu: “Diễn xuất của cô Kiều thật đúng là làm cho người ta kinh diễm.”

Kiều An Hảo sao không nghe ra châm chọc trong lời Lâm Thi Ý. Ban đầu khi cô biết mình đoạt vai diễn của cô ta thì cô nghĩ có thể tránh né thì tránh né, nhân nhượng để khỏi phiền là quan trọng nhất. Nhưng rõ ràng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Nếu đã không cách nào có thể hòa thuận với nhau, cô cũng không phải loại nhút nhát sợ hãi người khác gây phiền toái. Lập tức, Kiều An Hảo liền dứt khoát đâm thẳng chọc thủng bức màn này: “Giày cao gót tôi mang lúc quay buổi chiều, là cô động chân động tay, đúng không?”

81. Chương 81: Cô Thật Là Thẳng Thắn (5)

“Đúng vậy.” Lâm Thi Ý không hề do dự liền sẵn khoải thừa nhận.

Kiều An Hảo trong lòng thầm giật mình một chút, sờ sờ cánh môi, lạnh nhạt cười một cách hờ hững: “Cô thật là thẳngắn.”

“Tôi đã dám làm, tất nhiên cũng không sợ cô biết.” Lâm Thi Ý soi gương rồi tô lại son môi, hơi hơi mím môi lại để màu son thấm đều, mới quay đầu lại, liếc mắt nhìn Kiều An Hảo một cái, lại tiếp tục lấy mascara từ trong túi ra:

“Như thế nào, biết là tôi hăm hại cô, muốn tìm cơ hội trả thù tôi à? Nhưng cô tính trả thù tôi sao đây? Gậy ông đập lưng ông? Lại đợi đến lúc tôi quay phim, phải đi giày cao gót, sau đó cũng làm cho tôi xấu mặt một lần?”

Nói tới đây, Lâm Thi Ý đưa tay ôm lấy bụng cười lạnh một tiếng, vẻ mặt đầy khinh thường: “Cô thử xem, cô có thể làm được hay không.”

Kiều An Hảo thông dong cười khê một tiếng: “Cô Lâm, cô suy nghĩ nhiều quá rồi, đừng nói tôi không muốn trả thù cô, cho dù tôi có làm, cũng sẽ không dùng lại phương pháp cũ rích của cô. Huống chi, tôi thật lòng không muốn trả thù cô, bởi vì tôi phải cảm ơn cô mới đúng, nếu cô không gọi nhiều người đến xem tôi diễn như vậy, tôi sao có thể làm ọi người đều tâm phục khẩu phục chỉ trong một buổi sáng. Nếu không phải cô làm hỏng giày cao gót của tôi, tôi sẽ không thể tương kế tựu kế, sau đó cứ vậy phát huy ý tưởng của mình, lại thành công được đạo diễn không ngớt lời khen ngợi, dùng con mắt khác để nhìn tôi. Cho nên, cô Lâm, vô cùng cảm ơn cô.”

Nghe Kiều An Hảo nói, trong lòng Lâm Thi Ý vô cùng tức giận, buổi sáng muốn xem Kiều An Hảo bẽ mặt, kết quả cô lại diễn quá xuất sắc, buổi chiều sử dụng chút thủ đoạn hăm hại, cuối cùng lại giúp cô ta được đạo diễn khen ngợi. Đáy mắt Lâm Thi Ý xẹt qua một tia âm độc, cô âm thầm cắn chặt răng nói: “Cô Kiều không cần khách khí.”

Nói xong, Lâm Thi Ý liền cầm lấy túi của mình, xoay người rời đi, nhưng mới đi được hai bước, đột nhiên lại nhớ tới việc bầu Tôn đối với Kiều An Hảo có ấn tượng rất tốt, liền dừng bước, quay đầu lại, nhìn Kiều An Hảo không nhanh không chậm nói: “Cô Kiều thật sự là dựa vào năng lực của mình để có được vai diễn

trong bộ phim này sao? Cô đừng tưởng tôi không biết, cô dựa vào việc lên giường với đàn ông, mới có được vai diễn này.”

Lâm Thi Ý nói tới đây, thân thể hơi nghiêng về phía trước một chút, tiến đến bên tai Kiều An Hảo, thấp giọng nói: “Cô có thể dạy tôi không, cô rút cuộc làm thế nào bò lên được giường của bầu Tôn, sau đó bắt được cơ hội hợp tác cùng Lục Ảnh đế?”

Kiều An Hảo thật sự không nghĩ tới, lời tiếp theo của Lâm Thi Ý lại ngậm máu phun người như vậy, cô có chút phần nộ nắm chặt tay lại, sau đó đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, phát hiện trong thùng rác gần đó có một chai nước khoáng vẫn còn đầy, đáy mắt cô sáng lên, nghiêng đầu nhìn Lâm Thi Ý hỏi: “Cô thật sự muốn biết sao? Muốn để tôi dạy cô sao?”

82. Chương 82: Cô Thật Là Thẳng Thắn (6)

Kiều An Hảo nói xong, liền đi tới trước thùng rác, vươn tay lấy chai nước khoáng, mở nắp chai ra, xoay người đi đến trước mặt Lâm Thi Ý, dứt khoát giơ chai nước khoáng lên trên đầu Lâm Thi Ý đổ xuống.

Cho đến khi nước chảy hết, Kiều An Hảo tiện tay ném chai nước khoáng vào trong thùng rác, nhìn Lâm Thi Ý, mỉm cười hỏi một câu: “Tươi đủ chưa? Nếu không đủ...tôi lại đổ tiếp...”

Lâm Thi Ý không hề nghĩ Kiều An Hảo sẽ dùng phương thức này đáp trả cô ta, bị chai nước khoáng dội từ trên đầu xuống, khiến gương mặt vắt vả trang điểm của cô ta bị nhoe đi. Nhất thời vẻ mặt cô ta lạnh lẽo, không có nửa điểm ưu nhã rộng lượng, vươn tay hướng chỗ quan trọng trên mặt Kiều An Hảo đánh.

Kiều An Hảo đã sớm chuẩn bị tinh thần, dựa theo tính tình của Lâm Thi Ý, cô đối xử với cô ta như vậy, khẳng định cô ta sẽ đánh trả, cho nên đã sớm phòng bị.

Trong nháy mắt lúc Lâm Thi Ý muốn giơ tay lên, cô nhanh chóng giữ lấy cổ tay cô ta, vừa định mở miệng đáp trả Lâm Thi Ý thì bất chợt nghe được bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, có người vào toilet.

Đôi mắt Kiều An Hảo đảo qua lại liên tục, liền rút khăn giấy ở một bên, nhìn gương mặt của Lâm Thi Ý, giống như chị em tốt, ân cần lau: “Chị Thi Ý, sao lại không cẩn thận như vậy khiến toàn thân đều bị ướt.”

Lâm Thi Ý vừa định chửi ầm lên vì cử chỉ thân mật bất thành lỉnh của Kiều An Hảo thì kết quả lại nghe phía sau truyền đến giọng nói của bầu Tôn: “Tiểu Kiều, Thi Ý?”

Sau đó, bầu Tôn đi tới, nhìn thấy cả đầu Lâm Thi Ý đầy nước, lập tức cau mày nói: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Kiều An Hảo vốn không cho Lâm Thi Ý có cơ hội nói, liền mở miệng giành nói trước: “Bầu Tôn, lúc này chị Thi Ý vịn vòi nước lại không cẩn thận siết vòi nước nên bị ướt cả người.”

Nói xong, Kiều An Hảo càng thêm dịu dàng lau mặt cho Lâm Thi Ý, lau đi lớp trang điểm bị trôi trên gương mặt của Lâm Thi Ý: “Chị Thi Ý, đừng động, để em lau giúp chị!”

Không phải cô ta thích nhất diễn bộ dạng quan tâm mọi người ở trước mặt lãnh đạo lắm sao? Tốt lắm, bây giờ cô liền đóng giả bộ dáng quan tâm của cô ta, khiến cô ta tức giận đầy mình nhưng không thể trút ra được mà còn muốn phải diễn vẻ mặt ôn hòa phối hợp với cô!

Bầu Tôn gật gật đầu: “Thi Ý, về sau cẩn thận một chút.”

Lâm Thi Ý muốn phát điên, nhưng cô lại không thể biểu thị trước mặt Kiều An Hảo, chỉ có thể miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, giọng nói hết sức mềm mại nói: “Em đã biết, cảm ơn bầu Tôn.”

Sau đó quay đầu, nhìn về phía Kiều An Hảo cứng ngắc cười nói: “Cảm ơn An Hảo, tôi đi thay quần áo khác.”

Sau đó, hoàn toàn không cho Kiều An Hảo và lqđ bầu Tôn có bất kỳ phản ứng nào, liền xoay người, dẫm lên giày cao gót, lấy tay che khuôn mặt trôi phần trang điểm, vội vã rời đi.

83. Chương 83: Cô Thật Là Thẳng Thắn (7)

Kiều An Hảo nhìn Lâm Thi Ý rời khỏi, cũng muốn lên tiếng chào hỏi Tôn tổng rồi đi luôn. Kết quả cô còn chưa kịp mở miệng, bầu Tôn ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm cô, cười títt mắt đã mở miệng: “Tiểu Kiều, lát nữa có muốn vào phòng vip ngồi không? Không ít người bên đoàn phim đều ở đấy.”

Kiều An Hảo cong khóe môi, từ chối khéo: “Tôn tổng, thật rất xin lỗi, tôi đã có hẹn với chị Dương đánh bài, chắc là cô ấy đang đợi tôi.”

“Đánh bài? Nhắc tới, anh cũng hơi ngứa tay đây. Đợi lát nữa anh cũng qua so tài với các em.” Đây là diễn đàn của lê quý đôn. Bầu Tôn dừng một chút, còn nói: “Đúng lúc anh đang chuẩn bị đầu tư cho phim mới, cuối năm mới quay, đến lúc đó chắc bộ Khuynh Thành Thời Gian cũng đã quay xong, chúng ta vừa đánh bài vừa bàn xem em có hứng thú với bộ mới hay không.”

Bầu Tôn đã nói đến vậy, Kiều An Hảo muốn từ chối cũng khó, chỉ có thể miễn cưỡng cười đồng ý.

Lúc Lâm Thi Ý vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng karaoke, Lục Cẩm Niên liền đứng dậy xách áo khoác, vẻ mặt lạnh lẽo để lại một câu: “Mọi người chơi vui đi, tôi còn có việc”, liền xoay người đi ra cửa.

Trợ lý của Lục Cẩm Niên vội vã hướng phía mọi người trong phòng cười “xin lỗi”, rồi nhanh chóng đuổi theo.

Lục Cẩm Niên bước đi rất nhanh, trợ lý theo sát phía sau, nhưng lại không dám tới gần, luôn duy trì một khoảng cách. Mãi đến tới gần thang máy, trợ lý mới tiến lên hai bước, vượt qua Lục Cẩm Niên, nhấn nút thang máy.

Cửa thang máy mở, Lục Cẩm Niên nét mặt không đổi bước vào, trợ lý vội vàng đuổi theo, lúc nhấn nút đóng cửa thang máy, mới đưa lưng về phía Lục Cẩm Niên, âm thầm thở dài một hơi.

Anh ta đi theo ông Lục bảy tám năm, đương nhiên biết tâm trạng ông Lục lúc này không được tốt.

Cụ thể vì sao thì anh cũng không biết, chỉ biết là, lúc ông Lục mặc quần áo ướt nhẹp vừa về tới khách sạn, câu nói đầu tiên là kêu anh đi lấy băng ghi hình lúc quay để điều tra ngay. Đây là truyện được đăng ở lê quý đôn. Anh vội vã làm theo lệnh. Sau khi cầm băng ghi hình trở về, ông Lục xem xong, mặt mày càng trở nên đáng sợ hơn.

Trong đoàn phim có hoạt động gì, đều sẽ đến hỏi ông Lục một câu. Tối nay cũng không ngoại lệ, đạo diễn chiêu đãi mấy nhà đầu tư tới phòng karaoke dưới lầu, đặc biệt tới hỏi ông Lục có đi không. Trên thực tế, anh biết rõ ông Lục sẽ không đi đâu, bởi vì anh ấy từ trước đến nay không có hứng đối với loại hoạt động ăn chơi này. Thế nhưng không biết chuyện gì xảy ra, khi đạo diễn nhận điện thoại của cô Lâm Thi Ý xong, ông Lục lần đầu tiên nói chờ một chút anh ấy sẽ xuống ngay.

Tuy rằng anh rất ngạc nhiên sao ông Lục chợt có ý định tham gia vào các hoạt động giải trí như vậy, nhưng vì chức trách một trợ lý tốt, anh đã đi cùng với ông Lục.

84. Chương 84: Cô Thật Là Thẳng Thắn (8)

Ông Lục đâu cần phải cùng mọi người đi chơi, quả thực là phá hỏng cuộc vui. Sau khi tiến về phía ghế lô rồi ngồi xuống, không nói một câu cũng thôi đi, còn bày ra sắc mặt lạnh lùng, làm cho không khí cả phòng, đều trở nên cảm thấy áp lực không ít.

Trong giới, không ít nữ minh tinh muốn tiếp cận ông Lục, về sau mọi người đều âm thầm lưu truyền rằng, ai có thể cửa được ông Lục, người đó có thể làm vua trong giới giải trí.

Chẳng qua ông Lục khiến cho người khác cảm thấy rất khó tiếp xúc, những nữ minh tinh nhất gan đều sao dám đến gần. Tất nhiên cũng có những người lớn gan, nhưng bởi vì ngoại việc quay phim, le quy don, ông Lục rất ít khi gặp riêng vui đùa, cho nên mấy cô nàng táo bạo cũng chẳng có cơ hội để đến tiếp cận. Nhưng đêm nay, ông Lục xuất hiện, lại tạo cơ hội cho nữ diễn viên lớn mật.

Không biết có phải cô Lâm Thi Ý uống nhiều rượu nên lá gan cũng lớn lên hay không, thế nhưng lại chọn một bài hát, đi đến trước mặt ông Lục, dung mạo xinh đẹp quyến rũ nhìn ông Lục, mời ông Lục cùng hát song ca với cô.

Một giây trước đó còn là khuôn mặt lạnh lẽo im lặng không tiếng động, giây tiếp theo ông Lục chợt liên tức giận mắng Lâm Thi Ý áu chó đầy đầu.

#Nguyệt Vỹ: (=v=)/ edit đến đây tự nhiên thấy thật happy

Lúc ấy tình hình thay đổi quá nhanh, mọi người trong phòng đều choáng váng, chỉ có bài hát trong phòng karaoke vẫn đang chạy, điệu nhạc êm tai vẫn vang lên bên trong, ngay cả Lâm Thi Ý vừa bị mắng xong cũng mất một lúc thật lâu sau, hốc mắt mới đỏ lên, chạy ra khỏi phòng vip.

Trợ lý nhớ lại, khi cửa thang máy mở ra, trợ lý đứng một bên giữ cửa, chờ Lục Cẩm Niên đi ra, mới chạy theo.

Sau khi trở lại phòng khách sạn, trợ lý nhớ tới ban ngày Lục Cẩm Niên có nhảy vào bể bơi, sợ sẽ bị cảm làm ảnh hưởng đến việc quay phim, liền dặn dò nhân viên trong khách sạn nấu bát canh gừng chống cảm.

Trợ lý bưng bát canh gừng nhân viên vừa đưa tới, gõ nhẹ lên cửa phòng ngủ đóng chặt của Lục Cẩm Niên, qua khoảng chừng một phút đồng hồ, bên trong mới truyền đến một tiếng mời nhậ “Vào đi”.

Trợ lý đẩy cửa ra, liền ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nặc đến gay mũi, nhúu nhúu mảy, le quy don, nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên đang đứng ở cửa sổ sát đất, trên tay cầm một điếu thuốc, trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ không nói, hoàn toàn không có chút giận dữ nào khi ở trong phòng vip karaoke.

Trợ lý đã thấy Lục Cẩm Niên như vậy rất nhiều lần, thường xuyên là vào lúc nửa đêm, sẽ nhìn thấy anh một mình hút thuốc ngẩn người, như đang suy nghĩ chuyện gì, giống hơn như đang suy nghĩ đến ai đó. Mặc dù trông anh thoạt nhìn rất bình tĩnh, nhưng vẫn như cũ vậy quanh anh là sự cô đơn và đau khổ dày đặc.

Trợ lý tuy rằng thấy nhưng không nói, chỉ là đáy lòng vẫn có chút tò mò, rốt cuộc là vì dạng người nào chuyện gì, mà có thể làm cho ông Lục tính tình luôn lạnh nhạt đã qua 5 năm mà vẫn không bỏ xuống được.

Song dù trợ lý rất tò mò, nhưng cũng không dám mở miệng hỏi, chỉ là bưng bát canh gừng vào, nhẹ giọng mở miệng đánh vỡ im lặng: “Ông Lục, hôm nay bị rơi xuống nước, uống chút canh gừng, chống cảm, để khỏi bị ốm.”

85. Chương 85: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì (1)

Lục Cẩm Niên không có phản ứng gì.

Trợ lý cũng không lên tiếng làm phiền anh, chỉ nhẹ nhàng đặt canh gừng ở trên bàn.

Động tác của trợ lý rất nhẹ, nhưng bát sứ chạm vào mặt bàn, vẫn phát ra tiếng động, dù nhỏ nhưng lại rất vang.

Lục Cẩm Niên xoay đầu lại, theo âm thanh vừa phát ra nhìn lại, đưa điều thuốc trong tay lên miệng hút một hơi dài. Sau đó anh lại nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ sát đất một lúc lâu mới đem dập điều thuốc vào gạt tàn rồi xoay người đi đến trước bàn, một tay bưng bát canh gừng lên uống một ngụm, hương vị cay nồng của gừng lan tràn trong miệng. Đột nhiên, anh như là nhớ tới điều gì, nhìn trợ lý lặng lẽ lui ra gần đến cửa, ra tiếng hỏi: “Vẫn còn sao?”

Trợ lý dừng lại một chút, rất nhanh liền phản ứng lại câu hỏi của anh, nghĩ đến anh còn muốn uống canh gừng, lập tức gạt đầu nói: “Tôi sẽ đi lấy cho ông.”

Lục Cẩm Niên nhẹ giọng “Được” một tiếng, sau đó cúi đầu thổi thổi cho bớt nóng, lại uống thêm một ngụm, ngửi điệu thoảng có vẻ mơ hồ không rõ nói: “Mang cho phòng 5231 một bát.”

Trợ lý ngay lập tức trở mắt tại chỗ, ai ở phòng 5231?

Lục Cẩm Niên thấy trợ lý mãi không có phản ứng gì, liền ngẩng đầu, ánh mắt lạnh nhạt hướng về phía trợ lý, sau đó lại bổ sung một câu: “Nói là đoàn làm phim sắp xếp.”

Trợ lý hiểu ý của Lục Cẩm Niên, lấy canh gừng đưa qua bên đó rồi nói là do đoàn làm phim chuẩn bị chứ không phải do anh dặn mang đến, liền vội vàng gạt đầu, “a” một tiếng rồi nhanh chóng rời khỏi phòng.

Trợ lý chỉ mất tầm năm phút đi đưa canh gừng xong rồi quay lại.

Lục Cẩm Niên ngồi trên ghế, tay cầm bát canh gừng vẫn còn hơi nóng nghi ngút bốc lên, nghe được tiếng đẩy cửa, diêm nhiên giương mắt lên quét về phía trợ lý, lạnh nhạt hỏi một câu: “Đưa xong rồi.”

“Vâng” Trợ lý do dự một chút, rồi đem tình hình chi tiết báo lại: “Thực ra cô Kiều không có trong phòng, là trợ lý Triệu Mạnh của cô ấy ra nhận.”

Ấn đường Lục Cẩm Niên hơi nhăn lại, anh cúi đầu, cầm bát canh lên chậm rãi uống một ngụm, còn chưa kịp nuốt xuống, lại nghe trợ lý nói tiếp:

“Cô Triệu nói, cô Kiều ở dưới lầu cùng bầu Tôn đánh bài, nói là bầu Tôn muốn cùng cô ấy bàn luận thêm về diễn xuất.”

Động tác của Lục Cẩm Niên ngay lập tức dừng lại, bàn tay dùng sức nắm chặt chiếc bát, ánh mắt đầy vẻ lạnh nhạt, ước chừng qua hai giây, Lục Cẩm Niên mới đem nước canh trong miệng nuốt xuống, giống như việc không liên quan đến mình, thản nhiên gạt đầu một cái: “Biết rồi.”

Dừng một chút, Lục Cẩm Niên lại mở miệng nói: “Đêm nay không còn việc gì nữa, cậu có thể về phòng.”

Trợ lý yên lặng rời khỏi phòng được một lúc, Lục Cẩm Niên mới đem bát đặt lại trên bàn, sắc mặt lạnh lẽo quan sát khung cảnh bên ngoài cửa sổ, sau đó liền lấy di động của mình ra, ngón tay lướt nhanh trên màn hình, gửi đi một tin nhắn.

86. Chương 86: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì (2)

Lục Cẩm Niên đợi đến khi trên màn hình điện thoại lqđ di động hiện dòng “Tin nhắn đã gửi” mới thuận tay đặt điện thoại di động ở một bên.

Tối nay thật sự là vận may của Kiều An Hảo, bốn người chơi mạt chược, chỉ có mình cô thắng, mà mỗi lần cho cô nã pháo* đều là bầu Tôn ngồi ở đối diện cô, hai người kia chỉ giả vờ chơi để làm nèn.

(Trong chơi mạt chược, nã pháo thắng nhà dưới một trăm nhưng lại bại bởi trung pháo ba mươi lần. => thật ra không hiểu với không rành mấy cái quy luật của mạt chược lắm T__T)

Không ít diễn viên có thể được vai diễn tốt nhờ đi lấy lòng đạo diễn hoặc nhà sản xuất. Lúc chơi mạt chược, cố ý thua nhường nhà sản xuất hoặc đạo diễn, làm cho bọn họ vui vẻ, có thể đổi lấy vai diễn. Mà Kiều An Hảo thắng liên tục hơn mười lần, thắng được một số tiền trong túi của bầu Tôn thì cô cũng không muốn chơi nữa.

Bầu Tôn cũng không cưỡng ép cô tiếp tục chơi, ngược lại giơ cổ tay, nhìn thời gian, nói: “Chơi lâu như vậy cũng mệt rồi, nếu không ngại thì tôi mời mọi người ra ngoài ăn khuya chút?”

Kiều An Hảo còn chưa lên tiếng, ngược lại hai nữ diễn viên kia lại rất phấn khởi luôn miệng nói “Được”.

“Tôi biết gần đây có một quán bán hải sản không tệ, đến đó đi.” Bầu Tôn một bên nói ra quyết định, một bên cầm lấy di động, gọi điện cho trợ lý của mình.

Kiều An Hảo thừa dịp lúc bầu Tôn gọi điện thoại, suy nghĩ tìm có gì để từ chối, kết quả di động lại đột nhiên rung lên, cầm lên vừa thấy, là Lục Cẩm Niên gửi tin nhắn, chỉ có mấy chữ đơn giản: “Cô cầm kịch bản đến đây.”

Tuy rằng Kiều An Hảo không đoán được đang êm đẹp vì sao Lục Cẩm Niên lại muốn cô cầm kịch bản đi tìm anh, nhưng vẫn cảm ơn anh bất ngờ gửi tin nhắn đến.

Vì thế, Kiều An Hảo đợi bầu Tôn cúp điện thoại xong liền đưa di động tới trước mặt của bầu Tôn, giọng nói có phần áy náy nói: “Tôn tổng, thật ngại quá, ông Lục muốn tôi cầm kịch bản đi tìm anh ấy, có thể là muốn nói về vấn đề quay phim ngày mai, cho nên tôi không thể đi ăn khuya cùng mọi người rồi, thật xin lỗi.”

Bầu Tôn nói mời mọi người đi ăn khuya, thật ra mục đích thật sự là mời Kiều An Hảo. Lúc ông ta lần đầu tiên thấy cô, hai mắt đã sáng rực, cho nên mấy ngày nay, ông ta mới quan tâm cô như vậy, đương nhiên ông ta làm vậy là có mục đích, rất đơn giản, chính là muốn Kiều An Hảo.

Nào biết lần đầu lấy việc làm người phát ngôn cho hợp đồng quảng cáo mỹ phẩm để dụ dỗ, kết quả Truyền thông Hoàn Ảnh lại cho cô nhận một hợp đồng quảng cáo, một minh tinh không thể cùng lúc làm đại diện nhiều thương hiệu, cho nên chỉ có thể từ bỏ.

Hiện tại ông ta muốn diễn trò – mê hoặc cô, vốn tưởng rằng đi ra ngoài ăn khuya, uống chút rượu, sau đó suôn sẻ phát sinh chuyện gì đó, rồi tiếp theo cho cô vai nữ chính, người phụ nữ này cũng là của ông rồi, bây giờ được nửa đường lại nhảy ra Lục Cẩm Niên tìm cô có việc muốn nói.

Hai lần liên tục đều bị phá hủy, đáy lòng bầu Tôn có chút bức bối, nhưng lại không dám trêu chọc Lục Cẩm Niên, cho nên đành phải lqđ cố gắng cười trừ, bộ dạng giả bộ như không có việc gì, tiện thể sờ tay Kiều An Hảo, nói: “Tiểu Kiều, em có việc thì đi trước đi, lần sau chúng ta sẽ ăn khuya, lần sau.”

87. Chương 87: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì? (3)

Từ khi kết hôn cho đến nay, Lục Cẩm Niên chưa bao giờ chủ động đi tìm Kiều An Hảo

Đây chính là lần đầu tiên.

Trực giác của phụ nữ nói cho cô biết rằng Lục Cẩm Niên tìm cô căn bản không liên quan gì đến kịch bản, nhưng nghĩ mãi cô cũng không nghĩ ra được nguyên nhân anh muốn tìm mình.

Kiều An Hảo mang theo tâm tình phức tạp trở lại phòng khách sạn của mình, cầm kịch bản lên rồi bước vào thang máy, nhìn những con số màu đỏ đang không ngừng tăng lên phía trên cửa thang máy. Tẩy chay những trang web ăn cắp truyện của diễn đàn lê quý đôn chấm cơm. Nhớ tới cảnh tượng lần trước đến phòng Lục Cẩm Niên đưa kịch bản, anh liều mạng giày vò ép buộc cô, Kiều An Hảo nhin không được rùng mình, tận đáy lòng càng thêm lo lắng.

Cửa thang máy mở ra, Kiều An Hảo bước ra, bên ngoài hành lang vắng lặng không người, cô tạm dừng bước, dùng sức nắm chặt kịch bản trong tay, đi về phía phòng Lục Cẩm Niên.

Đứng trước cánh cửa phòng 1001, Kiều An Hảo hít sâu vài hơi, mới run rẩy nhấn chuông cửa.

-

Lục Cẩn Niên nghe được tiếng chuông cửa vang lên, nhưng không lập tức đứng dậy đi ra mở, mà ngược lại đi đến trước bàn đọc sách, cầm lấy xấp kịch bản của mình đi vào phòng tắm, sau đó anh không hề do dự xé kịch bản làm thành từng mảnh nhỏ, ném vào trong bồn cầu rồi xả nước.

Chờ đến khi dòng nước trong bồn cầu cuốn trôi những mảnh giấy nhỏ thoát xuống sạch sẽ, Lục Cẩn Niên mới đi ra khỏi phòng tắm và mở cửa cho Kiều An Hảo.

-

Chuông cửa vang lên một lúc lâu mà không thấy ai ra mở, ngay lúc Kiều An Hảo cho rằng Lục Cẩn Niên không có trong phòng, vừa định thở phào nhẹ nhõm thì bất chợt cánh cửa trước mắt bị người bên trong giật mạnh mở ra.

Thân thể cô chột cứng đờ, sau đó nín thở, ngược mắt, liếc nhanh nhìn qua Lục Cẩn Niên, thậm chí chưa thấy rõ gương mặt anh đã vội cúi thấp đầu xuống, nhỏ giọng hỏi một câu: “Anh Lục, anh gọi tôi mang kịch bản lên đây có việc gì không?”

Lục Cẩn Niên không để ý đến lời nói của Kiều An Hảo, chỉ hơi nghiêng người qua một bên tạo thành một lối nhỏ bên cạnh cho cô, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên: “Vào đi.”

Ngay khi Kiều An Hảo vừa đi qua người Lục Cẩn Niên thì cánh cửa phía sau lưng cô đã bị anh nhẹ nhàng đóng lại, lee quyy donn vang lên tiếng “rắc”. Cô nhin không được khẽ run run, dừng bước chân, cô xoay người lại đối diện với Lục Cẩn Niên đang ở sau lưng và đem vấn đề vừa mới hỏi anh hỏi lại một lần nữa: “Anh Lục, anh tìm tôi có chuyện gì không?”

Như lúc này, Lục Cẩn Niên vẫn không trả lời câu hỏi của cô, nhưng lần này anh không hề mở miệng nói một lời nào cả.

Lục Cẩn Niên trầm mặc khiến cho Kiều An Hảo cảm giác càng áp lực hơn, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được mùi vị không vui của anh.

Kiều An Hảo nhất thời sợ tới nỗi toàn thân căng thẳng, tưởng rằng anh sẽ lại lên cơn như lần trước.

Khoảng nửa phút sau, Lục Cẩn Niên chột mở miệng, giọng bình tĩnh: “Tôi không thấy kịch bản của mình, cho tôi mượn kịch bản của cô để .”

88. Chương 88: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì? (4)

Trong phim Khuynh Thành Thời Gian, hầu như hai người đều đóng cùng nhau, cho nên kịch bản của hai người cũng gần như y chang nhau.

Lục Cẩn Niên nói chuyện bình tĩnh như vậy... khiến Kiều An Hảo có chút khó tin mà ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Lục Cẩn Niên, thấy trên mặt anh không có chút tức giận, lo lắng mới thả lỏng một ít. Sau đó lập tức đưa kịch bản hơi nhắm nhúm vì bị cô cầm chặt, suy nghĩ một chút, nói: “Kịch bản để ở chỗ anh, tôi đi trước. Sau khi anh photo xong, thì nói tôi biết, tôi sẽ đến lấy.”

Ánh mắt Lục Cẩn Niên lạnh xuống, nhìn chằm chằm Kiều An Hảo đang cúi đầu trước mặt trong chốc lát, sau đó nhận lấy kịch bản trong tay Kiều An Hảo, xoay người đi vào trong phòng khách. Khi đi qua chỗ ghế sofa, anh cầm kịch bản chỉ chỉ nói: “Cô ngồi ở đây chờ một chút.”

Sau đó không để cho Kiều An Hảo từ chối, liền cầm kịch bản đi vào trong phòng ngủ.

Kiều An Hảo rón rén ngồi trên ghế sofa, nhìn qua cửa phòng ngủ đang mở, thấy Lục Cẩn Niên đứng trước bàn đọc sách, tháo kịch bản của cô ra, sau đó đặt toàn bộ vào trong khay máy photo mini của khách sạn, tiếp đó truyền đến tiếng sột soạt của máy photo hoạt động.

Máy photo hoàn toàn tự động, Lục Cẩm Niên khởi động xong, liền xoay người đi ra phòng khách.

Kiều An Hảo hoảng sợ lập tức thu hồi tầm mắt đang dừng trên người Lục Cẩm Niên lại.

Lục Cẩm Niên ra khỏi phòng ngủ, nhìn thoáng qua Kiều An Hảo đang căng thẳng ngồi trên ghế salon, sau đó đi thẳng đến một bên quầy bar, rót một cốc nước, đưa tới trước mặt Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo hơi ngạc nhiên, mới vội vàng vươn hai tay nhận lấy cốc nước, nhẹ giọng nói một câu “Cảm ơn”.

Lục Cẩm Niên không nói năng gì, chỉ thờ thái nhàn hạ ngồi ở bên cạnh Kiều An Hảo trên ghế salon, cầm lấy remote trên bàn, mở tivi đang phát sóng chương trình văn nghệ tổng hợp.

Đó là chương trình Kiều An Hảo thích xem nhất, nhưng lúc này Lục Cẩm Niên lại đang ngồi cạnh cô, mỗi cái hít thở của cô, đều có thể ngửi thấy mùi hương đặc trưng trên người anh, làm cho tim cô đập bình bịch bình bịch ngày càng nhanh, mà càng nhanh cô lại càng hồi hộp, cô càng hồi hộp lại càng không có lòng dạ nào mà xem tivi. Lee quý don chăm cơm. Cuối cùng vì muốn làm dịu cảm xúc, Kiều An Hảo đành phải liên tục uống nước trong cốc nước.

Lục Cẩm Niên thấy cốc của Kiều An Hảo đã cạn, bình thản hỏi: “Uống nữa không?”

Kiều An Hảo bị âm thanh bất thành linh của Lục Cẩm Niên làm cho hoảng sợ, vội vàng lắc lắc đầu, đặt cốc lên bàn trước mặt, sau đó mới phát hiện lòng bàn tay mình ướt đầm mồ hôi.

Lúc này Kiều An Hảo còn có thể dùng cốc nước để che giấu sự hồi hộp của mình, nhưng hiện tại hai tay cô lại trống không, chỉ có thể cứng ngắc ngồi bên cạnh Lục Cẩm Niên, mà càng ngồi lâu cả người Kiều An Hảo lại càng cứng. Đến cuối cùng, cô cảm thấy cả người mình như hóa đá.

89. Chương 89: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì? (5)

Editor : LemonPhan

Beta-er : Mèo WiWi

Tuy rằng khi nhìn vào tivi Lục Cẩm Niên biểu hiện hết sức bình tĩnh nhưng thật ra lực chú ý của anh vẫn đặt trên người Kiều An Hảo, anh có thể cảm nhận rõ ràng cô đang câu nệ lẫn bất an. Lúc đầu có ly nước trong tay thì không sao, lúc cô cầm ly trà lên uống, nhưng ngay khi cô đã uống xong thì liền bất động như bị người khác điểm huyết, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh, mọi hành động đều cực kỳ dè dặt và cẩn thận.

Đáy lòng Lục Cẩm Niên hiện lên một cảm giác thất vọng tràn trề, ánh mắt anh trở nên ngẩn ngơ, nhìn vào tivi một hồi, sau đó chợt đứng lên, lời nói không nghe ra một chút cảm xúc: “Tôi đi xem kịch bản photo xong chưa.”

Sau đó liền nhanh chóng đi khỏi.

Lục Cẩm Niên đi khỏi, cảm giác như ngọn núi lớn đè trên người được dời đi, khiến cho Kiều An Hảo cuối cùng cũng hô hấp lại bình thường. Cô vỗ vỗ ngực mình, hít thở vài hơi thật sâu, sau đó toàn thân thả lỏng dựa vào trên ghế salon, xem tivi.

Trong tivi, người dẫn chương trình vừa kể một câu chuyện cười, tuy Kiều An Hảo không dám cười to nhưng vẫn không thể nhịn được mà nâng lên khóe môi.

Lục Cẩm Niên đang ngồi trước chiếc bàn sách trong phòng ngủ diễn đàn lê quý đôn, nhất cử nhất động của cô tại phòng khách đều được anh thu hết vào trong đáy mắt mình, anh hơi ngáy người ra, nhưng trong chớp mắt anh liền khôi phục lại trạng thái bình tĩnh như trước, dời lực chú ý của mình từ trên người cô chuyển sang máy photo vẫn còn đang hoạt động.

Kiều An Hảo sợ lát nữa Lục Cẩm Niên trở lại, để tránh cho mình khỏi xấu hổ nên cô đành phải nhắm mắt giả vờ ngủ.

Căn phòng trở nên tĩnh lặng, ngoại trừ truyền tới tiếng sột soạt của máy photo bên ngoài thì không còn bất kỳ âm thanh nào nữa cả.

Lúc đầu Kiều An Hảo vừa nhắm mắt, trong đầu còn suy nghĩ một mớ hỗn loạn, nhưng sau một chập, mơ hồ hồ ngủ lúc nào không hay.

1 7 ăj l quy öj Sau khi photo xong, Lục Cẩm Niên ghim lại kịch bản của Kiều An Hảo, cầm ra, kết quả lại thấy cô đang nghiêng ngả dựa vào ghế salon ngủ mất tiêu.

Bước chân vô thức dừng lại, anh đứng nguyên tại chỗ một lát, sau đó xoay người trở về phòng ngủ cầm theo một tấm chăn mỏng, đi tới trước ghế salon nơi cô đang say ngủ, anh nhẹ nhàng đắp tấm chăn lên người cô.

Kiều An Hảo ngủ rất say nên căn bản không nhận thức được chuyện gì đang diễn ra.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm vào gương mặt lúc ngủ xinh đẹp của cô một hồi, mới vươn đôi tay thon dài của mình, nhẹ nhàng, chậm chậm hướng về gò má của cô. Ngay khi tay anh sắp chạm vào làn da của Kiều An Hảo thì động tác anh bất chợt dừng lại, những ngón tay anh vẫn đang ở trên không trung bất động rất lâu, sau cùng như thể đang cố gắng thuyết phục chính bản thân mình, anh mới từ từ hạ bàn tay mình xuống, chạm nhẹ nhàng vào tóc mai của Kiều An Hảo, chớp mắt anh vội thu bàn tay lại rất nhanh, đứng lên và trở về phòng ngủ.

Bởi vì Kiều An Hảo ngủ trên ghế salon, tư thế không được thoải mái, vì vậy ngủ chừng một tiếng, cô liền tỉnh giấc, mở đôi mắt ra thoáng có chút mơ hồ nhìn cách bày trí chung quanh, sau đó chợt nhớ tới chuyện mình đang ở trong phòng của Lục Cẩm Niên, cô lập tức từ trên ghế salon bật đứng dậy.

90. Chương 90: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì? (6)

Editor : Mèo WiWi

Vì Kiều An Hảo ngủ trên ghế salon, tư thế không thoải mái, cho nên ngủ hơn một tiếng thì tỉnh dậy. Cô mở mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn khung cảnh xung quanh, sau đó mới đột nhiên nhớ ra đây là phòng của Lục Cẩm Niên. Toàn bộ đại não nháy mắt thanh tỉnh lại, cô vịn vào thành ghế lập tức đứng lên.

Tấm chăn đắp trên người Kiều An Hảo liền rớt xuống đất khi cô đứng dậy.

Bên trong im phăng phắc. Vốn là mở tivi, nhưng chẳng biết đã được tắt lúc nào. Cũng không có tiếng sột soạt của máy photo trong phòng ngủ, chắc là đã photo xong kịch bản rồi.

Kiều An Hảo bước nhanh đi về phía phòng ngủ ddlqd, lại cảm thấy mình vừa giẫm lên cái gì đó, cúi đầu thì thấy ngay tấm chăn mỏng. Kiều An Hảo sững sốt một chút, mới khom người nhặt tấm chăn lên, sau đó giữ lấy chăn mà chờ đợi người ra.

Đây là chăn Lục Cẩm Niên đắp cho cô trong lúc ngủ sao?

Biết rõ hẳn hành động như vậy cũng không phản ánh lên cái gì, nhưng trong thâm tâm Kiều An Hảo vẫn le lói một tia vui sướng mong manh, khỏe môi nhin không được nhẹ nhàng cong lên, sau đó ôm chặt tấm chăn trong lòng, chạy nhanh về phía phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ không khóa, bên trong đèn đóm sáng trưng. Kiều An Hảo không trực tiếp xông vào, mà đứng ở trước cửa phòng ngủ.

Ban đầu lúc ở trong phòng khách, Kiều An Hảo cũng không nghe thấy mùi thuốc lá. Lúc này đứng ở cửa, mùi thuốc lá kích thích liền xông vào mũi. Kiều An Hảo âm thầm nhứ mảy, đưa đầu vào trong phòng ngủ, nhìn thấy Lục Cẩm Niên nằm sấp trước bàn đọc sách, dđlqđ vẫn không nhúc nhích.

Theo phép lịch sự, Kiều An Hảo vươn tay gõ một cái lên cửa phòng ngủ. Thấy Lục Cẩm Niên không có phản ứng, cô lại gõ cửa, vừa gọi: “Anh Lục.”

Người đàn ông vẫn không trả lời, dường như nằm trên bàn đã chìm vào giấc ngủ.

Kiều An Hảo do dự một chút, rón rén đi vào phòng ngủ. Cô đi đến trước cửa sổ, mở cửa ra.

Những làn gió đêm lành lạnh thổi tới, Kiều An Hảo nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên chỉ mặc áo ngắn tay, suy nghĩ một lúc, liền thận trọng đi tới bên người Lục Cẩm Niên, đắp chăn lên người anh.

Toàn bộ mặt Lục Cẩm Niên đều chôn dưới cánh tay, làm cô không nhìn được gương mặt anh. Sau khi Kiều An Hảo đắp chăn, cô nhìn chăm chăm đầu Lục Cẩm Niên một hồi, liền lặng yên không tiếng động vươn tay, muốn cầm lấy kịch bản bày ở trên mặt bàn bày rời đi.

Chỉ là, bàn tay cô vừa đưa đến phía trước kịch bản, người đàn ông nằm trên bàn bỗng dưng ngẩng đầu lên. Kiều An Hảo sợ đến vội vã rút tay trở về, quay sang Lục Cẩm Niên giải thích rõ: “Tôi gõ cửa rồi, nhưng anh không phản ứng, vì vậy tôi tự ý đi vào.”

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, chỉ quay đầu nhìn qua cửa sổ khe hở, lại nhìn vào chiếc chăn khoác lên người mình.

Kiều An Hảo thấy anh hành động như vậy, đáy lòng có chút khẩn trương, vội vã lại lên tiếng: “Trong phòng hơi hôi mùi thuốc lá, nên tôi đã mở cửa sổ, gió thoáng lại sợ anh bị cảm lạnh.”

91. Chương 91: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì (7)

Editor: xẩm xẩm

Lục Cẩm Niên vẫn như trước không hề mở miệng nói gì cả, chỉ là đưa tay nắm nhẹ tấm thảm mỏng trên người mình, vẻ mặt lạnh nhạt dần trở nên có chút nhu hòa, một lát sau mới nhẹ nhàng quay đầu về phía Kiều An Hảo nói một tiếng “Ừ”, xem như trả lời câu nói vừa rồi của cô. Sau đó, anh cầm lấy kịch bản trên mặt bàn đưa về phía Kiều An Hảo: “Kịch bản của cô.”

Kiều An Hảo len lén nâng mí mắt lên nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên, từ trên mặt anh thấy được một vẻ bình tĩnh thường lệ, hoàn toàn không để ý đến việc cô vừa tự ý bước vào phòng ngủ của anh rồi lại tự ý mở cửa sổ. Lúc này, cô mới âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, vươn tay ra nhận lấy kịch bản, thế nhưng thời điểm tay cô vừa chạm vào kịch bản, giọng nói của anh đột nhiên vang lên: “Cảm ơn.”

Kiều An Hảo có chút kinh ngạc, ngay lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Lục Cẩm Niên.

Trước khi kết hôn, trong thời gian năm năm dài đằng đẵng đó, cô và anh gần như không bao giờ xuất hiện cùng lúc, cũng trong nửa năm qua sau khi kết hôn, anh đối với cô đều lạnh nhạt và không kiên nhẫn. Sau khi lấy nhau, hoặc là anh mặc kệ không quan tâm đến lời cô nói, hoặc là anh sẽ dùng những lời lẽ cay độc nhất để chỉ trích cô, đúng vậy, đã sáu năm rồi anh chưa từng thốt ra được một câu nói dù là bình thường nhất đối với cô.

Đây là lần đầu tiên anh khách sáo nói một câu “Cảm ơn”, chỉ hai chữ đơn giản, nhưng lại làm cho lòng cô trong nháy mắt sinh ra một sự cảm động không thể nói thành lời.

Kiều An Hảo nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên một lúc mới bắt đầu hồi phục lại tinh thần, cô cảm giác được nơi đáy mắt có chút nóng lên, sau đó liền vội vàng vàng rữ mi mắt xuống, che lại sự ứ đọng trong mắt, cầm lấy kịch bản trong tay anh, ôm vào trong lòng, nhẹ giọng nói một câu: “Không cần khách khí”

Lần này, Lục Cẩm Niên không đáp lại cô.

Kiều An Hảo im lặng đứng trước mặt Lục Cẩm Niên trong chốc lát, sau khi ổn định cảm xúc, mới lại mở miệng: “Cái kia, thời gian cũng không còn sớm, tôi đi xuống trước.”

Lục Cẩm Niên gật đầu, buồn bực phát ra một tiếng “Ừ”, tiếp đó khi cô quay người đi, lại bỗng nhiên nghĩ đến lúc trợ lý trở về sau khi mang canh gừng cho cô, nói với mình rằng bầu Tôn tìm cô để bàn luận về một kịch bản mới vô cùng quan trọng, vì vậy ngay lập tức lên tiếng: “Đúng rồi, còn có chút chuyện.”

Kiều An Hảo có phần nghi hoặc xoay người, nhìn về phía Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên nhìn lướt qua chiếc bàn trước mắt, sau đó nhàn nhã mở miệng nói:

“Gần đây Hoàn Ảnh truyền thông mới đầu tư một bộ phim cổ trang, giống như Khuynh Thành thời gian, biên kịch và đạo diễn đều là những người xuất sắc nhất, tạm thời vẫn chưa công bố chính thức, diễn viên cũng chưa có, dự tính sau khi quay xong Khuynh Thành thời gian sẽ bắt đầu bấm máy, tôi dự định sắp xếp vai nữ chính cho cô, cô hãy chuẩn bị đi.”

92. Chương 92: Trong Mắt Anh, Tôi Là Cái Gì ? (8)

Tổng cộng Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên ngủ với lqđ nhau 3 lần.

Lần đầu tiên hai người đều say rượu, Kiều An Hảo chủ động câu - dẫn Lục Cẩm Niên, sau khi tỉnh lại vì che giấu tình cảm của mình đối với Lục Cẩm Niên mà mở miệng nói muốn vai diễn trong Địa lão thiên hoàng.

Lần thứ hai lúc Lục Cẩm Niên ngã bệnh, mơ mơ màng màng ngủ với cô, sau khi tỉnh lại, câu đầu tiên liền hỏi cô “Muốn cái gì?”, ngay lúc cô đối diện với sự truy vấn của anh, vì tránh cho anh nhìn ra mình thích anh, đành mở miệng nói muốn vai diễn trong Khuynh thành thời gian.

Lần thứ ba là cô tới đưa kịch bản cho anh, anh không nói một lời kéo cô vào trong phòng tắm, gội nước lạnh lên cô cả buổi, còn hung hăng cần bả vai cô một cái, như phát tiết sự tức giận cũng giống như ngủ với cô, sau đó lúc về nhà, cho cô một hợp đồng quảng cáo làm đại diện thương hiệu để cô ký.

Bây giờ, trong lúc anh bất chợt mở miệng nói chuyện với cô, cho cô một vai diễn trong bộ phim tiếp theo, đây không phải đại biểu cho bọn họ muốn bắt đầu lần giao dịch thứ tư sao.

Sau này còn có thể có lần thứ năm, lần thứ sáu, thứ bảy thứ.....

Cứ tiếp tục như vậy, khi nào sẽ là lần cuối cùng?

Mà cô, trong đáy lòng Lục Cẩm Niên, vĩnh viễn là loại phụ nữ dựa vào việc giao dịch bằng thân thể.

Kiều An Hảo dùng sức ôm lấy kịch bản trong tay, khẽ mấp máy môi, giống như đã ra quyết định, nhìn về phía Lục Cẩm Niên mở miệng nói: “Tôi không muốn nhận vai diễn này.”

Từ lâu Kiều An Hảo đã không còn muốn giao dịch với Lục Cẩm Niên như vậy nữa, mỗi một lần ngủ với anh xong, cô lại nhận lấy lợi ích tốt từ anh, trong lòng không có nửa điểm vui vẻ, chẳng qua chỉ có nỗi buồn vô tận và suy đoán lung tung.

Chỉ có mình bị thương mới có thể gần gũi anh như vậy, đoán rằng có phải tận đáy lòng anh cảm thấy cô rất hèn hạ hay không.

Suy cho cùng thích một người, mới có thể để ý trong lòng người đó đánh giá mình như thế nào.

Kiều An Hảo biết, cho dù cô sạch sẽ thuần khiết, anh cũng sẽ không thích.

Thậm chí, bây giờ cô làm như vậy, rất có thể chặt đứt cơ hội tiếp xúc thân mật duy nhất của bọn họ.

Nhưng Kiều An Hảo thật sự không muốn giao dịch hèn hạ xấu xa tồn tại giữa cô và Lục Cẩm Niên, bởi vì cô không muốn Lục Cẩm Niên vốn không thích mình lại khinh thường mình, cũng càng sợ mỗi lần cùng anh làm xong giao dịch xong, chứng kiến sự chán ghét trong mắt của anh.

Lục Cẩm Niên nhú mảy lại, trong giọng nói lạnh lùng có chút thắc mắc: “Tại sao?”

Kiều An Hảo rũ mắt xuống, trong lòng yên lặng hình thành lời nói, mới ngẩng đầu nhìn Lục Cẩm Niên, nuốt một ngụm nước miếng, lên tiếng nói: “Tôi không muốn tiếp tục loại giao dịch này với anh nữa.”

Loại giao dịch này..... Đương nhiên Lục Cẩm Niên biết loại giao dịch mà Kiều An Hảo nói, đó là cô ngủ với anh để đổi lấy lợi ích.

Lúc trước người chủ động đưa ra giao dịch với anh là cô, hiện tại người lên tiếng muốn phá hủy giao dịch là cô, hơn nữa lqđ tối nay, bầu Tôn tìm cô, muốn thảo luận với cô về bộ phim mới.....

93. Chương 93: Trong Mắt Cô, Tôi Là Cái Gì? (9)

Ánh mắt Lục Cẩm Niên lập tức trở nên lạnh lẽo, lúc biết cô ở dưới lầu đánh bài và thảo luận về phim mới với bầu Tôn, đáy lòng anh như thiêu như đốt. Lần này cũng không kiềm chế được nữa, anh đứng lên không hề báo trước, kéo cánh tay Kiều An Hảo khiến cô ngã lên bàn. Anh vươn tay chế trụ cổ của cô, nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, giọng hơi tàn lãnh[1] mở miệng hỏi: “Kiều An Hảo, trong mắt cô, tôi là cái gì?”

Tính tình Lục Cẩm Niên trước nay luôn như thế, tới không báo trước. Kiều An Hảo bị anh dùng sức đè xuống, đập xuống bàn gỗ cứng rắn khiến lưng cô đau nhói.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm vào mắt cô, phảng phất như có lửa giận đang bùng cháy. Anh cắn răng nghiêng lợi lặp lại lời vừa nói, gầm nhẹ: “Tôi hỏi cô, trong mắt cô, tôi là cái gì?”

Anh dường như dốc hết toàn lực gầm lên câu kia, thậm chí những ngón tay đang nắm cổ cô cũng bắt đầu run, giọng anh sắc bén mấy móc nhưng lại mang theo vẻ run rẩy: “Là công cụ để vào giới showbiz? Hay là bàn đạp để cô tiến thân? Bây giờ có người chủ động mời cô tham gia đóng phim, cho nên cô liền một cước đá tôi đi?”

Lòng ngực Lục Cẩm Niên phập phồng theo từng lời nói, dẫn đến cả người anh cũng run lên: “Hay là nói, leo lên giường tôi ba lần đã chán rồi, nên muốn leo lên giường tên khác?”

Kiều An Hảo sợ Lục Cẩm Niên đang nổi trận đùng đùng, toàn thân căng thẳng không dám nhìn anh.

Giây kế tiếp, tay Lục Cẩm Niên sẵn đang nắm cổ tay Kiều An Hảo, đột ngột kéo cô khỏi bàn, mạnh mẽ đẩy sang giường lớn, nguồn diễn đàn lê quý đôn chấm cơm, sau đó không nói tiếng nào liền hung hăng nằm đè lên người cô.

“Kiều An Hảo, cô có nghe chuyện đem ra bán mà còn có thể kỳ kèo biếng nhác chưa? Giữa hai chúng ta, lúc nào tới phiên cô quyết định?”

Nói xong, Lục Cẩm Niên liền cường bạo chặn lại môi Kiều An Hảo thân. Cái hôn này không phải là nụ hôn, giống dùng toàn lực ra sức cắn hơn. Một tay anh nặng nề cởi bỏ quần áo cô, ném xuống giường.

Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô hơi ửng đỏ, như là không cam lòng hoặc như là tuyệt vọng, ngay cả giọng nói kiêu căng băng giá lúc này cũng trở nên khàn khàn: “Kiều An Hảo, đừng tưởng rằng cô nhận được hai bộ phim, thì cánh đã cứng cáp rồi. Tôi cho cô biết, tôi có thể đưa cô lên thì cũng có thể đẩy cô xuống. Vai nữ chính này, cô muốn cũng được, không muốn cũng vậy, đều phải làm cho tôi.”

Theo sau lời nói, anh không có khúc dạo đầu nào, cứ thế liền mạnh mẽ xông thẳng vào.

94. Chương 94: Trong Mắt Em, Tôi Là Cái Gì? (10)

Như lần trong phòng tắm kia, anh mạnh mẽ đâm cô đau đớn, không có gì gọi là ôn nhu thương hương tiếc ngọc, chỉ là đơn thuần phát tiết mà thôi.

Rõ ràng lúc trước khi cô chủ động trèo lên giường anh, anh đã tức giận biết bao nhiêu, còn nói với cô, cho dù chỉ chạm vào cô, le.quy.don. cũng phải xem anh có hứng thú hay không. Anh rõ ràng là không muốn chạm vào cô, cũng không mong muốn cùng cô có giao dịch, chẳng qua lúc trước là cô chủ động, sau đó mới đạt thành giao dịch như thế. Mà hiện tại, cô như anh mong muốn đưa ra yêu cầu không tiếp tục giao dịch này nữa, nhưng vì sao anh lại muốn phát hỏa như vậy?

Anh còn nói... Cô không muốn dựa hơi anh nữa, mà kiếm người khác đệm lưng... Ở trong mắt anh, cô bị gán mác là dùng cơ thể để tiến thân ư?

Kiều An Hảo biết, dù mình có giải thích, Lục Cẩm Niên cũng chưa chắc sẽ tin. Nhưng cô đấu tranh tư tưởng một hồi, vẫn không nhận được mở to mắt, miễn cưỡng chịu đựng cơn đau do Lục Cẩm Niên gây ra, nhẹ giọng nói một câu: “Tôi không nghĩ muốn đi dựa dẫm vào người khác, tôi chỉ là muốn về sau tự dựa vào chính mình.”

Thực ra cô rất muốn nói, cô yêu anh, không muốn để anh khinh thường cô, nên mới không muốn làm giao dịch này. Nhưng cô cuối cùng vẫn không nói lên lời. Phải biết rằng, lúc trước cô đã hỏi anh thích người nào, nhưng đổi lấy một câu chắc như đinh đóng cột của anh, mặc kệ anh thích ai, thì cô cũng không có khả năng. Nếu cô nói yêu anh, không biết anh sẽ nói những lời khó nghe cỡ nào nữa.

Lục Cẩm Niên không nghĩ đến Kiều An Hảo sẽ đột nhiên mở miệng nói chuyện, anh chợt ngừng động tác, mất một lúc mới phản ứng được rốt cục cô nói câu đó là ý gì.

Không dựa vào người khác, chỉ dựa vào bản thân? Nếu tối nay bầu Tôn không có nói sẽ lập tức cho cô một vai nữ chính của phim mới, cô sẽ nói như vậy với anh sao? Suy cho cùng, vẫn là bởi vì cô nhờ anh mà có thể tham gia hai bộ phim, mở ra con đường dễ dàng vào giới showbiz, sau đó anh hết giá trị lợi dụng, cô liền muốn cắt đứt quan hệ với anh.

Thực ra, cho tới nay, không phải cô đều đối với anh như vậy sao? (*cào tường* bao giờ mới đến đoạn sủng đây trời!)

Cô tận dụng hết khả năng lẫn biện pháp để trốn tránh anh, rời xa anh... Có thể không dính líu quan hệ với anh thì tuyệt đối sẽ không cùng anh có liên hệ gì. Thậm chí khi bọn họ gặp nhau cùng một chỗ, cô hoàn toàn không thèm nhìn anh lấy một cái.

Đáy mắt Lục Cẩm Niên hiện lên một tầng đau thương nhàn nhạt, chỉ là trong nháy mắt liền bình thường trở lại, không rên một tiếng tiếp tục muốn cô, thậm chí lực đạo so với lúc này còn mạnh hơn.

Bởi vì đau mà phía dưới cô chật hẹp khiến anh run run, toàn thân anh cứng đờ, lực đạo hơi dịu đi một chút, nhưng vẫn như cũ có chút thô bạo.

Vừa kết thúc, Lục Cẩm Niên ngay cả ý nghĩ dừng lại trên giường một giây trong đầu cũng đều không có, trực tiếp từ trên người của Kiều An Hảo, nhanh chóng xoay người xuống giường, đi vào phòng tắm.

95. Chương 95: Tình Yêu Không Thể Yêu (1)

Lục Cẩm Niên tắm xong đi ra, mặc lên người quần áo sạch sẽ, mới quay đầu nhìn về phía giường, Kiều An Hảo vẫn đang nằm trên đó.

Cô cuộn tròn người trên giường, da thịt trắng nõn lại có vài chấm xanh tím, nơi bả vai vẫn còn lưu lại dấu răng của anh mấy ngày trước bây giờ đã bắt đầu kết vảy, có lẽ bởi vì đau đớn, toàn thân còn đang run lẩy bẩy.

Lục Cẩm Niên cứ nhìn Kiều An Hảo như thế, có một loại xúc động nhen nhóm trong lòng muốn được ôm cô vào trong lòng mà an ủi, vỗ về, nhưng cuối cùng cũng chỉ dùng sức nắm chặt quả đấm, hung hăng đem nhớ nhung trong lòng áp xuống.

Lục Cẩm Niên cất bước đi đến cửa phòng ngủ, sau đó lại dừng bước, chần chừ một hồi, lại quay bước chân đi đến bên cạnh giường.

Kiều An Hảo cảm giác Lục Cẩm Niên đang đến gần mình, trong phút chốc hồi hộp đến mức ngừng thở.

Lục Cẩm Niên duỗi tay ra, đem mặt Kiều An Hảo quay lại đối diện với anh, sắc mặt cô bởi vì đau đớn mà có chút tái nhợt. Lục Cẩm Niên cố gắng áp chế sự đau lòng, cất giọng tỉnh táo lạ thường nói gần từng chữ: “Kiều An Hảo, tôi cảnh cáo cô, giao dịch giữa chúng ta, tôi muốn bắt đầu thì bắt đầu, muốn kết thúc thì kết thúc, không đến lượt cô khoa tay múa chân quyết định đâu.”

Lục Cẩm Niên dùng sức mân mê môi cô một chút, tiếp tục nói: “Cô cũng không cần lo lắng tôi sẽ muốn cô cả đời, chờ tôi chơi chán, cho dù cô có cầu tôi, tôi cũng sẽ không cần, đến lúc đó cô ở trong vòng tròn giải trí này tự dựa vào chính mình mà bước tiếp đi.”

Đáy mắt đen nhánh sáng rõ của Kiều An Hảo biến đổi có chút ảm đạm, sắc mặt vốn đã tái nhợt, hiện tại một chút sắc hồng cũng không có.

Lục Cẩm Niên hung hăng đem tầm mắt từ trên mặt Kiều An Hảo rút đi, sau đó lạnh nhạt quay người rời đi.

Kiều An Hảo cũng không có ở lại lâu trong phòng của Lục Cẩm Niên, anh đi được chừng mười phút, cô liền cố hết sức từ giường đứng lên, nỗ lực kìm nén đau nhức khắp người để quay về phòng mình.

Triệu Manh vẫn chưa ngủ, còn đang nằm trên giường chơi trò chơi, thấy cô trở về liền cao hứng để điện thoại di động xuống, kết quả còn chưa mở miệng nói chuyện, liền thấy sự chật vật của Kiều An Hảo đập vào mắt, vui vẻ nhanh chóng biến mất, sau một lát mới lại mở miệng nói chuyện: “Cái tên Lục Cẩm Niên đó, lại gây sức ép cho cậu sao?”

Kiều An Hảo mệt mỏi nằm tại giường, sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm trần nhà một hồi, sau đó cong môi cười cười, ra vẻ nhẹ nhàng nói: “Triệu Manh, cậu biết không? Mình đến Hoàn Ảnh truyền thông thực ra là để có được vai nữ chính trong phim cổ trang, là vai nữ chính, bởi vì mình muốn trở thành tâm điểm.”

Triệu Manh không có nói chuyện, chỉ chăm chú nhìn Kiều An Hảo, vì bị nhìn như thế, Kiều An Hảo rốt cuộc không thể cười được nữa, cô chậm rãi quay đầu, đưa lưng về phía Triệu Manh, nhắm hai mắt lại.

Trong phòng trở nên an tĩnh lạ thường, được một lát, Triệu Manh mới mở miệng nói: “Kiều Kiều, nửa năm trước, đột nhiên cậu âm ỉ muốn gia nhập giới giải trí, thiên kim tiểu thư như cậu, mục đích thực sự muốn gia nhập giới giải trí là gì?”

96. Chương 96: Tình Yêu Không Thể Yêu (2)

Kiều An Hảo không lên tiếng.

Vấn đề này, lúc trước chú thím có hỏi qua, tuy rằng cha mẹ cô mất sớm, nhưng bọn họ đối xử với cô như cha mẹ ruột thịt, không nỡ để cô chịu bất kỳ ủy khuất nào, cho nên không muốn cô vào giới giải trí cam chịu sự khổ cực này, cuối cùng vẫn là cô nói hết lời, nói cô tham gia giới giải trí để chơi đùa một chút, lúc này bọn họ mới đồng ý.

Thật ra làm sao mà cô chơi đùa..... Cô bước vào vòng luẩn quẩn này là vì anh, vì điều này mà phát hiện chẳng qua anh chỉ xem cô như một món đồ chơi thuần túy, vì điều này chẳng biết lúc nào anh có thể sẽ chơi chán cô.

Bởi vì cô thấy hằng năm anh và Tổng Tương Tư được bầu chọn là cặp đôi đẹp nhất màn ảnh, cô cũng muốn trở thành cặp đôi màn ảnh với anh, mặc dù việc bầu chọn cặp đôi màn ảnh kia là giả tạo, do quần chúng

tưởng tượng ra, nhưng cô vẫn muốn, bởi vì cô thật sự không có cơ hội trở thành người yêu của anh trong hiện thực, giống như vì có thể cùng anh sắm vai vợ chồng, nên cô đáp ứng giúp Hàn Như Sơ.

Nhưng mà bây giờ, cô mới cảm nhận sâu sắc được, rốt cuộc anh chán ghét cô, khinh thường cô bao nhiêu.

Kiều An Hảo nghĩ đến đây, nhin không được vui trong chăn, 13 năm, 13 năm yêu anh, cô thật sự không biết, rốt cuộc mình còn có thể kiên trì yêu anh như vậy bao lâu nữa.

Kiều An Hảo chậm chạp không lên tiếng, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, ngay lúc Triệu Manh nghĩ Kiều An Hảo sẽ không trả lời vấn đề của mình thì Kiều An Hảo quay đầu, nhìn cô cười, nửa thật nửa giả nói: “Bởi vì giới giải trí kiếm tiền nhanh chóng.”

“Dừng..., cậu thiếu tiền vậy sao?”

“Không ai ghét tiền nhiều, không phải sao?”

“Đúng đúng đúng, Kiều Kiều kiếm tiền, nhớ chia phần tó.”

“Không thành vấn đề, một trăm đồng cho cậu một đồng.”

“Quả nhiên nhà tư bản đều hút máu.”

“Ha ha.”

“Kiều Kiều, mặc kệ có chuyện khó khăn gì xảy ra, cậu yên tâm, mình cũng sẽ giúp đỡ cậu.”

Kiều An Hảo lập tức trầm mặc lại, trong chốc lát, giọng cô buồn bực hờn dỗi nói: “Triệu Manh, cảm ơn cậu.”

-

Từ đêm Kiều An Hảo nói ra ý hủy bỏ giao dịch, sau đó Lục Cẩm Niên giận dữ, trừ khi Kiều An Hảo bắt đắ dĩ gặp mặt lúc quay phim, những lúc khác, cũng cố hết sức để có thể tránh né Lục Cẩm Niên, đương nhiên, ngay cả khi hai người buộc phải gặp mặt, Kiều An Hảo đều im lặng, có thể không mở miệng nói chuyện đều cố gắng hết sức không mở miệng.

Quay phim xong, trừ lúc Kiều An Hảo đến phòng ăn ăn cơm, không có đi qua sảnh nghỉ ngơi dưới lầu, đến phòng ăn cũng đứng ở trước cửa vụng trộm xem Lục Cẩm Niên có ở bên trong không, nếu có, cô sẽ về phòng khách sạn trước, đợi sau khi anh ăn xong rồi rời khỏi, cô lại đi ăn, đương nhiên lúc này, trong phòng ăn cũng chỉ còn lại cơm thừa rượu cạn.

Thoáng một cái đã trôi qua nửa tháng, bởi vì Tổng Tương Tư có hoạt động, cho nên đoàn làm phim được nghỉ ngơi 3 ngày, mà đúng ngày lqđ ngày nghỉ này là sinh nhật của Tổng Tương Tư, cô mời toàn bộ đoàn phim đi ăn uống vui chơi.

97. Chương 97: Tình Yêu Không Thể Yêu (3)

Kiều An Hảo biết Lục Cẩm Niên sẽ tham gia tiệc sinh nhật của Tổng Tương Tư. Vì để tránh chạm mặt với Lục Cẩm Niên, Kiều An Hảo tất nhiên không muốn đi.

Nhưng Tổng Tương Tư đã cố ý thông báo cho cô, dù cô không đi cũng muốn đích thân đi nói một tiếng. Vì vậy Kiều An Hảo liền đưa tiền cho Triệu Manh mua chiếc túi xách hiệu Chanel, rồi tự mình mang lên tầng trên cùng.

Phòng của Tổng Tương Tư là 1005. Tổng Tương Tư mở cửa, thấy Kiều An Hảo thì nở môi cười, liền nhường đường, nói: “Cô Kiều, mời vào.”

“Không cần đâu.” Kiều An Hảo cũng cười cười, đem túi trong tay đưa tới: “Vì hơi gấp nên chưa chuẩn bị quà tặng. Cái này tặng cho cô.”

Tổng Tương Tư nhìn thoáng qua nhãn hiệu bên ngoài, biết là đồ đắt tiền, nhưng không nói ra miệng, thoải mái nhận lấy: “Cảm ơn.”

Kiều An Hảo lúc này mới lên tiếng nói mục đích chính: “Chị Tương Tư, buổi tối tôi có chút chuyện, có thể không tham gia tiệc sinh nhật của chị được. Thật xin lỗi.”

“Bây giờ còn sớm, chúng ta liền xuất phát, nếu buổi tối cô có việc thì sớm một chút cũng được...” Tổng Tương Tư cật lực mời Kiều An Hảo, lời còn chưa nói hết, bất chợt cách đó không xa, dien'dan'le'quy'don câu nói lạnh lùng vọng tới: “Tổng Tương Tư, tôi cho tới bây giờ cũng không biết cô còn có sở thích miễn cưỡng người nha!”

Kiều An Hảo nghe thấy giọng Lục Cẩm Niên, vô thức cầu chặt tà áo, ổn định tâm tình rồi nhẹ giọng nói: “Chị Tương Tư, tôi thật sự có việc, trợ lý còn đang chờ tôi, tôi đi xuống trước.” Nói xong, do dự một chút, Kiều An Hảo quay về phía Lục Cẩm Niên, rủ mí mắt, không nhìn đến Lục Cẩm Niên, chào hỏi một tiếng: “Chào ông...”

Editor : Mèo WiWi

Kiều An Hảo còn chưa dứt lời, trước mặt đột nhiên truyền đến tiếng đóng mạnh cửa “rầm”. Cơ thể Kiều An Hảo khe khẽ run, ngẩng đầu, thấy cửa phòng của Lục Cẩm Niên đã đóng chặt, cô cắn môi dưới, quay đầu về phía Tổng Tương Tư miễn cưỡng cười, nói một tiếng “tạm biệt”, liền hướng về phía thang máy rời đi.

-

Buổi tối, Tổng Tương Tư cầm ly rượu, sau khi nghỉ ngơi ở ngoài ban công yên tĩnh vắng lạnh, thấy Lục Cẩm Niên đứng một mình ở chỗ sân thượng hút thuốc, lưỡng lự một chút, mới đạp gót giày đi tới, sau đó sóng vai đứng bên cạnh Lục Cẩm Niên.

Nhận thấy có người tới, Lục Cẩm Niên kẹp điều thuốc, dạm mạp quay đầu nhìn lướt qua Tổng Tương Tư, không có ý muốn mở miệng nói chuyện.

Tổng Tương Tư hợp tác với Lục Cẩm Niên nhiều năm như vậy, sớm đã quen tính cách này của anh, không để ý chút nào dựa vào lan can ban công, nhìn bầu trời đầy sao, bưng ly rượu lên, uống một ngụm rượu, sau đó ánh mắt hờ hững khi có người gặp họa, thông dong mở miệng: “Lục đại ảnh đế, gần đây tâm tình của anh hình như bởi vì một người phụ nữ mà trở nên cực kỳ ổn định nhỉ.”

Lục Cẩm Niên nghe như cỡ nào nhàm chán, cười nhạt “hừ” một tiếng, xoay người rời đi.

Tổng Tương Tư cũng không ngăn lại, chỉ từ từ xoay người, nhìn bóng lưng Lục Cẩm Niên, tuyệt không sợ chết mở miệng hỏi: “Mà người phụ nữ kia, là cô Kiều An Hảo.”

98. Chương 98: Tình Yêu Không Thể Yêu (4)

Editor : Nguyệt Vỹ

Beta-er : Mèo WiWi

Tổng Tương Tư cũng không ngăn lại, chỉ từ từ xoay người, nhìn bóng dáng Lục Cẩm Niên, không một chút nào sợ chết mở miệng hỏi: “Mà người phụ nữ kia, chính là cô Kiều An Hảo.”

Thân ảnh Lục Cẩm Niên khe khẽ khựng lại, nhưng vẫn tiếp tục bước đi.

Tổng Tương Tư cầm lên ly thủy tinh để cao, chậm rãi uống một ngụm rượu đỏ, khoé môi chứa một tia cười, nâng giọng cao lên vài phần, nói với bóng lưng Lục Cẩm Niên: “Cô Kiều An Hảo té xuống nước, Lục đại ảnh đế không do dự một giây liền nhảy theo. Mà tôi và Lục đại ảnh đế biết nhau nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy Lục đại ảnh đế lúc nào biết quan tâm người như vậy đâu!”

Bước chân Lục Cẩn Niên dừng lại, nhưng không quay đầu nhìn Tổng Tương tư phía sau, mà đứng tại chỗ hai giây, rồi lại cất bước đi.

Tổng Tương Tư tay lắc ly rượu, như đang lẩm bẩm tiếp tục nói: “Lúc quay phim, Lục đại ảnh đế nhìn thì đều như đang nhàn nhã ngồi ở vị trí của mình, thờ ơ với tất cả mọi thứ xung quanh, nhưng là dư quang nơi khoé mắt, vẫn luôn liếc về phía trước góc bên phải, là vì sao đây?”

Tổng Tương Tư tự hỏi tự trả lời: “Bởi vì cô Kiều An Hảo ngồi ở phía trước góc bên phải ha... phía trước góc bên phải...”

Lục Cẩn Niên xoay mạnh người, nhìn chằm chằm Tổng Tương Tư, trong mắt bốc lên ngọn lửa, mở miệng âm điệu lạnh như băng: “Tổng Tương Tư, tôi còn không biết hoá ra cô lại lẩm điều như vậy đấy!”

“Lục đại ảnh đế, anh thế này có tính là thẹn quá thành giận không?” Tổng Tương Tư căn bản không đem uy hiếp của Lục Cẩn Niên để vào mắt, mặt mày nở nụ cười nhìn Lục Cẩn Niên tự mình nói tiếp: “Nhiều chuyện là thiên tính của phụ nữ, huống chi còn là chuyện về Lục đại ảnh đế, tôi đương nhiên cảm thấy hứng thú. Chẳng qua, Lục đại ảnh đế, buổi chiều cô Kiều An Hảo rõ ràng đang nói chuyện với tôi, anh chen cái miệng vào làm gì? Có phải biết người ta cố ý trốn tránh anh, mới không đi tiệc sinh nhật của tôi, nên trong lòng khó chịu?”

“Tổng Tương Tư...” Lục Cẩn Niên bị đâm trúng tim đen, giọng nói càng lạnh hơn, như bất cứ lúc nào cũng có thể không nể tình mà trở mặt.

“A, tôi quên mất, anh chẳng những trong lòng khó chịu, anh còn ghen tị khi thấy cô Kiều An Hảo nhìn tôi lúc cùng tôi nói chuyện, còn khi nói chuyện với anh lại lười không liếc mắt nhìn anh một cái, dien‘dan‘le‘quy‘don‘com sau đó anh liền đem cửa đóng rầm như vậy, chắc chắc... Lục đại ảnh đế, tôi còn không phát hiện ra anh cũng có một mặt đáng yêu như vậy đấy, ngay cả dấm chua của phụ nữ cũng ăn...”

“Nhàm chán!” Lục Cẩn Niên đột nhiên cảm thấy bản thân lúc này quay người cùng cái cô Tổng Tương Tư này giảng đạo lý chính là lựa chọn không sáng suốt, trực tiếp khinh thường ném ra hai chữ, liền xoay người lại.

Lần này Tổng Tương Tư ngược lại lại đứng lên, đuổi kịp Lục Cẩn Niên, không chút để ý toàn thân anh đang toả ra hàn khí, nghiêng đầu, nhìn một bên mặt anh, tủm tỉm cười hỏi một câu: “Này, Lục đại ảnh đế, Kiều An Hảo rốt cuộc là gì của anh?”

99. Chương 99: Tình Yêu Không Thể Yêu (5)

Kiều An Hảo rốt cuộc là gì của anh?

Câu hỏi này khiến bước chân Lục Cẩn Niên hơi chậm lại, chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt, lập tức anh liền cười khê một tiếng, ném ra một câu “Bệnh tâm thần”, liền tăng tốc độ, lướt qua Tổng Tương Tư, trực tiếp rời khỏi bữa tiệc sinh nhật của cô.

Bệnh thần kinh?

Tổng Tương Tư bĩu môi, “cắt” một tiếng, Lục đại ảnh đế là đang mắng cô bệnh thần kinh, hay mới là mắng cô Kiều An Hảo bị bệnh thần kinh?

-

Lúc Lục Cẩn Niên đi ra khỏi bữa tiệc sinh nhật của Tổng Tương Tư, bên ngoài trời đã đổ mưa lớn.

Trợ lý vì có việc nên đã sớm quay về nội thành. Lục Cẩn Niên mở cửa xe, ngồi vào chỗ điều khiển, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ xe. Mưa to tầm tã, anh ngẩn người một lúc, rồi phát động xe, chậm rãi lên đường.

Trong xe rất an tĩnh, chỉ có tiếng mưa to ngoài xe. Thanh âm như vậy, lớp lớp từng phát từng phát đều như đập vào nơi lồng ngực trái yếu mềm của Lục Cẩm Niên, đập khiến trái tim anh có chút hít thở không thông, sau cùng dứt khoát liền mở radio.

Bên trong truyền phát tin tiết mục, thị trợ lý khai chiếc xe này thì, anh ta thích nghe nhất là kênh tiết mục tình cảm.

Thực ra, Lục Cẩm Niên khá khó hiểu, một nam trợ lý hai mươi bảy tuổi, làm sao lại thích nghe loại tiết mục tình cảm đàn bà con gái này. Vì vậy anh vươn tay, lúc đang định đổi đài, lại nghe được MC nam bên trong, dùng giọng khàn khàn nhưng lại nhu hòa nói: “Tại sao đôi khi, tình yêu có thể khiến một người liều mạng để kiếm tiền?”

Vấn đề này, như dẫn theo một dòng điện, đánh trúng ngón tay Lục Cẩm Niên. Đầu ngón tay run rẩy một chút, sau đó liền chuẩn bị đổi tay lái, đặt trở lại lên vô lăng, mắt nhìn thẳng con đường phía trước, một bên nghe như vẻ tiết mục tình cảm này thiếu cơ sở thực tế.

“Thực ra, nhiều khi, cái bọn họ kiếm cũng không phải tiền, mà là kiếm chút ít quyền lợi cho người họ yêu. Bởi vì khi anh yêu một người, người đó sẽ là người đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất trong đời anh. Trong trái tim anh, cô ấy chính là điều tốt đẹp nhất trên thế giới. Nếu anh yêu cô ấy, anh sẽ muốn đem những thứ tốt nhất trên thế giới này cho cô ấy.”

“Tiền không nhất định có thể so sánh một người yêu anh bao nhiêu, nhưng người không có đồng xu dính túi thì không thể yêu.”

“Vì vậy, bọn họ liều mạng kiếm tiền, chỉ là vì để cho bản thân trở nên ưu tú hơn, sau đó mới đi yêu người mà mình yêu sâu đậm.”

Để cho mình trở nên ưu tú hơn, sau đó đi yêu người mà mình yêu sâu đậm...

Chẳng bao lâu sau lê quý đôn chấm cơm, đáy lòng của anh, cũng là có ý niệm như vậy.

Kế tiếp, người MC nam nói cái gì đó, Lục Cẩm Niên cũng không lắng nghe kỹ, tâm trí vẫn đều lơ lửng với những lời ấy.

Sau khi quanh quanh quẩn quẩn, vẫn có chút không muốn đi hồi tưởng lại, cũng không muốn đụng vào, chuyện cũ giấu ở đáy lòng nơi sâu nhất, yếu mềm nhất, cứ như vậy từ từ hiện lên trong đầu.

100. Chương 100: Tình Yêu Không Thể Yêu (6)

Mọi người thường nói, đứa trẻ là thiên sứ do Thiên Chúa phái xuống.

(*để cho văn vẻ nên chỗ này Mèo WĩWĩ áp dụng theo đạo chúa ghen)

Lục Cẩm Niên nghĩ, cho dù anh là thiên sứ, cũng không muốn bị người khác xem như thiên thần.

Một số người sinh ra là việc vui danh chính ngôn thuận. Cũng có một số người sinh ra đã định sẵn là cái ung nhọt bị người kỳ thị, như anh chẳng hạn, một bản thể không nên tồn tại trên thế giới này.

Nhà họ Hứa gia là danh môn vọng tộc ở thủ đô, sản nghiệp lớn, có bề dày lịch sử. Tất nhiên đằng sau sự thịnh vượng lâu dài này là quan hệ thông gia - truyền thống bất ly khai nhưng lại là gông xiềng tục tũ.

Năm mà Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ liên hôn, Hứa Vạn Lý bởi vì say rượu mà đã xảy ra mối tình một đêm với một tiểu minh tinh hạng ba trong làng giải trí.

Sự tình đôi khi phát sinh rất hay có tính hí kịch. Chỉ một đêm như thế, hai tháng sau, tiểu minh tinh lại phát hiện mình đã dính bầu. Vừa khéo, qua vài ngày, tin tức liền đưa tin Hàn Như Sơ cũng mang thai. Diễn, đàn, lê, quý, đôn, chấm, cơm Tám tháng cùng một ngày, tiểu minh tinh và Hàn Như Sơ cùng sinh, chỉ khác là, một ở phòng sinh hạng vip trong bệnh viện, một ở phòng sinh hạng ba bình thường. hai người phân biệt

đản tiếp theo tử, tiểu minh tinh hài tử phải sớm Hàn Như Sơ hài tử lưỡng mấy giờ sinh ra. Hai người đều sinh con trai, nhưng đứa bé của tiểu minh tinh ra sớm hơn đứa của Hàn Như Sơ hai tiếng.

Thực ra mấy năm nay, Lục Cẩm Niên vẫn luôn không nghĩ ra, trước đây lúc tiểu minh tinh phát hiện mình mang thai, mục đích thật sự bà sinh đứa bé ra rốt cục là gì? Có thể là tiền, có thể là địa vị, nhưng bất kể đến tốt cùng là vì cái gì, người phụ nữ mãi mãi đều có lúc mềm yếu nhất. Lúc mang thai tháng thứ mười, nhìn thấy đứa bé oa oa chào đời, mục đích ban đầu cứ thế biến thành tình mẫu tử chân thật. Tiểu minh tinh có thể là sợ bị chia cắt với cốt nhục của mình, cho nên sau cùng cái gì cũng không làm, cũng không dám để người nhà họ Hứa biết, cứ như vậy chịu một nhọc mang theo cốt nhục mà người nhà họ Hứa không biết, tự mình nuôi dưỡng.

Có lẽ sự tình sẽ dừng ở đây rồi kết thúc. Thế nhưng năm đứa nhỏ của tiểu minh tinh lên ba, bị phát hiện ra tế bào máu có vấn đề, nhất định phải thay tủy, mới có thể sống sót.

Tiểu minh tinh trước hết thử xét nghiệm bản thân, nhưng HLA của bà và đứa bé không hợp, sau khi bị rơi vào đường cùng, liền tìm tới nhà họ Hứa.

Vào lúc đó Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ, mặc dù cưới nhau vì lợi ích nhiều hơn tình cảm, nhưng hai người có cuộc sống hôn nhân rất hài hòa, le.quy.don Hứa Vạn Lý vẫn luôn diễn vai hình tượng người đàn ông yêu vợ thương con. Cho nên lúc tiểu minh tinh mang theo một đứa bé đột nhiên vào cửa, chắc chắn không thể nghi ngờ là hoàn toàn đánh vỡ cục diện như vậy rồi.

Hứa Vạn Lý không có tình cảm với tiểu minh tinh, đêm hôm đó chẳng qua là khoảnh khắc ông hoang đường nhất thời say rượu, mà sự tồn tại của đứa bé của tiểu minh tinh là bằng chứng ông đã từng phóng đảng, vết nhơ cả đời ông. Vì vậy trong lòng ông, ông vẫn luôn không muốn đứa bé Lục Cẩm Niên này tồn tại ở trên cái thế giới này.

101. Chương 101: Tình Yêu Không Thể Yêu (7)

Hàn Như Sơ càng không bằng lòng, bởi vì không cho phép người phụ nữ khác có con với chồng mình, uy hiếp đến quyền thừa kế của con trai mình.

Thế là hai người liền cố gắng đưa cho tiểu minh tinh một ít tiền, sau đó đuổi đi. Tiểu minh tinh sống chết không chịu, đau khổ cầu xin. Cuối cùng, Hứa lão gia, chính là cha của Hứa Vạn Lý đứng dậy, tuy rằng đứa bé này tới danh bất chính, ngôn bất thuận nhưng rốt cuộc vẫn là cháu của ông. Vì vậy, ông liền bắt Hứa Vạn Lý đi làm giám định HLA, thế nhưng kết quả kiểm tra vẫn là không phù hợp. Hy vọng cuối cùng liền để lại trên người thừa kế duy nhất của nhà họ Hứa - Hứa Gia Mộc, kết quả kiểm tra xong, hai người là anh em cùng cha khác mẹ nhưng HLA lại hoàn toàn phù hợp, vậy là con của tiểu minh tinh có thể được cứu rồi, nhưng Hàn Như Sơ lại sống chết không chịu ký tên đồng ý làm phẫu thuật.

Cuối cùng, không còn cách nào khác, sau khi Hứa lão gia tuyên bố không cho con của tiểu minh tinh vào ở trong nhà họ Hứa, không cho nhận tổ quy tông, không được tiếp quản tài sản của nhà họ Hứa, và Hứa Gia Mộc chính là người thừa kế duy nhất, thì Hàn Như Sơ mới đồng ý ký tên làm phẫu thuật.

Phẫu thuật hết sức thành công, sau đó, tiểu minh tinh theo như ước định ban đầu đưa Lục Cẩm Niên rời đi.

Tiểu minh tinh chưa bao giờ được là tâm điểm, sau khi sinh con xong, càng không có cách nào ở lại giới giải trí. Hiện tại tiểu minh tinh mang theo đứa con bên mình, lại không có bằng cấp gì, thật sự rất khó khăn, cuối cùng vì sinh tồn, liền bắt đầu làm việc ở hộp đêm.

Cho nên khi Lục Cẩm Niên còn nhỏ, đều phải ở nhà một mình vào ban đêm, trong ký ức của anh, mẹ luôn trở về khi đã uống rất nhiều rượu, sau đó không ngừng nôn mửa trong nhà vệ sinh.

Mặc dù ngày nào cũng trải qua rất nhiều khổ cực nhưng tiểu minh tinh chưa bao giờ tỏ ra ủy khuất trước mặt con trai của mình, bởi vì công việc của cô, mà Lục Cẩm Niên đến trường luôn bị rất nhiều bạn học cười nhạo.

Sự cười nhạo dù thơ đại đó đối với Lục Cẩn Niên lại có lực sát thương rất lớn.

Lục Cẩn Niên sau nhiều lần cố gắng kết giao bạn bè đều thất bại, cuối cùng cũng mặc kệ tất cả, tự biến mình trở thành một người cô độc, đi đâu cũng lủi thủi một mình, dần dà cũng trở thành thói quen.

Rất nhiều khi, những lời lẽ mà Lục Cẩn Niên nói ra đều rất bén nhọn, chẳng qua cũng chỉ là một cách để anh bảo vệ bản thân mình vốn đã đầy thương tích.

Khi Lục Cẩn Niên học tiểu học năm lớp sáu, tiểu minh tinh bởi vì uống quá nhiều rượu, trúng độc cồn mà qua đời, Lục Cẩn Niên dù còn nhiều người thân khác nhưng đều không thể tiếp cận được, chỉ có thể trở thành cô nhi.

Tiểu minh tinh mất đi để lại cho Lục Cẩn Niên một ít di sản, dù không nhiều nhưng cũng đủ cho anh chống đỡ được mấy năm, bên cạnh lại có bà lão hàng xóm một thân một mình không có con cái, thấy hoàn cảnh anh đáng thương liền chiếu cố anh.

102. Chương 102: Tình Yêu Không Thể Yêu (8)

Sau khi người mẹ anh yêu nhất trên cái thế giới này rời đi, tính cách anh càng trở nên lầm lì.

Cha của Hứa Vạn Lý, tức ông nội anh, tuổi càng lúc càng cao, sẽ càng nhớ tới đứa cháu nội đang lưu lạc bên ngoài. Vì vậy cứ mỗi năm ăn tết, ông sẽ cử người tới đón anh về ăn bữa cơm đoàn viên.

Mặc dù Hàn Như Sơ không phản đối, nhưng thái độ đối với anh vẫn rất khinh miệt. Mà cha ruột của anh thì chưa bao giờ thêm để mắt tới anh. Thậm chí lúc anh thấy Hứa Gia Mộc gọi “cha”, anh cũng thử hô một tiếng “cha”. Nhưng kết quả đổi lấy là lời quở mắng của Hứa Vạn Lý và chửi bới của Hàn Như Sơ. Kể từ đó, chữ “cha” này không còn nằm trong từ điển của anh.

Trên thế giới này, trẻ con luôn thuần khiết hơn hẳn so với người lớn. Hứa Gia Mộc cũng chẳng thấy mình khác Lục Cẩn Niên ở điểm nào, ngược lại rất thích người anh lớn hơn mình hai tiếng đồng hồ này. Vì vậy cậu chàng thường chủ động tiếp cận Lục Cẩn Niên, luôn mồm gọi anh là anh trai. Mặc dù mỗi lần bắt gặp, Hàn Như Sơ đều khiển trách Hứa Gia Mộc, nhưng tình bạn giữa hai người đàn ông một khi đã hình thành thì rất khó bị phá hủy.

Biến chế của Wĩ : ... tình yêu giữa hai người đàn ông một khi đã hình thành thì rất khó bị phá hủy... tên tên...

Sau đó, cha của Hứa Vạn Lý, tức ông nội của anh và Hứa Gia Mộc sau khi qua đời, anh cũng không bước qua cửa nhà họ Hứa lần nào nữa, thế nhưng lại chạm mặt với Hứa Gia Mộc càng ngày càng nhiều.

Chính vào lúc đó, Lục Cẩn Niên biết Kiều An Hảo.

Kiều An Hạ, Hứa Gia Mộc còn có Lục Cẩn Niên, ba người cùng tuổi. Kiều An Hảo nhỏ hơn bọn họ hai tuổi. Ném đá mấy trang ăn cắp truyện của lê-quý-đôn dê! Nhà họ Kiều vì muốn cho hai chị em học chung một lớp, nên hồi tiểu học đã cho đột ngột cho Kiều An Hảo nhảy hai lớp.

Nhà họ Hứa và nhà họ Kiều ở không xa, rất nhiều lần tan học, ba người Hứa Gia Mộc, Kiều An Hạ và Kiều An Hảo đều cùng nhau về nhà. Lúc ấy Hứa Gia Mộc và Lục Cẩn Niên học cấp hai, sau mỗi giờ tan học đều thích ở trong bãi tập đá banh. Kiều An Hạ bình thường đứng ở ngoài bãi tập, hô gọi Hứa Gia Mộc về nhà.

Kiều An Hảo và Kiều An Hạ cũng được xem là hot girl hồi cấp hai, mọi người đều gọi hai cô là “Đại Kiều” và “Tiểu Kiều”.

Wĩ : Thúy Kiều - Thúy Vân phiên bản ngôn tình Tàu nhể?

“Đại Kiều” Kiều An Hạ tính tình tùy tiện hấp tấp, nếu đem so Kiều An Hảo với cô thì dịu dàng điềm tĩnh hơn. Hai chị em nếu xét về nhan sắc, tất nhiên Kiều An Hảo ăn đứt, nhưng tính tình Kiều An Hạ sôi nổi

hơn. Cho nên mỗi lần Kiều An Hạ lớn giọng gọi Hứa Gia Mộc về nhà, tất cả mọi người sẽ huýt sáo, hô một tiếng “Đại Kiều”.

Kiều An Hạ tới bãi tập, Kiều An Hảo đều đi theo. Mọi người huýt sáo rõ ràng là chọc Kiều An Hạ, Kiều An Hạ cũng chẳng ngượng ngùng, ngược lại Kiều An Hảo đứng bên cạnh cô thì luôn luôn âm thầm đỏ mặt.

Lúc đó Lục Cẩm Niên đang ôm bóng, thấy mặt Kiều An Hảo đỏ gay, trong lòng không nhịn được cười ha hả, sau đó thầm trêu một câu : người ta gọi là Đại Kiều, Tiểu Kiều cậu thẹn thùng cái gì chứ.

Có điều khi đó, anh không tự hỏi chính mình một câu : Tiểu Kiều xấu hổ, thì mắc mớ gì tới anh.

103. Chương 103: Tình Yêu Không Thể Yêu (9)

Có lẽ là thời điểm đó, anh chú ý tới cô. Lòng chàng trai còn ngây thơ chưa biết cái gì là tình yêu, cũng không biết cái gì là con tim rung động, chỉ biết là cứ mỗi ngày sau giờ tan học đi đá banh, thấy được cô thì đáy lòng thoải mái lắm, không thấy cô thì cảm giác mất mát sao sao ấy.

Anh cứ thế âm thầm quan sát cô hơn nửa năm. Sau đó, vào một lần tan học trời mưa to, rốt cuộc đã có cơ hội gần gũi tiếp xúc với cô trong hiện thực.

Khi đó anh có mang theo dù, đang tính lấy trong cặp ra, nhưng lại thấy cô đội cặp chạy tới dưới mái hiên ven đường. Ngay lúc đó anh cũng không biết ra sao, đã nhét lại dù vào cặp, theo sát phía sau cô trốn vào mái hiên kia.

Lúc đó anh đang đeo headphone, nghe bài hát của Châu Kiệt Luân, nhưng lúc đứng chung một chỗ với cô thì liền tắt nhạc. Qua tai nghe, anh nghe thấy tiếng mưa ầm ầm. Từ đầu tới cuối anh cũng không quay đầu liếc nhìn cô một cái, thẳng thẩn mà nói, lúc đó tâm tình của anh có chút khấn trương. Thẳng đến mưa nhỏ đi, lúc anh đứng lên chuẩn bị rời đi, mới quay đầu nhìn cô một cái, kết quả phát hiện cô lại đang nhìn mình chằm chằm. Giây phút đó, nhịp tim tăng tốc dữ dội, anh liền vội vàng chuyển dời tầm mắt, ba bước thành hai chạy đi.

Sau lần đó anh lại có dịp tiếp xúc gần hơn với cô, đó là hôm học sinh mới lớp mười lên trường báo danh.

Thực ra anh không tính theo học phổ thông, nói như thế nào đây, học phí tốn kém, dự là thôi học vì anh gần như xài hết khoản tiền mẹ anh tích góp để lại. Nhưng nghe được từ miệng Hứa Gia Mộc biết cô lên cấp ba, vì vậy anh liền đem bán mấy món trang sức còn sót lại của mẹ anh, cộng thêm toàn bộ tiền lương làm thêm trong kỳ nghỉ hè, sau đó nộp học phí một năm.

Hôm báo danh tân học sinh, anh cố ý cùng đi chung với Hứa Gia Mộc, sau lúc Hứa Gia Mộc giới thiệu bọn anh, thực ra anh muốn tự mở miệng nói tên mình với cô, nhưng tính anh lạnh nhạt thành quen rồi diễn-đàn lê-quý-đôn, cuối cùng chỉ gật đầu, sau đó Hứa Gia Mộc mới nói tên của anh cho cô biết.

Khi đó, hai người xem như chính thức biết nhau, ít nhất lúc thỉnh thoảng gặp mặt, cô sẽ “Hi!” một tiếng với anh, anh cũng sẽ gật đầu một cái với cô, hoặc đôi khi anh cũng sẽ chủ động gọi tên cô. Đương nhiên nơi anh thích nhất lúc ấy sân thể dục, bởi vì mỗi buổi tối, lúc anh đá banh, sẽ thấy cô cùng các bạn học nữ ở trong sân trường chạy bộ. Ừ thì thực ra còn có một bí mật không bật mí cho ai biết hết, đó chính là khi mấy nam sinh nhằm chán tụ tập một chỗ bình chọn hoa khôi đẹp nhất trường, anh còn bỏ một phiếu cho cô nữa đó.

Nhưng cuối cùng, cô quả thật là hoa khôi của trường xinh nhất trong lòng tất cả nam sinh. Lúc đó anh vừa mừng vừa lo, do là cô gái mà anh nhắm trúng, sao lại cũng đẹp nhất trong lòng nhiều chàng trai như vậy chứ.

104. Chương 104: Tình Yêu Không Thể Yêu (10)

Về sau, khi anh nghe nói trường xếp lại lớp phân ban dựa vào điểm thi các môn khoa học tự nhiên, vì thế lúc thi cuối kỳ, anh đã không làm mấy câu cuối trong đề toán.

Biết sao được, ai biết cô gái anh chăm lại học kém như vậy.

Nói chung, kế hoạch thì không sai, nhưng kết quả lại hỏng bét, có quỷ mới biết sao cô đột nhiên lại đạt được thành tích cao bất ngờ như thế và vào lớp 10-1, còn anh vào lớp 10-3.

Hôm có kết quả xếp lớp đó, tâm tình của anh rất không tốt. Buổi tối một mình nằm trên giường trần trọc thật lâu, cũng không thể nào ngủ được. ((O.O) hoá ra anh thích chị trước à)

Ngày hôm sau đem cái đầu đau nhức vì một đêm không ngủ đến lớp, lại nhìn thấy một phong bì thư màu hồng trong ngăn bàn, tâm tình của anh càng thêm tệ.

Mãi cho đến một tuần sau, anh cùng mấy nam sinh đi tới căn tin trường mua nước thì tình cờ gặp cô, nhưng mà cô không thấy anh.

Cô ôm một đồng hồ ăn vặt, lúc tính tiền chợt thốt một câu: “Mình quên lấy bao nhỏ rồi.”

Lời này vừa rơi vào tai anh, anh liền chạy thẳng đến khu bán thức ăn, đứng trước đủ loại bánh bao lớn nhỏ, chờ cô qua đây, vờ tình cờ gặp nhau.

Lúc đó, anh như đang chăm chú nhìn bánh bao, thật ra khoé mắt luôn luôn để ý cô. Ai ngờ cô rõ ràng miệng la muốn mua bánh bao nhỏ, kết quả lại chạy tới nơi bán đồ dùng cá nhân, nhìn chăm chú vào đồng gói loè loẹt cả nửa ngày trời, cuối cùng cầm lấy một gói băng vệ sinh rồi đi.

Băng vệ sinh nghĩa là bao nhỏ? Đến tận bây giờ, anh cũng không lý giải được chúng rốt cuộc có liên quan gì với nhau.

Lần đầu tiên anh và cô có thời gian riêng với nhau là khi anh đang định đi toilet, thì thấy cô sắc mặt tái nhợt đứng vịn tường diễn-đàn, tay ôm bụng lê-quý-đôn, bộ dạng rất khó chịu. Sau đó, anh liền đưa cô đến phòng y tế.

Đó có lẽ là một buổi chiều đẹp nhất trong đời anh.

Ngày hôm đó mặt trời rực nắng, cô nằm trên giường cách anh không xa, anh có vẻ như đang đọc sách, nhưng tâm trí đều là hình bóng cô.

Sau đó có một bạn nữ cùng lớp đi đến, nói chuyện với anh vài câu. Đợi sau khi bạn nữ kia rời đi, cô lại hỏi anh, bạn nữ kia có phải bạn gái anh không?

Cô là hiểu lầm anh sao?

Anh vội vàng làm rõ, từ trước đến nay anh vốn ít nói, lúc giải thích, anh có nói một chút lý do anh và bạn nữ kia nói chuyện. Tiếp đó anh nghĩ thầm trong lòng là, đợi sau khi hoạt động lần này của lớp kết thúc, anh và bạn nữ kia tốt nhất là không nên nói chuyện nữa, mà sự thật chứng minh, về sau anh quả thực không thêm để ý bạn nữ kia thêm lần nào.

Song, buổi chiều ngày hôm đó, mặc dù là buổi chiều đẹp nhất trong đời anh, đồng thời cũng là một buổi chiều tự ti nhất.

Bởi vì sau khi trả tiền thuốc, 28 đồng, anh lấy ra 30 đồng. 30 đồng đó là anh cuối tuần đội nắng đi phát tờ rơi cả ngày trời mới kiếm được. Mà cô chỉ tùy tiện mở ra ví tiền, bên trong toàn một xấp tờ 100 thật dày, còn nhiều hơn phí sinh hoạt một năm của anh.

105. Chương 105: Tình Yêu Không Thể Yêu (11)

Chính từ thời điểm đó, ý nghĩ cố gắng kiếm thật nhiều tiền lúc nào cũng thôi thúc anh.

Giống như lời nói vừa phát ra từ radio kia, tình yêu không thể dùng tiền để đo đếm, nhưng không có tiền đồng nghĩa với không có khả năng để yêu, cố gắng khiến bản thân trở nên ưu tú hơn, chính là muốn có đủ tự tin để yêu cô.

Huống chi người con gái anh yêu, không phải là một người bình thường, cô chính là thiên kim tiểu thư xuất thân từ quý tộc hào môn.

Mãi sau này anh cũng vẫn kiêu lời như thế, cho nên cũng không thích cùng bạn học đi ra ngoài chơi, nhưng Hứa Gia Mộc mỗi lần đi ra ngoài, đều đã rủ cô đi cùng, cho nên anh tuy rằng không muốn đi nhưng vẫn theo đi.

Thực tế chứng minh, đi cùng bọn họ giúp anh thu thập được rất nhiều thông tin, anh biết cô muốn đi học đại học ở Hàng Châu.

Hàng Châu lớn như vậy, cũng có rất nhiều trường đại học, không biết cô sẽ học trường nào, cho dù là không thể học cùng trường nhưng ở cùng một thành phố cũng rất tốt. Nghĩ như thế, anh không chút do dự điền 3 nguyện vọng đại học đều ở Hàng Châu.

Thực tế lại chứng minh, người tính không bằng trời tính, cô rõ ràng muốn học ở Hàng Châu, thế nhưng cuối cùng lại ở lại Bắc Kinh.

Từ nay về sau, cô và anh lại chia đôi ngã đường.

Thật ra anh vì cô nên mới đi Hàng Châu, khi Hứa Gia Mộc hỏi anh vì sao không ở Bắc Kinh mà lại đi Hàng Châu, anh chỉ trả lời qua loa là đến để quay phim ở Hàng Châu.

Đến một lần, tâm tình anh không được tốt, cô lại cùng Hứa Gia Mộc còn có Kiều An Hạ đến Hàng Châu du lịch, khi anh gặp lại cô, tâm tình của anh mới tốt hơn một chút. Cũng tại thời điểm đó, anh thấy được, cuộc sống của cô xa xỉ như thế nào, quần áo cô mua đầy những thứ còn chưa mặc đến, người bán hàng nói giá thể nào cũng đều không mặc cả, lúc ấy anh có vẻ lơ đãng, nhưng thực ra lại thấy áp lực rất lớn.

Sau này, cô vẫn thường xuyên đến Hàng Châu chơi, mỗi lần đến, anh đều mời cô ăn cơm.

Cô cho tới bây giờ cũng không biết, dù anh chẳng kiếm được nhiều tiền nhưng vẫn cố gắng mời cô.

Cô càng không biết, tiền mời cô ăn cơm, chính là tiền công anh làm lụng vất vả cả một tháng.

Mãi cho đến 1 năm nọ, sự nghiệp đóng phim của anh có chút khởi sắc, có một lần lúc đang quay phim, nhận được của điện thoại của cô, nói ví tiền đã bị mất, dù đang ở rất xa chỗ cô, phim trường lại mưa to, anh ngay cả quần áo cũng chưa kịp thay, liền thuê ngay một chiếc xe đi đến.

Một đêm kia, là lần cùng nàng nhân sinh bên trong lần đầu tiên chung sống nhất thất.

Một đêm kia, trong lòng anh cảm thấy rất ngọt ngào, khoe môi còn mang theo ý cười, nửa đêm mà anh còn đi vào WC làm vài thứ.

Một đêm kia, cô cũng không biết, anh còn vụng trộm hôn môi cô một chút, sau đó, tại đáy lòng còn tự nói với mình, anh nhất định sẽ chịu trách nhiệm với cô.

Xe của Lục Cẩm Niên, đã đi vào trong thành phố, trời vẫn còn mưa rất lớn, anh có chút không nỡ rời xa hồi ức cũ.

Ở bữa tiệc sinh nhật của Tống Tương Tư, Tống Tương Tư hỏi anh, rốt cuộc cô là ai.

Anh không có trả lời.

Nếu là hiện tại anh chỉ có thể nói..... Kiều An Hảo..... Cô chính là người mà anh không thể yêu.

106. Chương 106: Tình Yêu Không Thể Yêu (12)

Xe của Lục Cẩm Niên đã tiến vào thành phố, mưa vẫn rơi như trút, nhưng anh không dám hồi tưởng nữa.

Ở bữa tiệc sinh nhật của Tống Tương Tư, Tống Tương Tư hỏi anh, Kiều An Hảo là gì của anh.

Anh không trả lời.

Nếu bây giờ để cho anh trả lời... Kiều An Hảo sao... Cô ấy là tình yêu không thể yêu của anh.

Nếu có thể quay ngược thời gian, quay về thời điểm có người hỏi anh, Kiều An Hảo là của gì của anh.

Anh có thể trả lời rằng, Kiều An Hảo sao, cô ấy là tình yêu của anh.

Nhưng về sau, đằng sau tình yêu, đã nhiều hơn một cụm tính từ - tình yêu không thể yêu.

Từ lúc anh để ý tới cô, cho đến khi anh và cô trú mưa gặp nhau lần đầu, rồi anh và cô biết nhau thông qua Hứa Gia Mộc... *dien.dan le.quy.don* Và tới cuối cùng vào cái đêm anh và cô chung một phòng kia, anh vẫn luôn nỗ lực để bản thân trở nên tốt hơn, vì theo quan điểm của anh, yêu một người, là phải duy trì thế giới của cô ấy, chứ không phải để cô ấy chịu chung thế giới của anh.

Anh mười tám tuổi tiến nhập vào làng giải trí, từ lúc ban đầu với vai thế thân, càng về sau diễn một vài vai quần chúng, rồi sau đó cuối cùng cũng đóng nam 3. Tất cả tiêu tốn bốn năm rưỡi của anh.

Trong giới giải trí, không chỉ phụ nữ bị vũ nhục, ngay cả đàn ông cũng không ngoại lệ. Huống chi anh sở hữu khuôn mặt quá xuất chúng, không chỉ phụ nữ, mà đàn ông cũng ý đồ bao nuôi anh. Anh trước giờ nói năng rất sâu sắc, lúc từ chối đã chọc giận những người có quyền thế, sau đó anh bị không ít chèn ép và bài xích.

Đó là bốn năm rưỡi khó khăn nhất đối với anh, nhưng đồng thời cũng là khoảng thời gian hạnh phúc nhất.

Mặc kệ anh gặp phải vấn đề khó khăn như thế nào, chỉ cần anh nghĩ tới anh đang nỗ lực vì người anh yêu, coi như có chịu cực hơn nữa, anh cũng cam tâm tình nguyện.

Lần cuối cùng anh đưa Kiều An Hảo rời khỏi Hàng Châu, anh chỉ còn mấy trăm đồng trên người cũng đều đưa hết cho cô. Khi đó được “thăng chức” trong phim mới, mặc dù là nam 2, nhưng lại là một vai nam số 2 đáng yêu. Anh tin chắc rằng dựa vào vai diễn đó, anh hoàn toàn có thể mở ra con đường của mình. Vì vậy, lúc đứng ở sân bay nhìn Kiều An Hảo xếp hàng kiểm tra, đáy lòng anh còn đang suy nghĩ, lần sau gặp lại cô, mối tình thâm kín nhiều năm như vậy rốt cục cũng có thể quang minh chính đại thổ lộ yêu.

Thế nhưng, nhiều khi, cuộc sống thường không như những gì bạn mong muốn.

Sau đó, nhờ vào vai nam 2, anh đã trở nên nổi tiếng đại giang nam bắc, giá trị con người khê một cái liền trở mình, phổ lớn ngõ nhỏ trong một đêm toàn bộ đều là tin tức về anh. Anh mang theo thành công sau nhiều năm phấn đấu như vậy đi tìm người thương, nhưng hết thấy cứ thế biến hóa nghiêng trời lệch đất.

107. Chương 107: Tôi Nay Tôi Không Cần (1)

Editor : Mèo WiWi

Sự thay đổi đó đã khiến mối quan hệ đang ngày càng sát gần với nhau giữa anh và Kiều An Hảo càng lúc càng xa, càng lúc càng xa... Xa đến nỗi bây giờ trở thành người xa lạ.

Cho dù đã nhiều năm trôi qua, chuyện năm đó vẫn chưa kịp hồi tưởng thì nơi mềm yếu nhất bên lồng ngực trái của Lục Cẩm Niên đau âm ỉ, ngay cả chuyện bình thường như hô hấp cũng tưởng chừng quá khó khăn đối với anh.

Lục Cẩm Niên nắm chặt vô lăng, nhìn chăm chăm cần gạt nước đang hoạt động liên tục trước mắt, thần tình căng thẳng một lúc lâu, mới nhẹ nhàng chớp động mi mắt. Mạch suy nghĩ vừa định ủa về khung cảnh năm năm trước, thì khóe mắt anh xuyên qua màn mưa dày đặc bất chợt bắt gặp một bóng dáng quen thuộc.

Mở tốc độ thật nhanh vượt qua bóng dáng kia, Lục Cẩm Niên cau mày, nhìn về phía sau qua kính chiếu hậu. Kính mờ cảm dưới trời mưa, nên tầm nhìn không được tốt, hình ảnh phản chiếu bên trong cũng mơ hồ không rõ, thế nhưng Lục Cẩm Niên vẫn nhận ra đó là ai. Anh vô thức đạp phanh gấp, xe đột ngột thắng lại, quay cửa sổ xe xuống, vươn tay lau vết nước đọng trên gương chiếu hậu, thấy Kiều An Hảo che dù, đứng dưới trận mưa to, như là đang đợi xe taxi.

Lục Cẩm Niên nuốt một ngụm nước bọt, nâng cửa sổ xe lên, đánh xe quay vòng lại.

-

Kiều An Hảo và Triệu Manh vừa mới vào thành phố, Triệu Manh liền nhận được điện thoại báo trong nhà có chút việc gấp. Triệu Manh vốn định đưa Kiều An Hảo quay về Cẩm Tú Viên, rồi mới đi xử lý chuyện trong nhà. Kiều An Hảo thấy trời còn sớm, nghĩ tới dù có quay về Cẩm Tú Viên cũng là một mình đối mặt với phòng ngủ trống rỗng d.đ.l.q.đ, vì vậy liền để Triệu Manh lái xe của cô đi giải quyết chuyện, còn bản thân cô thì xuống xe nơi gần khu trung tâm.

Lúc Kiều An Hảo vào shopping thì trời chỉ mới chạng vạng, chưa có mưa. Cô đi dạo một vòng trong trung tâm mua sắm, rồi lên khu food court ở tầng trên cùng tìm đại một quầy ăn cơm tối.

Ăn xong cơm tối thì đã chín giờ rưỡi, tới giờ trung tâm đóng cửa. Kiều An Hảo tính tiền, rồi trực tiếp đi thang máy xuống thẳng tầng trệt. Sau khi ra khỏi trung tâm, cô mới phát hiện bên ngoài đổ mưa to không biết từ lúc nào.

Kiều An Hảo lấy dù trong túi xách, chạy đến ven đường đợi một hồi, mãi vẫn không bắt được chiếc taxi trống nào. Vừa tính ngoắc tay, kết quả một Audi đen trực tiếp lướt qua xe taxi, giành trước một bước dừng ngay trước mặt cô.

Mưa quá lớn, Kiều An Hảo không thấy rõ bảng số xe. Đang định lui về sau hai bước đi ngăn đón xe taxi kia, cửa sổ xe Audi trước mặt lại đột nhiên hạ xuống, giọng nói quen thuộc mà trong trẻo nhưng lạnh lùng kèm theo tiếng mưa gió truyền tới: “Lên xe.”

Kiều An Hảo thật không nghĩ tới đây là xe Lục Cẩm Niên, giây phút nghe giọng anh kia, cô hơi ngẩn người ra. Ngay sau đó người đàn ông trong xe không kiên nhẫn liền đẩy cửa xuống xe, sau đó cũng không bung dù, bất chấp mưa lớn đi vòng qua xe, mở cửa chỗ ghế lái phụ, kéo cô tới, ra sức đẩy vào trong.

108. Chương 108: Tối Nay Tôi Không Cần (2)

Một loạt hành động được Lục Cẩm Niên thao tác rất nhanh mà lại chắc chắn, căn bản không cho Kiều An Hảo cơ hội phản kháng, liền đóng sầm cửa ghế lái phụ, rồi bước nhanh vòng về xe.

Lục Cẩm Niên vừa thắt dây an toàn, vừa đạp ga, kết quả khóe mắt liếc thấy Kiều An Hảo chưa nịt dây an toàn, ngón tay cầm vô lăng miết hai cái, đột nhiên xoay người, tiến tới bên người Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo bị Lục Cẩm Niên bất thành linh tiến lại gần liền hoảng sợ, cô không biết Lục Cẩm Niên muốn làm gì, theo bản năng liền nhích ra sau một chút.

Lục Cẩm Niên thấy hành động của cô như vậy, đáy lòng không nhịn được mà hiện lên một tia trào phúng không biết làm sao, thực chán ghét anh tới gần như vậy?

Lập tức mặt mày Lục Cẩm Niên nháy mắt lạnh lẽo, đôi môi mím thật chặt, dùng sức kéo lấy đai an toàn của Kiều An Hảo, mạnh mẽ đeo vào, sau đó rất nhanh trở về chỗ ngồi. Tiếp đó, anh đạp thật mạnh chân ga, xe không hề có dấu hiệu báo trước liền phóng đi, mà Kiều An Hảo ngồi ở bên cạnh hoàn toàn không kịp chuẩn bị cả thân thể liền ngã về phía trước.

Sau giao dịch bất hòa lần trước, khiến anh giận dữ, thì đây là lần đầu tiên hai người ở chung một chỗ.

Kiều An Hảo không biết làm sao, xe đã chạy được một lúc, cô còn vẫn duy trì tư thế khi Lục Cẩm Niên nhét mình lên xe, không hề di chuyển.

Lục Cẩm Niên không mở miệng nói chuyện, cô cũng lặng thinh không nói, bên trong xe chỉ có tiếng mưa ngoài cửa sổ cùng tiếng quảng cáo trong radio.

Kiều An Hảo không dám quay đầu nhìn Lục Cẩm Niên, cho nên chỉ có thể lén lút xoay đầu, nhìn xuyên qua kính xe sau khi bị mưa cọ rửa có chút mờ sương, quan sát thấy vẻ mặt Lục Cẩm Niên nhìn qua có chút không được tốt, nhất thời tâm tình lúc đầu vì nhìn trộm anh mà có chút lo lắng, lại càng trở nên lo lắng bất an hơn, tay không một tiếng động cầm lấy túi, ngay cả hô hấp cũng trở nên có chút thật cẩn thận.

Không khí như vậy có chút áp lực, Kiều An Hảo dần dần cảm thấy hô hấp không thông, vì thế liền vắt hết óc suy nghĩ ra một cái đề tài. Lúc nói chuyện, liền hít sâu một hơi: “Anh... Không phải là đi tham gia bữa tiệc sinh nhật của chị Tương Tư sao? Sao đã về thành phố rồi?”

Lục Cẩm Niên thật không ngờ Kiều An Hảo lại chủ động nói chuyện với mình, hỏi hành tung của mình, anh hơi ngạc nhiên một chút, sau mấy giây, mới chớp mắt tỉnh lại, sau đó mặt mày lạnh như băng mới hơi hơi giảm một ít, tuy rằng không có nhìn Kiều An Hảo, nhưng trong giọng điệu lạnh lùng, lại dụ đi một ít: “Ra về trước.”

Dừng chốc lát, Lục Cẩm Niên nhớ Kiều An Hảo hỏi hai câu, từ nhỏ bởi vì cô đơn, không thích giao tiếp cùng mọi người, cho nên vẫn luôn rất ít nói, nhưng đối với những câu hỏi Kiều An Hảo chủ động mở miệng, mặc kệ là ngày trước hay là hiện tại, anh nếu có thể trả lời bao nhiêu, liền cố gắng trả lời bấy nhiêu.

109. Chương 109: Tình Yêu Không Thể Yêu (3)

Anh rời khỏi tiệc sinh nhật của Tống Tương Tư sớm, thật ra, là vì cái cô nàng Tống Tương ấy không biết bị bệnh thần kinh gì, tự dưng chạy ra nói lảm nhảm chuyện tâm tư thầm kín của anh, anh bị ép bí quá nên phải rút đi.

Đáy lòng anh lúc đó đã lộn tùng phèo lên hết rồi, vừa mới ra cửa là trời đổ mưa, cứ thế hiên ngang chạm vào nơi yếu mềm nhất của trái tim anh, sau đó không tự chủ lái xe hướng về Cẩm Tú Viên.

Sau biến cố năm năm đó, có vài tâm sự không dám mảy may tiết lộ, Lục Cẩm Niên không muốn trả lời câu hỏi thứ hai của Kiều An Hảo. Bởi vì đôi khi, có thể nói chuyện với cô nhiều thêm mấy từ thôi, anh cũng cảm thấy đó là một niềm hạnh phúc trộm được.

Lục Cẩm Niên do dự, tìm kiếm một câu trả lời rất chung chung: “Lát nữa có chút việc bận, sẽ quay về sau.”

Khoảng cách giữa hai câu chừng hơn một phút. Cho nên khi Lục Cẩm Niên bắt chợt nói ra câu sau, Kiều An Hảo có chút ngạc nhiên, quay đầu lại nhìn anh rồi mới phản ứng được rằng anh đang trả lời cho câu hỏi sau của mình, liền vội vã gật đầu bày tỏ cô đã biết rồi, một lát sau còn “Ồ” một tiếng.

Lục Cẩm Niên đi theo con đường Kiều An Hảo hay đi hướng về Cẩm Tú Viên. Lúc Kiều An Hảo thấy khu trung tâm mua sắm bên ven đường, biết 100 mét phía trước có một trạm tàu điện ngầm, hiện tại mới chỉ mười giờ tối, tàu điện vẫn còn hoạt động. Lục Cẩm Niên đội mưa lớn như vậy quay về nội thành xử lý công chuyện, lại còn rời tiệc sinh nhật của Tống Tương Tư sớm nữa, chắc hẳn là có chuyện rất gấp. Nơi này cách Cẩm Tú Viên còn một đoạn, nếu như đưa cô về, rồi lại vội vàng chạy đi, không biết có làm lỡ...

Kiều An Hảo ngơ ngậy, cuối cùng vẫn mở miệng nói với Lục Cẩm Niên: “Phía trước 100 mét có ga tàu điện ngầm, anh thả tôi xuống đó, tôi đi tàu điện về là được rồi. Anh cứ đi xử lý chuyện của anh trước đi.”

Đáy mắt Lục Cẩm Niên hơi ảm đạm, cô thật sự suy nghĩ thông tình đạt lý vì anh ư, hoặc là muốn sớm thoát khỏi anh?

Lục Cẩm Niên nắm chặt vô lăng, không phản ứng, như thể không nghe thấy lời của cô.

Nhiều khi anh đều như thế, nghe được ý muốn trốn tránh anh trong lời nói của cô, nhưng anh trực tiếp bỏ qua.

Kiều An Hảo đương nhiên biết Lục Cẩm Niên bình thường hay lơ lửng cô như thế, nên cô cũng không đoán ra Lục Cẩm Niên có đồng ý với đề nghị của cô hay không. Lúc xe đi ngang qua trạm tàu điện ngầm, cô vẫn nói một câu: “Trạm tàu điện ở đây...”

Theo sau lời nói của Kiều An Hảo, xe chẳng những không giảm tốc độ, ngược lại còn tăng tốc, vèo một cái liền bỏ lại trạm tàu điện phía sau.

110. Chương 110: Tối Nay Tôi Không Cần (4)

Lời muốn nói đột ngột bị nghẹn trong cuống họng, Kiều An Hảo kinh ngạc quay đầu nhìn Lục Cẩm Niên, thấy sắc mặt anh chẳng biết trầm lạnh xuống từ khi nào, trông khó coi hơn so với lúc cô lên xe. Cánh môi run run, nhất thời cô chẳng nói thốt lên được tiếng nào.

Bên trong xe lại rơi vào bầu không khí bức bách như hồi đầu. Kiều An Hảo đành phải chuyển sự toàn bộ chú ý lên mục quảng cáo của radio để giảm bớt căng thẳng.

Nhưng quảng cáo chưa được hai phút, liền phát ra một bài hát. Khúc dạo đầu của bài nhạc này rất quen thuộc, là một bài nhạc xưa mà Kiều An Hảo trước đây rất thích nghe. Nhưng vì thời đi học đã trôi qua quá lâu rồi, nên nhất thời cô chưa nhớ ra được tên bài hát.

Khúc nhạc dạo đầu hơi dài, một hồi thật lâu mới tới lời hát. Diễn-đàn lê-quý-đôn. Chỉ một từ đầu, Kiều An Hảo liền nghe ra đây là giọng hát của Châu Kiệt Luân.

”Ly ca phê lạnh ngắt đã rời khỏi miếng lót.

Anh cố kiềm nén cảm xúc vào sâu tận đáy lòng

Cố gắng để có thể trở về với quá khứ

Trên mặt anh hiện rất rõ

Rằng đẹp nhất vẫn không phải là ngày mưa

Mà là khi trời mưa đã từng cùng em trú mưa dưới mái hiên...”

Đó là bài (# Thốt Mèo : Đồng chí nào đoán được tên bài hát + trên 80 lượt THANKS thì sẽ có ngay chap mới nè. Hehe)

Thật ra Châu Kiệt Luân có rất nhiều ca khúc kinh điển, nhất là khi cô còn ngồi trên ghế nhà trường, tất cả học sinh trong trường gần như đều rất sùng bái anh. Nhưng Kiều An Hảo lại chỉ thích duy nhất một ca khúc này, không vì cái gì khác, chỉ vì trong lời bài hát có câu “đẹp nhất vẫn không phải là ngày mưa, mà là khi trời mưa đã từng cùng em trú mưa dưới mái hiên”.

Lúc đó cô xem bộ phim The Secret (gợi ý tên phim và tên bài hát tiếng trung và tiếng Việt đều y chang nhau không đổi nha) thật ra là vì Châu Kiệt Luân là thần tượng của cô (thốt Mèo cũng thích nữa :)). Thăng thần mà nói, cô vô cảm đối với phim, nhưng khúc cuối lúc Châu Kiệt Luân chơi piano hát bài này, trong nháy mắt cô liền xúc động.

Một câu hát kia gợi lên khung cảnh ngày đó cô và Lục Cẩm Niên cùng trú mưa. Cô như say như mê, nghe đi nghe lại bài hát này rất rất nhiều lần.

Lục Cẩm Niên nhìn thẳng con đường phía trước, nhưng khóe mắt thỉnh thoảng liếc qua kính chiếu hậu nhìn Kiều An Hảo, thấy cô như đang xuất hồn cứ chăm chăm vào máy radio chẳng biết đang nghĩ gì. Anh vì vậy

chau mày cũng nghe theo, sau đó bắt được câu hát “đẹp nhất vẫn không phải là ngày mưa, mà là khi trời mưa đã từng cùng em trú mưa dưới mái hiên”.

Lục Cẩm Niên nhìn trận mưa to ngoài cửa sổ xe, tay cầm vô lăng chợt ra sức, mãi thật lâu mới ổn định lại tâm tình của mình. Lần đầu tiên anh chủ động mở miệng hỏi Kiều An Hảo một câu: “Đây là bài gì?”

Kiều An Hảo hoàn hồn sau những suy nghĩ miên man, trả lời: “B... ..”

Dừng lại một chút rồi bổ sung thêm một câu: “Bài hát của Châu Kiệt Luân hát nhiều năm trước rồi.”

111. Chương 111: Tối Nay Tôi Không Cần (5)

Lục Cẩm Niên gật gật đầu, vẫn không hề mở miệng, sau đó radio liền chuyển đến ca khúc tiếp theo.

Vừa vặn nhớ tới, Kiều An Hảo thấy bài hát này rất hay, tên là “trường học hữu” [thư tình], cô thật ra cũng không phải quá ưa thích, nhưng lúc ca từ của nó hiện ra trong đầu, nhất là từ những ca từ đầu tiên, trong nháy mắt cô liền nghĩ đến, chính mình cũng từng viết một bức thư tình .

Thư tình, hẳn là rất phổ biến ở thời trung học, bất kể là nam sinh theo đuổi nữ sinh, hoặc là nữ sinh theo đuổi nam sinh, đều thích viết thư tình trên sắc giấy hồng nhạt, sau đó nhờ người khác chuyển cho người mình thầm mến, hoặc là đợi lúc tan học, khi tất cả mọi người đều đã về hết, vụng trộm đặt vào ngăn kéo của người đó.

Chẳng qua là thư tình của Kiều An Hảo, không phải viết ở thời trung học.

Bởi vì khi đó, cô căn bản không có dũng khí đi đưa thư, cô không xác định được Lục Cẩm Niên có thích mình hay không, sợ rằng sau khi nói cho anh biết cô thích anh, hai người ngay cả bạn bè cũng không thể. Huống chi, cô còn chính mắt trông thấy từng có một nữ sinh xinh đẹp tự mình đưa thư tình cho anh, kết quả, anh lại làm ra vẻ mặt không kiên nhẫn trực tiếp đem thư tình vừa nhận được ném vào thùng rác trước mặt cô ấy. Lúc đó lại có rất nhiều người đứng xem một màn này, nữ sinh kia không chịu được liền bật khóc, sau đó thì chuyển trường .

Thật ra thời điểm cô lấy hết dũng khí để viết thư tình cho anh, chính là sau lần cô và anh ở cùng một chỗ.

Lúc ấy cô không hề nói cho Triệu Manh biết người mình thích là ai, chỉ là đem chuyện của cô và Lục Cẩm Niên kể cho Triệu Manh nghe dưới tình huống của một đôi nam nữ khác.

Triệu Manh nghe xong, liền khẳng định với cô, anh chàng kia chắc chắn có cảm giác đối với cô gái đó, nếu không tại sao vừa nghe đến cô gái đã đánh mất ví tiền, liền ngay lập tức bỏ lại công việc mà đến tìm cô ấy, quan trọng là, sau đó anh ta lại ở bên cạnh cô gái cả đêm mà không phát sinh bất cứ chuyện gì, không phải do anh ta thích cô gái, nên rất tôn trọng cô, thì chính là khuynh hướng nào đó của anh ta thực sự có vấn đề.

Rất nhiều khi, mọi chuyện đều là “trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường”, người ngoài cuộc thường tỉnh táo còn người trong cuộc lại luôn u mê, Kiều An Hảo cảm thấy Lục Cẩm Niên xâm phạm gì đến mình, là chuyện rất bình thường , nhưng sau khi nghe xong phân tích của Triệu Manh, đến buổi tối lại bắt đầu suy nghĩ miên man, sau đó càng nghĩ, càng cảm thấy Lục Cẩm Niên có khả năng có ý với mình. Sau đó bất chợt nghĩ đến, Lục Cẩm Niên đã dặn mình, đến Bắc Kinh nhớ báo lại cho anh, vì thế liền cầm lấy di động, ngay cả thời gian cũng chưa xem, nhanh chóng gọi cho anh một cuộc điện thoại.

Lục Cẩm Niên chắc là đang ngủ thì bị cô đánh thức, âm thanh có chút ngái ngủ, Kiều An Hảo ngay lập tức đỏ mặt lên, ngượng ngùng nói: “Mình không chú ý thời gian.”

Lục Cẩm Niên thật ra không hề có ý trách cứ, nhẹ nhàng nói: “Không có việc gì, cậu đến Bắc Kinh chưa?”

112. Chương 112: Tôi Nay Tôi Không Có Nhu Cầu (6)

“Ừ.” Kiều An Hảo trở về liền giải thích: “Hồi chiều đi làm thẻ căn cước, quên gọi điện cho cậu.”

“Ừ.” Lục Cẩm Niên bắt chước theo cô cũng ừ một tiếng. Một lát sau, trong điện thoại, anh nói: “Cũng trễ rồi, đi ngủ sớm một chút, con gái không nên thức khuya.”

Những lời này tuy rất bình thường, nhưng cô nghe ra hương vị quan tâm nho nhỏ. Khi cúp máy, cô càng chắc chắn rằng Lục Cẩm Niên thích cô, sau đó cô suy nghĩ cả đêm, liền nghĩ ra một cách viết thư tình cho Lục Cẩm Niên.

Lúc đó cô tính toán khá tốt, viết xong thư tình, lần tới đến Hàng Châu, hẹn Lục Cẩm Niên đi ăn, thừa dịp lúc Lục Cẩm Niên vào nhà vệ sinh, cô sẽ len lén nhét bức thư vào trong túi áo khoác của anh.

Đó là bức thư tình đã tiêu tốn gần hết tất cả các tế bào nơ-ron của cô. Cô dành ra hơn một tuần, chỉ để viết ra một bức thư tình 800 chữ.

Vì đã lâu lắm rồi, cô không nhớ rõ nội dung trong thư viết cụ thể những gì, chỉ nhớ là cô đã viết rất thương tâm, rất xúc động, hơn nữa còn mượn lời bài hát trong “Bí mật không thể nói ra” của Châu Kiệt Luân: rằng đẹp nhất vẫn không phải là ngày mưa, mà là khi trời mưa đã từng cùng anh trú mưa dưới mái hiên.

A, đúng rồi, còn có một câu tám chữ, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ như in. Đó là phần kết cho bức thư tình, mà cô đã vắt óc suy nghĩ trong vài giờ mới ra được tám chữ này : Suốt cuộc đời này, em chỉ yêu anh.

Lúc đầu cô tính viết “Suốt cuộc đời này, em yêu nhất anh”, cô sợ sau khi đọc xong thư, anh sẽ tưởng cô còn thích người khác nữa. Vì vậy cô liền sửa chữ “nhất” thành “chỉ”. Sau khi sửa xong, cô kiểm tra lần cuối, còn đặc biệt đưa Hứa Gia Mộc, bắt anh ta đọc một lượt giám định cho mình.

Sau khi giành được lời khen ngợi của Hứa Gia Mộc, cô chạy đến cửa hàng văn phòng phẩm theo phong cách Hàn Quốc, cố tình chọn một phong bì và giấy viết thư thật đẹp. Giấy viết thư màu hồng nhạt, phủ bên trên với những hình tim đỏ thẫm. Phong bì màu lam nhạt, chính giữa có trái tim đỏ rực. Sau đó cô quay về trường, cầm bút nắn nót viết lại từng chữ, gấp bỏ vào phong bì, diễn đàn lê quý đôn xịt lên một ít nước hoa.

Vào lúc đó, cô vẽ ra những viễn cảnh rất tốt đẹp. Thế nhưng, bức thư tình của cô lại không có cơ hội được gửi đi, bởi vì khi cô đến Hàng Châu lần nữa, Lục Cẩm Niên không chịu gặp cô.

Bạn nói xem, cô rõ ràng cảm nhận được Lục Cẩm Niên thích cô. Chuyến đi lần trước, Lục Cẩm Niên trả cho cô vài tờ 100 đồng, rồi anh nói cái gì mà rời xa cô thì liền rời xa chứ?

113. Chương 113: Tôi Nay Tôi Không Cần (7)

Kiều An Hảo càng nghĩ lòng càng chua xót, viên mắt không nhịn được đỏ ửng lên. Cô sợ mình ngồi trên xe ngay trước mặt Lục Cẩm Niên sẽ chột òa khóc, nên vẫn cúi gầm mặt, cố nén xuống cảm xúc đang cuộn cuộn nơi đáy lòng, mãi cho đến khi xe đột nhiên dừng lại, cô mới ngẩng đầu. Nhìn qua cửa sổ xe thì đã tới cổng chính biệt thự Cẩm Tú Viên, Kiều An Hảo không dám chần chừ liền đẩy cửa xe, bước xuống.

Lục Cẩm Niên không kịp phản ứng với hành động của cô. Giây phút xe vừa dừng thì cô cũng ra khỏi xe.

Lục Cẩm Niên cau mày, nhớ lúc dừng xe trước mặt cô, và đẩy cô lên xe, cô cũng đứng lo lắng bất động tại chỗ, bây giờ vừa tới Cẩm Tú Viên, cô không muốn chờ thêm phút giây nào liền nhảy xuống xe.

Lục Cẩm Niên mím chặt môi, rừ mi che đi mắt mát nơi đáy mắt. Đang tính khởi động xe rồi đi thì thấy túi của Kiều An Hảo vẫn còn ở chỗ ghế phụ, anh do dự giây lát, liền nhấn còi xe.

Kiều An Hảo nghe thấy tiếng bóp còi đằng sau, hơi giật mình một chút, sau đó quay đầu lại, nhưng chỉ vội vã nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên rồi liền thông mi mắt xuống. Cô sợ anh thấy khóe mắt đỏ hồng của cô, cô cố gắng giữ giọng điệu nhẹ nhàng hỏi một câu: “Sao vậy?”

Lục Cẩm Niên giơ tay chỉ chỗ ghế phụ, thấy Kiều An Hảo vẫn cúi thấp đầu, cũng không nhìn anh. Anh không kèm được thở hắt ra, rồi vội lấy túi xách của cô, trực tiếp đẩy cửa xuống xe, đi tới trước mặt cô giao lại túi, chỉ nói một chữ: “Túi.”

Kiều An Hảo lúc này mới nhận ra mình bỏ quên túi xách trong xe. Lục Cẩm Niên đứng khá gần với cô. Cô nhanh chóng nhận lấy túi, lui về phía sau một bước nhỏ, nhưng vẫn cúi đầu, nói một tiếng: “Cám ơn.”

Nói xong, Kiều An Hảo liền qua quýt nói một câu: “Tôi đi vào trước.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, sắc mặt nháy mắt như đóng băng, hoàn toàn lạnh đến cùng cực.

Kết hôn với cô lâu như vậy, mỗi khi đối mặt anh, cô luôn cúi thấp đầu không muốn nhìn anh, và sau đó tìm đủ loại lý do lý tưởng để nhanh chóng thoát thân.

Kiều An Hảo một mực cúi đầu, cô nhìn đôi giày da của người đàn ông trước mặt không có ý muốn rời đi, nên lại lên tiếng hỏi một câu: “Anh... Tối nay cũng về nhà chứ?”

“Em...” Lục Cẩm Niên chỉ nói một từ, liền chợt khựng lại, đáy mắt hiện lên một tia trào phúng.

Thật ra anh muốn hỏi: em muốn anh về nhà sao?

Tuy nhiên, vừa mở miệng, anh lại cảm thấy bản thân đang tự rước lấy nhục... Cô làm sao có thể muốn anh về nhà chứ?

Lục Cẩm Niên siết chặt bàn tay, liền đổi sang giọng nói lạnh cứng: “Tối nay tôi không có nhu cầu.”

Tối nay tôi không có nhu cầu... Ý của anh là, chỉ khi nào anh có nhu cầu về khía cạnh kia thì mới về nhà sao?

Kiều An Hảo cũng không biết mình bị làm sao. Trước đây anh cũng không phải không nói mấy lời khó nghe. Thế nhưng giây phút anh tuôn ra lời ấy, cơ thể cô thoáng lung lay, mặt trắng bệch, nước mắt trong tích tắc liền trào ra.

114. Chương 114: Tối Nay Tôi Không Có Nhu Cầu (8)

Tối nay tôi không có nhu cầu... Ý anh là chỉ khi nào anh có nhu cầu về khía cạnh kia thì mới về nhà sao?

Kiều An Hảo cũng không biết mình bị làm sao. Trước kia anh cũng không phải chưa từng nói mấy lời khó nghe. Thế nhưng giây phút anh tuôn ra lời ấy, cơ thể cô thoáng lung lay, mặt trắng bệch, nước mắt trong tích tắc liền trào ra.

Giọt lệ ấm nóng rơi đúng trên ngón tay của Kiều An Hảo, ngón tay của cô khẽ run run, liền ra sức kìm hãm nước mắt đang bắt đầu chảy ra dừng lại, nhưng càng nín nhịn, nước mắt càng điều tiết nhiều, cuối cùng như những hạt châu trời bị đứt dây, một viên tiếp một viên, không gián đoạn mà rơi xuống, Kiều An Hảo đành phải đưa tay lên lau lung tung.

Lục Cẩm Niên sau khi dứt lời, vốn là muốn xoa người dờn tằm mắt khỏi Kiều An Hảo. Nhưng khi anh định quay đầu đi, mắt anh tình cờ nhìn thấy một giọt nước trong suốt rơi lên ngón tay cô. Lục Cẩm Niên bất chợt như người bị điểm huyết nói, đứng tại chỗ không chút nhúc nhích. Sau đó anh rõ ràng thấy nước mắt của cô càng rơi càng nhiều, anh từ từ siết chặt tay thành quyền. Mãi cho đến khi cô nâng tay lên lau nước mắt, anh đột nhiên vươn tay ra, giành trước một bước cầm lấy cổ tay cô, kéo cả người cô tới trước mặt mình, sau đó một tay kia nâng cằm cô lên.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kiều An Hảo giàn giụa nước mắt như hoa lê trong mưa, lèe quy đôn cứ như vậy mà đập vào mắt anh.

Đôi mắt to tròn của cô ngập trong nước mắt. Cô ra sức cắn môi dưới để bản thân có thể nín khóc, chớp mũi hồng hồng, thoạt nhìn có vài phần đáng thương, vài phần oan ức.

Đáy mắt Lục Cẩm Niên thoáng chốc dậy sóng. Anh cầm lấy cổ tay cô, nhịn không kiềm chế tang thêm sức, nội tâm như đang giãy dụa, tay nâng cằm của cô, nhiều lần muốn đưa lên lau đi nước mắt của cô, nhưng cuối cùng lại chỉ dùng sức gạt bỏ, sau đó lại nắm chặt lấy cằm của cô.

Khi Lục Cẩm Niên vẫn nhìn chăm chăm, nước mắt Kiều An Hảo chảy càng mãnh liệt. Cách một tầng nước mắt, cô không nhìn rõ vẻ mặt của người đàn ông vào lúc này, chỉ có thể dựa vào trực giác cảm thấy được cảm xúc của anh có chút không ổn định, như là muốn tức giận, lại như không giống.

Ngay tại lúc đáy lòng Kiều An Hảo vì thế mà giãy dụa không thôi, nước mắt trên mặt cô theo hai gò má liền chảy xuống ngón tay Lục Cẩm Niên đang nắm lấy cằm cô, sau đó theo ngón tay dài xinh đẹp của anh, trượt vào trong lòng bàn tay.

Giọt lệ lạnh lạnh, lại theo lòng bàn tay anh, một đường làm nóng đến đáy lòng anh, nóng đến khiến cả người anh trở nên bối rối. Một giây tiếp theo, lại thả hai tay đang nắm lấy cổ tay cô cùng nâng cằm của cô ra, một câu đều không nói liền đột nhiên xoay người, đi đến chiếc xe hơi ở phía trước, mở cửa xe, rất nhanh ngồi lên, sau đó dùng lực dẫm lên chân ga, xe liền mạnh mẽ phóng đi.

115. Chương 115: Trong Và Ngoài Phim (1)

Vì vừa rồi trời mưa to, mặt đường còn đọng lại nhiều vũng nước, Lục Cẩm Niên lái xe với tốc độ cực nhanh, khiến cho nước bắn ra tứ phía, có vài giọt đã bắn lên cánh tay đang để trần của Kiều An Hảo.

Xe của Lục Cẩm Niên rời đi, đường phố bên ngoài Cẩm Tú Viên, trong nháy mắt liền trở nên trống rỗng, cô quạnh, chỉ còn mình Kiều An Hảo đứng đó.

Đèn cao áp ở ngã tư đường mang thứ ánh sáng thần nhiên, chiếu vào thân thể gầy yếu vẫn đang run rẩy của Kiều An Hảo, đượm một chút bất lực và cô đơn khó nói thành lời.

Kiều An Hảo đứng tại chỗ hồi lâu, dần dần cũng ngừng rơi lệ, cô mở túi xách ra, lấy chiếc khăn tay ở bên trong lau nước mắt rồi mới xoay người, đi vào biệt thự.

Kiều An Hảo cầm lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, lúc đang đứng bên cạnh giá để giày, má Trần từ trong phòng ngủ đi ra, không chào hỏi Kiều An Hảo trở về như thường lệ, ngoài ý muốn lại nói:

“Bà chủ, tôi vừa chuẩn bị cơm chiều cho bà, bà có muốn ăn luôn hay không?”

Kiều An Hảo vừa khóc xong, tâm tình cũng vui đi ít nhiều, cũng không để ý tới tại sao má Trần lại biết đêm nay mình trở về, cho nên chỉ lắc lắc đầu, nhẹ giọng nói một câu: “Không cần, tôi đã ăn ở bên ngoài rồi.”

Dừng một chút, lại nói với má Trần một câu: “Tôi hơi mệt, muốn lên lầu trước.”

“Tôi giúp bà chủ đi pha nước tắm, bà hãy nghỉ ngơi trước đi.”

Má Trần nói xong, liền muốn lên lầu, Kiều An Hảo khẽ cười một chút, ra tiếng cự tuyệt: “Không cần, tự tôi làm được rồi, má nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Tốt lắm, bà chủ ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Kiều An Hảo lại hướng về phía má Trần hơi nở nụ cười rồi đi lên lầu.

Trở lại phòng ngủ, Kiều An Hảo tùy ý ném túi xách trên ghế sa lon, sau đó đi tắm nước ấm sạch sẽ, thay một bộ quần áo ngủ khô ráo đi ra, ngoài ý muốn lại không cảm thấy buồn ngủ chút nào, liền vào phòng

thay đồ đem va li hành lý mình mang đến Cẩm Tú Viên lúc đầu ra , sau đó nhập mật mã mở ra, tìm kiếm một chiếc hộp nhỏ bên trong, ngồi vào tấm thảm trải trên sàn nhà, mở chiếc hộp ra.

Bên trong rất hỗn độn, một đôi vé máy bay, vé xe lửa, còn kèm theo mấy tờ một trăm nhân dân tệ màu đỏ chói mắt.

Kiều An Hảo nhìn chằm chằm những thứ kia bản edit của xẩm xẩm trong chốc lát, mới đưa tay khuấy đảo một chút, lấy ra một phong thư màu lam.

Ngón tay Kiều An Hảo nhẹ nhàng vuốt ve phong thư kia, sau đó cầm phong thư đứng lên.

Mặt sau phong thư có dính keo, lại chưa từng bị ai mở ra, qua rất nhiều năm, độ dính càng thêm chắc chắn.

Chẳng qua bởi vì thời gian trôi qua cũng đã lâu, màu sắc của nó đã có vẻ cũ đi, màu sắc ngôi sao ở giữa kia cũng sắp rơi rụng gần hết, lộ ra từng mảnh từng mảnh trắng trắng.

Má Trần chờ Kiều An Hảo đi lên lầu, mới trở về phòng ngủ của cô, sau đó cầm lấy điện thoại, gọi một cuộc ra bên ngoài.

116. Chương 116: Trong Phim Và Ngoài Đời (2)

Thời điểm di động reo, xe Lục Cẩm Niên gần tới đường Vành đai 3. Vì trận mưa to vừa đi qua nên đường phố khá vắng, xe trơn tru bắn với tốc độ nhanh. Khi nghe thấy tiếng chuông, anh cũng chẳng thêm giảm tốc độ, chỉ nghiêng đầu nhìn thoáng qua số người gọi, là của biệt thự Cẩm Tú viên.

Lục Cẩm Niên do dự một chút, sau đó ở lối thoát trước mặt, tách khỏi đường Vành đai 3, từ từ đỗ lại ven đường, cầm di động lên.

Đoàn phim nghỉ ngơi ba ngày, anh biết cô quay về nội thành, chắc chắn sẽ về nhà, cho nên đã gọi điện cho má Trần trước, để bà chuẩn bị cơm tối, đồng thời nói má Trần, khi Kiều An Hảo đã vào nhà thì gọi cho anh.

Má Trần cũng không biết là Lục Cẩm Niên đưa Kiều An Hảo về nhà, cho nên đợi đến khi Lục Cẩm Niên bắt máy, liền lịch sự trực tiếp nói: “Ông Lục, bà chủ đã trở về rồi, nhưng cô ấy bảo là đã ăn tối ở ngoài, nên không ăn, liền lên lầu, nói là mệt.”

Lục Cẩm Niên nhát nhéo “Ừ” một tiếng, đang định cúp máy, thì chợt nhớ tới lúc Kiều An Hảo đứng ở ven đường cầm dù bắt taxi, quần áo tóc tai hơi ướt. Vì thế liền dừng động tác tắt cuộc gọi lại, anh thấp giọng, lạnh nhạt căn dặn má Trần: “Đi đi nấu canh gừng chống cảm, rồi đưa lên cho bà chủ.”

#Mèo: Ấy da, nên xưng với má Trần là “bà” hay “dì” đây!?

“Bà chủ nói muốn nghỉ ngơi...”

“Canh gừng nấu không tốn mấy phút. Nếu bà chủ đang ngủ thì đánh thức cô ấy, cho cô ấy uống rồi ngủ tiếp.” Lục Cẩm Niên không chờ má Trần nói hết câu, liền trực tiếp cắt ngang lời bà, dừng một chút, lại bổ sung thêm một câu: “Nhớ chỉnh điều hòa trong nhà cao một chút. Bà chủ hôm nay mắc mưa, đừng để bị cảm.”

“Tôi biết rồi, ông Lục.”

Lục Cẩm Niên suy nghĩ một lát, thấy không còn gì dặn dò, sau đó trầm mặc vài giây, lại nói một câu: “Đừng nói cho bà chủ biết là tôi dặn dì chuẩn bị.”

Sau đó liền tắt máy.

Cúp điện thoại, đang lúc chuẩn bị khởi động xe, Lục Cẩm Niên chợt nhớ ra một vấn đề rất muốn hỏi, nhưng lại quên mất.

Bà chủ về nhà tâm tình có tốt không? Còn khóc không?

Anh nhắc điện thoại, tính nhấn số gọi lại, nhưng do dự một hồi, lại nhét di động vào trong túi. Ngồi trên ghế lái, tay tùy ý đặt trên vô lăng, trong đầu đột nhiên hiện ra bộ dạng Kiều An Hảo lệ rơi đầy mặt. Thắng thần mà nói, anh quen cô hơn mười năm, đa số thấy cô, nếu không phải cười mỉm chỉ xinh đẹp, thì là cúi thấp đầu buồn bực không nói năng, thỉnh thoảng có lúc mắt húng, cũng chỉ mím chặt môi. Khóc như tối nay, thì là lần đầu tiên.

Lục Cẩm Niên nghĩ tới nghĩ lui, liền cảm thấy nước mắt cô trượt xuống lòng bàn tay anh lại dậy lên nỗi đau, một đường đau thẳng đến con tim, đau đến ruột gan rối bời. Sau đó anh liền khởi động xe, ngay tại giao lộ phía trước, đánh vòng cua hướng về Cẩm Tú Viên.

117. Chương 117: Trong Phim Và Ngoài Đời (3)

Bất thành linh có tiếng gõ cửa, dọa Kiều An Hảo đang nhìn chăm chăm phong bì màu xanh phải nhảy dựng lên, sau đó cô nghe thấy bên ngoài mơ hồ có tiếng gọi “Bà chủ” của má Trần. Vì vậy vội vàng vàng nhét phong thư vào trong hộp, đẩy nắp lại, đặt lại vào trong vali, sau đó khóa mặt mã, đẩy vali về chỗ cũ, mới đi ra mở cửa.

Má Trần bưng chén sứ tinh xảo, đưa cho Kiều An Hảo: “Bà chủ, tôi nấu một ít canh gừng, bên ngoài trời mưa, uống chút đi, cẩn thận bị cảm.”

Uống hớp canh gừng, sau lưng Kiều An Hảo tiết ra một tầng mồ hôi mỏng. Sau khi má Trần mẹ bưng bát rời khỏi, Kiều An Hảo liền trực tiếp bò lên giường, lấy di động lướt Weibo. Có status mới, cô để ý từ đầu tới cuối trang duy nhất một nội dung chúc mừng sinh nhật của Tổng Tương Tư, phần lớn bạn thân đều là mình tinh làng giải trí. Ngay cả Lục Cẩm Niên cũng gửi dòng tin nhắn trên weibo cho Tổng Tương Tư, một câu rất đơn giản: “Chị, sinh nhật vui vẻ!” Còn đính kèm thêm biểu tượng bánh ga-tô nữa.

Sự kiện vừa được phát ra chưa tới ba tiếng, lượt bình luận đã vượt qua con số 100,000. Kiều An Hảo mở ra, như thường lệ là một nhóm fan liên tục hô to: “Ông xã”.

Kiều An Hảo cũng gửi tin chúc mừng trên weibo cho Tổng Tương Tư. Cô không ngờ rằng Tổng Tương Tư rất nhanh liền trả lời cô: Cảm ơn em gái.

Trong bộ phim Khuynh Thành Thời Gian, Kiều An Hảo đóng vai em gái của Tổng Tương Tư. Lúc diễn, Tổng Tương Tư thường gọi Kiều An Hảo là “em gái”, do đó từ “em gái” này chỉ là xưng hô xưng từ trong phim ra ngoài thôi.

Chỉ trong chốc lát, dòng tin nhắn của cô đã tăng lên tới 1000 lượt trả lời của fan Tổng Tương Tư. Lục Cẩm Niên cũng tham gia đóng Khuynh Thành Thời Gian, mà Tổng Tương Tư lại gọi cô là “Em gái”, nên mọi người liền sẽ biết Kiều An Hảo cũng có vai trong phim, tất nhiên không ít fan của anh cũng bay vào:

“Hóa ra cô là người tình mới của ông xã nhà tôi à!”

“Xinh đẹp nha!”

“Quay thì quay, nhớ không được quyến rũ ông xã nhà tôi!”

“Ai da, sao ông xã lại tìm cho mình tình địch càng ngày càng đẹp thế này, áp lực quá đi!”

...

Kiều An Hảo cứ thế nhàm chán nhìn hết comment trên trang weibo của mình. Cô cũng không biết mình rốt cuộc xem tới dòng thứ mấy trăm, thì cơn buồn ngủ bỗng ập đến, cô liền chìm vào giấc ngủ say.

-

Lúc Lục Cẩm Niên lái xe vào trong sân biệt thự Cẩm Tú Viên, anh nhìn gian phòng biệt thự qua cửa kính xe, thấy đèn đã tắt, chỉ có hai phòng ngủ lầu một và lầu hai còn bật đèn ngủ.

Lục Cẩm Niên không lái xe vào ga ra, trực tiếp dừng trước cửa, sau đó xuống xe, mở cửa đi vào nhà.

Má Trần đã ngủ, nên không ai ra đón.

Lục Cẩm Niên đổi giày, theo đèn tường phòng khách đi lên lầu.

118. Chương 118: Trong Phim Và Ngoài Đời (4)

Đẩy cửa phòng ngủ, bên trong là một mảng yên tĩnh, Lục Cẩm Niên đi vào liền có thể nhìn thấy Kiều An Hảo đang nằm nghiêng trên giường ngủ thật sâu.

Lục Cẩm Niên bước từng bước nhẹ nhàng, không tiếng động đến bên giường. Dưới ánh đèn mờ nhạt, anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Kiều An Hảo một hồi lâu, sau đó vươn tay, rút lấy chiếc di động trong tay Kiều An Hảo, đặt lên tủ đầu giường, rồi lấy chăn nhẹ nhàng đắp kín phần lưng cô phơi ra hơn phân nửa.

Lục Cẩm Niên thuận thế ngồi trên giường, một hồi sau mới vươn tay, nhẹ nhàng chạm vào gò má cô. Ngón tay cái chậm rãi vuốt ve hàng mi phía dưới, như động tác lau đi nước mắt, cuối cùng tay anh dừng lại trên đầu cô, lẳng lặng đặt thật lâu cũng không di chuyển.

Kể từ hơn năm năm trước đây, anh biết cô là người mà anh không thể yêu, nên anh luôn hờ hững lạnh nhạt trước mặt cô, cho dù đôi khi vượt ngoài tầm kiểm soát, anh cũng sẽ nhanh chóng che giấu cảm xúc thật sự của anh, để cô không nhận thấy được đằng sau anh lại mất khống chế vì lý do thực sự là tình yêu.

Cả cuộc đời này, ngoại trừ người mẹ thân sinh ra anh, người duy nhất anh quan tâm cũng chỉ có cô thôi.

Mẹ cho anh sinh mạng, để anh đến được với thế giới này, cảm thụ được tất cả mọi thứ đen tối lạnh lẽo nhất của thế giới này.

Mà cô lại khiến anh được tái sinh, để cho anh thấy trên thế giới này, ban đầu vẫn còn tồn tại một loại thanh sạch và ấm áp.

Cô không biết rằng cô là toàn bộ hy vọng và động lực sống của anh trong kiếp người này.

Ngay cả bây giờ, anh thăng chức rất nhanh, anh cao cao tại thượng, cô vẫn như cũ là niềm hi vọng và động lực của anh.

Không ai biết rằng anh trên thế giới này, rõ ràng là người có gia đình, nhưng từng ấy năm vẫn luôn là một thân một mình.

Cho dù hiện tại có nhiều người vây quanh anh như thế, nhưng họ không biết được kỳ thật nội tâm anh cô đơn hơn bất cứ ai khác.

Hồi nhỏ, anh không mơ ước bao nhiêu, chỉ có cô. Nhưng thứ anh không có được nhiều lắm, trong đó cũng có cô.

Anh từng nghĩ tới muốn tranh đấu, chỉ là còn chưa bắt đầu đã không có tư cách, sau đó thì cô bắt đầu tránh né anh.

Ngay cả bản thân anh cũng không hiểu tại sao cô bắt đầu né tránh anh?

Cho đến bây giờ, anh vẫn còn nhớ rõ, cô hoàn toàn rút khỏi thế giới của anh là từ bữa tiệc của Hứa Gia Mộc, vì lúc đó anh vì cô mà tâm trạng rất tệ, nên đã uống không ít rượu. Trong lúc mơ mơ màng màng thì cảm giác dường như cô đi đến bên cạnh mình, hỏi anh một câu nhưng cụ thể là gì thì anh không rõ. Vì say khướt rồi nên anh cũng không nhớ chính mình lúc ấy đã trả lời như thế nào, chỉ là khi tỉnh lại thì không thấy cô trong phòng nữa. Anh hỏi Hứa Gia Mộc cô về hồi nào thì được cho biết là cô đã về từ sớm. Anh nghĩ chắc đó chỉ là ảo giác, cho nên cũng không để ý nhiều.

119. Chương 119: Trong Phim Và Ngoài Đời (5)

Từ sau bữa tiệc của Hứa Gia Mộc lần đó, anh nhín chút thời gian trong lúc bận bịu ngập đầu, số lần anh gặp cô cũng dần dần ít đi, thỉnh thoảng có chạm mặt thì cô cũng không nói chuyện với anh.

Thật ra, so với việc khiến cô từ yêu biến thành không thể yêu năm năm trước, thì việc cô từng bước rời xa khỏi thế giới của anh thì đau khổ hơn nhiều.

Lục Cẩm Niên dừng nơi đây mắt Kiều An Hảo, có rất nhiều cảm xúc đan xen: đau đớn, yêu thương, khổ sở, ảm áp, bất đắc dĩ... Cuối cùng tất cả đều biến thành căn bệnh của trái tim.

Chỉ những lúc cô không nhìn thấy, anh mới dám để cho những cảm xúc ấy lộ ra một cách chân thật.

Nhìn như luôn ra vẻ không sao cả, nhưng thật ra trong lòng cực kỳ quan tâm.

Lục Cẩm Niên nghĩ tới đây, không thể không hít một hơi thật sâu, sau đó kéo thần trí về, anh từ từ cúi xuống và nhẹ nhàng mà hôn lên thái dương của cô. Anh muốn nói với cô gái đang ngủ say này một câu “Anh yêu em”, nhưng yết hầu lên xuống hai lần cũng không phát ra được. Anh chỉ đành chậm rãi đứng lên rồi bỏ đi.

Có một loại tình yêu dù gắng thế nào cũng không thể thốt nên lời được.

Vì vừa ra khỏi cửa miệng liền sẽ bay đi mất.

Đối với anh mà nói, anh đã mất quá nhiều nên không còn gì để mất nữa, do đó chỉ có thể tuyệt vọng duy trì tình trạng hiện tại.

Mặc dù tình hình hiện nay rất là tệ.

Niềm vui treo ở bên rìa, tình yêu giấu dưới đáy lòng.

-

Ngày hôm sau, má Trần rời giường, đang định ra khỏi phòng ngủ đi chuẩn bị bữa sáng, kết quả mở cửa, liền nhìn thấy Lục Cẩm Niên từ trên lầu đi xuống.

Má Trần hoài nghi rốt cục ông Lục tới qua trở về hồi nào, cho nên sững sốt một lúc, mới mở miệng lên tiếng chào hỏi : “Chào buổi sáng, ông Lục.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, chỉ gật đầu, liền đi về phía cửa, thay giày. Lúc lấy chìa khóa xe, Lục Cẩm Niên nói với má Trần một câu: “Đừng nói cho bà chủ biết tôi đã trở về.”

Sau đó cũng không chờ má Trần kịp phản ứng kịp, liền trực tiếp đẩy cửa rời đi.

Cho đến khi má Trần hồi hồn thì chỉ còn mơ hồ tiếng xe Lục Cẩm Niên rời đi vọng lại.

Má Trần đứng tại chỗ, lắc cái đầu mờ tịt, chẳng qua là cảm thấy ông Lục thực kỳ lạ, rõ ràng là quan tâm tới bà chủ, sao cứ phải nghĩ mọi cách giấu giếm đi chứ?

-

Hai ngày kế tiếp, Kiều An Hảo đều ở lại Cẩm Tú Viên, không ra ngoài, mỗi ngày đều trôi qua yên ả như thường lệ. Lục Cẩm Niên đang nghỉ phép ba ngày nay, cũng không trở về, nhưng Kiều An Hảo nghe tin tức và được biết rằng hai ngày nay anh đều vẫn ở trong nội thành.

Chỉ có điều nửa đêm lúc má Trần dậy đi toilet, một lần vô tình nhìn qua cửa sổ thấy xe Lục Cẩm Niên.

Đậu trong sân biệt thự, anh ngồi bên trong, không xuống xe, cũng không đi vào phòng, mà ngáy người một hồi thật lâu, sau đó liền lái xe đi.

120. Chương 120: Trong Phim Và Ngoài Đời (6)

Trở về đoàn phim, sang ngày hôm sau vẫn quay như thường lệ, từ sáng đến tối đều là cảnh quay của Tổng Tư, Trình Dạng và Lâm Thi Ý. Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, mới tới phiên Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo.

Bối cảnh của cảnh quay này là vào buổi tối, nam hai đi đã lâu không tung tích nhưng lại đột nhiên về trong trạng thái say khướt, lầm tưởng nữ hai là người mình yêu nên thổ lộ và hôn say đắm.

Nhưng mọi người trong giới showbiz đều biết, Lục Cẩm Niên từ lúc vào làng đến nay, những màn bắt buộc có cảnh hôn thì cũng chỉ là hôn giả.

Vì vậy từ đầu buổi, đạo diễn đã nói với Kiều An Hảo chỉ là hôn giả, nhưng dầu như thế thì cũng là cảnh hôn đầu tiên của hai người, cho nên Kiều An Hảo từ sáng sớm mà đã bắt đầu lo lắng, một mực căng thẳng mãi cho tới cảnh quay tối.

Theo tiếng chuẩn bị của đạo diễn, Kiều An Hảo ra trước trường quay, ngồi trên chiếc ghế sofa xem ti vi.

Sau đó theo tiếng bắt đầu của đạo diễn, các máy quay chung quanh Kiều An Hảo bắt đầu chuyển động 365 độ.

Cho đến khi đạo diễn thấy hài lòng với cảnh quay, mới ra hiệu cho Lục Cẩm Niên.

Để cho có cảm giác, Lục Cẩm Niên hơi uống chút rượu, nhưng chưa đạt được mức ngà ngà say thì đã thấy ám hiệu của đạo diễn. Anh liền lắc lư đẩy cánh cửa bước vào phòng.

Kiều An Hảo nghe tiếng cửa mở, lập tức quay đầu lại, thấy Lục Cẩm Niên đứng không vững nơi cửa, dd.idễn đđ.àn ll.ê qq.úy đang loay hoay với đôi dép lê. Vì vậy cô liền tiến lên trước, giúp Lục Cẩm Niên thay giày, sau đó đỡ Lục Cẩm Niên đi đến bên ghế sofa, ngồi xuống. Thời điểm cô đang chuẩn bị đi rót ly nước cho Lục Cẩm Niên, anh đột nhiên ôm chầm lấy cô, ấn ngã cô xuống ghế.

Cảnh quay tới đây không có một chút sơ hở. Kế tiếp là Lục Cẩm Niên say khướt nhìn chằm chằm Kiều An Hảo, nhìn lại nhìn, rồi hôn lên.

Nhưng thời điểm Lục Cẩm Niên cúi đầu xuống hôn Kiều An Hảo, bị đạo diễn hô một tiếng “Cắt”, ngay sau đó truyền đến tiếng đạo diễn: “Lục ảnh đế, biểu cảm của cậu không tốt, làm lại một lần nữa.”

Đây là lần đầu tiên cảnh diễn của Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên không tốt, phải quay lâu như vậy, hơn nữa nguyên nhân còn là Lục Cẩm Niên.

Vì cứ mỗi lần quay lại, không biết là do trạng thái của Lục Cẩm Niên không tốt, hay là vì nguyên nhân khác, mà cứ tới đoạn hôn Kiều An Hảo là anh liền có vấn đề.

“Cắt, Lục ảnh đế, tư thế cậu hôn sai rồi.”

“Cắt, Lục ảnh đế, lúc cậu hôn tiểu Kiều, không nhìn cô ấy.”

“Cắt, Lục ảnh đế...”

“Cắt...”

Cứ sai liên tiếp như thế, cho dù Lục Cẩm Niên là CEO của Truyền thông Hoàn Ảnh, cũng chọc cho đạo diễn bốc hỏa. Do đó, mỗi lần quay hỏng, ông trực tiếp nói: “Không được, không được, nghỉ ngơi 10 phút. Lục ảnh đế, cậu chỉnh lại cảm giác đi. Thợ trang điểm, dặm lại!”

Vì trạng thái đêm nay của Lục ảnh đế cực kém, người xung quanh bắt đầu xì xào bàn ra tán vào.

Lục Cẩm Niên vẫn khuôn mặt lạnh nhạt bình tĩnh, chờ sau khi thợ trang điểm chỉnh lại hóa trang xong, anh như đã đưa ra quyết định cho một chủ ý, nói với đạo diễn bên cạnh: “Cảnh hôn lát nữa, không hôn giả.”

121. Chương 121: Trong Và Ngoài Phim (7)

Lục Cẩm Niên vẫn giữ biểu cảm lạnh nhạt bình tĩnh, chờ nhân viên trang điểm chỉnh trang lại cho mình, anh như đã đưa ra được quyết định cho một chủ ý, quay sang đạo diễn bên cạnh nói: “Cảnh hôn lát nữa, không cần hôn giả.”

Âm thanh của anh nghe như không có cảm xúc gì đặc biệt, cũng không cao lắm, nhưng vẫn rơi vào tai một đám nhân viên và diễn viên của đoàn làm phim đứng cách đó không xa, bọn họ còn đang trưng ra vẻ mặt buồn bực vì anh liên tục NG trong nháy mắt trở nên sững sốt vì lời nói của anh.

Cảnh hôn lát nữa, không cần hôn giả ... Đây là ý gì? Không phải từ trước đến giờ anh không bao giờ diễn cảnh hôn thật hay sao?

Sâu trong đáy lòng mọi người đều lơ mờ đoán ra được đáp án nhưng không ai dám tin tưởng vào nó, tất cả đều anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, sau đó đồng loạt đem tầm mắt đặt trên người Lục Cẩm Niên và đạo diễn.

Đạo diễn rõ ràng nghe được ý tứ rành mạch trong lời nói của anh, nhưng cuối cùng cũng cảm thấy vô cùng khó tin.

Hôn thật đối với Lục Cẩm Niên mà nói, từ trước đến giờ đều vô cùng khó xảy ra, phải biết rằng từng có một nhà sản xuất mãnh liệt yêu cầu anh thực hiện hôn thật, ai nào mà copy không xin phép thì đều bị nã tàn hết kết quả Lục Cẩm Niên vẫn cố chấp làm theo ý mình như cũ sau đó hủy bỏ hợp đồng với ông ta, cuối cùng còn bị kiện cáo, bồi thường rất nhiều vì đơn phương chấm dứt hợp đồng trái pháp luật.

Vì lẽ đó nên đạo diễn từ chối hơn nửa ngày, xong vẫn cố ý hỏi lại anh để khẳng định chắc chắn: “Ông Lục, lời này của ông là có ý gì?”

Lục Cẩm Niên nhìn không chớp mắt về phía trước, từ đầu đến cuối đều không mở miệng nói chuyện, vẫn đợi nhân viên trang điểm chỉnh sửa lại kiểu tóc cho anh, mới đứng lên, nhìn lướt qua về phía đạo diễn, âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng trả lời đạo diễn đúng trọng tâm vấn đề: “Cảnh quay lát nữa, để cho hôn thật.”

Sau đó liền quay đầu, nhàn nhã liếc mắt một cái sang trợ lý ở bên cạnh, trực tiếp buông một câu: “Tôi đi toilet.”, sau đó ung dung bước đi.

Tổng Tương Tư vừa thông dong tạo nhã ngồi nghỉ ngơi ở trên ghế, vừa xem cảnh diễn của Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên, đang cầm chai nước khoáng để uống nước thì đột nhiên nghe được mấy chữ Lục Cẩm Niên vừa thốt ra, liền câu lên một nụ cười không thể che giấu, nước theo đó chảy vào trong mũi, sau đó lại vì quá nhiều nước mà không kiềm được phun hết trên mặt đất rồi kịch liệt ho khan, trong lòng lại không nhịn được khinh thường: Lục Ảnh đế rõ ràng muốn ăn đậu hũ của người khác, thế mà lại bày ra bộ dáng như kiểu mình rất mệt mỏi vì phải ăn quá nhiều.

Tiếng ho khan của Tổng Tương Tư làm Lục Cẩm Niên hơi quay đầu một chút, vừa lúc này, Tổng Tương Tư cũng ngẩng đầu, nhìn về phía anh, lúc tầm mắt hai người tiếp xúc nhau, Tổng Tương Tư dù ho khan vô cùng khó nhọc vẫn không quên ném lại cho anh một ánh mắt trêu tức.

Lục Cẩm Niên nhìn thấy ánh mắt kia, mặt mày lại càng trầm lặng, trực tiếp quay đầu, bước chân rời đi dường như cũng nhanh hơn.

Lục Cẩm Niên thế nhưng lại đồng ý hôn thật, điều này đối với, đạo diễn mà nói, là một chuyện vô cùng đáng mừng, phải biết rằng, tin tức này truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây chấn động rất lớn.

Cho nên đạo diễn vừa lĩnh hội được tin tức này, liền trực tiếp chạy đến trước mặt Kiều An Hảo đang ngồi chỉnh lại trang điểm, căn bản không phải để hỏi ý của Kiều An Hảo xem có chấp nhận hôn thật hay không, mà bộ dáng giống như đem chuyện tốt đến với cô: “Tiểu Kiều, nói cho cô biết nhé, cảnh hôn của cô và Lục Ảnh đế lát nữa, sẽ chuyển thành hôn thật.”

122. Chương 122: Trong Phim Và Ngoài Đời (8)

Kiều An Hảo như gặp phải cú sốc lớn, không thể tin hỏi lại đạo diễn: “Hôn thật?”

“Đúng, hôn thật!” Đạo diễn không hề do dự khẳng định lần nữa với Kiều An Hảo, sau đó khá kích động lại nói: “Tiểu Kiều, tôi nghĩ trong thời gian cô làm diễn viên, chắc chắn có người đã nói với cô rồi. Điều cơ bản nhất của một diễn viên chính là rèn luyện hàng ngày thì mới trở nên chuyên nghiệp được. Chỉ là quay phim thôi mà, đừng căng thẳng, cũng đừng câu nệ, tận lực nhập vai vào hôn, không có chuyện gì to tát hết.

Nói xong, đạo diễn hăng hái bừng bừng quay người rời đi, tới thẳng trường quay, chỉ đạo các nhân viên công tác khôi phục lại hiện trường cảnh quay lộn xộn.

Vì phấn khích nên đạo diễn nói chuyện hơi lớn tiếng. Vốn dĩ mọi người đang đoán già đoán non liệu Lục Cẩm Niên có thật muốn quay cảnh hôn thật với Kiều An Hảo không, bây giờ biết kết quả rồi thì ngay lập tức lượng người đến vây xem tăng vọt.

Hầu hết đều là các nữ diễn viên và nữ nhân viên công tác đang bàn tán xôn xao trong giọng điệu hâm mộ pha lẫn đổ kị.

“Ông trời ơi, Lục ảnh đế vậy mà muốn quay cảnh hôn thật nè trời.”

“Kiều An Hảo thật là tu tám kiếp mới được may mắn hôn Lục ảnh đế.”

“Đúng nha, hôn thật á hử, là hôn bằng lưỡi á...”

.....

Xung quanh túm năm tụm bảy mỗi người một câu. Kiều An Hảo thì không có tâm tư đi nghe mấy người bàn tán, trong đầu cô hiện giờ chỉ có suy nghĩ phải hôn sâu với Lục Cẩm Niên như thế nào...

Thực tế không phải là anh và cô chưa từng hôn nhau, nhưng hôn sâu thì... là lần đầu tiên.

Kiều An Hảo càng muốn làm tốt thì càng hồi hộp.

Lục Cẩm Niên rất nhanh trở về trường quay, khác với vẻ căng thẳng của Kiều An Hảo, anh lại trông rất bình tĩnh, như thể cảnh quay kế cũng chẳng khác gì so với những cảnh quay thường.

Theo ký hiệu của đạo diễn, hai người vào vị trí của mình. Trường quay phút chốc trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người chăm chú theo dõi Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên.

Từ lúc bắt đầu quay cảnh Lục Cẩm Niên bắt lấy cánh tay Kiều An Hảo rồi dè ngă cô lên ghế sofa, tuy đầy lòng Kiều An Hảo hồi hộp nhưng tổng thể vẫn không xảy ra vấn đề gì. Chỉ là lúc Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm cô chuẩn bị hôn, Kiều An Hảo vô cùng khẩn trương, có chút bất an nhắm tịt mắt lại. Lúc này môi Lục Cẩm Niên chỉ cách môi Kiều An Hảo chỉ 1 cm thôi, nhưng đạo diễn lại đột nhiên hô “Cắt”.

Lục Cẩm Niên đành đột ngột dừng lại hành động

Đây là lần đầu tiên Kiều An Hảo quay phim tới nay bị NG, nhưng trái lại đạo diễn cực kỳ khoan dung, giọng điệu khá hòa nhã nói một câu: “Tiểu Kiều, cô nhắm mắt sớm quá, phải chờ lúc hai người hôn rồi mới được nhắm.”

Tốt Joanne gật đầu, nói: “Thực xin lỗi”, và sau đó quay lại từ đầu.

Lần này, Kiều An Hảo không nhắm mắt trước, nhưng khi môi Lục Cẩm Niên dán lên môi cô thì cô nàng hóa đá đặc biệt cứng.

123. Chương 123: Trong Phim Và Ngoài Đời (9)

Môi Lục Cẩn Niên dán lên môi cô, mơn trớn hai cái, đầu lưỡi đang chuẩn bị cạy mở môi cô thì chợt ngừng động tác lại, sau đó ngẩng đầu, ra vẻ ngần ngại nói với đạo diễn: “Xin lỗi, tôi thấy lúc này chưa được tốt, làm lại lần nữa đi.”

Đạo diễn gật đầu, ra hiệu nhân viên công tác đi tới sửa sang lại trường quay.

Tuy rằng Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo đóng chung, nhưng ngoại trừ đối thoại theo lời kịch bản trong lúc quay thì hai người rất ít nói những lời dư thừa. Khi Lục Cẩn Niên đứng dậy khỏi người Kiều An Hảo giữ khoảng cách, lần đầu tiên nói chuyện với Kiều An Hảo đang ngồi dậy trên ghế sofa: “Lát nữa quay, lúc tôi nhìn cô thì cô nhớ phải nhìn lại tôi. Trong kịch bản viết rõ ràng là hai người đối mặt!”

Kiều An Hảo đương nhiên biết là phải đối mặt, nhưng khi cô và Lục Cẩn Niên mất đối mặt, thì ánh mắt cô đều rơi vào trạng thái tự do, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào con người của Lục Cẩn Niên. Vì vậy lúc anh bắt chợt vạch trần điểm ấy, Kiều An Hảo hơi đỏ mặt, gật đầu, nhẹ giọng “Ừm” một tiếng.

Lục Cẩn Niên không phản ứng, chỉ thờ ơ quay đi.

Cảnh quay này đã liên tục NG rất nhiều lần rồi, cho nên lần này trước khi bắt đầu quay, đạo diễn không kiên nhẫn lặp đi lặp lại các điều lưu ý trong công việc, sau đó nói với Kiều An Hảo một câu: “Tiểu Kiều, đừng căng thẳng, hãy thả lỏng một chút.”

Lúc này mới ra hiệu bắt đầu quay.

Trong phòng khách biệt thự trang hoàng xa hoa, ánh đèn mờ nhạt rơi lên cơ thể Kiều An Hảo, cô lặng lẽ xem tivi le-ê quý đ.ôn. Lúc nghe tiếng cửa mở, cô liền ngoảnh đầu lại và thấy Lục Cẩn Niên đang say bí tỉ bước vào nhà, cô lập tức chạy đến dìu Lục Cẩn Niên tới bên ghế sofa. Kiều An Hảo nói theo lời kịch. Khi cô chuẩn bị đi lấy nước, người đàn ông đột ngột nắm lấy cổ tay cô.

Lục Cẩn Niên nắm chặt tay cô, không như lần NG trước, cái sức mạnh này như thể đang cố gắng bắt lấy thứ mình muốn.

Kiều An Hảo ngẩn ra, rồi cả người đột nhiên bị ngã xuống ghế, sau đó Lục Cẩn Niên đè lên người cô, nhìn chằm chằm vào mắt cô.

Khi hai con mắt giao nhau, tiềm thức Kiều An Hảo rất muốn trốn tránh, nhưng trong đầu chợt nhớ tới lời Lục Cẩn Niên nói sau cảnh quay NG trước, vì vậy cô cố nén không để cho tầm mắt chuyển hướng mà đồng dục nhìn thẳng vào mắt anh.

Đôi mắt của người đàn ông rất đẹp, đen láy thâm thúy đến không thấy đáy. Mặc dù trong lúc diễn, anh cố gắng thu liễm ánh mắt lạnh nhạt, nhưng vẫn khiến người khác có một loại cảm giác rất xa cách.

124. Chương 124: Trong Phim Và Ngoài Đời (10)

Hai người lặng lẽ nhìn mắt nhau khoảng mười giây, ngay khi Kiều An Hảo cho rằng Lục Cẩn Niên sẽ cúi xuống hôn môi mình thì ánh mắt anh chợt thay đổi. Đôi mắt luôn có sắc thái hồ hững tính lạnh bắt đầu sâu thăm thẳm và trở nên dày đặc đến tận cùng. Đáy mắt anh có một cổ cảm xúc kỳ lạ cuộn lên, càng lúc càng mãnh liệt như xoáy nước, thu hút Kiều An Hảo không thể rời tầm mắt. Sau đó cô thấy trong mắt anh là một sự yêu thương và nỗi đau sâu sắc nhưng nồng nàn.

Đáy lòng Kiều An Hảo phút chốc tê dại như có dòng điện đánh trúng, cùng lúc ấy trống ngực cũng đập liên hồi càng lúc càng nhanh như thể muốn nhảy ra khỏi lồng ngực cô vậy.

Lục Cẩn Niên từ từ cúi thấp xuống, từng chút từng chút. Cánh môi anh khẽ run rẩy, nhẹ nhàng chạm vào môi cô.

Một dòng điện thế cao áp bắn ra từ môi hai người, nhanh chóng truyền đi khắp cơ thể.

Giây phút môi anh tiếp xúc môi cô cũng chưa có thêm động tác mới, chỉ yên tĩnh dán sát cùng một chỗ với nhau.

Không ai giành phần chuyển động trước.

Bên tai ngoài tiếng máy quay loạt xoạt di chuyển cũng không có âm thanh nào khác. Trong thời điểm đó, cả thế giới như lâm vào một mảnh tĩnh lặng.

Lục Cẩm Niên một giây trước an tĩnh bất động, đột nhiên ngang ngược cạy mở cánh môi Kiều An Hảo. Đầu lưỡi xông vào, tung hoành xâm chiếm trận địa, quấn chặt lấy lưỡi mềm mại của cô, gắt gao quấn quýt một chỗ.

Lúc này, Kiều An Hảo không phân biệt rõ đây tới cùng là quay phim hay một giấc mơ, nhưng cô cứ thế đắm mình trong đó. Cô không nén được liền nhắm hai mắt lại, cả người hoàn toàn chìm đắm vào nụ hôn say mê ấy. Mọi âm thanh bên tai đều dần dần xa rời, chỉ còn tiếng thở dốc của anh và cô, cùng nhịp tim hai người tang tốc vượt trội.

Anh mạnh mẽ hôn cô, mang theo vài phần dứt khoát, mỗi lúc một sâu, thậm chí từ từ đặt cả sức nặng cơ thể lên người cô, như thể bất cứ khi nào cũng muốn nuốt cô vào bụng.

Chỉ trong khi diễn, anh mới dám đem tất cả tình yêu của mình bùng phát, dốc hết toàn lực hôn cô thật sâu.

Nụ hôn kéo dài rất lâu mới ngừng lại. Môi Lục Cẩm Niên chậm chậm rút khỏi môi Kiều An Hảo, đôi mắt tinh tế của anh lảng lạng dừng ở trên người cô.

Vì quá say đắm vào nụ hôn dài vừa rồi, nên hô hấp của anh khá dồn dập, hơi thở liên tục phả lên gò má cô.

Đạo diễn đứng ở một bên nhìn màn hình, cẩn thận suy nghĩ về cảnh hôn rất cực có thể kết thúc mỹ mãn. Khi ông đang định hô “Cắt”, Lục Cẩm Niên chợt chậm rãi đưa tay vuốt ve hai gò má Kiều An Hảo.

Phản ứng lại hành động của anh, hàng lông mi dài đang nhắm run nhẹ, rồi cô khẽ hé mở mắt.

Tầm mắt hai người một lần nữa khóa chặt nhau.

125. Chương 125: Trong Phim Và Ngoài Đời (11)

Đáy mắt Lục Cẩm Niên vẫn còn lưu lại thứ tình cảm kích động kia, còn chưa thể nguôi ngoai, anh lảng lảng nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, ngón tay chậm rãi vuốt ve hai gò má của cô.

Trong nháy mắt, người đàn ông luôn bị cho là lạnh nhạt quái gở đó, hiện giờ toàn thân chỉ còn lại sự dịu dàng vô bờ.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, không chút nào che lấp cảm xúc của mình, giống như cô chính là bảo bối mà anh trân trọng nhất trên thế giới này, thanh âm mang theo vài phần men say vài phần trầm thấp mê hoặc lẫn bầm: “Em biết không? Chỉ một nụ cười lơ đãng của em liền khiến cho toàn bộ thế giới của tôi trở nên ấm áp.”

-

Cảnh hôn qua đi, đáng nhẽ sẽ có tiếng hô “cắt” của đạo diễn nhưng mãi vẫn chưa ngừng lại, vì hiện tại Lục Cẩm Niên vẫn đang tiếp tục diễn, nhân viên công tác nhìn không được kinh ngạc nhìn về phía đạo diễn, đạo diễn lại làm một tư thế trầm ngâm, nhìn chăm chăm trên các thông số hình ảnh trên màn hình, về mặt tràn đầy kích động.

thật ra lời thoại trong kịch bản hoàn toàn không phải như vậy, không nghĩ tới, Lục Cẩm Niên thế nhưng lại có thể sáng tạo ra lời thoại động lòng người như vậy, đều là như vậy làm cho người xem vô cùng phấn chấn!

thanh âm của Lục Cẩm Niên, tựa như trong thứ mật ngọt ngào rót vào lỗ tai Kiều An Hảo, để rồi chìm đắm vào lòng cô, cô nhìn ánh mắt Lục Cẩm Niên, bắt đầu trở nên có chút hoảng hốt.

Lục Cẩm Niên có khuôn mặt vô cùng đẹp, mềm mại dịu dàng vẫn lan tràn trong mắt anh, anh nhìn chăm chăm Kiều An Hảo thật lâu, sau mới nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng, mang theo vài phần khàn khàn, đem một câu mà anh giấu ở đáy lòng rất nhiều năm, chậm rãi nói ra: “Có Cẩm Năm của em, An Hảo.”

“Cho nên.....” Theo lời nói của mình, anh cũng chậm rãi chạm trán hai người vào nhau, ngón tay vẫn đang đặt trên gò má cô bắt đầu có chút run rẩy nhẹ nhẹ, anh dừng ước chừng vài giây, nhìn vào đôi mắt của cô, bây giờ đang triển miên, sau đó nuốt một ngụm nước miếng, mở miệng nói, lộ ra rất nhiều bí ẩn cùng thương cảm: “Vĩnh viễn ở bên cạnh anh, được không?”

Lục Cẩm Niên nói xong lời này, dưới đáy lòng yên lặng bổ sung thêm hai chữ: Kiều Kiều.....

Những lời này, đều là nói cho cô nghe, cũng chỉ có thể thông qua cách này nói cho cô nghe.

Cẩm năm âm khác là Cẩm Niên, An Hảo là cô.

Thật ta ý tứ anh đang muốn biểu đạt, là có Cẩm Niên của em, An Hảo.

đáy mắt Kiều An Hảo hoảng hốt, trở nên có chút mờ mịt, trong nháy mắt, cô hoàn toàn quên chính mình còn đang quay phim, cô cảm thấy hết thảy, là một giấc mộng vô cùng đẹp.

Cô không hề động đậy, anh cũng không có nhúc nhích, hai người vẫn lẳng lặng vẫn duy trì tư thế như vậy.

Đạo diễn ở nhìn chăm chăm màn hình, sau đó, cầm lấy loa, hô một tiếng: “Cắt!”

Sau đó liền không tiếc lời khen: “Hoàn hảo, cảnh quay vừa rồi thật là vô cùng tốt!”

126. Chương 126: Trong Phim Và Ngoài Đời (12)

Theo tiếng đạo diễn vừa vang lên, Lục Cẩm Niên không chút lưu luyến tách khỏi Kiều An Hảo, sự ảm áp và dịu dàng lúc đóng phim khi này trở lại thờ ơ và xa cách của thường ngày. Cảnh quay hoàn tất, anh trực tiếp cất bước bỏ đi.

Thời điểm Lục Cẩm Niên đi ngang qua Tổng Tương Tư, cô nàng nghiêng đầu nhìn anh, hào phóng nở một nụ cười thật rạng ngời, ẩn ý nói một câu: “Lục đại ảnh đế của chúng ta đã có thể lấy giả tráo thật rồi!”

Tổng Tương Tư cố tình nhấn mạnh bốn chữ “Lấy giả tráo thật”.

Lục Cẩm Niên làm như từ đầu không nghe thấy lời của Tổng Tương Tư, không nhìn đến cô lấy một cái, đi thẳng một mạch tới chỗ trợ lý, nhỏ giọng ném một câu cực cực nhạt: “Đi tẩy trang”, ngay sau đó đi trước về phòng hóa trang.

Lục Cẩm Niên rời đi đã lâu, mà Kiều An Hảo vẫn còn ngây ngốc nằm trên ghế sofa, mãi đến khi Triệu Manh chạy tới gọi, cô mới phục hồi tinh thần một chút, sau đó lại hồn vía lên mây, bước theo sau Triệu Manh đi vào phòng thay đồ.

Cảnh quay vừa rồi quả thật cực kỳ xuất sắc, Triệu Manh không nhịn được tấm tắc khen Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên. Kiều An Hảo một chữ cũng chưa nghe, tâm trí cô hiện giờ chỉ quay quanh ánh mắt Lục Cẩm Niên nhìn cô lúc quay phim khi đó, nụ hôn anh trao và những lời nói kia...

Giữa môi và răng cô vẫn còn vương lại hương vị và độ ẩm khi anh hôn.

Kiều An Hảo chạm vào đôi môi mình, dd.sau lqđ.đó mặt liền ửng hồng.

Khi Kiều An Hảo và Triệu Manh tiến vào phòng hóa trang, đúng lúc Lục Cẩm Niên vừa tẩy trang xong, thay quần áo, từ bên trong đi ra.

Kiều An Hảo vẫn đắm chìm trong cảnh quay chưa lấy lại tinh thần, mãi đến lúc nghe Triệu Manh hô “Ông Lục”, cô mới ngẩng đầu, nhìn Lục Cẩm Niên bước ra từ cửa phòng hóa trang. Vốn mặt cô có chút ửng hồng, nhất thời trở nên càng đỏ hơn, cũng chào một tiếng: “Ông Lục.”

Lục Cẩm Niên không chút biểu tình nào trên mặt, bước chân vẫn giữ đều tốc độ. Ngay lúc Lục Cẩm Niên đi ngang qua, Kiều An Hảo trộm nhìn anh một cái. Anh như thể đã nhận ra tầm mắt của cô, khẽ liếc đôi mắt đậm mạc không cảm xúc qua phía cô, vẻ mặt không có bất kỳ thay đổi gì, như cô là một người xa lạ không liên quan, sau đó đi thẳng.

Kiều An Hảo vô thức quay đầu lại nhìn bóng lưng Lục Cẩm Niên, chỉ thấy mỗi lạnh lùng hờ hững, so với sự dịu dàng ấm áp ở cảnh quay ấy thì đó dường như chỉ là ảo tưởng của cô mà thôi.

Kiều An Hảo nháy mắt tìm được bình ổn nơi con tim, lập tức thanh tỉnh lại. Đó chẳng qua chỉ là một giấc mơ đẹp, tỉnh mộng, cô nên trở về với thực tế. Những dịu dàng và tình cảm của anh chỉ là nhu cầu lúc quay, không phải cho cô.

127. Chương 127: Cô Có Gì Muốn Hỏi Tôi? (1)

Mặc dù Kiều An Hảo nghĩ như vậy, nhưng đáy lòng vẫn có một nỗi mất mát to lớn. Cảnh quay buổi tối có nhiều người xem như thế khiến người ta có chút mệt mỏi, nên sau khi tẩy trang, gương mặt cô trông khá bơ phờ. Về tới phòng khách sạn, Kiều An Hảo liền trực tiếp bò lên giường.

Kiều An Hảo nhắc di động lên, tính cài đặt chuông báo thức theo thói quen, mới nhớ tới ngày mai cô không có cảnh quay với Lục Cẩm Niên, nên điều chỉnh sang chế độ im lặng, rồi đặt trên tủ đầu giường.

Kiều An Hảo ngủ không yên giấc, không biết có phải do cảnh quay tối đó, Lục Cẩm Niên đã để cho cô cảm xúc quá sâu lắng, vì vậy ban đêm mơ thấy mộng. Trong mơ anh bày tỏ chân thành như thế, khiến cô vừa cảm động vừa vui sướng, sắc mặt ửng đỏ, rồi đem tâm sự giấu chặt nơi đáy lòng nhiều năm từ từ nói ra hết: “Lục Cẩm Niên, anh có biết không, em đã thích anh suốt 13 năm rồi...”

Nói xong câu đó, Kiều An Hảo muốn ôm Lục Cẩm Niên, nhưng chỉ là không khí, sau đó cô mở mắt. Đèn trong phòng đã được tắt, tối đen một mảng, Triệu Manh đang ngủ say sưa trên một chiếc giường khác, phát ra tiếng ngáy nho nhỏ. Kiều An Hảo không còn buồn ngủ chút nào nữa, trần trần mắt nhìn căn phòng tối om, trong đầu hồi tưởng lại ánh mắt ấm áp Lục Cẩm Niên nhìn mình ở cảnh quay đó, một hồi sau là đôi mắt lạnh nhạt khoanh khắc anh đối diện cô trước phòng hóa trang.

Kiều An Hảo thiếp đi lúc nào không hay lẽ quý đôn, mặt trời đã lóe lên vài tia sáng ban mai bên ngoài cửa sổ.

Tuy tối qua Kiều An Hảo không thức khuya, nhưng nửa đêm bị tỉnh ngủ khá lâu, nên mãi cho đến 10 giờ sáng hôm sau mới thức dậy.

Triệu Manh đã ra khỏi phòng, Kiều An Hảo ru rú trên giường nằm một hồi. Lúc đang chuẩn bị xuống giường đi rửa mặt, thì di động của cô chợt rung lên.

Kiều An Hảo nghiêng đầu, nhìn thoáng qua màn hình lêquy đơn, là Kiều An Hạ gọi tới, ngay lập tức nhấn nút nghe, gọi một tiếng: “Chị.”

“Rời giường rồi sao? Khoảng 15 phút chị sẽ tới khách sạn của em, em sửa soạn rồi xuống lầu đi.” Cho dù qua nhiều năm như vậy, tính tình Kiều An Hạ vẫn không thay đổi, mở miệng nói chuyện luôn mạnh mẽ vang dội đi thẳng vào vấn đề. Sau đó cô cũng không chờ Kiều An Hảo ở đầu dây nói chuyện, liền trực tiếp cúp máy.

-

Mặc dù Kiều An Hảo đã tăng tốc tới đa rửa mặt, mặc quần áo, nhưng vẫn bị lộ năm phút.

Kiều An Hảo vừa ra khỏi cửa khách sạn, thấy ngay Kiều An Hạ đang sốt ruột đứng chờ trước xe, một tay cầm điện thoại đang chuẩn bị gọi.

Kiều An Hạ chưa gọi cho Kiều An Hảo thì thấy cô ra rồi, nên thu lại di động, chỉ vào xe, ném ra một câu: “Lên xe.”

Rồi mở cửa xe, ngồi xuống.

128. Chương 128: Cô Có Gì Muốn Hỏi Tôi? (2)

Kiều An Hảo ngồi lên xe, vừa mới thắt dây an toàn, ngay khắc kể Kiều An Hạ đạp một cước vào chân ga, xe tức tốc phóng vọt đi.

Kiều An Hảo sớm đã quen cái thói lái xe hấp tấp của Kiều An Hạ. Sau khi Kiều An Hạ cho xe rời khỏi sơn trang, cô quay đầu sang hỏi Kiều An Hạ: “Chị về Bắc Kinh hồi nào?”

Kiều An Hạ: “Mười một giờ tối qua.”

Kiều An Hảo: “Đi nước ngoài chơi dữ ha, bốn tháng rồi.”

Kiều An Hạ mỉm cười không nói gì, qua một lát, cô quay đầu nhìn Kiều An Hảo hỏi han: “Em ấy? Cuộc sống sau hôn nhân sao rồi? Hứa Gia Mộc có đối xử tệ với em không?”

Người nhà họ Kiều, ngoại trừ Kiều An Hảo, thì người khác đều cho rằng Hứa Gia Mộc đã tỉnh lại, cũng nghĩ rằng người cô lấy là Hứa Gia Mộc.

Kiều An Hảo tức thì quay ngoài nhìn cửa sổ, lập lờ nước đôi đáp lại một câu: “Rất tốt.”

Sau đó thấy Kiều An Hạ vẫn hướng Bắc lộ, Kiều An Hảo lại hỏi: “Chị đang đi đâu?”

Kiều An Hạ: “Ăn cơm trưa, dưới chân núi có quán đồ ăn thôn quê, hương vị cũng không tệ.”

Kiều An Hảo gật đầu, không ý kiến.

Qua một lúc, Kiều An Hạ nói tiếp: “Nhưng không chỉ hai chúng ta, còn có một người nữa.”

“Ai thế?” Kiều An Hảo quay sang liếc mắt d/d/1/q/d Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ vẫn tập trung vào con đường đằng trước, cong môi mỉm cười: “Một người có khả năng sẽ trở thành bạn trai của chị.”

Kiều An Hảo chưa từng nghe qua Kiều An Hạ có bạn trai khi nào, nhất thời tò mò: “Là ai hả? Chuyện khi nào?”

“Lâu rồi.” Kiều An Hạ thần bí nháy mắt với Kiều An Hảo: “Nhưng vẫn chưa xác định, hiện tại chị thấy có tín hiệu rồi.”

Kiều An Hảo càng thấy hứng thú: “Lâu như thế, Kiều An Hạ, sao cho tới bây giờ em cũng không biết chuyện này?”

“Hiện tại không phải đã biết sao?” Kiều An Hạ hỏi ngược lại Kiều An Hảo, sau đó lại mở miệng nói: “Người đó em cũng biết đấy.”

“Em biết, lâu rồi hả ? Là ai nhỉ?” Kiều An Hảo càng thêm tò mò.

Kiều An Hạ cười không nói lời nào.

Kiều An Hảo bĩu môi, lòi ra hết những chàng trai có tiếp xúc với Kiều An Hạ trong mấy năm nay, nghĩ tới nghĩ lui, sau đó lần lượt bắt đầu đoán: “Người nổi nghiệp tập đoàn Vạn Thịnh?”

“Anh ta? Chị có bị mù mới ưa anh ta.” Kiều An Hạ vẻ mặt khinh thường nói.

“Vậy chủ tịch hội học sinh trong trường đại học?”

“Làm sao có thể? Tụi chị đã lâu không liên hệ rồi.”

“Không phải tên Tony người Mỹ gì chứ...”

“Không phải, đừng đoán nữa, gặp rồi biết.”

Kiều An Hảo bĩu môi, quay đầu đi không nhìn tới Kiều An Hạ nữa.

-

Tuy nhiên chỉ là một quán ăn của người dân địa phương, nhưng kiến trúc khá đặc biệt, trước cửa còn có một ao cá lớn.

Kiều An Hạ đã đặt trước phòng riêng, người phục vụ nghe Kiều An Hạ nói tên, lập tức dẫn hai người lên lầu.

Kiều An Hảo và Kiều An Hạ mới vừa ngồi xuống, người phục vụ lần nữa đẩy cửa thông báo: “Cô Kiều, bạn của cô đã tới.”

129. Chương 129: Cô Có Gì Muốn Hỏi Tôi? (3)

Cô gái nào thời còn trẻ lại không giấu giếm một chàng trai thần tượng trong lòng?

Lục Cẩm Niên tướng tá khôi ngô, vóc dáng cao ráo, tính khí cô độc cực giống mấy chàng ‘soái ca’ lạnh lùng trong tiểu thuyết, dù xét ở bất kỳ phương diện nào thì anh cũng đều rất phù hợp với tiêu chuẩn ‘nam thần’ tưởng tượng của các cô gái thời hiện đại.

Vì vậy ở trường trung học, mặc kệ Lục Cẩm Niên khiến người ta khó tiếp xúc bao nhiêu, nhưng nữ sinh theo đuổi anh vẫn tấp không ngừng.

Trong những cô nàng theo đuổi Lục Cẩm Niên, náo động nhất có lẽ là Kiều An Hạ.

Vào ngày báo danh học sinh mới hôm đó, vừa thấy Lục Cẩm Niên, Kiều An Hạ lập tức bị gương mặt ấy làm say mê đến thần hồn điên đảo. Trong thời gian huấn luyện quân sự, cô đã triển khai kế hoạch da mặt dày.

Chỉ tiếc, “hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình”, Kiều An Hạ xinh đẹp xuất thân là một ‘thiên kim đại tiểu thư’, dùng đủ mọi biện pháp, nhưng vẫn chưa bao giờ cửa ải được Lục Cẩm Niên. Editor Mèo WĩWĩ

Lên cấp ba, Kiều An Hạ và Kiều An Hảo chung lớp, những lần Kiều An Hạ tặng quà cho Lục Cẩm Niên, anh đều ném trả quà cho Kiều An Hảo, cau có mặt mày, mắt kiên nhẫn nói hai câu: “Đưa cho chị cậu!”

“Nói cớ đừng làm phiền tui!”

“Tui không thể thích cớ!”

Kỳ thật cho tới bây giờ, Kiều An Hảo cũng chỉ cho rằng Lục Cẩm Niên đơn giản xem cô là “sứ giả” đi truyền lời, căn bản không biết khi đó Lục Cẩm Niên tìm cơ hội nói chuyện với cô, nhân tiện để tránh cô hiểu lầm anh và chị cô.

Sau sự kiện Kiều An Hạ theo đuổi Lục Cẩm Niên không lâu, trong khoảng sáu tháng đó, tất cả mọi người đều đặc biệt quan tâm chú ý cuối cùng người nào sẽ trở thành bạn gái của Lục Cẩm Niên?

Rất nhiều nữ sinh chịu không nổi sự lạnh nhạt của Lục Cẩm Niên, ấn tượng tốt ban đầu bay biến, có thích thì cũng chỉ dám vụng trộm thôi. Nguồn Diễn đàn Lê Quý Đôn. Riêng Kiều An Hạ lợn chết không sợ phỏng nước sôi, kiên trì không ngừng lâu như vậy, cho nên lúc ấy, mọi người đều ngầm hiểu Kiều An Hạ có khả năng sẽ trở thành bạn gái Lục Cẩm Niên.

Mãi đến lễ Giáng Sinh cuối năm kia, Kiều An Hạ một lần nữa tìm tới Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên quả thật bị Kiều An Hạ bám đến phát bực rồi, hoàn toàn không nể mặt cô là chị của Kiều An Hảo nữa, gọn gàng dứt khoát ném một câu: “Kiều An Hạ, cho tới bây giờ tôi chưa từng thấy cô gái nào không biết xấu hổ giống như cô vậy, bị nghiện bám trai rồi hả?”

Kiều An Hạ từ nhỏ đến lớn, trước nay luôn được nâng niu như trứng được hứng như hoa, chưa từng bị đả kích như vậy?

Câu nói đó của Lục Cẩm Niên như một cái tát vang dội, không thương tiếc vả vào mặt Kiều An Hạ, khiến lòng tự trọng của cô sụp đổ, cô trực tiếp ném thẳng mấy món quà của mình vào thùng rác, sau đó xoay người bỏ đi.

Không quá mười ngày, Kiều An Hạ liền quen bạn trai, là một anh lớp trên học thanh nhạc của bọn họ.

130. Chương 130: Cô Có Gì Muốn Hỏi Tôi? (4)

Sự kiện khi đó dẫn tới xôn xao rất lớn trong trường.

Nhưng ngay sau đó xuất hiện một việc hiếm lạ khác đời đi sự chú ý của mọi người.

Kiều An Hạ quen bạn trai rất chóng vánh, lâu nhất cũng chỉ có hai tháng.

Kiều An Hạ ý mình xinh đẹp, suốt năm cấp ba là cái bộ dạng cưỡi ngựa xem hoa, liên tục thay bạn trai.

Kiều An Hảo không phải là loại người so đo, cho nên không vì bị Lục Cẩm Niên từ chối mà cắt đứt quan hệ với anh, lúc Hứa Gia Mộc hẹn mọi người đi chơi chung thì cô cũng thoải mái đi.

Kiều An Hảo vẫn luôn thương thầm Lục Cẩm Niên, vào một buổi tối khoảng một năm rưỡi sau đó, cô đã từng một lần hỏi qua Kiều An Hạ có còn thích Lục Cẩm Niên nữa không?

Lúc Kiều An Hạ nghe đến tên này, liền cười ngay một trận, giọng cao khí ngạo khinh thường mà bảo rằng: “Chị đã sớm không còn thích cậu ta rồi, hồi ấy chỉ là mê cái bản mặt đẹp trai đó thôi.”

Mà quả thật, về sau Kiều An Hảo có giao tiếp với Lục Cẩm Niên thì cũng chỉ hời hợt nhạt nhẽo như bèo nước gặp nhau.

Ở trường đại học, Kiều An Hảo còn dọn ra khỏi ký túc xá trường qua sông chung với anh chàng con nhà thế gia gốc Thượng Hải, nhưng tiệc vui chóng tàn, hai người chia tay. Không quá nửa tháng, Kiều An Hảo lại gặp với một Hoa kiều lớn hơn cô 7-8 tuổi, có sự nghiệp thành đạt ở Thượng Hải.

Nhiều năm trôi qua, giữa Kiều An Hạ và Lục Cẩm Niên trước sau đều không giữ liên lạc, cho nên khi Kiều An Hảo nghe Kiều An Hạ nói cô quen anh chàng này đã lâu, và có khả năng sẽ trở thành bạn trai, thì Kiều An Hảo vắt nát óc liệt kê tất tần tật mấy người Kiều An Hạ đã quen, nhưng không hề nghĩ tới Lục Cẩm Niên.

Vì vậy, khi nhân viên phục vụ lịch sự nhẹ nhàng mở cửa và nói “Cô Kiều, bạn của cô đã tới”, Kiều An Hảo ngồi một bên vừa cười nói, vừa tò mò ngẩng đầu nhìn hướng cửa, kết quả thấy Lục Cẩm Niên với vẻ mặt lãnh đạm đi tới.

Kiều An Hảo đang tươi cười, ngay tức khắc tắt ngấm, lời muốn nói với Kiều An Hạ cứ thế không thể phát ra tiếng.

Kiều An Hạ nghe tiếng của người phục vụ, cô lập tức đứng dậy nở nụ cười: “Cẩm Niên, anh đã đến.”

Lục Cẩm Niên chỉ thờ ơ gật đầu với Kiều An Hạ đang niềm nở, sau đó kéo ghế ngồi đối diện với Kiều An Hảo và Kiều An Hạ.

Lúc sáng Lục Cẩm Niên tỉnh dậy, thấy Kiều An Hạ gửi tin nhắn, nhưng anh không thèm để ý.

Sau khi đi rửa mặt ra, thì lại thấy có thêm cái tin nhắn nữa, cũng vẫn do Kiều An Hạ gửi: “Không phải anh và Kiều An Hảo cùng đóng phim sao? Em có hẹn Kiều An Hảo đi ăn cơm, giữa trưa anh có tới chung không?”

Lục Cẩm Niên nhìn mãi tin nhắn đó, do dự hồi lâu, sau cùng mới nhắn lại Kiều An Hạ một tin: “Mấy giờ?”

Kiều An Hạ rất nhanh hồi âm cho anh: “11 giờ rưỡi tại Tiểu Nông Gia Lạc Viên.”

131. Chương 131: Đừng Nói Năng Linh Tinh (5)

Kiều An Hạ đợi đến khi Lục Cẩm Niên ngồi xuống, liền gọi phục vụ lấy đến ghi order, sau đó cầm quyển menu đưa cho Lục Cẩm Niên: “Cẩm Niên, anh tới thì gọi món ăn đi.”

Lục Cẩm Niên ngồi xuống, từ đầu đến cuối đều không có liếc mắt đến Kiều An Hạ dù chỉ một cái, lúc cô đưa quyển menu cho anh, mới hơi hơi nhắc lên mí mắt, nhìn lướt qua, sau đó đem tầm mắt thuận thể rơi xuống người Kiều An Hảo đang ngồi bên cạnh Kiều An Hạ.

Cô gái đang nắm một góc khăn trải bàn, nhìn chăm chăm vào mặt bàn, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lục Cẩm Niên mi tâm hơi hơi nhú lại, sau đó mới thản nhiên mở miệng nói: “Tôi thế nào cũng được, hai người chọn đi.”

Kiều An Hạ cũng không nói với Lục Cẩm Niên điều gì nữa, nghe thấy lời anh nói, liền trực tiếp mở menu ra, gọi Kiều An Hảo, ngữ điệu thanh thúy dễ nghe nói: “Kiều Kiều, đến đây, cùng gọi món ăn.”

Kiều An Hảo nhìn đến Lục Cẩm Niên một cái, đầu óc từ nãy giờ đều trống rỗng, trong lúc bất chợt nghe được tiếng Kiều An Hạ gọi mình, cô mới giật mình phục hồi tinh thần lại, về mặt mờ mịt nhìn Kiều An Hạ “Dạ?” một tiếng.

“Em phát ngốc gì thế?” Kiều An Hạ cười khanh khách liếc Kiều An Hảo một cái, sau đó chỉ vào thực đơn: “Cho em gọi món ăn đây, muốn ăn cái gì liền gọi cái đó, hôm nay là Lục đại ảnh để mời khách ăn cơm, không cần khách khí!”

Lục Cẩm Niên mời khách ăn cơm, là muốn gặp Kiều An Hạ sao?

Kiều An Hảo vụng trộm nâng lên mí mắt, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên đang ngồi đối diện mình, sau đó lại rũ xuống mí mắt, lén lút buộc chặt lại tâm trạng của mình, trong lòng lộn xộn không thôi tùy ý nhìn menu một lần rồi lại vô thức gọi hai món ăn chay.

Kiều An Hạ cũng không có miễn cưỡng Kiều An Hảo gọi món nữa, mà để chính mình cầm menu, gọi thêm vài món ăn nữa, cuối cùng còn gọi thêm cả đồ uống.

Gọi món xong được vài phút, đồ ăn nhanh chóng được mang lên, Kiều An Hạ cầm lấy đũa, ăn một miếng, nhìn đến Kiều An Hảo ngồi bên cạnh mình một chút động đậy cũng không có, liền vươn đũa gấp vài món, đặt vào trong bát của Kiều An Hảo: “Cái này đều là bọn họ tự trồng, rau hữu cơ đó, sạch lắm, mau ăn đi.”

Kiều An Hảo miễn cưỡng hướng về phía Kiều An Hạ cười cười, liền cầm lấy đũa, cúi đầu ăn một cách cứng nhắc.

Nếu chỉ có Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên, bữa cơm này chắc chắn sẽ lặng ngắt như tờ, nhưng hiện tại có thêm Kiều An Hạ luôn mồm nói chuyện làm cho không khí cũng thêm phần sôi nổi, nhưng thật ra đại đa số đều là Kiều An Hạ nói cho Lục Cẩm Niên nghe.

Kiều An Hảo im lặng ngồi ở một bên, không hề phát ra âm thanh gì, cô cũng không có khẩu vị để thưởng thức đồ ăn nên vô cùng thông thả ăn cơm.

Lục Cẩm Niên nhàn nhã ngồi trên ghế, nói cũng không nhiều, chỉ thỉnh thoảng hướng về phía Kiều An Hạ nói một tiếng “Ừ”, xem như đáp lại, lúc nhìn đĩa rau trước mặt mình, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn về phía

Kiều An Hảo.

132. Chương 132: Đừng Nói Năng Linh Tinh (6)

Bữa cơm này Kiều An Hạ cảm thấy ăn rất vui, cuối cùng lúc buông đũa còn khen ngợi một câu: “Đồ ăn ở nhà hàng này rất ngon.”

Nói xong, quay đầu nhìn Kiều An Hảo cũng muốn buông đũa: “Kiều Kiều, thế nào? Có được không?”

Kiều An Hảo khẽ gật đầu.

Kiều An Hạ nhìn Lục Cẩm Niên, trên mặt tươi cười nói: “Chị biết nhà hàng này cũng nhờ Cẩm Niên dẫn chị tới.”

Kiều An Hảo dùng sức cấu vào lòng bàn tay của mình, miễn cưỡng khiến bản thân cười một cái.

Lục Cẩm Niên ngồi đối diện với Kiều An Hảo, nghe câu nói kia của Kiều An Hạ, theo bản năng ngược mắt lên nhìn về phía Kiều An Hảo, nhìn về mặt cô bình tĩnh như trước, giống như chuyện Kiều An Hạ nói anh dẫn cô ta tới đây ăn cơm, cũng không có nửa điểm quan hệ với cô.

Đáy mắt Lục Cẩm Niên có một tia âm đạm chợt lóe lên, ước chừng ba giây, anh mở miệng nói rõ ràng: “Nếu nhớ không lầm thì hình như lúc đó tôi và Gia Mộc đến ngọn núi gần đây câu cá, cô đi leo núi với bạn, sau đó tình cờ gặp, Gia Mộc đề nghị tới đây ăn.”

Anh biết, cô không hề quan tâm đến lời nói bóng gió ái muội của Kiều An Hạ, cho dù bộ dạng anh giả vờ như không có chuyện gì xảy ra làm sáng tỏ chuyện của mình và Kiều An Hạ, hoàn toàn không có nửa điểm liên quan, đối với cô mà nói có lẽ không hề có ý nghĩa, nhưng mà anh vẫn không muốn khiến cho cô hiểu lầm mình.

Từ đầu tới cuối Kiều An Hạ không nghĩ tới Lục Cẩm Niên vốn ít nói, lại phá mình khiến cho lời nói trở nên xa cách, vẻ mặt cô thoáng xấu hổ một chút, sau đó lập tức trở lại bình thường như không có chuyện gì, tìm đề tài tiếp theo: “Không phải buổi chiều hai người không có chụp ảnh sao? Bây giờ còn sớm, nếu không thì chúng ta đi xem phim đi? Gần đây có một bộ phim bom tấn của Mỹ.”

Bữa cơm này đối với Kiều An Hảo mà nói, ăn cũng đủ dày vò, bây giờ nghe thấy Kiều An Hạ đề nghị như vậy, ngay lập tức không hề suy nghĩ mà lắc đầu, nói: “Không được, buổi chiều em còn có việc, hai người cùng đi xem phim đi, em sẽ không tham gia nào nhiệt.”

Thật ra Kiều An Hạ không cố gắng mời Kiều An Hảo, ngược lại quay đầu, sáng mắt nhìn Lục Cẩm Niên cười: “Lục đại ảnh đế thì sao? Có rảnh không?”

Vốn Lục Cẩm Niên cũng muốn mở miệng từ chối đề nghị của Kiều An Hạ, nhưng mà anh còn chưa kịp mở miệng, liền nghe thấy lời Kiều An Hảo nói.

Không muốn tham gia nào nhiệt..... A.....

Đáy mắt Lục Cẩm Niên xẹt qua một tia trào phúng, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên nghiêm túc, mở miệng nói, thẳng thắn dứt khoát: “Không có hứng thú.”

Nói xong, Lục Cẩm Niên liền đứng lên, đá văng ghế dựa phía sau, ném một câu với người phục vụ: “Tính tiền!”

Sau đó gương mặt lạnh lùng, cầm lấy áo khoác một bên lên, đi về phía ghế lô đến ngoài cửa.

Kiều An Hảo và Kiều An Hạ liếc mắt nhìn nhau, hai người đều không hiểu nổi rốt cuộc tại sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chọc cho Lục Cẩm Niên trở mặt trong nháy mắt.

133. Chương 133: Đừng Nói Năng Linh Tinh (7)

Sau khi xuống tầng trệt, Kiều An Hảo không nhịn được thì thầm hỏi Kiều An Hạ: “Chị, chị nói người có khả năng sẽ trở thành bạn trai của chị là Lục Cẩn Niên sao?”

Kiều An Hạ gật nhẹ và khẽ nói: “Thật ra chuyện này hơi phức tạp. Vốn dĩ chị cho là chị cùng Lục Cẩn Niên chứ không hẳn không nhạt, như bạn bè bình thường suốt như thế, nhưng mấy năm nay, trong một lần tình cờ gặp mặt, anh ấy nói với chị đôi câu. Kiều Kiều, em biết đó, Lục Cẩn Niên người này tâm cao khí ngạo, đâu để cô gái nào vào mắt. Lần anh ấy nói chuyện, chị cũng không dám suy nghĩ nhiều, nhưng liên tiếp nhiều năm, thì chị cảm thấy có thể anh ấy có ý với chị...”

Lục Cẩn Niên thanh toán xong, thấy Kiều An Hảo và Kiều An Hạ đi ra từ thang máy. Anh lấy lại thể, đi về phía hai người. Khi tới gần đằng sau, đang định cất tiếng gọi thì nghe được câu hỏi của Kiều An Hảo, anh nhất thời nuốt lại, sau đó nghe Kiều An Hạ phát biểu một tràng dài.

Lục Cẩn Niên nháy mắt trở nên âm trầm, anh lập tức dừng bước.

Kiều An Hạ và Kiều An Hảo đi ra nhà hàng, không thấy Lục Cẩn Niên, Kiều An Hạ lấy di động định gọi cho Lục Cẩn Niên hỏi xem đang ở đâu. Lục Cẩn Niên cao ngạo bước ra khỏi cửa nhà hàng, thậm chí không một lời chào hỏi Kiều An Hạ và Kiều An Hạ đang đứng ở một bên, lướt qua đi thẳng đến trước xe của mình, mở cửa ngồi xuống, sau đó khởi động xe liền một cước đạp ga rời đi.

Kiều An Hạ đưa Kiều An Hảo trở về khách sạn của đoàn phim. Nhìn Kiều An Hảo vào cửa khách sạn rồi, đang định khởi động xe quay đầu rời khỏi, bất chợt cửa xe chỗ ghế phụ bị mở ra.

Kiều An Hạ hoảng sợ, quay đầu thì nhìn thấy Lục Cẩn Niên vẻ mặt tối sầm ngồi xuống.

Không đợi Kiều An Hạ kịp mở miệng nói chuyện, Lục Cẩn Niên liền giơ tay chỉ về phía trước, lạnh nhạt bảo: “Lái tới kia dừng một chút.”

Kiều An Hạ không đoán ra Lục Cẩn Niên lên xe mình có chuyện gì, nên không do dự nghe theo chỉ thị của Lục Cẩn Niên lái xe tới một chỗ vắng vẻ yên tĩnh.

Kiều An Hạ tắt máy, quay đầu lại mỉm cười với Lục Cẩn Niên: “Cẩn Niên, anh tìm em có chuyện...”

Kiều An Hạ chưa dứt câu, Lục Cẩn Niên đột ngột ngắt lời của cô: “Kiều An Hạ.”

Không phải Lục Cẩn Niên chưa từng gọi đầy đủ cả tên lẫn họ của cô, nhưng bây giờ khi nghe anh gọi Kiều An Hạ, đáy lòng cô chợt dâng lên dự cảm không tốt. Cô nhìn Lục Cẩn Niên, chớp mắt, không nói gì.

“Tôi nhớ rõ trước nay tôi chưa hề cho cô ấn tượng sai, khiến cô Tâm tưởng tôi có ý với cô...”

134. Chương 134: Đừng Nói Năng Linh Tinh (8)

“Tôi không nhớ rõ cuộc tôi đã cho cô ấn tượng sai lúc nào, khiến cô cho rằng tôi có ý với cô...” Lục Cẩn Niên nhìn thẳng vào mắt Kiều An Hạ, dưới đáy là tảng băng trôi mảy may không tí nhiệt độ. Kế đó, anh tỏ lời xin lỗi nhưng nghe thể nào cũng như đang đả thương người khác: “Nếu quả thực có, vậy thì tôi phải nói tiếng xin lỗi với cô. Hi vọng cô thu hồi cái ý niệm tự mình đa tình đi, đừng nói năng linh tinh rêu rao khắp nơi!”

Lục Cẩn Niên nói quá mức trực diện, cũng quá mức đi thẳng vào vấn đề, làm cho Kiều An Hảo trong khoảng thời gian ngắn chậm lụt không hưng phấn nổi. Cô ngơ ngác nhìn Lục Cẩn Niên thật lâu, sau đó sắc mặt dần

trắng bệch, môi mím thật chặt, qua hồi lâu mới nặn

được một câu: “Những gì em nói với Kiều Kiều, anh đều nghe được hết?”

Lục Cẩm Niên hoàn toàn phớt lờ lời Kiều An Hạ, chỉ trưng ra gương mặt lạnh lẽo mà rằng: “Mục đích hiện tại tôi ngồi ở đây rất đơn giản, chính là nói cho cô biết, thứ gì tôi đã không cần, thì bây giờ cũng không đi nhặt!”

Sắc mặt Kiều An Hạ lập tức tái xanh đến cực hạn, cô khẽ run rẩy, đôi mắt phấp phỏ, nhưng cố chấp hít sâu một hơi đè ép xuống cái chua xót, tay gắt gao nắm chặt thành quyền, găng lăm mồm để cho bản thân trông thật bình tĩnh. Cô nhìn chằm chằm vào Lục Cẩm Niên hồi thật lâu, mới mở miệng hỏi: “Tại sao?”

Kiều An Hạ căn bản không đợi Lục Cẩm Niên trả lời, liền thay anh đưa ra đáp án: “Là vì người con gái anh yêu sao?”

Kiều An Hạ nhin không được che miệng khe khẽ cười: “Đã qua nhiều năm như vậy, anh vẫn độc thân một mình. Điều này chứng tỏ anh không thể chung sống với cô gái đó. Cũng đã qua hơn mười năm, hơn mười năm rồi, chẳng lẽ anh còn chưa từ bỏ ý định?”

Lục Cẩm Niên quét đôi mắt giá rét mang theo sự quyết tuyệt, gằn từng chữ, đánh thẳng vào trái tim Kiều An Hạ: “Cô yên tâm. Dù tôi có chết tâm, thì tôi cũng sẽ không để ý đến cô.”

Kiều An Hạ ra sức bặm môi, tay siết chặt vô lăng.

Lục Cẩm Niên nhìn kính chắn gió vài giây, sau lại lên tiếng, lần này giọng điệu mặc dù lạnh, nhưng thấp thoáng tia bi thương: “Huống chi, cho tới bây giờ tôi vẫn không nghĩ sẽ buông tay cô ấy.”

Kiều An Hạ bị câu nói sau cùng của Lục Cẩm Niên hoàn toàn làm sụp đổ triệt để vẻ nguy trang bên ngoài.

Nhiều năm qua, cô đã quen rất nhiều bạn trai, bất kể là người theo đuổi cô trước, hay là người cô theo đuổi, nói ngắn gọn là chỉ cần Kiều An Hạ cô coi trọng, thì không có vụ không cửa đổ được.

Nhưng chỉ riêng Lục Cẩm Niên... là ngoại lệ.

Khi thời niên thiếu ngông cuồng, cô đã tháo xuống tất cả niềm kiêu ngạo và tự trọng, chủ động tấn công theo đuổi anh. Kết quả đổi lấy lại là sự chán ghét của anh.

135. Chương 135: Đừng Nói Năng Linh Tinh (9)

Lúc đó, cô đã cho rằng, Lục Cẩm Niên chính là thất bại duy nhất trong cuộc đời cô.

Thậm chí, cô đã muốn chấp nhận thất bại đó.

Mãi cho đến 4 năm trước, khi cô gặp mặt Lục Cẩm Niên, anh lại thoải mái tán gẫu với cô vài câu.

Cô đã quen Lục Cẩm Niên được vài năm, tuy rằng không thể nói hoàn toàn hiểu hết con người anh, nhưng cũng xem như biết rõ phần nào, cô chưa bao giờ thấy

Lục Cẩm Niên có khi nào chủ động đi theo nói chuyện với một người con gái.

Khi đó cô còn cho rằng bản thân đã suy nghĩ quá nhiều, nhưng là, một lần, hai lần, ba lượt..... Đã bốn năm trôi qua, Lục Cẩm Niên như cũ vẫn chủ động trò chuyện một hai câu với cô..... Sau đó cô mới mạnh dạn nảy sinh ý nghĩ cho rằng Lục Cẩm Niên có ý tứ với mình.

Thẳng thắn mà nói, khi còn trẻ, sở dĩ muốn theo đuổi anh, là vì bị khuôn mặt kia hấp hồn đến điên đảo, cô đã gặp qua nhiều người con trai như vậy, lại chưa bao giờ thấy ai có khuôn mặt giống như anh, mới nhìn một lần đã khiến cho người đối diện phải cảm thán ở tận đáy lòng, cho nên mới điên cuồng theo đuổi anh, muốn anh trở thành bạn trai của mình.

Cảm xúc của cô lúc đó, giống như là đang thích thú một chiếc túi xách phiên bản giới hạn, chính là muốn lấy được nó, để đeo nó trên người, khiến người khác phải cảm thấy hâm mộ.

Cho nên, cô lúc ấy chỉ nghĩ đến việc nếu Lục Cẩm Niên làm bạn trai của mình, chắc chắn đi cùng với anh ra ngoài sẽ cho cô không ít mặt mũi.

Vì vậy, khi cô nổi lên suy nghĩ có thể Lục Cẩm Niên có ý tứ với mình thì thất bại kia dù đã buông xuống, lại bắt đầu thức tỉnh.

Huống chi, lúc này Lục Cẩm Niên của bây giờ đã là Lục Ảnh đế, là CEO của Hoàn Ảnh truyền thông, là người chồng quốc dân của tất cả phụ nữ.

Nhưng cô không bao giờ ngờ đến, tất cả đều do cô tự suy diễn, trước giờ Lục Cẩm Niên vẫn không hề có ý gì với cô cả.

Liên tục hai lần đều bị anh từ chối không thương tiếc khiến cho Kiều An Hạ cô – người con gái từ khi còn nhỏ đến lúc lớn lên như bây giờ đều là thiên kim đại tiểu thư hô mưa gọi gió, không việc gì làm khó dễ được cô có điều không phục, cô thật sự rất không cam lòng.

Cô rất muốn biết, rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào, có thể làm cho Lục Cẩm Niên kiên trì một mực chờ đợi suốt nhiều năm như thế.

Kiều An Hạ nhìn Lục Cẩm Niên đang chuẩn bị xuống xe, kiểm chế không được thốt ra, hỏi một câu: “Lục Cẩm Niên, người phụ nữ mà anh thích rốt cuộc là ai?”

Lục Cẩm Niên sau khi bày tỏ thái độ của mình, liền không có nửa điểm muốn cùng Kiều An Hạ dây dưa thêm nữa, anh vươn tay, vừa mới chuẩn bị đẩy cửa xe ra, kết quả lại nghe thấy câu hỏi đột ngột của Kiều An Hạ.

Động tác đẩy cửa của anh trong nháy mắt dừng lại, cả người vẫn duy trì tư thế cũ không hề nhúc nhích, ước chừng được vài giây, mới nhạt nhẽo buông một câu: “Cô không xứng đáng biết cô ấy là ai!”

Sau đó, liền đẩy ra cửa xe, không chút do dự bước xuống xe, ung dung rời đi.

136. Chương 136: Đừng Nói Năng Linh Tinh (10)

Kiều An Hạ ngồi ở trong xe, nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn bóng dáng Lục Cẩm Niên càng lúc càng xa, cuối cùng hốc mắt không nhìn được đồ lên.

-

Thang máy đi lên tầng cao nhất, mở cửa, Lục Cẩm Niên từ bên trong đi ra.

Trợ lý ôm mấy tập văn kiện, đang chờ ở cửa phòng của anh, thấy anh đi tới, lập tức kính cẩn đi lên đón tiếp, nói: “Ông Lục, buổi trưa, phó tổng trong công ty, sai người đưa tới mấy tập văn kiện, nói là giấy tờ quan trọng, xin ông xem qua, nếu như không có vấn đề, nhanh chóng ký tên để đưa về công ty.”

Lục Cẩm Niên khẽ gật đầu, lấy ra thẻ phòng mở cửa, sau đó cởi áo khoác âu phục ra, đưa cho trợ lý, nhận lấy văn kiện từ trong tay trợ lý, trước đi tới sô pha rồi ngồi xuống, mở ra phê duyệt.

Văn kiện có 7, 8 phần, Lục Cẩm Niên xem một lượt rồi ký tên xong thì sắc trời ngoài cửa sổ đã tối.

Lục Cẩm Niên đưa văn kiện cho trợ lý, ý bảo hắn đem về công ty.

Trợ lý nhìn thấy bây giờ đã là 8 giờ tối, Lục Cẩm Niên còn chưa ăn cơm tối, cho nên liền lên tiếng hỏi: “Ông Lục, có muốn tôi gọi thức ăn tối trong khách sạn giúp ông không?”

Có thể là vì phê duyệt giấy tờ hết buổi trưa nên mi tâm của Lục Cẩm Niên hiện lên một tầng mệt mỏi nhàn nhạt, anh khoát tay áo về phía trợ lý, tỏ vẻ không cần.

Trợ lý biết điều ôm giấy tờ, thấp giọng nói một câu: “Nếu ông lqđ Lục không còn việc gì nữa, vậy tôi xin phép ra ngoài trước.”

Lục Cẩm Niên giơ tay lên, xoa mi tâm của mình rồi khẽ vuốt cằm.

Lúc trợ lý xoay người đi, Lục Cẩm Niên đột nhiên mở mắt, mở miệng nói một câu: “Cậu đến phòng của Kiều tiểu thư tìm lý do lừa cô ấy đi lên một chuyến.”

“Dạ.” Trợ lý thấp giọng đáp lại, nhẹ nhàng mở cửa, đi ra khỏi phòng.

Phòng lớn như thế, trong nháy mắt chỉ còn lại một mình Lục Cẩm Niên, anh tựa vào ghế sa lông, nhìn chăm chú bầu trời đầy sao, trong đầu vô tình nghĩ đến trong tiệm cơm nông thôn Kiều An Hạ đã nói những lời đó với Kiều An Hảo.

Lúc Kiều An Hạ còn trẻ sau khi theo đuổi anh thất bại, bởi vì Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc, anh vẫn phải đối mặt với Kiều An Hạ, nhưng anh cố gắng để cho hai người không phát sinh quá nhiều sự tiếp xúc.

Cho đến hơn bốn năm trước, khi đó, đã khoảng gần bảy tháng anh không gặp Kiều An Hảo, cũng không nghe được bất kỳ tin tức liên quan tới cô.

Một buổi chiều, nhóm Hứa Gia Mộc ca hát ở Kim Bích Huy Hoàng, anh đến hơi muộn, khi đến nơi, chỗ ngồi đã gần hết, chỉ có một chỗ trống bên cạnh Kiều An Hạ, anh liền đi tới, ngồi xuống.

Mới đầu Kiều An Hạ không chủ động mở miệng nói chuyện với anh, anh cũng không muốn nói chuyện với cô, sau đó lúc mọi người chơi trò chơi, Kiều An Hạ rót rượu cho anh mới nói một câu với anh.

Nếu là trước kia, chắc chắn anh sẽ không trả lời, nhưng lần hiếm hoi này, anh lại nói chuyện với cô.

Hai người cứ tán gẫu qua lại như vậy, anh lơ đãng thuận thể hỏi một câu: “Kiều An Hảo đâu? Sao lại không tới?”

Kiều An Hạ không suy nghĩ nhiều, liền nói với anh: “Kiều Kiều lqđ bị cấm, cơ thể không thoải mái, không muốn đi.”

Anh rất bình tĩnh gật đầu một cái với Kiều An Hạ, nhìn có vẻ không quan tâm, nhưng tận đáy lòng lại đau lòng một trận.

137. Chương 137: Anh Cũng Thích Trời Mưa? (1)

Kiều An Hạ không nghĩ nhiều, liền nói với anh: “Kiều Kiều bị cấm, khó chịu trong người, nên không muốn đi.”

Anh rất bình tĩnh gật đầu với Kiều An Hạ một cái. Ngoài mặt thì trông bình thường như không quan tâm, nhưng trong lòng thì âm ỉ bắt rứt thành một đống.

Khi đó, anh đã xác định là không được yêu Kiều An Hảo, cho dù có lo lắng thì cũng không có lý do, cũng như tư cách đi quan tâm cô. Rốt cuộc, vào đêm thanh vắng, anh một mình một xe chạy đến trước cửa nhà họ Kiều, đứng ngăn người cho tới khi trời lờ mờ sáng mới rời khỏi.

Mặc dù biết cả đời không có khả năng có được Kiều An Hảo, nhưng anh vẫn không thể buông xuống được lo lắng.

Cho dù lúc ấy anh và cô không còn liên hệ qua lại, nhưng anh vẫn muốn biết được tình hình cô sống có tốt hay không.

Vì vậy, lần đầu nói chuyện với Kiều An Hảo, sẽ có lần hai, lần ba... Cứ như thế, bất tri bất giác kéo dài hơn bốn năm, cho đến khi mẹ của Hứa Gia Mộc - Hàn Như Sơ tìm tới anh, yêu cầu anh giả làm Hứa Gia Mộc, sắm vai vợ chồng với Kiều An Hảo... Từ lần đó, anh mới ít giao tiếp với Kiều An Hạ.

Sau sự việc năm năm trước, biết mình không được phép yêu Kiều An Hảo, anh bắt đầu nản chí, tuy thế anh không bao giờ nghĩ đến việc sẽ đi yêu một người phụ nữ khác, hay tùy tiện tìm đại một người thích hợp để đi suốt quãng đời còn lại.

Do đó, khi anh nghe Kiều An Hạ thủ thỉ với Kiều An Hảo rằng anh có ý đối với cô ta, còn sẽ trở thành bạn trai của cô, anh không chỉ tức giận thôi... mà nhiều hơn là hoảng sợ.

Anh sợ, sợ Kiều An Hảo thực sự sẽ hiểu lầm anh và chị của cô.

Cho nên, khi anh về tới đoàn kịch, không trực tiếp lên lầu ngay, mà đứng ở dưới chờ Kiều An Hảo vừa đi vào khách sạn, lập tức chui vào xe Kiều An Hạ.

Hồi chiều, anh nổi nóng, nói với Kiều An Hạ mấy lời hơi nặng và tàn nhẫn hơn so với lúc đầu cô theo đuổi anh, nhưng hiện giờ anh cũng chỉ có duy nhất cách đó.

Nhưng thế cũng tốt, nếu đã không có khả năng với Kiều An Hạ, thì một đao cắt đứt, không cho cô hy vọng.

”Cốc cốc cốc Bất chợt truyền đến tiếng gõ cửa, đánh thức Lục Cẩn Niên như đang đi vào cõi thần tiên. Anh thu lại tâm trạng ngẩn ngơ, tao nhã đứng lên, đi về phía cửa.

Trợ lý đi tìm Kiều An Hảo theo sự phân phó của Lục Cẩn Niên, lúc nói cho cô biết ông Lục gọi cô lên lầu thì hơi do dự, sau cùng trước khi đi, nhấn nhủ thêm với cô: “Cô Kiều, ông Lục từ hồi chiều chỉ lo phê duyệt văn kiện cho tới giờ, mới vừa có chút thời gian, vẫn chưa dùng bữa tối. Tôi có hỏi anh ấy có muốn ăn chút gì đó không, nhưng anh ấy bảo không ăn. Tối sáng mai thì còn lâu lắm, có thể phiền cô làm chút gì cho anh ấy ăn không?”

138. Chương 138: Anh Cũng Thích Trời Mưa? (2)

Kiều An Hảo gật đầu, biểu thị đã biết, chờ lúc trợ lý rời đi, gương mặt vốn treo một bên ý cười từng chút từng chút tắt ngấm.

Cả buổi chiều, đầu cô là một mớ hỗn độn, chỉ vờ vơ xoay quanh Lục Cẩn Niên và Kiều An Hạ, từ những lời Kiều An Hạ nói lúc bữa cơm trưa thì xem ra quan hệ giữa Lục Cẩn Niên và chị ta có vẻ rất tốt.

Lúc đầu, sợ dĩ cô đáp ứng Hàn Như Sơ, cùng Lục Cẩn Niên đóng giả vợ chồng dưới danh nghĩa Hứa Gia Mộc, vì ảo tưởng mình và Lục Cẩn Niên sau thời gian dài tiếp xúc sẽ có thể nảy sinh tình cảm. Thế nhưng nếu như Lục Cẩn Niên và Kiều An Hạ thực sự đến với nhau, thì anh và cô sẽ thật sự không có nửa điểm cơ hội rồi...

Trong nháy mắt, Kiều An Hảo thoáng vẻ cô đơn, cô đứng ngẩn người trước cửa một hồi thật lâu, mới quay người trở về phòng tìm di động. Đang lúc chuẩn bị lên lầu, chợt nhớ tới lời trợ lý của Lục Cẩn Niên, cô bèn đến bên điện thoại khách sạn, quay số cho bộ phận nhà hàng đặt một phần ăn khuya nhẹ.

Hiện đang là giờ cao điểm các thành viên trong ekip làm phim dùng thang máy chạy lên chạy xuống, bất cứ lúc nào cũng có thể đụng người quen. Kiều An Hảo sợ bị bắt gặp, nên đành bưng bữa khuya leo thang bộ.

-

Buổi tối khi Lâm Thi Ý đang ở trong phòng cùng vài tiểu diễn viên, cô ta nhận được cú điện thoại của nhà sản xuất, ông ta tụng kinh về định nghĩa quá rối, nên Lâm Thi Ý không thể làm gì khác hơn là thôi lui khỏi phòng, nũng nịu vỗ về dỗ ngọt nhà sản xuất.

Trên hành lang đông đúc kẻ qua người lại, Lâm Thi Ý đi về phía lối thoát hiểm, vừa khéo đang tính đẩy cánh cửa, xuyên qua ô cửa kính, cô ta thấy Kiều An Hảo mang theo một phần ăn khuya leo thang bộ.

Lâm Thi Ý lòng tràn đầy nghi hoặc, Kiều An Hảo đi đưa đồ ăn sao? Cho ai?

Lâm Thi Ý chần chừ một chút, liền nhẹ giọng ngắt máy của nhà sản xuất, rồi đẩy cửa, âm thầm đi theo Kiều An Hảo.

Lục Cẩm Niên mở cửa, thấy là Kiều An Hảo, không nói gì, trực tiếp xoay người trở vào phòng.

Kiều An Hảo đứng ở cửa hít sâu một hơi, cất bước vào phòng, đóng cửa lại, mới đi vào trong.

Lục Cẩm Niên vào phòng tắm, mơ hồ truyền đến tiếng nước chảy. Kiều An Hảo đem thức ăn khuya đặt lên chỗ trống trên bàn trà trước ghế sofa, sau đó tiện tay dọn dẹp một chút đồng văn kiện và tạp chí bị Lục Cẩm Niên ném bừa bãi. Đang lúc định chuyển qua bên kia bàn, thì Lục Cẩm Niên đột ngột mở cửa phòng tắm, ánh mắt anh thẳng tắp bắn về phía Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo bị Lục Cẩm Niên nhìn đến có chút khấn trương, cô ôm chặt một xấp văn kiện, nhẹ giọng giải thích: “Vừa nãy lúc cậu trợ lý đến tìm tôi, có nói anh vẫn chưa ăn cơm tối, nên tôi mang bữa khuya tối cho anh.”

139. Chương 139: Anh Cũng Thích Trời Mưa? (3)

Lúc này Lục Cẩm Niên mới chuyển tầm mắt về phía bàn trà, thấy quả nhiên có khay thức ăn bày bên trên, mi tâm chau lại, con ngươi trong phút chốc đượm vẻ sâu thẳm thẳm.

Kiều An Hảo thấy Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm vào khay thức ăn khuya nhưng mãi vẫn không có bất kỳ biểu hiện nào muốn ăn, cho rằng anh không có khẩu vị, sau một hồi đấu tranh mới cất lời: “Anh trợ lý nói, anh bận rộn đồng văn kiện của công ty cả buổi chiều, nhất định đã kiệt sức rồi, nếu không ăn chút gì đó thì sẽ không gượng nổi cho tới sáng mai đâu?”

Lục Cẩm Niên vẫn không lên tiếng, ánh mắt quay trở về trên người Kiều An Hảo.

Ngón tay Kiều An Hảo bấu chặt xấp văn kiện trong lòng, có chút khó khăn mở miệng lần nữa: “Vả lại, cho dù anh không đói, cũng phải bổ bụng chút chút. Ăn ít còn hơn là không ăn...”

Kiều An Hảo nói tới đây thì hoàn toàn không lo lắng nữa.

Cô và Lục Cẩm Niên ngoại trừ mối “quan hệ vợ chồng” trên danh nghĩa, thì chẳng khác gì hai con người xa lạ. Hơn nữa, ban đầu vào đêm tân hôn, cô rất thức thời nói với anh rằng sẽ không can thiệp vào cuộc sống của anh l.e qu.y d.o.n, mà anh cũng không phản đối, còn bồi thêm một câu: “Cô tốt nhất nhớ kỹ lời cô đã nói”. Vì vậy, sau khi kết hôn, cô chưa từng hỏi đến vấn đề ăn-mặc-ở-di lại của anh, thậm chí ngay cả một câu hỏi quan tâm cơ bản hay chúc ngủ ngon cũng không nói. Thế nhưng hiện tại cô đang cố chấp thuyết phục anh đừng đùa, có bị xem là vi phạm các thỏa thuận ban đầu của bọn họ không...

Nội tâm Kiều An Hảo bồn chồn, nên càng nói giọng càng nhỏ yếu ớt: “Lại nói, thường bỏ bữa sẽ không tốt cho dạ dày.”

Lục Cẩm Niên một mực lặng thinh, mắt không chớp chằm chằm nhìn Kiều An Hảo.

Ngay khi Kiều An Hảo nhụt chí, nghĩ rằng Lục Cẩm Niên sẽ không ăn khuya, người đàn ông đột nhiên cất bước đi tới trước ghế sofa, ngồi xuống, sau đó chỉ vào khay thức ăn cô mang tới, không nặng không nhẹ hỏi: “Ăn cái gì?”

Kiều An Hảo kinh ngạc nhìn về phía Lục Cẩm Niên, thoáng chốc chưa phản ứng với ý tứ trong lời anh.

Lục Cẩm Niên dường như bị bộ dạng ngây ngốc không theo kịp nhịp độ nói chuyện của cô chọc cười, khiến tâm trạng tốt hẳn lên, khóe môi bất giác gợi lên đường cong, tuy lời ra vẫn bằng phẳng không cảm xúc: “Không phải nói mang đến cho tôi ăn à?”

Kiều An Hảo lúc này mới hiểu ý của Lục Cẩm Niên là về bữa khuya, nhất thời khẽ cúi người đặt xấp văn kiện lên bàn, sau đó đi tới trước khay, mở hộp đồ ăn ra, đặt lên trên một tờ báo: “Một phần cơm chiên Dương Châu, một phần canh bí đao, một phần cánh gà, còn có một phần cải xanh xào...”

Lục Cẩm Niên trước sau không phát tiếng động nào, chỉ lặng lẽ dõi theo Kiều An Hảo, ánh mắt trở nên có chút mềm mại.

140. Chương 140: Anh Cũng Thích Trời Mưa? (4)

Kiều An Hảo bày ra trước mặt Lục Cẩm Niên, rồi thay anh bẻ đôi chiếc dưa dùng một lần, đưa tới: “Tôi không biết anh thích ăn cái gì, cho nên mỗi thứ kêu một ít...”

Kiều An Hảo vừa nói, vừa ngược mắt nhìn Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên vẫn thẳng tắp dùng ánh mắt nơi cô.

Hai người cứ thế chạm mắt nhau.

Kiều An Hảo thất kinh trong lòng, lời nói ra đến cửa miệng liền bị nghẹn lại, sau đó mở to đôi mắt bò câu, nửa ngửa đầu nhìn lại Lục Cẩm Niên.

Trong con người của Lục Cẩm Niên tuy không còn pha trộn sự thờ ơ và lạnh lùng xưa nay, nhưng cũng không có quá nhiều cảm xúc. Nó sâu sắc, lại phẳng phát đang như lóe lên một tia sáng.

Kiều An Hảo nhìn rồi lại nhìn, nhịp tim bỗng chốc tăng nhanh một cách kỳ lạ, thậm chí khuôn mặt cô phím đỏ theo từng hơi thở. Mãi cho đến khi mặt nóng lên, cô mới bất ngờ hoàn hồn, vội vàng thu hồi tầm mắt nhìn Lục Cẩm Niên, lóng ngóng đưa đôi dưa trong tay ra đằng trước: “Dưa.”

Lục Cẩm Niên nghe thấy tiếng của Kiều An Hảo mới phục hồi tinh thần. Chớp mắt, đôi đồng tử khôi phục vẻ đạm mạc xa cách nguyên thủy, sau đó anh không nói tiếng nào nhận lấy đôi dưa, khép hờ mắt, từ tốn ăn.

Động tác nhai của Lục Cẩm Niên rất tao nhã, không phát ra tiếng dù là nhỏ nhất.

Bầu không khí trong toàn phòng rất yên tĩnh.

Kiều An Hảo ngồi xổm đối diện Lục Cẩm Niên một hồi thật lâu. Khi con tim hốt hoảng tìm được về nhịp đập bình ổn, cô mới nhận thức được vị trí hiện tại của mình, bèn nhướn mi lên lên liếc nhìn người đàn ông trước mặt.

An Hảo liên tục ngấm trộm nhiều lần, phát hiện sự chú ý của Lục Cẩm Niên luôn đặt trên thức ăn, vì thế liền đánh bạo lên lút quan sát anh.

Anh vẫn mặc bộ quần áo lúc ăn cơm trưa, chỉ là cởi bỏ áo vest ngoài, tháo cà vạt, mở bung hai nút áo ở cổ, lộ ra vùng xương quai xanh đẹp tinh xảo, cổ tay áo xắn lên để lộ một đoạn cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, trông giản dị nhưng vẫn giữ được phong độ thanh lịch.

Anh chuyên tâm gấp thức ăn, lông mi dài thỉnh thoảng chớp động.

Lần đầu tiên gặp anh, cô tức khắc bị kinh hoảng trước tướng mạo khôi ngô ấy, gây ám ảnh suốt 13 năm qua, không biết bao nhiêu lần giữa đêm tĩnh mịch. Cứ mỗi khi nhìn kỹ anh, cô vẫn không khỏi bàng hoàng.

Thiết nghĩ, trên cả trái đất này, duy nhất chỉ có anh là hoàn hảo, khiến ai ai nhìn mãi cũng không chán.

Kiều An Hảo say đắm dán mắt vào Lục Cẩm Niên quá lâu. Có lẽ người nào đó bị nhột, bất thành linh ngược mi mắt. Kiều An Hảo hoảng sợ vội vã cúi thấp đầu, trái tim không dễ gì bình tĩnh trở lại, lập tức nhảy nhót mãnh liệt.

141. Chương 141: Anh Cũng Thích Trời Mưa (5)

Kiều An Hảo lập tức né tránh ánh nhìn của Lục Cẩm Niên, cô ngoảnh đầu nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ sát đất để làm dịu đi tâm tình của mình lúc này, vốn là định nói điều gì đó nhưng bất chợt dừng lại, kìm lòng không được phát ra một câu: “Mưa rồi.”

Vừa nói hết câu, cô liền đứng lên, đi về phía cửa sổ.

Lục Cẩm Niên nghe thấy lời nói của Kiều An Hảo cũng quay đầu nhìn ra cửa sổ, quả nhiên thấy trên mặt kính phủ dày đặc vết nước, mà Kiều An Hảo đứng trước cửa sổ đang chăm chú nhìn không chớp mắt.

Lục Cẩm Niên ngẩng nhìn dáng vẻ cô một lúc mới kiểm chế thu hồi lại tầm mắt, tiếp tục ăn hết những đồ mà Kiều An Hảo mang đến rồi mới buông đĩa xuống, đứng lên.

Anh rút tờ giấy ăn lau khôe miệng một chút, sau đó ném vào túi rác, bản thân chần chừ do dự mất mấy giây mới cất bước đi về phía cửa sổ, đứng bên cạnh Kiều An Hảo.

Lục Cẩm Niên cao hơn cô rất nhiều, bởi vì trời về đêm nên cửa sổ sát đất như trở thành một tấm gương phản chiếu hai bóng hình của anh và cô, cũng phản chiếu dáng vẻ mười phần tập trung ngẩng nhìn trời mưa của Kiều An Hảo trước đôi mắt anh. Anh không nhịn được, nhắm mắt lại, mở miệng nói: “Cô cũng thích trời mưa?”

Kiều An Hảo lơ đãng duỗi tay miết lên mặt kính theo vết chảy của giọt mưa đi xuống, chợt nghe đến âm thanh của Lục Cẩm Niên truyền tới mới phát giác được anh đang đứng bên cạnh từ lúc nào, ngón tay tạm dừng một lúc rồi nhẹ nhàng gạt đầu: “Đúng, tôi rất thích.”

Lục Cẩm Niên không nói chuyện nhưng vẻ mặt nhất thời biến đổi mang theo chút mềm mại ôn hòa.

Một lát sau, Kiều An Hảo lại tiếp tục đưa tay vẽ lung tung theo dấu vết của giọt mưa trên cửa kính, thế nào lại chú ý đến Lục Cẩm Niên, cô tò mò hỏi: “Anh cũng thích trời mưa sao?”

“Ừ, thích”. Lục Cẩm Niên trả lời, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chậm mang theo tâm tình phẳng phất muốn bộc lộ.

Thì ra cả anh và cô đều thích trời mưa... Có lẽ thâm mến chính là như thế, bởi vì hai người đều có chung sở thích, trong phút chốc cứ như điều này đã vô tình kéo khoảng cách của họ lại gần hơn rất nhiều.

Trong lòng Kiều An Hảo nhất thời dâng lên sự ngọt ngào, cảm giác như nó đang lan tràn toàn thân, ngấm vào tận cốt tủy.

Sở dĩ thích trời mưa là bởi vì lần đầu tiên hai người gặp nhau, khi đó trời cũng đổ mưa ào ạt như thế này.

Từ lần ấy, một lần gặp, nhiều năm sau đều mãi mãi khó quên, cứ một mực chung thủy dành tình yêu trong lòng cho anh.

Nhưng không biết anh thì sao?

Kiều An Hảo đang do dự muốn hỏi Lục Cẩm Niên tại sao lại thích trời mưa thì người đàn ông bên cạnh lại chủ động mở miệng trước: “Vốn dĩ lúc đầu tôi không thích trời mưa.”

Lục Cẩm Niên nói tới đây, giống như đang nhớ lại hồi ức cũ, liền trầm mặc trong chốc lát rồi mới tiếp tục: “Vì một kỷ niệm khó quên, ... mới trở nên thích mưa!”

142. Chương 142: Anh Cũng Thích Trời Mưa (6)

Lục Cẩm Niên nói tới đây, giống như đang nhớ lại hồi ức cũ, im lặng trong chốc lát, mới tiếp tục nói rõ ràng: “Sau này, bởi vì một kỷ niệm khó quên mới thích trời mưa.”

Trái tim Kiều An Hảo chợt lỡ một nhịp, thì ra anh thích trời mưa, cũng có nguyên nhân giống cô... Chẳng qua cô vì một người, mà anh vì một hồi ức cũ.

Có lẽ từ lần kết hôn tới nay, đây là lần đầu tiên Lục Cẩm Niên ôn hòa nhã nhặn nói chuyện phiếm với cô, khiến cho lá gan của cô trở nên lớn hơn rất nhiều, bất giác hỏi ra sự nghi ngờ trong lòng mình: “Chuyện gì khiến anh thích trời mưa?”

Lục Cẩm Niên nhìn mưa lớn ngoài cửa sổ, trong nháy mắt đôi mắt trở nên đa cảm: “Chuyện kia là lần đầu tiên tôi được tiếp xúc gần gũi với người quan trọng nhất trong cuộc đời của tôi...”

Lục Cẩm Niên nói tới đây, bất chợt ý thức được mình đang nói gì, lập tức dừng lại.

Kiều An Hảo đứng ở một bên, tập trung tất cả lực chú ý, đang chờ Lục Cẩm Niên nói tiếp, nhưng chờ hồi lâu, lại không nghe Lục Cẩm Niên mở miệng nói tiếp, có chút nghi ngờ, quay đầu nhìn về Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên nhìn thấy qua cửa sổ thủy tinh trước mặt, thấy vẻ mặt cô bé đang nhìn mình chờ đợi.

Chuyện 5 năm trước, anh không có tư cách theo đuổi cô, cho dù yêu say đắm, cũng chỉ có thể đơn phương chôn dấu tình cảm tận đáy lòng, mà mới vừa rồi anh không để ý, suýt nữa tiết lộ tâm sự của mình.

Yết hầu Lục Cẩm Niên khẽ chuyển động, để cho lý trí đè ép tất cả cảm xúc mạnh mẽ xuống, nhàn nhạt nói một câu: “Quên đi, thật ra cũng không có gì để nói.”

“Ồ.” Kiều An Hảo lẳng lặng đáp một tiếng, không nói chuyện, chỉ nhìn mưa rơi ngoài trời, tâm tư nhẹ nhàng bay xa.

Lục Cẩm Niên nói, khi trời mưa để cho anh gặp được người quan trọng nhất cuộc đời anh, anh thích cô bé kia sao?

Thì ra anh cũng giống cô, cũng nhờ trời mưa mà gặp được người mình yêu nhất cả đời này, chỉ có điều, cô thích anh nhất, anh lại thích người khác nhất.

Ban đầu bởi vì có cùng sở thích với anh, mà lòng kích động ngọt ngào phát ngấy, lúc này lại tràn đầy nhàn nhạt đau buồn và chua xót.

Sau đó hai người không ai mở miệng nói với nhau một câu nào nữa, chỉ lẳng lặng đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn mưa to ngoài trời, nghĩ tới tâm sự của mình.

Anh nghĩ tới, anh yêu cô.

Cô nghĩ tới, cô thương anh.

Mưa Bắc Kinh thường thường là mưa rào, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, song đã nửa tiếng, mưa to dần dần chuyển thành mưa nhỏ, đến cuối cùng, bầu trời đen nhánh cũng xuất hiện vô số ánh sao lấp lánh.

Lúc này Kiều An Hảo mới khẽ phục hồi tinh thần lại, phát giác vậy mà mình và Lục Cẩm Niên đứng trước cửa sổ nhìn mưa lâu như vậy.

Kiều An Hảo quay đầu, thấy anh còn thất thần nhìn mưa ngoài cửa sổ, cô chờ giây lát, nghĩ đến việc anh cho trợ lý tìm mình, cho nên mở miệng, hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì không?”

143. Chương 143: Anh Cũng Thích Trời Mưa? (7)

Lục Cẩm Niên nghe Kiều An Hảo nói, mới nhớ tới mục đích mình để cho trợ lý gọi cô lên là muốn làm rõ với cô rằng giữa anh và Kiều An Hạ không có quan hệ gì. Nhưng anh và cô không phải là người yêu, cũng không phải vợ chồng thực sự, trừ cái thỏa thuận kia ra thì không có bất kỳ mối ràng buộc nào. Nếu anh trực tiếp giải thích chuyện giữa anh và một người phụ nữ, thì nó có vẻ hơi đường đột.

Lục Cẩm Niên trầm mặc một lúc lâu, vẫn chưa nghĩ ra được cách nên mở miệng giải thích với Kiều An Hảo như thế nào. Sau cùng, anh khẽ mấp máy môi, hỏi Kiều An Hảo một câu: “Còn cô? Gặp tôi, cũng không có gì muốn hỏi tôi sao?”

Là anh kêu cô lên tìm anh, nhưng bây giờ lại hỏi cô muốn hỏi anh cái gì... Kiều An Hảo bị câu hỏi của Lục Cẩm Niên làm ngẩn ra, kể đó lắc đầu, có chút mờ mịt hỏi lại Lục Cẩm Niên: “Hỏi gì cơ?”

Lục Cẩm Niên cho rằng Kiều An Hảo chưa hiểu ám chỉ trong lời nói của mình, bèn bổ sung: “Buổi trưa lúc đi ăn cùng Kiều An Hạ, cô không có gì muốn hỏi tôi?”

Nhắc tới đó, thật vất vả Kiều An Hạ bởi vì phải dụ dỗ Lục Cẩm Niên ăn, rồi cùng anh ngắm mưa, mới quên đi chuyện ấy, chớp mắt lại hiện về trong tâm trí Kiều An Hảo. Ánh mắt cô chợt trĩu xuống, dăm dăm nhìn ngoài cửa sổ, trầm mặc không mở miệng.

Lục Cẩm Niên đứng ở bên cạnh, mang theo kiên nhẫn hiếm có, chờ Kiều An Hảo lên tiếng. Thế nhưng đợi đã lâu, cô gái vẫn một mực không chịu nói năng, khiến đáy lòng anh rơi vào sự hiu quạnh cuộn cuộn.

Anh vừa rồi hỏi cô có gì muốn hỏi anh không, rốt cuộc là đang mong đợi cái gì? Đang mong đợi cô sẽ vì để tâm lời Kiều An Hạ, anh có thể sẽ trở thành bạn trai của cô ta, sau đó xác nhận anh tin đó là thật hay giả sao?

Đối với cô mà nói, anh ở cùng với phụ nữ nào, phát sinh cái gì đó với phụ nữ nào, cô cho tới bây giờ đều luôn thờ ơ, làm sao có thể bận tâm chứ?

Đáy mắt Lục Cẩm Niên hiện lên một tầng tự giễu, nhìn ra ngoài cửa sổ, nhin không được che lấy miệng, cười khẽ một tiếng. Một lát sau, như là quả thật bị bại bởi Kiều An Hảo, mang theo chút thất vọng lên tiếng: “Tôi và Kiều An Hạ...”

Khi Kiều An Hảo đang nghe đến Kiều An Hạ và anh có thể trở thành bồ bịch, cũng đã chật vật đến nỗi không thể thừa nhận. Tại thời điểm này, cô thực sự rất sợ từ miệng Lục Cẩm Niên thốt ra bọn họ muốn sống chung với nhau, dưới bàn tay vô thức nắm chặt thành nắm, môi gắt gao cắn chặt, sau liền cắt đứt lời Lục Cẩm Niên: “Chị tôi là một người tốt, xinh đẹp, xuất thân không tệ, cái gì cũng tốt...”

Kiều An Hảo còn chưa nói xong, Lục Cẩm Niên lạnh giọng thẳng thừng cắt đứt lời của cô: “Đi tắm!”

144. Chương 144: Anh Cũng Thích Trời Mưa? (8)

Câu nói giữa chừng của Kiều An Hảo bị Lục Cẩm Niên bất chợt lấy một câu không chút liên quan “Đi tắm” cắt đứt mà bị dừng lại ở miệng. Cô buồn bực quay đầu, vừa định “Hả?” một tiếng, lại thấy vẻ mặt của Lục Cẩm Niên không biết đã trở nên cực kỳ lạnh lùng từ khi nào, như tảng băng bắc cực, bầu không khí xung quanh anh cũng trở nên rét hơn.

Kiều An Hảo mấp máy môi, không phát ra ra được tiếng, cũng đứng im tại chỗ không bắt động.

Lục Cẩm Niên bặm chặt môi, tay gắt gao siết thành nắm, như thể cố gắng đè nén cảm xúc của mình. Sau khoảng mười giây, thấy Kiều An Hảo không có hành động gì, lại mở miệng, giọng điệu lạnh lùng pha lẫn tức giận: “Không nghe thấy tôi nói sao? Đi tắm! Chẳng lẽ còn muốn chờ tôi tắm giúp cô?”

Khi nói xong một chữ cuối cùng, thanh âm của Lục Cẩm Niên, trong nháy mắt trở nên thêm ác liệt, mang theo sự quyết đoán không cho người cự tuyệt. Kiều An Hảo khe khẽ run, sau đó nhanh chóng lùi lại hai bước, xoay người, đi về phía phòng tắm.

-

Kiều An Hảo tắm rửa xong, bước ra khỏi phòng tắm, Lục Cẩm Niên vẫn đứng trước cửa sổ sát đất, đưa lưng về phía phòng khách, trong tay cầm điều thuốc đang hút dở. Khi anh nghe tiếng cửa phòng tắm mở ở đằng sau, hơi ngẩng đầu một chút, nhìn qua thủy tinh trước mặt, thấy Kiều An Hảo đi ra từ trong phòng

tắm, liền đưa điều thuốc bên miệng, rít sâu một ngụm, sau đó dập tắt trong gạt tàn, thông thả xoay người, nhìn chăm chăm Kiều An Hảo, bình thản ném thẳng một câu: “Không phải cô hỏi tôi tìm cô tới có chuyện gì sao? Cô nghĩ tôi tìm cô có thể có chuyện gì ngoài nhu cầu thể xác, ngủ với cô, làm giao dịch trao đổi.”

Khi Kiều An Hảo nghe Lục Cẩm Niên kêu mình đi tắm rửa, cũng đã dự cảm anh muốn làm gì, nhưng lại không nghĩ rằng vừa thấy cô đi ra, anh liền quăng cho cô một câu như vậy.

Nhu cầu thể xác, ngủ với cô, làm giao dịch trao đổi...

Kiều An Hảo cắn chặt môi, tay vô thức giữ chắc quần áo, sắc mặt hơi hơi trở nên có chút trắng.

Lục Cẩm Niên như là không nhìn thấy phản ứng của cô, nâng tay gỡ cúc áo rồi tùy tiện ném lên ghế sofa, để ngực trần, đi thẳng vào phòng tắm. Khi đi ngang qua người Kiều An Hảo, anh khựng lại một chút, để lại một câu: “Đừng đứng ngốc ở chỗ này, đến chỗ cô nên chờ đi!”

Nói xong, liền trực tiếp lướt qua, bước vào phòng tắm, sau đó hung hăng đóng cửa lại.

Kiều An Hảo nghe tiếng đóng rầm phía sau, thân thể khẽ run. Lúc ban tối, anh còn dịu dàng như thế, cô đã nghĩ giữa bọn họ có hy vọng chuyển biến tốt.

Cho dù không thể yêu nhau, nhưng cũng có thể trở lại lúc cô thăm mền anh, khoảnh khắc anh để ý đến những chuyện vụn vặt của cô.

Tôi mệt hai cô cậu rồi nghen. Làm thật tới lần thứ mấy rồi nhỉ?

145. Chương 145: Anh Cũng Thích Trời Mưa (9)

Cho dù khi đó anh vẫn tỏ ra xa cách với cô, chưa bao giờ nói nhiều nhưng cũng không cay nghiệt như bây giờ.

Lục Cẩm Niên tắm rất nhanh, anh chỉ tùy ý choàng một chiếc khăn tắm quanh hông, sau đó cầm khăn lau tóc, sau đó từ phòng tắm đi ra, lại thấy Kiều An Hảo vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, nhin không được nhửu mày, bước tới bên người cô: “Không phải tôi bảo cô về chỗ cô cần chờ sao? Hay cô muốn làm luôn ở đây?”

Vừa nói, anh vừa nắm lấy cổ tay cô, hung hăng đẩy cô xuống ghế salon, sau đó dè lên người cô.

“Cô đã muốn thế, tôi sẽ thành toàn cho cô, dù sao cũng chỉ là thỏa mãn nhu cầu mà thôi.”

Thân thể Kiều An Hảo hơi run rẩy một chút, cô vô thức rũ mi xuống để che lấp đau thương trong mắt.

Lục Cẩm Niên cúi đầu, anh đang muốn hôn Kiều An Hảo lại bất chợt nghĩ tới điều gì, liền vươn tay nắm lấy cằm của cô, bắt cô phải ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt của anh, sau đó lạnh nhạt mở miệng: “Kiều An Hảo, cô đang muốn học Triệu Phi Yến và Triệu Hợp Đức, hai chị em cùng chung một chồng.”

Kiều An Hảo bị anh nói như vậy, vẫn còn chút mơ màng, cô không hiểu rõ cuộc anh đang muốn nói điều gì. Anh lại tiếp tục nói, câu từ đầy trào phúng: “Kiều An Hảo, cô lên giường với tôi, thành người của tôi, vậy mà còn khen chị cô trước mặt tôi, không thấy ghê tởm hay sao?”

Từ lúc kết hôn đến bây giờ, Lục Cẩm Niên ăn nói khó nghe với cô không ít lần, cô tưởng mình đã chết lặng rồi, nhưng mỗi lần nghe lại, đáy lòng vẫn không nhin được đau đớn, bởi vì để ý, bởi vì yêu, cho nên mãi luôn để ý.

Sắc mặt Kiều An Hảo hoàn toàn tái nhợt, cô khen chị gái cô ở trước mặt anh, như thế nào lại là ghê tởm?

Lục Cẩm Niên tăng thêm lực đặt vào cằm cô, tiếp tục nói: “Tôi cho cô biết, cô muốn, tôi cũng không muốn! Cô không thấy hai chị em cô chung một chồng là ghê tởm, nhưng tôi lại thấy ghê tởm! Nếu tôi đã ngủ với cô, thì sẽ không bao giờ động đến dù chỉ một sợi lông tơ của Kiều An Hạ! Cô cũng không đủ tư cách nói đến Kiều An Hạ ở trước mặt tôi, dù chỉ một chút tôi cũng không thích cô ta, cho dù cô ta một lòng một dạ thế nào, cũng không có nửa điểm quan hệ với tôi.”

Thật ra khi cô khen Kiều An Hạ trước mặt anh, anh đã vô cùng tức giận chẳng thèm muốn giải thích với cô.

Có lẽ, ở trong lòng cô, hoàn toàn không để tâm đến chuyện của anh và những người phụ nữ khác.

Nhưng là, anh vẫn không thể nhịn xuống, lại dùng một phương thức như thế, để giải thích với cô.

Nghĩ đến đây, Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hảo đầy lạnh lẽo, đáy mắt hiện lên đau đớn và bất đắc dĩ, anh dùng lực mím môi, liền dùng sức cúi đầu, ngăn chặn môi của cô.

146. Chương 146: Anh Cũng Thích Trời Mưa ? (10)

Lục Cẩm Niên hôn cô giống như đang cắn xé, anh dùng sức xé quần áo của cô, có hơi đáng sợ.

Kiều An Hảo nhớ đến cảm giác hai lần trước anh làm cô đau đến sống không bằng chết, cơ thể trở nên có chút khấn trương, lúc Lục Cẩm Niên mạnh mẽ xông vào thân thể cô, khiến cả người cô không nhịn được mà run rẩy, bởi vì đau đớn, khóe mắt hơi ẩm ướt

Lục Cẩm Niên cảm giác rõ ràng cô gái phía dưới run rẩy, theo bản năng ngẩng đầu lên từ xương quai xanh của cô, đã thấy khóe mắt cô ướt đầm, động tác của anh ngừng lại, trong đầu nhớ tới lần trước lúc kết thúc, hình ảnh về mặt cô tái nhợt co rúc ở trên giường, anh nắm bả vai cô tăng thêm chút sức lực, trên mặt vẫn là vẻ lạnh lùng như cũ, nhưng động tác lại nhẹ nhàng hơn một chút.

Kiều An Hảo không còn cảm giác khó chịu như vậy nữa, cơ thể căng thẳng, hơi buông lỏng một chút, vẫn có thể cảm giác được hơi đau, càng về sau, cảm xúc đau đớn đã được thay vào kích thích mãnh liệt mà Lục Cẩm Niên mang đến, thân thể mới hoàn toàn mềm nhũn ra. Lục Cẩm Niên cảm giác được cô gái nhỏ đã động tình, sức lực cũng dần dần trở nên dịu dàng.

Cuối cùng, cũng đến lúc kết thúc, Lục Cẩm Niên gục ở trên người Kiều An Hảo, bởi vì thân thể được phóng thích, nên đầu có chút choáng váng, cảm giác như mình đã cho cô hết tất cả sức lực.

Lục Cẩm Niên gục ở trên người Kiều An Hảo thở dốc một chút, theo bản năng giơ tay lên, muốn vuốt ve mái tóc dài của cô, nhưng cuối cùng, vừa giơ tay lên, đã nắm thành quả đấm, dùng sức rút tay về, xoay người đứng dậy rời khỏi cơ thể cô, sau đó nhặt áo tắm dưới mặt đất lên, bọc lại cơ thể mình, mới quay đầu, nhìn lướt qua Kiều An Hảo bất ổn đang cuộn người trên ghế sa lon, vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói lạnh lẽo nói: “Lần giao dịch này đã xong, nếu cô muốn chuyện gì có thể gửi tin nhắn cho tôi, nếu như không có, tôi xem gần đây có hợp đồng nào tốt sẽ sắp xếp cho cô.”

Nói xong, Lục Cẩm Niên lạnh lùng xoay người, đi vào phòng ngủ, đóng sầm cửa lại.

Trong phòng khách chỉ còn lại một mình Kiều An Hảo, lúc Lục Cẩm Niên xoay người đi, cô vươn tay, nhặt quần áo của mình lên, che lại cơ thể trần trụi của mình, nằm trên ghế sa lon lẳng lặng trong chốc lát, mới ngồi dậy, mặc quần áo vào.

Kiều An Hảo đứng lên, nhìn Lục Cẩm Niên đóng cửa phòng ngủ, suy nghĩ một chút, cuối cùng không gọi anh, yên lặng xoay người, đi ra khỏi phòng của Lục Cẩm Niên.

Lúc này đã là mười hai giờ đêm, Triệu Manh đã ngủ, Kiều An Hảo đi tắm rồi rón rén bò lên giường, lại không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Cô thật sự không biết tối nay rốt cuộc mình đã nói sai điều gì mà chọc anh tức giận như vậy?

147. Chương 147: Anh Cũng Thích Trời Mưa (11)

Cô biết anh không thích cô, trước mặt anh cô làm cái gì đều vô cùng cẩn thận, sợ mình sẽ làm gì đó khiến anh thấy phiền.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến, chỉ do một đêm say rượu mà chủ động quyến rũ anh, sau lại vì muốn che dấu tâm sự của chính mình mà đưa ra một lý do bừa bãi, không ngờ lại tạo cơ hội cho anh hết lần này đến lần khác tổn thương bản thân mình. Cô đề xuất với anh muốn giải trừ giao dịch, kết quả lại chọc anh phẫn nộ, nói chờ đến khi nào anh chơi chán, liền sẽ khiến cô biến mất triệt để khỏi giới giải trí.

Cho dù cô có thể rút khỏi giới giải trí, có thể buông bỏ hết những dây dưa với anh, quyết định để mặc cả đời mình về sau sống mãi với thứ tình cảm đơn phương hèn mọn này, nhưng cô lại không thể bỏ mặc Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc chính là bạn từ nhỏ đến lớn của cô, lúc trước là do cô ích kỷ, nghĩ muốn tiếp cận Lục Cẩm Niên nên mới đáp ứng đề nghị của Hàn Như Sơ, nếu như bây giờ cô muốn từ bỏ, Hứa Gia chắc chắn sẽ xảy ra đại loạn.

Chẳng qua nghĩ lại về lời anh nói đêm nay, có lẽ anh thật sự không hề thích Kiều An Hạ.

Nghĩ vậy, Kiều An Hảo mới hơi buông lỏng một chút tâm tình nặng nề cả buổi của mình, nhưng vẫn không kìm được lo lắng cho Kiều An Hạ, cô sợ chị ấy sẽ phải đau khổ.

Ngày hôm sau, Kiều An Hảo có lịch trình, buổi sáng tám giờ đến studio, trang điểm, thay đồ sau đó bắt đầu quay phim.

Cô và Lục Cẩm Niên khi gặp nhau ở studio, trừ lúc quay phim còn lại không bao giờ nói chuyện với nhau câu nào, tối hôm qua giữa hai người lại không hề vui vẻ. Vì vậy, hôm nay lúc quay phim, Kiều An Hảo không thể bình thường như mọi ngày, thi thoảng lại lén lút nhìn Lục Cẩm Niên một cái.

Tâm tình của Lục Cẩm Niên cũng không tốt hơn cô là bao, khi quay phim còn thả lỏng cơ mặt để hoàn thành vai diễn theo kịch bản yêu cầu, nhưng đến khi đạo diễn hô: “Cắt”, sắc mặt anh lại lập tức lạnh hẳn xuống, khiến cho không khí trong đoàn làm phim rất căng thẳng.

Đến giờ ăn cơm trưa, hôm nay nhà ăn lại tổ chức tiệc đứng.

Bởi vì buổi chiều còn tiếp tục quay nên Kiều An Hảo không thay đồ mà trực tiếp cùng Triệu Mạnh đi đến nhà ăn, lúc hai cô đến, người bên trong cũng đã vắng đi không ít.

Kiều An Hảo lấy một ít thức ăn, sau đó cùng Triệu Mạnh đi tìm chỗ ngồi, đi qua một bàn có tám bảy, tám người đang ngồi, có vài ngôi sao nhỏ và nhân viên trong đoàn làm phim, không biết đang xì xào bàn tán gì đó, lúc thấy hai cô đến gần, lập tức ngậm miệng lại.

Chờ đến khi Kiều An Hảo và Triệu Mạnh tìm được chỗ rồi ngồi xuống, âm thanh nói chuyện so với lúc trước nhỏ hơn một chút, một người trong số đó vươn đầu về đằng trước, như là muốn nói điều gì đó rất bí mật, đám người còn lại đua nhau bàn luận sau đó đều nhất mực quay đầu nhìn về bàn của hai cô một cái.

Ban đầu, Kiều An Hảo vốn chẳng thèm để ý, đến lúc ăn được một nửa cơm mới phát hiện rất nhiều diễn viên và nhân viên của đoàn làm phim lúc đi qua chỗ cô lại giơ tay chỉ trỏ, sau đó lại quay đầu nói nhỏ cái gì đó với người bên cạnh.

148. Chương 148: Anh Cũng Thích Trời Mưa?[12]

Ban đầu Kiều An Hảo không để ý, chỉ khi ăn được một lúc, mới phát hiện nhiều diễn viên hoặc nhân viên ê-kíp trong phòng ăn thỉnh thoảng chỉ chỉ trỏ trỏ mình, rồi xì xầm gì đó với người bên cạnh.

Cứ liên tục như thế, đẩy lòng Kiều An Hảo dâng lên một dự cảm xấu, cô nhịn không được buông đũa xuống, ngẩng đầu, ngược hỏi Triệu Manh trước mắt: “Đoàn phim hôm nay có chuyện gì sao?”

Triệu Manh mờ mịt lắc lắc đầu, ngậm một miếng thức ăn phun ra âm thanh ồm ồm: “Không có nghe nói.”

Nuốt tọng xuống đồng thức ăn, Triệu Manh lại mở miệng hỏi: “Sao vậy?”

Vừa đúng lúc có người lại cầm đũa hướng về phía Kiều An Hảo chỉ chỉ, khi bị Kiều An Hảo nhìn thấy, lập tức quay người đi, mi tâm thanh tú của Kiều An Hảo nhú lại, càng thêm khẳng định suy nghĩ đoàn làm phim nhất định đã xảy ra chuyện gì liên quan đến mình, vì thế liền đối với Triệu Manh đang ngồi trước mặt nhẹ giọng phân phó một câu: “Sau khi ăn xong, cậu đi hỏi thăm một chút, xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

-

Kiều An Hảo vừa mới nói Triệu Manh đi hỏi thăm nghe xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng Triệu Manh còn chưa kịp đi hỏi thăm, khi hai người từ nhà ăn đi ra, chợt nghe đến một ít lời đồn nhảm.

Nhà ăn của khách sạn ở tầng bốn, từ nhà ăn đi ra thang máy, phải đi qua một sảnh hút thuốc lớn.

Lúc này đã qua giờ cơm, chỉ có năm sáu người ở trên ghế salon ở sảnh lớn, vừa hút thuốc, vừa nói chuyện phiếm.

Vài người nói chuyện thanh âm có lúc cao lúc thấp, nhưng mỗi một câu, cũng đủ cho những người trong sảnh lớn, nghe được rành mạch.

“Tôi đã sớm nói, Kiều An Hảo diễn đàn lê quý đôn khẳng định không phải dựa vào thực lực để tiến vào đoàn làm phim, đầu năm nay, chính là nhiều người biểu diễn kỹ xảo, cũng không gặp ai giống như cô ta vậy, đã được chọn vào đoàn làm phim, còn chạy theo người khác làm nữ nhị hào!”

Triệu Manh nghe thấy như thế, theo bản năng quay đầu, liếc nhìn Kiều An Hảo một cái.

Kiều An Hảo mặt mày cũng rất bình tĩnh, chỉ là nâng tay lên hướng về phía Triệu Manh làm một động tác chớ có lên tiếng, ý bảo cô ấy đừng có làm kinh động đến vài người đang hăng hái bừng bừng nói chuyện phiếm kia, sau đó liền đứng tại chỗ, vẻ mặt trở nên hứng thú đứng nghe.

“Cô ta là loại người như vậy, nhìn qua bộ dạng thanh thuần xinh đẹp, kỳ thật bên trong so với ai khác cũng đều lăng lợ hơn!” Lần này mở miệng là diễn viên nhỏ hạng ba, xuất thân là người mẫu trẻ, khuôn mặt nhọn tiêu chuẩn, trong tay cầm theo một điều thuốc, sau khi nói ra những lời này, còn xen lẫn một tia cười lạnh, rít một ngụm thuốc, nhả ra một vòng khói xinh đẹp, tiếp tục dùng giọng điệu khinh bỉ nói: “Chẳng qua cô ta ngược lại vẫn thật bình tĩnh, không biết là cô ta không biết vụ bê bối này của mình đã bị đưa ra ánh sáng, hay vẫn là da mặt dày, bị làm rõ cũng không quan tâm!”

149. Chương 149: Trả Lời Tôi Một Vấn Đề (1)

“Là thế, cô ta cũng quá bình tĩnh đi. Nếu như tôi là cổ ấy hả, tôi nhất định sẽ trốn khỏi tin đồn.”

“Các cô nói xem, là Lục ảnh đế coi trọng cô ta, hay là cô ta đi quyến rũ Lục ảnh đế?”

“Này còn phải đoán? Chắc chắn là cổ chủ động đưa tới cửa xin được ngủ cùng Lục ảnh đế rồi. Với lại, mấy cô có thấy ông bầu Tôn cũng đối xử tốt với cổ không? Để giành được vai nữ 2 này, xem ra cô ta đã bồi ngủ với mọi người trong ê kíp đây!”

“Lục ảnh đế thật đúng là, nhiều năm như vậy chưa từng dính vào scandal, thế mà scandal đầu tiên lại vớ phải cô ta...”

“Oh... Cô đồ kị à? Cô cũng có thể mang thức ăn khuya giả vờ quan tâm Lục ảnh đế, không cần rời đi ngày, khiến Lục ảnh đế tâm niệm vừa động liền đưa cô lên giường, thì cô cũng được lên đời.”

“Tôi đổ kị? Có gì hay mà tôi đổ? Không phải là cho không dăng tới miệng à, khác gì gái bán thân chứ!”

Nhiều người bàn tán, càng có nhiều câu khó nghe hơn. Lqđ.com Triệu Manh nhìn không được “ho khan” một tiếng. Mấy người kia cả kinh đều quay đầu, thấy Kiều An Hảo đứng một bên, thì sắc mặt ai nấy đều lập tức biến đổi. Nhưng rất nhanh liền có một người ổn định nét mặt, đứng lên, ra dáng hoàn toàn không đếm xỉa đến Kiều An Hảo, trực tiếp lấy túi xách, đập giày cao gót bỏ đi.

Một người rời đi, những người khác cũng nối gót theo sau. Chưa tới nửa phút, đại sảnh chỉ còn lại hai người Kiều An Hảo và Triệu Manh.

Triệu Manh đầu tiên cẩn thận quan sát Kiều An Hảo, thấy ánh mắt cô nàng bình tĩnh đến đáng sợ, khiến đáy lòng cô có chút chột dạ. Một lát sau, cô mới mở miệng, muốn an ủi Kiều An Hảo một chút: “Kiều Kiều...”

Joanne tốt chớp mắt, thu hồi, giọng điệu rất bình tĩnh ngắt lời Zhao Meng lời tiếp theo: “Bạn lên mạng để tìm kiếm theo cuối cùng những loại tin tức.”

Kiều An Hảo nháy mắt liền phục hồi tinh thần, giọng cực trấn tĩnh cắt đứt lời Triệu Manh: “Cậu lên mạng kiểm tra tin tức gần đây nhất.”

Nói xong, Kiều An Hảo liền đi thẳng tới trước thang máy, nhấn công tắc.

Trở về phòng, Triệu Manh đưa ngay điện thoại cho Kiều An Hảo xem: “Kiều Kiều, có kẻ nặc danh đưa tin lên Weibo, hiện đang là tin sốt dẻo, bảo rằng cậu giữa đêm hôm khuya khoắc, không biết liêm sỉ lén vào phòng của Lục ảnh đế...”

Triệu Manh nói đến vẻ sau thì hạ thấp giọng triệt để.

Kiều An Hảo mím chặt môi, vươn tay cầm điện thoại. Triệu Manh lại ra sức giữ chặt di động trong tay: “Kiều Kiều, thực ra làm sao ai cũng dính scandal hết á, cậu đừng để ý. Mấy hôm nữa sẽ có scandal khác, lắng vạ của cậu xuống thôi.”

“Đưa di động cho mình.” Kiều An Hảo xòe bàn tay ra trước mặt Triệu Manh.

Triệu Manh cầm di động, lui về sau một bước, lắc đầu: “Kiều Kiều, cậu cần gì phải xem, có đọc được cũng khiến chính mình ngột ngạt.”

“Mình nói, đưa mình điện thoại!” Kiều An Hảo trước nay tính tình ôn hòa, giọng không khỏi tăng thêm vài phần.

150. Chương 150: Trả Lời Tôi Một Vấn Đề (2)

“Kiều Kiều...” Triệu Manh thấy trên mặt Kiều An Hảo hiện lên sự tức giận, cắn môi, cuối cùng vẫn đưa điện thoại cho Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo đoạt lấy, cúi đầu xem màn hình. Đúng như lời Triệu Manh nói, một tin phát tán trên Weibo với nội dung là: Nữ diễn viên thứ 2 của bộ Khuynh Thành Thời Gian giữa đêm hôm mang thức ăn khuya lên vào phòng của “Người chồng quốc dân” Lục ảnh đế.

Trên Weibo còn đính kèm hai tấm hình. Một tấm cô đứng trước cửa phòng Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên mở cửa, lộ ra một nửa khuôn mặt. Còn một tấm là cô mang khay thức ăn bước vào phòng Lục Cẩm Niên.

Dòng status này đăng trên Weibo vào lúc 5 giờ sáng nay. Vì cô phải quay phim cho tới giấc trưa, Kiều An Hảo dĩ nhiên lèu ýdon thậm chí hoàn toàn không có thời gian rảnh lướt mạng.

Đến hiện tại, mới vừa 8 giờ thôi, mà đã có hàng chục ngàn lượt comment dưới dòng status đó.

Dòng comment đầu tiên đạt được gần 10.000 lượt like: Vai nữ 2 của bộ này vốn thuộc về Lâm Thi Ý, kết quả lại bị cô ta giật mất, bây giờ lòi ra chân tướng, hóa ra là Bitch! On! Bed!

Tiếp tục xuống những ý kiến bên dưới, hầu như toàn bộ đều mắng chửi cô.

“Đồ con đàn bà không biết xấu hổ, mau rút khỏi làng giải trí!”

“Câu dẫn chồng tao, kỹ-nữ-thối!”

...

Những lời này có biết bao nhiêu là khó nghe.

Kiều An Hảo càng xem, sắc mặt càng xấu đi, tay gồng lên nắm chặt di động, ngực phập phồng dữ dội vì tức giận.

Triệu Manh đứng ở một bên, không nhịn được thấp giọng mở miệng nói: “Kiều Kiều, có muốn mình liên hệ bên bộ phận PR của Truyền thông Hoàn Ảnh xóa tin ngay gấp bây giờ không?”

“Xóa?” Kiều An Hảo không khỏi cười lạnh một tiếng: “Cậu nghĩ chỉ cần xóa nó là xong? Mới qua vài tiếng mà đã được đưa lên trang đầu. Hơn nữa cậu xem dòng comment đầu đi, rõ ràng có người ở đằng sau châm ngòi thổi gió!”

“Ý của cậu là, có người phía sau gài cậu? Mục đích cô ta nhắm vào cậu là gì?”

“Nếu Khuynh Thành Thời Gian được phát sóng, cậu nghĩ ai sẽ có khả năng thu hút ánh mắt của mọi người nhất?” Kiều An Hảo không trả lời, mà đặt vấn đề hỏi ngược lại Triệu Manh.

“Không sai, mục đích của cô ta là trước khi mình lên phim, đầu tiên tung ra tin xấu của mình, tiếp đó để mọi người lan truyền tin mình dựa vào việc lên giường, cho dù mình có diễn tốt bộ Khuynh Thành Thời Gian hay không, thì mọi người cũng sẽ không cảm nhận được rằng mình là dựa thực lực bản thân.”

“Vậy, Kiều Kiều, là ai ở sau lưng hãm hại cậu?”

“Giữa đoàn ê kíp và bên sơn trang có thỏa thuận bảo mật, mấy người phục vụ chắc chắn sẽ không chụp ảnh, dù có chụp thì cũng bán cho bên truyền thông đổi lấy tiền. Vì vậy, chỉ có thể là người trong đoàn phim.”

151. Chương 151: Trả Lời Tôi Một Vấn Đề (3)

Kiều An Hảo nói tới đây, ánh mắt hơi lạnh đi một chút: “Mà cái người này, tình nguyện hao phí nhiều sức lực như vậy để đối phó với mình, chắc là vì sợ danh tiếng của mình lớn, sẽ lấn át cô ta, hơn nữa, cậu xem những bình luận bên dưới là có lợi cho ai nhất.”

Triệu Manh nhìn điện thoại di động, sau đó buột miệng nói ra: “Lâm Thi Ý, bởi vì rất nhiều bình luận nói đến việc cậu dành được vai nữ thứ ...” Triệu Manh nói tới đây, đột nhiên giật mình nhìn Kiều An Hảo, một mực chắc chắn nói: “Chính là cô ta! Trong cái vòng tròn quanh quẩn của giới giải trí này, cô ta vì muốn ở trên cao mà bất chấp cả việc giẫm lên đầu, lên cổ người khác.”

“Không sai, chính là cô ta, chẳng qua nếu cô ta dám nghĩ đến vị trí của mình, cũng phải xem mình có đồng ý hay không! Mình sẽ làm cho cô ta trộm gà không được còn mất nắm gạo!”

“Kiều Kiều, cậu đã có cách rồi?”

-

Lúc sáng sớm khi trợ lý đến tìm Lục Cẩm Niên, liền nhận ra tâm tình của anh hôm nay rất tệ, cho nên cả ngày đều vô cùng cẩn thận, dè dặt.

Buổi chiều, trợ lý ôm văn kiện của công ty đến tìm Lục Cẩm Niên để ký tên, đứng bên cạnh rất quy củ nghiêm túc, thở cũng không dám thở mạnh, sợ nếu không cẩn thận lại trêu chọc phải anh, khiến anh phát tiết hết tâm tình tồi tệ lên mình.

Nhiệt độ trong phòng như xuống rất thấp, Lục Cẩm Niên phê duyệt văn kiện, trải qua mười mấy phút, sau lưng trợ lý cũng bốc lên một tầng mồ hôi, cuối cùng cũng đợi được đến lúc Lục Cẩm Niên xong xuôi, liền ôm văn kiện chuẩn bị rời đi, đột nhiên lại nghĩ đến tin tức hấp dẫn trên weibo hôm nay về anh và cô Kiều, liền do dự một chút, sau đó vẫn thành thật nói: “Ông Lục, hôm nay ông đã xem tin tức trên weibo chứ.”

Weibo đối với Lục Cẩm Niên mà nói, giống như cơm ăn thường ngày, anh nghe đến nó, một chút phản ứng cũng không có, chỉ là cứ thế lấy một điều thuốc từ trong ngăn kéo, châm lửa hút.

Trợ lý dè dặt tiếp tục: “Lần này là một tin tức tai tiếng giữa ông và cô Kiều.”

Cô Kiều ... Ngón tay cầm thuốc của Lục Cẩm Niên hơi hơi run lên một chút, sau đó liền đưa đến miệng, chậm rãi hít một hơi, nâng mí mắt nhìn lướt qua trợ lý, ra hiệu cho trợ lý nói tiếp.

“Tối hôm qua, cô Kiều tới phòng ông, bị người ta chụp trộm, đăng lên weibo, hiện tại, mọi người đều ác ý mắng cô ấy ...” Trợ lý thấy sắc mặt Lục Cẩm Niên thay đổi theo khuynh hướng khủng bố, nhất thời bị dọa không dám nói tiếp.

Lục Cẩm Niên gẩy tàn thuốc vào gạt tàn, sau đó trực tiếp duỗi tay mở máy vi tính trước mắt, ngón tay linh hoạt đánh mấy phím, liền mở ra weibo.

Quả nhiên giống như lời trợ lý nói, tin tức hot nhất weibo bây giờ chính là tai tiếng tình dục giữa anh và Kiều An Hảo.

Lục Cẩm Niên tiếp tục nhấn vào xem, nhìn thoáng qua hình ảnh, sau đó kéo chuột xuống phía dưới để xem bình luận, thấy toàn bộ đều là mắng chửi Kiều An Hảo, một giây sau, anh liền vung tay ném con chuột xuống đất.

152. Chương 152: Trả Lời Tôi 1 Vấn Đề (4)

Trợ lý bị hành động của Lục Cẩm Niên dọa sợ đến mức cả người khê run, sau đó lại nghe “bốp” một tiếng, quay đầu, thì thấy con chuột đã bị vỡ nát thành mảnh nhỏ trên mặt đất.

Trợ lý cẩn thận quay đầu, thấy gương mặt lạnh lùng của Lục Cẩm Niên, yên vị trên ghế, thoát nhìn rất bình tĩnh, nhưng đáy mắt nhìn chăm chăm thẳng vào màn hình máy vi tính, dường như có một ngọn lửa đang thiêu cháy.

Trợ lý biết, đây là tượng trưng cho Lục Cẩm Niên cực kỳ tức giận, mặc dù không đoán được trong lòng Lục Cẩm Niên đang nghĩ gì, nhưng cũng biết thuận theo tâm tư của anh mà nói chuyện, vì vậy âm thầm hít một hơi, thấp giọng mở miệng nói: “Ông Lục, có cần tôi tìm người rồi liên lạc với bên phía chính phủ xóa bỏ tin tức này không?”

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm màn hình máy tính không chớp mắt, mới ngẩng đầu lên, mở miệng, giọng nói lạnh lùng khiến người ta hít thở không thông: “Cậu đi ra ngoài trước đi, chuyện này để tôi xử lý.”

Trợ lý vội vàng gạt đầu, nói “Dạ” rồi ôm văn kiện, cẩn thận rời khỏi phòng của Lục Cẩm Niên.

Đợi sau khi trợ lý đi ra ngoài, Lục Cẩm Niên giơ tay lên, chạm hai lần trên màn hình, nhìn một hồi lại thấy thêm mấy ngàn bình luận, vẫn là những lời mắng chửi Kiều An Hảo như cũ khiến anh không chịu nổi.

Lục Cẩm Niên tức giận vươn tay, chột đóng máy tính lại.

Không biết cô gái kia có thấy những tin tức tiêu cực này chưa...

Lục Cẩm Niên nghĩ đến đây, từ trước đến nay anh rất bình tĩnh, trong lúc bất chợt nóng nảy đứng dậy, anh cất bước, đi vòng quanh phòng một vòng, cuối cùng đi tới trước bàn đọc sách, tìm điện thoại di động của mình, trực tiếp tìm số điện thoại của Kiều An Hảo, đi ra ngoài gọi.

-

“Kiều Kiều, cậu có cách gì chưa?”

Kiều An Hảo nghe Triệu Manh hỏi chuyện, chậm rãi lắc đầu, vừa chuẩn bị mở miệng nói “Tạm thời chưa có”, kết quả điện thoại di động lại vang lên.

Triệu Manh lấy điện thoại di động Kiều An Hảo ra trong túi xách trên giường, liếc mắt nhìn số điện thoại gọi tới, sau đó đưa điện thoại di động cho Kiều An Hảo, nói: “Lục Cẩm Niên gọi tới.”

Vừa rồi, lực chú ý của Kiều An Hảo đặt ở việc ai tính kế để cô bị scandal, lại không ngờ tới scandal này liên quan giữa cô và Lục Cẩm Niên, ban đầu kết hôn, cô đồng ý với Lục Cẩm Niên, tuyệt đối sẽ không để cho bất luận kẻ nào biết giữa anh và cô có mối quan hệ, kết quả bây giờ, lại âm ỉ đến mức mọi người đều biết, Lục Cẩm Niên gọi điện thoại tới, chắc là muốn tìm cô tính sổ?

Kiều An Hảo nhấp môi, lấy điện thoại di động từ trong tay Triệu Manh, đứng lên, đi tới trước cửa sổ, hít sâu một hơi, mới nhấn nhận nghe: “Alô?”

Lục Cẩm Niên nghe thấy giọng của Kiều An Hảo, mới phát hiện do mình tức giận đến mất cả lý trí nên đã gọi điện thoại cho cô.

153. Chương 153: Trả Lời Tôi Một Vấn Đề (5)

Lục Cẩm Niên nghe được âm thanh của Kiều An Hảo, mới nhận ra, vừa rồi trong lúc đang phẫn nộ đang gọi điện cho cô lúc nào không hay.

Thậm chí, còn suýt nữa định hỏi cô một câu, cô có khỏe không?

Xuôi về sự việc 5 năm trước kia, anh thực sự không có nổi tư cách để quan tâm cô, bởi vì không thể yêu, cho nên rõ ràng chỉ có thể đứng xem.

Mấy năm nay, anh rất muốn tiếp cận cô, nhưng lại vô số lần bức bách chính mình không cần đi tìm cô, bởi vì anh sợ không khống chế được chính mình, về sau lại cùng cô kết hôn, anh cũng rất ít khi về nhà, anh lại sợ ở lâu cùng một chỗ với cô, sự giả vờ lạnh lùng của mình sẽ nhanh chóng tan tác hết. Nhưng cho dù là thế, khi anh biết một lúc nào đó tâm tình cô không tốt, thì vẫn không thể kiềm chế được.

Lục Cẩm Niên nắm chặt di động trong tay, sau một lúc lâu trầm mặc, anh mới bình ổn lại tâm trạng đang phập phồng của mình, tận lực duy trì giọng điệu nói chuyện bình thản: “Tôi nhìn thấy tin tức trên weibo ...”

Anh gọi điện thoại đến, quả nhiên là vì scandal đó ... Kiều An Hảo im lặng nhắm mắt lại trong chốc lát, mới mở miệng nói: “Ngày hôm qua là do tôi không chú ý, mới bị người khác chụp được ảnh, khiến anh gặp rắc rối.”

Thật ra không phải là anh muốn chất vấn cô, tại sao lại bị chụp ảnh, hướng chỉ, anh thực sự không ngại có scandal với cô, anh còn rất muốn... Lục Cẩm Niên lại không biết nên nói thế nào với cô, anh gờ tay lên cào tóc mình, sau đó liền vòng vo: “Tối hôm qua xong, cô muốn...”

Lục Cẩm Niên chỉ nói sáu chữ mới biết sự chuyển đề tài này có mình có bao nhiêu ngu ngốc, anh dứt khoát gờ tay nói cà vạt ở cổ áo, sau đó hít sâu, trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Kiều An Hảo nghe thấy âm thanh “tút, TUT, TUT” trong điện thoại vọng lại, trừng mắt nhìn màn hình, lại từ từ suy nghĩ ý nghĩa trong câu nói một nửa của anh. Anh muốn hỏi cô, sau việc tối qua, cô muốn điều gì?

Về mặt An Hảo cô đơn nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ khoảng một phút đồng hồ, mới hít vào một hơi, quay đầu đối diện với Triệu Manh ở phía sau, hỏi một câu: “Hoạt động gần nhất của Lâm Thi Ý là gì vậy?”

Triệu Manh suy nghĩ trong chốc lát, đối với Kiều An Hảo nói: “Sắp tới có một tiết mục nghệ thuật với lửa, hình như muốn mời cô ta làm khách quý.”

Kiều An Hảo gạt đầu một cái, không nói gì, một lát sau, liền giơ tay lên, gõ một tin nhắn gửi cho Lục Cẩm Niên.

-

Lục Cẩm Niên sau khi cúp điện thoại, liền nắm chặt di động, dựa vào bàn làm việc nhìn sâu xa, bất chợt điện thoại trong lòng bàn tay chấn động một chút, anh mới cúi đầu nhìn, là tin nhắn của Kiều An Hảo, chỉ một câu rất đơn giản: “Tôi muốn làm khách quý trong tiết mục nghệ thuật XX.”

154. Chương 154: Trả Lời Tôi 1 Vấn Đề (6)

Lục Cẩm Niên nhìn tin nhắn kia, trong lòng càng nóng nảy, mang theo vài phần tức giận chưa tiêu tan anh dùng sức ném điện thoại lên giường, một lát sau vẫn đi tới, cầm di động lên, nhấn lại cho Kiều An Hảo một chữ: “Được.”

Kiều An Hảo nhanh chóng trả lời tin nhắn, chỉ có hai chữ: “Cảm ơn.”

Lục Cẩm Niên trực tiếp ném điện thoại di động sang một bên, thoáng có chút mệt mỏi nằm trên giường, nhắm mắt lại.

Anh đã từng nghèo túng, không xứng với cô. Tuy rằng anh không thổ lộ với cô nhưng nhờ lần cô bị đau bụng kinh mà dẫn cô đến phòng y tế, giúp đỡ cô cả một buổi chiều, biết cô đánh mất ví tiền, ngàn dặm xa xôi chạy tới đón cô, sau đó chăm sóc cô cả đêm. Bây giờ anh đã giàu có, có thể cho cô một cuộc sống tốt hơn nhưng lại mất đi tư cách yêu cô.

Người ta thường nói, ban đầu chỉ đơn thuần chú ý, đến cuối cùng lại hoàn toàn yêu, nhưng mà một lòng một dạ nhiều năm như vậy cô gái ấy vẫn không thể yêu anh?

Cũng từng nói, anh từng muốn đợi cô cả đời, bên cạnh cô cả đời nhưng bây giờ lại chỉ có thể dùng phương thức giao dịch này mới có thể ở cùng một chỗ?

Đáy mắt Lục Cẩm Niên hơi ướt, anh giơ tay lên, che lại mắt, hồi lâu, anh mới ngồi dậy, cầm lấy áo khoác ở một bên, đi thẳng đến trường quay.

-

Lúc Lục Cẩm Niên đi tới trường quay, Tổng Tương Tư cũng vừa mới quay xong cảnh hôm nay, tẩy trang xong đang chuẩn bị lên xe rời đi.

Lục Cẩm Niên cất bước đi tới, vươn tay, ngăn cản cửa xe.

Tổng Tương Tư nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên, nói với người trợ lý và quản lý đứng một bên: “Hai người ra ngoài xe trước đợi tôi một chút.”

Người quản lý và trợ lý gạt đầu, biết điều rời khỏi.

Tổng Tương Tư mới liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên thu hồi cánh tay ngăn cửa xe lại, Tổng Tương Tư khom người chui vào trong xe, Lục Cẩm Niên theo sau lên xe, thuận thế dùng sức đóng cửa lại.

“Lục anh đế, tìm tôi có chuyện gì?” Tổng Tương Tư một bên hỏi, một bên cầm lấy chai nước trong xe, vặn nắp bình, phát hiện vặn không được, đưa tới trước mặt Lục Cẩm Niên: “Này, mở giúp tôi.”

Lục Cẩm Niên không hề quan tâm Tổng Tương Tư giơ chai nước lên trước mặt mình, mà nhìn chằm chằm Tổng Tương Tư, nhấp môi mấy lần, mới lạnh lùng nói ra một câu: “Giúp tôi một chuyện, tôi sẽ đồng ý giúp cô một việc khác.”

Tổng Tương Tư cầm chai nước đưa lên miệng, dùng răng nanh cắn, sau đó cười tủm tỉm nhìn Lục Cẩm Niên nói: “Chuyện gì cũng đồng ý? Ngủ với tôi thì sao?”

“Cô đừng đắc ý!” Lục Cẩm Niên nghiêng rằng nghiêng lợi nói từng chữ.

“Đừng nóng, anh nghĩ rằng tôi và anh hợp sao!” Tống Tương Tư bĩu môi, ngẩng đầu, uống ừng ực một hớp nước, mới nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn Lục Cẩm Niên, nửa thật nửa giả nói một câu: “Nếu tôi nói, tôi muốn thu mua 10% cổ phiếu của công ty Truyền Thông Hoàn Ảnh, anh cũng đồng ý?”

155. Chương 155: Trả Lời Tôi Một Vấn Đề (7)

“Đồng ý.” Lục Cẩm Niên không hề do dự, dứt khoát trả lời.

“Lục đại Ảnh đế, anh phải biết rằng, 10% cổ phần của Hoàn Ảnh truyền thông, đại diện cho điều gì? Là cổ đông của Hoàn Ảnh truyền thông, về sau tôi đều có quyền với các tác phẩm điện ảnh của công ty, anh chắc chứ?” Tống Tương Tư ung dung hỏi.

“Chắc chắn.” Lục Cẩm Niên vẫn như cũ, đến nửa điểm chân chữ cũng không có.

“Hơn nữa anh phải biết rằng, cùng lắm anh chỉ có được 55% cổ phần, nếu bán cho tôi 10%, rất có khả năng chủ tịch của Hoàn Ảnh truyền thông sẽ thay đổi, đây lại là cơ nghiệp anh đã vất vả nhiều năm mới xây dựng được, anh sẽ không lo lắng sao?”

Lục Cẩm Niên cau mày, giống như cảm thấy Tống Tương Tư hôm nay thật phiền: “Cô nói nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì? Một câu thôi, đến cùng thì cô có đồng ý hay không?”

Tống Tương Tư nói nhiều như vậy mà Lục Cẩm Niên vẫn rất dứt khoát, mí mắt cũng không thèm chớp lấy một cái, khiến cô có chút run sợ, qua một lúc lâu, mới gờ bình nước lên uống một hớp, sau đó mở miệng, giọng điệu vui đùa: “Lục Cẩm Niên, trong trí nhớ của tôi, chúng ta đã quen nhau nhiều năm, từ khi anh đi vào cái vòng lẩn quẩn của giới giải trí này, hình như chưa bao giờ đi cầu cạnh ai giúp đỡ.”

Lục Cẩm Niên không nói lời nào.

Tống Tương Tư lại cúi đầu nở nụ cười: “Tôi nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh, lúc đó có một ông chủ muốn bao dưỡng anh, anh không đồng ý, kết quả lại bị tên đó ỷ vào thân phận là nhà đầu tư của bộ phim chen ép, làm khó dễ anh. Lúc quay phim, rõ ràng đâu có cho đánh thật, vậy mà cuối cùng lại để anh bị đánh đến ước chừng phải nửa tháng mới lết xuống giường được, cho dù như vậy, anh cũng vẫn ngông nghênh không biết sợ ai, chưa bao giờ từng cúi đầu. Rốt cuộc là thế nào, anh lại vì cô ấy, cái gì cũng có thể buông xuống, chủ động cầu tôi giúp đỡ, ngay cả Hoàn Ảnh truyền thông cũng không cần, Lục Cẩm Niên, tôi thật khó để nhìn ra, một người máu lạnh như anh, vậy mà lại si tình như thế...”

Bị nhìn ra tâm sự, Lục Cẩm Niên có chút xấu hổ, giọng điệu nói chuyện hơi gượng ép: “Tống Tương Tư, cô nói nhiều quá.”

Nói xong, Lục Cẩm Niên muốn đẩy cửa xe, xuống xe.

“Tốt lắm, tốt lắm!” Tống Tương Tư lên tiếng ngăn anh lại: “Tôi không cần cổ phần của Hoàn Ảnh truyền thông, cũng không mở miệng đòi hỏi gì ở anh, chỉ cần trả lời tôi một vấn đề, thành thật trả lời, nếu tôi vừa lòng, sẽ giúp anh.”

Lục Cẩm Niên một lần nữa ngồi lại: “Vấn đề gì?”

Tống Tương Tư giơ một ngón tay lên: “Tôi nói trước, tôi đối với anh không có lấy nửa điểm cảm tình, cũng không thích anh, tôi có người tôi thích, chỉ là tò mò, nên mới hỏi anh điều này.”

156. Chương 156: Trả Lời Tôi 1 Vấn Đề (8)

Tổng Tương Tư dừng lại, mở miệng nhấn mạnh rõ ràng từng chữ hỏi: “Rốt cuộc anh có yêu Kiều An Hảo không?”

Sau khi hỏi xong, Tổng Tương Tư lắc đầu: “A, không đúng, tôi nên hỏi thế này, rốt cuộc anh yêu Kiều An Hảo sâu đậm đến mức nào?”

Yêu Kiều An Hảo sâu đậm... Trong nháy mắt về mặt Lục Cẩm Niên bình tĩnh lại, anh nhìn xuyên qua cửa sổ, nhìn hàng cây cổ thụ xanh tốt bên ngoài, gương mặt hơi lóe lên, giọng nói trầm trầm nói: “Rất yêu, yêu từ rất lâu rồi, tôi cũng từng tự ghen tị với quá khứ của mình, Lục Cẩm Niên nghèo khổ vất vả kia, biết rõ không xứng với cô ấy nhưng có thể dốc hết ví tiền, Lục Cẩm Niên kia có thể mua hết mọi thứ vì cô ấy.”

Rõ ràng vấn đề này là Tổng Tương Tư hỏi, chẳng qua chỉ muốn biết anh yêu Kiều An Hảo sâu đậm đến đâu, nhưng nghe Lục Cẩm Niên trả lời, bất chợt cô bối rối không biết nên mở miệng nói tiếp thế nào.

Trong nháy mắt trong xe trở nên yên tĩnh, hồi lâu sau, Tổng Tương Tư mới vịn chai nước suối trong tay, nghiêng đầu thần bí nhìn Lục Cẩm Niên, nói: “Thật ra anh đến nhờ tôi giúp một tay, cũng không phải anh không thể tự mình giải quyết, mà anh biết, ở trong đoàn phim này, có người làm chuyện bất lợi với Kiều An Hảo, chẳng qua anh không muốn để cho người kia đạp Kiều An Hảo xuống, muốn để cho nhất cử nhất động của cô ta, chữa tốt thành xấu, cuối cùng chẳng những không phá hư Kiều An Hảo, ngược lại còn giúp Kiều An Hảo, đúng không?”

“Có một nguyên nhân này nữa...” Lục Cẩm Niên dừng lại, tiếp tục nói: “Còn có một nguyên nhân khác, thật sự không chịu được nhiều người mắng cô ấy như vậy.”

Nếu là nhân vật của công chúng, có người nào không từng bị chửi?

Chịu đựng bao nhiêu lời khen ngợi, thì cũng phải chấp nhận được bấy nhiêu lời chửi bới.

Đôi khi, đạo lý là đạo lý, xảy ra với người khác hoặc với mình, bạn có thể khích lệ mình, khích lệ người khác, nhưng đợi đến khi xảy ra với người mình yêu, bạn sẽ phát hiện, những lời nhục mạ kia, không cách nào nhịn được, thà chửi mình còn đỡ khó chịu hơn ngàn vạn lần.

Thì ra đã từ rất lâu rồi, rất nhiều chuyện, đều có hai mặt của nó, giống như Kiều An Hảo rõ ràng giao dịch ngủ với anh, đúng là anh lại đồng ý, nhưng mà, anh lại không cho phép người khác đối xử với cô như vậy.

Ngược lại Tổng Tương Tư không mở miệng nói chuyện, gọn gàng dứt khoát lấy điện thoại di động từ trong túi ra, gọi đến biên tập bên Weibo, nói: “Mấy người xác định tối hôm qua, Kiều An Hảo bí mật đến gặp Lục ảnh đế? Rõ ràng tối hôm qua tôi cũng ở trong phòng Lục ảnh đế, tại sao không chụp tôi, chỉ chụp Kiều An Hảo? Đây là xem thường tôi phải không? Thật ra chẳng qua là thảo luận kịch bản, vậy mà cũng có thể âm ỉ bêu xấu, còn có muốn làm việc với nhau nữa không.”

Cuối cùng, Tổng Tương Tư còn tặng thêm diễn xuất ‘tạm biệt’ liên tiếp.

Tổng Tương Tư nói xong, liền đưa điện thoại di động tới trước mặt Lục Cẩm Niên: “Nè, giải thích giúp cô ấy đi, lần này anh yêu Kiều An Hảo, chẳng những xuất thân trong sạch, còn được miễn phí đưa tin, chưa kịp đăng lên thì mọi người cũng biết hết!”

157. Chương 157: Trả Lời Tôi Một Vấn Đề (9)

“Ai, đúng là hậu sinh khả úy, tôi cảm thấy vị trí ảnh hậu này, sớm hay muộn đều khó giữ ...” Nói xong, Tổng Tương Tư lắc đầu, về mặt đáng tiếc nói: “Cái người bất lương đem tin tức này lên weibo, chắc tưởng sẽ chơi xấu được Kiều An Hảo, cuối cùng lại chẳng làm được gì, thật là đáng thương.”

Tổng Tương Tư còn chưa nói xong, đã cảm nhận được ánh mắt lạnh buốt của Lục Cẩm Niên, sau đó không hề do dự lập tức thay đổi lời nói: “Tôi chán ghét nhất người như thế, quay phim thì chỉ cần làm tốt việc của mình là được, không có gì tự nhiên lại gây ra nhiều chuyện phiền toái như vậy, không biết là có ý gì? Người như vậy thật đáng giận, nếu phát hiện ra, nên xử lý ...”

Tổng Tương Tư chưa hết lời, Lục Cẩm Niên liền nhẹ nhàng mở miệng, đánh gãy lời lúi của cô: “Những lời tôi vừa nói với cô, cô tốt nhất để trong bụng đến tận lúc chết cũng không được cho người thứ ba biết, nếu không ...”

Lục Cẩm Niên chưa uy hiếp xong, Tổng Tương Tư liền học theo bộ dáng của anh, lại đánh gãy lời anh: “Anh vừa mới nói gì đó? Thử lặp lại lần nữa xem ...?”

Lục Cẩm Niên không có hé răng, thật ra trong lòng anh, Tổng Tương Tư vẫn là người anh luôn tin tưởng, nếu không sẽ không đến tìm cô giúp đỡ.

Lục Cẩm Niên quay sang nói một tiếng với Tổng Tương Tư “Đi rồi!”, đang chuẩn bị đẩy cửa xuống xe, bất chợt di động của Tổng Tương Tư kêu lên, sau đó cô liền thốt ra một câu: “Kiều An Hảo gọi tới!”

Lục Cẩm Niên nhú mày một chút, liền ngồi trở lại.

Fan của Tổng Tương Tư không thua gì fan của Lục Cẩm Niên, weibo của cô vừa mới cập nhật chưa đầy 5 phút đồng hồ, liền vươn lên đứng đầu.

Weibo của Tổng Tương Tư, là Triệu Manh nhìn thấy đầu tiên, sau đó liền gọi Kiều An Hảo rồi đưa cho cô xem.

Tổng Tương Tư quan hệ trong giới giải trí rất tốt, cô vừa đăng trạng thái, đạo diễn của Khuynh Thành thời gian rất nhanh liền đứng ra làm chứng, tối hôm qua chính xác là thảo luận kịch bản trong phòng. Người trong đoàn làm phim cũng vì muốn lấy lòng đạo diễn mà lập tức xuôi theo chiều gió, đăng trạng thái đính chính sự việc chỉ là thảo luận kịch bản, cuối cùng ngay cả Lâm Thi ý cũng giả mù sa mưa ra vẻ làm sáng tỏ chuyện này.

Trong nháy mắt, những bình luận lúc trước vừa mắng mỏ Kiều An Hảo, liền quay sang chỉ trích người đăng tin tức nhầm nhứ kia.

Sự tình nhanh chóng được giải quyết, Kiều An Hảo có chút quái dị nhìn Triệu Manh, Triệu Manh lại không hiểu ra sao, hoàn toàn không nghĩ đến Kiều An Hảo lại thân thiết với Tổng Tương Tư như vậy, Tổng Tương Tư lại đích thân đứng ra bảo vệ Kiều An Hảo.

Nhưng mặc kệ như thế nào, vì chuyện này, ít nhiều Kiều An Hảo vẫn nên phải phép gọi một cuộc điện thoại cảm ơn Tổng Tương Tư.

Điện thoại nhanh chóng được tiếp nhận, Kiều An Hảo nghe được bên trong truyền đến giọng nói có phần to hơn bình thường của Tổng Tương Tư: “Kiều An Hảo? Làm sao vậy?”

158. Chương 158: Trả Lời Tôi 1 Vấn Đề (10)

Điện thoại nhanh chóng được tiếp nhận, Kiều An Hảo nghe được bên trong truyền đến giọng nói có phần to hơn bình thường của Tổng Tương Tư: “Kiều An Hảo? Sao vậy?”

Ở đầu dây bên này Kiều An Hảo cong môi cười cười, thành khẩn nói một tiếng cảm ơn với Tổng Tương Tư: “Chị Tương Tư, tôi thấy chị đăng trạng thái, cảm ơn chị đã giúp đỡ tôi.”

“Thật ra thì cô không cần cảm ơn tôi, cô nên cảm ơn...” Tổng Tương Tư mới nói tới đây, thì thấy ánh mắt Lục Cẩm Niên mang theo vài phần cảnh cáo nhìn về phía mình, vì vậy cười híp mắt nhanh chóng đổi đề tài nói với Kiều An Hảo: “Kiều An Hảo, cô không cần khách khí như thế, chút chuyện nhỏ này, chỉ cần nhắc tay một cái là xong.”

Mặc dù câu nói trước của Tổng Tương Tư lấp lửng, nói đến một nửa thì ngừng lại, nhưng Kiều An Hảo vẫn nghe rất rõ ràng, lời của Tổng Tương Tư có nghĩa là có người tìm cô ấy nhờ giúp đỡ giải vây cho cô sao?

Kiều An Hảo hỏ hỏ đề xuống nghỉ ngơi trong lòng, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng nói vào điện thoại di động: “Chị Tương Tư, lần này làm phiền chị rồi, nếu không nhờ chị, tôi không biết phải làm thế nào, nếu có thời gian, tôi mời chị ăn cơm nhé”

“Được.” Ngược lại Tổng Tương Tư không hề nói thêm, thoải mái đồng ý.

“Vậy tôi sắp xếp thời gian rồi sẽ báo chị biết.”

Ở đầu dây bên kia Tổng Tương Tư còn nói ‘Được’, trước khi cúp điện thoại, Kiều An Hảo không quên nói một tiếng với Tổng Tương Tư: “Cảm ơn.”

-

Tổng Tương Tư cúp điện thoại, mới quay đầu, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên ngồi ở một bên, sau đó biết rõ người đàn ông này vì muốn tốt cho Kiều An Hảo mới ở lại nghe cô gọi điện thoại, cố tình giả ngốc mở miệng hỏi một câu: “Lục anh đế, sao anh còn chưa đi?”

Lục Cẩm Niên căn bản không để ý tới sự châm biếm của Tổng Tương Tư, giọng nói rõ ràng, hỏi một câu: “Cô ấy... Thế nào rồi?”

Trong nháy mắt vẻ mặt Tổng Tương Tư suy sụp: “Không được tốt lắm, nghe giọng điệu, giống như đang khóc...”

Lục Cẩm Niên chợt nhíu mày lại, hai tay vốn đang buông xuôi bên người, trong nháy mắt nắm lại thành quyền, quay đầu nhìn chăm chăm Tổng Tương Tư, lặp lại một chữ: “Khóc?”

Tổng Tương Tư thấy biểu hiện Lục Cẩm Niên mãnh liệt như gặp kẻ địch, nhất thời không nhịn được phá lên cười ha ha, thấy ánh mắt Lục Cẩm Niên như muốn giết người ngay tức khắc, Tổng Tương Tư mới miễn cưỡng ngừng cười, mở miệng nói xong còn mỉm cười: “Thấy anh sốt ruột nên lừa anh thôi, nghe giọng của cô ấy có vẻ không tệ, hẳn là không có chuyện gì...”

Tổng Tương Tư còn chưa nói hết lời, trong nháy mắt Lục Cẩm Niên trở mặt, gương mặt u ám ném một câu: “Đồ thần kinh!”

Sau đó gơ tay, dùng sức mở cửa xe, xuống xe.

Ngoài xe, quản lý của Tổng Tương Tư và trợ lý thấy Lục Cẩm Niên, lập tức cung kính chào một tiếng: “Ông Lục.”

Lục Cẩm Niên như là không hề nghe thấy, tức giận đẩy mình, sải bước đi nghênh ngang.

Nhưng mà, nhìn xuyên qua bóng lưng của anh, cũng có thể cảm thấy rõ ràng lúc anh nghe thấy Kiều An Hảo khóc, cơ thể trở nên căng thẳng bây giờ đã buông lỏng.

159. Chương 159: Gieo Gió Gặt Bão (1)

Thật ra cô không cần cảm ơn tôi, cô nên cảm tạ ...

Kiều An Hảo cúp điện thoại, trong đầu vẫn luôn quanh quẩn những lời nói vừa nãy của Tổng Tương Tư.

Mặc dù phía sau cô là Hứa gia và Kiều gia, nhưng tất cả đều không đồng ý cho cô tham gia vào giới giải trí thật giả lẫn lộn này, cho nên nếu cô có gặp phải chuyện gì, khẳng định không phải là bọn họ nhúng tay vào, dù Hứa gia và Kiều gia muốn ra mặt hỗ trợ, cũng sẽ chỉ là đi liên hệ với bên quản lý weibo, phong tỏa scandal, chắc chắn sẽ không nghĩ đi tìm Tổng Tương Tư ra mặt.

Cô ở trong giới giải trí lại là người mới, những người trong đoàn làm phim cũng là mới biết lần đầu, cũng không quen thuộc đến mức đứng ra giúp cô, huống chi toàn bộ đoàn làm phim có không ít người, buổi sáng đều nhìn cô chê cười. Hơn nữa, cho dù có chút cảm tình, thì cũng chỉ toàn là những diễn viên hạng ba, làm sao có thể khiến Tổng Tương Tư không thể nói rõ, cho nên, người mà cô nghĩ đến, chỉ có thể là Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hảo nghĩ đến đây, đáy lòng liền nhộn nhạo nổi lên vài gợn sóng.

Sự việc trên weibo, nhìn bề ngoài thì là Tổng Tương Tư đứng ra minh oan cho cô, nhưng mục đích chính là đánh bóng tên tuổi cho Kiều An Hảo.

Nhưng là, để giải quyết thì có rất nhiều cách, vì sao Lục Cẩm Niên lại cố tình lựa chọn cách có lợi nhất với cô.

Hơn nữa... Biện pháp này, không đơn giản là chỉ giúp cô, mà còn khiến cho kế hoạch bản thảo kia bị phản tác dụng...

Kiều An Hảo nghĩ đến đây, tim liền đập nhanh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra ngoài.

Lục Cẩm Niên có lẽ cũng không phải thật sự tốt đẹp với cô, mà là muốn đối phó với yêu sách của kẻ gây chuyện kia, cô chẳng qua chỉ đứng dịp được thơm lây mà thôi, dù sao, scandal này cũng ít nhiều liên lụy đến anh, anh ra mặt giải quyết cũng là chuyện bình thường... Đó, nhất định là như vậy ... Kiều An Hảo nghĩ trong lòng, một lần lại một lần, tự ép buộc chính mình không được miên man suy nghĩ lung tung nữa.

Lục Cẩm Niên tuy rằng đã nghe Tổng Tương Tư nói Kiều An Hảo không có việc gì, nhưng vẫn có điểm lo lắng.

Kiều An Hảo muốn tham gia vào tiết mục giải trí kia, vốn là vì giao dịch giữa anh và cô, nhưng là, anh vẫn muốn lấy đó làm cái cớ để có thể gặp mặt cô, vẫn sai trợ lý đi liên hệ với bên đài truyền hình để lấy hợp đồng.

Lúc trợ lý cầm hợp đồng trở lại đoàn làm phim, đã là mười một giờ đêm, Lục Cẩm Niên chỉ lật qua xem một chút, xác nhận không có vấn đề gì, liền bảo trợ lý rời đi, sau đó một mình ngồi trong phòng khách sạn, lẳng lặng ngắm người chốc lát, cuối cùng vẫn đứng dậy, cầm hợp đồng, đi xuống dưới lầu.

Tối hôm qua Kiều An Hảo từ phòng anh trở về, đã qua nửa đêm, sáng nay lại phải quay sớm, cho nên vừa rồi lúc mười giờ rưỡi, cô mới đi tắm rửa.

Phòng tắm sát bên cửa ra vào, Kiều An Hảo mới từ trong phòng tắm đi ra, liền nghe thấy tiếng đập cửa, Triệu Manh không biết ở bên trong làm cái gì, lại hô Kiều An Hảo: “Kiều Kiều, cậu ở gần đó, mở cửa đi.”

160. Chương 160: Gieo Gió Gặt Bão (2)

Kiều An Hảo đáp một tiếng, vươn tay, mở cửa, vừa mới chuẩn bị hỏi một câu ‘có chuyện gì’ với người gõ cửa, kết quả thấy Lục Cẩm Niên phong thái tao nhã đứng ở trước cửa, Kiều An Hảo há miệng, trong nháy mắt lời nói biến mất ở nơi cổ họng.

Kiều An Hảo mới đi ra từ trong phòng tắm, dưới chân còn ướt đang mang một đôi dép, trên người chẳng qua chỉ bọc một cái khăn tắm, lộ ra bắp vai trắng nõn đẹp đẽ, cùng với hai chân thon dài trắng tấp, bởi vì vẫn còn hơi nóng nên trên gương mặt trắng nõn của cô có hơi đỏ.

Mắt Lục Cẩm Niên quan sát Kiều An Hảo từ trên xuống, khẽ nhíu mày.

“Ai vậy, Kiều Kiều?” Triệu Manh thấy Kiều An Hảo rất lâu không có động tĩnh, nhanh chóng chạy tới, sau đó thấy Kiều An Hảo đứng trước mặt Lục Cẩm Niên, lập tức giọng nói trở nên cung kính: “Ông Lục.”

Lúc này Kiều An Hảo mới tỉnh táo lại, phát hiện ánh mắt Lục Cẩm Niên đang nhìn mình chăm chăm, theo bản năng tay nắm chặt khăn tắm trước ngực, lui về sau một bước, mới đứng ở cạnh cửa mở miệng hỏi Lục Cẩm Niên một câu: “Có chuyện gì không?”

Ánh mắt Lục Cẩm Niên vẫn thẳng tắp nhìn chăm chăm Kiều An Hảo, anh giơ văn kiện đang cầm trong tay, giọng nói bình thản nói: “Hợp đồng radio X, cần chữ ký của cô.”

Kiều An Hảo “Ừ” một tiếng, vươn tay nhận lấy hợp đồng, rồi xoay người đi tới phía bàn đọc sách.

Triệu Manh đứng ở trước cửa, nhìn Lục Cẩm Niên cẩn thận mở miệng nói: “Ông Lục, ông có muốn vào trong ngồi một chút không?”

Lục Cẩm Niên lắc đầu, không nói gì, chẳng qua là duy trì phong thái tao nhã ung dung đứng ở cửa, mắt nhìn chăm chú vào Kiều An Hảo, chưa từng xê dịch đi một phần nào.

Triệu Manh ngưng ngừng để Lục Cẩm Niên đứng một mình ở chỗ này, không thể làm gì khác hơn là cứng ngắc đứng ở một bên.

Kiều An Hảo khom người ở trước bàn đọc sách, một tay đặt lên khăn tắm, để phòng bị rơi ra, một tay cầm bút, ký tên lên hợp đồng. Khăn tắm vốn khá ngắn, cô khom người như vậy, hầu như toàn bộ bắp đùi bị lộ ra, Lục Cẩm Niên mơ hồ nhìn thấy bên trong có nội y màu trắng, hô hấp hơi chậm lại, cảm giác có một luồng hơi nóng nhỏ từ phía bụng dưới bốc lên, sau đó quay đầu, nhìn về phía hành lang trống rỗng.

Hợp đồng có 3 phần, tổng cộng cần ba chữ ký, Kiều An Hảo ký tên xong, kiểm tra một lần, xác nhận không có vấn đề gì, sửa sang lại hợp đồng chỉnh tề, sau đó cầm tới trước mặt Lục Cẩm Niên, đưa hợp đồng rồi nói: “Hợp đồng ký xong rồi.”

Lục Cẩm Niên cũng không nhìn Kiều An Hảo, chẳng qua gương mặt lạnh lùng, vươn tay rút lấy hợp đồng thật mạnh trong tay Kiều An Hảo, một câu cũng chưa nói, xoay người rời đi.

Chẳng qua, anh rời đi chưa tới hai giây, lại vội vã cất bước, quay trở lại, Kiều An Hảo sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng, Lục Cẩm Niên đã vươn tay, dùng sức kéo cửa phòng Kiều An Hảo lại, rồi sải bước rời đi.

161. Chương 161: Gieo Gió Gặt Bão (3)

Kiều An Hảo cố ý muốn trao đổi giao dịch bằng việc tham gia vào tiết mục nghệ thuật kia, đối với Lâm Thi Ý mà nói, tiết mục đó chính là chương trình tốt nhất mà cô nhận được gần đây, nếu bị người cô ta chán ghét nhất cướp đi, ngấm lại, đúng là chuyện cực kỳ ghê tởm.

Kiều An Hảo vẫn luôn nghĩ sẽ tìm một cơ hội để tiết lộ tin tức này cho Lâm Thi Ý, nhưng mà không cần cô phải tìm, lqd cơ hội lại tự đưa đến cửa.

Ở trong kịch bản, Tống Tương Tư và Lâm Thi Ý là tình địch, mà Kiều An Hảo lại là bạn thân nhiều năm của Tống Tương Tư, ngay hôm nay quay phim, lại đúng là cảnh quay của ba người.

Đại khái cảnh quay là, lúc Tống Tương Tư và Kiều An Hảo cùng nhau hẹn uống cà phê, ở cửa vào quán cà phê, oan gia ngõ hẹp thế nào lại gặp Lâm Thi Ý, sau đó Tống Tương Tư lại xảy ra tranh cãi với Lâm Thi Ý, về phần Kiều An Hảo, không có đất diễn nhiều lắm, chỉ là làm nền mà thôi.

Ba giờ chiều bắt đầu quay, địa điểm quay phim được đoàn làm phim dàn dựng bối cảnh ở một quán cà phê tương đối ý nhị.

Tống Tương Tư đến trước, ngồi xuống ghế, chờ Kiều An Hảo.

Khi người quay phim ở một bên đưa máy quay Tống Tương Tư, Kiều An Hảo và Lâm Thi Ý cùng đứng ở một bên, chờ chỉ thị của đạo diễn.

Triệu Manh tính tình vốn nóng nảy, tuy rằng cô biết là Lâm Thi Ý ở sau lưng bêu xấu gièm pha Kiều An Hảo, nhưng bởi vì không có chứng cứ, không thể quang minh chính đại chỉ trích cô ta, cho nên nhìn Lâm Thi Ý cao ngạo đứng ở một bên, liền không nhin được, nhìn Kiều An Hảo nói: “Kiều Kiều, cậu nói xem, người hay nói xấu sau lưng cậu, rốt cuộc là ai? Đúng là đồ hèn mà!”

Kiều An Hảo theo bản năng liếc mắt nhìn Lâm Thi Ý đứng cách mình không xa, sau đó cười cười, mở miệng nói: “Là ai thì đã sao? Thực ra chúng ta nên cảm tạ cô ta, nếu không phải nhờ cô ta, thì sao weibo của mình lại có thêm nhiều người theo dõi như vậy?”

Triệu Manh tuy nóng nảy nhưng cũng không gấp gáp, nghe được lời này của Kiều An Hảo, lập tức gật đầu nói: “Đúng là, liệu mạng muốn đưa mồi chài môm son, kết quả không được chài lên môm son, mà vận may lại quay về phía cậu, lúc trước chỉ có mấy ngàn fan trên weibo, hiện tại đều tăng lên đến mấy trăm vạn...”

Triệu Manh vừa nói, một bên lấy ra điện thoại di động mở Weibo, chỉ chỉ vào avatar của Kiều An Hảo, nói: “Ha, đã tăng thêm mấy trăm ngàn!”

Kiều An Hảo không nói tiếp, chỉ quay đầu, tặng cho Lâm Thi Ý một nụ cười tươi, nụ cười của cô cũng rất đẹp, nhưng lại rõ ràng lộ ra vài phần chế giễu và cười nhạo.

Tâm trạng mấy ngày gần đây của Lâm Thi Ý vốn không tốt, cô tưởng rằng ảnh chụp đăng lên như vậy, có thể khiến Kiều An Hảo không gượng dậy được, nhưng lại không ngờ tới, nửa đường gặp phải một Tổng Tương Tư, việc làm của mình lại khiến cho người khác có chuyện vui, chẳng những không hạ thấp được Kiều An Hảo, ngược lại còn trải thêm thảm đỏ cho người ta.

162. Chương 162: Gieo Gió Gặt Bão (4)

Vốn cô ta tức giận không có cách nào phát tiết, ai ngờ, sáng sớm ngày hôm sau, vậy mà nhận được điện thoại nói tiết mục Tổng Nghệ đổi khách mời, tạm thời giữ bí mật.

Phải biết rằng, cô ta vì chương trình Tổng Nghệ mà ngủ với trưởng đoàn một lần để đổi lấy, kết quả cuối cùng lại bay mất như vậy còn bị ngủ với người ta không công.

Vốn đã đủ buồn bực, kết quả, bây giờ Kiều An Hảo và người đại diện của cô, ở bên cạnh, một xướng một họa nổi lên tán gẫu về scandal của Kiều An Hảo, trong miệng hai người lại khoe khoang hả hê đắc ý, cô ta nghe thấy tâm trạng không vui không sao, kết quả Kiều An Hảo còn tặng cho cô một nụ cười chói lọi, dường như nụ cười kia muốn nói, cảm ơn cô đã giúp đỡ.

Lâm Thi Ý nhất thời cảm thấy trong cơ thể có một ngọn lửa giận từ từ bùng lên, cô ta đang chuẩn bị mở miệng giễu cợt Kiều An Hảo mấy câu, kết quả đạo diễn lại gọi tên Kiều An Hảo.

Vì vậy Lâm Thi Ý chỉ có thể cứng rắn ghen ở trong bụng, sau đó bực bội nhìn Kiều An Hảo đi vào trong ngòi với Tổng Tương Tư.

Kiều An Hảo và Tổng Tương Tư ngồi chung một chỗ hàn huyên vài câu thì đến phiên Tổng Tương Tư diễn xuất, vốn ba người ở trong phòng cà phê rất yên ổn, chẳng qua lúc Tổng Tương Tư đi vào phòng rửa tay thì gặp phải Lâm Thi Ý.

Ở trong kịch bản, người mở miệng châm chọc trước là Lâm Thi Ý, tiếp theo thì bị Tổng Tương Tư đáp nhẹ một câu mà tức giận, lúc này, Kiều An Hảo sẽ đi tới, nhìn về phía Lâm Thi Ý chào hỏi một tiếng, mà Lâm Thi Ý chỉ lạnh lùng nhìn lướt qua Kiều An Hảo, căn bản không để ý tới Kiều An Hảo, tiếp tục đối chọi gay gắt với Tổng Tương Tư.

Diễn xuất của ba người đều không tồi, Tổng Tương Tư là người có kinh nghiệm, không có lời nào để nói, Kiều An Hảo không muốn bại bởi Lâm Thi Ý, Lâm Thi Ý làm sao lại muốn thua vì Kiều An Hảo, cho nên hai người đều cố gắng hết sức mà diễn xuất, suy nghĩ phải tranh cao thấp, hạ đối phương xuống.

Chẳng qua, lúc Kiều An Hảo mở miệng chào hỏi Lâm Thi Ý, Lâm Thi Ý quay đầu nhìn về phía Kiều An Hảo, sau đó Kiều An Hảo liền nở một nụ cười nhìn Lâm Thi Ý.

Nụ cười kia cùng với nụ cười lúc nãy trước khi Kiều An Hảo vào phim trường với Lâm Thi Ý, dường như giống như đúc.

Trong nháy mắt, Lâm Thi Ý nghĩ đến lúc nãy trước khi quay phim, Kiều An Hảo và người đại diện nói những lời đó, cộng thêm mấy ngày nay không hài lòng mọi chuyện, trong nháy mắt cả người cô ta trở nên có chút thiếu kiên nhẫn, sau đó theo bản năng hung hăng trợn mắt nhìn Kiều An Hảo.

Sau đó, đạo diễn liền lớn tiếng kêu “Cắt”, rồi mở miệng nói: “Lâm Thi Ý, cô trùng Kiều An Hảo làm gì? Người cô phải trùng mắt chính là Tống Tương Tư!”

Lúc này Lâm Thi Ý mới bình tĩnh lại, vội vàng nói xin lỗi với đạo diễn.

Đạo diễn cũng không trách Lâm Thi Ý, chẳng qua ném một câu “Làm lại”, sau đó thợ trang điểm đi lên dặm lại lớp trang điểm cho ba người.

163. Chương 163: Gieo Gió Gặt Bão (5)

Cảnh này vốn không phải trọng điểm, đạo diễn muốn quay một lần là xong, cho nên để tránh tình trạng lúc này tái diễn, ông cố cho mọi người 10 phút điều chỉnh tâm trạng.

Thế nhưng, đối với Kiều An Hảo mà nói, cảnh quay này không quan trọng thì càng muốn cho Lâm Thi Ý quay không thuận lợi. Bởi vì chỉ bằng cách này mới gây khó khăn được cho cô ta.

Lâm Thi Ý lẩn lộn trong làng giải trí không ít, mặc dù vừa rồi luống cuống khiến cảnh quay NG, thì với 10 phút đạo diễn cho có lẽ cũng đủ để cô ta điều chỉnh tốt tâm trạng rồi.

Kiều An Hảo khép mắt yên tĩnh suy nghĩ một lúc, rồi cầm lấy chai nước, đi về phía Lâm Thi Ý đang đứng một mình dưới gốc cây đại thụ bình ổn tâm trạng.

“Uống nước đi.” Kiều An Hảo vịn mở nắp chai, đưa tới trước mặt Lâm Thi Ý.

Lâm Thi Ý không đưa tay ra nhận nước, mà quay đầu nhìn về phía Kiều An Hảo. Kiều An Hảo ân cần mỉm cười với cô. Thoạt nhìn trông như cô đang quan tâm Lâm Thi Ý, nhưng lời nói ra liền đi thẳng vào vấn đề: “Hình là cô chụp, Weibo là cô đăng?”

Sắc mặt Lâm Thi Ý khế biến lạnh, Kiều An Hảo lại càng cười thêm sáng loá: “Vậy tôi thực sự còn phải cảm ơn cô, đã cho tôi cơ hội nổi tiếng khó có thể cầu như vậy.”

Lâm Thi Ý chợt siết tay thành nắm đấm. Cô nghĩ đến lát nữa còn phải quay, nên thuyết phục bản thân tạm thời không tính toán việc này với Kiều An Hảo. Sau một hồi kiềm chế tự nhủ thầm mới ổn định được tâm tình, cô ta nở nụ cười cao quý quyến rũ với Kiều An Hảo, vươn tay nhận lấy chai nước, nói: “Cảm ơn.”

Sau đó liền xoay người rời đi.

Kiều An Hảo nếu đã đến tìm Lâm Thi Ý, chính là muốn phá tâm trạng của cô ta, vì vậy lúc này làm sao cô có thể thả Lâm Thi Ý rời đi dễ dàng thế?

Kiều An Hảo nhanh chóng cất bước đi theo Lâm Thi Ý, dẫn đầu l.q,đ mắt nhìn thẳng con đường phía trước, trông như thể đang cùng Lâm Thi Ý trở về trường quay, nhưng lại nhẹ nhàng thì thầm nói gì đó: “Lâm Thi Ý, cô luôn muốn làm khách quý cho tiết mục giải trí kia, nhưng bị cancel rồi ha?”

Lâm Thi Ý hơi khựng lại, quay đầu nhìn về phía Kiều An Hảo. Mặc dù cô ta không nói gì, nhưng vẻ mặt như đang hỏi Kiều An Hảo: Làm sao cô biết?

Kiều An Hảo vẫn hòa nhã cười với Lâm Thi Ý, sau đó như chị em tốt, nâng tay thân thiết phủ chiếc lá rơi trên vai Lâm Thi Ý, đôi môi mềm mại xinh đẹp hé mở: “Vì khách quý chương trình giải trí đó đã đổi thành tôi rồi.”

Kiều An Hảo nói đến đây, càng ngây thơ cười với Lâm Thi Ý rưng rưng hơn: “Cô nghĩ không sai, tôi lại một lần nữa đoạt thông cáo của cô.”

164. Chương 164: Gieo Gió Gặt Bão (6)

Lâm Thi Ý nhìn Kiều An Hảo, trong mắt tràn đầy thù hận, tựa như giấy kẻ tiếp sẽ xông lên xé xác Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo thì lại bình tĩnh nhìn quanh một chút: “Xung quanh nhiều người đang nhìn, cô cần phải kiềm chế, đừng khiến người ta nhìn thấy chê cười.”

Lâm Thi Ý tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cô ta siết chặt tay, ngực phập phồng lên xuống không ngừng.

Kiều An Hảo rời bàn tay đặt trên vai Lâm Thi Ý xuống, sau đó ưu nhã xoay người. Đi được hai bước, dường như bất chợt nhớ tới cái gì, cô quay đầu nói với Lâm Thi Ý: “A, đúng rồi, tôi quên nói cho cô, tôi cố ý đoạt vị trí khách mời chương trình văn nghệ mà cô muốn đó.”

Lâm Thi Ý điên tiết lên rất muốn cẩu ngăn Kiều An Hảo, hung hăng vút cho cô hai cái bạt tai, nhưng xung quanh đang có người nhiều như vậy, cô ta chỉ có thể nín nhịn đến nội thương. Cuối cùng, Lâm Thi Ý đành run bần bật mà trở mắt đứng nhìn.

-

Lúc Kiều An Hảo đưa nước cho Lâm Thi Ý, Tổng Tương Tư mới để ý tới hai người bọn họ.

Tuy nhìn từ xa, Kiều An Hảo và Lâm Thi Ý trông như bạn bè trò chuyện, nhưng Tổng Tương Tư lại nhìn ra được giữa hai người sắc mùi sùng dạn.

Tổng Tương Tư nâng tay tựa cằm, ung dung quan sát xem kịch. Đến giữa chừng, cô sực nhớ Lục Cẩm Niên hôm nay không có cảnh quay nên sẽ không đến phim trường. Chớp chớp mắt, cô bèn lấy di động gửi một dòng tin nhắn cho Lục Cẩm Niên: “Lục đại ảnh đế, tình yêu bé nhỏ của anh nảy sinh mâu thuẫn với Lâm Thi Ý ở phim trường.”

-

Buổi chiều, Lục Cẩm Niên có cuộc họp qua webcam với các quản lý cấp cao của Truyền thông Hoàn Ảnh. Anh ngồi trước bàn đọc sách, nhìn một vòng người ngồi vây quanh bàn hội nghị trên màn hình, nghe bọn họ báo cáo công tác. Bất chợt màn hình chiếc điện thoại nằm cạnh máy vi tính lóe sáng. Anh liếc qua thì thấy tin nhắn Tổng Tương Tư gửi. Nhìn kỹ hơn một lát, anh mới mạnh tay cầm điện thoại lên.

Động tác của Lục Cẩm Niên truyền đến màn ảnh lớn trong phòng họp của Truyền thông Hoàn Ảnh thông qua camera máy tính, vị quản lý cấp cao đang thao thao bài báo cáo lập tức ngậm miệng.

Nhiều năm nay, trong khi họp, Lục tổng chưa bao giờ có sự khác biệt nhỏ nào. Đây là lần đầu tiên...

Lúc mọi người đang hai mặt nhìn nhau, Lục Cẩm Niên bất thành linh bật dậy, túm lấy chiếc áo khoác ở một bên, vừa gấp gấp nói với mấy người trên màn hình: “Tôi có chút chuyện, cuộc họp hôm nay đến đây thôi.”

Nói xong, cũng không chờ mọi người kịp phản ứng, liền nhấc tay đóng sập máy lại, cầm di động, đi ra khỏi phòng khách sạn.

165. Chương 165: Gieo Gió Gặt Bão (7)

Lục Cẩm Niên bước nhanh vào trong thang máy, dùng sức ấn nút, lại nhìn những con số màu đỏ liên tục thay đổi, trong lòng lo lắng như đang bị thiêu đốt, cuối cùng thang máy cũng dừng ở tầng bốn, anh bực bội nâng cánh tay lên ấn nút mở thang máy, sau đó xoay người trực tiếp đi về phía cầu thang bộ.

Sau khi Kiều An Hảo đem mọi chuyện nói lại với Lâm Thi Ý xong thì thông dong trở lại trường quay, thời gian đạo diễn cho nghỉ ngơi cũng vừa hết, mọi người bắt đầu tiến hành lượt quay thứ hai.

Tổng Tương Tư vẫn duy trì trạng thái tốt như lần quay đầu tiên, mà Kiều An Hảo bởi vì tâm tình tốt hơn nhiều nên diễn xuất lại càng tự nhiên hoàn mỹ hơn.

Đạo diễn chăm chú theo dõi biểu hiện của hai người, hài lòng gật đầu, lại nhìn Lâm Thi Ý đang đứng ở phía xa xa, đưa tay ra hiệu, ý bảo cô chú ý học hỏi.

Mà Lâm Thi Ý không biết đang suy nghĩ gì, đối mặt với sự ra hiệu của đạo diễn, lại không có phản ứng gì.

Đạo diễn nhíu mày, lại đưa tay ra hiệu một lần nữa nhưng Lâm Thi Ý vẫn ra vẻ thờ ơ, cuối cùng vẫn là người đại diện đứng bên cạnh lo lắng đẩy nhẹ cô một cái, cô mới hồi phục lại tinh thần, nâng bước chân đi vào phim trường.

Trạng thái của Lâm Thi Ý hiện giờ nhìn qua đã thấy không tốt, nhưng cũng không có bất ổn gì quá lớn, chỉ là lúc ba người đứng cùng một chỗ giằng co nhau, ánh mắt của cô ta vẫn như lần đầu tiên, hung ác găm chặt lên người Kiều An Hảo.

“Cắt cắt cắt!” Đạo diễn tức giận đến mức hô cắt ba lần liên, giờ microphone lên không để ý gì cả quát mắng Lâm Thi Ý: “Lâm Thi Ý, cô rút cuộc bị làm sao vậy, sai hai lần liên tiếp, tại sao lần nào cũng giống nhau. Tôi đã nói rồi, người cô phải trừng mắt là Tổng Tương Tư, Tổng Tương Tư chứ không phải Kiều An Hảo, Tổng Tương Tư mới là tình địch của cô chứ không phải Kiều An Hảo, cô và cô ấy không có thâm thù đại hận gì hết.”

Chỉ là một cảnh diễn đơn giản như vậy, mà lại để bị NG đến hai lần vì cùng một lỗi như nhau, khó tránh khỏi đạo diễn vô cùng tức giận, ngữ điệu cũng có phần nghiêm khắc.

Lâm Thi Ý bị mắng như vậy có chút chột vật, mà nguyên nhân lại vì bản thân mình, cũng không thể phát tác ra, chỉ có thể xấu hổ, đỏ mặt giải thích: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, đạo diễn, thật sự xin lỗi.”

Đạo diễn tức giận nên cũng không thèm để ý đến lời xin lỗi của đạo diễn, chỉ trực tiếp vung tay lên, ý bảo nhân viên đạo cụ đi dựng lại phim trường.

Trang điểm của ba người nhìn qua vẫn ổn nhưng nhân viên trang điểm vẫn đến chăm chút lại một lượt.

Tổng Tương Tư bị một đám người vây quanh, tùy ý để bọn họ động chạm mình, khóe mắt lại liếc qua, nhanh chóng vụt lên tia sáng, quả nhiên giống hệt dự đoán của cô, (haha) từ đằng xa đã thấp thoáng bóng dáng của Lục Cẩm Niên đang vội vã tiến lại đây.

166. Chương 166: Gieo Gió Gặt Bão (8)

Tổng Tương Tư chờ Lục Cẩm Niên đến gần, mới giơ tay lên, vẫy vẫy tay, bước chậm rãi đến bên cạnh anh, bộ dạng giả vờ lịch sự, mở miệng nói: “Anh còn đến nhanh hơn tôi dự đoán rất nhiều đó!”

Nói xong, Tổng Tương Tư còn đánh giá Lục Cẩm Niên từ trên xuống: “À, Lục ảnh đế chắc chắn rất sốt ruột, đi đến toát cả mồ hôi, còn nữa...Có phải anh chạy đến đây không? Tóc cũng bị rối loạn...”

Lục Cẩm Niên vốn không để ý đến Tổng Tương Tư, chỉ là gương mặt không chút thay đổi lướt nhanh, sau đó nhìn thấy Kiều An Hảo đang ngồi nghỉ ngơi ngoài ghế, không biết đang nói gì với Triệu Mạnh mà lắc đầu, ý cười tràn đầy trên mặt, hoàn toàn không có nửa điểm mâu thuẫn âm ỉ với người khác, nhất thời Lục Cẩm Niên nhận thấy mình bị Tổng Tương Tư trêu chọc, vì thế vẻ mặt u ám, lạnh lùng nhìn lướt qua Tổng Tương Tư, xoay người rời khỏi.

“Ai, Lục ảnh đế, anh đừng đi!” Tổng Tương Tư đuổi kịp bước chân của Lục Cẩm Niên, hoàn toàn không sợ chết lại đánh giá anh từ trên xuống, sau đó nhìn có chút hả hê mở miệng nói: “Lục ảnh đế, sao anh lại đổ mồ hôi nhiều vậy, không phải là chạy thật nhanh tới chứ? O, thật sự là...do chạy mà tóc đều rơi hết lên...nhưng mà vẫn rất đẹp trai...”

Lục Cẩm Niên biết tính cách của Tổng Tương Tư, càng để ý càng hăng hái, cho nên không nhìn cô tiếp tục lải nhải, bước chân nhanh hơn.

Tổng Tương Tư có chút không theo kịp, hai người dần dần cách xa, rõ ràng cô đã dừng lại, nhìn xung quanh một chút, vì đề phòng có người khác nghe được, phát hiện khoảng cách đã xa, hơi lớn tiếng gọi Lục Cẩm Niên đang đi thẳng về phía trước: “Lục ảnh đế, tôi không có lừa anh, thật sự cô ấy có mâu thuẫn âm ỉ với người khác, à, không, giữa lúc bọn họ đang cãi nhau đó tôi có quan sát, hình như cô ấy đã toàn thắng, có thể bị người ta phản kích hay không, tôi đây sẽ không biết rõ?”

Tổng Tương Tư rõ ràng nhìn thấy trong tích tắc lời nói của mình khiến anh dừng bước, môi nở nụ cười, rồi xoay người trở về phim trường.

Vừa lúc đạo diễn kêu người tìm Tổng Tương Tư thì đã thấy cô trở về, lập tức nói quay lại lần thứ ba.

Tổng Tương Tư đi vào phía trước phim trường, nhìn lướt qua xung quanh, thấy Lục Cẩm Niên vốn dĩ đã rời đi, không biết lúc nào mà tư thế lạnh lùng kia đã đứng gần phim trường.

-

Người đại diện của Lâm Thi Ý dường như cảm thấy tình trạng Lâm Thi Ý rất không ổn, nên đi theo cô ta vào trong, không ngừng nhắc nhở Lâm Thi Ý phải tập trung diễn xuất. Lâm Thi Ý không nói gì, chỉ gặt đầu liên tục, kết quả lại thấy Kiều An Hảo đứng trước mặt mình, đáp trả bằng ánh mắt.

167. Chương 167: Gieo Gió Gặt Bão (9)

Về mặt Kiều An Hảo trông rất nhẹ nhõm, ngay cả tia sáng nơi đáy mắt cũng mềm mại. Thậm chí giây phút đối diện với Lâm Thi Ý, cô còn đưa ra bộ dáng tươi cười rất chi là thân thiện.

Đối với Lâm Thi Ý lúc này mà nói, nếu Kiều An Hảo cho cô ta nụ cười khiêu khích chế nhạo, cô ta sẽ tức giận, sẽ kìm nén. Nhưng hết lần này đến lần khác, Kiều An Hảo biểu hiện rất bình tĩnh, như thể chỉ đơn giản là không để cô ta vào mắt, như thể cô ta sinh ra đã định trước là bị bại bởi cô.

Lâm Thi Ý cảm thấy bị sỉ nhục không kể xiết, tâm can cào cào, cô ta siết tay thành nắm đấm, trong lòng phập phồng chấn động càng lúc càng kịch liệt.

Cảnh quay kế, thể hiện của Lâm Thi Ý càng tồi tệ hơn. “Cắt, Lâm Thi Ý, cô còn có thể đóng được không? Cảnh đơn giản như vậy, làm sao cứ liên tục NG thế hả?”

“Cắt, Lâm Thi Ý, tôi cũng đã nói rồi, cô không được nhìn Kiều An Hảo, KHÔNG NHÌN, không hiểu hai chữ này viết sao hả?”

“Cắt, Lâm Thi Ý, cô nói đó là lời thoại sao? Lộn xộn, câu văn không lưu loát!”

“Cắt, Lâm Thi Ý, Kiều An Hảo chưa từng bắt chuyện bắt chuyện với cô, cô liền liếc cô ấy một cái, bắt đầu nói phía dưới lời kịch, vội vã đầu thai sao?”

Lâm Thi Ý càng tệ hại, thể hiện của Kiều An Hảo liền càng tốt. Sự tương phản tốt kém giữa hai người hiển hiện cực kỳ rõ ràng, cứ thế liên tục NG bảy tám lần. Đám diễn viên và mấy người ê kíp dd.lqđ đang vây xem xung quanh cũng nhin không được bắt đầu chộn rộn.

“Lâm Thi Ý rốt cuộc xảy ra chuyện gì nhỉ? Cảnh quay dễ như húp cháo cũng quay hỏng cho được.”

“Thì đó, bộ này quay cho tới giờ cũng chưa có cảnh nào NG nhiều lần đến vậy!”

“Đúng ha, cô ta rốt cuộc có biết diễn không vậy, so ra còn tệ hơn người mới Kiều An Hảo nữa...”

“Một cảnh đơn giản như vậy, mọi người phải ở chỗ này một mỗi cùng cô ta, hôm nay chắc tới khuya mới kết thúc công việc được. Thiệt là!”

Không khí bồn chồn chung quanh khiến Lâm Thi Ý có chút lo lắng, cộng thêm áp lực càng tăng, đến cuối cùng, do hoảng quá, vừa vào sân cô liền nói sai lời thoại. Đạo diễn bực tức ném mạnh cái loa trong tay xuống đất.

Toàn bộ trường quay ngay lập tức lặng như tờ, đạo diễn xanh mét mặt mày, phần nộ trừng mắt nhìn Lâm Thi Ý, miệng co giật, bộ dáng lười phải chửi bới, trực tiếp giơ một ngón tay chỉ vào Lâm Thi Ý, biểu thị một cơ hội cuối cùng.

Có thể bị dồn đến đường cùng, con người sẽ bạo phát. Tuy thể hiện của Lâm Thi Ý còn rất cứng nhắc, nhưng không có lỗi quá lớn. Có lẽ đã bị lãng phí quá nhiều thời gian vào cảnh quay này, đạo diễn đã hạ thấp yêu cầu, biết rõ Lâm Thi Ý đã dốc hết sức rồi nên miễn cưỡng thông qua, nhưng gương mặt vẫn âm trầm, hô một tiếng: “Qua!”

168. Chương 168

Nghe được từ đó, Lâm Thi Ý như bắt được kim bài miễn tử, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, toàn thân đang căng thẳng phút chốc được giãn ra, đôi chân trở nên mềm nhũn vô lực, phải dựa vào cạnh bàn mới đứng vững.

Đây tuyệt đối là buổi quay phim ác mộng trong đời cô.

Ngay khi Lâm Thi Ý nghĩ ác mộng này rốt cục đã đi qua, trong lúc bất chợt trong trường quay truyền đến một giọng nói lạnh như băng, cũng làm cho đạo diễn nghe được: “Tôn Chính, khi nào thì yêu cầu diễn xuất của ông lại thấp như vậy?”

Tôn Chính là tên của đạo diễn.

Đạo diễn vẫn luôn đặt sự chú ý đến diễn xuất trong phim trường, căn bản không biết Lục Cẩn Niên đã đến trường quay từ lúc nào, trong lúc bất chợt thành linh nghe được giọng nói của Lục Cẩn Niên, ông mới theo giọng nói quay đầu nhìn lại, nhìn thấy Lục Cẩn Niên thần thái lạnh như băng đứng ở một bên, ánh mắt thần nhiên nhìn lướt qua ba nữ nhân đang diễn trong trường quay, sau đó liền nhấc chân, hướng về phía màn hình giám thị đi tới.

Kiều An Hảo cũng không có lưu ý đến Lục Cẩn Niên, bất chợt nghe được giọng nói của anh, thân thể cô theo bản năng căng thẳng một chút, vụng trộm nhìn thoáng qua anh, liền cúi đầu xuống, ngoan ngoãn cấn thân đứng yên.

Nhưng thật ra Tổng Tương Tư bên người Kiều An Hảo, một bộ dáng xem kịch vui, mỉm cười nhìn Lục Cẩn Niên, đáy mắt đều toát lên sự kích động.

Lâm Thi Ý thật vất vả ổn định tâm, lại một lần nữa bị nhắc đến mà nhảy lên.

Lục chú ý của toàn bộ mọi người trong trường quay, đều đặt trên người của Lục Cẩn Niên.

Đạo diễn nhìn thấy Lục Cẩn Niên đi tới, lập tức kêu một tiếng: “Ông Lục.”

Mí mắt Lục Cẩn Niên cũng không động đậy một chút, trực tiếp đi đến trước màn hình, vươn tay bấm một chút, đem cảnh quay lúc trước xem lại một lần, sau đó vẻ mặt càng trở nên lạnh lùng, anh nâng tay lên, chỉ chỉ vào màn hình theo dõi, đối với đạo diễn bên cạnh mình, giọng điệu nhấn mạnh nói: “Lâm Thi Ý diễn xuất kém như vậy, ông cũng nói với tôi là cho qua? Tôi đầu tư nhiều tiền như vậy, để làm bộ phim này, không phải để cho ông lừa khán giả, mà ông rõ ràng là đang xúc phạm chỉ số thông minh của khán giả! Tùy tiện kiếm một người ngoài đường, cũng đều diễn tốt hơn cô ta!”

Lời này của Lục Cẩn Niên, bén nhọn trực tiếp, không lưu tình chút nào, giọng điệu của anh cũng không lớn, nhưng lại vững vàng vang lên.

Sắc mặt Lâm Thi Ý trong nháy mắt trở nên tái nhợt, không có chút máu.

Người xung quanh, cũng đều nhìn không được âm thầm hít một hơi.

Những lời này, nói ra đúng là không nể mặt a... Nói như thế nào, Lâm Thi Ý cũng là nữ minh tinh có tiếng vài năm nay, thế nhưng bị Lục Cẩn Niên phê phán không đáng một đồng.

Đạo diễn âm thầm đổ mồ hôi, hướng về phía Lục Cẩn Niên thận trọng cười, mang theo vài phần lấy lòng nói: “Kia, ông Lục, không bằng như vậy, chúng ta quay cảnh tiếp theo trước, để cho Lâm Thi Ý điều chỉnh lại tâm trạng, rồi quay lại sau?”

169. Chương 169: Lục Ảnh Đế Nổi Giận (1)

Lục Cẩn Niên với khuôn mặt lạnh lùng không nói một lời.

Đạo diễn lúc này mới vội vàng khiển trách nặng Lâm Thi Ý đôi câu: “Lâm Thi Ý, cô tốt nhất chỉnh tâm trạng đi, tí nữa còn quay lại nữa!”

Sau đó, không chờ Lâm Thi Ý mở miệng, liền thúc giục mấy nhân viên công tác xung quanh: “Mấy người còn đứng ngây đó làm gì, chuẩn bị cảnh quay kế nhanh lên!”

Cảnh tiếp theo vẫn quay trong quán cà phê, là cảnh quay của Trình Dạng và phản diện nam số 3.

Tổng Tương Tư và Kiều An Hảo đợi lát nữa vẫn còn cảnh quay, bởi vì cảnh vừa rồi quay hơi lâu. Kiều An Hảo đến giờ vẫn chưa được giải tỏa, bèn tranh thủ lúc rảnh chạy vào phòng toilet. Còn Tổng Tương Tư từ tốn cầm lấy chai nước suối trợ lý đưa, đi tới chỗ Lục Cẩn Niên đang đứng.

Lục Cẩn Niên chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua Tổng Tương Tư đứng bên cạnh, không có ý nói chuyện, rồi hướng tầm mắt quay về trường quay.

Tổng Tương Tư nâng chai nước, nhìn theo hướng Lục Cẩn Niên đến cảnh diễn cách đó không xa, sau đó hơi áp sát đầu về phía Lục Cẩn Niên, thấp giọng nói: “Lục đại ảnh đế, vừa nãy không phải anh đi rồi sao? Sao lại trở về rồi?”

Lục Cẩn Niên vô cảm, khẽ dịch người sang một bên.

Tổng Tương Tư cũng dịch người theo, tiếp tục thấp giọng lảng nhảng trước mặt Lục Cẩn Niên: “Anh đặc biệt ở lại làm thêm giờ sao?”

Lục Cẩn Niên mắt diếc tai ngơ như không nghe thấy Tổng Tương Tư nói nhảm, duy trì tư thế quan sát trường quay.

Tổng Tương Tư nhàm chán nhún vai, không thèm nói chuyện với Lục Cẩn Niên nữa, chỉ nhìn xung quanh một lượt, D i e n D a n L e Q u y D o n sau đó thấy Kiều An Hảo và Triệu Manh từ toilet quay lại, liền mở miệng: “Em tới rồi.”

Lục Cẩn Niên đương nhiên biết “Em” trong miệng Tổng Tương Tư là chỉ Kiều An Hảo, mặt không nhúc nhích, nhưng khóe mắt quét một bên.

Tổng Tương Tư thấy bộ dạng Lục Cẩm Niên bình tĩnh, thuận miệng phun ra câu “Làm bộ”, sau đó liếc thấy cái ghế ngồi nghỉ bên cạnh Lục Cẩm Niên, rồi như sáng tỏ, cô cười bí hiểm, liền “Chặc chặc chặc” vài tiếng, ghé sát bên Lục Cẩm Niên, dùng tông số âm chỉ hai người nghe được, thì thầm: “Anh biết cái ghế nghỉ bên cạnh là của ai sao?”

Lục Cẩm Niên mặt không đổi.

Tổng Tương Tư tiếp tục hỏi: “Anh cố tình đứng đây à?”

Lục Cẩm Niên vẫn bình tĩnh.

Tổng Tương Tư “à” một tiếng, trực tiếp không nhanh không chậm vạch lớp ngực trắng của Lục Cẩm Niên: “Anh thiệt tưởng tôi không biết, bởi vì đó là vị trí của Kiều An Hảo vị trí, nên anh mới đứng ở chỗ này sao?”

-

Kiều An Hảo đi nửa đường, mới phát hiện Lục Cẩm Niên đứng cạnh ở chỗ ghế nghỉ của mình, cô vô thức rảo bước chậm lại.

170. Chương 170: Lục Ảnh Đế Nổi Giận (2)

Kiều An Hảo muốn tiến đến gần Lục Cẩm Niên một tí, nhưng đến gần anh thì cô lại căng thẳng bất an. Mấy ngày trước cô và anh đã bị dính scandal, hơn nữa tối hôm qua lúc anh đi tìm cô ký hợp đồng, về mặt trông như đang bức mình... Kiều An Hảo đấu tranh nội tâm một hồi, đúng lúc thấy đứng bên cạnh là nữ diễn viên tương đối quen thuộc, bèn dừng bước chào hỏi cô ấy một tiếng, kiểm đại một đề tài nào đó rồi hai người cùng đứng đó hàn huyên trò chuyện.

Kiều An Hảo huyền thuyên một hồi, phát hiện không mang theo di động trên người, sau đó mới sực nhớ mình đặt ở chỗ ghế nghỉ, cô muốn kiểm tra xem điện thoại có tin tức gì không. Nhưng muốn đi qua lấy, lại đụng phải “thần giữ cửa” Lục Cẩm Niên. Cuối cùng, cô đành phải Triệu Manh đi thi hành.

Triệu Manh lên tiếng chào hỏi Lục Cẩm Niên và Tổng Tương Tư, rồi lục túi xách của Kiều An Hảo lấy chiếc di động của cô mang đi.

Chờ tới khi Triệu Manh đưa điện thoại cho Kiều An Hảo, Tổng Tương Tư quay đầu nhìn liếc nhìn Lục Cẩm Niên, thấy vẻ mặt Lục Cẩm Niên không biến đổi nhiều, đôi mắt trầm tĩnh quan sát trường quay đằng trước, cô đang tính hả hê quay sang Lục Cẩm Niên nói một câu “Cố đang né anh”, nhưng bất chợt thấy Lục Cẩm Niên siết chặt hai tay đang buông thông hai bên, vì dùng sức nên từng đường gân xanh nổi rõ mồn một.

Tổng Tương Tư liền biết điều ngậm miệng lại, kìm giữ lời muốn nói ra nuốt trở lại xuống bụng. Cô quay đầu nhìn Kiều An Hảo nói cười cách đó không xa, rồi khi quay sang nhìn Lục Cẩm Niên, không biết có phải cô ảo giác hay không, mà vẻ mặt anh chàng rõ ràng vẫn bình tĩnh lạnh lùng như thường ngày, nhưng tản mát đâu đó một chút bất đắc dĩ và buồn bã.

-

Hai cảnh kế được quay cực kỳ trôi chảy, tất cả đều chỉ cần một lần liền quá mức hoàn hảo. Điều này khiến cho đạo diễn bị liên tục mười lần NG ở cảnh quay trước trở nên thoải mái vui sướng rất nhiều, thậm chí khúc cuối thỉnh thoảng còn khen diễn viên vài câu.

Đạo diễn khen ngợi, rơi vào tai Lâm Thi Ý, như là bị đâm thọc. Cô nhớ tới màn hề trước đó, không chỉ bị đạo diễn mắng chửi, còn bị Lục Cẩm Niên châm chọc, có thể gọi là mất hết mặt mũi ở trước mặt mọi người.

Lâm Thi Ý càng xem, sắc mặt càng khó coi, cuối cùng trực tiếp tìm một cái cớ, một thân một mình rời khỏi trường quay.

Không phải cô ta chưa từng bị NG, nhưng chưa bao giờ xấu hổ như ngày hôm nay vậy.

Mà cô ta chặt vật như vậy, toàn bộ đều do Kiều An Hảo ban tặng!

Từ lúc cô ta tiến vào làng giải trí cho đến bây giờ, thường xuyên giẫm lên các diễn viên thấp kém khác. Những kẻ vấp ngã trong tay cô ta thật đếm không xuể, phải ôm tâm lý tránh ra thật xa không thể trêu vào.

Thận trọng tính toán, nhưng ngày hôm nay, còn là lần đầu tiên trong đời, cô ta bị bại bởi một người, mà còn thua triệt để như vậy!

171. Chương 171: Lục Ảnh Đế Tức Giận (3)

A, không đúng, không phải lần đầu tiên.

Là lần thứ tư.

Lần đầu tiên, cô bị đoạt mất vai nữ thứ của Khuynh Thành thời gian.

Lần thứ hai, cô đưa lời gièm pha, muốn hại chết Kiều An Hảo, kết quả lại thành giúp cô ta.

Lần thứ ba, Kiều An Hảo lại tranh mất vị trí khách quý trong tiết mục nghệ thuật mà cô từng ao ước.

Lần thứ tư, chính là hôm nay.

Cô thể nhưng lại bị người khác nắm trong tay, liên tục ngã quy những bốn lần, mà số lần cô quay phim bị NG trong ngày hôm nay, chỉ sợ về sau sẽ trở thành trò cười cho mọi người trong làng giải trí lòi ra bàn tán.

Lâm Thi Ý càng nghĩ, càng cảm thấy không phục, đến cuối cùng, cô trực tiếp nghiêng răng nghiêng lợi bước đi thật nhanh.

Lâm Thi Ý cũng không biết rốt cuộc mình đang đi về hướng nào, chỉ là đi được một lúc, lại nhìn thấy trước mặt là một mảnh đất được cỏ mọc lên bao phủ, một đám người đang bận rộn ở đó.

Lâm Thi Ý tuy rằng không biết những người này nhưng cũng có thể nhận ra, đây là những nhân viên đạo cụ của đoàn làm phim.

Cô nhìn chốc lát, đang chuẩn bị xoay người rời đi, những người đó lại làm xong việc rồi, Lâm Thi Ý dù thế nào cũng được coi là một ngôi sao, nên bọn họ liền nhận ra cô, có một cô gái trẻ tuổi lên tiếng gọi cô: “Chị Thi Ý.”

Lâm Thi Ý tuy không có tâm trạng nào nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười, cô nhìn về chỗ mấy người đang bận rộn, thấy có một bàn du dây được trang trí hoa tươi và cỏ cây rất đẹp, Lâm Thi Ý tò mò, liền thuận miệng hỏi một câu: “Cái này lát nữa dùng để quay phim sao?”

Cô gái trẻ vốn không nghĩ rằng Lâm Thi Ý lại chủ động nói chuyện với mình, nhất thời có chút kích động, khẽ gật đầu nói: “Đúng vậy, lát nữa chị An Hảo sẽ dùng để quay phim ạ.”

Kiều An Hảo? Lâm Thi Ý hơi nhíu mày, nhưng vẫn cười như cũ “a” một tiếng.

“Chị Thi Ý, chị có thể ký tên cho em không?” Cô gái trẻ lúi húi lấy ra một cuốn sổ nhỏ, đưa tới trước mặt Lâm Thi Ý.

Lâm Thi Ý liền đưa bút, ký tên.

Cô gái kia thấy thế vô cùng cao hứng, nói tạm biệt với Lâm Thi Ý sau đó nhanh chóng đuổi theo nhóm nhân viên đạo cụ đã đi xa.

Lâm Thi Ý đứng tại chỗ không nhúc nhích, cô chờ đến khi không thấy bóng dáng của nhóm nhân viên kia đâu nữa, lúc này mới đi đến chỗ bố trí bàn du dây, sau đó quan sát một lượt, cuối cùng dừng lại, nhìn chăm chăm vào chiếc dây thừng đang buộc vào bàn du dây, rồi lại hướng mắt thẳng lên xem xét. Ới Kiều An Hảo đều thất bại... Mà nay...

Ánh mắt Lâm Thi Ý biến đổi càng lúc càng lạnh lẽo, đến cuối cùng, cô dùng sức mấp máy môi, nhìn xung quanh một chút rồi tìm một hòn đá nhỏ, sau đó quay trở lại bên cạnh bàn đu dây.

172. Chương 172: Lục Ảnh Đế Tức Giận (4)

Lâm Thi Ý kiễng mũi chân, kéo lấy dây thừng hơi dựa vào bàn đu dây, một bên quần quanh hoa, sau đó hơi hơi vén lên trên, dùng hòn đá nhỏ, cọ sát lên phía trên dây thừng.

Sau cùng, chỉ còn lại một sợi dây nhỏ, Lâm Thi Ý mới ngừng lại, sau đó dùng hoa che lại dây thừng bị cô ta phá hỏng mài mòn, nhìn một vòng trái phải, thấy không ai phát hiện, bước chân vội vã rời đi.

Đi được một lúc, Lâm Thi Ý mới phát hiện, trong tay mình còn cầm hòn đá nhỏ kia, vì thế vội vàng ném vào một hồ nước bên cạnh.

-

Đến phiên Kiều An Hảo diễn thì đã là xế chiều, mặt trời chiều vừa mới ngã về tây, soi chiếu toàn bộ nơi đây thành một mảnh hồng.

Cảnh quay này, chỉ cần Kiều An Hảo diễn xuất một mình, nội dung đại khái là, khi nữ thứ biết nam thứ không hề yêu mình, dự định buông tay, sau đó một mình đi vào nơi bàn đu dây nam thứ từng dựng cho mình, ngồi nhớ lại chuyện cũ phát sinh giữa bọn họ.

Cảnh quay này không có lời thoại, chỉ cần biểu đạt vẻ mặt và ánh mắt cảm giác thống khổ khi yêu mà không được đáp lại, cho nên đối với Kiều An Hảo mà nói, cũng không có khó khăn gì to tát.

Đạo diễn xem xét cảnh quay, xác nhận không có vấn đề gì, liền đưa tay ý ‘bắt đầu’ với Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo tạm biệt đến trước bàn đu dây, dùng một vẻ mặt cực kỳ ngây ngẫn, vươn tay chậm rãi vuốt ve bàn đu dây, sau đó ngồi vào chỗ bàn đu dây.

Trước khi quay phim, đạo diễn có nói tình huống trong kịch bản cho cô biết, Kiều An Hảo ngồi ở bàn đu dây, chỉ im lặng ngây ngẫn, yên tĩnh giữ bàn đu dây, một lát sau, chính là giẫm hai chân lên, nhẹ nhàng đóng cửa bàn đu dây.

“Tốt, đẹp lắm, cảnh này xong!”

Cảnh kế tiếp, muốn quay Kiều An Hảo đùa vui với bàn đu dây, sau đó là cảnh nhắm mắt lại cười yếu ớt.

Một mình Kiều An Hảo rất khó đưa bàn đu dây lên cao, cho nên đạo diễn cố ý phân phó một nhân viên, ở phía sau Kiều An Hảo, đẩy một phen.

Lần đầu, lực của nhân viên không đủ lớn, bàn đu dây lay động không đủ cao, cho nên bị lặp lại, lần thứ hai, bàn đu dây lay động đủ độ cao, nhưng nhân viên không có tránh máy quay, vì thế đành phải quay đến lần thứ ba.

Theo sự chỉ thị lần thứ ba của đạo diễn, Kiều An Hảo lại đứng đưa, lúc đó, nhân viên dùng sức đẩy một phen, sau đó lập tức chạy đi.

Kiều An Hảo vội vàng nhắm mắt lại, biểu đạt vẻ mặt đòi hỏi.

Theo sự nâng lên của bàn đu dây, khóe môi Kiều An Hảo lộ ra một nụ cười.

Đạo diễn quan sát màn hình, vừa lòng gật đầu, khen ngợi.

Nhưng mà, ngay lúc bàn đu dây ở điểm cao nhất, dây thừng đột nhiên đứt, Kiều An Hảo mất cân bằng, nhún không được hết lên một tiếng, cả người bị quăng lên trên.

173. Chương 173: Lục Ảnh Đế Nổi Giận (5)

Xích đu khi đạt đến điểm cao nhất thì sợi dây bắt chột bị đứt. Kiều An Hảo mất thăng bằng, nhện không được thét lên, cơ thể bị bị văng lên không trung rồi rơi tự do xuống mặt đất.

Đạo diễn trông thấy một màn này thông qua camera, khuôn mặt tươi cười ngay lập tức co rút, một trận choáng váng ập tới khiến cho mọi phản ứng đình chỉ.

Những người xung quanh hiện trường nghe tiếng hét chói tai của Kiều An Hảo, tất cả liền nhìn về phía phim trường đang quay, sau đó đồng loạt đều ngẩn ngay tại chỗ.

Ngay cả Tổng Tương Tư đang lười biếng dựa vào cây đại thụ, nghịch nghịch chiếc điện thoại đời mới vừa sắm cũng bất thình lình người dậy, tay run rẩy đánh rơi chiếc điện thoại xuống đất. Cô vô thức nhìn Lục Cẩm Niên đứng một bên, còn chưa kịp mở miệng, Lục Cẩm Niên đang đứng bất động liền phóng nhanh ra ngoài.

Xích đu vươn đến đỉnh điểm nhưng cũng cao hơn hai mét, chỉ cần vài giây thôi là rơi chạm đất. Nhưng đối với Kiều An Hảo, mấy giây này như cảnh quay chậm bị kéo ra thật dài.

Trong giây phút không trọng lượng đó, cô hoảng loạn nhắm chặt hai mắt, tâm trí là một mớ hỗn loạn, ngẫm nghĩ cô lần này chắc là xong đời rồi. Cái này gần bằng một tầng lầu, cứ thế mà té xuống thì không bị thương nặng cũng không thoát khỏi số phận thương tích nhẹ đầy mình. Cảnh quay nữ hai của cô cũng không ít, chắc chắn sẽ liên lụy đến tiền độ quay của đoàn phim, khi đó khó tránh khỏi sẽ bị mọi người trách cứ.

Bên tai truyền đến tiếng lướt gió vun vút, Kiều An Hảo âm thầm cắn chặt hàm răng, tay nắm thành nắm, chuẩn bị tinh thần tiếp đất không tàn cũng tật tật tốt.

Chỉ một khắc nữa thôi, Kiều An Hảo sẽ chạm đất, đột nhiên có một cơ thể cách đó không xa trượt trên sàn, theo quán tính vọt tới đệm vững vàng cho Kiều An Hảo.

Toàn bộ hiện trường như bị bấm nút dừng lại ở khoảnh khắc ấy, một mảnh im lặng như tờ, tầm mắt mọi người đều chăm chú vào sự cố phía trước.

Không thấy cơn đau truyền đến theo dự kiến, Kiều An Hảo có chút hoảng hốt, cảm thấy như mình đang nằm mơ, mắt nhắm nghiền qua một lúc lâu cũng không nhúc nhích.

Kiều An Hảo không nặng, nhưng trực tiếp rơi từ độ cao xuống như thế, vẫn khiến Lục Cẩm Niên bị đập mạnh đến khá choáng váng. Anh nằm giảm xóc trên đất một hồi thật lâu mới sực nhớ tới điều gì đó, liền đột ngột ngồi dậy, nâng Kiều An Hảo đang nằm sấp trên người mình vào trong lòng.

Kiều An Hảo nhắm tịt mắt, mái tóc hơi rối, người bất động, dường như đã ngất đi.

Đáy mắt Lục Cẩm Niên thoáng hiện một tầng hoảng loạn, gương mặt tuần dật tích tắc không có huyết sắc: “Kiều An Hảo?”

174. Chương 174: Lục Ảnh Đế Nổi Giận (6)

Kiều An Hảo nghe thấy tiếng của Lục Cẩm Niên, mi tâm hơi chau lại, sau đó mới ý thức được việc mình bị ngã xích đu mà không có tí đau đớn xác thịt nào, hóa ra là bên dưới có đệm người.

Mà người này là... Lục Cẩm Niên? Anh xông tới cứu cô?

Lập tức đáy lòng Kiều An Hảo rồi thành một núi.

Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hảo vẫn nhắm mắt, không có bất kỳ phản ứng, không thể không vỗ nhẹ khuôn mặt cô, lúc này mới phát hiện trên trán cô lấm tấm những mảnh nhỏ máu tươi đỏ chói. Ngón tay Lục Cẩm Niên chợt run, tâm như bị bóp nát. Sự sợ hãi và kinh hoàng bao trùm, khiến anh há miệng nhưng không thốt được nên lời.

Đạo diễn vẫn luôn sát sao theo dõi qua camera đột ngột lấy lại tinh thần, vội vội vàng vàng chạy về phía Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo. Cử động của ông cũng thức tỉnh người chung quanh, mọi người đều đổ xô về hiện trường.

Đạo diễn trước hết đi tới trước mặt Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo, ông cúi đầu nhìn thoáng qua Kiều An Hảo đang nhắm chặt mắt, vẻ mặt có chút bối rối mở miệng nói với Lục Cẩm Niên: “Lục...”

“Lục cái gì lục!” Lục Cẩm Niên bất chợt ngừng đầu, đáy mắt lạnh lùng tràn đầy sắc nét tức giận, giọng điệu bén nhọn cắt đứt lời đạo diễn: “Từng người các người đều ngăn ra đây làm gì, còn không mau đi chuẩn bị xe, đưa đến bệnh viện!”

Đạo diễn bị Lục Cẩm Niên gầm lên liền lui về sau một bước theo bản năng, sau đó mới nhanh chóng gạt đầu: “Vâng...”

“Nhanh lên!” Một Lục Cẩm Niên từ trước đến nay luôn thờ ơ bình tĩnh, nhưng lúc này hầu như hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, lại một lần nữa cắt đứt lời đạo diễn còn chưa nói xong. Về mặt khủng bố khiến đạo diễn không dám chậm trễ một giây, nếu không anh sẽ bạo phát giết người mất. L e

Đạo diễn rút kinh nghiệm xương máu, lần này không dám đáp lời Lục Cẩm Niên, thậm chí cũng quên đi phân phó người khác, liền nhanh chân chạy về bãi đỗ xe.

Mấy người đứng gần thấy trạng thái Lục Cẩm Niên, sợ đến đều dừng bước, không dám mảy may tiến về phía trước.

Kiều An Hảo bị hai tiếng rống giận liên tiếp của Lục Cẩm Niên lập tức cả kinh phục hồi lại tinh thần.

Bệnh viện, đưa cô đến bệnh viện sao? Cô cũng không có té bị thương, đi bệnh viện làm gì? (Ai biểu bà giả chết)

Kiều An Hảo giật giật mi tâm, vội vã mở mắt, cô vừa định ngăn cản, kết quả trái lại càng sững sốt.

Cô quen biết anh lâu như vậy, nhưng chưa bao giờ thấy qua bộ dạng hiện tại của Lục Cẩm Niên. Sắc mặt tái nhợt khó coi, đôi mắt mang theo vài phần lo âu và hỗn loạn, như thể đang sợ hãi điều gì.

Tại thời điểm này, Kiều An Hảo cảm thấy như có gì đó hung hăng đập vào tim mình, thoáng cái ngây người nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên.

175. Chương 175: Lục Ảnh Đế Nổi Giận (7)

Triệu Manh bị Lục Cẩm Niên dọa sợ không dám tới gần, thấy Kiều An Hảo mở to mắt ra, lập tức hỏi một câu: “Kiều Kiều, cậu thế nào rồi?”

Lục Cẩm Niên nghe được âm thanh của Triệu Manh, mới ý thức được Kiều An Hảo đã mở mắt, ánh mắt anh mang theo mấy phần khản trương đánh giá Kiều An Hảo một lúc, tin tưởng cô không có gì bất trắc, lúc này mới ngấm ngấm thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó lại nhanh chóng thu lại tâm tình của mình, như chưa hề có gì xảy ra, khuôn mặt khôi phục lại vẻ tỉnh táo và lạnh lùng.

Lục Cẩm Niên thay đổi nhanh như thế khiến Kiều An Hảo khẽ nhăn trán, lại tiếp tục nhìn chăm chăm anh, nhưng rốt cuộc cũng không thể tìm ra được nửa điểm lo lắng và kích động từ đáy mắt anh.

Môi cô khẽ mấp má, mới quay đầu lại, lắc lắc đầu nhìn Triệu Manh, nhẹ nhàng nói một câu: “Mình không sao.”

Nói xong, tầm mắt của cô lại lần nữa chuyển đến trên mặt Lục Cẩm Niên, nhưng bây giờ chỉ thấy được vẻ lạnh lẽo không cảm xúc của anh.

Phảng phất lúc cô vừa mới mở to mắt, liền nhìn thấy được sự kích động ngập tràn khuôn mặt anh, hóa ra tất cả chỉ là ảo giác của cô.

“Thật sự không có chuyện gì chứ?” Tống Tương Tư nhin không được hỏi một câu: “Có chỗ nào bị thương không? Thử đứng lên xem.”

Kiều An Hảo nghe thấy lời nói của Tống Tương Tư, mới ý thức được mình vẫn còn nằm trong ngực Lục Cẩm Niên, mặt cô hơi đỏ lên, vội vàng đứng lên, sau đó giậm chân hai cái, rồi lại đi lại hai ba bước, mới mở miệng nói: “Thật sự không sao.”

“Tốt quá, vừa rồi thật là dọa chết người, ngã cao như vậy, có thể liệt nửa người cũng không chừng, may mà Lục Cẩm Niên phản ứng nhanh nhẹn, chạy đến đỡ được cô.” Lời nói này của Tống Tương Tư đưa ra, cô cũng theo đó thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô cũng bị một màn kia dọa sợ hãi.

Bấy giờ, Kiều An Hảo mới nhìn Lục Cẩm Niên, cô cắn cắn môi, nhỏ nhẹ mở miệng nói: “Ông Lục, vừa rồi thật cảm ơn ông.”

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, chỉ đưa tay ra ấn xuống mặt đất, không biết có phải do anh ngồi lâu hay không, lúc đứng dậy, trán anh khê nhăn lại, tay dùng sức chống xuống, sau đó liền đứng thẳng người rất nhanh.

Đạo diễn vừa rồi bị Lục Cẩm Niên quát đi chuẩn bị xe đến bệnh viện, lúc này vội vã chạy về, thở hồng hộc nói: “Ông Lục, xe đã chuẩn bị xong...”

Lời còn chưa nói hết, đã thấy Kiều An Hảo nguyên vẹn cả người đứng trước mặt mình, bỗng chốc liền ngây ngẩn, lại nói: “Cô Kiều, cô không có chuyện gì chứ?”

Kiều An Hảo lắc đầu.

Đạo diễn lại hỏi: “Có muốn đi bệnh viện không?”

Kiều An Hảo lại vội vàng lắc đầu: “Không cần, tôi không sao.”

“Vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra để đảm bảo.” Tống Tương Tư mở miệng nói: “Hơn nữa, trên trán cũng bị chảy máu, đừng để lại sẹo.”

176. Chương 176: Lục Ảnh Đế Tức Giận (8)

Kiều An Hảo giơ tay lên, sờ soạng vết thương trên trán: “Chỉ là bị rách một lớp da thôi, hai ngày nữa sẽ ổn, sẽ không để lại sẹo, thật sự không cần đến bệnh viện.”

Đạo diễn không làm chủ được, chỉ có thể nhìn về phía Lục Cẩm Niên, chờ ý kiến.

Lục Cẩm Niên nhìn lướt qua chỗ bị thương của Kiều An Hảo, trên trán có một vết máu lớn, giọng nói mang theo vài phần cự tuyệt mở miệng nói: “Đến bệnh viện!”

“Thật sự không cần phiền toái như vậy...” Kiều An Hảo còn chưa nói dứt lời, Lục Cẩm Niên đã mở miệng lần nữa, giọng nói cứng rắn cắt đứt lời của cô: “Kiều tiểu thư, cô ở trong đoàn làm phim gặp sự cố, bây giờ cô nói cô không sao, không cần đến bệnh viện, nếu lát nữa, cô đến bệnh viện kiểm tra được vấn đề gì dọa dẫm đoàn làm phim thì sao?”

Kiều An Hảo mở miệng, muốn giải thích mình sẽ không, nhưng mà Lục Cẩm Niên cũng chưa cho cô cơ hội nói chuyện, giành trước một bước tự mình mở lời nói: “Còn nữa, cô đừng quên, cô là người ký hợp đồng với truyền thông Hoàn Ảnh của tôi, gặp tai nạn không đến bệnh viện, tôi không muốn sau này đồn đãi truyền ra ngoài là truyền thông Hoàn Ảnh ngược đãi nhân viên!”

Lục Cẩm Niên vừa nói, vừa lấy chìa khóa xe trong tay đạo diễn, trực tiếp nắm lấy tay Kiều An Hảo, bước về chiếc xe dừng cách đó không xa, chẳng qua mới đi hai bước, giống như bất chợt nhớ ra gì đó, dừng bước, quay đầu, tầm mắt lạnh lùng nhìn lướt qua đạo diễn, khiến đạo diễn bị dọa sợ, cả người run rẩy, giây kể tiếp, Lục Cẩm Niên nâng chìa khóa trong tay lên, chỉ vào đoạn dây bị đứt của xích đu, giọng nói cương quyết: “Trước khi tôi trở lại, tốt nhất ông nên giải thích rõ ràng cho tôi biết, tại sao sợi dây kia lại vô duyên vô cớ bị cắt đứt!”

Nói xong, Lục Cẩm Niên lạnh lùng quay đầu, kéo tay Kiều An Hảo, nghênh ngang đi.

-

Tốc độ lái xe của Lục Cẩm Niên rất nhanh, dọc theo đường đi hai người cũng không nói chuyện với nhau, từ chỗ quay phim đến nội thành, ít nhất phải mất 2 tiếng đi xe, chẳng qua mới nửa tiếng, anh đã tới bệnh viện nhân dân.

Lục Cẩm Niên đương nhiên sẽ không hỏi ý kiến Kiều An Hảo, trực tiếp kéo cô đến phòng cứu cấp của bệnh viện, bấm số, sau đó ném một câu về phía bác sĩ: “Kiểm tra tổng quát cho cô ấy!”

Cũng không nhìn lấy Kiều An Hảo, liền sai chân cất bước, rời đi.

-

Thời gian kiểm tra tổng quát hơi lâu, Lục Cẩm Niên đứng trong hành lang chờ có chút nhàm chán.

Anh thỉnh thoảng giơ tay lên, bấm từng đốt tay sau lưng, sau đó lại nhúu chặt mi tâm, cau mày, giống như đang ngâm chịu đựng điều gì.

Cuối cùng giống như không chịu đựng nổi, sờ lấy một hộp thuốc lá từ trong túi ra, muốn hút một điếu để tránh đi nhưng vừa mới chuẩn bị đốt thuốc thì thấy trên vách tường có mấy chữ to ‘Cấm hút thuốc’, sau đó buồn bực rút điếu thuốc trong miệng xuống nhét vào bao thuốc lá, bỏ vào trong túi lần nữa.

177. Chương 177: Lục Ảnh Đế Nổi Giận (9)

Lục Cẩm Niên đứng ở cửa sổ hành lang bệnh viện, nhìn khoảng không tối đen nơi bầu trời đêm bên ngoài khung cửa. Trầm ngâm một hồi, anh nhớ tới vết thương trên trán Kiều An Hảo tuy không nghiêm trọng nhưng lại ở phần mặt, bèn lấy điện thoại ra gọi cho trợ lý.

Trợ lý ở nội thành nhận được điện thoại của Lục Cẩm Niên, chưa đến nửa tiếng đồng hồ đã chạy tới, cầm một bình thuốc nhỏ đưa cho Lục Cẩm Niên: “Ông Lục, thuốc này đã hết, chỉ còn lại mỗi một lọ. Nếu anh đưa cho cô Kiều, thì khi bản thân bị thương sẽ không có mà dùng.”

Thuốc đó là khi Lục Cẩm Niên đi Vân Nam quay phim mấy năm trước, vô tình gặp một lão trung y, mua được ba chai thuốc mỡ trị sẹo gia truyền của ông ấy. Thời gian đó anh hay phải đi quay, khó tránh khỏi thương tích đầy mình. Bất kể vết thương có nặng hơn, thì chỉ cần bôi thuốc này lên sẽ không để lại sẹo.

Lục Cẩm Niên nghe trợ lý nói, mặt mày không nhúc nhích, chỉ nhận lấy thuốc mỡ, nhét vào trong túi mình, nhàn nhạt bảo: “Khi có cơ hội, đi Vân Nam, tìm lão trung y mua một ít.”

Trợ lý giần giật khóe môi, không nói gì, nhưng suy nghĩ trong bụng: Chỉ gặp được lão trung y một lần, giờ đã trôi qua nhiều năm thì biết đi nơi nào tìm người mua thuốc chứ?

-

Kiều An Hảo kiểm tra xong đã là chín giờ tối, kết quả kiểm tra không có gì đáng ngại, vết thương trên trán cũng đã được bác sĩ tiệt trùng bằng oxy già, có thể do lúc té bị rách mất miếng da nhỏ.

Mặc dù bác sĩ nói không có việc gì, Lục Cẩm Niên vẫn bắt Kiều An Hảo cho xem các mục kiểm tra một lần, xác nhận không có việc gì, mới trả phiếu khám lại cho Kiều An Hảo, xoay người đi ra khỏi bệnh viện. Kiều An Hảo nhét phiếu vào trong túi, rồi nhanh chóng đuổi theo.

-

Lục Cẩm Niên không đưa Kiều An Hảo quay về đoàn phim, mà đi diễn đàn của Lê Quý Đôn Cẩm Tú Viên. Anh chạy xe một mạch đến cửa biệt thự rồi mới dừng xe.

Má Trần dường như nghe thấy có tiếng động, xe còn chưa dừng hẳn, bà liền chạy ra.

Kiều An Hảo tháo dây an toàn, xuống xe, chào hỏi má Trần một tiếng. Cửa sổ chỗ ghế phụ hạ xuống, Lục Cẩm Niên móc bình thuốc kia từ trong túi ra, giao cho Kiều An Hảo qua ô cửa, sau đó nhìn lướt qua vết thương trên trán cô, nhẹ nhàng nói: “Có thể chống sẹo.”

Kiều An Hảo không đưa tay ra nhận, thuận miệng nói: “Bác sĩ bảo sẽ không lưu sẹo...”

Một lọ thuốc mỡ cũng muốn từ chối anh? Lục Cẩm Niên xụ mặt, ngắt lời Kiều An Hảo: “Nếu lưu lại sẹo, ai chịu trách nhiệm? Cô Kiều, cô đừng quên, cô là diễn viên, phải dựa vào gương mặt này. Mặt sẹo sẽ ô nhiễm mắt người xem. Phiền cô có chút tinh thần chuyên nghiệp đi!”

178. Chương 178: Lục Ảnh Đế Tức Giận (10)

Lục Cẩm Niên mở miệng nói không chút lưu tình nào, nói xong, cũng không nhìn lấy Kiều An Hảo mà tiện tay ném thuốc mỡ cho má Trần đứng một bên.

Má Trần vội đưa tay ra nhận lấy, sau đó lại cười mở miệng nói: “Tôi đã chuẩn bị xong cơm tối bây giờ vẫn còn nóng, mau vào ăn đi.”

Nói xong, má Trần mới nhận thức Lục Cẩm Niên vẫn còn ngồi trên xe, vì thế lại hỏi một câu: “Ông Lục, đêm nay sẽ ở lại đây chứ?”

“Không ở.” Lục Cẩm Niên ném hai chữ lạnh lùng, rõ ràng, sau đó đổi tay lái, vòng xe lại, ra sức giẫm một chân lên chân ga, xe lại nhanh chóng lao vút ra khỏi Cẩm Tú Viên.

Kiều An Hảo nhìn thấy xe Lục Cẩm Niên nhanh chóng biến mất, mí mắt hơi buông xuống, che giấu sự mất mát trong đáy mắt, sau đó lại giống như không có chuyện gì xảy ra, nhợt nhạt nở nụ cười: “Chúng ta đi vào thôi.”

Ăn cơm xong, lúc Kiều An Hảo đi lên lầu, má Trần cầm thuốc mỡ mà Lục Cẩm Niên ném cho mình đưa tới: “Bà chủ, ông chủ đưa thuốc mỡ.”

Kiều An Hảo nhìn bình thuốc nhỏ trong tay má Trần, tạm dừng một hồi, rồi vươn tay nhận lấy, sau đó lên lầu.

Ban ngày đã mệt mỏi suốt một ngày, Kiều An Hảo cũng hơi mệt, tắm xong rồi leo lên giường, lúc tắt đèn, nhìn thấy bình thuốc nhỏ mình để trên tủ đầu giường, cô cầm bình thuốc nhỏ trong tay, tắt đèn, chui vào trong chăn mềm mại, sau đó nhắm mắt lại, nhưng thể nào cũng không ngủ được.

Lục Cẩm Niên vì điều gì mà cứu cô? Về mặt anh lúc đó là lo lắng cho cô sao?

Nhưng mà sau đó, dáng vẻ anh đối xử với mình vẫn lạnh nhạt, nói chuyện cũng khó nghe.

Kiều An Hảo nhin không được xoay người lại, dưới đèn ngủ mỏng manh mờ nhạt, nhìn bình thuốc cầm trong tay, anh cho cô bình thuốc của anh, là thật sự sợ trên mặt cô để lại sẹo, ảnh hưởng người nhìn, hay vốn dĩ là không muốn để lại sẹo trên mặt cô?

Kiều An Hảo càng nghĩ, trong lòng càng rối loạn.

Hơn năm năm trước kia, cô đến hàng Châu lần đầu tiên chung sống cùng anh rồi lại trở về cô cũng miên man suy nghĩ như vậy, cô nghĩ rằng anh có ý với cô, đúng là sau cùng, mới biết được, chẳng qua cô chỉ là người tự mình đa tình.

Huống chi, năm năm trước, anh từng nói với cô, mặc kệ người trong lòng anh là ai, không bao giờ có thể là cô.

Cho nên, bây giờ hà tất trong lòng cô nghĩ những điều kỳ lạ này, sau cùng, chẳng qua người thất vọng cũng chỉ là mình, khổ sở cũng chỉ là mình.

Kiều An Hảo nghĩ tới đây, cắn cắn môi, ôm ấp bình thuốc nhỏ trong lòng, nhắm hai mắt lại, sau đó, trên mặt chậm rãi tràn đầy bi thương.

-

Lục Cẩm Niên lái ô tô thẳng đến biệt thự giữa sườn núi Nghi Sơn.

Trong biệt thự trống không, không có ai, anh bấm mật mã rồi đi vào, uống một ly nước, sau đó mới cởi bỏ nút, trước cởi áo khoác âu phục, sau đó cẩn thận cởi sạch quần áo trên người, cúi đầu, nhìn đến vải màu trắng che kín từng chỗ đỏ.

179. Chương 179: Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (1)

Lục Cẩm Niên mím môi, tiện tay ném áo sơ mi trắng vào trong sọt, sau đó lên lầu, tìm hộp thuốc đứng trước gương trong phòng thay đồ rộng rãi, cầm bông vải, cố hết sức đưa cánh tay ra, khử trùng vết thương sau lưng.

Bởi vì đau đớn, vẻ mặt của anh, hơi có vẻ đông lại, có nhiều chỗ không thể với tới, Lục Cẩm Niên thử nhiều lần, cuối cùng đành bỏ đi, cất hộp thuốc, thân trên không mặc áo, đứng trước cửa sổ.

Bầu trời đêm giữa lưng chừng núi, ánh trăng soi sáng nhẹ nhàng, ánh sao lấp lánh, vô cùng xinh đẹp.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm bầu trời một lát, mơ hồ phảng phất nhìn thấy gương mặt của Kiều An Hảo, cả người anh lập tức bình tĩnh lại, bất chợt điện thoại vang lên, anh phục hồi tinh thần, phát hiện mình lại thấy ảo giác.

Lục Cẩm Niên rũ mi mắt xuống, đứng tại chỗ một lát mới xoay người trở về phòng ngủ cầm điện thoại di động lên, liếc nhìn số máy hiển thị là đạo diễn của Khuynh Thành Thời Gian gọi đến, ngón tay Lục Cẩm Niên trượt qua màn hình, nhận nghe.

“Ông Lục, sự cố quay phim buổi chiều đã điều tra xong, là do tổ đạo dụ chuẩn bị sơ xuất, bọn họ không chú ý sợi dây kia bị hỏng, tôi đã mắng bọn họ một trận, ông xem kế tiếp nên xử lý như thế nào?”

Gương mặt Lục Cẩm Niên hơi lạnh, hỏi lại: “Xác định đã điều tra xong?”

“Là người trong tổ đạo cụ chính miệng nói.”

Lục Cẩm Niên cầm điện thoại di động, không mở miệng nói chuyện.

Mặc dù cách một cú điện thoại, đạo diễn vẫn bị sự im lặng của Lục Cẩm Niên đè nén đến mức khó thở, trên trán cũng xuất hiện một tầng mồ hôi.

Thật lâu, Lục Cẩm Niên mới nhàn nhạt mở miệng nói: “Nếu đã điều tra xong, tự ông xử lý đi.”

Lục Cẩm Niên nói, không rõ ràng tâm tình gì nhưng đạo diễn lại nghe được đáy lòng có chút chột dạ, ông ta dùng giọng thương lượng, cẩn thận nói: “Tôi lập tức sa thải bọn họ, đổi một nhóm nhân viên mới tới làm việc, ông Lục, ông thấy vậy có được không?”

“Tùy ông, tôi chỉ hy vọng trong đoàn phim không xảy ra tình huống như thế nữa.” Lục Cẩm Niên lạnh nhạt nói một câu rồi thẳng thắn cúp điện thoại.

-

Đạo diễn nghe thấy tiếng ‘bíp bíp’ trong điện thoại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn Lâm Thi Ý là người của bầu Tôn, giơ tay lên, lau mồ hôi trên trán, nhìn Lâm Thi Ý, lòng vẫn còn sợ hãi nói: “Cô cũng không phải không biết, ông Lục vốn không thích chuyện mâu thuẫn với nhau trong đoàn phim, lần này tôi nể mặt mũi bầu Tôn mới giúp cô che giấu, nếu còn có lần sau, tôi tuyệt đối sẽ không xen vào chuyện như vậy nữa.”

Gương mặt Lâm Thi Ý lấy lòng nhìn đạo diễn cười cười: “Lần này thật sự rất cảm ơn ông, đạo diễn.”

180. Chương 180: Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (2)

“Cô đừng cảm ơn tôi, muốn cảm ơn, hãy cảm ơn bầu Tôn.” Đạo diễn xua tay, nói: “Tốt nhất là cô nên nhanh chóng cho người đưa tiền cho mấy nhân viên công tác kia, nhân lúc ông Lục không có ở đoàn làm phim, để bọn họ đi nhanh chóng, tránh đem dài lâu mệt mỏi, đến lúc đó lại bị người khác phát hiện ra sơ hở.”

Tuy rằng ngày hôm qua lúc quay phim, xảy ra sự cố lớn như vậy, nhưng bởi vì không có ai bị thương, cho nên ngày hôm sau quay phim như cũ.

Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên vốn là buổi sáng có một cảnh quay chung, bởi vì hôm qua bị chậm trễ, nên bị đẩy đến buổi chiều.

Buổi chiều là quay ở trong thành phố, Kiều An Hảo đóng vai nữ thứ, vì cô biết người mà nam thứ yêu say đắm trở về nước, hai người có liên hệ với nhau, cho nên có chút hồn siêu phách lạc đi dọc trên đường cái, mà nam thứ Lục Cẩm Niên bất gặp Kiều An Hảo, liền đi phía sau cô, sau đó lúc Kiều An Hảo qua đường, vì thất thần mà suýt nữa bị xe đụng, anh liền vươn tay kéo lấy cô.

Con đường dùng để quay phim, sớm đã bị phong tỏa, người trên đường cái đi lại đều là do đoàn làm phim tìm đến.

Bởi vì muốn đi đến ngã tư đường, cũng có khoảng một ngàn mét, cho nên chia thành ba phân cảnh, cảnh thứ nhất chỉ có mình Kiều An Hảo, cảnh thứ hai là Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hảo, rồi đi theo cô, cảnh cuối cùng là lúc Kiều An Hảo qua đường cái, Lục Cẩm Niên đưa tay kéo lấy cô.

Những cảnh quay trước, đều quay đúng một lần, nhưng đến cảnh cuối, Lục Cẩm Niên nhanh chóng đuổi theo Kiều An Hảo suýt nữa bị xe đâm vào, giơ tay lên, vừa mới chuẩn bị bắt lại cánh tay cô, nhưng không biết vì chuyện gì, tay chỉ đưa lên đến giữa chừng, liền đột nhiên dừng lại.

Đạo diễn hô một tiếng “Cắt”, lông mày nhăn lại, lớn tiếng kêu gào một câu: “Thế nào đưa tay đến một nửa liền dừng lại?”

Lục Cẩm Niên không nói gì, tay vẫn để giữa chừng như vậy được một lát, sau đó mới chậm rãi bỏ tay xuống, quay đầu, nhìn đạo diễn áy náy mở miệng: “Xin lỗi, làm lại một lần nữa đi.”

Nói xong, Lục Cẩm Niên liền bước đi đến vị trí lúc đầu của mình, sau đó chuyên gia trang điểm liền đi đến dặm phấn cho anh.

Bố trí tốt hậu trường, tất cả đạo cụ cũng đã chuẩn bị, đạo diễn hô một tiếng: “Chuẩn bị.”

Lục Cẩm Niên giơ tay lên, nắn bóp bờ vai của mình, sau đó thở phào nhẹ nhõm, khi đạo diễn hô một câu “Bắt đầu” liền nhanh chóng nhập vai.

Lúc xe sắp đi tới chỗ Kiều An Hảo, cả người Lục Cẩm Niên tựa như một con báo, trong phút chốc liền nhảy dựng lên, sau đó duỗi tay ra, dùng sức kéo Kiều An Hảo trở về, xe đi qua trước mặt Kiều An Hảo, cô kinh hãi quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn Lục Cẩm Niên, anh chỉ âm thầm cắn chặt khớp hàm, cố nén đau đớn phía

sau lưng, nhìn lại cô.

181. Chương 181: Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (3)

Hai người đứng đối diện nhau tầm mười mấy giây, đạo diễn mở miệng, vừa lòng hô một tiếng: “Tốt, không sai, chuẩn bị cảnh tiếp theo.”

Lục Cẩm Niên nghe đạo diễn nói xong, liền nhanh chóng vung cổ tay Kiều An Hảo ra, cả người lui về phía sau rồi xoay người, nhanh chóng bước chân rời khỏi.

“Ông Lục...” Trợ lý thấy Lục Cẩm Niên vừa quay xong, lập tức lấy nước mang đến, Lục Cẩm Niên chẳng thèm để ý đến, chỉ là sải bước nhanh đến bên xe chuyên dụng, mở cửa xe rồi ngồi xuống.

Trợ lý vội vàng đi theo lên xe, lúc này mới nhận ra sắc mặt anh đang có chút tái nhợt, trợ lý nhíu mày, vừa nghĩ muốn hỏi thăm anh xem có chỗ nào không thoải mái, một mảng áo phía sau lưng anh nhuộm màu đỏ hồng, trợ lý đột nhiên trợn to mắt: “Ông Lục, sau lưng ông sao lại có máu?”

Lục Cẩm Niên nhăn trán lại, không nói gì, chỉ đưa tay cởi từng cúc áo, rồi bỏ hẳn áo ra.

Sau đó trợ lý liền thấy trên lưng bên trái của anh có một vết thương kéo dài từ vai đến eo, thâm tím nặng nề, bây giờ còn có vài tơ máu.

“Ông Lục, ông bị thương nặng như vậy, sao không nói gì?” Trợ lý ném chai nước khoáng sang một bên, sau đó mở hộp thuốc luôn mang theo bên mình, tìm kiếm thuốc mỡ, một lúc sau mới nhớ ra, hôm qua anh đã đưa cho cô Kiều rồi. Trợ lý trực tiếp lấy chìa khóa xe, nói: “Tôi đưa ông đi bệnh viện kiểm tra.”

“Không cần.” Lục Cẩm Niên lạnh nhạt nói, ngăn cản trợ lý, bởi vì đau đớn mà anh hít sâu vào một hơi, rồi lại mở miệng dặn dò: “Không được để ai biết tôi bị thương.”

Từ khi mẹ qua đời, anh không hay mắc phải bệnh gì, chỉ là không có người quan tâm chăm sóc, anh cũng đã quan tâm lo lắng thân mình.

Từ sau một lần anh được ông nội mang về Hứa gia ăn cơm tất niên, buổi tối lại cùng Hứa Gia Mộc đốt pháo hoa, Gia Mộc không cẩn thận nên ngón tay bị bỏng có chút phồng hồng. Lập tức toàn bộ người trong Hứa gia đều quay quanh Hứa Gia Mộc hỏi han, còn dạy bảo anh không chăm sóc tốt cho Gia Mộc, sau đó bọn họ đưa Gia Mộc về phòng rồi gọi bác sĩ tư gia đến xem xét như bảo bối. Chỉ còn một mình anh đứng lẻ loi trong sân, không ai phát hiện ra, lòng bàn tay anh đang chảy máu, so với Hứa Gia Mộc, anh bị thương nặng hơn rất nhiều lần. Bọn họ không phát hiện ra nên đương nhiên cũng không biết, nếu như lúc ấy không phải anh đưa tay cầm pháo hoa vứt đi, có thể mắt của Hứa Gia Mộc đã bị mù rồi.

Rất nhiều lúc, vì đã bị người khác coi thường quá nhiều, nên cũng không quá xem trọng chuyện mình bị thương.

182. Chương 182: Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (4)

Trợ lý há miệng, còn muốn mở miệng khuyên một câu: “Nhưng mà bây giờ là mùa hè, vừa đổ mồ hôi, rất dễ bị cảm.”

“Tự tôi sẽ xử lý.” Giọng nói Lục Cẩm Niên nói chuyện có chút không kiên nhẫn, dường như muốn kết thúc vấn đề này.

Trợ lý có chút không yên lòng, muốn mở miệng khuyên, kết quả Lục Cẩm Niên nâng mí mắt lên, quét mắt nhìn anh ta, nói: “Đúng rồi, có chuyện cậu điều tra giúp tôi.”

“Chuyện gì?”

“Ngày hôm qua quay phim, dây xích đu bị cắt đứt, cậu đi điều tra xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

“Không phải đạo diễn cũng nói là do nhân viên sơ xuất sao?”

“Nếu lời đạo diễn nói là thật, vậy tôi còn kêu cậu điều tra làm gì nữa?”

“Đã biết, tôi nhất định sẽ điều tra rõ.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, dựa đầu vào lưng ghế, nhắm mắt lại, bình tĩnh một chút, sau đó lại mở mắt, nhìn trợ lý, nói: “Tối nay Kim Bích Huy Hoàng đãi tiệc?”

“Dạ, ông Trình vừa đoạt giải thưởng, tối nay mời đoàn phim đến ăn mừng.” Trợ lý dừng một chút, rồi tiếp tục nói: “Nếu không tối nay ông Lục đừng đi? Sau lưng bị thương không nên uống rượu...”

“Không sao.” Lục Cẩm Niên nhàn nhạt cắt đứt lời của trợ lý, sau đó chỉ chỉ phía sau chỗ ngồi, nói: “Cậu tìm bên trong lấy cho tôi một bộ quần áo sạch sẽ.”

-

Trình Dạng đã đặt trước phòng lớn ở Kim Bích Huy Hoàng, người trong đoàn phim được mời cũng đã đến.

Lúc Triệu Manh lái xe chở Kiều An Hảo do hướng dẫn nhầm đường nên vòng xa, vừa vặn lại kẹt xe cho nên lúc đi tới Kim Bích Huy Hoàng cũng chỉ còn thiếu mình cô.

Hàng ghế salon đã ngồi đầy người, Trình Dạng thấy Kiều An Hảo đi vào, lập tức nghênh đón, sau đó quét mắt nhìn một vòng hàng ghế, thấy bên cạnh Lục Cẩm Niên còn chỗ ngồi vì vậy lập tức chỉ chỗ ngồi cho Kiều An Hảo: “Tiểu Kiều, bên cạnh ông Lục có một chỗ ngồi.”

Kiều An Hảo muốn ngồi ở bên cạnh Lục Cẩm Niên, rồi lại sợ tâm trạng thấp thỏm khi ngồi bên cạnh Lục Cẩm Niên, nhắm mắt đi tới, ngồi bên người Lục Cẩm Niên.

Mọi người đến đông đủ, Trình Dạng đi tới sân khấu giữa hàng ghế lô, cầm micro, nói lời cảm ơn khách sáo, sau đó đi tới trước bàn đá cẩm thạch, bưng một ly rượu, nói: “Chẳng lẽ phải mời mọi người dùng rượu trước, chúng ta còn phải chờ một người.”

“Người nào vậy? Sẽ không phải là bạn gái của cậu chứ?” Một nam diễn viên có quan hệ không tệ với Trình Dạng hỏi, nghe thấy câu này, nhướn mày ồn ào hỏi.

Trình Dạng xấu hổ cười, ngược lại cũng không vòng vo với mọi người, dứt khoát gạt đầu một cái, nói: “Đúng.”

Không khí giữa các hàng ghế, trong nháy mắt trở nên sôi nổi.

Trình Dạng khoát tay áo, ý bảo mọi người không nên kích động: “Chẳng qua vì bảo vệ tình cảm nên tạm thời tôi không muốn công khai, trước mắt xin mọi người giữ bí mật giúp tôi.”

183. Chương 183: Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (5)

Trình Dạng vừa mới dứt lời, liền lấy điện thoại trong túi ra, sau đó hướng mọi người làm tư thế xin lỗi, rồi vừa đi ra khỏi phòng vừa nghe điện thoại.

Chẳng được bao lâu, Trình Dạng liền dắt một người phụ nữ vận đầm ngắn màu vàng trở về phòng bao.

Kiều An Hảo không quen thân Trình Dạng lắm, nên cũng không mấy quan tâm tới bạn gái anh, chỉ cúi đầu lướt Weibo.

Một sao nữ ngồi bên cạnh cô thì thầm khen ngợi một câu: “Trình Dạng tìm bạn gái thật là xinh đẹp nha.”

Kiều An Hảo đơn thuần xuất phát từ hiếu kỳ, ngẩng đầu nhìn lướt qua, sau đó cả người chợt khựng lại.

Lục Cẩm Niên lạnh nhạt ngồi ở một bên, trông như đang nhìn di động, nhưng kỳ thực vẫn luôn lưu ý Kiều An Hảo ở kế bên mình. Anh phát giác cô nàng cứng đờ người, bèn nghiêng đầu nhìn theo tầm mắt cô, thì thấy Trình Dạng đang tay trong tay, cười cười nói nói với Kiều An Hạ. Anh khẽ giật mi tâm, sau đó xem như không liên quan đến mình, thờ ơ gục đầu tiếp tục ngắm di động.

Trình Dạng khom người bưng hai ly rượu, một ly đưa cho Kiều An Hạ, một ly cho chính mình, sau đó khoác vai Kiều An Hạ thoải mái giới thiệu với mọi người trong phòng: “Đây chính là người tôi vừa nói mọi người đợi, bạn gái của tôi, Kiều An Hạ.”

Khi Kiều An Hảo thấy Kiều An Hạ, đầu cũng đã nổ tung, bây giờ nghe Trình Dạng, đầu óc càng rối tung hơn.

Cách đây không lâu, Kiều An Hạ còn bảo Lục Cẩm Niên có thể sẽ trở thành bạn trai của cô? Thế nào đảo mắt mới qua không bao lâu, liền đi chung với Trình Dạng rồi?

Kiều An Hạ và Kiều An Hảo chỉ khác nhau có một chữ, trong nháy mắt có người liền thắc mắc: “Tiểu Kiều? Tên bạn gái của Trình Dạng chỉ khác tên cô một chữ thôi, không phải là chị em cô chứ?”

Kiều An Hảo chưa kịp trả lời, Kiều An Hạ liền cầm ly rượu, duyên dáng yêu kiều nghiêng đầu, nói: “An Hảo là em họ tôi.”

Người vừa hỏi nhin không được tru tréo: “Quái, thật đúng là trùng hợp, Trình Dạng cậu lại đi tìm người nhà của người trong đoàn làm bạn gái.”

Kiều An Hảo nghi hoặc nhưng cũng không gốc đến độ hiện tại chạy đi hỏi Kiều An Hạ, cô trân trối nhìn Trình Dạng rồi cuộc là chuyện gì xảy ra, cho nên khi Kiều An Hạ giới thiệu mối quan hệ của hai cô, liền ở chỗ ngồi gọi Kiều An Hạ: “Chị.”

Kiều An Hạ tươi cười ấm áp với Kiều An Hảo, mắt nhìn lướt qua Lục Cẩm Niên ngồi bên cạnh, vẻ mặt rõ ràng khựng một chút, thấy Lục Cẩm Niên như thể không quen biết, liền quét mắt đi qua, lần nữa tươi cười rục rịch.

184. Chương 184: Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (6)

Sau đó, Kiều An Hạ đổi sang phòng đơn, trêu ghẹo nói: “Các người có thể gọi tôi là đại Kiều, gọi em gái tôi là tiểu Kiều.”

“Đại Kiều, tiểu Kiều, thật là hai chị em gái xinh đẹp.”

Tính cách của Kiều An Hạ vẫn luôn cởi mở, cùng người lạ gặp mặt, không quá ba phút, liền có thể làm bầu không khí trở nên sôi nổi, cho nên cô đến góp vui, không lo những bất tế nhị mà còn náo nhiệt hơn, thường xuyên nghe thấy những câu như: “Đại Kiều, cô tốt nghiệp trường nào?”, “Đại Kiều, cô với Trình Dạng là thế nào?”, “Đại Kiều, tối đây hát một bài đi?”

Kiều An Hảo vẫn yên lặng ngồi bên cạnh Lục Cẩm Niên, cô đối với những tình huống như vậy đã sớm tập thành thói quen. Từ khi biết cha mẹ mình đã qua đời, mãi mãi không thể trở về nữa, thời gian sống ở nhà bác sau đó, cô dần dần đã mất đi tự tin và cởi mở như Kiều An Hạ. Cho nên, rất nhiều lúc, khi cùng Kiều An Hạ ra ngoài chơi, Kiều An Hạ có thể dễ dàng hòa nhập với người khác, nhưng cô luôn luôn ngồi lặng lẽ ở một chỗ, mỉm cười xem.

Âm thanh uống rượu, tiếng nói chuyện, tiếng hát và cả tiếng cười, rất ồn ào không dứt, mà Lục Cẩm Niên dường như không hề bị ảnh hưởng, anh vẫn duy trì tư thế lạnh nhạt, ngồi trên ghế sofa, nhìn chằm chằm điện thoại di động trong tay mình.

Kiều An Hảo tiến gần lại quan sát Lục Cẩm Niên, vô ý nhìn lướt qua màn hình điện thoại di động của anh, lại phát hiện anh đang dùng điện thoại để xem bản báo cáo của Hoàn Ảnh Truyền thông.

Trong tình huống huyên não như vậy, anh vẫn có thể ung dung làm việc! Kiều An Hảo ngấm ngấm cảm thán, sau đó trong lòng lại nghĩ thầm: đã muốn làm việc, anh còn đến đây làm gì?

“Kiều Kiều.” Kiều An Hạ đưa tay, vỗ về đầu của Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo đưa tay sờ sờ chỗ đầu của cô bị Kiều An Hạ vỗ, chỉnh sửa lại tóc của mình, sau đó nhanh chóng bắt lấy tay Kiều An Hạ: “Chị, chị mau nói đi, thế nào mà lại cùng một chỗ với Trình Dạng?”

“Một lần tình cờ gặp ở dạ hội từ thiện, sau đó lưu lại phương thức liên hệ của nhau, tán gẫu nhiều lần, cảm giác rất hợp, sau đó liền qua lại.” Kiều An Hạ nhẹ nhàng nói.

“Nhưng, không phải trước đây, chị còn nói, thích Lục Cẩm Niên...” Kiều An Hảo rất quan tâm đến Kiều An Hạ, nhưng cũng muốn biết tâm tình của cô đối với Lục Cẩm Niên như thế nào.

Kiều An Hạ vừa nghe đến ba chữ “Lục Cẩm Niên”, liền nghĩ ngay đến hình ảnh anh cự tuyệt mình cách đây không lâu, mấp máy môi, mở miệng liền đánh gãy lời nói của Kiều An Hảo: “Anh ta nói đã có người trong lòng, nhưng không phải là chị, hoa rơi có ý nhưng nước chảy lại vô tình, chị cần gì phải lãng phí thời gian với anh ta?”

185. Chương 185: Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (7)

Kiều An Hạ nói tới đây, dừng lại, sau đó nhìn Kiều An Hảo, hỏi một câu: “Kiều Kiều, em biết người Lục Cẩm Niên thích là ai không?”

Kiều An Hảo lắc đầu.

“Quên đi.” Kiều An Hạ nhìn Kiều An Hảo cười cười, dáng vẻ không muốn nói tiếp, nói thẳng: “Bọn họ vẫn còn chờ chúng ta quay lại đây, chốc nữa có thời gian hãy nói tiếp.”

Nói xong, Kiều An Hạ trực tiếp đi ra ngoài đóng cửa lại.

-

Mấy ngày nay Lâm Thi Ý luôn hết sức lo lắng đề phòng, ngày hôm qua giận dữ, cắt đứt dây xích mà Kiều An Hảo dùng để quay phim, kết quả cô ấy không có hề có chuyện gì, ngược lại chọc cho Lục Cẩm Niên tức giận, nhất định muốn đạo diễn tra rõ chuyện này.

Lúc ấy có nhân viên làm việc biết cô đi qua nơi xích đu đó, cô ta vì không muốn để cho người khác tra được liên quan đến mình bỏ ra một số tiền lớn để mua sự im lặng của nhân viên kia, còn đồng ý ngủ mấy đêm với bầu Tôn, mới đổi lấy được sự giúp đỡ của bầu Tôn, ra mặt thay cô ta tìm đạo diễn giúp một tay che giấu chuyện thật sự xảy ra.

Cô ta càng muốn giết chết Kiều An Hảo thì phát hiện ra mình càng xui xẻo, tâm trạng buồn bực đến mức không cách nào tả hết, mới vừa rồi chẳng qua cô ta chỉ muốn đến toilet hút thuốc để ép sự khó chịu trong lòng, kết quả không ngờ lại nghe được cuộc nói chuyện của Kiều An Hảo và Kiều An Hạ.

Thì ra là... Kiều An Hạ thích Lục Cẩm Niên?

Thật ra thì về chuyện Lục Cẩm Niên có thích Kiều An Hảo hay không, rốt cuộc Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo có gian tình hay không, cô ta thật sự không xác định được, nhưng có duy nhất một điều cô ta xác định được, chính là Kiều An Hảo đã khiến cuộc sống hiện tại của cô ta trở nên khó chịu như vậy, cô ta cũng muốn khiến cho Kiều An Hảo phải sống trong sự bức rứt.

Cho nên, Lâm Thi Ý liền đứng ở ngoài, trước chỗ rửa mặt, chờ Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ rất nhanh đã ra ngoài, quả nhiên là xuất thân nhà giàu, thấy thế nào cũng là một thân cao quý.

Lâm Thi Ý nhìn qua gương, hai mắt đánh giá Kiều An Hạ cẩn thận, sau đó lúc Kiều An Hạ rửa tay xong, chuẩn bị rút giấy ra, mở miệng gọi Kiều An Hạ lại: “Cô Kiều.”

Kiều An Hạ quay đầu, nhìn về phía Lâm Thi Ý cười cười: “Xin hỏi, có chuyện gì?”

Tính tình Lâm Thi Ý cũng thẳng thắn, không hề vòng vo với Kiều An Hạ, trực tiếp mở miệng nói: “Cô Kiều, có phải cô muốn biết người Lục Cẩm Niên thích là ai không?”

Mi tâm Kiều An Hạ nhú lại, không muốn nói chuyện.

Lâm Thi Ý cong môi, nhìn Kiều An Hạ cười cười: “Không biết cô Kiều có xem qua tin tức nóng hổi trên Weibo không, em gái của cô và Lục Cẩm Niên trên trang đầu, đêm khuya cô ấy vào phòng Lục Cẩm Niên, ở lại vài tiếng cũng chưa ra ngoài.”

Kiều An Hạ rất thông minh, nghe đến đó, biết ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Lâm Thi Ý, sau đó liền cong môi, nở một nụ cười xinh đẹp, duy trì lễ độ của danh môn quý tộc, lời nói tương đối lưu loát: “Trong giới giải trí có bao nhiêu tin tức là thật? Đều là một phần scandal thôi, còn chuyện em gái tôi, tôi hiểu rõ con bé hơn cô.”

186. Chương 186: Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (8)

“Vậy cô có chắc chắn người trong lòng Lục Cẩm Niên không phải Kiều An Hảo?”

Đối với câu hỏi của Lâm Thi Ý, Kiều An Hạ chỉ che miệng khẽ cười, sau đó cẩn thận nhìn Lâm Thi Ý một hồi, mới mở miệng hỏi: “Nếu tôi không nhầm, cô là Lâm Thi Ý nhỉ?”

Lâm Thi Ý chớp mắt, không nói gì.

Kiều An Hạ vẫn duy trì ứng xử quý phái, nhưng lời nói ra không chút nể nang: “Cô Lâm, tuy rằng tôi không lẫn lộn trong giới giải trí, nhưng tôi cũng quan tâm đến mấy chuyện showbiz. Kiều An Hảo là em của tôi, về chuyện của em ấy, tôi cũng biết chút ít, vai nữ thứ bộ phim các cô đang quay vốn dĩ là của cô nhỉ? Sau lại bị em tôi đoạt... Chỉ dựa vào điểm này, cô ở trước mặt tôi bất luận nói cái gì, tôi đều chỉ cảm thấy cô đang ngấm lợi dụng. Tôi với cô chỉ mới tình cờ gặp nhau có một lần, xin hỏi cô từ đâu dám chắc rằng tôi sẽ tin tưởng lời của cô, mà không tin em gái tôi?”

Truyện chỉ được đăng duy nhất tại diễn đàn lê quý đơn. Bà con thấy mấy trang khác ăn cắp truyện của thốt dịch thì thay thốt ném đá bọn chúng với nhé.

Kiều An Hạ nói xong, bèn dịu dàng cười với Lâm Thi Ý, dứt khoát để lại một câu “Xin lỗi không tiếp được”, liền xoay người đi ra khỏi cửa phòng vệ sinh.

“Cô Kiều, còn một việc có thể cô chưa biết? Đó là hôm qua lúc Kiều An Hảo đang quay ở phim trường thì xảy ra chuyện, ngã khỏi xích đu, Lục Cẩm Niên thế nhưng đã không ngần ngại do dự, trực tiếp lao ra bắt lấy cô ấy, còn đưa cô ấy đến bệnh viện, cũng bởi vì cô ấy mà tức giận, trực tiếp sa thải toàn bộ nhân viên công tác tổ đạo cụ!” Mặc dù Lâm Thi Ý nói sự thực, nhưng cô ta không xác định được hành động của Lục Cẩm Niên có phải là vì Kiều An Hảo không, chỉ có điều để đạt được kế ly gián, cô ả biến thành giọng khẳng định, cũng thêm mắm dặm muối một số tình huống.

Kiều An Hạ nghe được câu này, khẽ khựng lại bước chân.

Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo biết nhau nhiều năm như vậy, tuy hai người thoát nhìn cũng không đến nỗi quen thuộc, nhưng Kiều An Hảo là vợ Hứa Gia Mộc, Lục Cẩm Niên thì là anh của Hứa Gia Mộc. Nếu Kiều An Hảo thực sự gặp phải nguy hiểm, Lục Cẩm Niên cứu cô rất đổi bình thường.

Kiều An Hạ quay đầu, nhìn vào mắt Lâm Thi Ý, hơi chút tức giận: “Cô Lâm, tôi mặc kệ ngày hôm nay rốt cuộc cô sắp tâm gì, nhưng tôi nói rõ cho cô biết, cô đừng vọng tưởng phá hoại quan hệ giữa tôi và Kiều Kiều. Kiều Kiều đối với tôi mà nói, là cô em gái quan trọng nhất thế gian, hơn nữa tôi cũng cảnh cáo cô,

có thể bây giờ tôi không tính toán với cô, nhưng nếu lại có lần tiếp theo khiến tôi biết cô gây bất lợi cho Kiều Kiều, người khác không so đo, nhưng Kiều An Hạ tôi tuyệt đối sẽ là người đầu tiên đứng ra dìm cô chết trong làng giải trí. Đừng tưởng tôi đùa, nhà họ Kiều chúng tôi một chút bản lĩnh này vẫn phải có!”

Kiều An Hạ tung ra những lời vừa độc vừa thẳng này, khiến cho Lâm Thi Ý biến sắc mặt trông chật vật lúng túng.

Kiều An Hạ cười thâm, trực tiếp xoay người đạp gót, thật cao ngạo rời đi.

187. Chương 187: Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (9)

Kiều An Hảo trở lại phòng bao, vừa nghe thấy trò chơi kế tiếp mà Kiều An Hạ nghĩ ra, đầu óc liền xuất hiện ý nghĩ muốn bỏ chạy.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần Kiều An Hạ bắt được dịp tổ chức trò chơi, đều là đoán số.

Mọi người thay nhau đoán, người thắng được an toàn, người thua lại tiếp tục chỉ định người tiếp theo đoán, cuối cùng người thua trận đó sẽ bị trừng phạt.

Cách thức trừng phạt cũng rất náo loạn, hoặc là phải nói thật, hoặc là phải chịu mạo hiểm lớn.

Sở dĩ trong tiềm thức của cô muốn bỏ chạy, là bởi vì nhiều năm qua, mỗi lần chơi trò này, đều bị thua thê thảm, không phải là trả lời thành thật một câu hỏi, thì chính là chịu mạo hiểm bị trêu chọc lại càng thê thảm.

Tuy rằng Kiều An Hạ đi vào toilet, nhưng trò chơi đã bắt đầu.

Trong phòng tràn đầy tiếng cười ồn ào không dứt, một lát đã đến lượt Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo đành phải chơi, ba lần thất bại, cũng không đến nỗi thê thảm lắm.

Đoàn làm phim đều biết, Lục Cẩm Niên luôn không thích kiểu náo động như thế này, cho nên ngay từ đầu đã không trông mong gì anh sẽ gia nhập, liền tự động bài xích anh ở bên ngoài. Có người chuẩn bị âm mưu đòi Kiều An Hảo lựa chọn nói thật hay mạo hiểm thì Kiều An Hạ mở cửa đi vào, thế là hai chị em đại Kiều, tiểu Kiều cùng chơi đoán số, cũng không tốt hơn là bao, Kiều An Hảo thua thê thảm vô cùng.

“Tiểu Kiều, chọn đi, nói thật hay vẫn là mạo hiểm?”

“Người thua nên uống ba ly rượu, sau đó mới lựa chọn.”

“Nói thật chính là nói xem ban đêm ngủ cùng ai? Mạo hiểm chính là ra ngoài thân mật với một người đàn ông nào đó một chút.”

Tùy mọi người ồn ào, có người đã mang ba ly rượu lớn đẩy đến trước mặt Kiều An Hảo.

Từ khi đi vào phòng đến bây giờ, Lục Cẩm Niên vẫn nhìn chăm chăm điện thoại, không hề có phản ứng gì, vừa nghe đến hai lựa chọn này, trán anh hơi nhăn lại, sau đó nâng mí mắt. Nhìn thấy trước mặt Kiều An Hảo đang đặt ba ly rượu, trán anh càng nhăn chặt hơn, sau đó cất điện thoại đi, ngồi ngay ngắn lại, không nóng không lạnh nói một câu: “Tôi còn chưa được chơi đoán số.”

Lục Cẩm Niên đột nhiên nói một câu này, khiến không khí trong phòng yên tĩnh lạ thường, tất cả mọi người đều khó tin chớp mắt, ngay cả Kiều An Hạ cũng nhìn chăm chăm anh, có vẻ chấn động.

Lục Cẩm Niên lạnh nhạt xoay người, đối mặt với Kiều An Hảo, thấp giọng nói một câu: “Tới đi.”

Kiều An Hảo giật mình, mới ý thức được Lục Cẩm Niên muốn tham gia trò chơi này, sau đó vội vàng đưa tay ra.

Lúc học trung học, Kiều An Hạ thích nhất chơi trò này, lúc ấy Kiều An Hảo luôn bách chiến bách thua, chỉ thắng được mỗi Lục Cẩm Niên.

188. Chương 188: Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (10)

Cho nên từ sau lần Kiều An Hảo đoán cách ra và chơi thắng Lục Cẩn Niên, phát hiện Lục Cẩn Niên luôn luôn ra cùng một thứ tự: Bao, kéo, đá.

Lúc ấy cũng vì cô vô tình phát hiện ra người con trai mình thầm thích có đặc điểm như vậy mà đáy lòng vui vẻ phần khích hồi lâu, sau đó chính vì điểm đặc biệt này mà trở thành bí mật sâu kín trong lòng cô, chỉ mình cô biết được điều nhỏ nhất này của anh.

Dĩ nhiên, từ lần đó, lúc cô và anh cùng chơi đoán số, chỉ cần ra thứ tự “Kéo, đá, bao” như vậy, thì có thể chắc chắn thắng.

Chẳng qua là sau 5 năm cô và anh không có bất kỳ liên lạc gì, không biết anh có còn giữ điểm đó nữa không?

Mặc dù Kiều An Hảo không quá phần khích, nhưng vẫn ra ‘cây kéo’ trước, quả nhiên Lục Cẩn Niên ra chính là “bao”, cô thắng.

Lần thứ hai cô ra “Tăng đá”, Lục Cẩn Niên ra chính là “Cây kéo”, cô lại thắng.

Lần thứ ba cô ra chính là “Bao”, Lục Cẩn Niên ra chính là “Tăng đá”, cô toàn thắng.

Thì ra là, qua nhiều năm như vậy, anh vẫn còn giữ nét đặc biệt này?

Lòng Kiều An Hảo khó nhịn được nổi lên một tia hạnh phúc nhỏ bé.

“Lục ảnh đế thua!” Tổng Tương Tư cười híp mắt nói kết quả, sau đó chỉ chỉ ba ly rượu trên bàn: “Ba chén, uống cạn!”

Sau đó Tổng Tương Tư nhìn mọi người trong phòng bao, nói: “Mọi người suy nghĩ một chút, nên hỏi Lục ảnh đế vấn đề gì đây? Cũng nên suy nghĩ tiếp, nếu Lục ảnh đế không trả lời vấn đề thì nên trừng phạt anh ta làm gì đây?”

Mặc dù tính Lục Cẩn Niên ít nói, lạnh lùng, khó có thể làm cho người ta tiếp xúc, nhưng mà chuyện thắng thua thì khác, bằng lòng nhận thua, nâng ly rượu trên bàn, hoàn toàn xem nhẹ những lời trợ lý liên tục dận dò anh trước khi tham gia buổi tiệc này sau lưng có vết thương uống ít rượu, không nháy mắt, cầm ba ly rượu kia, uống cạn.

Không chỉ là một người, chính xác mà nói, tất cả mọi người, đều tò mò nhất là chuyện tình cảm vì sao Lục Cẩn Niên vẫn cô độc nhiều năm như vậy.

Có thể là bởi vì mọi người uống một chút rượu, gan lớn một chút, cũng có thể bởi vì Lục Cẩn Niên tham gia trò chơi này, khiến cho mọi người cảm giác khoảng cách rút ngắn lại, cho nên có người liền thừa dịp mời rượu, hỏi một câu: “Lục ảnh đế, anh có thích ai không, thích người đó từ lúc nào?”

Chỉ một vấn đề này hỏi ra, trong nháy mắt cả phòng bao yên tĩnh, ngay cả Kiều An Hảo, Kiều An Hạ và Tổng Tương Tư biết rõ Lục Cẩn Niên có người trong lòng cũng tập trung chú ý.

Có thể là bởi vì uống ba ly rượu, vẻ mặt Lục Cẩn Niên có hơi mơ màng, ánh đèn nhiều màu sắc trong phòng bao, đánh vào trên gương mặt đặc biệt anh tuấn, lộ ra vẻ cực kỳ kinh diễm, anh im lặng chừng năm giây, mới chậm rãi mở miệng, nói: “Hơn nửa học kỳ trung học tôi chú ý đến cô ấy.”

Mới đầu thật ra chỉ là chú ý, một lần, hai lần, ba lần... Sau đó liền biến thành cố ý chú ý, sau đó lại yên lặng trở thành tình yêu sâu sắc như mạng sống.

Chẳng qua là, những tâm sự này, anh không thể quang minh chính đại nói cho cô nghe, chỉ có thể dựa vào cách thức trò chơi, truyền vào tai cô.

Giống như là chơi đoán số, không phải anh đều ra thứ tự ‘bao, kéo, đá’ với mọi người mà chỉ ra với một mình cô.

189. Chương 189: Tổ Tình Bằng Thủ Ngữ (11)

Bao, kéo, búa.

5, 2, 0.

Đây là lời tổ tình bằng thủ ngữ mà anh dành cho cô.

Chỉ tiếc, cô vẫn chưa nhìn hiểu được.

Kiều An Hảo ngồi ở bên cạnh Lục Cẩm Niên, nghe giọng hơi hột của anh, đáy lòng nổi lên một tia nhàn nhạt chua xót, hóa ra anh từ hơn nửa học kỳ đầu đã bắt đầu thích cô gái kia. Cô là đầu tháng học kỳ sau mới gặp được anh, sau đó yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, đến nay đã tròn mười ba năm, như thế anh thích cô gái đó đã mười ba năm rưỡi... Cô vẫn luôn cho rằng mình rất cố chấp, thật không ngờ, anh và cô đều như nhau, cũng cứng đầu trong tình yêu...

Đôi khi, những từ ngữ rõ ràng, nhưng con tim không thực sự tự nhiên được như thế. Kiều An Hạ đặc biệt chăm chú nghe câu trả lời thật lòng của Lục Cẩm Niên, thậm chí trong khoảnh khắc đó, cô bỗng ngẩn ngơ và chợt vô thức thốt ra một câu: “Không ngờ Lục ảnh đế quá si tình như vậy.”

Tổng Tương Tư cầm ly rượu, chậm rãi lắc hai vòng, đồng tình với lời Kiều An Hạ: “Quả thực rất si tình, tính ra đã thích hơn mười năm, cô gái kia thật là hạnh phúc, được Lục đại ảnh đế của chúng ta nhớ mãi không quên.”

Nói xong, Tổng Tương Tư còn đưa mắt đến chỗ Kiều An Hảo ngồi, sau đó nhếch miệng về phía Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên không biết Tổng Tương Tư đang cười nhạo mình, vẻ mặt phớt lờ nhích về phía ghế salon, không đáp lời Tổng Tương Tư.

-

Trò chơi vẫn tiếp tục, Kiều An Hảo vẫn thua nhiều thắng ít.

Tuy nhiên, lúc Kiều An Hảo thắng, người khác chơi đoán số với Lục Cẩm Niên thì anh luôn vững vàng đánh bại họ.

Lúc Kiều An Hảo thua, liền ý vào điểm yếu của Lục Cẩm Niên, nên miễn cưỡng tránh được một kiếp.

Sau lần người to gan khơi mào hỏi tình sử của Lục Cẩm Niên, những người theo sau liền bám vào đó mà léo nhéo Lục Cẩm Niên.

“Lục ảnh đế, vậy bây giờ anh còn thích cô gái kia không?”

Lục Cẩm Niên: “Thích.”

“Lục ảnh đế, vậy anh và cô ấy có đang cùng một chỗ không?”

Lục Cẩm Niên: “Không có.”

“Lục ảnh đế, nhiều năm như vậy chẳng lẽ anh vẫn luôn là đơn phương thầm mến sao? Anh không muốn thổ lộ à?”

Lục Cẩm Niên: “Muốn, nhưng không thành công.”

Lục Cẩm Niên trả lời câu này, dẫn tới toàn bộ người trong phòng rối loạn một bộ.

Truyện chỉ được đăng trên diễn-đàn lê, quý đôn. Mấy nay thót vừa bận vừa bệnh. Thiệt là khổ.

“Trời ạ, không thể nào, ai lại ngốc đi cự tuyệt Lục ảnh đế?”

“Cô gái kia chắc không mù chứ?”

“Chắc chắn mù rồi, người chồng quốc dân, có nằm mơ thì ai cũng muốn rước về nhà mà!”

Mọi người đều rất muốn biết chuyện về nhân vật nữ huyền bí kia, muốn moi vét tất tần tạt thông tin giữa anh và cô gái trong lòng.

Kiều An Hảo cũng không ngoại lệ, từ khi cô biết anh thích một người, không ít lần thầm nghĩ: Cô gái anh thích có xinh đẹp hay không? Anh và cô ấy có ở cùng một chỗ không? Liệu anh có còn yêu cô ấy không?

Mọi sự hiếu kỳ cất giấu dưới đáy lòng được mọi người trong phòng lên tiếng thay mặt. Nhưng khi những điều tò mò được thỏa mãn thì lòng lại càng buồn hơn.

Trò chơi qua được nhiều vòng, rốt cục cũng tới hồi kết. Thời điểm Lục Cẩm Niên lại một lần nữa thua, có người mở miệng hỏi điều Kiều An Hảo muốn biết nhất: “Lục ảnh đế, cô gái anh thích tên là gì?”

190. Chương 190: Lời Tỏ Tình Bằng Thủ Ngữ (12)

Lục Cẩm Niên lần nữa bị thua, không đợi mọi người mở miệng nhắc nhở phạt rượu, liền tự giác bùng ly rượu trên bàn lên uống một hơi cạn sạch. Khi anh đặt ly xuống và nhắc ly thứ hai lên, thì nghe được có người đặt câu hỏi ấy, cánh tay bất chợt khựng lại.

Không khí trong phòng bắt đầu lại được khuấy động.

“Đúng rồi, hỏi cả nửa ngày trời, còn chưa biết người Lục ảnh đế thích là ai.”

“Nếu Lục ảnh đế không muốn nói tên, lấy hình cho chúng tôi xem cũng được.”

“Đúng đúng đúng, nếu đã lọt vào mắt Lục ảnh đế, nhan sắc cô gái kia tuyệt đối cũng không tệ phải không!”

Lục Cẩm Niên nghe mọi người anh một lời tôi một câu, vẻ mặt bình thản không lộ ra bất kỳ kẻ hở, anh nâng ly thứ hai lên, ghénh đầu ừng ực rót hết vào bụng.

Một dòng chất lỏng màu đỏ từ khóe môi anh chảy dài xuống cổ, trượt vào trong áo.

Hình ảnh cực kỳ quyến rũ.

Lục Cẩm Niên buông ly thứ hai, không dừng lại bùng tiếp ly thứ ba, vẫn như cũ không chớp mắt uống một hơi cạn sạch. Sau đó anh cầm ly rượu, nhìn một vòng những con người trong phòng đều đang đợi câu trả lời thật của mình, mắt khẽ chớp, nhàn nhạt nói: “Tôi sẽ hát cho mọi người một bài.”

Mọi người thất vọng thở dài đứng lên. Ngay tại điểm mấu chốt, anh đã bỏ qua trả lời thật, mà chọn mạo hiểm!

Lục Cẩm Niên từ tốn đứng lên khỏi ghế salon, đi tới trước màn hình chọn bài hát ktv. Khi anh theo thói quen đưa tay phải ra nhấn chọn bài, động tác chợt cứng đờ, bèn đổi sang tay trái, tay kia nhẹ nhàng nắm mở vài cái. Căn phòng lập tức yên ắng, nhường chỗ cho tiếng nhạc dịu vang lên.

Lục Cẩm Niên không thích hát, bài hát được cũng không nhiều, trong đó có quốc ca là có thể hát hoàn chỉnh. Chắc hẳn hiện tại anh sẽ chọn ca khúc có thể hát được đến nơi đến chốn.

Bài này là nhạc phim trong một bộ bốn năm trước anh tham gia diễn xuất.

Bài hát này được khắc sâu vào tâm khảm của anh, bởi vì lời bài hát chính là những lời anh muốn nói với Kiều An Hảo.

Bài này khúc nhạc dạo không dài, cũng không tính là bản “hit”, vì vậy mọi người không tài nào nhớ ra được đây là bài gì, mãi cho đến khi trên màn ảnh hiện lên dòng chữ “???”

Chế độ chọn là hình thức hát đệm, nên khi lời bài hát phát sáng thì chỉ có âm thanh tao nhã của Lục Cẩm Niên vang lên.

“Nói thì dễ nhưng muốn quên một người chưa bao giờ là dễ dàng. Không oán trách em, điều đó anh không làm được.”

“Yêu em nhiều sâu tận đáy đại dương, yêu thật lòng cũng chẳng ai sánh được. Nhưng như thế em cũng không để ý.”

Trên thực tế, ở đây có vài người quen biết Lục Cẩm Niên đã lâu, nhưng lại chưa từng nghe qua anh hát.

Ngày thường anh luôn mang bộ mặt lạnh nhạt xa lánh, thật khó khiến người khác tin rằng anh có thể hát một bản ballad êm tai thâm tình đến vậy.

Trong nháy mắt, trong phòng trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng hát của anh đang vờn quanh.

“Nhớ em, không phải là lý do rỗng tuếch, mà nó là cảm xúc chân thật không gian dối, dám một mình chống lại cả thế giới.”

“Vì em, anh có thể chịu mọi ủy khuất. Vì em, anh sẵn sàng chịu mọi đắng cay.”

Tức khắc trong đầu Lục Cẩm Niên hiện ra khoảng thời gian trước đây, anh vì để có thể cùng cô vào chung trường cấp ba, vào ba tháng hè sau khi tốt nghiệp, anh đã bất chấp cái nắng oi ả ngày hè đi làm thuê ở công trường.

191. Chương 191: Tại Sao Không Phải Là Tôi (1)

Editor: Xẩm Xẩm

Tức khắc trong đầu Lục Cẩm Niên nghĩ lại một khoảng thời gian trước đây, anh vì có thể cùng cô vào chung trường cấp ba, vào ba tháng hè sau khi tốt nghiệp, anh đã bất chấp cái nắng oi ả ngày hè đi làm thuê ở công trường.

Nghĩ đến năm lớp mười một, vào ngày sinh nhật cô, Hứa Gia Mộc vì có việc đột xuất, đã cầu xin anh đi mua một chiếc bánh ngọt cho cô giúp cậu ta, mệnh giá lên đến năm con số, đối với anh lúc đó mà nói, đúng là giá trên trời, đã tiêu hao hết toàn bộ tiền anh dành dụm từ trước đến giờ, Hứa Gia Mộc có đưa tiền cho anh, nhưng anh không động đến một xu nào mà đem trả lại cho Hứa Gia Mộc.

Nghĩ đến lúc anh ở trong giới giải trí, bị người ta sỉ vả chèn ép nhưng vẫn liều chết giãy giụa.

Lúc đó, anh thật là có gan lớn, đem toàn bộ những gì mình có để đi yêu cô, yêu đến khổ đau nhiều như vậy, lqđ nhưng đối với anh là ngọt ngào.

“Thật đáng tiếc, anh mất em thật rồi, xin lỗi em, anh đã cố hết sức.”

“Anh đâu có buông tay, chỉ là không với tới được, tưởng rằng thế không làm anh đau nữa.”

Nhưng là, mặc kệ cho dù phải trả giá nhiều hơn nữa, vẫn muốn được ở bên cô.

Anh biết, sau này cô đã tới Hàng Châu ba lần, lại bị anh tìm đủ các loại lý do từ chối không gặp.

Lúc ấy, không phải anh không yêu cô, nhưng lại nghĩ đến, chỉ cần không thấy cô, anh có thể dần dần quên đi tình yêu ấy, sau đó, tim của anh sẽ không chảy máu nữa.

“Thật đáng tiếc, chúng ta không thể quay lại, trái tim đau, liệu giọt nước mắt còn rơi nữa không.”

“Anh đã từ chối mọi tình cảm của người ấy, chỉ vì anh nghĩ, em vẫn còn rất yêu anh.”

Nhưng đúng là anh đã đánh giá thấp sức hấp dẫn của cô, đánh giá thấp năng lực của bản thân anh.

Từ khi bắt đầu, anh luôn đứng trong tâm thế bị người khác thương tổn, một mình cô độc lạnh lẽo, lời nói của anh ác độc, đối với bất kỳ kẻ nào anh cũng không nể mặt, anh nghĩ như vậy là có thể bảo vệ tốt bản thân mình, nhưng sự thật lại chứng minh, đến tận bây giờ anh vẫn chưa học được cách tự bảo vệ mình.

Không biết có phải do Lục Cẩm Niên hát bài này rất cuốn hút hay không, không khí náo nhiệt ồn ào lúc đầu dần dần trở nên có chút đau thương, vẻ mặt của mọi người đều vô cùng nghiêm túc.

Ánh đèn mê ly chiếu vào người anh, càng làm tôn thêm đường nét trên khuôn mặt anh, thoạt nhìn có chút hoảng hốt, trong mắt anh còn có vài tia sáng.

“Anh đã từ chối mọi tình cảm của người ấy, chỉ vì anh nghĩ, em vẫn còn rất yêu anh.”

“Thật ra trong lòng anh rất nhớ... đừng bao giờ rời xa anh...”

Lúc Lục Cẩm Niên hát đến đoạn này, giọng có chút run rẩy, từ này đến giờ anh không hề nhìn Kiều An Hảo, bây giờ lại chậm rãi đặt ánh mắt trên gương mặt cô.

Ném đá bọt coppy truyện không xin phép.

Tay nắm micro tăng thêm lực, anh cố gắng ổn định tâm tình của mình, vẫn duy trì âm thanh vững vàng, hát tiếp đoạn cao trào cuối cùng của bài hát.

“Thật đáng tiếc, chúng ta chẳng thể quay lại, trái tim đau, liệu giọt nước mắt còn rơi nữa không. Anh đã từ chối mọi tình cảm của người ấy, chỉ vì anh nghĩ em vẫn còn rất yêu anh.”

Sau khi âm thanh của Lục Cẩm Niên chấm dứt, bên trong hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Ai cũng không mở miệng nói chuyện, mà ngay đến một chút tạp âm nhỏ cũng không có.

Trong nháy mắt, toàn bộ mọi hoạt động đều dừng lại.

Ánh mắt của Lục Cẩm Niên vẫn còn đối diện với Kiều An Hảo, cô nhìn vào đôi mắt anh, nhìn vào sâu thẳm trong anh, có chờ mong, có tuyệt vọng, hai thứ không ngừng quấn quýt lấy nhau, lòng cô cũng không còn yên ổn, cô không hiểu anh đang nghĩ gì, cô như bị kéo đến một nơi xa lạ, rốt cuộc không thể bình ổn lại cảm xúc.

Ước chừng qua một phút, Lục Cẩm Niên mới từ bỏ mắt nhìn, di chuyển tầm mắt của mình đang đặt trên mặt Kiều An Hảo, sau đó đặt micro xuống bàn, không nói năng gì với mọi người, trực tiếp cất bước chân rời đi.

192. Chương 192: Tại Sao Không Phải Là Tôi? (2)

Lục Cẩm Niên rời đi một lát, người trong phòng mới từ từ phục hồi lại tinh thần, chẳng qua là người nào cũng không mở miệng nói chuyện.

Bên trong phòng không biết yên tĩnh bao lâu, trong lúc bất chợt Trình Dạng mở miệng nói: “Tôi đã nói bài hát này rất quen thuộc, nghe Lục ảnh đế hát lâu như vậy, vẫn không nghĩ ra, vừa rồi mới nhớ ra, đó là bốn năm trước tôi mới tham gia vào giới giải trí, cùng hát nhạc phim với Lục ảnh đế.”

Trong phòng có mấy minh tinh từng quay bộ phim đó, nghe thấy Trình Dạng vừa nói như thế, bọn họ cũng như hiểu ra gật đầu, trong đó có người nói: “Khó trách tôi cũng cảm thấy quen thuộc đây, lúc ấy chúng tôi quay phim ở sa mạc, điều kiện rất khổ cực, lúc ấy mấy người phải chen chúc ngủ trong một cái lều, có lần qua nửa đêm tôi thức giấc, đi ra ngoài đi vệ sinh, thấy Lục ảnh đế không ngủ, ngồi một mình ở trên đất sa mạc, nhìn chằm chằm lên trời, không biết nghĩ cái gì, tôi đi tới, mới nhìn thấy chung quanh anh ta toàn là tàn thuốc, anh ta đang đeo tai nghe, không phát hiện tôi đến gần, mở âm thanh rất lớn, chính là bài hát vừa rồi.”

Người này nói tới đây thì dừng lại, giống như đang nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, lại mở miệng nói: “Tôi vô vô vai anh ta, chợt thấy anh ta lấy lại tinh thần, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn tôi, hốc mắt đều đỏ hoe, giống như mới vừa khóc xong, sau đó có thể anh ấy ý thức mình đã thất lễ, đột nhiên lại đứng lên, sau đó tôi đi vệ sinh xong, phát hiện trên đất, viết bốn chữ, ‘Sinh nhật vui vẻ’, chẳng qua lúc đó ban

đêm, gió lớn, bốn chữ đã trở nên có chút mờ mịt, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra, chính là chữ của Lục ảnh đế, đoán chừng ngày hôm đó có thể là sinh nhật của người nào đó.”

Mọi người nghe xong người này kể, lại im lặng một lát, sau đó có người nói: “Anh khoan hãy nói, bình thường nhìn Lục ảnh đế lạnh như băng, một chút tình người cũng không có, ngược lại nhìn không ra, anh ta sẽ thích một người lâu như vậy.”

“Trước kia tôi cũng nghe nói một tin đồn, trước kia Lục ảnh đế không hút thuốc, sau bởi vì một chuyện mới hút thuốc, mọi người nói xem, có phải như anh ấy vừa kể, tổ tình không thành công, nên sau đó bắt đầu hút?”

“Còn nữa, Lục ảnh đế nghiện thuốc lá rất nhiều, thường nhìn thấy một mình anh ấy cô đơn đứng ở chỗ không có ai buồn bã hút.”.

Trong phòng lại yên tĩnh, không khí đè nén khiến cho người ta có một cảm giác khó chịu không nói nên lời, cuối cùng không biết là người nào, đổi đề tài: “Mới vừa rồi Lục ảnh đế nói người anh ấy thích vẫn là mối tình đầu, ai, tôi cũng quên mất mối tình đầu của tôi là ai, còn mọi người?”

Có người nói tiếp: “Mối tình đầu? Tôi chỉ nhớ rõ đêm đầu tiên.”

Cả sảnh đường bị chọc cười, lại có người nói: “Tôi cũng còn nhớ rõ mối tình đầu của tôi, là một cô bé cực kỳ xinh đẹp, mỗi ngày tôi đều để lại que kẹo trong ngăn kéo của cô ấy.”

“Ha ha, anh đối với mối tình đầu thật tốt, lúc ấy tôi cực kỳ nghịch ngợm, ngày ngày bắt nạt mối tình đầu của tôi, sau đó cô ấy nói cho giáo viên biết, về nhà tôi bị ba tôi đánh một trận.”

Bên trong phòng lại nổi lên tiếng cười, không khí rõ ràng rất sôi nổi.

-

Lục Cẩm Niên đi ra từ phòng vệ sinh, tay sạch, dựa vào vách tường, sờ soạng một điều thuốc, hút xong, sau đó mới trở về bao sương.

Cửa bao sương cũng không khóa chặt, vừa đến gần cửa, anh nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cười lớn, ngay sau đó liền nghe thấy giọng nói Tống Tương Tư truyền ra: “Kiều An Hảo? Còn cô? Mối tình đầu của cô như thế nào? Kể nghe một chút.”

193. Chương 193: Tại Sao Không Phải Là Tôi? (3)

Lục Cẩm Niên từ từ dừng lại động tác đẩy cửa .

Giọng Kiều An Hảo nhẹ nhàng nhưng cũng đủ để Lục Cẩm Niên đứng ngoài cửa nghe được rõ ràng.

“Mối tình đầu của tôi không sôi động như của mọi người. Mối tình đầu của tôi là tình đơn phương, tôi thậm chí mến một nam sinh rất nhiều năm. Vì anh ấy, tôi chăm chỉ học tập để vào được ban một, rồi vì anh mà nghiêm túc phấn đấu để vào được trường cấp ba và đại học A.”

“Nhìn không ra tiểu Kiều vậy mà là trùm học nha.”

“Đại học A, trường đại học hạng nhất đó hả? Sinh viên xuất sắc sao lại vào làng giải trí?”

Người người trong phòng VIP nhao nhao nghị luận về đề tài mối tình đầu của Kiều An Hảo.

Lục Cẩm Niên mấp máy môi, một môi tựa lưng vào tường.

Những năm đó, anh vì cô mà đã bỏ trống cả mặt sau bài kiểm tra toán để vào ban ba. Nhưng cô lại vì người khác mà thi vào ban nhất. Anh vì cô mà đi đến Hàng Châu xa lạ. Nhưng cô lại vì người khác mà nỗ lực phấn đấu thi vào đại học A.

Lục Cẩn Niên chờ dẫn người. Anh chăm chăm nhìn đèn tường treo ở hành lang đối diện, ánh mắt nhuốm phần tự ti.

Người phục vụ đi ngang qua, thấy Lục Cẩn Niên đứng bất động, không khỏi thân thiện lên tiếng hỏi thăm: “Quý khách? Xin hỏi ngài có cần gì không?”

Lục Cẩn Niên chuyển động con người, lắc đầu với người nhân viên đang nở nụ cười, rồi từ tốn đứng thẳng người, rời khỏi nơi chói lóa ánh đèn vàng rực rỡ.

-

Mỗi tình đầu, đơn phương, tuổi trẻ, là khúc nhạc đẹp nhất trong lòng mỗi người. Khi con người ta đạt tới một độ tuổi nhất định, khi trò chuyện sẽ luôn có cảm xúc bất tận, lời ra vô số chủ đề.

Dự kiến ban đầu kết thúc vào lúc mười một giờ, kết quả mọi người tám chuyện quá nhập tâm, thành ra buồn đến tận nửa đêm thì điện thoại của ai đó vang lên, mọi người mới hoảng hồn phát hiện đã trễ như thế, mới giải tán trong lưu luyến.

Kiều An Hảo đã lường trước những buổi tụ tập thể này sẽ phải uống rượu, nên để cho Triệu Manh lái xe đi trước. Kiều An Hạ và Trình Dạng uống khá nhiều, cô tận tình đưa hai người lên xe của người đại diện của Trình Dạng, nhìn xe rời đi rồi sau đó mới bắt chiếc taxi về Cẩm Tú Viên.

Má Trần không biết đêm nay Kiều An Hảo sẽ về, nên đã chìm vào giấc ngủ. Kiều An Hảo không đánh thức má Trần, nhẹ chân bước lên lầu, tắm rửa xong xuôi rồi leo lên giường, đang định tắt đèn thì lại nghe bên ngoài có tiếng xe, qua cửa sổ cũng lóe lên ánh đèn mờ nhạt.

Kiều An Hảo chau mày, vén chăn bước xuống giường, chạy đến trước cửa sổ, nhìn qua liền thấy Lục Cẩn Niên đã lái xe vào trong sân.

Xe không đi vào gara, mà dừng lại ở trước cửa nhà.

Lục Cẩn Niên mở cửa xuống xe, bước đi không vững về phía cửa. Anh giơ tay định nhấn mật mã, nhưng ngón tay mới đưa lên phân nửa thì liền nhăn trán, hình như là không nhớ ra mật mã, sau đó đành ra sức nhấn chuông cửa.

Kiều An Hảo nghe thấy tiếng chuông bất chợt vang lên, khẽ giật mình, sau đó xoay người chạy xuống lầu.

Má Trần bị đánh thức, ra mở cửa. Lục Cẩn Niên áo quần nhăn nhúm bước vào nhà, ngay cả giày cũng không thèm thay, cứ thế mà đi lên lầu.

Má Trần cầm dép, đuổi theo sau Lục Cẩn Niên, hô lên: “Ông Lục.”

Kiều An Hảo bước lên trước, nhận lấy dép từ trong tay má Trần, bảo bà đi nghỉ ngơi, rồi đi theo Lục Cẩn Niên có chút lảo đảo lên lầu.

194. Chương 194: Tại Sao Không Phải Là Tôi(4)

Editor: Xẩm Xẩm

Trở lại phòng ngủ, Lục Cẩn Niên trực tiếp nằm ngửa trên giường, Kiều An Hảo mang dép lê đi qua, đặt dưới chân anh, thấp giọng nói: “Đổi giày đi.”

Lục Cẩn Niên không phản ứng, chỉ tròn mắt, nhìn chằm chằm thủy tinh trên trần nhà.

Kiều An Hảo đứng cạnh chốc lát, lại lên tiếng nhắc nhở lần nữa, Lục Cẩn Niên vẫn như cũ không có phản ứng, chỉ nhắm mắt lại, Kiều An Hảo động dậy môi, nhìn chân anh đang mang giày da, sau đó liền ngồi xổm xuống, vươn tay cởi giày giúp anh, lại dùng sức cởi tất của anh ra.

Lúc cởi giày cho anh, Kiều An Hảo hơi do dự một chút, rồi mới túm lấy tất của anh lột ra, sau đó xỏ dép lê vào chân anh, ngẩng đầu, vừa mới chuẩn bị đứng lên, lại nhìn đến Lục Cẩm Niên, không biết đã ngồi dậy từ bao giờ, đang nhìn chằm chằm cô.

Kiều An Hảo đứng dậy, dừng động tác lại, vô thức rũ mi mắt xuống, nhẹ giọng nói: “Đi tắm rửa đi, cho thoải mái một chút...”

Lục Cẩm Niên ngồi ở bên giường, không động dậy.

Kiều An Hảo cắn môi dưới, đứng lên, còn nói: “Tôi đi chuẩn bị nước tắm cho anh.”

Nói xong, liền xoay người, đi về phía phòng tắm.

Chỉ là cô đi chưa được hai bước, đột nhiên cổ tay liền bị Lục Cẩm Niên bắt lại, cả người bị ngã mạnh xuống giường, sau đó người đàn ông xoay người, đặt cô dưới thân, căn bản không cho cô phản ứng và kháng cự gì hết, hung hăng ngậm chặt môi của cô.

Anh dùng lực hôn môi của cô, có chút hung ác, lại có chút nặng nề, như là cắn xé, giống như muốn nuốt cô vào bụng.

Anh hôn cô một lúc lâu, sau đó mới buông cô ra, thở hổn hển, ánh mắt thâm thúy, nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, lại cúi đầu, ngậm chặt môi của cô.

Lúc này đây, anh hôn cô nhịp nhàng mạnh yếu đều đặn, không còn hung dữ như vừa rồi, ngược lại còn có vài phần dịu dàng, hôn môi cô, môi của anh cũng theo người cô một đường đi xuống, điên cuồng và nóng bỏng cắn vào cổ của cô. Sau đó hôn đến vành tai mẫn cảm của cô, cả người lại đột nhiên dừng lại, trực tiếp đặt cả thân mình trên người cô, cũng không buồn nhúc nhích.

Lục Cẩm Niên đột nhiên dừng lại, khiến cho Kiều An Hảo có chút hoảng hốt, cô vừa mới chuẩn bị quay đầu, lúc liếc mắt nhìn anh, lại nghe được âm thanh truyền đến bên tai, anh cúi đầu nặng nề hỏi: “Vì sao không phải là anh?”

Kiều An Hảo nhăn trán, mày hơi nhíu lên, cô không hiểu rốt cuộc anh muốn nói gì.

Nhưng mà, lúc anh nói hết câu kia, vẫn không có động dậy gì cả.

Mặc dù anh không mập, nhưng thân hình lại cao lớn, vẫn có chút nặng, ép Kiều An Hảo đến có khó chịu, nhịn không được nhúc nhích người, kết quả anh lại vươn tay ra, nắm lấy bả vai của cô, hung hăng giam cầm cô vào trong ngực mình, không cho cô động dậy dù chỉ một chút, lại một lần nữa nói một câu lộn xộn không rõ đầu đuôi: “Vì sao không phải là anh?”

Theo câu hỏi của anh rơi xuống, Kiều An Hảo cũng cảm thấy trên cổ mình hơi ướt át, là nước mắt của Lục Cẩm Niên.

Cả người cô giống như bị điểm huyết, hoàn toàn trở nên cứng ngắc.

Lục Cẩm Niên hung hăng nuốt nước miếng, hung hăng chôn đầu vào hõm cổ của cô, tay lại càng nắm chặt hai bả vai của cô, cả người anh run rẩy, giọng nói cũng run rẩy: “Vì sao không phải là anh? Vì sao người em yêu không phải là anh?”

195. Chương 195: Tại Sao Không Phải Là Tôi ? (5)

Lục Cẩm Niên hung hăng nuốt nuốt nước miếng, hung hăng chôn đầu vào hõm cổ của cô, tay lại càng nắm chặt hai bả vai của cô, cả người anh run rẩy, ngay cả giọng nói cũng run rẩy: “Tại sao không phải là anh? Tại sao người em yêu không phải là anh?”

Tại sao không phải là anh? Tại sao người em yêu không phải là anh... Kiều An Hảo vẫn không hiểu rốt cuộc những lời này của Lục Cẩm Niên có ý gì, sau cùng khi nghe anh nói xong, buồn tim nặng nề nhảy “bộp” một cái, trong nháy mắt hiểu được, lời kia là anh muốn nói cho cô gái anh thích nghe.

Kiều An Hảo cảm giác như có người bóp lấy trái tim của mình, khiến cô đau đớn không có cách nào để thở, cô vốn bị anh áp đảo, tay anh vịn bả vai, chợt gia tăng sức lực.

Một cảm giác đau đớn dồn dập kịch liệt truyền từ miệng vết thương ở bả vai, trong nháy mắt truyền khắp cả người Lục Cẩm Niên, thân thể anh hung hăng co quắp, bởi vì uống rất nhiều rượu, mà đầu óc có hơi lơ mơ, trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Lục Cẩm Niên chôn ở cổ Kiều An Hảo, không tiếng động nhú mào, tay dùng sức nắm chặt khăn trải giường, dùng hết toàn lực đè nén sự quay cuồng trong lồng ngực, bất cứ lúc nào cũng có thể nói ra tiếp những lời kia, đè nén đến cuối cùng, toàn thân của anh cũng bắt đầu run rẩy, cổ họng của anh chuyển động lên xuống, sau đó chợt ngừng đầu lên, hung hăng chặn môi của cô, bắt đầu dùng sức xé rách quần áo của cô.

Tay Lục Cẩm Niên nắm bả vai Kiều An Hảo, theo động tác của anh, sức lực càng phát ra mạnh hơn, mi tâm Lục Cẩm Niên càng cau chặt lại, cuối cùng giống như không chịu nổi sau lưng truyền tới đau đớn, trực tiếp nắm lấy cổ tay Kiều An Hảo, đặt trên giường, sau đó liền mang theo vài phần kiên quyết và thô bạo xông vào thân thể của cô.

Dáng vẻ của anh, thoát nhìn rất hung ác, giống như trước đây cùng cô làm những chuyện này, không có gì khác nhau, nhưng cô lại biết rõ, động tác của anh rốt cuộc có bao nhiêu dịu dàng, thậm chí nụ hôn của anh, cũng trở nên êm ái như vậy, lộ ra tình yêu sâu đậm và che chở.

-

Lục Cẩm Niên giằng co hồi lâu, mới ngừng lại, cuối cùng lúc kết thúc, tay của anh nắm chặt tay của cô, thành mười ngón tay đan vào nhau, cúi đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm Kiều An Hảo thật sâu hồi lâu, sau đó chậm rãi cúi đầu, hôn mi tâm cô, lại hôn tóc cô, nhẹ nhàng chậm chạp ôm cô vào trong ngực của mình.

Trong trí nhớ của Kiều An Hảo, chỉ có một lần, chỉ có một lần Lục Cẩm Niên cùng cô làm xong chuyện này rồi ôm lấy cô ngủ.

Đó là lần thứ hai cùng cô, anh bị sốt, cô tới chăm sóc anh, anh mê man, mạnh mẽ dứt khoát ngủ với cô.

Đêm đó, cô biết rõ anh không cam tâm tình nguyện ngủ với cô, hay bởi vì có thể sau khi hai người tiếp xúc thân mật như vậy, được anh ôm vào trong ngực mà cảm thấy hạnh phúc, thậm chí cô còn ngu ngốc lấy điện thoại di động ra, chụp một tấm hình.

Sau này, lúc anh gặp cô, chỉ là dáng vẻ độc ác một bộ hận không thể giết chết cô, đừng nói là cho cô một cái ôm, ngay cả một cái hôn dịu dàng cũng không cho, mỗi lần làm xong, giống như muốn bỏ rơi vật gì bẩn, không chút do dự nào từ trên người của cô nhanh chóng rời đi.

Bây giờ, cô mới hiểu được, đêm anh bị sốt, đối với cô dịu dàng dịu dàng, có lẽ cũng giống như tối nay, chẳng qua anh lầm tưởng cô thành cô gái kia.

196. Chương 196: Tại Sao Không Phải Là Tôi? (6)

Editor : Mèo WiWi

Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hảo, có thể do tư thế không được thoải mái nên hơi chuyển người, đưa cô trọn vẹn vào trong vòm ngực anh, giam giữ siết sao hơn, cằm anh tựa vào trán cô, nhẹ nhàng cọ xát vào mái tóc cô, rồi cúi đầu hít hà thơm lên làn tóc dài của cô, mang theo vài phần thoả mãn sau khi được ăn no, như tỉnh như không thì thầm: “Em không biết, anh đã chờ em biết bao năm rồi, khi nào em mới trở lại...”

Âm thanh của Lục Cẩm Niên càng ngày càng nhỏ, dần dần rồi biến mất.

Ở buổi tiệc, mỗi một câu anh trả lời, tuy ngắn gọn nhưng đều chất chứa tình cảm kiên định không thay đổi của anh dành cho cô gái kia. Cô ngồi bên cạnh anh, mỗi một lần nghe anh trả lời, trái tim cô như bị ai đó hung hăng đâm từng nhát cửa từng dao.

Hiện tại, anh đã say, lời nói ra càng nồng nàn tình cảm hơn, cũng càng dễ thương người nhiều hơn.

Kiều An Hảo siết chặt bàn tay, kiềm nén để bản thân không run rẩy, nhưng khóe mắt vẫn nổi lên một tầng ướt át.

Cô luôn khao khát được ôm anh, nhưng bây giờ cô mới biết, điều cô ao ước bấy lâu hóa ra chỉ có thể đổi lại những cái tổn thương đầy đau đớn.

Kiều An Hảo nhắm mắt, định rời khỏi vòng tay của Lục Cẩm Niên, nhưng người đàn ông dường như cảm nhận được, bèn ghì cô chặt hơn.

Bên trong phòng ngủ rất yên tĩnh, chỉ có tiếng tích tắc từng giây của chiếc đồng hồ treo tường vang vọng.

Hơi thở của Lục Cẩm Niên dần dần trở nên bình ổn, tựa như đã say giấc. Trong khi đó, Kiều An Hảo lại không một chút buồn ngủ, đôi mắt ngập nước không kiểm soát được mà tuôn trào.

-

Sáng hôm sau, Kiều An Hảo bị Triệu Manh gọi điện đánh thức, cô mơ mơ hồ hồ lấy di động, vừa “A lô” một tiếng, giọng Triệu Manh liền lạnh lạnh truyền đến: “Kiều Kiều, đừng nói với mình là đến giờ mà cậu còn chưa tỉnh? Đừng quên buổi chiều cậu còn có cảnh quay, mình sẽ tới Cẩm Tú Viên ngay, cậu phải nhanh lên, bằng không không kịp đến đoàn phim đâu.”

Kiều An Hảo lập tức tỉnh ngủ, cúp điện thoại, vội vã vén chăn xuống giường, toàn thân liền cảm thấy đau nhức vô lực, lúc này mới sực nhớ rằng tối hôm qua mình đã ngủ chung với Lục Cẩm Niên. Cô vô thức ngó lướt quanh phòng ngủ. Không có Lục Cẩm Niên, căn phòng trống không tự bao giờ.

Nếu không phải trên người cô truyền tới cảm giác mệt mỏi do một màn tối qua, thì có lẽ cô sẽ tưởng rằng đây chỉ là một giấc mộng.

Bởi vì thời gian gấp rút, Kiều An Hảo cũng không dám thông thả mà ngồi đó thương xuân cảm thu, vội vội vàng vàng chạy vào phòng tắm, vịn vòi nước đang định rửa tay thì bất chợt kinh hoảng. Tay trái của cô toàn là máu.

Vết máu đã khô, màu cũng đã chuyển sang thâm đen.

Máu từ đâu ra chứ?

Kiều An Hảo sợ đến nổi mặt trắng nhợt, nhìn chăm chăm vào bàn tay mình một hồi, sau đó không để ý tới vòi nước vẫn đang chảy, liền chạy ra khỏi phòng tắm, đi tới bên giường, xốc chăn lên, thấy một nửa trên giường chỗ Lục Cẩm Niên nằm tối qua là một mảng màu đỏ tươi trên tấm ga trắng, trông đặc biệt chói mắt.

Kiều An Hảo nhìn sang bàn tay trái của mình, chau mày nhớ tới hôm qua có ôm vòng quanh vai anh...

Ngay sau đó, đáy lòng cô như bị giáng xuống một đòn nặng nề, sắc mặt nhợt nhạt đã trở nên trong suốt.

Lục Cẩm Niên bị thương ư? Hơn nữa hình như rất nghiêm trọng...

197. Chương 197: Tại Sao Không Phải Là Tôi(7)

Editor: Xẩm Xẩm

Má Trần đã chuẩn bị bữa sáng từ sớm, thấy Kiều An Hảo từ trên lầu chạy xuống, lập tức buông bát đĩa đang rửa trong tay ra, cười hỏi một câu: “Bà Lục, mời dùng bữa sáng?”

Kiều An Hảo lắc đầu, đi về phía cửa, vừa đổi giày vừa ngẫm nghĩ gì đó, ngẩng đầu, nhìn má Trần hỏi: “Mấy giờ sáng nay ông Lục đi?”

Má Trần: “Lúc ấy, tôi cũng vừa mới tỉnh, chắc còn chưa đến sáu giờ.”

Kiều An Hảo gạt đầu một cái, lại hỏi: “Có thấy anh ấy có điểm gì lạ không?”

Má Trần ngẫm nghĩ một hồi, hỏi: “Cũng không có gì không đúng... chỉ là sắc mặt của ông Lục không tốt lắm, hơi trắng bệch.”

Kiều An Hảo hơi run rẩy một chút, mấp máy môi, không hề nói chuyện.

Má Trần chờ một lúc, mở miệng hỏi: “Bà Lục, có chuyện gì sao?”

Kiều An Hảo lắc đầu, nhìn má Trần cười cười, sau đó đẩy cửa ra ngoài.

Triệu Manh đã lái xe đến chờ ngoài cửa biệt thự, Kiều An Hảo mở cửa xe, ngồi xuống, Triệu Manh vừa khởi động xe, vừa liến thoắng không ngừng mắng cô làm sao mà ngủ đến giờ này mới dậy, sau đó nói được một nửa, thấy cổ áo của Kiều An Hảo kéo cao lên, nhưng cũng không che kín được những dấu hôn mập mờ, liền “chặc, chặt, chặt” mấy tiếng, nói: “Khó trách dậy muộn như vậy, là do tối hôm qua phóng túng quá độ mà!”

Trong đầu Kiều An Hảo chỉ nghĩ đến ga trải giường toàn là máu, hoàn toàn không có tâm tình để Triệu Manh trêu chọc, chỉ giơ tay lên, kéo kéo cổ áo, rồi quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Thế nào, tâm tình không tốt?” Triệu Manh nhìn thoáng qua Kiều An Hảo, hỏi,

Kiều An Hảo vẫn như cũ không lên tiếng, Triệu Manh cũng dứt khoát không nói chuyện, mà bật âm nhạc lên.

Trong thành phố, đi lại không được liền mạch, đi một chút lại phải dừng đèn đỏ, không dễ dàng gì đến được đường cao tốc, Kiều An Hảo thấy một cửa hàng thuốc ở bên đường, liền vội vàng mở miệng nói: “Dừng xe.”

“Thế nào?” Triệu Manh giật nảy mình, vội vàng giãm ga.

Kiều An Hảo chỉ nói: “Tớ đi vào hiệu thuốc một lát.”

“Hiệu thuốc? Cậu có chỗ nào không khỏe sao?” Triệu Manh hơi lo lắng.

“Không, tớ đi một lát sẽ quay lại.” Kiều An Hảo cũng không nói nhiều với Triệu Manh, chỉ đẩy cửa xe ra, một mạch chạy vào hiệu thuốc.

Đến chỗ quay phim, đã là giữa trưa, Kiều An Hảo đến nhà ăn tùy tiện chọn vài thứ rồi vội vàng đến studio.

Chuyên gia trang điểm đã ngồi đợi ở studio từ sớm, chờ đến lúc trang điểm xong, cũng đúng lúc phải đi quay phim, Kiều An Hảo và Triệu Manh lại gấp gáp chạy đến phim trường, kết quả lại thấy trợ lý của Lục Cẩm Niên và đạo diễn đang đứng cạnh nhau, trợ lý của Lục Cẩm Niên đang gọi điện thoại.

Đạo diễn thấy Kiều An Hảo, liền vẫy tay với cô, Kiều An Hảo đi qua, vừa mở miệng hô một tiếng: “Đạo diễn”, trợ lý của Lục Cẩm Niên liền để điện thoại di động xuống, vẫn nên chào hỏi trước một tiếng “Cô Kiều”, sau đó lại quay sang nhìn đạo diễn, vẻ mặt uể oải nói: “Vẫn không nghe điện thoại.”

“Công ty? Trong nhà? Chỗ ở khác, chỗ anh ta yêu đương, cậu đều tìm hết chưa?” Đạo diễn nhíu mày, hỏi.

“Có thể tìm đều đã tìm rồi.” Trợ lý của Lục Cẩm Niên nói.

Kiều An Hảo hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Không tìm thấy ông Lục.” Đạo diễn nói tiếp, một lát sau, lại quay sang trợ lý của Lục Cẩm Niên đưa ra quyết định: “Như vậy đi, có thể ông Lục thật sự có việc bận gì đó, xế chiều hôm nay tôi phải đi quay một phim khác, chờ cậu liên lạc được với ông Lục, hỏi lại thời gian, sau đó thống nhất lịch quay phim lại lần nữa.”

198. Chương 198: Tại Sao Không Phải Là Tôi ? (8)

Editor : Lam Lam

“Vây thật sự cảm ơn ông, đạo diễn.” Trợ lý của Lục Cẩm Niên lễ phép nói một tiếng cảm ơn với đạo diễn, sau đó hai người tạm biệt, cầm điện thoại di động, vừa gọi điện thoại cho Lục Cẩm Niên, vừa xoay người rời đi.

Đạo diễn mang theo vài phần áy náy nói với Kiều An Hảo: “Tiểu Kiều, hôm nay lại để cô tự trang điểm.”

“Không sao.” Kiều An Hảo liếc mắt thấy trợ lý đang đi, nhìn về phía đạo diễn còn nói: “Đạo diễn, ông bận rộn, nếu không còn chuyện gì khác, trước hết tôi đi tẩy trang, trở về khách sạn.”

“Được.”

“Tạm biệt.” Kiều An Hảo cười cười với đạo diễn, rồi xoay người, đuổi kịp trợ lý của Lục Cẩm Niên, ngăn trước mặt anh ta.

“Cô Kiều?” Trợ lý Lục Cẩm Niên dừng bước lại, đặt điện thoại di động xuống, lễ phép lên tiếng hỏi thăm: “Có chuyện gì không?”

“Lục Cẩm Niên, có phải anh ấy bị thương không?” Kiều An Hảo trực tiếp mở miệng hỏi thăm.

Trợ lý nghĩ đến ngày hôm qua dạn dò Lục Cẩm Niên, dừng lại một chút, duy trì lễ phép mỉm cười: “Thật xin lỗi...”

“Tôi biết anh ấy bị thương.” Kiều An Hảo không chờ trợ lý nói hết lời, lại giành mở miệng nói trước.

Trợ lý nuốt nước miếng xuống, không lên tiếng.

“Sau lưng anh ấy bị thương, đúng không?” Kiều An Hảo hỏi tới.

Trợ lý giật giật môi, cuối cùng đành gật đầu, dừng lại một lát, mở miệng hỏi: “Cô Kiều, ngày hôm qua lúc ông Lục đi gặp mọi người có phải uống rất nhiều rượu không?”

Kiều An Hảo nghe được câu này, theo bản năng rũ mi mắt xuống, ngày hôm qua lúc Lục Cẩm Niên chơi trò đoán số, bởi vì cô biết quy luật anh chơi oẳn tù tì, khiến cho anh thua rất nhiều lần, đúng là uống rất nhiều rượu.

Ngày hôm qua cô thật sự không biết anh bị thương... Kiều An Hảo cắn cắn môi, nhìn trợ lý nhẹ nhàng gật đầu.

“Tôi cũng biết!” Giọng nói trợ lý lập tức trở nên có chút nóng nảy: “Vết thương sau lưng của anh ấy nghiêm trọng như vậy sao có thể uống rượu? Chắc chắn bây giờ bị cảm, vết thương lại nặng thêm, giờ lại tránh mặt đi, lần trước quay phim cổ trang cũng như thế, bởi vì không tìm người đóng thế, lúc đánh nhau không chú ý, chân trái bị bong gân, anh ta cũng không nói với ai, mãi cho đến bốn hôm sau, trong khách sạn, lúc anh ta tắm xong đi ra ngoài không vững vàng bị té trên mặt đất, tôi mới biết anh ta bị thương!”

Nói tới đây, cả người trợ lý cũng tiếp tục tức giận: “Bốn ngày, chân bị bong gân, cứng rắn chịu đựng bốn ngày, cổ chân cũng sưng to như bánh bao, đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói, nếu tiếp tục gắng gượng như vậy thì coi như chân cũng bị phế đi!”

“Thật không hiểu chuyện gì xảy ra với ông Lục, mỗi lần đều như vậy, bị thương, sinh bệnh, hoặc không nói tiếng nào hoặc im lặng tránh đi, làm cho người ta không cách tìm được, hoặc là cứng rắn chịu đựng không nói, tôi thật sự không biết rốt cuộc anh ta nghĩ gì trong lòng, chẳng lẽ không biết đau sao? Cả việc quý trọng bản thân mình cũng không để ý!”

“Cô nói xem, đi đâu tìm anh ta? Điện thoại không nhận, tin nhắn không trả lời!” Trợ lý không nhịn được gấp gáp đi nhanh, đi qua đi lại tại chỗ, trong miệng vẫn còn nói lung tung không ngừng: “Thật là sốt ruột chết đi được, cũng không biết tình huống bây giờ của anh ta thế nào rồi?”

“Cô Kiều, cô nói nên làm sao bây giờ?” Trợ lý vừa nói, dừng bước lại, quay đầu nhìn Kiều An Hảo, kết quả lại thấy Kiều An Hảo đã xoay người, đi ra ngoài rất xa.

-
Kiều An Hảo tẩy trang, rồi cầm chìa khóa xe của Triệu Manh, lái xe rời đi.

Chỗ quay phim ở phía Nam Bắc Kinh, mà Nghi Sơn ở phía Bắc Bắc Kinh, Kiều An Hảo lái xe suốt 3 tiếng, mới tới biệt thự Nghi Sơn của Lục Cẩm Niên.

199. Chương 199: Tại Sao Không Phải Là Tôi? (9)

Editor : Mèo WiWi

Vùng đồi núi rất yên tĩnh, thi thoảng chỉ có âm thanh của các loài chim gọi nhau.

Nắng vàng rực rỡ chiếu rọi xuống ngôi biệt thự như đang phủ một lớp mạ vàng, trông rộng lớn sang trọng vô cùng.

Đây là lần thứ hai Kiều An Hảo tới, nhưng với một chốn thế ngoại đào nguyên thế này, cô không khỏi liên tục ca ngợi vẻ đẹp kinh diễm lòng người này.

Như lần trước, cánh cổng biệt thự mở toang, Kiều An Hảo đi thẳng vào liền nhìn thấy chiếc xe Lục Cẩm Niên lái ngày hôm qua đậu bên cạnh bể bơi.

Quả nhiên anh đang trốn ở đây... Kiều An Hảo dừng xe, rút chìa khóa, mang theo túi bước xuống, rồi thẳng tiến về phía cửa biệt thự.

Nhấn chuông, mãi không ai ra mở. Kiều An Hảo nhíu mày, đáy lòng càng lo lắng không thôi, liền vòng ra sau biệt thự như lần trước, thấy cửa sổ sắt đất có hé mở, bèn đẩy cửa đi vào.

Kiều An Hảo lên lầu hai, dọc theo hành lang đi tới phòng ngủ của Lục Cẩm Niên, đang định vận tay nắm thì cánh cửa lại bị người bên trong mở ra trước.

-
Sáng sớm lúc Lục Cẩm Niên tỉnh lại, thấy Kiều An Hảo nằm trong lòng, cứ tưởng mình hoa mắt mà trông gà hóa cuốc.

Cứng đờ người nằm bất động, cứ trơ mắt một hồi thật lâu, mới từ từ bắt kịp cảnh tượng tối hôm qua rời khỏi Kim Bích Huy Hoàng. Lúc ấy anh chưa uống bao nhiêu, một mình lái xe không mục đích dạo vòng quanh đường phố Bắc Kinh đêm khuya trống vắng, trong đầu luẩn quẩn lời cô nói trong Kim Bích Huy Hoàng: “Mối tình đầu của tôi không sôi động như của mọi người. Nói chung là tình đơn phương, tôi thầm mến một nam sinh nhiều năm. Vì anh ấy, tôi chăm chỉ học tập để được vào ban nhất, rồi vì anh mà nghiêm túc phấn đấu suốt năm cấp ba để thi vào đại học A.”

Trái tim như bị ai đó tàn nhẫn bóp chặt mãi không buông, đau đớn quá đổi, anh bèn đến quán bar một mình mượn rượu quên đi vết thương lòng đang âm ỉ đến tận khuya.

Thật ra, lúc anh ra khỏi quán bar, ý thức vẫn rất tỉnh táo, thậm chí tốc độ điều khiển xe cũng đều đều theo đúng luật giao thông, đèn đỏ dừng, đèn xanh chạy. Nhưng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại lái về Cẩm Tú Viên.

Anh không say đến độ đầu óc mơ hồ, những chuyện xảy ra sau đó anh còn nhớ rất rõ. Mặc dù do chất cồn kích thích, anh đã mất lý trí nói ra lời thật lòng, cũng may không dẫn đến sai lầm nghiêm trọng.

Lục Cẩm Niên hít sâu một hơi, cảm thấy đầu hơi nặng nề, sau lưng thì đau rát. Anh biết, nhất định là do tối hôm qua uống rượu khiến vết thương càng trầm trọng.

Dẫu cứ muốn được ôm cô như thế nghỉ ngơi một lúc, nhưng từ nhỏ đến lớn, thời điểm thương tật bệnh hoạn khó chịu đến vậy, anh cũng đã quen một mình chịu đựng. Vì vậy, anh ngoan cường bước xuống giường, mặc quần áo chỉnh tề rồi rời đi.

Miễn cưỡng chịu đựng sự khó chịu trong người, anh lái xe đến biệt thự Nghi Sơn, về phòng ngủ lấy đại hai viên thuốc giảm sốt uống, rồi nằm ngủ mê man cho tới khi có tiếng chuông cửa đánh thức.

Xuống giường, mới phát hiện hồi sáng về vội quên thay giày, anh bèn đi chân trần ra phía cửa, vừa vặn mở thì thấy Kiều An Hảo đang đứng ngay trước mặt.

Lục Cẩm Niên cho rằng mình bị hoa mắt, thoáng sững sờ tại chỗ.

Kiều An Hảo cũng bị giật mình khi Lục Cẩm Niên bất thành linh mở cửa, nhưng rất nhanh liền hoàn hồn, thấy sắc mặt người đàn ông trước mắt tái nhợt đến dọa người.

200. Chương 200: Tại Sao Không Phải Là Tôi? (10)

Editor : Mèo WiWi

Kiều An Hảo cau mày, vô thức vươn tay muốn kiểm tra trán Lục Cẩm Niên có nóng không.

Kết quả là đầu ngón tay cô vừa chạm tới lông mày của anh, Lục Cẩm Niên chợt hồi phục tinh thần, nhớ tới sau lưng mình bị thương, đành không nghĩ ngợi bắt lấy cổ tay Kiều An Hảo: “Ai bảo cô tới đây?”

Cử động bất ngờ của Lục Cẩm Niên khiến Kiều An Hảo rùng mình choáng váng. Cô ngược lên, nhìn Lục Cẩm Niên muốn mở miệng nói, thanh âm lạnh nhạt của người đàn ông lại lần nữa vang lên: “Ra khỏi biệt thự của tôi!”

Sau đó, anh liền không thương tiếc hất tay cô ra, rồi đóng sập mạnh cửa.

Kiều An Hảo phản xạ đẩy cửa, nhưng vô tình lại trật vào khung cửa.

Lục Cẩm Niên căng thẳng, tay mất nhanh lẹ bắt lấy cánh cửa, sau đó trừng mắt nhìn ngón tay Kiều An Hảo suýt chút nữa bị cửa đập, giọng nói hỗn loạn pha lẫn tức giận: “Tôi đã bảo là cô hãy ra khỏi biệt thự của tôi!”

Nói xong, Lục Cẩm Niên liền muốn đóng cửa lần nữa, nhưng lại thấy bàn tay của cô gái bất chấp vịn lấy khung cửa không buông. Rốt cuộc anh không thể làm gì khác hơn là cắn răng giật cửa về, cạy tay ra, bế ngang người cô lên, sắc mặt trong trẻo lạnh lùng cất bước thẳng xuống lầu.

“Anh muốn làm gì?” Kiều An Hảo vừa dứt câu, Lục Cẩm Niên liền trực tiếp mở cổng biệt thự, quăng Kiều An Hảo ra ngoài, rồi không chờ Kiều An Hảo kịp phản ứng, lập tức đóng “rầm” cửa trước mặt cô.

Kiều An Hảo đập đập cửa, bên trong không có chút động tĩnh. Cô nghiêng đầu nhìn quan cửa sổ sát sát rộng sáng sủa, thấy Lục Cẩm Niên đã cất bước lên lầu. Kiều An Hảo bĩu môi, tiếp tục đi vòng ra sau biệt thự, tiếp tục hành động chui vào biệt thự qua cửa sổ sát đất đó lần nữa. Đã rút được kinh nghiệm lần đầu, lần này Kiều An Hảo chạy lấy tốc độ cực nhanh.

Cửa phòng ngủ không khóa. Lục Cẩm Niên nằm trên giường, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang ngắm cái gì. Kiều An Hảo thận trọng bước vào, từng chút từng chút tiến sát giường.

Vào lúc Kiều An Hảo đã gần kề, Lục Cẩm Niên mới cảm thấy có gì đó bất thường, anh vô thức quay đầu lại. Nhưng chưa kịp thấy rõ mặt Kiều An Hảo thì cô gái đã quàng chân qua bên hông của anh rồi.

Đột ngột bị đè nặng khiến Lục Cẩm Niên khẽ nhăn mày, vươn tay muốn đẩy Kiều An Hảo đang ngồi trên người mình xuống. Nhưng cô gái lại nhanh tay hơn, chớp mắt liền kéo vạt áo của anh lên. Vết thương sau lưng anh cứ thế bị bại lộ ra trước mắt cô không báo trước.

Lục Cẩm Niên giơ tay trên không trung tức khắc khựng lại, toàn thân cứng đờ.

Trên tấm lưng trắng là một mảng trầy rất lớn. Vết thương không được điều trị kịp thời nên đã có dấu hiệu nhiễm trùng mưng mủ, nhất là nơi bả vai sưng đỏ dữ dội.

Kiều An Hảo nhìn thấy vậy, lập tức mặt mày tái nhợt, cắn môi, nhẹ giọng nói: “Là lúc cứu tôi bị thương đúng không?”

201. Chương 201: Sẽ Vẫn Thích Cô Ấy Chứ?(1)

Editor: Xẩm Xẩm

Kiều An Hảo nhìn thấy vậy, sắc mặt có chút tái nhợt, cắn môi dưới, nhẹ giọng nói một câu: “Có phải bị thương lúc cứu tôi không?”

Bọn họ quay phim hiện đại, không có cảnh đánh nhau, lần duy nhất có thể khiến anh bị thương, chính là lúc cô ngã từ trên bàn đu dây xuống, anh đỡ lấy cô, cũng khiến mình bị thương...

Kiều An Hảo đột nhiên nhớ tới hôm đó lúc mình mở mắt ra liền thấy được vẻ mặt tràn đầy lo lắng của Lục Cẩm Niên, chẳng qua là lúc ấy anh thay đổi sắc mặt quá nhanh, nên cô không xác định được có đúng hay không. Cho nên từ tận đáy lòng, cô có chút nghi ngờ, lại không dám hỏi, nhưng hiện tại, cô thấy lưng anh bị thương như vậy, phần nghi ngờ kia liền bị cô kiên cường ép xuống, nơi trái tim lại một lần nữa không ngừng giãy dụa.

Lục Cẩm Niên, có phải hay không, trong lòng anh có chút quan tâm đến cô? Nếu không vì sao lại bất chấp nguy hiểm cứu cô?

Tâm tình Kiều An Hảo loạn thành một đoàn, trực giác nói cho cô biết, suy đoán của mình không hề sai, nhưng cô lại sợ mình đa tình. Nội tâm cô chần chờ hồi lâu, cuối cùng cũng không nhận được, nhẹ nhàng run rẩy mí mắt, liếc mắt nhìn khuôn mặt đang nghiêng đi của anh, cẩn thận lựa chọn từ ngữ hỏi một câu: “Ngày hôm đó, vì sao anh lại cứu tôi?”

Năm đầu ngón tay của Lục Cẩm Niên khẽ run rẩy, vốn muốn tóm lấy cánh tay của Kiều An Hảo nhưng rất nhanh lại thả lỏng, sau đó hoàn toàn buông ra, cuối cùng im hơi lặng tiếng nằm xuống giường, trầm mặc trong chốc lát mới nhắm mắt lại, anh thực sự muốn che giấu cảm xúc dâng lên trong đáy mắt, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Nếu thực sự cô xảy ra chuyện trong đoàn làm phim, tôi sẽ không có cách nào đối mặt với Hứa Gia Mộc.”

Vì sao phải cứu cô? Anh yêu cô như vậy, làm sao có thể trơ mắt đứng nhìn cô bị thương trước mặt mình đây?

Anh nghĩ, chuyện bị thương nhất trên thế giới này, cùng lắm cũng chỉ thế này thôi chứ, rõ ràng là anh rất quan tâm cô, mới có thể cố gắng quên mình như thế, nhưng anh lại chỉ có thể bịa ra cho cô một cái cớ hợp lý, khiến cô tưởng rằng anh không cần cô.

Anh cứu cô, là vì anh Gia Mộc... Tâm trạng của Kiều An Hảo không phải là không mất mát, nhưng cô lại bình tĩnh “Ừ” một tiếng, tỏ vẻ đã biết.

Lục Cẩm Niên không nói gì.

Im lặng một lúc, Kiều An Hảo mới nhớ ra mục đích mình đến đây, cô nhìn vết thương ở sau lưng anh, muốn vươn tay chạm vào một chút, nhưng lại sợ làm anh bị đau, cuối cùng đành rút tay về, giọng rất nhỏ hỏi một câu: “Có phải rất đau hay không?” -> lời của Xẩm: đương nhiên là đau rồi, thế cũng hỏi, bó tay vs bà!

Lục Cẩm Niên dùng sức nắm chặt lấy chân đệm.

Có phải rất đau hay không?

Sáu chữ đơn giản, nhưng đối với anh mà nói, vẫn là khát vọng xa xỉ nơi đáy lòng.

Bởi vì từ nhỏ đã làm phẫu thuật thay tủy, nên thân thể vẫn luôn yếu hơn bình thường, sau khi mẹ qua đời, một đứa nhỏ mới hơn 10 tuổi làm sao có thể tự chăm sóc cho mình, anh thường xuyên bị cảm mạo phát sốt,

đến phòng khám, nhìn những đứa nhỏ cùng trang lứa khác đều được cha mẹ che chở như bảo bối, mà anh vĩnh viễn chỉ một mình đơn độc.

Lúc ấy tuổi vẫn còn nhỏ, cũng đã có mong muốn người khác để ý đến mình một chút, cứ như việc mẹ nói cho anh biết, anh và người của Hứa gia không có quan hệ gì, nhưng đến lúc anh lần nữa phát sốt, anh chạy đến Hứa gia ngồi ngoài cửa chờ cha rất lâu. Anh nghĩ là mình bị bệnh thì sẽ được cha quan tâm một chút, không thì liếc mắt nhìn anh một cái cũng được. Vì bị ốm nên cả người anh đều cảm thấy nặng nề, đợi một lúc lâu, mãi mới chờ được đến lúc cha xuất hiện, nhưng anh còn chưa kịp mở miệng nói gì, cha đã cau mày, vẻ mặt âm trầm hỏi một câu: “Ai bảo mày tới đây? Đi mau!”

202. Chương 202: Sẽ Vẫn Thích Cô Ấy Chứ?(2)

Editor: Xẩm Xẩm

Sau đó cha cũng không thèm liếc anh một cái mà đi một mạch vào trong nhà, giống như đối với ông ấy, anh chỉ là một người qua đường thôi.

Bởi vì không có ai để ý anh bị bệnh thì có khó chịu hay không, bị thương thì có đau hay không, cho nên ngay cả chính anh cũng cảm thấy, mình sẽ không khó chịu, sẽ không đau.

Nhưng hiện tại, cô thể nhưng lại hỏi anh có đau hay không...

Một câu nói không có chủ ý gì, nhưng lại dễ dàng khiến tâm tình anh mềm mại hơn rất nhiều.

Kiều An Hảo hỏi xong Lục Cẩm Niên, liền vươn tay, mở chiếc túi mình mang theo, lấy ra chai thuốc khử trùng, thuốc mỡ và cả băng vải.

Kiều An Hảo cầm tấm bông, trước tiên nên khử trùng vết thương cho anh, có thể bởi vì đau, phía sau lưng anh giật mạnh một cái, khiến Kiều An Hảo suýt nữa làm rơi tấm bông.

Kiều An Hảo cố gắng bình tĩnh lại, nhịn không được bèn mở miệng nói chuyện, để rời đi suy nghĩ của mình: “Bị thương, sao lúc ấy không nói gì?”

“Cho dù không muốn để người khác biết, cũng nên tự mình đi viện kiểm tra một chút.”

“Miệng vết thương xử lý trễ như này, rất dễ nhiễm trùng.”

“Còn có, ngày hôm qua sao anh lại uống nhiều rượu như vậy, sẽ làm rách miệng vết thương...”

“Anh đã lớn như vậy, thế nào còn không biết tự chăm sóc bản thân...”

Lúc anh còn nhỏ, tính cách đã rất quái gở, không thích nói chuyện, cho nên luôn im lặng, nhưng hiện tại, âm thanh dịu dàng của người con gái anh yêu cứ lớn vồn bên tai.

Có thể đây là lần đầu tiên cô phải xử lý một vết thương nghiêm trọng thế này nên hơi khiếp sợ, giọng nói ra còn mang theo chút run rẩy, khiến âm thanh của cô càng thêm cuốn hút.

Cứ một câu lại một câu, lời cũng không lặp lại nhau, lại không có dấu hiệu dừng, nhưng vào tai anh lại không hề ảm ỉ phiền chán, ngược lại, nghe được cô lái nhả thế này, đáy lòng còn thấy ấm áp khó nói thành lời.

Lục Cẩm Niên nhắm mắt lại, ghé vào thành giường, không hề nói gì cả, giống như đang ngủ, nhưng khóe môi chôn ở dưới cánh tay của anh lại hơi giương lên như đang mỉm cười.

Kiều An Hảo xử lý tốt miệng vết thương của anh xong mới từ trên người anh đi xuống, sau đó lấy một ít thuốc tiêu viêm, mở miệng nói: “Uống vài viên tiêu viêm, sẽ nhanh khỏi hơn.”

Kiều An Hảo lấy chai nước khoáng đặt trên tủ đầu giường, dùng sức mở ra, đưa tới bên giường, sau đó mới phát hiện anh đang nhắm mắt lại, hô hấp đều đều trầm ổn, có lẽ đã chìm vào giấc ngủ.

Lông mi anh rất dài và cong như dễ quạt, lúc ánh sáng chiếu xuống, mờ mờ vô cùng cuốn hút.

Vẻ mặt của anh an tĩnh thản nhiên, khóe môi khẽ nhếch lên, như đang mỉm cười, khiến cho từng đường nét trên khuôn mặt vô cùng hài hòa và dịu dàng.

Kiều An Hảo nghiêng người, nhìn chăm chăm khuôn mặt anh, nhịn không được đến gần một chút, nhẹ nhàng vụng trộm hôn môi anh. Chỉ một chút đã khiến cô đỏ mặt rất nhanh tách ra, đặt chai nước và thuốc ở một bên, cô lặng lẽ lấy tấm chăn mỏng đắp cho anh, rồi cầm túi của mình nhanh chóng rời đi.

lời tác giả: tiểu An Hảo, cô cũng dám hôn trộm Lục Ảnh đế của ta, buông lão công của ta ra, để ta thay thế!

203. Chương 203: Sẽ Luôn Thích Cô Ấy Sao? (3)

Lục Cẩm Niên buổi sáng thức dậy từ sớm, đi đến khu biệt thự Nghi Sơn, bởi vì hơi phát sốt, vẫn luôn ngủ không ngon, vì vậy khi nghe những lời liến thoắng không ngừng của Kiều An Hảo, cả người bất tri bất giác chìm vào trong giấc mộng.

Giấc ngủ này, ngạc nhiên là hắn ngủ rất sâu, đợi đến khi lại lần nữa thức dậy, ngoài cửa sắc trời đã tối, trong phòng không bật đèn, một khoảng tối tăm mờ mịt.

Lục Cẩm Niên mò điều khiển từ xa, mở hết tất cả đèn trong biệt thự, nhìn thấy trong phòng chỉ có một mình, hắn vô thức liền giơ tay lên, sờ vào băng gạc trên lưng của chính mình, sau đó xác định là Kiều An Hảo buổi chiều thực sự có xuất hiện ở đây, cuối cùng mới nhanh chóng xuống giường, đi ra khỏi phòng.

Trong biệt thự rất yên tĩnh, ngoài tiếng bước chân của hắn, cũng không có bất kỳ một âm thanh nào khác, cửa sổ sát đất tầng một chưa đóng lại, gió đêm thổi tung rèm cửa, lại không tìm thấy bóng dáng Kiều An Hảo, trong lòng nhịn không được một tầng thất vọng, cô đã đi rồi...

Lục Cẩm Niên một mình ngồi trong phòng khách trống không rộng lớn rất lâu, mới mím môi, bước chân lên cầu thang đi lên lầu, quay trở lại phòng ngủ nhìn một vòng, cuối cùng nhìn thấy trên tủ đầu giường nhiều thêm mấy viên thuốc, ánh mắt Lục Cẩm Niên đột nhiên cố định, nhìn chăm chăm vào nó rất lâu, sau đó liền từ một bên ngăn kéo lấy ra một điều thuốc, châm lửa, vẫn chưa hút, lại nghe thấy dưới lầu mơ hồ truyền tới một chút động tĩnh.

Lục Cẩm Niên mi tâm nhăn lại, cẩn thận lắng nghe, đích xác có tiếng bước chân nhỏ vun truyền tới, sau đó liền đem đầu thuốc trong tay dụi vào trong cái gạt tàn, nhanh chóng nhấc người, bước ra khỏi phòng, vừa đi đến đầu cầu thang, liền nhìn thấy Kiều An Hảo thở hồng hộc mang một túi lớn, đi vào nhà bếp.

Lục Cẩm Niên cất bước, không nhanh không chậm xuống lầu, tiến về phía nhà bếp.

Cửa nhà bếp không đóng, hắn nhìn thấy người con gái đem đồ ăn đóng gói mua bên ngoài về, từng cái từng cái đổ ra đĩa, sắp xếp ngay ngắn lên bàn ăn.

Lục Cẩm Niên không lên tiếng quấy rầy Kiều An Hảo, chỉ dựa vào cửa bếp, vô thanh vô tức theo dõi.

Kiều An Hảo bày biện xong tất cả, nhìn đồ ăn trên bàn, hài lòng vỗ vỗ tay, sau đó quay người chuẩn bị đi gọi Lục Cẩm Niên ăn cơm, lại nhìn thấy Lục Cẩm Niên với tư thế nhàn tản đứng trước cửa, nhất thời bị dọa hốt hoảng, sau đó liền cười cười với Lục Cẩm Niên: “Anh tỉnh rồi? Vậy rửa tay ăn cơm đi.”

Lục Cẩm Niên vẫn không động, nhìn chăm chăm vào mặt Kiều An Hảo, nhìn một hồi, sau đó hỏi: “Cô vừa rời ra ngoài, chính là đi mua đồ ăn sẵn?”

Kiều An Hảo gật đầu, ngữ khí mang một tia oán trách: “Chỗ anh ở đây quá xa, gọi đồ đều không chịu đưa tới, tôi chỉ có thể tự mình lái xe đi mua.”

Thì ra cô không phải đã đi rồi... Đáy lòng Lục Cẩm Niên hơi hơi thoải mái hơn một chút, chậm chậm đứng thẳng người, quay mình đi đến phòng vệ sinh chung ở lầu một, rửa sạch tay, lúc quay trở lại, Kiều An Hảo đã ngoan ngoãn ngồi trước bàn ăn, đợi hắn.

Nhìn thấy hần đi vào, Kiều An Hảo mở miệng nói: “Tôi không biết nấu ăn, cũng không biết anh thích cái gì, liền tùy tiện mua một chút đồ thanh đạm.”

Lục Cẩm Niên kéo chiếc ghế đối diện Kiều An Hảo ngồi xuống, nhìn một lượt trên bàn ăn năm món ăn một món canh, mặn chay kết hợp, dinh dưỡng cân đối, sau đó liền gật đầu với Kiều An Hảo, cầm lên đôi đũa cô sớm đã bày một bên, bắt đầu ăn.

Ăn được mấy miếng, Lục Cẩm Niên ngẩng đầu, nhìn Kiều An Hảo ở đối diện đang lặng lẽ ăn cơm, dừng lại một chút, tìm một chủ đề, mở miệng hỏi: “Cô làm thế nào vào được đây?”

204. Chương 204: Sẽ Luôn Thích Cô Ấy Sao? (4)

Lục Cẩm Niên rất ít khi chủ động mở miệng nói chuyện với Kiều An Hảo, Kiều An Hảo mất một nửa nhịp, mới phản ứng được Lục Cẩm Niên đang hỏi cái gì, sau đó cắn đũa, chớp chớp mắt, nhìn Lục Cẩm Niên, mặt đỏ bừng ập ập úng úng nhỏ giọng nói: “Tôi từ cửa sổ phía sau kia bò vào.”

Từ cửa sổ bò vào... Lục Cẩm Niên khoe miệng nhin không được giật giật, sau đó cầm đũa lên, tùy tiện gấp một miếng đồ ăn, đút vào trong miệng, cố ép cho chính mình không bật cười, cứng mặt lại, một câu cũng không nói tiếp tục ăn.

Kiều An Hảo cẩn thận dè dặt thăm dò Lục Cẩm Niên, phát hiện hần dường như không có ý tiếp tục truy cứu, tính toán nữa, lúc này mới hạ xuống đôi đũa cắn trong miệng, tiếp tục cúi đầu ngoan ngoãn thành thực ăn cơm.

Trong phòng bếp rất yên tĩnh, hai người mặt đối mặt, trầm lặng không lên tiếng ăn cơm.

Lúc sắp ăn cơm xong, Lục Cẩm Niên đột nhiên phá vỡ trầm mặc, mạc danh kì diệu nói ra sáu con số.

Kiều An Hảo ngây ra một chút, ngẩng đầu, mở lớn hai mắt, nhìn Lục Cẩm Niên, bộ dạng ngơ ngác không hiểu.

Lục Cẩm Niên liếc nhìn biểu tình của Kiều An Hảo một cái, tiếp tục thanh cao lạnh lùng ăn cơm, sau đó đến lúc ăn no rồi, mới bỏ đũa xuống, đem sáu con số kia nói lại một lần, thuận tiện hỏi một câu: “Đã nhớ kĩ chưa?”

Đó là thứ gì chứ? Kiều An Hảo ngây thơ chớp đôi mắt lớn, liền gật gù đầu, biểu thị bản thân đã nhớ kĩ rồi, sau đó lại lắc lắc đầu.

Lục Cẩm Niên nhú mày, dường như bất lực, lại mang theo vài phần sủng nịnh đứng lên, bước ra khỏi phòng bếp, qua một lúc, đem theo một tờ giấy ghi chú vào, đẩy tới trước mặt Kiều An Hảo.

Trên tờ giấy ghi chú, là bút tích rồng bay phượng múa của người đàn ông, viết sáu con số hần vừa nói.

Kiều An Hảo nhìn tờ giấy ghi chép một cái, sau đó ngẩng đầu, nhìn lên Lục Cẩm Niên.

Người đang ông từ trên cao nhìn xuống cô, trên gương mặt tuần mĩ dị thường, không hề có quá nhiều biểu cảm, chỉ có ngón tay thon dài sạch sẽ đưa ra, chỉ chỉ vào tờ giấy, phát ra hai tiếng gõ bàn thanh thúy, sau đó đơn giản trực tiếp lưu lại năm chữ: “Mật mã của biệt thự.”

Rồi quay người, đi ra ngoài cửa phòng ăn.

Lục Cẩm Niên đi đến cửa phòng ăn, liền giống như nghĩ ra điều gì, dừng bước chân, quay đầu lại, nói với Kiều An Hảo: “Sau này không cần trèo cửa nữa, nếu như bị hệ thống trị an của biệt thự phát hiện sau đó báo cảnh sát, đến lúc đó đừng mong tôi đến cục cảnh sát bảo lãnh.”

Lục Cẩm Niên nói xong, liền cất bước, rời đi.

Khi hần đi lên lầu, vẫn là rẽ tới cửa sổ sát đất ở phía sau, nhìn thấy quả nhiên vẫn chưa đóng.

Biệt thự Nghi Sơn này, đến trợ lí của mình hẳn cũng không cho biết, bởi vì lúc tâm tình không tốt hoặc bị bệnh, thích một mình đến ở đây, sau đó đến người làm việc theo giờ cũng không tìm, vệ sinh của biệt thự, cũng đều là hẳn một mình quét dọn, hình như mấy tháng trước, lúc hẳn đến, tưới hoa ở vườn sau, sau đó thuận tiện mở cửa thông gió, sau đó nữa thì quên đóng lại...

Lục Cẩm Niên đưa tay ra, kéo cửa sổ sát đất, lúc muốn khóa trái lại, lại nghĩ đến người còn đang lặng lặng lẽ lẽ ăn cơm trong phòng bếp, sau đó động tác dừng lại một chút, vẫn là từ bỏ ý định, mặc kệ cho cửa sổ đó mở toang, quay người, đi lên lầu.

Một dòng mật mã, sáu con số, nói hai lần, cô còn nhớ không nổi, viết ra trên giấy, quý biết được liệu có quay mình một cái làm rơi mất, đến lúc lại đến đây.... Không phải là muốn trèo cửa sổ sao.... Đã thích trèo cửa sổ như vậy, vậy thì để đó sau này cho cô trèo đi....

205. Chương 205: Sẽ Luôn Thích Cô Ấy Sao? (5)

Kiều An Hảo ăn cơm xong, đem thức ăn thừa còn lại bỏ vào trong một túi rác lớn, đặt ở huyền quan, sau đó đi lên lầu.

Lục Cẩm Niên tư thế ưu nhã ngồi trên ghế sofa, trên đầu gối đặt một cái Macbook, hai tay gõ nhanh trên mặt bàn.

Kiều An Hảo gõ cửa, thức tỉnh Lục Cẩm Niên một chút, sau đó mới bước vào trong phòng, lấy thuốc mua ở hiệu thuốc ra, đặt ở trên sofa bên cạnh Lục Cẩm Niên, chỉ vào thuốc hạ sốt, nhẹ giọng nói: “Đây là thuốc hạ sốt, lát nữa anh nhớ uống, nhớ là uống bốn viên.” Sau đó lại chỉ vào thuốc mỡ để bôi, nói: “Cái này dùng bên ngoài, nếu như anh cần, ngày mai tôi qua đây giúp anh bôi thuốc, nếu như anh không muốn, có thể tìm trợ lí.”

Lục Cẩm Niên tay di trên máy tính, hơi cứng nhắc một chút, sau đó liền nhẹ nhàng gật đầu.

Kiều An Hảo cũng gật đầu theo, trầm mặc một lúc, lại nói: “Vậy cũng không còn sớm nữa, tôi về trước nhé.”

Lục Cẩm Niên không nói lời nào, Kiều An Hảo đợi mấy giây, nói một câu: “Tạm biệt”, sau đó liền với lấy túi xách, đi ra khỏi phòng ngủ của Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên ngồi trên sofa, cuối cùng cũng không động dậy, trước đây, hẳn một mình ở trong biệt thự này, cũng không cảm thấy cô đơn, nhưng không biết có phải là do cô tới hay không, bây giờ cô đột nhiên đi mất, hẳn liền cảm thấy biệt thự này, trống rỗng đến dọa người.

Lục Cẩm Niên nghe thấy dưới lầu có tiếng khởi động xe truyền tới, hẳn dùng lực nắm chặt lấy máy tính, sau đó liền đứng dậy, đi đến trên giường, lật lên tìm một hồi, tìm thấy điện thoại của chính mình, gọi một cuộc điện thoại ra ngoài: “Ừm, anh cho cổng ra của biệt thự đóng lại, để người trực ban rời đi nửa tiếng, ừm, cảm ơn.”

Ngắt điện thoại xong, Lục Cẩm Niên liền khí định thần nhàn quay trở lại sofa, ngồi xuống, ôm máy tính lên, tiếp tục xử lí văn kiện gấp hôm nay công ty gửi tới.

Lục Cẩm Niên mỗi lần gõ một hàng chữ, đều nhìn sang điện thoại bên cạnh, đến lần thứ mười lăm hẳn ngừng đầu lên, màn hình điện thoại, quả nhiên sáng lên, Kiều An Hảo gọi tới.

Lục Cẩm Niên không vội bắt máy ngay, mà ngược lại không nhanh không chậm tiếp tục ở trên bàn phím gõ hết một hàng chữ, sau đó mới chậm chạp đưa tay ra, cầm điện thoại lên, trượt màn hình, bắt máy nghe: “Làm sao thế?”

“Cổng khu biệt thự của các anh đóng rồi, không có người trực ban, anh có thể ra vào không?” Âm thanh của Kiều An Hảo dịu dàng ấm áp, thông qua điện thoại, truyền đến tai Lục Cẩm Niên.

“Có”. Lục Cẩm Niên vẫn thành thực trả lời, sau đó liền đứng dậy, làm bộ như đang đi lục tìm đồ một hồi, còn cố ý làm ra một vài động tĩnh, truyền vào trong điện thoại qua tai Kiều An Hảo, cuối cùng liền cầm thẻ ra vào, nhìn hai cái, mặt không đỏ, khí không loạn quay ra người trong điện thoại, nói dối: “A, tôi vừa mới nhớ lại, mấy ngày trước lúc thay đồ, làm thẻ ra vào rơi ở trong khách sạn của đoàn phim, không cầm rồi.”

“Ah?” Kiều An Hảo kêu lên một tiếng: “Vậy tôi làm sao ra được đây?”

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, giống như thực sự đang nghĩ cách, qua một lúc, mới đem ý định vẫn luôn tính toán trong lòng, không nhanh không chậm nói ra: “Cô quay lại đây đi, tối nay không đi được, vậy thì cứ tạm ở lại đây.”

Kiều An Hảo không ra được khỏi biệt thự, nghĩ đi nghĩ lại, dường như cũng chỉ có thể như vậy, liền nói vào trong điện thoại “Vâng” một tiếng.

Lục Cẩm Niên không nói gì, dứt khoát ngắt điện thoại.

206. Chương 206: Sẽ Luôn Thích Cô Ấy Sao? (6)

Lục Cẩm Niên cúi đầu, nhìn thẻ ra vào trong lòng bàn tay mình, sau đó liền đi đến trước tủ mật mã, nâng tay lên, nhập mật mã, đem thẻ ra vào ném vào trong, đóng tủ mật mã lại, rồi thần định thong dong ngồi lại trên sofa, tiếp tục ôm lấy máy tính, xử lý công việc.

Ước chừng qua khoảng mười phút, Lục Cẩm Niên nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng xe, khóe miệng hần hần không được khe khẽ giương lên một chút, ngón tay cũng dừng lại trên bàn phím gõ chữ, sau đó đợi đến khi cửa ngoài tòa nhà truyền tới tiếng bước chân của Kiều An Hảo, ý cười nơi khóe miệng Lục Cẩm Niên mới thu liễm lại, biểu tình một giây biến chuyển thành bộ dạng chăm chú làm việc.

Kiều An Hảo sợ quấy rầy Lục Cẩm Niên làm việc, động tác nhẹ nhàng đi vào trong phòng ngủ, sau đó ngồi trên sofa vị trí tương đối xa Lục Cẩm Niên, cầm điện thoại lên tùy tiện lướt xem tin tức.

Dư quang nơi khóe mắt Lục Cẩm Niên, vẫn luôn chú ý đến Kiều An Hảo, hần trong lúc nhìn Kiều An Hảo nhàm chán dựa trên sofa cúi đầu ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ, cả người liền hơi ngừng lại một chút, sau đó quét đến chỗ thuốc Kiều An Hảo đặt bên cạnh mình vẫn chưa uống, sau đó liền làm bộ như nghĩ ra việc phải uống thuốc, đem máy tính đặt lại trên bàn trà, đứng dậy, đi đến một bên cầm lên một bình nước, uống thuốc, thuận tiện nhìn Kiều An Hảo một chút, đem điều khiển ti vi ném cho cô, sau đó tư thế nhàn nhã trở lại trên sofa, lại lần nữa ôm lấy máy tính.

Kiều An Hảo mở ti vi, đầu tiên đem âm lượng điều chỉnh nhỏ một chút, rồi mới cầm điều khiển, bắt đầu tìm kênh, cuối cùng chuyển đến một kênh phim ảnh, nhìn thấy đang phóng vấn nhà sản xuất Tôn, mà dưới góc dưới nhìn thấy có nhắc đến tiếp theo sẽ phát sóng bộ phim “Khuynh quốc khuynh thành”.

Bộ phim điện ảnh “Khuynh quốc khuynh thành”, là Lục Cẩm Niên lần đầu tiên đạt được giải ảnh đế điện ảnh, là một bộ phim cổ trang rất kinh điển, nhà sản xuất Tôn là người đầu tư, vậy nên Kiều An Hảo, liền đặt điều khiển xuống, đợi phóng vấn xong nhà sản xuất Tôn, để xem bộ phim điện ảnh kinh điển của Lục Cẩm Niên diễn.

Lục Cẩm Niên vẫn luôn chú ý đến việc Kiều An Hảo không ngừng chuyển kênh, cuối cùng lại dừng lại ở kênh có nhà sản xuất Tôn xuất hiện, dù cho gần đây, Kiều An Hảo và nhà sản xuất Tôn tiếp xúc không nhiều, nhưng Lục Cẩm Niên vẫn còn nhớ rõ ràng, nhà sản xuất Tôn có hứng thú với Kiều An Hảo... Thậm chí, Kiều An Hảo ban đầu còn vì việc nhà sản xuất Tôn cho cô vai nữ chính mà đưa ra việc hủy bỏ giao dịch với mình.

Lục Cẩm Niên sẽ không đem chính mình ra so sánh với nhà sản xuất Tôn, nhưng vẫn là muốn khiến cho người đàn ông có ý với Kiều An Hảo, trong lòng cô ấy, ấn tượng xấu đi một chút, liền trầm tư một hồi, giả như đang nói chuyện phiếm với Kiều An Hảo, không chú ý mở miệng nói: “Tôn tổng hình như cùng với Lâm Thi Ý, quan hệ có chút không bình thường.”

Kiều An Hảo dường như rất không thích Lâm Thi Ý, người có liên quan dính líu đến Lâm Thi Ý, hẳn là sẽ khiến cho cô ghét bỏ....

Quả nhiên giống như Lục Cẩm Niên dự đoán, lúc Kiều An Hảo nghe tới câu nói này, tuy không có biểu hiện quá rõ ràng, nhưng trên mặt, vẫn hiện lên một tia không vui.

Lục Cẩm Niên biểu tình một bộ bình thường, nhưng trên nét mặt, rõ ràng có một tia hài lòng lướt qua, sau đó liền tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính của mình.

Phòng sản xuất phim rất nhanh kết thúc, phim điện ảnh “Khuyên quốc khuyên thành” bắt đầu phát sóng, Lục Cẩm Niên lúc đó, so với bây giờ xem ra còn non hơn bây giờ nhiều, trên khuôn mặt thiếu đi một chút trầm ổn và nội liêm, tuy không được như phong thái hiện tại, nhưng vẫn đẹp trai đến mê đắm say người

207. Chương 207: Sẽ Luôn Thích Cô Ấy Sao? (7)

Lục Cẩm Niên hồi đó, kỹ thuật diễn xuất đã đến mức thuần tình như hỏa, dù cho là ánh mắt hay động tác, đều có thể đem yêu hận tình thù của nhân vật truyền tải đến tột cùng.

Kịch bản viết rất tốt, diễn viên diễn rất hay, đích xác là bộ phim kinh điển hiếm gặp, hẳn dựa vào bộ phim này, đạt được vị trí ảnh đế, cũng là danh hiệu về với người có thực lực.

Bộ phim điện ảnh này, Kiều An Hảo trước đây có xem một lần, nhưng hiện tại xem lại, lại vẫn như cũ xem đến say sưa nhập thần, lúc xem đến một nửa, điện thoại Lục Cẩm Niên đặt ở trên bàn, đột nhiên chấn động một cái, Kiều An Hảo quay đầu nhìn Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên đã cầm lấy điện thoại, bắt máy nghe điện thoại.

Điện thoại là do trợ lý gọi tới: “Lục tiên sinh, việc chiếc xích đu ngài cho tôi điều tra, đã có manh mối rồi.”

Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hảo đang ngồi xem tivi, không mở miệng nói chuyện, mà đóng máy tính lại, đứng lên, đi ra khỏi phòng ngủ, sau đó đóng cửa lại, mới nói với trợ lý bên kia điện thoại, hỏi một câu: “Manh mối gì?”

Dây buộc xích đu bị vật sắc cắt đứt, bởi vì tôi nhìn vết đứt trên dây rất mới, tôi còn xem lại bằng ghi hình ở sơn trang, nhìn thấy tiểu thư Lâm Thi Ý lúc quay phim ngày hôm đó, có đi theo hướng ra bãi cỏ, nhưng ở bãi cỏ đó, không lắp đặt máy quay, nên không thể nói được tiểu thư Lâm Thi Ý đi qua bãi cỏ đó, rồi thực sự làm đứt dây của xích đu, nhưng, ngoài cô ta ra, thì nhân viên công tác cũng đi vào trong rồi, vậy nên, cũng chỉ có cô ta có khả năng động tay động chân với xích đu. Tôi nghĩ nếu như không làm thì, tiểu thư Lâm Thi Ý có lẽ đã bỏ tiền ra mua chuộc người của tổ đạo cụ, khiến chúng ta không tìm được người, cũng không thể có được bằng chứng, vậy nên, Lục tiên sinh, ngài xem, sự việc nên giải quyết như thế nào?

Lục Cẩm Niên thực sự trong lòng đã có chút dự đoán, chỉ là thiếu bằng chứng chứng thực, suy từ lời của trợ lý, biết được cũng không có chứng cứ đầy đủ, nhưng hẳn chắc chắn khẳng định, xích đu ngày hôm đó, Lâm Thi Ý có động tay động chân.

Trong đáy mắt Lục Cẩm Niên, phút chốc hiện lên một tia sát ý, toàn thân đầy ý lạnh, theo sự biến đổi mà trở nên sắc bén, hẳn hơi hơi nheo mắt, nói với trợ lý của mình trong điện thoại: “Đã không có bằng chứng, vậy thì theo cách không có bằng chứng đối phó với cô ta.”

“Ý của Lục tiên sinh là?” Trợ lý đi theo Lục Cẩm Niên mấy năm này, ít nhiều cũng hiểu được cách nghĩ trong lòng Lục Cẩm Niên, vậy nên liền đem theo vài phần dò đoán, vài phần khẳng định nói: “Đem tiểu thư Lâm Thi Ý, tạm thời ”đông cứng” một thời gian?”

“Không phải là tạm thời, mà là trực tiếp.” sau khi Lục Cẩm Niên tiếp quản “Truyền thông Hoàn Ảnh, chưa từng ”đông cứng” bất cứ một nghệ sĩ nào, bởi vì hẳn cũng từ một nghệ sĩ mà trèo lên, vậy nên nếu dám nghệ sĩ đó thực sự phạm lỗi sai, hẳn cũng có thể bao dung được, đây là lần đầu tiên, hẳn trực tiếp hạ lệnh.

“Nhưng mà, hiện tại bộ phim ”Khuyên thành thời quang“, nhất thời sợ rằng không thể nào thay nhân vật được...”

“Vậy thì tìm biên kịch, đem cô ta và phần diễn của cô ta cắt đi ít nhất.”

“Vâng, Lục tiên sinh.”

Lục Cẩm Niên ngắt điện thoại, đứng ở hành lang hít sâu mấy cái, giải tỏa đi một chút tức giận trong lòng, mới thu liễm lại tất cả những cảm xúc bộc phát, quay trở lại trong phòng ngủ.

Lục Cẩm Niên nhàn nhạt lướt nhìn màn hình một cái, kết quả lại nhìn thấy trên màn hình đang có cảnh hôn nhau của mình và Tống Tương Tư, sau đó hắn liền quay đầu, vô thức nhìn Kiều An Hảo, phát hiện, người con gái mắt nhắm chú không rời nhìn màn hình, so với trước khi hắn rời đi, xem tivi còn chuyên chú, nhập tâm hơn nữa.

208. Chương 208: Sẽ Luôn Thích Cô Ấy Sao? (8)

Lục Cẩm Niên nhàn nhạt lướt qua màn hình, kết quả lại nhìn thấy trên đó đang chiếu cảnh mình cùng Tống Tương Tư hôn nhau, sau đó hắn liền quay đầu, vô thức nhìn Kiều An Hảo, phát hiện, người con gái ánh mắt nhắm chú không rời nhìn vào tivi, so với trước lúc hắn rời đi, còn chuyên chú, nhập tâm hơn nữa.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm Kiều An Hảo một hồi, ánh mắt lại chuyển về trên tivi, trên màn hình lớn, hắn và Tống Tương Tư hôn nhau vô cùng say sưa, dường như dùng tất cả tình cảm tâm tình.

Thực ra mọi người đều ở trong giới giải trí, ai cũng biết, đây chẳng qua chỉ là cảnh tượng giả diễn cho khán giả xem, mà trong giới giải trí không ít ngôi sao là vợ chồng, mọi người đều tận mắt nhìn một nửa của mình cùng đối thủ hôn thật, càng huống hồ, hắn chỉ là hôn giả, thực sự không hề có sự để ý nào.

Lúc trước, Lục Cẩm Niên cũng ngồi trong rạp chiếu phim, xem cảnh chính mình cùng người con gái khác hôn nhau, hắn cũng không có quá nhiều cảm nhận, chỉ là hiện tại Kiều An Hảo đang chằm chằm nhìn, hắn lại thấy trong lòng có sự hoảng loạn không rõ.

Lục Cẩm Niên không lên tiếng quấy nhiễu Kiều An Hảo, chậm rãi ngồi lại trên ghế sofa, cầm máy tính xách tay, nhập mật mã, đang chuẩn bị xem văn kiện cuối cùng chỉnh lý xong, vẫn là ngẩng đầu lên, nhìn xem trên màn hình đã chiếu xong cảnh hôn chưa, ngón tay nhẹ nhàng chà trên màn hình máy tính, vẫn là nhìn không được, ngữ điệu lạnh nhạt hỏi một câu: “Hay lắm à?”

Kiều An Hảo quay đầu, nghi hoặc nhìn Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên không nói chuyện, biểu cảm lạnh lùng nâng ngón tay lên, gõ hai cái vào bản cảm ứng, sau đó giơ tay lên, chống dưới cằm, nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính một hồi, liền hạ tay xuống, âm thanh lách cách bắt đầu đánh chữ.

Kiều An Hảo chớp chớp mắt, tưởng rằng lời vừa rồi của Lục Cẩm Niên không phải nói cho mình nghe, liền lần nữa quay đầu lại, tiếp tục xem phim, kết quả ánh mắt cô còn chưa tiếp xúc đến màn hình, liền nghe thấy người đàn ông ở bên cạnh, tiếng nói không có chút cảm xúc nào lần nữa bay tới: “Những thứ diễn trong phim, đều là do vị trí máy quay, có gì mà hay chứ.”

Thì ra hắn hỏi là cảnh hắn và Tống Tương Tư hôn nhau... Kiều An Hảo nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính một hai lần, sau đó mới mở miệng nói: “Dù cho là vị trí góc quay, nhưng anh và chị Tống Tương Tư nhan sắc đủ đẹp, thêm vào với khung cảnh tuyết giăng đầy trời, cảnh đẹp đến bùng nổ, nhìn vào vẫn rất thích mắt.”

Lục Cẩm Niên không tiếp lời, ánh mắt chăm chú vào máy tính, nghiêm túc chuyên tâm làm việc.

Kiều An Hảo quay đầu tiếp tục xem phim, sau đó nghĩ tới Lục Cẩm Niên vừa rồi nói với mình đều là do góc quay, nghĩ tới hồi trước mình và hắn quay cảnh hôn, đầu tiên đạo diễn nói cũng chỉ là cảnh hôn giả, còn

nói Lục Cẩn Niên sinh chưa từng quay cảnh hôn thật, thế là kìm nén không được hiếu kì quay đầu, hỏi một câu: “Tất cả những cảnh hôn trong phim của anh, đều là do vị trí góc quay sao?”

Lục Cẩn Niên ánh mắt không chuyển động nhìn máy tính, “ừm” với Kiều An Hảo một tiếng.

Mỗi một bộ phim Lục Cẩn Niên diễn xuất, Kiều An Hảo đều đã xem, dường như toàn bộ đều có cảnh hôn, thậm chí có những cảnh, nhìn vào rất giống hôn thật, Kiều An Hảo nhin không được đếm lại mấy bộ phim điện ảnh, hỏi: “”Vân đoan“, ”Thiên đường” đều là hôn giả sao?”

Lục Cẩn Niên gật đầu.

Kiều An Hảo cúi đầu nghĩ một chút, lại kể ra tên vài bộ phim nữa.

Lục Cẩn Niên vẫn gật đầu như cũ.

“Nhưng mà bộ phim ”Mê luyến” có cảnh giường chiếu.”

209. Chương 209: Sẽ Luôn Thích Cô Ấy Sao? (9)

Lục Cẩn Niên nhú nhú mày, động tác gõ trên bàn phím dừng lại, ngây ngốc một hồi lâu, mới nhớ ra được “Mê luyến” là bộ phim nào, sau đó mở miệng nói: “Bộ phim đó sao? Cảnh giường chiếu tìm người đóng thế.”

Kiều An Hảo trong lòng nhin không được nổi lên một tia vui mừng, lúc đầu khi cô trong rạp chiếu phim xem đến cảnh giường chiếu, trong lòng bởi vì người trên khắp thế giới đều nhìn thấy thân thể trần trụi của Lục Cẩn Niên, mà cảm thấy chua xót và khó chịu, nói đến nửa ngày, thì ra là có thể thân.

Lục Cẩn Niên rũ mi mắt xuống, tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính, kết quả còn chưa nhìn được mấy chữ, trong não lại hậu tri hậu giác phát hiện, Kiều An Hảo vừa rồi dường như đem hết tất cả những bộ phim hần diễn trong mấy năm này đếm ra một lượt, thậm chí đến những bộ phim như “Mê luyến” có số người xem rạp không cao, đến hần cũng không nhớ rõ, cô lại có thể nhớ trong đó có cảnh giường chiếu....

Lục Cẩn Niên nhin không được ngẩng đầu, nhìn Kiều An Hảo đang xem ti vi, hỏi một câu: “Cô hình như rất quan tâm đến phim tôi đóng?”

Nhịp tim Kiều An Hảo đột nhiên bị lỡ mất một nhịp, tay vô ý thức nắm chặt lại, hần không phải đã phát giác ra tâm tư nho nhỏ của mình chứ... Kiều An Hảo ánh mắt không chuyển nhìn vào màn hình ti vi, nỗ lực duy trì sự bình tĩnh của bản thân, sau đó nói: “Mỗi bộ phim anh quay, đều rất nổi tiếng, mọi người đều thích xem, tôi cũng không ngoại trừ, anh không biết sao, thực ra tôi còn là fan của anh nữa!”

Nói xong, Kiều An Hảo quay lại nhìn Lục Cẩn Niên mi mắt cong cong cười, cố tỏ ra nhẹ nhàng tiếp tục mở miệng, cố gắng che đậy tâm tình của chính mình: “Thế nào? Tôi đều đem những bộ phim của anh từng bộ, từng bộ kể hết ra rồi, đã tính là fan nào tàn chưa?”

Lục Cẩn Niên được mọi người gọi là “ông chồng quốc dân”, fans hâm mộ vô số, mê mẩn đến phát cuồng không phải là không có, nhưng fan như Kiều An Hảo này, khiến cho hần tâm tình vui vẻ lên rất nhiều.

Lục Cẩn Niên dứt khoát gập máy tính trước mặt lại, biếng nhác dựa vào ghế sofa, cùng Kiều An Hảo xem phim một lúc, sau đó lại mở miệng hỏi: “Vậy cô xem phim của tôi nhiều như vậy, thích nhất tôi diễn nhân vật nào?”

Kiều An Hảo cúi đầu, nghiêm túc nhớ lại, đến lúc Lục Cẩn Niên tưởng rằng Kiều An Hảo không nghe thấy câu hỏi của mình, chuẩn bị nhắc lại một lần nữa, Kiều An Hảo cuối cùng mới mở miệng, nói: “Thích nhất ấy à? Tôi thích nhất anh diễn ”Trường tương tư“.”

“Trường tương tư”

Lục Cẩn Niên lông mày hơi hơi nhú lại.

“Tuy anh trong đó chỉ diễn vai nam thứ, nhưng lại nổi bật hơn nam chính rất nhiều, nữ chính là chị gái anh, anh vừa thích lại vừa không thể thích, anh đem loại tình cảm ẩn nhẫn và khắc chế đó, biểu hiện rất tinh tế, sâu sắc”. Lúc Kiều An Hảo nói câu này, trên khuôn mặt nổi lên một tia thương cảm, thay vì nói, cô thích nhân vật trong phim, không bằng nói, cô và nhân vật ấy rất đồng cảm, cô thích Lục Cẩm Niên, lại bởi vì hắn không yêu cô, tình cảm yêu thích đó lại chỉ có thể trở thành bí mật chôn giấu nơi thâm sâu nhất trong đáy lòng, cô không dám bày tỏ, bởi vì sợ một khi bày tỏ rồi, chính là kết cục vạn kiếp bất phục, thay vì nói cô yêu đuối, không bằng nói cô sợ một đời một kiếp này cùng hắn sẽ không còn bất cứ liên quan gì nữa.

Những bộ phim kinh điển Lục Cẩm Niên quay, có “Khuyên quốc khuyên thành”, có “Phồn hoa như mộng”, cũng có “Vân đoàn” và “Thiên đường”, thậm chí “Phồn hoa như mộng” còn được mọi người bình luận là tác phẩm kinh điển trong trăm năm tới không thể nào vượt qua được, thậm chí hắn còn nhờ vào bộ phim đó, gặt hái được rất nhiều giải thưởng.

“Trường tương tư” là tác phẩm thành danh của hắn, trong bộ phim hắn chỉ diễn một vai nam phụ, bởi vì là nam phụ, cho nên không nhiều người nhớ đến.

210. Chương 210: Vẫn Sẽ Thích Cô Ấy Sao? [10]

Hắn cứ nghĩ, cô nhất định sẽ thích một vai hắn đảm nhận vai chính trong một bộ phim đặc sắc nào đó, lại không ngờ tới, cái cô thích lại là [Trường Tương Tư].

Bộ phim này, khiến cho hắn được biết đến rộng rãi, khiến cho hắn có đầy đủ năng lực cho cô một cuộc sống đẹp, cũng là từ bộ phim đó, hắn và cô, bắt đầu mỗi người một ngã, càng ngày càng xa.

Cho nên bộ phim này, là tình yêu của hắn, cũng là của hắn đau đớn.

Lục Cẩm Niên sưng sờ vài giây, mới nhẹ nhàng mà chớp mắt, mở miệng, giọng điệu có vài phần mơ hồ: “Bộ phim này, cũng là bộ phim tôi thích nhất, mà cũng là bộ phim tôi ghét nhất.”

“Vì sao?”

Ánh mắt Lục Cẩm Niên có chút bị thương, Kiều An Hảo không biết mình có nhìn nhầm hay không, mà từ trên khuôn mặt không cảm xúc của hắn, thấy được một tia thương cảm.

“Bởi vì, từ sau bộ phim này, tôi có tiền có danh, nhưng lại mất đi người con gái mà tôi yêu nhất.”

Mất đi người con gái mà hắn yêu nhất...

Kiều An Hảo nhíu mi, nhớ đến tối qua ở Kim Bích Huy Hoàng, mọi người hỏi hắn, nhiều năm như vậy đã từng thổ lộ chưa, hắn nói, đã, nhưng không thành công...

Kiều An Hảo do dự một chút, đem nghi hoặc trong lòng hỏi: “Anh là quay xong [Trường Tương Tư], đi tìm cô ấy thổ lộ, sau đó thất bại sao?”

Hắn đúng là đi, nhưng chính là, lời chưa nói ra, đã không còn tư cách để yêu cô nữa rồi.

Tay Lục Cẩm Niên tùy ý để trên đầu gối, dùng sức nắm lại, chớp chớp mi mắt, thật lâu sau, mới nhẹ nhàng “ừ” một tiếng, một lúc sau, còn nói thêm: “Có thể coi là như vậy.”

Kiều An Hảo thực sự ngạc nhiên với câu chuyện của Lục Cẩm Niên, mặc dù nghe xong trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu: “Sau đó, anh cùng cô gái kia vẫn giữ liên lạc chứ?”

“Có một thời gian mất liên lạc, sau đó lại liên hệ lại được.”

Câu trả lời này của Lục Cẩm Niên, đối với Kiều An Hảo mà nói, giống như rơi từ trên đỉnh núi xuống, lúc nghe được nửa câu đầu, trong lòng cô rõ ràng có chút vui mừng, nhưng đến câu sau, không khỏi tràn lên một cảm giác mất mát không nói nên lời.

Hóa ra bọn họ vẫn luôn giữ liên lạc... Không biết đến giờ đã tiến triển tới đâu? Sự nghiệp của hắn thành công như vậy, lại đẹp trai mê người, cô gái kia chắc chắn không thể cự tuyệt...

Kiều An Hảo đan những ngón tay với nhau, hoàn toàn không còn tâm tư nhìn ti vi, cô giả bộ lơ đãng thốt ra lời nói đùa, quay đầu, thoải mái nói với Lục Cẩm Niên:” Thật như tiểu thuyết, khi gặp lại đều là happy ending, anh cùng cô ấy chắc đã quay lại với nhau rồi đi?”

Hắn trong miệng nói là ám chỉ cô, nhưng cô lại không thể biết được.

Nhưng theo nét mặt này của cô, thì tựa hồ là không quan tâm tới hắn cùng người con gái khác, thậm chí còn thật tâm mong chờ hắn cùng cô gái kia cùng về với nhau.

Lục Cẩm Niên thoáng chốc, tâm tình trở nên u ám, hắn đột nhiên muốn đứng dậy, toan rời đi, nhưng lại nghĩ tới, hắn cùng cô 5 năm gặp lại, từ đó những lần ôn hòa, tâm tình nói chuyện phiếm chỉ đếm trên đầu ngón tay. Tất cả đều kết thúc trong căng thẳng, mà lúc này, hắn lại muốn phả vỡ nữa sao?

Lục Cẩm Niên dùng sức nắm chặt tay, chính mình áp chế tâm tình phập phồng xuống, mang theo vài phần bi thương nói:” Cô ấy đã kết hôn rồi.”

211. Chương 211: Vẫn Sẽ Thích Cô Ấy Sao? [11]

Lục Cẩm Niên dùng sức nắm chặt tay, chính mình áp chế tâm tình phập phồng xuống, mang theo vài phần bi thương nói:” Cô ấy đã kết hôn rồi.”

Nếu không phải Hứa Gia Mộc không xảy ra tai nạn lần đó, hắn hẳn không có cơ hội hay tư cách kết hôn với cô, trở thành vợ chồng?

Cho dù là chỉ đóng vai chồng hờ thể thân thay cho Hứa Gia Mộc, hắn cũng cam lòng.

Hôn nhân này, tuy hắn và cô ở cùng một nhà, nhưng là, xét đến thời điểm này, hắn bất quá cũng chỉ là một cái thể thân, thể thân của Hứa Gia Mộc mà thôi.

Hóa ra người con gái hắn thích, nguyên lai đã lấy người khác làm chồng, thảo nào tới hôm qua khi trở về nhà, hắn ôm cô, lại nói tại sao người cô gái ấy yêu lại không phải hắn.

Tối qua bởi vì một cô gái khác, cho nên hắn tâm tình không tốt, mới đến quán bar uống rượu?

Điều này làm cho Kiều An Hảo trong lòng vui mừng nhưng không tránh khỏi chút chua xót.

Kiều An Hảo ngập ngừng một chút, mở miệng hỏi:” Cô gái kia đã kết hôn rồi, vậy anh vẫn sẽ mãi thích sao?”

Lục Cẩm Niên ánh mắt thất thần, nghe đến câu nói này, đáy mắt đột nhiên xẹt qua một tia sáng, hắn nhìn vào mắt cô, rõ ràng chủ ý nói cho cô gái kia, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy, hắn là đang nói cho Kiều An Hảo nghe:” Sẽ.”

Lục Cẩm Niên trả lời chắc chắn như đinh đóng cột, không chút do dự, Kiều An Hảo thoáng có chút đau lòng, cô quay đầu đi, đưa lưng về phía Lục Cẩm Niên, cố làm cho giọng điệu trở nên bình tĩnh:” Nhưng là, cô ấy đã kết hôn, anh không thể cứ như vậy cả đời yêu cô ấy chứ?”

5 năm trước, hắn chỉ biết cô vĩnh viễn không thể thuộc về hắn, sau 5 năm, hắn không ngừng mà thuyết phục bản thân buông tha cho cô, nhưng là, thuyết phục 5 năm, hắn lại không thể buông mình từ bỏ.

Có lẽ tính cách đã như vậy, hắn vĩnh viễn không thể dừng lại được nữa, cũng không đủ can đảm tìm kiếm một tình yêu mới.

13 năm rưỡi, từ lúc cô đi vào trái tim hắn, sâu thật sâu, trong tim hắn đã không thể đón nhận thêm 1 ai khác.

Lục Cẩm Niên định thần, cười tự giễu, âm thanh nhẹ nhàng lại vài phần tao nhã, mang theo một tia bất đắc dĩ: "Tôi từng nghĩ rằng có thể không yêu cô ấy nữa... Nhưng là..." Lục Cẩm Niên thanh âm nhuốm đậm bi thương, khiến cho người nghe cũng không tránh khỏi đau lòng: "Tôi làm không được, tôi không thể thuyết phục được chính mình buông tay."

Kiều An Hảo lặng thinh, lại không biết phải trả lời ra sao.

Không gian nháy mắt trở nên im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng từ tivi truyền ra.

Lục Cẩm Niên tựa như cũng ý thức được mình vừa nói ra, có chút nặng nề, liền tìm bừa một cái chuyện khác trong giới giải trí nói ra.

Kiều An Hảo tuy rằng đáy lòng có chút khổ sở, nhưng cũng là cô gái mau quên, đối với chủ đề nhàm chán này nổi lên hứng thú, liền tiếp Lục Cẩm Niên vài câu, sau đó bắt đầu hướng Lục Cẩm Niên, hỏi lung tung về mấy scandal hot gần đây trên Weibo.

"Xx ngủ cùng xx thật sao?"

"Xx thật sự cảm sùng xx sao? Tiểu tam là xx hả?"

"Xx cùng xx thật sự ly hôn à?"

Lục Cẩm Niên cũng không buồn giữ bí mật, với Kiều An Hảo trả lời hết sức rõ ràng kiên nhẫn, thậm chí có giải thích một chút về mấy tin tức cho rõ ràng hơn, ngay cả quan hệ nội bộ của Hoàn Ảnh, cũng nói ra hết.

212. Chương 212: Vẫn Sẽ Thích Cô Ấy Sao? [12]

Ngoài cửa, bóng đêm đang dần phủ kín, không gian giữa sườn núi vốn đã im lặng, khi đêm xuống, sự im lặng càng rõ ràng hơn, âm thanh dịu dàng êm ái của cô cùng tiếng nói nhẹ nhàng thanh cao của hân vang vọng trong căn phòng, khiến cho không gian trở nên ấm áp lạ lùng.

Cả đời Lục Cẩm Niên cho tới giờ, có lẽ đây là lần đầu tiên cùng người khác trò chuyện lâu như vậy, tới khi hân nhận ra, phát hiện đã là đêm khuya.

Lục Cẩm Niên rất muốn cùng Kiều An Hảo như vậy mặc kệ trời đất mà tiếp tục, nhưng lại sợ cô mệt mỏi, nên liền chọn lúc dừng lại cuộc trò chuyện: "Khuya rồi, đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi."

Kiều An Hảo vốn không nghĩ tới sẽ ở lại đây, nên cái gì cũng không có mang, lúc Lục Cẩm Niên kêu đi tắm rửa, liền có chút khó xử nhũn mày, nghĩ ngợi tắm xong mặc cái gì cho được.

Lục Cẩm Niên dường như nhìn thấu lòng cô, nói xong câu kia, liền trực tiếp đi vào phòng thay quần áo, cầm bộ quần áo đi ra, đưa cho Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo vào phòng tắm, Lục Cẩm Niên bên ngoài mở máy tính, xử lý nốt đồng văn kiện còn dang dở, sau đó đứng dậy, đi xuống lầu.

Thời điểm Lục Cẩm Niên bưng một cốc sữa ấm về, Kiều An Hảo đã tắm tấp xong, từ trong phòng tắm đi ra, đang đứng trước bàn trang điểm, cầm máy sấy tóc

Cô tùy tiện mặc quần áo của hân, rộng thùng thình, tóc dài mềm mại thả sau lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn đa tẩy đi lớp trang điểm, so với lúc trang điểm nhìn trẻ con hơn mấy tuổi, quả thật chính là cái hình ảnh của cô hồi trung học trong trí nhớ của hân, giống như vậy.

Lục Cẩm Niên nghĩ đến, nhiều năm trước, hân cùng cô ở Hàng Châu ngủ cùng phòng 1 đêm, khuôn mặt trở nên có chút ôn nhu, đứng ở cửa, lẳng lặng ngắm Kiều An Hảo, đợi cô sấy khô tóc, liền đứng người lên, bước đến trước mặt cô, đem sữa đưa tới: "Uống sữa đi, này tốt cho giấc ngủ."

“Cám ơn.” Kiều An Hảo đón lấy, uống một hớp, sau đó lại chợt nhớ ra cái gì, mở miệng nói:” Anh có cái chăn dư nào không, cái kia, anh đang bị thương, tư thế ngủ của tôi có chút xấu, tôi nên ngủ sô pha thì hơn.”

Lục Cẩm Niên cùng Kiều An Hảo mỗi một lần quan hệ, đều là một lần giao dịch.

Mà đối với Lục Cẩm Niên, với cô gái hần yêu, như vậy là một chuyện hết sức bình thường, nhưng hần không muốn coi đó thành giao dịch.

Nhưng mà, nếu không có lý do đó, hần lại không còn lý do nào khác chạm vào cô.

Đêm nay không khí đang nhu thuận, hần cũng không ngu ngốc muốn phá hoại đi, cho nên nghe Kiều An Hảo nói như vậy, liền nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó đi vào phòng tắm.

Bởi vì phía sau lưng bị thương, Lục Cẩm Niên không thể tắm rửa, liền lau mặt qua loa, sau đó đi thay quần áo ngủ, lúc đi ra còn mang theo 1 cái chăn, đặt trên ghế sa lon.

Một màn này, thật giống như nhiều năm trước, như cái đêm kia ở Hàng Châu.

Kiều An Hảo bụng cóc sữa, nhịn không được thấp thỏm một chút, sau đó đem uống một hơi cạn sạch, sau đó đặt một chỗ, đi tới ghế, nhìn Lục Cẩm Niên nói:” Ngủ ngon.”

“Lên giường ngủ đi.” Lục Cẩm Niên chỉ giường, thản nhiên nói.

“Anh đang bị thương...” Kiều An Hảo nói xong, liền thả người lên ghế.

Lục Cẩm Niên nhú mày, mang theo vài phần sủng nịnh, liền trực tiếp cúi người, đem Kiều An Hảo bế lên, đặt xuống giường.

213. Chương 213: Bị Nghi Ngờ Yêu (1)

Lúc Lục Cẩm Niên đứng dậy, tầm mắt dừng ở Kiều An Hảo, bắt được cô đang mở to mắt nhìn mình, động tác liền dừng lại, cùng ánh mắt của cô trao đổi.

Không khí trong phòng nhất thời có chút ái muội.

Ánh mắt Lục Cẩm Niên nhìn theo Kiều An Hảo, càng ngày nóng rực, Kiều An Hảo cũng vì thế mà tim đập ngày càng nhanh.

Bỗng nhiên, bàn tay hần nhẹ nhàng nâng lên, lông mi Kiều An Hảo rung rung, nhịn không được chăm chăm nhắm mắt lại, sau đó cảm giác được sự ấm áp truyền đến từ ngón tay của hần, đụng đến hai gò má, nhẹ nhàng mà lướt qua.

Lông mi Kiều An Hảo khẽ rung hai phát, mới nhận ra Lục Cẩm Niên đang giúp mình lau đi sữa vương trên khóe môi, cô mở to mắt, nhìn đến ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Lục Cẩm Niên, còn có 1 tia ôn hòa:” Ngủ ngon.”

Lục Cẩm Niên nói xong, bàn tay còn đặt trên đầu Kiều An Hảo, xoa xoa một chút, mới đứng lên, đi về sô pha.

Kiều An Hảo nhất thời cảm thấy hô hấp trong nháy mắt cạn sạch, mặt ngốc ra nhìn chằm chằm trần nhà, lơ ngơ, mãi đến khi đèn ngủ bị tắt đi, cô mới định thần lại, nghiêng đầu, qua ánh đèn ngủ lơ mơ, nhìn lướt đến Lục Cẩm Niên đang ghé người vào sô pha ngủ.

Sau đó đáy lòng như có một hũ mật, ngọt ngào tràn ra.

Cô không kìm được lòng chui sâu mặt xuống chăn, hơi thở nháy mắt tràn ngập hương thơm nam tính của hần, nhớ lại 5 năm trước kia, ở Hàng Châu cô cùng hần ở chung một đêm, nghĩ lại nghĩ, cảm thấy thật giống nhau.

Đêm dù đã khuya, 2 người đều không có chút buồn ngủ nào, nhưng, không ai chịu mở miệng nói với nhau một câu.

Không khí trong phòng thật phần im ắng, có thể nghe rõ ràng tiếng hít thở của đối phương, thi thoảng còn nghe được tiếng côn trùng rả rích bên ngoài.

Qua rất lâu, Kiều An Hảo rốt cuộc cũng bị cơn buồn ngủ đánh bại, mơ màng ngủ mất.

Lục Cẩm Niên nằm trên ghế salon, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô gái nằm trên giường, lúc này mới động thân thể, chậm chậm đứng lên, đi đến bên giường, nhìn chằm chằm gương mặt say ngủ trên giường, khuôn mặt nhất thời trở nên ôn nhu.

Qua 1 hồi lâu sau, Lục Cẩm Niên mới vươn tay, dịu dàng đụng vào khuôn mặt mịn màng, sau đó cúi người xuống, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn xuống mi tâm, lưu luyến hồi lâu mới rời đi, sau đó cầm hộp thuốc lá, bước ra khỏi phòng ngủ.

Vết thương sau lưng của Lục Cẩm Niên, qua 4 ngày thì đóng vảy.

Mấy ngày này, Kiều An Hảo vẫn ở lại biệt thự Nghi Sơn của Lục Cẩm Niên.

4 ngày này, họ cứ ở bên nhau như vậy, 4 ngày, so với 13 năm này, có lẽ là số lần nói chuyện với nhau đã là nhiều nhất.

Cho đến ngày thứ 5, Lục Cẩm Niên nhận được điện thoại của trợ lý, báo công ty có hội nghị quan trọng, hai người mới từ biệt thự Nghi Sơn đi ra.

Lục Cẩm Niên trong nội thành còn có xe khác, cho nên lấy xe Kiều An Hảo đi.

Đường đến truyền thông Hoàn Ảnh là do Lục Cẩm Niên lái, đến bãi đỗ xe của Hoàn Ảnh, cả 2 người cùng bước xuống.

Lục Cẩm Niên đem chìa khóa xe trả lại cho Kiều An Hảo, đợi cho cô lái xe rời đi, mới xoay người hướng về phía thang máy.

Hắn căn bản không chú ý đến, ở nơi cách đó không xa, đã có 1 người khác nhìn được một màn này.

214. Chương 214: Bị Nghi Ngờ Yêu (2)

Kiều An Hạ bỏ lịch làm việc trong vòng 1 tuần, tính toán sẽ đi du lịch ở Maldives, nhưng cuối cùng Trình Dạng lại bận quay phim không thể đi, trong lúc gọi không nhận được trách móc vài câu, sau đó Trình Dạng lên tiếng nói:” Hay là em tới đoàn làm phim tham quan?”

Kiều An Hạ nghĩ tới mình cũng đã mất công xin nghỉ phép, ở lại trong thành phố cũng không có gì là khác nhau, ngập ngừng 1 chút liền gật đầu đồng ý.

Trình Dạng vừa đi tới truyền thông Hoàn Ảnh ký hợp đồng chiều nay, cho nên thuận đường rẽ vào chỗ Kiều An Hạ, sau đó hộ tống cô cùng đi tới truyền thông Hoàn Ảnh.

Xe vừa đậu tới bãi đỗ xe của Hoàn Ảnh, Kiều An Hạ ngồi ghế phụ bên cạnh, liền vươn tay ôm lấy cổ Trình Dạng, tặng cho hắn một nụ hôn sâu triền miên.

Trình Dạng một tay vòng qua ôm thắt lưng Kiều An Hạ, một tay tắt máy, lúc Kiều An Hạ chuẩn bị rời khỏi, liền đem cô ôm vào trong ngực, đưa về thể chủ động.

Nụ hôn dài gần 3 phút mới ngừng lại được, Trình Dạng cười khỏ, thở hỏ hỏ nói:” Giờ thì tốt rồi, Hạ Hạ, làm loạn lên như vậy, nhóm lửa trên người, giờ thì không ra khỏi xe được rồi.”

Kiều An Hạ mở miệng, không chút ngưng ngập tiếp tục tấn công 2 gò má của Trình Dạng, mới thả tay khỏi cổ hắn, qua gương xe sửa sang lại một chút, lại lấy ra son môi, đang chuẩn bị đem tô lại, xuyên qua kính chiếu hậu, lại thấy được một chiếc Porche đỏ quen thuộc.

Loại xe kia số lượng có hạn, toàn thế giới chỉ có vài chiếc, là ba của cô đã cố tình đặt tặng Kiều An Hảo nhân dịp sinh nhật 24 tuổi.

Kiều An Hạ vội vàng hạ kính cửa xe xuống, định chờ cô xuống xe lên tiếng gọi, thế nào lại thấy người đẩy cửa xe ra lại là Lục Cẩm Niên.

Câu “Kiều An Hảo” còn bên miệng chưa kịp phát ra nháy mắt bị nuốt ngược trở lại, trong mắt hiện lên ngạc nhiên, sau đó mới thấy Kiều An Hảo mở cửa xe bên kia bước xuống, đi tới trước mặt Lục Cẩm Niên, hai người không biết nói cái gì, sau đó Kiều An Hảo cầm lấy chìa khóa xe, lên xe rồi đi, còn Lục Cẩm Niên đứng im tại chỗ, nhìn chằm chằm theo hướng Kiều An Hảo rời đi một lúc lâu, mới định thần quay người đi tới phía thang máy.

Lục Cẩm Niên không phải không có xe, sao lại phải đi nhờ Kiều An Hảo?

Hơn nữa cô nhớ rõ Kiều An Hảo với Lục Cẩm Niên quan hệ vốn không quá quen thuộc, từ khi nào mà có thể ở hòa hợp cùng nhau như vậy?

Kiều An Hạ nhíu mày, cả người bỗng hốt hoảng.

“Hạ Hạ, Hạ Hạ?” Trình Dạng thấy Kiều An Hạ nhìn chằm chằm gương xe đến gần người, nhin không được vươn tay, vỗ vỗ má cô.

Kiều An Hạ hoàn hồn, quay đầu nhìn Trình Dạng, nghi hoặc “Dạ?” một tiếng.

Trình Dạng giọng nói ôn nhu: “Tự nhiên ngây ngốc gì vậy, xuống xe đi chứ.”

Kiều An Hạ lúc này mới giật mình gật gật đầu, tùy tiện trát một lớp son, cầm lấy đồ, xuống xe.

“Vừa mới thần thờ gì thế?” Trình Dạng bấm thang máy, hỏi Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ đã khôi phục lại tâm trạng như lúc đầu, cười tươi hướng phía Trình Dạng lắc đầu, nói: “Không có gì a.”

215. Chương 215: Bị Nghi Ngờ Yêu (3)

Trình Dạng lần này kí hợp đồng làm đại diện quảng cáo cho 1 hãng đồ ăn nhanh, có điểm tương tự với KFC, chủ yếu là tôm hùm.

Vì hợp đồng đã được người đại diện của Trình Dạng xem qua, nên Trình Dạng chỉ lướt qua 1 chút, liền đặt bút kí tên.

Thời điểm Trình Dạng ký tên xong, Kiều An Hạ liền cầm lấy bản hợp đồng nhìn lướt qua, nhìn đến thương hiệu mặt cũng không chút phản ứng, nhưng khi để ý tới ảnh chụp tôm hùm bên dưới, liền nói: “Tôm này Kiều Kiều thích ăn nhất, mấy lần nữa đêm bị nó kéo đi ăn rồi ấy.”

“Thế hả?” Trình Dạng nghiêng đầu, hướng về phía Kiều An Hạ cười ôn nhu, sau đó tiếp tục ký tên: “Anh đại diện thương hiệu này, ăn qua cũng không tệ, nếu cô ấy thích ăn, anh có thể đưa 2 người đi, miễn phí toàn bộ luôn nha.”

“Được.” Kiều An Hạ gật đầu: “nếu Kiều Kiều biết, nhất định sẽ rất vui.”

Trình Dạng không nói gì nữa, kiểm tra 1 chút lại bản hợp đồng, đảm bảo không có sơ suất liền đem tới trước mặt vị quản lý: “Nhờ anh.”

“Ờm khách khí, Trình tiên sinh.” Quản lý cười cười.

Trình Dạng gật đầu, nói một tiếng “gặp lại”, sau đó kéo tay An Hạ, xoay người định bước ra ngoài, kết quả nhìn thấy Lục Cẩm Niên đứng 1 bên, có vẻ đang chờ người kia tìm cho hợp đồng, Trình Dạng bước chân chậm lại, lên tiếng gọi: “Lục tiên sinh.”

Lục Cẩm Niên nghe được tiếng Trình Dạng, ánh mắt lãnh đạm không biểu cảm lướt qua Kiều An Hạ, nhẹ nhàng gạt đầu 1 cái, xem như là đáp lễ.

Nhân viên công tác đứng phía đối diện tìm thấy bản hợp đồng, liền đưa tới trước mặt Lục Cẩm Niên:” Lục tiên sinh, đây ạ.”

Lục Cẩm Niên không hé răng, đón lấy bản hợp đồng, lật vài trang, xác nhận đúng thứ mình cần tìm, sau đó liền quay gót chân, bước ra khỏi phòng.

Lục Cẩm Niên xử lý xong công chuyện, đã là 8 giờ tối, hắn đánh 1 cuộc điện thoại, cho trợ lý chuẩn bị xe, sau đó gác máy, nghĩ đến chuyện nghe được buổi chiều lúc bắt gặp Kiều An Hạ và Trình Dạng, liền lên tiếng:” Chờ chút.”

“Lục tiên sinh, ngài còn cần gì nữa ạ?”

Lục Cẩm Niên ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, sau đó nói:” cậu đi nhà ăn chỗ Trình Dạng làm đại diện, đóng gói 1 ít tôm hùm, chờ đoàn làm phim quay xong, chúng ta liền đi ăn khuya.”

Bình thường những lúc quay phim, nhà sản xuất và đạo diễn đều sẽ chi ra tiền mời mọi người ăn cái gì đó, Lục Cẩm Niên tuy rằng luôn xa cách lãnh đạm, nhưng cũng vẫn có 1 chút trách nhiệm, nên trợ lý cũng không nghi ngờ gì, nghe được chỉ thị của Lục Cẩm Niên liền trực tiếp làm theo.

Trợ lý tới quán gần nhất truyền thông Hoàn Ảnh đặt một phần lớn tôm hùm.

Đúng như dự đoán của Lục Cẩm Niên, lúc trở lại phim trường, đợi thêm 5 phút nữa thì quay phim cũng hoàn tất.

Trợ lý vội vàng tới chỗ đạo diễn, ghé tai nói nhỏ vài câu, sau đó đạo diễn cầm loa reo lên:” Mọi người dừng đi vội a, Lục ảnh đế hôm nay bao 1 bữa ăn khuya đây.”

216. Chương 216: Bị Nghi Ngờ Yêu (4)

Người trong đoàn làm phim vừa nghe đến được Lục Cẩm Niên khao ăn đêm, liền reo hò ầm ĩ.

Trợ lý vui vẻ phân phát cho mỗi người một hộp, được Lục ảnh đế khao ăn đêm, thật là làm cho người ta cảm động đến mức rơi nước mắt a, cho nên tất cả những người đang ở đó đều không ngần ngại mà chạy đến tham gia, cũng may là trợ lý mua khá nhiều, đủ chia cho mọi người.

Nhân viên công tác từ lúc nghe được có ăn khuya, liền ghép những chiếc bàn lại với nhau, thành cái bàn dài, mọi người cùng vây quanh bàn dài ngồi ăn.

Đêm nay Kiều An Hảo cũng có cảnh quay, thời điểm tẩy trang xong quay lại, bàn dài đã chật ních người, cô ngó đông ngó tây, Tổng Tương Tư ở 1 góc kia đã vẫy tay, gọi tên cô, Kiều An Hảo vội Triệu Manh đi qua, nhìn thấy giữa Tổng Tương Tư và Lục Cẩm Niên có 2 chỗ trống.

Triệu Manh nhanh chân ngồi xuống cạnh Tổng Tương Tư trước, Kiều An Hảo đành phải ngồi xuống chỗ cạnh Lục Cẩm Niên.

Thật may là trước đó cô và Lục Cẩm Niên đã ở chung với nhau vài ngày, đối diện lại với hắn, cũng không phải khấn trương lo lắng gì nhiều, ngược lại khi nhận được hộp tôm hùm, còn quay đầu, hướng về phía Lục Cẩm Niên cười rạng rỡ, mở miệng nói:” Cảm ơn Lục ảnh đế.”

Lục Cẩm Niên đầu đuôi không thêm mở miệng nói chuyện, mặt mày không có chút biến hóa, nhưng tay vẫn rút lấy 1 chiếc bao tay còn lại, đưa cho Kiều An Hảo.

Trình Dạng buổi chiều mang theo Kiều An Hạ trở về khu trung cư của mình trong thành lấy quần áo, lại bị Kiều An Hạ lôi kéo, hôn hít nhóm lửa.

Thời điểm xong xuôi đã là sắp tối, Trình Dạng gọi vài món bên ngoài, 2 người ăn uống xong, mới trở về đoàn làm phim.

Trình Dạng cho xe đứng ở dưới khách sạn, cầm điện thoại, tắt bản đồ, nhìn đến QQ loan ra cả đồng tin tức, nhấn vào mới biết được mọi người vẫn ở trường quay ăn khuya, liền quay đầu qua, hỏi Kiều An Hạ: "Phía trường quay mọi người đang tụ tập ăn khuya, có muốn tới 1 chút không?"

Đạo diễn nhìn tới Trình Dạng cùng Kiều An Hạ tay trong tay bước đến, tay vẫn cầm cang tôm, lớn tiếng gọi: "Trình Dạng, bên này."

Mọi người dồn dịch ra ngoài, để cho 2 người 2 cái vị trí trống.

Trợ lý Lục Cẩm Niên vội vàng mở cốp xe sau, cầm lấy 2 hộp tôm hùm, mang tới trước mặt Trình Dạng và Kiều An Hạ.

Do cay mà đạo diễn không ngừng hít hà, nói: "Cậu đúng là may mắn, đến muộn chút nữa là không còn tôm hùm của Lục ảnh để rồi!"

"Hóa ra là Lục ảnh để bao ăn đêm, thảo nào mà toàn bộ người trong đoàn phim đều tụ tập ở đây." Trình Dạng nói xong, liền mở hộp cho Kiều An Hạ, còn ân cần hỏi: "Có cần anh bóc cho không?"

Kiều An Hạ cười cười, sau đó tự mang bao tay, cầm lấy cang tôm, nhanh chóng lột vỏ.

Hồi chiều khi cô và Trình Dạng ở Hoàn Ảnh nói Kiều An Hạ thích tôm hùm, không để ý có Lục Cẩm Niên đứng một bên, đến buổi tối thì Lục Cẩm Niên mời toàn bộ đoàn làm phim ăn tôm hùm.

217. Chương 217: Bị Nghi Ngờ Yêu (5)

Có lẽ phụ nữ thường rất mẫn cảm, Kiều An Hạ cảm thấy tôm hùm của Lục Cẩm Niên này, là có 1 ẩn ý khác.

Cô theo bản năng lướt qua phía đối diện, phát hiện Kiều An Hạ cúi đầu, chuyên tâm ăn tôm, giống y những lần kéo cô đi ăn tôm ngoài quán. Lục Cẩm Niên ngồi bên cạnh, mặt vẫn lạnh băng, thủy chung không có mở miệng nói chuyện, mà tay vẫn thông thả bóc vỏ tôm, nhưng bóc xong lại không ăn, mà đem để vào chén của Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ tiếp tục giả bộ lơ đãng quan sát 2 người, trong lòng nhin không được có chút khẩn trương.

Kiều An Hạ thật sự rất thích ăn tôm hùm, bởi vì vậy mà cực kỳ chuyên tâm ăn, tuy trong hộp người khác còn lại nữa, trong hộp của cô lại đã trống trơn.

Kiều An Hạ liếm liếm môi, ngồi ghế, ánh mắt khẽ dịch chuyển, nhìn đến người khác vẫn còn đang ăn, nhin không được nuốt nước miếng.

Lục Cẩm Niên đem tôm hùm trong hộp bóc đến hết sạch, lúc này mới quay đầu nhìn tới Kiều An Hạ, cô vì ăn vội vàng, nên trên khóe môi dính chút tương ớt, hóng mọi người nói chuyện, cũng không chen vào, mà chỉ mở mắt to theo tay mọi người chuyển động, cực kỳ giống 1 đứa trẻ háu ăn, đáng yêu mà nhu thuận.

Lục Cẩm Niên đáy lòng như có dòng nước ấm chảy qua, khẽ chớp mắt che đi nhu hòa nơi đáy mắt, sau đó ôn nhu mở miệng nói: "Nhìn gì thế?"

Kiều An Hạ nghe tiếng Lục Cẩm Niên, lập tức đem ánh mắt tách khỏi tôm, sau đó hướng phía Lục Cẩm Niên lắc lắc đầu.

Kiều An Hảo còn chưa kịp mở miệng, Triệu Manh bên cạnh đã ngó đầu qua, giọng điệu trêu chọc giải thích:” Kiêu Kiêu thích nhất là tôm hùm, chắc là ăn chưa đủ, nên nhìn chăm chăm người khác ăn đó.”

Bị nói trúng tim đen, Kiêu An Hảo đỏ mặt, lập tức hướng phía Lục Cẩm Niên lắc đầu quầy quậy, phản bác:” Không có a.”

“Lục ảnh đế, anh xem, Kiêu Kiêu đang nói dối đấy!” Triệu Manh vẫn tiếp tục trêu chọc.

Kiều An Hảo mặt càng đỏ dữ hơn, liên tục lắc đầu phủ nhận.

Lục Cẩm Niên nhìn Kiêu An Hảo mặt đã đỏ tới mang tai, bộ dạng đáng yêu thập phần, sau đó rũ mi mắt, che lấp ý cười nơi đáy mắt, sau đó chỉ hộp tôm hùm đã bóc sạch sẽ trước mặt mình:” Nếu thích ăn thì lấy nó mà ăn.”

Kiều An Hảo run run, muốn mà không dám, nghĩ 1 đằng nói 1 nẻo:” Tôi thật sự ăn no rồi.”

“Tôi không thích ăn thứ này, cô không ăn thì vất đi đấy, nãy giờ là nhầm chán nên bóc chơi vậy thôi.” Lục Cẩm Niên thản nhiên giải thích, không đợi cô nói gì liền trực tiếp đem hộp của mình đổi lấy hộp trống của cô.

218. Chương 218: Bị Nghi Ngờ Yêu (6)

Tổng Tương Tư ngồi cạnh Triệu Manh, nghe được như vậy, liền phá lên cười, lộ mặt ra, nhìn chăm chăm sườn má lấm lấm của Lục Cẩm Niên, đem hộp tôm của mình đẩy qua, giọng điệu cợt nhả:” Lục ảnh đế, anh cũng bóc cái này luôn đi a. ”

Lục Cẩm Niên thản nhiên liếc mắt qua Tổng Tương Tư đang nhạo báng mình, định bơ đi, nhưng ánh mắt đánh sang thấy Kiêu An Hảo kia đang hết sức chuyên cần ăn tôm, tay lại nâng lên, đem cang cua trong hộp của Tổng Tương Tư, ưu nhã bóc vỏ, sau đó đặt vào hộp của Kiêu An Hảo.

“Haha.” Tổng Tương Tư cười rộ, hướng về phía Lục Cẩm Niên duy trì vẻ mặt lạnh nhạt nháy mắt mấy cái, sau đó đem hộp của mình về, vừa bóc vỏ, vừa cảm thán:” Bóc vỏ tôm đúng là 1 thú vui tao nhã a! Chẹp chẹp... thật sự là 1 thú giết thời gian hữu ích a...”

Nhân viên công tác đi dọn bàn, nói chuyện rôm rả, tuy Kiêu An Hảo và Lục Cẩm Niên ngồi ở đối diện, nhưng bởi vì xung quanh ồn ào, nên chỉ có thể ngẫu nhiên nghe được vài câu.

Lúc Lục Cẩm Niên nghiêng đầu, Kiêu An Hạ liếc nhìn tới Kiêu An Hảo, rồi lại quay về nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên thoát nhìn có vẻ chẳng có gì khác lạ, vẫn là lạnh nhạt cùng lấm lấm, nhưng không biết có phải cô ảo giác hay không, mà lại cảm thấy được từ Lục Cẩm Niên toát ra một sự ôn hòa ấm áp hiếm thấy.

Kiều An Hạ chính là đã nghe thấy Lục Cẩm Niên nói câu:” Tôi chỉ buồn chán bóc lung tung vậy thôi,” sau đó nhìn thấy Lục Cẩm Niên đem hộp tôm của mình đổi cho Kiêu An Hảo.

Từ lúc ngồi xuống, thấy Lục Cẩm Niên chỉ bóc mà không ăn, cô trong lòng đã có chút tò mò, nhưng khi nhìn thấy 1 màn này, cô bất chợt dâng lên một dự cảm mãnh liệt: tôm kia của Lục Cẩm Niên, từ đầu là có tình bóc cho Kiêu An Hảo.

Kiều An Hạ bỗng nhớ lại lần ở Kim Bích Huy Hoàng cùng Trình Dạng, đụng Lâm Thi Ý trong WC, Lâm Thi Ý đã nói bóng gió:” Vậy cô có dám chắc, người Lục Cẩm Niên kia yêu không phải là Kiêu An Hảo?”

Lúc ấy, cô thập phần tin tưởng, người Lục Cẩm Niên yêu tuyệt đối không phải là Kiêu An Hảo.

Nhưng tới bây giờ, cô lại có chút do dự.

Không biết có phải đáy lòng suy nghĩ loạn, Kiều An Hạ ngồi đó nhìn Lục Cẩm Niên với Kiều An Hảo đối diện, càng cảm thấy 2 người này có vấn đề.

Mấy năm nay, cô luôn tò mò, người con gái Lục Cẩm Niên yêu, rốt cuộc là người như thế nào, nhưng bây giờ Kiều An Hảo lại từ đâu mọc ra.

Kiều An Hạ trong đầu rồi thành 1 đoàn, nghi ngờ ngày càng lớn, cuối cùng phải dùng sức lắc đầu.

Cho dù mấy năm nay quan hệ giữa Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo duy trì tốt đẹp, nhưng dù sao 2 người cũng đã biết nhau nhiều năm, hơn nữa còn có Hứa Gia Mộc, hiện tại 2 người lại cùng 1 đoàn làm phim, thân thiết hơn chút ít là quá mức bình thường đi.

Lâm Thi Ý trước kia nói vậy là có mục đích, vì muốn nội bộ hai chị em họ mâu thuẫn, Kiều Kiều từ khi mất đi cha mẹ ruột, chỉ còn có cô là thân thiết nhất, làm sao cô có thể nghi ngờ cô kia chứ?

219. Chương 219: Bị Nghi Ngờ Yêu (7)

Kiều An Hảo nghĩ vậy, liền hít sâu vài hơi, đem mấy ý nghĩ kì quái vừa nảy dẹp khỏi đầu.

Kiều An Hạ chơi bởi ở đoàn làm phim 2 ngày, lúc ban đầu có chút cao hứng, nhưng chỉ được có vậy, liền chán, nên chiều ngày thứ ba, nhân lúc Kiều An Hảo không có lịch diễn, liền túm cô đi dạo phố.

Kiều An Hảo sau khi cha mẹ mất, được mang về nhà họ Hạ, cha mẹ Kiều An Hạ đối tốt vô cùng, khiến cho Kiều An Hạ đáy lòng có chút ghét bỏ, thậm chí còn có lần, Kiều An Hạ nào loạn 1 hồi, sau đó cha mẹ lại quay sang mắng cô khiến cô ủy khuất vô cùng, nhưng sau này lớn lên, biết được hoàn cảnh của Kiều An Hảo đáng thương nhường nào, mà Kiều An Hảo trước giờ luôn nhẫn nhịn mấy lần nháo của cô, liền muốn bù đắp lại cho Kiều An Hảo.

Bởi vậy mấy năm nay, Kiều An Hạ trong lòng luôn thấp thỏm, vẫn luôn đem chuyện của Kiều An Hảo trong lòng, tận lực đối tốt, muốn cảm giác tội lỗi trong lòng giảm đi chút ít.

Buổi chiều đi dạo phố, Kiều An Hạ chỉ cần nhìn thấy bộ nào đẹp mắt liền không chút do dự mua về cho Kiều An Hảo, cho đến cuối lúc rời shop quần áo, mang theo cả đống túi lớn túi nhỏ, mà trong đó 80% là của Kiều An Hảo.

Kiều An Hạ cùng Trình Dạng hẹn nhau buổi tối cùng ăn cơm, nên 4h chiều liền cho xe chạy quay trở về đoàn làm phim.

Hôm nay đường xá có vẻ đông đúc hơn mọi ngày, đường đi đã có phần bị tắc nghẽn.

Kiều An Hạ bản tính vốn nóng nảy, gặp phải trường hợp như vậy, liền có chút muốn mắng người, Kiều An Hảo ngồi bên cạnh sớm đã quen với Kiều An Hạ tính khí như vậy, vẫn ngồi điềm tĩnh bên cạnh, còn cầm di động lướt mạng, cuối cùng vẫn không nhịn nổi, quay sang Kiều An Hạ cười nói:”Chị, cư bình tĩnh 1 chút coi nào?”

Kiều An Hạ hừ mũi, không nói gì, vừa nhìn thấy đường có chút thoáng hơn, mắt liền sáng lên cầm vô lăng phóng xe đi.

Kiều An Hảo mắt vẫn nhìn điện thoại, đầu óc có chút vẩn vơ, liền đặt điện thoại xuống, chọn bữa cái để tài:”Chị gần đây là có mối quan hệ với Trình Dạng như thế nào, tốt chứ?”

“Tối đầu hay đó thôi.” Kiều An Hạ suy nghĩ, trả lời.

“Mỗi lần đều như vậy, chị thật là, từ trung học tới giờ có biết bao nhiêu bạn trai rồi? Tìm lấy 1 người thích hợp, đối tốt với mình, rồi kết hôn đi chứ, cha mẹ cũng mong lắm rồi đấy.”

“Kiều Kiều, họ thúc ép như vậy, đến cả em cũng muốn thúc ép chị nữa sao, thật là...” Kiều An Hạ còn chưa nói hết, bất chợt mở miệng hét lên:” Kiều Kiều, cẩn thận!”

Sau đó, cũng không chờ được Kiều An Hảo phản ứng, Kiều an Hạ liền vội vàng quay vô lăng, quặt xe sang 1 bên.

Thời điểm Trình Dạng nhận được điện thoại của Kiều An Hạ, đang cùng với Lục Cẩm Niên, Tổng Tương Tư, nhà sản xuất Tôn trong phòng đạo diễn thảo luận kịch bản.

Trình Dạng lấy điện thoại ra, thấy trên màn hình là số Kiều An Hạ, liền đối với mọi người trong phòng nói một câu “Thật xin lỗi”, sau đó đứng sang 1 bên, tiếp điện:” Hạ Hạ, sao thế?”

“Cái gì? Tai nạn xe?”

Nghe đến đây, vẻ mặt lạnh lùng của Lục Cẩm Niên thoáng cau mày.

220. Chương 220: Tình Yêu Sâu Sắc Bị Hoài Nghi (8)

Trans: ThjnNam

Cái gì, xảy ra tai nạn xe?

Lục Cẩm Niên bộ mặt lạnh lùng ngồi trên ghế sofa, nghe đến câu nói này, lông mày không tự chủ dương lên.

Kiều An Hảo buổi chiều cùng Kiều An Hạ ra ngoài...

Trong đáy mắt xưa nay vẫn luôn lạnh buốt của Lục Cẩm Niên, lướt qua một tia lo lắng, cơ thể vốn dĩ thả lỏng bỗng nhắc, hơi trở nên cứng nhắc, tập trung lực chú ý, nghe thấy âm thanh ồn nhuật, ấm áp của Trình Dạng truyền tới: “Có bị thương ở đâu không? Va chạm rất nghiêm trọng...”

Trình Dạng vừa mở cửa phòng đạo diễn, đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại, âm thanh bị ngăn cách phía sau, lông mày Lục Cẩm Niên càng nhăn dữ dội, cảm xúc trở nên có chút hỗn loạn.

Đạo diễn không vì sự rời đi của Trình Dạng, mà ngừng việc thảo luận, vẫn ở đó luôn miệng thao thao bất tuyệt, Lục Cẩm Niên rất bình tĩnh ngồi trên sofa, con người cũng không hề chuyển động tầm mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, có vẻ như đang hết sức chăm chú nghe ý kiến đạo diễn đưa ra, nhưng cũng lại giống lòng đã không ở đó.

Đạo diễn dường như nói mệt rồi, cuối cùng dừng lại, quay ra Lục Cẩm Niên ở đối diện mở miệng hỏi một câu: “Lục tiên sinh, ngài thấy kịch bản đổi như thế này thì thế nào?”

Lục Cẩm Niên không có bất kì phản ứng nào, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm ra bên ngoài cửa sổ.

Đạo diễn nhắc cốc trà trên bàn uốn một ngum, nhìn thấy Lục Cẩm Niên không nói gì, lại lần nữa gọi một tiếng: “Lục tiên sinh”.

Tổng Tương Tư nhăn mày, quay đầu qua, nhìn thấy Lục Cẩm Niên vẫn đang phát ngốc, liền đưa tay đập nhẹ vào cánh tay Lục Cẩm Niên, nhẹ giọng nói: “Nghĩ cái gì thế? Đạo diễn đang hỏi ý kiến anh đó.”

Lục Cẩm Niên “À” một tiếng, định thần lại, đầu tiên chớp chớp mắt, sau đó ánh mắt mới từ cửa sổ quay trở lại, vừa rồi hẳn chỉ nghĩ đến việc Kiều An Hạ xảy ra tai nạn xe, Kiều An Hảo không biết có trên xe không, liệu có bị thương không, vậy nên mới lơ đãng không nghe thấy một lời nào của đạo diễn, bây giờ hỏi ý kiến của hắn, hẳn làm sao mà biết được?

Ánh mắt Lục Cẩm Niên lạnh lùng quét một vòng những người ngồi trong phòng, một bộ mặt lạnh lùng gặt đầu, nghĩ một chút, lại mở miệng nói một câu “rất tốt”, sau đó liền rút điện thoại trong túi ra, muốn gọi điện cho Kiều An Hảo, kết quả Trình Dạng ra ngoài nghe điện thoại vừa hay đẩy cửa quay trở lại phòng.

“Thực sự rất xin lỗi, An Hảo gặp tai nạn giao thông, không đem theo giấy phép lái xe, phải đợi kiểm tra, nên tôi phải qua đó đưa giấy phép lái xe cho cô ấy.” Trình Dạng mở lời xin lỗi.

“Tại nạn giao thông, có nghiêm trọng không?” Tống Tương Tư quan tâm hỏi.

“Có lẽ không có vấn đề gì lớn.”

Câu trả lời của Trình Dạng khiến Lục Cẩm Niên dùng lực nắm môi một chút, cánh tay đang cầm điện thoại, bất giác nắm chặt lại, có lẽ không có vấn đề lớn... thế nào gọi là “có lẽ”?

Lục Cẩm Niên quay đầu, nhìn Trình Dạng đang cầm áo khoác, vẻ mặt thản nhiên đứng dậy, cũng nhấc áo khoác của mình lên: “Vừa hay tôi có chút việc, cũng phải vào thành phố một chuyến, trợ lý lái xe đi mất rồi, cậu thuận đường cho tôi đi nhờ một chút”.

Trình Dạng và Lục Cẩm Niên từ trong khách sạn đi ra, lúc Trình Dạng móc chìa khóa xe, chuẩn bị lên xe, Lục Cẩm Niên lại nói: “Đưa chìa khóa cho tôi, tôi lái”.

Trình Dạng ngây ra một chút, cũng không phản đối, đem chìa khóa xe của mình đưa cho Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên vừa khởi động xe, vừa hỏi: “Chỗ xảy ra tai nạn là ở đâu?”

“Ở nam Tứ Hoàn.”

Trình Dạng còn chưa nói xong, Lục Cẩm Niên đã đạp chân ga, tốc độ cực nhanh đánh tay lái, lái xe đi.

221. Chương 221: Tình Yêu Sâu Sắc Bị Hoài Nghi (9)

Kiều An Hảo cả người đều bị xô về phía trước, cũng may có dây an toàn, người không bị lao vào cửa kính chắn gió phía trước, cô mới vừa ngồi vững còn chưa định thần, đã liền quay đầu nhìn sang Kiêu An Hạ ngồi bên cạnh: “Chị, chị không sao chứ?”

Kiều An Hạ hai tay nắm chặt vô lăng, thở mạnh ra mấy hơi, mới ổn định lại tinh thần, nhìn Kiêu An Hảo lắc lắc đầu: “Chị không sao.”

Sau đó ngẩng đầu, nhìn về chiếc xe bị đâm phía trước, là một chiếc Audi A4L màu đỏ.

Kiều An Hảo xuống xe trước, đầu tiên xem xét tình hình đầu xe bị đâm, vẫn còn khá ổn, chỉ là thùng xe bảo vệ bị đâm móp thối.

Kiều An Hạ xuống xe, cũng không liếc mắt nhìn qua tình trạng xe, liền trực tiếp đi đến trước chiếc Audi A4L, giơ tay lên gõ vào cửa xe, đợi khi cửa xe hạ xuống, Kiêu An Hảo trước tiên xin lỗi chủ xe, sau đó mới mở miệng hỏi: “Chúng ta tự thương lượng hay báo cảnh sát?”

Chủ chiếc Audi A4L là một cô gái trẻ hơn hai mươi tuổi, ăn vận thời trang, tóc uốn lộn xoăn, có thể là do vụ đâm xe xảy ra quá đột ngột, sắc mặt bị dọa cho hơi trắng bệch, cô ta cũng không nhìn đến tình trạng vụ đâm, mở miệng nói cũng là giọng điệu ôn hòa và khách khí: “Tôi đã báo cảnh sát rồi, còn về sửa xe, cứ theo bảo hiểm đi.”

Kiều An Hạ thản nhiên cười, liền từ túi đem theo bên mình, lấy ra một tấm danh thiếp, đưa qua cho chủ xe: “Đây là cách thức liên hệ của tôi.”

Cảnh sát giao thông rất nhanh tới nơi, đầu tiên chụp lại ảnh hiện trường, sau đó để hai bên đưa xe vào lề đường, sau khi ghi lại số hiệu của hai chiếc xe, liền yêu cầu xuất trình giấy phép lái xe.

Kiều An Hạ lục trong túi sách một hồi, mới nhớ ra, bằng lái bị cô để trong một cái túi khác ở phòng khách sạn của Trình Dạng, do đó chỉ có thể gọi điện cho Trình Dạng.

Chủ xe Audi dường như có chuyện gấp, đợi xử lý xong, liền lái xe rời đi.

Còn chuyện khác cần phải xử lý, cảnh sát để Kiêu An Hạ cùng Kiêu An Hảo ở tại chỗ đợi.

Đội được khoảng bốn mươi phút, Kiều An Hạ lẳng lặng nhìn hồng tinh dần dần tiêu hao sạch sẽ, có chút nhàm chán ngẩng đầu lên, nhìn qua kính chiếu hậu, vừa hay nhìn thấy chiếc xe của Trình Dạng, tốc độ cực nhanh từ phía sau lao đến.

“Trình Dạng đến rồi”. Kiều An Hạ nói, người cũng đã xuống xe. Lúc đó xe của Trình Dạng, vù vù vàng đỏ lại phía sau xe Kiều An Hạ, cửa xe ở bên ghế điều khiển đẩy ra trước, nhưng người xuống xe lại là Lục Cẩm Niên.

Dù cho Kiều An Hạ từ sau lần trước bị Lục Cẩm Niên từ chối, cũng chưa từng nói chuyện với Lục Cẩm Niên, nhưng hiện tại nhìn thấy hắn vậy mà lái xe của Trình Dạng tới, vẫn là nhân mày, nghi hoặc hỏi một câu: “Lục Cẩm Niên, sao lại là anh?”

Kiều An Hảo ngồi trong xe, nghe đến tên của Lục Cẩm Niên, vô thức đem đầu từ điện thoại ngẩng lên, nhìn thấy Lục Cẩm Niên ở ngoài xe, sau đó cắn môi một chút, đẩy cửa bước xuống xe.

Lúc này Trình Dạng cũng đã xuống xe, trong tay cầm giấy phép lái xe của Kiều An Hạ, đi tới, ngữ điệu ôn hòa tiếp lời của Kiều An Hạ, giải thích nói: “Xe Lục tiên sinh bị quản lý lái đi rồi, anh ấy có chuyện trong thành phố, anh thuận đường đưa anh ấy đi.”

Trình Dạng nói xong, quay đầu, lại nói với Lục Cẩm Niên: “Lục tiên sinh, hay là anh lái xe tôi đi? Tôi lái xe đưa hai người đó quay về đoàn phim?”

Lục Cẩm Niên từ lúc Kiều An Hảo xuống xe, ánh mắt liền hoàn toàn dừng lại trên người cô, nghe tới lời nói của Trình Dạng, vẻ mặt khẽ biến động một chút, tiếp tục nhìn Kiều An Hảo xem xét một lượt, xác định cô không sao, mới quay đầu, nhìn Trình Dạng lắc đầu: “Không cần đâu, tôi tự bắt xe.”

222. Chương 222: Tình Yêu Sâu Sắc Bị Hoài Nghi (10)

Trans: ThjnNam

Nói xong, Lục Cẩm Niên liền quay người, rải những bước dài về bên đường, giơ tay lên, vẫy vẫy cái, vừa hay có một chiếc xe trống đi tới, hắn mở cửa xe, cúi mình ngồi vào trong, chiếc xe rất nhanh biến mất trong dòng xe cộ.

Từ lúc hắn xuất hiện, đến lúc hắn đi, cũng chỉ hai phút ngắn ngủi, một câu cũng không nói gì, giống như thực sự có chuyện trong thành phố, nhân tiện đi nhờ xe một đoạn.

Kiều An Hảo một phần là do buổi tối còn cảnh quay phải thực hiện, phải nhanh quay trở về tổ phim, thứ hai là không muốn làm bóng đèn của Trình Dạng và Kiều An Hảo, nên ba người liền chia thành hai ngã, Trình Dạng đưa Kiều An Hạ đến địa điểm ban đầu dự định ăn cơm tối, còn Kiều An Hảo thì lái chiếc xe bị đâm có chút thê thảm của Kiều An Hạ, quay trở về sơn trang trước.

Ăn xong cơm tối, Kiều An Hảo liền đến trường quay, hóa trang, thay y phục, đợi đến lúc tất cả chuẩn bị xong, vẫn còn cách thời gian quay phim nửa tiếng.

Nhân viên đang chuẩn bị đạo cụ, trường quay bận rộn tấp nập, những diễn viên khác đều đang hóa trang, Triệu Manh đột nhiên bụng khó chịu đi ra nhà vệ sinh, Kiều An Hảo một mình có chút chần chừ, liền nhìn xung quanh bốn phía trường quay, đi quanh một vòng.

Sơn trang vốn dĩ là khu nghỉ ngơi ngoại thành nổi tiếng, phong cảnh tuyệt đẹp, ban đêm đèn màu thấp lên, càng trở nên rực rỡ lung linh, Kiều An Hảo đạp trên con đường nhỏ rải đá cuội, đi thơ thẩn về phía trước, kết quả đến lúc đến đỉnh dừng chân ở giữa sơn trang, Kiều An Hảo nhìn thấy Lục Cẩm Niên một mình đứng đó, nhìn vào ngọn hải đăng đối diện giữa đình, giống như đang nghĩ điều gì đó.

Tối nay Lục Cẩm Niên cũng có cảnh quay, nên hắn từ trong thành nhanh chóng quay trở lại, Kiều An Hảo cũng không có gì kinh ngạc.

Kiều An Hảo dừng bước chân, nhìn Lục Cẩm Niên, trong lòng do dự một chút, cuối cùng vẫn tiến thêm mấy bước, chậm chậm bước lên bậc thềm, đi tới đình nghỉ.

Lục Cẩm Niên dường như ý thức được có người lại gần, liền quay đầu lại một chút, nhìn thấy Kiều An Hảo, đầu tiên hơi ngây, sau đó liền nhanh chóng dụi tắt điều thuốc trong tay mình.

Nếu như đổi lại là Kiều An Hảo trước đây, sẽ tuyệt đối không dám chủ động tiến tới bên cạnh Lục Cẩm Niên, có thể do lúc hắn bị thương ở cùng với hắn mấy ngày, khiến cho cô cảm thấy quan hệ giữa cô và hắn, không còn xa cách lạnh lùng như vậy, có chút giống như khi còn cao trung, tuy không thể tới mức vô cùng thân thiết, nhưng vẫn gặp mặt, lại có thể nói với nhau vài câu.

Kiều An Hảo bước đến khoảng cách Lục Cẩm Niên một mét, liền dừng lại, sau đó thoáng có chút căng thẳng túm lấy váy, nghiêng đầu, nhìn Lục Cẩm Niên cười một chút, giọng mềm mại nói: “Anh trang điểm xong rồi sao?”

Lục Cẩm Niên giống như rất ngạc nhiên việc Kiều An Hảo chủ động bắt chuyện với mình, tinh thần hơi hoảng hốt một chút, rất nhanh gạt đầu, khẽ khẽ “ừ” một tiếng, qua một lúc, lại bổ sung nói: “Con trai hóa trang nhanh.”

Tuy rằng hắn chỉ trả lời cho cô năm chữ, nhưng trong lòng Kiều An Hảo đã nổi lên mấy tia ngọt ngào, giống như hồi cao trung, cô thường ở đi qua vườn trường nơi hắn thường xuất hiện, sau đó lúc gặp được hắn, liền chủ động chào hỏi hắn một câu, nghe thấy tiếng hắn đáp lại, trong lòng cô, cũng giống như hiện tại, kích động hân hoan.

“Nhưng mà, anh đẹp trai như vậy, dù cho không trang điểm, lên hình cũng sẽ vượt xa những người khác.”

Lục Cẩm Niên cong môi cười, sau đó quay đầu, ánh đèn xung quanh rực rỡ, nhìn Kiều An Hảo, cơ hồ rất không để ý hỏi: “Chiều nay, tôi nghe Trình Dạng nói, em và Kiều An Hạ bị xảy ra tai nạn giao thông?”

223. Chương 223: Tình Yêu Sâu Sắc Bị Nghi Ngờ (11)

Kiều An Hảo trả lời: “Là bị đâm xe.”

Lục Cẩm Niên thuận theo lời của Kiều An Hảo, không nhanh không chậm hỏi: “Người không sao chứ?”

“Không sao.” Kiều An Hảo khẽ chớp mắt, quay đầu lại thuận theo hướng nhìn vừa rồi của Lục Cẩm Niên, đột nhiên phát hiện ngọn hải đăng đối diện, từ góc độ này nhìn sang, khung cảnh đẹp như trong mộng.

Kiều An Hảo nhìn một lúc, nghĩ tới vết thương sau lưng Lục Cẩm Niên, liền nhẹ giọng hỏi: “Anh thì sao?”

“Hử?” Lục Cẩm Niên hỏi lại một câu.

“Vết thương sau lưng anh thì sao? Khỏi chưa?”

“Khỏi rồi.” Lục Cẩm Niên ngữ điệu nhàn nhạt, khiến người khác không nghe ra được một chút nào cảm xúc.

Kiều An Hảo trầm mặc một hồi, nghĩ tới Lục Cẩm Niên cứu mình, tuy là vì Hứa Gia Mộc, nhưng cô vẫn chưa nói cảm ơn một lần nào, vì vậy liền nhẹ giọng nói một câu: “Cảm ơn anh.”

Lục Cẩm Niên đương nhiên biết Kiều An Hảo cảm ơn là vì việc gì, hắn không nói lời nào, cũng không nhìn Kiều An Hảo, chỉ là hai tay đút túi, tư thế ưu nhã đứng một bên, lẳng lặng ngắm nhìn ngọn hải đăng phía xa, khóe môi lại câu lên một nụ cười đậm nhạt, qua một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Không có gì.”

Kiều An Hảo nghe thấy câu “Không có gì” chậm chễ cả một khoảng thời gian dài của Lục Cẩm Niên, không tiếp lời, hai tay lại chống lên lan can bạch ngọc trước mặt, ngẩng đầu, nhìn lên ánh đèn trên đỉnh sáng nhất của ngọn hải đăng, mặt mày cong cong vẽ ra một nụ cười.

Gió đêm ẩm áp, ngọn đèn lung linh, cả không gian yên tĩnh, hai người tuy không nói gì, nhưng trong lòng lại có một niềm hạnh phúc và thỏa mãn khó nói rạo rực.

Không biết qua bao lâu, Lục Cẩm Niên mới thu ánh mắt từ phía xa trở về, nhàn nhạt cất tiếng nói: “Cũng sắp bắt đầu ghi hình rồi, đi thôi.”

Kiều An Hảo gật gật đầu, quay mình trở lại.

Lục Cẩm Niên liền theo phía sau Kiều An Hảo, bước chân không nhanh không chậm, hai người một trước một sau, không có nhiều lời, một con đường sỏi đá quanh co, lại bị hai người bước đi trên đó biến thành một dải đẹp dễ động lòng.

Về đến trường quay, Kiều An Hảo mới biết, Trình Dạng và Kiều An Hạ đã từ trong thành phố quay trở lại.

Bởi vì phải quay phim ngay, đạo diễn gọi bọn họ tới nói yêu cầu quay phim, vì vậy Kiều An Hảo căn bản không kịp tới chào hỏi Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ vốn dĩ đang cùng Trình Dạng nói chuyện quay xong bộ phim này, đợi Trình Dạng có thời gian thì đi đâu chơi, kết quả lại nhìn thấy Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên người trước người sau từ rừng cây phía đối diện đi tới, biểu cảm trên mặt cô hơi ngưng lại, hứng thú cùng Trình Dạng tiếp tục nói chuyện phút chốc liền giảm đi rất nhiều, liên tiếp xao nhãng, thậm chí thỉnh thoảng còn thất thần, căn bản không nghe thấy lời Trình Dạng.

Cảnh quay tối nay là Tổng Tương Tư, Lục Cẩm Niên với mấy diễn viên quan trọng trong đoàn, thưởng thức Kiều An Hảo tập trung luyện tập một điệu nhảy, mà điệu nhảy này, là Kiều An Hảo chuẩn bị cho bữa tiệc hàng năm của công ty, làm tiết mục chủ chốt.

Yêu cầu của kịch bản là điệu nhảy của Kiều An Hảo rất đẹp, mọi người đều nhìn ngắm đến thất thần, chỉ có Lục Cẩm Niên, nhận được tin nhắn của người con gái đã từng yêu sâu nặng, sau đó vì chọn lựa, rõ ràng có chút không được tập trung, cuối cùng, đợi đến khi Kiều An Hảo nhảy đến đoạn đặc sắc nhất, hắt lại quay mình bỏ đi.

Kiều An Hảo từng học qua vũ đạo, mấy năm này cũng không bị mai một, mà giáo viên vũ đạo trong đoàn phim cũng đã cầm tay chỉ dạy trước cho cô điệu nhảy tối nay cần diễn, động tác không hề khó, vậy nên đối với cô mà nói, cũng chỉ là một chuyện đơn giản.

Theo chỉ thị của đạo diễn, mọi người lần lượt nhập vai, đem ánh mắt toàn bộ đều đặt lên người Kiều An Hảo.

224. Chương 224 + 225: Tình Yêu Sâu Sắc Bị Hoài Nghi (12 + 13)

Chương 224: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (12)

Trans: ThjnNam

Kiều An Hảo một thân váy đỏ, để chân trần, đứng trên mặt sàn đá cẩm thạch lớn tinh khiết, nhẹ nhàng nhảy múa.

Đạo diễn thiết kế bối cảnh vô cùng đẹp dễ, sau lưng là cửa sổ sát đất rộng mở, bên ngoài khung cửa là ngọn hải đăng lung linh, rèm cửa màu trắng, tường màu trắng, đến cả mặt sàn cũng là màu trắng, chỉ có duy nhất váy Kiều An Hảo là màu đỏ, màu sắc tương phản mạnh mẽ, làm nổi bật lên dáng múa của Kiều An Hảo, chói mắt lạ thường.

Để giúp cho Kiều An Hảo càng dễ dàng nhập thần vào điệu múa hơn, còn đặc biệt mở nhạc nền.

Toàn bộ hiện trường quay phim, ngoài tiếng âm nhạc ưu mỹ, cũng không hề có bất cứ âm thanh nào khác.

Hạ eo, nhấc chân, vút bay, váy đỏ phiêu dật, tà váy bông bênh.

Cô không đi giày, đôi chân nhỏ bé, khéo léo, dưới sự trợ giúp của váy đỏ, tựa như sứ trắng.

Lục Cẩm Niên đứng ở bên cạnh Tổng Tương Tư, đầu tiên rút điện thoại ra, làm ra dáng vẻ như đang xem tin nhắn, sau đó có chút nóng lòng ngẩng lên nhìn Kiều An Hảo, kết quả trong khoảnh khắc nhìn thấy Kiều An Hảo nhảy múa phiêu dật trước cửa sổ, biểu tình của hắn liền ngưng lại.

Vốn dĩ Lục Cẩm Niên lúc này, muốn lại cúi đầu xuống nhìn điện thoại, nhưng hắn lại vẫn chăm chú nhìn điệu múa của Kiều An Hảo, thậm chí trong đầu sớm đã quên mất bản thân lúc này đang quay phim, trong lòng lại có một luồng cảm xúc sôi nổi cuộn trào không nói thành lời.

Đạo diễn ở phía xa thông qua máy quan sát nhìn thấy một màn này, lông mày chau lại, tưởng rằng Lục Cẩm Niên đột nhiên sáng tạo thêm kịch bản, cũng không hô “cắt”.

Nhưng mà qua một lúc lâu, Lục Cẩm Niên cũng vẫn như cũ không có phản ứng nào. Tổng Tương Tư đứng bên cạnh Lục Cẩm Niên, phát giác ra người đàn ông đứng bên cạnh mình thật lâu cũng không hề có động tĩnh, mơ hồ phát hiện được bất thường, liền quay đầu nhìn Lục Cẩm Niên một chút, phát hiện hắn cứ nhiên lại đang xuất thần, sau đó vô thức nhìn qua phía đạo diễn, nhìn thấy đạo diễn đang nhăn mày, hiển nhiên là đang không vui.

Tổng Tương Tư khẽ động ánh mắt, giả vờ như không cần thận, đưa tay qua một chút, sau đó cốc nước cầm trong tay “choang” một cái rơi xuống đất, vỡ thành vô số vụn nhỏ.

Tiếng vỡ vụn này, thức tỉnh được Lục Cẩm Niên.

Đạo diễn buộc phải hô “Cắt”.

Tổng Tương Tư không đợi đạo diễn lên tiếng, liền nở nụ cười, phóng khoáng nói: “Thực xin lỗi, vừa rồi không tập trung, làm lại một lần nhé, tôi đảm bảo sẽ không để xảy ra chuyện ngoài ý nữa.”

Thái độ của Tổng Tương Tư rất tốt, đạo diễn cũng không nói gì, ra hiệu cho nhân viên tiến lên trang điểm.

Tổng Tương Tư nhân lúc mọi người hỗn loạn, nhẹ nhàng nghiêng đầu, nhỏ giọng nhắc nhở bên tai Lục Cẩm Niên một câu: “Lục đại ảnh đế, tuy rằng điệu múa của tiểu thư Kiều An Hảo thực sự là rất đẹp, nhưng xin anh nhớ cho, anh hiện tại đang quay phim, anh lẽ nào muốn cho tất cả mọi người trong đoàn phi đều biết, anh là có ý với tiểu thư Kiều An Hảo sao?”

Lời của Tổng Tương Tư ngắn gọn nhanh chóng, nói xong, trực tiếp quay mình, rời đi.

Biểu hiện của Lục Cẩm Niên cũng không có biến hóa gì quá lớn, thế nhưng trong lòng, lại có chút âm thầm kinh động.

Hắn vừa rồi cứ nhiên quên mất bản thân đang quay phim, chăm chú nhìn Kiều An Hảo cũng coi như xong đi, thậm chí thân thể còn nổi lên cảm giác... nếu như không phải là vừa rồi Tổng Tương Tư phản ứng nhanh làm đổ cốc nước, sợ rằng thực sự như cô ta nói, hắn liền cứ như vậy, trước mặt tất cả mọi người trong tổ phim, bộc lộ hết lòng dạ của mình...

Những năm này, hắn luôn tưởng rằng mình có thể che giấu rất tốt, nhưng đến hiện tại hắn mới phát hiện, thì ra, là hắn quá dễ cao khả năng tự khống chế của bản thân, hoặc có thể nói, hắn trước giờ đối với người con gái tên Kiều An Hảo này, không hề có một chút lực kháng cự.

Lục Cẩm Niên nhắm mắt lại, âm thầm thở ra một hơi, muốn ép xuống những cảm xúc cuộn trào, xung động trong cơ thể mình.

Chương 225: Tình yêu sâu sắc bị hoài nghi (13)

Vừa rồi điệu múa của Kiều An Hảo quá đẹp đẽ, tất cả sự chú ý của mọi người dường như đều đặt trên người cô, nên không có nhiều người chú ý đến sự thất thố của Lục Cẩm Niên.

Không có nhiều người không có nghĩa là không có ai, trong lúc quay phim, phản ứng của Lục Cẩm Niên đều hiện hiện rõ ràng trước ánh mắt Kiều An Hạ.

Vừa rồi, Lục Cẩm Niên, rõ ràng là nhìn Kiều An Hảo nhảy múa đến ngây người, hơn nữa ánh mắt hắn nhìn Kiều An Hảo vô cùng nóng, dường như có một thứ gì đó đang hừng hực thiêu đốt trong đáy mắt.

Nghi hoặc của Kiều An Hạ mấy ngày trước vừa ép xuống, lại một lần nữa dâng lên đầy trong tâm trí.

Kiều An Hảo trang điểm xong, lúc uống nước, không cẩn thận làm đổ nước ra tay, cô nhìn thấy túi của mình đặt bên cạnh Kiều An Hạ, liền nói: “Chị, giúp em lấy khăn giấy trong túi.”

Kiều An Hạ định thần lại, biểu cảm bình tĩnh không nhìn ra được điều gì, mở túi của Kiều An Hảo, lúc lục tìm trong túi, lại nhìn thấy một bình thuốc mỡ quen thuộc, cả người cô phút chốc sững sờ.

“Chị, tìm thấy chưa?”

Tiếng của Kiều An Hảo lại truyền tới, Kiều An Hạ lập tức định thần lại, đem khăn giấy đưa qua cho Kiều An Hảo, sau đó lại liếc qua bình thuốc mỡ nhỏ kia trong túi của Kiều An Hảo, rồi mới giả bộ như cái gì cũng không nhìn thấy rút tay ra, kéo khóa túi của Kiều An Hảo.

Bình thuốc mỡ đó, cô biết, đó là của Lục Cẩm Niên.

Theo như cô biết, là hai năm trước, sau khi một buổi tiệc kết thúc, cô uống không ít rượu, đành phải để trợ lý của Lục Cẩm Niên lái xe đưa về nhà, sau đó cô nhìn thấy trợ lý của Lục Cẩm Niên đem bình thuốc mỡ này đưa cho Lục Cẩm Niên, dặn dò hẳn buổi tối nhớ bôi lên miệng vết thương trước ngực.

Lúc đó cô tò mò, còn nhiều lời hỏi một câu, trợ lý Lục Cẩm Niên nói với cô, đó là một thứ thuốc trị sẹo rất thần kì, mua tại Vân Nam.

Cô thuận miệng hỏi, có thể mua ở đâu được, cô cũng đi mua một ít. Trợ lý Lục Cẩm Niên nói với cô, thứ thuốc đó, có lẽ cả Bắc Kinh, cũng chỉ có trong tay của mình Lục Cẩm Niên.

Chỉ có Lục Cẩm Niên mới có, nhưng bây giờ Kiều An Hảo cũng có... Kiều An Hảo cũng chưa từng đi Vân Nam, cũng không thể mua được loại thuốc mỡ này, nên thuốc mỡ của cô, chỉ có thể là từ Lục Cẩm Niên...

Kiều An Hạ càng nghĩ, trong lòng càng hoảng loạn, cảnh quay lại lần thứ hai đã bắt đầu ở phía xa, cô lại có chút đứng ngồi không yên, liền quay sang Trình Dạng tìm một cái cốc, đi vào nhà vệ sinh.

Đứng trước bồn rửa, Kiều An Hạ chậm chậm lơ đãng rửa tay, trong đầu từ từ sâu chuỗi những sự việc phát sinh trong mấy năm nay, sau đó trong lòng có một luồng dự cảm mãnh liệt, nói cho cô biết, Kiều An Hảo rất có khả năng là người con gái trong mấy năm nay Lục Cẩm Niên vẫn luôn yêu thương sâu đậm.

Kiều An Hạ bị chính dự cảm của mình, dọa sợ đến hai tay chống đỡ trên bồn rửa, đầu cúi thấp, nhìn nước cuộn, đờ đẫn.

“Kiều tiểu thư?”

Kiều An Hạ nghe thấy tên của mình, quay đầu, nhìn thấy trợ lý của Lục Cẩm Niên từ trong phòng vệ sinh đi ra, cô vội vàng thu hồi biểu tình hỗn loạn của mình, cười với trợ lý của Lục Cẩm Niên, sau đó vừa rửa tay, vừa giả như vô ý hỏi: “Anh từ thành phố trở lại lúc nào thế?”

“Thành phố? Thành phố gì cơ? Tôi không qua đó, buổi chiều tôi ở trong khách sạn ngủ mà.” Trợ lý Lục Cẩm Niên vẻ mặt ngơ ngác trả lời.

“Vậy sao? Vậy có lẽ là tôi nhớ nhầm rồi.” Kiều An Hạ vẻ mặt bình tĩnh, cười với trợ lý của Lục Cẩm Niên.

“Vậy không có việc gì thì tôi đi trước đây.” Trợ lý của Lục Cẩm Niên nói.

Kiều An Hạ gật đầu, mỉm cười nhìn trợ lý của Lục Cẩm Niên rời đi, sau đó tay mạnh mẽ nắm chặt bệ rửa.

Trợ lý của Lục Cẩm Niên buổi chiều căn bản không lái xe đi, Lục Cẩm Niên lại nói với Trình Dạng xe bị trợ lý lái đi rồi, hẳn muốn tiện đường đi nhờ....

225. Chương 226: Tình Yêu Sâu Sắc Bị Hoài Nghi (14)

Trans: ThjnNam

Trợ lí của Lục Cẩm Niên buổi chiều căn bản không lái xe đi, Lục Cẩm Niên lại nói với Trình Dạng xe bị trợ lí lái đi rồi, hẳn muốn tiện đường đi nhờ một đoạn...

Hắn rõ ràng là đang nói dối... Nhưng mục đích hắn nói dối là gì?

Lúc ở công ty Truyền thông Hoàn Ảnh, cô thuận miệng nói một câu Kiều An Hảo thích ăn tôm, buổi tối Lục Cẩm Niên mời cả đoàn phim ăn tôm.

Xảy ra tai nạn xe, hắn ngay lập tức cùng Trình Dạng đến hiện trường, nhìn chăm chăm Kiều Kiều một hồi, không nói đến một câu thừa thãi liền rời đi.

Còn có buổi tối, lúc Kiều Kiều nhảy múa, hắn nhìn Kiều Kiều rõ ràng mê mẩn thất thần, thêm vào bình thuốc nhỏ trong túi của Kiều Kiều nữa....

Cánh tay nắm chặt trên bệ rửa của Kiều An Hạ, càng dùng thêm lực, ngón tay cũng trở nên trắng bệch, trong ngực nổi lên một nỗi ưu phiền bất định.

Nếu như nói vừa rồi trong đầu cô chỉ là dự cảm, chỉ là trực giác của con gái làm loạn, thì lúc này, Kiều An Hạ tuy không nắm chắc một trăm phần trăm, nhưng cũng có chín mươi phần trăm chắc chắn, Kiều An Hảo chính là tình yêu sâu đậm bao nhiêu năm nay Lục Cẩm Niên vẫn tâm tâm niệm niệm, từ đầu đến cuối vẫn chưa từng nghĩ đến buông tay.

Cư nhiên lại là Kiều An Hảo, cư nhiên lại là Kiều An Hảo....

“Hạ Hạ? Hạ Hạ?” Kiều An Hạ mơ hồ nghe thấy có người gọi mình, cô mơ màng nâng ánh mắt, nhìn người đứng trước mặt mình, nhất thời có chút không phản ứng.

Trình Dạng hai mày nhăn lại, ôm lấy vai Kiều An Hạ, lo lắng nói: “Hạ Hạ, em có chỗ nào không thoải mái à?”

Kiều An Hạ nhìn tay Trình Dạng đặt trên vai, lại ngẩng đầu, nhìn người đứng trước mặt mình, sau đó mới chậm chậm định thần lại, lắc lắc đầu với Trình Dạng, nói: “Em không sao.”

Trình Dạng đưa tay sờ trán Kiều An Hạ, nhiệt độ bình thường, trái tim lo lắng mới ổn định trở về trong lồng ngực, vẫn có chút không yên lòng quan tâm hỏi một câu: “Sao sắc mặt lại kém như vậy chứ?”

Kiều An Hạ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, sau đó liền xà vào vòng ôm của Trình Dạng, nhắm mắt lại, yên lặng một hồi, mới nhỏ giọng yếu ớt nói: “Em hơi mệt rồi, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi.”

“Được.” Trình Dạng dễ dàng lập tức đáp ứng, ôm lấy Kiều An Hạ, quay mình đi ra khỏi phòng vệ sinh, đi được một đoạn, Trình Dạng đột nhiên lại hỏi một câu: “Hạ Hạ, em thực sự không sao chứ? Có chỗ nào không thoải mái thì phải nói với anh, anh đưa em đi bệnh viện.”

Kiều An Hạ trong đáy lòng nổi lên một tia ấm áp, lắc đầu với Trình Dạng, lời nói mang theo vài phần nũng nịu nói dối: “Em có lẽ là đến tháng rồi, vừa rồi bụng hơi đau một chút, thực sự không có việc gì.”

Lâm Thi Ý còn chưa tốt nghiệp cấp ba, liền bỏ học, đầu tiên còn là một cô gái ở ngoài giới, dựa vào thân thể diện mạo tốt, bên người có không ít đại gia sẵn tiền, có cuộc sống nhà lầu xe hơi bao nhiêu người ngưỡng mộ, vào năm cô ta mười chín tuổi, cô ta trong một bữa tiệc may mắn gặp được một người làm đầu tư truyền thông, Lâm Thi Ý cũng không để ý người đó đã năm mươi, nhưng lại mộng tưởng có thể trở thành miếng cơm bát gạo của mình, vì thế cuối bữa tiệc ngày hôm đó liền lén lút đem số điện thoại của mình nhét vào trong tay người đàn ông hơn năm mươi tuổi đó.

Cũng chính nhờ sự chủ động tự cho số điện thoại đó của Lâm Thi Ý, liền bắt đầu cuộc sống của cô ta trong giới giải trí.

Từ mười chín tuổi đến hai mươi bảy tuổi, trong thời gian tám năm này, sự nghiệp của Lâm Thi Ý trong giới giải trí, vẫn luôn luôn trong thể đi lên.

Đương nhiên, kim chủ ở sau lưng của cô ta, cũng người này tiếp người kia thay đổi, hơn nữa còn càng ngày càng lợi hại.

Dù sao, lăn lộn trong giới, có rất nhiều lúc, không phải nhờ thực lực, mà là nhờ hậu thuẫn.

226. Chương 227: Tình Yêu Sâu Sắc Bị Hoài Nghi (15)

Trans: ThjnNam

Lâm Thi Ý thực sự rất ghét Tống Tương Tư, đầu tiên cô cũng cố gắng cùng so tài với Tống Tương Tư, nhưng Tống Tương Tư, con người này cũng rất quái dị, nói cô ta một thân thanh cao trong giới giải trí, nhưng có chuyện gì tốt cô ta cũng lấy được, lại không giống như dựa vào chồng lưng, nhưng nói cô ta có chồng lưng, thì nhiều năm như thế này lại không hề lộ ra một vết tích, tin đồn gì.

Trong giới giải trí đều gọi Tống Tương Tư là nữ diễn viên thiên tài trăm năm khó gặp, Lâm Thi Ý có đầu thế nào cũng đầu không lại Tống Tương Tư, đến cuối cùng đành dứt khoát nhận thua.

Ngoài Tống Tương Tư, trong tám năm này, Lâm Thi Ý không ngừng dùng thủ đoạn, không quản là dựa vào nam minh tinh tuyên truyền lời kéo sự chú ý, hay là uy hiếp đâm đạp lên đối thủ nữ của mình, tóm lại có thể nói, cô ta lên như điều gặp gió, mãi cho đến khi Kiều An Hảo giành vai nữ thứ của cô ta trong “Khuyên thành thời quang”, cô ta mới bắt đầu gặp chuyện đen đủi.

Chuyện xích đu, khiến cô trong lòng vẫn còn lo sợ, thu liễm đi rất nhiều, cũng khiêm tốn trầm lặng hơn rất nhiều, kết quả, cô ta phát hiện, mình không hề có dấu hiệu vận mệnh chuyển tốt, lại vô cớ mấy ngày này, những lời mời trước đây đều hủy bỏ kí kết với cô, thậm chí trong một lần phỏng vấn, cô ta cố ý để lộ ra dây áo nội y, để hở ra cả nửa bầu ngực, muốn nhờ một động tác nhỏ này, lên top trên weibo, kết quả đám kí giả vẫn luôn canh me loại tin tức tai tiếng scandal này, thế nhưng lại không hề chụp lại ảnh của cô.

Lâm Thi Ý cảm giác được nguy cơ trong sự nghiệp của chính mình, vì vậy liền nghĩ cách lấy lòng đám người có tiếng nói trong giới giải trí mà mình quen biết, kết quả ai ngờ được, đám người đó không biết có phải đã đều thông nhất với nhau hay không, mà toàn bộ đều tránh cô không gặp.

Lâm Thi Ý lẩn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên gặp phải tình trạng kêu trời trời không thấu, gọi đất đất không thưa như thế.

Trong giới giải trí không thiếu nhất chính là minh tinh, nếu như mức độ gây chú ý của một người thấp xuống, chẳng qua bao lâu, sẽ bị mọi người quên lãng.

Vậy nên Lâm Thi Ý cảm thấy mình cần phải kiếm được một chương trình, dù cho có người ở sau lưng cô ta ngáng chân, cũng không thể chặn được tiền đồ của cô ta, vì vậy cuối cùng cô ta nghĩ đi nghĩ lại, liền nghĩ tới người duy nhất bây giờ cô ta có thể gặp được, nhà sản xuất Tôn.

Bởi vì cô ta biết, nhà sản xuất Tôn gần đây đang chuẩn bị làm một bộ phim cổ trang.

Kết quả ai biết được, lão quỷ háo sắc này, mỗi lần cô ta nửa đêm đi tìm lão, đều có bộ dạng “người đến không từ” chơi cô, cô cũng vô cùng phối hợp, kết quả sau khi phối hợp xong, lão ta tuy nói cũng rất dễ nghe, nhưng lại không có hành động nào thực tế.

Lâm Thi Ý cũng cảm thấy nhà sản xuất Tôn là cố tình chơi mình, dám tức không dám nói, chỉ có thể càng cố gắng đi lấy lòng lão ta.

Cũng không biết là cô có vận khí tốt, hay là ông trời không nỡ tuyệt đường sống của cô, trong lúc cô lại một lần nữa đi tìm nhà sản xuất Tôn, lại cho cô tìm thấy một đường sống.

Lâm Thi Ý có thể phòng của nhà sản xuất Tôn, nửa đêm lên vào phòng Tôn tổng, muốn trèo lên giường lão ta, cho Tôn tổng một điều bất ngờ, kết quả lén lút khe khẽ tiến vào gian phòng, lại nghe thấy thanh âm của Tôn tổng truyền tới.

“Đám ngôi sao nữ này, có thể chơi thì còn ai chưa chơi qua, cũng chỉ có Tống Tương Tư là chưa động đến, nhưng cũng không thể động đến, bảo đảm vé phòng chiếu, ai mà không đem cô ta biến thành thần tiên mà cưng đỡ chứ... À, anh còn không nói, còn có một người, rất đẹp... còn đẹp hơn Tống Tương Tư, thanh khiết sạch sẽ, hơn nữa chỉ nhìn một cái là nhìn ra thuần chất tự nhiên, chưa từng chỉnh sửa... gọi là Kiều An Hảo gì đó... tôi thực sự vô cùng có hứng thú với cô ta, chỉ là giằng bẫy thế nào cũng không mắc, hứng thú lại

không có được, vậy nên trong lòng rất ngứa ngáy khó chịu....”

227. Chương 228: Tình Yêu Sâu Nặng Bị Hoài Nghi (16)

Trans: ThjnNam

Đây rõ ràng là nhà sản xuất Tôn đang nói chuyện điện thoại cùng người khác, Lâm Thi Ý nghe được nửa sau của câu chuyện, cánh tay vốn muốn đẩy mở cửa phòng ngủ, liền dừng lại.

Nhà sản xuất Tôn có hứng thú với Kiều An Hảo...

Cô ta phí công lấy lòng lão ta lâu như vậy, không đạt được chút lợi lộc nào, nếu như là Kiều An Hảo, vậy cô ta khẳng định là muốn thế nào được thế đấy.

Trong giới này, có những người vì đạt được chỗ tốt, đến chính bạn của mình cũng có thể bán đứng dâng lên cho người khác ngủ không phải là không có, mà Kiều An Hảo lại là người mà Lâm Thi Ý căm ghét nhất, nếu như đem cô ta, đổi lấy một chỗ tốt, tội gì mà không làm chứ?

Khóe môi Lâm Thi Ý cong lên một nụ cười lạnh, không tiến vào phòng ngủ của nhà sản xuất Tôn nữa, liền lặng lẽ rời đi, sau đó liền bắt đầu tính toán, làm thế nào có thể đem Kiều An Hảo dâng lên giường của nhà sản xuất Tôn, sau đó đạt được sự vừa ý của nhà sản xuất Tôn, đem đổi lấy chỗ tốt mà mình muốn?

Có chuyện xích đu làm bài học, kế hoạch lần này của Lâm Thi Ý, cố ý tìm lúc Lục Cẩm Niên không có mặt để hành động.

Ngày hôm đó, là ngày thứ sáu, bởi vì trời đổ mưa, cảnh quay ngoài trời của tổ phim chỉ có thể chọn hôm trời nắng, vậy nên buổi chiều và buổi tối đoàn làm phim trực tiếp cho mọi người nghỉ ngơi.

Nhà sản xuất Tôn ngày hôm đó có lẽ do tâm tình tốt, liền đề xuất buổi tối mời mọi người ăn cơm.

Lâm Thi Ý vừa hay đến kì kinh nguyệt, bụng hơi khó chịu, nên có chút không muốn đi, nhưng lại biết được Lục Cẩm Niên vào thành phố có việc, liền cắn chặt răng, gắng gượng bò xuống giường, trang điểm xinh đẹp đi tham gia bữa tiệc.

Nhà sản xuất Tôn mời khách, mọi người tự nhiên đều sẽ không từ chối, ngoài Lục Cẩm Niên và Trình Dạng buổi tối đưa bạn gái vào trở về thành phố, những người khác có thể đến đều đến đầy đủ.

Địa điểm lựa chọn là một suối nước nóng nghỉ dưỡng cách sơn trang không xa, sau khi ăn cơm xong, nhà sản xuất Tôn còn hào phóng mời mọi người tắm nước nóng.

Lâm Thi Ý tới kì kinh nguyệt, không thể ngâm mình, nên chỉ nằm trên một chiếc giường ấm bên bờ suối nói chuyện cùng với người khác, ánh mắt lại luôn chú ý đến Kiều An Hảo.

Suối nước nóng độ ẩm cao, thời gian ngâm mình lâu, sẽ rất dễ bị thiếu nước, Lâm Thi Ý rộng rãi cho người quản lí của mình đi mua mấy thùng nước giải khát mang tới, sau đó còn đặc biệt tìm người phục vụ của suối nước nóng, đem phát cho mọi người mỗi người một chai.

Kiều An Hảo, Triệu Manh, Tống Tương Tư cùng mấy nữ diễn viên khác đang trong bồn tắm rượu đỏ nói chuyện, phục vụ liền mang nước ngọt tới, cẩn thận mở nắp cho mọi người, tự mình từng chai từng chai đưa đến tận tay cho mỗi người.

Người phục vụ không hề nói ai mời, đưa xong nước ngọt liền rời đi, mấy người cũng nghĩ là đó là nhà sản xuất Tôn mời khách đưa tới, cũng không nghĩ nhiều, vừa nói chuyện vừa uống nước.

Không biết là do suối nước nóng quá nóng hay không, hay là ngâm nước lâu khí nóng ngấm vào thân thể, Kiều An Hảo cảm thấy trong người mình càng ngày càng nóng, trong lòng khó chịu như có lửa đốt, đến cuối cùng, cô chịu không nổi liền từ suối nước nóng đứng lên, tìm một lí do, khoác khăn tắm, đi vào nhà vệ sinh.

Kiều An Hảo mở vòi nước, vực nước lạnh rửa mặt, để mình thoải mái một chút, ngẩng đầu lên, nhìn thấy mặt mình đỏ đến không ngờ, cô nhìn không được chà xát mặt, phát hiện chính mình tinh thần lại có một nỗi hưng phấn không hiểu được nổi lên, đến tốc độ nhịp tim cũng theo đó trở nên gấp gáp, đập mạnh đến mức, cuối cùng, Kiều An Hảo phát hiện đầu óc mình có chút mờ lung, mơ hồ, khí lực bắt đầu tan rã, ý thức hỗn loạn không rõ ràng, nhưng lại có một loại hưng phấn kì lạ không nói nên lời, trong cơ thể bắt đầu luân chuyển toán loạn.

Hơi thở của Kiều An Hảo càng trở nên gấp gáp, liền sau đó, cả người cô không chịu nổi chế mềm nhũn ngã xuống đất.

228. Chương 229: Tình Yêu Sâu Sắc Bị Hoài Nghi (17)

Trans: ThjnNam

Lâm Thi Ý vào lúc Kiều An Hảo đi vào nhà vệ sinh, liền ngay sau đó vội vàng đem quần lí và trợ lí của mình cũng đi theo vào, sau khi Kiều An Hảo mất ý thức ngã ra đất, Lâm Thi Ý đưa mắt cho quần lí và trợ lí của mình, sau đó hai người đi lên trước, kéo Kiều An Hảo lên, đem tóc cô xõa ra, che khuất đi khuôn mặt, giả vờ như đang đỡ cô, sau đó nhân lúc mọi người còn đang ở bên suối nước nóng, không có chú ý đến chỗ này, nhanh chóng trực tiếp rời suối nước nóng, sau đó lên xe bảo vệ của Lâm Thi Ý, trở về khách sạn của đoàn phim.

Lâm Thi Ý trực tiếp theo thang máy, đưa Kiều An Hảo lên lầu, sau đó cầm thẻ phòng của nhà sản xuất Tôn quẹt mở cửa phòng của nhà sản xuất Tôn, kéo Kiều An Hảo vào, trực tiếp ném lên giường, sau đó liền khóa cửa rồi đi.

Về đến phòng của mình, Lâm Thi ý rút điện thoại của mình ra, gửi cho nhà sản xuất Tôn một tin nhắn: “Tôn tổng, tôi tặng cho ngài một phần đại lễ mà ngài vô cùng mong muốn, đang ở trong phòng của ngài, tôi khuyên ngài bây giờ tốt nhất nên từ suối nước nóng khu nghỉ dưỡng quay trở về khách sạn nhận lấy.”

Nhà sản xuất Tôn tắm suối nước nóng thân thể có chút mệt mỏi, vậy nên liền từ suối nước nóng đi lên, vừa lau mái tóc ẩm ướt của mình, vừa tới phòng gửi đồ lấy điện thoại, kết quả nhìn thấy tin nhắn Lâm Thi Ý gửi đến cho mình khoảng mười phút trước.

Nhà sản xuất Tôn nhìn chằm chằm màn hình điện thoại một hồi, cuối cùng liền cất điện thoại đi trực tiếp thay quần áo, thanh toán, sau đó nhanh chóng cho trợ lí lái xe đưa mình trở về khách sạn mà đoàn làm phim ở.

Triệu Manh và mọi người nói chuyện đến say sưa, đến khi có người ngâm suối nước nóng đủ rồi, đề nghị rời đi, Triệu Manh mới phát hiện, Kiều An Hảo đi nhà vệ sinh lâu như vậy rồi vẫn không thấy quay trở lại, thế là liền đứng lên, đi tới nhà vệ sinh, kết quả tìm một vòng, vẫn không thấy bóng dáng Kiều An Hảo, chỉ gặp được những người quen khác, trong những bồn tắm khác, lại đảo một vòng những bồn tắm lớn nhỏ trong suối nước nóng, vẫn không tìm được Kiều An Hảo, lúc này mới quay trở lại phòng nghỉ.

Đồ của cô và Kiều An Hảo đều đặt trong cùng một tủ đồ, Triệu Manh mở tủ đồ, phát hiện quần áo và túi xách của Kiều An Hảo vẫn còn trong đó.

Đồ vẫn còn, sợ là Kiều An Hảo vẫn ở trong suối nước nóng, vì vậy lại quay trở lại suối nước nóng.

Không ít người đã ngâm nước nóng đủ, đang lục tục rời đi.

Triệu Manh vừa cùng những người quen biết chào hỏi, vừa cẩn thận tìm trong suối nước nóng tìm một lượt, vẫn không hề tìm thấy Kiều An Hảo, Triệu Manh liền vội vã trở lại phòng nghỉ ngơi, nhìn thấy bên trong chỉ còn lại vài diễn viên và nhân viên, vừa nói chuyện, vừa thay đồ.

Trong lòng Triệu Manh, nổi lên một tia lo lắng hoảng loạn không nói nên lời, liền lúc cô đang định lại một lần nữa quay lại suối nước nóng tìm kiếm, lại bị Tổng Trưởng Tư gọi lại: “Triệu Manh, mọi người đều rời đi

rồi, cô một mình còn từ trong suối nước nóng chạy ra, lại chạy vào trong đó làm gì?”

Triệu Manh liền dừng ngay bước chân, gọi một tiếng Tương Tư tử, sau đó mới nói: “Tôi không tìm thấy Kiều Kiều rồi.”

“Kiều tiểu thư lúc trước không phải là cùng mọi người nói chuyện sao? Lại nói, một người lớn như cô ấy, làm sao có thể mất đi được?” Tổng Tương Tư dừng lại một chút, dò đoán nói: “Hay là Kiều tiểu thư đột ngột có chuyện, thay quần áo đi trước rồi, không kịp nói cho cô?”

“Nhưng mà, quần áo với túi xách của Kiều Kiều còn ở trong tủ.” Triệu Manh dừng một chút, lại nói: “Nếu như Kiều Kiều thay đồ rồi đi, tôi cũng không lo lắng, nhưng quần áo còn chưa thay, lại không thấy người đâu nữa, theo như tính cách của cô ấy, chắc chắn không thể nào mặc đồ tắm đi loạn được.”

229. Chương 230: Tình Yêu Sâu Sắc Bị Nghi Ngờ (18)

Tổng Tương Tư nhú mày, trong lòng nhận ra có gì đó không được bình thường, vẻ mặt thoáng chốc nghiêm nghị: “Không thấy Kiều tiểu thư là từ khi nào?”

“Lúc cậu ấy đang nói chuyện với chúng ta, sau đó rời đi nhà vệ sinh, rồi chưa có thấy trở lại a...”

Tổng Tương Tư không để cho Triệu Manh nói xong liền bước dồn dập bước về phía bể suối nước nóng.

Triệu Manh há miệng, khựng lại, kinh ngạc nhìn về phía người đại diện của Tổng Tương Tư, người đại diện vẻ mặt cũng mờ mịt, đều không hiểu Tổng Tương Tư đang định làm cái gì đành vội vàng chạy theo Tổng Tương Tư.

Tổng Tương Tư đi đến ly rượu đỏ bên cạnh bể nước nóng, phát hiện tất cả đồ uống ở đó đã không cánh mà bay, Tổng Tương Tư tiếp tục nhìn quanh mấy hồ nước bên cạnh, thấy đồ uống bên đó vẫn còn nguyên vẹn, môi cô mím chặt, đáy lòng mơ hồ nhận ra cái gì đó, bèn rời khỏi, còn hướng người đại diện phía sau, đưa ra mệnh lệnh: “Nếu tôi nhớ không sai, giám đốc khu nghỉ dưỡng này trước liên hệ, ngờ ý định muốn hợp tác, bây giờ cô gọi cho ông ấy, nói rằng điều đó có thể, nhưng phải giúp tôi đưa đến bằng ghi hình ở đây, tôi muốn xem ngay lập tức.”

Trợ lý của Tổng Tương Tư tuy không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, nhưng vẫn lấy di động ấn gọi đi.

Không lâu sau, liền có nhân viên tìm đến Tổng Tương Tư, cung kính mời cô đi đến phòng theo dõi.

Tổng Tương Tư chăm chú theo dõi những khung ghi hình lớn nhỏ trên màn hình, nhận ra Kiều An Hảo vào trong nhà vệ sinh không lâu, Lâm Thi Ý mang theo người cùng trợ lý đi vào, ánh mắt Tổng Tương Tư rét lạnh, đợi thêm 1 chút nữa, nhìn thấy Lâm Thi Ý đi ra, nhưng để nhận thấy rằng từ 3 người đã thành 4.

Trong đám người đó có 1 người tóc che gần hết khuôn mặt, căn bản không nhìn rõ dung mạo, nhưng Triệu Manh nhìn qua có thể nhận ra ngay đó là Kiều An Hảo, liền chỉ tay vào màn hình nói: “Kiều Kiều, Kiều Kiều bị Lâm Thi Ý mang đi kìa!”

“Lâm thi Ý mang Kiều Kiều đi làm cái gì? Không được, tôi phải đi tìm cô ta!”

Nói xong, Triệu Manh liền hướng về phía Lâm Thi Ý rời đi chạy tới.

“Cô đứng lại!” Tổng Tương Tư vội vàng chạy theo, lớn tiếng gọi Triệu Manh, sau đó nhanh chân bước lên, túm lấy tay Triệu Manh, nói: “Cô cho là đi tìm Lâm Thi Ý bây giờ, cô ta sẽ giao Kiều An Hảo ra sao?”

“Tôi đi báo cảnh sát!”

“Báo cảnh sát?” Tổng Tương Tư cười lạnh, lời nói sắc sảo không chút lưu tình: “Cô lấy bằng chứng gì? Lâm Thi Ý là đỡ Kiều An Hảo ra khỏi toilet, không có bắt cóc, hơn nữa chúng ta còn là cùng 1 đoàn làm phim, mọi người quen biết nhau là dĩ nhiên, cảnh sát dựa chỉ dựa vào cái bằng ghi hình mà đồng ý là Kiều An

Hảo đang gặp nguy hiểm? Mà cho dù cô thuyết phục được cảnh sát, thì chỉ sợ lúc bọn họ xét đến, Kiều An Hảo đã đi tong rồi!”

“Vậy chị Tương Tư, bây giờ phải làm sao đây? Lâm Thi Ý luôn luôn ganh ghét với Kiều Kiều, Kiều Kiều bị mang đi hẳn là sẽ không có gì tốt đẹp, đúng rồi, phải gọi cho chị An Hạ...” Nói xong, Triệu Manh liền lấy điện thoại Kiều An Hảo ra, tìm số Kiều An Hạ.

Nhưng cô chưa kịp ấn gọi, đã bị Tổng Tương Tư đứng 1 bên cướp lấy điện thoại, vừa tìm số Lục Cẩm Niên vừa nói:” Tìm Kiều tiểu thư đó vô dụng thôi, muốn tìm phải tìm Lục Cẩm Niên!”

230. Chương 231: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Cô Không Thể Động Vào! (1)

Điện thoại vừa báo hiệu có người nghe, Tổng Tương Tư liền giơ điện thoại lên tai, nói rành mạch từng từ cho người bên kia:” Lục đại ảnh đế, tôi không phải Kiều An Hảo, tôi là tổng Tương Tư, tôi gọi điện là để nói cho anh biết, Kiều An Hảo đại khái 1 giờ trước, đã bị Lâm thi Ý mang đi!”

Lục Cẩm Niên đêm nay phải đi dự tiệc.

Hắn luôn luôn không thích tham gia mấy hoạt động kiểu này, tính cách từ nhỏ đã không thể mở miệng nịnh nọt kẻ khác, cũng càng không thích mấy kẻ nịnh bợ lấy lòng, cho nên ở bữa tiệc duy trì lãnh đạm, thức ăn cũng không thêm động đũa.

Nhằm chán đem điện thoại ra, xem đến tin mọi người trong đoàn hôm nay đi tắm suối nước nóng, nhìn lướt qua nội dung, hóa ra là nhà sản xuất Tôn đêm nay mời khách ăn cơm, trong ảnh, hắn nhận ra Kiều An Hảo ngồi giữa Triệu Manh và Tổng tương Tư, đang nghịch điện thoại.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, đến khi có người bước đến chúc rượu, mới buông điện thoại, lãnh đạm cầm lên ly rượu, nói qua loa vài câu.

Thời điểm bữa tiệc kết thúc, đã là hơn 10 giờ đêm, lúc đợi trợ lý đi lái xe, liền vào toilet, kết quả lúc đi ra, lại đụng phải Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ nghỉ phép 7 ngày, hôm nay là ngày cuối, đêm nay Trình Dạng đưa cô quay trở về, thuận đường liền tạt ngang ăn bữa tối.

Nhà hàng này ở trên tầng cao, cảnh đêm đặc biệt rực rỡ, cho nên ăn xong 2 người cũng không vội rời đi mà ở lại nói chuyện phiếm kết hợp ngắm cảnh đêm, mãi cho đến 10 giờ, Kiều An Hạ nhân lúc Trình Dạng bận chút việc, đi toilet.

Vừa ra khỏi toilet, liền đụng mặt Lục Cẩm Niên.

Hai người trao đổi ánh mắt, Lục Cẩm Niên trên mặt đều không chút biến hóa, đối với nhau gật đầu 1 cái, sau đó liền bước qua.

Kiều An Hạ tuy rằng trong lòng đã trăm phần chắc chắn cô gái Lục Cẩm Niên thích là Kiều An Hảo, nhưng vẫn không hoàn toàn khẳng định, đúng thời điểm Lục Cẩm Niên bước qua 1 chút, liền gọi giật lại:” Lục Cẩm Niên.”

Lục Cẩm Niên nhú mày, ngập ngừng 1 chút rồi dừng lại, nhưng không quay người lại.

Kiều An Hạ xoay người, nhìn lưng Lục Cẩm Niên, hít sâu 1 hơi, sau đó bước tới, đi đến trước mặt Lục Cẩm Niên, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt băng lãnh của Lục Cẩm Niên, mím môi, sau đó mở miệng nói:” Tôi nghĩ tôi đã biết người anh thích là ai.”

Lục Cẩm Niên ánh mắt hơi động, vẻ mặt như cũ lãnh đạm, dường như không có ý định mở miệng.

“Lục Cẩn Niên, anh cho là chỉ cần như vậy lãnh đạm, là có thể che dấu hết sao?” Kiều An Hạ rũ mắt, nhếch miệng cười tự giễu, sau đó ngẩng đầu nhìn Lục Cẩn Niên, mang theo vài phần khẳng định nói:” Lục Cẩn Niên, người anh thích là...”

Kiều An Hạ còn chưa nói xong, điện thoại Lục Cẩn Niên liền reo lên, hần mi tâm khẽ giật, lấy điện thoại từ trong túi ra, nhìn đến tên trên màn hình, thân thể bỗng khựng lại, có vẻ hơi bất ngờ, sau đó ần nghe, nhưng là hần chưa kịp mở miệng nói chuyện, đã truyền đến giọng của Tổng Tương Tư bên kia:” Lục đại ảnh đế, tôi không phải Kiều An Hảo, tôi là tổng Tương Tư, tôi gọi điện là để nói cho anh biết, Kiều An Hảo đại khái 1 giờ trước, đã bị Lâm thi Ý mang đi!”

231. Chương 232: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Cô Không Thể Động Vào! (2)

Lục Cẩn Niên nghe đến đó, mi tâm khẽ giật, ánh mắt thoáng trở nên nghiêm túc.

Hành lang bên ngoài phòng vệ sinh khá im lặng, giọng nói của Tổng Tương Tư vang ra, Kiều An Hạ đứng gần đó có thể nghe được đại khái nội dung, nhất thời lo lắng, vẻ mặt khẩn trương hỏi:” Kiều Kiều làm sao?”

Lục Cẩn Niên mím môi, cắt điện thoại trở lại, không để ý tới Kiều An Hạ, trực tiếp nâng tay đẩy Kiều An Hạ sang một bên, sải bước đi qua.

Kiều An Hạ bị lực đẩy khá mạnh vào bức tường bên cạnh, lúc ổn định lại thấy Lục Cẩn Niên đã chuẩn bị bước vào thang máy, khựng lại mất mấy giây rồi vội vàng đuổi theo.

Thang máy xuống đến tầng trệt, Kiều an Hạ lao luôn ra ngoài, vừa lúc thấy Lục Cẩn Niên vẻ mặt âm trầm kéo trợ lý ra 1 bên, sau đó liền đi vào xe, đây an toàn cũng không kịp cài, trực tiếp khởi động xe, quay xe rời khỏi.

Trợ lý bị Lục Cẩn Niên hất ra lão đảo vài bước mới lấy lại được thăng bằng, nhìn đến Kiều An Hạ đuổi tới, lập tức hỏi:” Kiều tiểu thư, Lục tiên sinh làm sao vậy?”

“Lên xe trước rồi nói!” Kiều An Hạ vẫy tay bắt 1 cái taxi, kéo trợ lý đi vào, sau đó lớn tiếng ra lệnh cho lái xe:” Đuổi theo chiếc xe phía trước kia.:

“Chiếc xe đó? Nhanh như vậy...” chưa nói hết, Kiều An Hạ đã rút 1 xấp tiền từ trong ví, kiểm tra cũng không thèm kiểm tra, ném v ề phía lái xe:” Lái đi!”

Lái xe nhìn tiền rơi đầy xung quanh mà ngẩn người, Kiều An Hạ đã đem giày cao gót rút ra, nhắm vào cổ lái xe:” Có đi hay không?”

Lái xe hoảng hồn nuốt nước bọt, không dám nghĩ ngợi gì thêm, trực tiếp nhấn ga, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo xe Lục Cẩn Niên.

Kiều An Hạ lúc này mới đem giày cao gót thu lại, hướng phía trợ lý giải thích:” Tổng Tương Tư vừa gọi cho Lục Cẩn Niên, nói Kiều Kiều bị Lâm Thi Ý mang đi!”

Thời điểm Lục Cẩn Niên ở thang máy, lại nhận được điện thoại của Tổng Tương Tư, báo có người nhìn thấy xe Lâm Thi Ý ở khách sạn của đoàn làm phim, Lục Cẩn Niên liền dùng hết tốc độ, hướng phía đoàn làm phim phóng đến.

Cũng may là đêm khuya, đường vắng vẻ, bình thường mất 2 tiếng, nay lại chỉ mất nửa tiếng đồng hồ, đã đến nơi.

Lục Cẩn Niên rút chìa khóa, xuống xe, tay đóng chiếc cửa cái rầm, sau đó bước nhanh về phía đại sảnh.

Trong đại sảnh đứng lúc có mấy người trong đoàn làm phim đang chuẩn bị đi ra ngoài, thấy Lục Cẩn Niên lập tức đứng dạt sang 1 bên, lên tiếng chào hỏi:” Lục tổng.”

232. Chương 233: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Cô Không Thể Động Vào! (3)

Lục Cẩm Niên duy trì khuôn mặt lạnh băng, đi về phía thang máy.

Xe của Kiều An Hạ theo sát dừng gần khách sạn, Kiều An Hạ không kịp chờ xe dừng hẳn, liền đẩy cửa, hướng đại sảnh chạy vào.

Lục Cẩm Niên vừa tiến vào thang máy, cô nhanh chân chạy lên theo, nhìn thoáng qua tầng Lục Cẩm Niên đi tới, nhanh chóng sang cái thang máy bên cạnh đi vào.

Kiều An Hạ từ thang máy phi ra, đánh mắt nhìn xung quanh, thấy Lục Cẩm Niên đang đứng gõ cửa.

Kiều An Hạ mím môi, cầm túi, hướng về phía Lục Cẩm Niên chạy tới, vừa chạy được 2 bước liền dừng lại, rút đôi giày cao gót cầm trên tay.

Sau nửa giờ từ khi Lâm Thi Ý đưa Kiều An Hảo vào phòng của nhà sx Tôn, nhận được 1 tin, 2 chữ đơn giản “Tốt”.

Lâm Thi Ý dương khóe môi, trả lời lại một câu “Chúc ngài đêm nay vui vẻ”, sau đó nằm trên giường, khoai trá xem ti vi.

Chừng 10 rưỡi, Lâm Thi Ý từ giường đứng lên, đi toilet làm vệ sinh, sau đó qua gương ngắm nghía một chút, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến 1 tiếng đập cửa.

Tiếng đập cửa dồn dập.

Lâm Thi Ý hơi không kiên nhẫn ra khỏi phòng, hỏi:” Ai?”

Không có tiếng trả lời.

Lâm Thi Ý tưởng người đại diện đã trở lại, liền bước chậm chạp ra mở cửa.

Kết quả, bên ngoài lại là Lục Cẩm Niên.

Người đàn ông vẻ mặt âm trầm, phát ra hàn khí rét lạnh.

Lâm Thi Ý toàn thân đổ mồ hôi, nhin không được run run, đáy lòng nâng lên 1 dự cảm xấu.

Lục Cẩm Niên nên sẽ không là vì Kiều An Hảo đến đó chứ..... Nhưng là bọn họ hai người thoạt nhìn cũng không quá thân thiết, hơn nữa lần trước vụ bàn đu dây, Lục Cẩm Niên sở dĩ nghiêm khắc xử lý, là vì hẳn thực không thích người ở cùng 1 đoàn làm phim sử dụng thủ đoạn mâu thuẫn nội bộ....

Lâm Thi Ý nhin xuống bất an, tươi cười, ngữ điệu mỉa mai:” Lục tiên sinh, có chuyện sao?”

“Kiều an Hảo đâu?” Lục Cẩm Niên không vòng vo, trực tiếp mở miệng chất vấn.

Kiều An Hảo... Lâm Thi Ý đáy mắt thoáng hoảng hốt, nhưng nhanh chóng trấn định, hướng phía Lục Cẩm Niên cười cười:” Kiều tiểu thư có lẽ ở phòng cô ta chứ...”

“Đồ răn độc!” Lâm Thi Ý còn chưa nói hết, Kiều An Hạ vừa đuổi tới liền hung dữ giữ chữ một câu, giẫy tiếp theo, không đợi mọi người kịp phản ứng, liền cầm giày cao gót trong tay vung tới:” Cô ở đây giả ngu cái gì, đừng tưởng tôi không biết em gái tôi bị cô mang đi rồi!”

233. Chương 234: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Cô Không Thể Động Vào! (4)

Giày cao gót của Kiều An Hạ trực tiếp nện lên đầu Lâm Thi Ý, chuẩn xác khiến Lâm Thi Ý đau đến tái mét mặt, theo đà lui vào phòng mấy bước, tay theo bản năng ôm lấy đầu, nhưng vẫn già mồm:” Tôi không biết các người đang nói gì cả?”

“Còn không?” Kiều An Hạ tính tình trước giờ vốn nóng nảy, nghe được Lâm Thi Ý nói vậy, liền bất ngờ xông đến trước mặt Lâm Thi Ý, hung hăng giáng xuống mấy cái tát:” Này thì không biết!”

Lục Cẩm Niên đứng ở cửa, nhìn thấy một màn này, mi tâm giật giật, nhưng không có nửa điểm có ý định lên ngăn cản.

“Lâm Thi Ý, tôi hỏi cô lần cuối cùng, tốt nhất là thành khẩn nói ra, em gái tôi rốt cuộc bị đưa đi đâu rồi!” Kiều An Hạ nói xong tay liền túm lấy tóc Lâm Thi Ý mà giật, sau đó đem mặt cô ta nâng lên, dùng hết sức lực mà đánh, khuôn mặt Lâm Thi Ý lúc này đã sưng đỏ 1 mảng, Kiều An Hạ nhìn chăm chăm, ngũ khí sắc bén lần nữa lên tiếng:” Em gái tôi ở đâu?”

Lâm Thi Ý nhắm tịt mắt, nhất quyết không chịu mở miệng nói chuyện.

Kiều An Hạ thực sự tức giận, cô nhìn quanh quất, nhìn đến dao gọt hoa quả trên bàn, trực tiếp vớ lấy đi vào mặt Lâm Thi Ý:” Tôi cho cô 30 giây, nếu vẫn còn không muốn nói ra, tôi trực tiếp mang khuôn mặt này của cô hủy đi!”

Lâm Thi Ý nhìn thoáng qua con dao liền kề, đáy lòng 1 trận rét lạnh, nhưng vẫn gân cổ phản kích:” Cô dám, đây là phạm pháp!”

“Phạm pháp?” Kiều An Hạ như là nghe được một câu chuyện cười, ôm lấy bụng cười ha hả, cầm dao hướng Lâm Thi Ý trên mặt dùng sức mà vỗ :“Cô mang em gái của tôi đi, sẽ không phạm pháp ? Nếu chúng ta đều làm phạm pháp, vậy liền cùng nhìn xem đến cuối cùng, ai sẽ chết thảm hại hơn!”

Kiều An Hạ nói xong, liền lạnh lùng đếm:“Ba!”

Lâm Thi Ý run run một chút, lại nghe đến một tiếng “Hai” phát ra

“Một!” Kiều An Hạ nói xong, không lưu tình chút nào cầm dao hướng về phía mặt của Lâm Thi Ý mà rạch. Chỉ nhẹ nhàng mà cứa một chút, đã có vài giọt máu chảy xuống.

Lâm Thi Ý bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu, run run lên tiếng:“Tôi nói, tôi nói! Dừng tay!”

Kiều An Hạ động tác ngừng một chút.

Lâm Thi Ý môi run run, tiếp tục nói:“Kiều An Hảo hiện tại ở trong phòng của Tôn tổng.....”

Cửa đứng Lục Cẩm Niên nghe đến vậy, đáy mắt trong nháy mắt xẹt qua một tia ngưng trọng, giây tiếp theo liền xoay người chạy bán mạng.

“Bóp –” Kiều An Hạ nghe hoàn Lâm Thi Ý xong, lại hướng về phía trên mặt cô ta hung hăng tặng thêm một cái tát, sau đó bóp chặt cằm, hung hăng trừng mắt, từng chữ rành rọt:“Lâm Thi Ý, nhớ cho kĩ lời tôi nói đây, em gái tôi chỉ cần có mệnh hệ gì, tôi sẽ mang cô ra băm vằm thành trăm mảnh! Cô hiện tại tốt nhất ngồi đó mà cầu nguyện, em gái tôi không xảy ra việc gì, nếu không...”

Kiều An Hạ nói tới đây, bởi vì trong lòng bất chợt dâng lên linh cảm xấu, thanh âm trở nên có chút run run:”Lâm Thi Ý, tôi nói cho cô, tôi khẳng định giết chết cô

234. Chương 235: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Cô Không Thể Động Vào! (5)

Nói xong, Kiều An Hạ liền nhìn thoáng qua dao gọt trái cây trong tay, hướng về phía Lâm Thi Ý cười lạnh một tiếng, ngữ điệu mang theo vài phần trào phúng nói: “Tôi nghĩ đến, chỉ là nhẹ nhàng mà rạch một chút, liền bị dọa thành như vậy! Cô thật đúng là ngu ngốc nghĩ rằng tôi muốn hủy dung cô thật sao?”

Kiều An Hạ cầm trong tay dao trái cây hung hăng ném xuống đất, chạy ra khỏi phòng Lâm Thi Ý, chạy đến cửa, lại nhìn đến trợ lý Lục Cẩm Niên, nói: “Đi đem giày của tôi về!”

Sau đó, liền quay gót, chạy vội tới thang máy, trực tiếp lên tầng cao nhất.

Lâm Thi Ý không phải không do nhà sản xuất Tôn sai khiến, cho nên khi hắn nhìn đến tin nhắn của Lâm Thi Ý, lập tức liền sáng tỏ ý của cô ta, liền rời khỏi bể nước nóng, lái xe trở về khách sạn.

Dọc theo đường đi, hắn vẫn luôn suy nghĩ, Lâm Thi Ý lần này sẽ đưa đến ai, khi hắn mở ra chính mình phòng, đẩy cửa phòng ngủ, nhìn thấy người nằm trên giường, nhất thời trở nên kích động không nói nên lời.

Hắn thật không nghĩ tới, Lâm Thi Ý thế lại đem Kiều An Hảo cho hắn... Người hắn đang khao khát đến phát điên!

Có lẽ do bị hạ thuốc, cô gái kia thần trí đảo lộn, toàn thân vô lực cuộn mình ở giường, thân thể quỵ rũ động lòng người, mặt hơi hồng hồng, da thịt vô ý lộ ra ngoài, đều biến thành màu hồng phấn, thật hết sức dụ người.

Hắn nhìn đến hình ảnh kia, liền suýt nữa kích động tước vũ khí đầu hàng, hắn bước chân, đi đến bên giường, nhìn chăm chăm Kiều An Hảo tinh xảo xinh đẹp mặt mày trong chốc lát, thấy tim đập thình thịch như gõ trống, sau đó còn không quên gửi qua cho Lâm Thi Ý một phản hồi, sau đó vươn tay, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mịn màng của Kiều An Hảo, đứng dậy đi tắm rửa.

Hắn làm mọi việc nhanh chóng, sau đó từ nhà tắm đi ra, do dự một chút, còn cẩn thận cầm lên lọ nước hoa xịt mấy cái vào người, mới thập phần vừa lòng đem khăn tắm buộc lại bên hông, rồi đi ra ngoài.

Hắn cười gian xảo, nhanh chóng vươn tay, cởi ra y phục Kiều An Hảo từng chút một, thời điểm tay hắn đụng tới da thịt nhẵn nhụi bóng loáng, cảm giác như bị điện giật làm cho hắn thở gấp, động tác trở nên càng nhanh hơn.

Kiều An Hảo cảm thấy trong cơ thể mình có một ngọn lửa, nhanh chóng đi lên, thần kinh cũng nhanh chóng trở nên hưng phấn, làm cho mọi nơi trên cơ thể đều trở nên có chút mẫn cảm.

Cảm giác này, có lẽ cô cả đời chưa bao giờ từng có, trong não còn lại một tia lý trí, làm cho cô cảm thấy này có gì đó không bình thường, nhưng là, đầu óc đã hỗn loạn 1 mảnh, càng làm cho cô loạn lên.

Kiều An Hảo mặc quần áo có chút bảo thủ, phá lệ cực kỳ kín đáo, cô cuộn mình, khiến cho Tôn pr càng khó hơn, cho nên nhất thời sốt ruột, lực đạo liền mạnh hơn một chút, đau đớn khiến cho Kiều An Hảo nhíu mày, sau đó thấp thoáng ngửi được một mùi hương xa lạ, xộc vào mũi, xen lẫn mùi của đàn ông.

Đàn ông? Kiều An Hảo nhíu mày, mơ màng tròng lớn mắt, cố gắng nhìn xem người trước mắt là ai, nhưng như cũ hình ảnh trước mắt vẫn hư hư thực thực.

235. Chương 236: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Cô Không Thể Động Vào!

Đàn ông? Kiều An Hảo nhíu mày, mơ màng tròng lớn mắt, cố gắng nhìn xem người trước mắt mình là ai, nhưng vẫn như cũ hình ảnh trước mắt vẫn hư hư thực thực.

Nhưng mà, cô lại có thể ngửi được mùi hương trên cơ thể người kia, biết người này không phải Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hảo nâng lên tay muốn đẩy ra bàn tay đang cởi bỏ quần áo của cô, nhưng mà cô bị trúng kế, căn bản không sử dụng được một tí sức lực, vỗ vào tay của Tôn producer, tựa như trâu chọc, làm cho bản tính háo sắc của Tôn producer nổi lên, hồn cũng chưa, nhin không được cúi đầu, liền hướng về phía Kiều An Hảo hôn lên trên mặt cô.

Kiều An Hảo mê ly hồ đồ né tránh, không phải là thuốc tác dụng phụ, mà là do cô không biết ai đang hôn môi mình, nói ngắn lại, làm cho trong lòng cô ghê tởm, cô giãy dụa nghĩ muốn né tránh sự xâm phạm của người đàn ông kia, nhưng cả người cô xụ lơ không lực, trong lòng suy nghĩ nhưng cô lại không có sức để chống cự.

Tôn producer loay hoay một lúc lâu, rốt cục ở thời điểm sắp cởi được quần áo Kiều An Hảo, đột nhiên điện thoại hân vang lên.

Tôn producer không muốn để ý đến, nhưng chuông điện thoại tiếp tục vang lên, Tôn producer có chút bực bội đứng dậy, nhìn thoáng qua mà hình điện thoại, thì ra là vợ hắn gọi tới, vì thế vội vàng leo xuống giường, trốn vào toilet, nghe điện thoại.

Tuy rằng ý thức Kiều An Hảo mơ hồ, nhưng cô cũng biết tính huống này không phù hợp, cho nên khi người đàn ông kia vừa rời khỏi, liền giãy dụa nghĩ muốn bò xuống giường, kết quả, làm thế nào cũng không đứng dậy nổi, cuối cùng chỉ có thể dịch người lại gần thành giường, ngã xuống giường.

Rơi xuống đất đau đớn, khiến cho cô kêu rên một tiếng, sau đó liền vươn tay, vịn vào một bên cái bàn, giãy dụa đứng lên, kéo thân thể, hướng về phía cửa đi đến.

Toàn thân tứ chi cảm giác vô lực, làm cho hai chân Kiều An Hảo giống như bị liệt, mỗi lần nâng lên một chút, thì giống như phải dùng sức lực của toàn thân, thật vất vả miễn cưỡng ra tới cửa phòng ngủ, rốt cuộc cô không chống đỡ được nữa liền ngồi xồm xuống.

Tôn producer cúp điện thoại, đi ra khỏi toilet, nhìn lên trên giường không thấy Kiều An Hảo, vội vàng đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy Kiều An Hảo đang ngồi xồm trên đất, hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, miệng hô “Bảo bối”, liền vươn người đem Kiều An Hảo từ dưới đất bế đứng lên.

Lúc này Kiều An Hảo, thần trí hoàn toàn mơ màng, nhu thuận giống như mèo con, chẳng những không có trốn tránh, ngược lại còn mềm tựa vào trong lòng Tôn producer.

Hành động đó của cô khiến cho Tôn producer tâm ngứa ngáy khó nhịn, vội vã đem cô đặt lên trên giường, sau đó liền hành động tiếp.....

-

Kiều An Hảo ở trong phòng của Tôn producer.....

Những lời này có ý nghĩa như thế nào, trong nháy mắt Lục Cẩm Niên liền hiểu được.

Dựa theo thời gian Kiều An Hảo biến mất đến bây giờ, đã là nửa tiếng, bọn họ đi từ suối nước nóng đến khách sạn của đoàn làm phim, nhiều nhất cũng chỉ mất nửa giờ, như vậy tính ra, nói cách khác, Kiều An Hảo ở trong phòng của Tôn producer ngay người đã một giờ.....

Một giờ.....

Lục Cẩm Niên ngón tay run run lấy di động từ trong túi ra, gọi điện thoại cho quản lý khách sạn, muốn lấy thẻ mở cửa phòng của Tôn producer.

Thang máy đến đỉnh tầng, Lục Cẩm Niên từ bên trong đi ra, phục vụ khách sạn đã đứng ở bên ngoài, Lục Cẩm Niên tiếp nhận thẻ mở cửa phòng, suy nghĩ một chút, bảo phục vụ khách sạn rời đi, sau đó liền sải bước tiêu sải đến bên ngoài phòng của Tôn producer.

Lục Cẩm Niên mở cửa phòng Tôn producer trong nháy mắt, trái tim giống như ngừng đập, đầu ngón tay hắn run run đẩy cánh cửa ra, phát hiện trong phòng yên lặng đến quỷ dị, sau đó liền hướng về phía cửa phòng ngủ đi đến.

236. Chương 237: Nàng Là Người Duy Nhất Người Không Thể Đụng (2)

Lục Cẩm Niên còn chưa đi vào phòng ngủ qua cánh cửa khe hở liền nhìn đến cảnh tượng trên giường .

Tôn tổng đang ở trên người Kiều An Hảo, đôi tay đang ở dùng sức lột đi quần áo của nàng, mà Kiều An Hảo nằm ở trên giường, không chút dấu hiệu giãy dụa, tròng mắt tối đen thẳng tắp nhìn trần nhà, ánh mắt tan rã không ánh sáng, nhìn giống như là một cái món đồ chơi của trẻ nhỏ.

Tức giận hàn ý cùng đau lòng nháy mắt theo sâu thẳm tâm hồn nhất tràn ra, nháy mắt thổi quét tứ chi bách hải của hắn.

Hắn ở trong vòng giải trí lẫn lộn lâu như vậy, cũng biết được một ít nữ minh tinh dùng cái loại tối bản tối loạn quy tắc ngấm đi lên, trong đó ít hoặc nhiều hoặc sẽ có một ít thuốc mê cùng thành phần thuốc kích dục.

Lục Cẩm Niên cảm thấy giống như có cái gì hung hăng đập vào trái tim mình, hô hấp trong nháy mắt như đứt đoạn, lại trong nháy mắt sắc mặt hắn tràn ngập thô bạo khí, ngay sau đó liền nâng lên chân, hung hăng đá cửa phòng ngủ vắng ra , đẳng đẳng sát khí đi vào.

Cửa bị người hung hăng một cước đá vắng ra, thanh âm rất lớn, khiến Tôn tổng không khỏi sửng sốt, liền nghiêng đầu mà nhìn về phía cửa, kết quả hắn đều còn chưa kịp thấy rõ ràng ai vào phòng mình, Lục Cẩm Niên đã chạy tới trước mặt hắn, vươn tay bắt lấy cánh tay hắn, một quyền đầu liền đánh vào trên mặt hắn.

Lục Cẩm Niên dùng hết toàn thân khí lực, Tôn tổng bị hắn đánh đập đầu lập tức thiên hướng một bên, to mọng thân thể không ổn định, “Phanh” lập tức, liền nằm ngửa ra trên mặt đất.

Lục Cẩm Niên cả người toát ra một cỗ khí tàn nhẫn, đi tới trước mặt Tôn tổng, khom người túm hắn lên, sau đó nâng chân hung hăng đá, đem Tôn tổng theo trong phòng ngủ trực tiếp bị đá đến phòng khách.

Sàn trống trải vô cùng, Tôn tổng bị đụng vào sô pha mới ngừng lại được, người còn chưa có hồn thần lại thì bất chợt một cái ghế dựa lúc liền hung hăng nện lại đây, trực tiếp nện ở trên người của hắn.

Tôn tổng không hề có tâm phòng bị nên căn bản trốn tránh không kịp, kêu rên một tiếng, cả người liền đứng dậy nổi.

Lục Cẩm Niên lại giống như không thấy Tôn tổng thống khổ, cả người bao trùm trong khí tức thô bạo, từng bước từng bước đi tới, sau đó túm hắn lên, loan chân, hướng về phía hạ bộ của hắn dùng sức đánh tới: “Ai cho ngươi động vào nàng! Mẹ nó! Ai cho phép ngươi động vào nàng!”

Lục Cẩm Niên, hắn còn chưa hết giận vừa nói vừa hướng về phía hạ bộ của Tôn tổng lại dùng lực đá xuống một chút, giống như người điên, thô bạo quát: “Con mẹ nó! Dám chạm vào người của ta, xem ta hôm nay có phé đi người không!”

Lục Cẩm Niên vừa nói xong, lại nghĩ tới hình ảnh mình vừa mới xuất hiện nhìn thấy, ghen tuông cùng đau lòng, khiến cho đầu óc hắn hoàn toàn mất đi lý trí, tức giận bao phủ liền với tới một chiếc ly thủy tinh bên cạnh dùng sức đập mạnh về phía đầu Tôn tổng.

Nháy mắt, máu đỏ tươi theo trên đầu Tôn tổng chảy xuống sàn nhà.

-

Kiều An Hạ cùng trợ lý Lục Cẩm Niên đuổi tới là lúc Tôn tổng bị Lục Cẩm Niên đá từ phòng ngủ đá ra.

Kiều An Hạ nhìn đến cảnh tượng như vậy, nháy mắt sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, không khỏi lui về sau vài bước.

Mà trợ lý Lục Cẩm Niên, đầu tiên là bị trường hợp thô bạo như vậy chấn trụ, sau đó, ở lúc Tôn tổng đổ máu bị mạnh mẽ kinh hoàng hoàn hồn, liền vội vàng xông lên, giữ chặt lấy Lục Cẩm Niên còn cầm ly thủy tinh đang chuẩn bị đâm về Tôn tổng khuyên: “Lục tổng, đủ! Người còn tiếp tục sẽ có án mạng !”

237. Chương 238: Cô Ấy Là Người Duy Nhất Cô Không Thể Đụng Vào![8]

Editor : phương nguyên

“Lục tổng, đủ! Cậu còn như vậy đánh xuống, sẽ gây ra án mạng!”

Lục Cẩm Niên căn bản không để ý tới lời nói của trợ lý, đẩy mạnh trợ lý sang một bên, tay nắm nửa chiếc ly thủy tinh, hung hăng đâm xuống.

Trợ lý vội vươn tay ôm lấy thắt lưng Lục Cẩm Niên, dùng hết toàn lực giữ chặt thân thể hắn, kéo ra đằng sau hai bước, lớn tiếng hét lên: “Lục tổng, nếu cậu thật sự đánh chết người, chính cậu cũng không xong!”

Đáy mắt Lục Cẩm Niên giống như muốn phun ra lửa, phát cuồng dấy giụa thoát khỏi kiềm chế của trợ lý, đi về phía sản xuất Tôn .

Kiều An Hạ nhìn Lục Cẩm Niên giống như người điên, cầm nửa chiếc ly thủy tinh bén nhọn giống như tên côn đồ, đâm thẳng về phía cổ họng sản xuất Tôn, theo bản năng cô nâng tay lên, che kín miệng mình lại, về mặt thì biểu tình đầy thất kinh.

Trợ lý nhìn một màn này, trong lòng nóng như lửa đốt, hắn theo bản năng quay đầu, liếc mắt một cái nhìn Kiều An Hảo đang hôn mê bất tỉnh trong phòng ngủ, dưới tình thế cấp bách, thốt ra: “Lục tổng, Kiều tiểu thư hôn mê bất tỉnh, cần nhanh đưa đi bệnh viện, tránh xảy ra điều bất trắc!”

Những lời này, giống như lời ma chú, làm cho động tác của Lục Cẩm Niên dừng lại trong tích tắc.

Nửa chiếc ly thủy tinh trong tay hắn chỉ cách yết hầu của sản xuất Tôn nhiều nhất là hai cm.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm người bị hắn đánh mặt mũi bầm dập, ngực phập phồng lợi hại, tay dùng sức nắm nửa chiếc ly thủy tinh, hai hàng lông mày nhíu chặt, sau đó hung hăng ném văng ly thủy tinh.

Sản xuất Tôn sợ tới mức vội vàng nhắm hai mắt lại.

Nửa chiếc ly thủy tinh sượt qua tai hắn, bay thẳng tấp đi ra ngoài, đụng vào chiếc TV cách đó không xa, màn hình TV bị rạn nứt, nửa chiếc ly thủy tinh vỡ ra thành nhiều mảnh, phân tán khắp nơi .

Sản xuất Tôn sợ tới mức mắt hồn mất vía, toàn thân đều run run.

Lục Cẩm Niên dường như còn chưa hết giận, nâng lên chân, hung hăng đá đổ bàn trà ở bên cạnh, sau đó vươn tay siết cổ sản xuất Tôn, đầu cúi xuống, nhìn chằm chằm vào sản xuất Tôn, ổn định lại hô hấp, mới nói với ngữ điệu sắc bén: “Ở trong vòng giải trí, ông muốn làm chuyện gì, ngủ với người nào, tôi mặc kệ, cũng chẳng liên quan gì tới tôi!”

Thời điểm nói tới đây, đáy mắt hắn nổi lên một tia hồng ngoài ý muốn, bởi vì tay hắn dùng sức siết cổ sản xuất Tôn nên gân xanh đều hiện nên rõ ràng, tức giận khiến cho đáy mắt hắn tối đen, một tia hủy diệt xẹt qua thô bạo: “Nhưng tôi cảnh cáo ông, duy nhất cô ấy, Kiều An Hảo, ông không thể đụng vào! Nếu không tôi tuyệt đối không tha cho ông!”

Lục Cẩm Niên nói xong, về mặt liền trở nên âm trầm, liếc mắt một cái Kiều An Hạ đứng ở một bên không dám mở mắt xem cùng một bên trợ lý đang thở phào nhẹ nhõm, lui về sau hai bước liền xoay người đi vào phòng ngủ.

Hắn lấy chăn quăn lấy người Kiều An Hảo, sau đó một phen ôm lấy cô, vội bước chân, đi về phía cửa phòng.

Đợi tới lúc lái xe của Lục Cẩm Niên tới cửa, Kiều An Hạ mới mở tròng mắt nhìn tình huống xung quanh, hồi phục tinh thần lại, cô buông xuống bàn tay đang che miệng, nhìn người bị Lục Cẩm Niên ôm trong ngực, hỗn loạn Kiều An Hảo, sắc mặt có chút lo lắng lên tiếng hỏi: “Kiều Kiều thế nào?”

Nói xong, Kiều An Hạ liền muốn vươn tay, đi lại lôi kéo tay Kiều An Hảo.

Lục Cẩm Niên giống như phản xạ có điều kiện, ôm Kiều An Hảo, mạnh nghiêng người tránh ra tay của Kiều An Hạ, sau đó ôm càng chặt cô vào lòng, giống như đang ôm trân bảo, đối Kiều An Hạ làm như không thấy

trực tiếp ôm Kiều An Hảo đi.

238. Chương 239: Duy Chỉ Có Cô Ấy Là Cô Không Thể Đụng Vào![9]

Editor: May

Lúc này trợ lý đã bò dậy từ dưới đất, kéo Kiều An Hạ vẫn còn đang đứng ngẩn người ở cửa nhìn chăm chăm tay của mình, chạy về phía Lục Cẩm Niên đang đứng ở trước cửa thang máy.

Lúc trợ lý và Kiều An Hạ đuổi tới trước cửa thang máy, cửa thang máy vừa mới mở ra, Lục Cẩm Niên hoàn toàn không có để ý tới hai người kia, chỉ ôm Kiều An Hảo đi vào.

Trợ lý trước đây Kiều An Hạ mất hồn mất vía vào, sau đó mới đi vào thang máy, nhấn tầng một.

Thang máy đến tầng một, Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hảo dẫn đầu đi ra từ bên trong, trợ lý vội vàng chạy chậm đuổi kịp, giành trước mở cửa sau xe ra.

Trợ lý chờ Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hảo ngồi xong, đóng cửa xe, sau đó lại mở cửa ghế lái phụ, thúc giục một chút, chờ sau khi Kiều An Hạ ngồi xong mới vội vàng lên xe, khởi động xe, lái về phía bệnh viện gần đây nhất.

Tốc độ lái xe của trợ lý rất nhanh, trong xe thật im lặng, không ai nói chuyện. Trong đầu Kiều An Hạ lộn xộn, đầu tiên là nhìn chăm chăm đường phía trước phát ngốc thật lâu, mới hơi hơi vòng vo đôi mắt một chút, nhìn về phía kính chiếu hậu. Sau đó xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn đến Lục Cẩm Niên vẫn dùng bộ dáng che chở, ôm Kiều An Hảo. Đầu cô gái mềm nhũn tựa vào trước ngực của anh, sắc mặt đỏ hồng, mà Lục Cẩm Niên tựa hồ là sợ đầu cô dựa vào như vậy không thoải mái, còn vươn tay điều chỉnh tư thế cho cô một chút, thuận thể vuốt thuận những sợi tóc lộn xộn của cô, Kiều An Hạ thấy rõ ràng, hành động của Lục Cẩm Niên rất nhu hòa, hoàn toàn không có thô bạo và điên cuồng như khi đối mặt với nhà sản xuất Tôn vừa rồi, thậm chí còn nhìn ra một tia nhu tình từ trên người trong trẻo lạnh lùng của anh.

Kiều An Hạ cảm thấy giống như có vật gì có nghẹn ở cổ họng của mình, rất khó chịu, đáy mắt thật chua xót, cô muốn chuyển tầm mắt, nhưng làm sao cũng không chuyển đi được.

Xe đến dưới lầu cấp cứu bệnh viện nhân dân, Lục Cẩm Niên không lưu lại lời nào với trợ lý và Kiều An Hạ, liền trực tiếp đẩy cửa xe ra, ôm Kiều An Hảo nhanh chóng xuống xe, đi vào phòng cấp cứu.

Chờ trợ lý và Kiều An Hạ dừng xe xong, lúc đi vào, Lục Cẩm Niên đã sắp ở dưới sự hướng dẫn của y tá, ôm Kiều An Hảo vào thang máy lên lầu hai, hai người đành phải ngựa không ngừng vó đuổi theo.

Khi bác sĩ kiểm tra cho Kiều An Hảo, Lục Cẩm Niên vẫn luôn ôm cô vào trong ngực, rút máu, đo huyết áp, đo nhiệt độ cơ thể, thậm chí đến khi treo ngược túi nước cho Kiều An Hảo, Lục Cẩm Niên vẫn không có dấu hiệu buông tay. Mãi cho đến khi bác sĩ treo ngược túi nước xong rồi đi, Lục Cẩm Niên mới ngẩng đầu, phân phó một câu với trợ lý: “Anh đi lấy quần áo sạch sẽ đi.”

Trợ lý biết Lục Cẩm Niên bảo mình đi lấy quần áo cho Kiều An Hảo mặc, không tiếng động gật đầu một cái, liền cầm chìa khóa xe đi đến ngoài cửa phòng bệnh. Thời điểm sắp đi tới cửa, nhìn thấy Kiều An Hạ ngồi ở một bên vẫn luôn không có lên tiếng, sau đó lại cất bước chân đi trở về trước mặt của Kiều An Hạ, thấp giọng hỏi một câu: “Đại Kiều tiểu thư, muốn tôi thuận đường đưa cô về nhà không?”

Kiều An Hạ lắc lắc đầu với trợ lý.

Trợ lý nở nụ cười một chút, lễ phép cung kính gật đầu một cái, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Trong phòng bệnh im lặng không có tạp âm nào, hai tay Kiều An Hạ nắm chặt ngồi ở một bên, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hảo một cái. Tầm mắt người đàn ông vẫn luôn dừng lại ở trên người của Kiều An Hảo, hoàn toàn không có liếc mắt nhìn cảnh tượng và người xung quanh chút nào.

239. Chương 240: Duy Chì Có Cô Ấy Là Cô Không Thể Đụng Vào![10]

Editor: May

Trong phòng bệnh im lặng không có tạp âm nào, hai tay Kiều An Hạ nắm chặt gối ở một bên, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hảo một cái. Tầm mắt người đàn ông vẫn luôn dừng lại ở trên người của Kiều An Hảo, hoàn toàn không có liếc mắt nhìn cảnh tượng và người xung quanh chút nào.

Hoặc là nói, giờ phút này, đáy mắt anh chỉ có Kiều An Hảo, những người khác ở bên cạnh, hoàn toàn không lọt nổi vào đáy mắt anh.

Đêm dần dần sâu, Kiều An Hạ hơi hơi giật giật thân thể ngồi đến có chút cứng ngắc của mình, sau đó đứng dậy rót hai ly nước, đưa một ly tới trước mặt của Lục Cẩm Niên. Người đàn ông ngay cả mí mắt cũng không nâng một chút nào, Kiều An Hạ mím mím môi, tay dùng sức nắm ly nước, trong nháy mắt cảm thấy mình có vẻ như là dư thừa trong phòng bệnh này.

Kiều An Hạ đứng thẳng ở trước mặt của Lục Cẩm Niên trong chốc lát, sau đó liền cầm ly nước, xoay người đi ra phòng bệnh, đứng ở phía trước cửa sổ hành lang, nhìn chằm chằm bóng đêm đã rất sâu ở ngoài cửa sổ, vẻ mặt một mảnh mê mang.

Thời gian lặng lẽ chảy xuôi, đêm dần dần sâu, ngay cả tiếng xe trên đường phố cách đó không xa đều biến mất theo. Mãi cho đến lúc một giờ rạng sáng, trợ lý cầm quần áo quay lại, sau đó gõ gõ cửa, đi vào, đặt túi ở trên ghế sa lon, lại lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài, nhìn thấy Kiều An Hạ vẫn đứng ngẩn người trước cửa sổ, lần nữa mở miệng hỏi một câu: “Đại Kiều tiểu thư, nơi này có Lục tiên sinh rồi, cô có muốn đi về trước nghỉ ngơi không? Đã rất khuya rồi.”

Sau khi Kiều An Hạ trầm mặc thật lâu, mới mở miệng, giọng nói có vẻ hơi khàn khàn: “Chờ một chút đi, chờ Kiều Kiều ổn định, tôi sẽ đi.”

Trợ lý không lên tiếng, chỉ đứng cùng Kiều An Hạ.

Ước chừng lại qua nửa giờ, chất lỏng trong bình treo của Kiều An Hảo gần hết, Lục Cẩm Niên nhấn chuông gọi y tá tới đây, rút kim cho Kiều An Hảo, lại đo huyết áp và nhiệt độ cơ thể của Kiều An Hảo. Nhìn thấy tất cả khôi phục bình thường, nói với Lục Cẩm Niên: “Nên ở lại bệnh viện quan sát một đêm, trong thức ăn của bệnh nhân có bổ thuốc gây ảo giác, đó là một loại thuốc phiện, tuy rằng lượng thuốc không lớn, nhưng vẫn sợ lát nữa sẽ tái phát.”

Lục Cẩm Niên gật đầu, chờ sau khi y tá rời khỏi, mới vươn tay sờ sờ mạch đập của Kiều An Hảo, phát hiện trước khi ôm cô ra khỏi khách sạn, anh gần như đếm không hết mạch đập của cô, lúc này đã ổn định bình thường, mà vốn là hôn mê bất tỉnh đã sắp biến thành chìm vào giấc ngủ.

Lục Cẩm Niên âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, thận trọng đặt Kiều An Hảo ở trên giường, kéo xuống toàn bộ ra giường và áo tẩm bao bọc trên người cô xuống, thay cô đắp tốt chăn, vào phòng tắm.

Một lát sau, Lục Cẩm Niên cầm một cái khăn mặt nhúng qua nước đi ra, ngồi ở bên giường, vén chăn lên, còn đặc biệt rất cẩn thận chà lau da thịt của Kiều An Hảo.

Nhà sản xuất Tôn từng chạm qua cô... Cô khẳng định sẽ ghét bỏ bản ...Anh muốn trước khi cô tỉnh lại, giúp cô lau sạch sẽ...

-

Kiều An Hạ bị rung động của điện thoại trong túi xách làm hoàn hồn, cô lấy di động ra, phát hiện bên trong lại có mười cuộc điện thoại nhỡ, toàn bộ đều là Trình Dạng. Sau đó lúc này mới nhớ tới, khi bản thân chạy ra khỏi khách sạn, hoàn toàn không có lên tiếng chào hỏi với Trình Dạng.

Khi Kiều An Hạ đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Trình Dạng, Trình Dạng lại gọi điện thoại tới, Kiều An Hạ nghe máy, bên trong truyền đến giọng lo lắng như lửa đốt của Trình Dạng: “Hạ Hạ? Cô đã đi đâu?”

Kiều An Hạ hạ mi mắt, mang theo vài phần xin lỗi nói: “Thực xin lỗi, vừa rồi Kiều Kiều xảy ra chút nguy hiểm, tôi vội vàng đi tìm nó, quên nói với anh.”

240. Chương 241: Cô Biết Người Hắn Thích Là Ai Sao?[1]

“Không có việc gì chứ? Có nghiêm trọng không?”

“Hiện tại đang ở bệnh viện, đã không có việc gì Anh tới đón em trước đi..... Dạ, ở bệnh viện nhân dân.....”

Kiều An Hạ tắt điện thoại, xoay người đi vào phòng bệnh, muốn cùng Lục Cẩm Niên chào một tiếng, nói lát nữa bản thân phải đi, kết quả người còn chưa đi đến trước cửa, cách cánh cửa thủy tinh, nhìn Lục Cẩm Niên ngồi ở bên giường, cầm khăn mặt, giúp Kiều An Hảo lau người.

Kiều An Hạ dừng bước chân, nhìn chằm chằm vào phòng bệnh.

Lục Cẩm Niên thật sự lau rất cẩn thận, giống như là muốn rửa sạch mọi dấu tích lưu lại của sản xuất Tôn trên người Kiều An Hảo.

Sau khi chà lau xong, Lục Cẩm Niên cầm quần áo trợ lý đưa tới, tuy rằng thân thể Kiều An Hảo đều bị Lục Cẩm Niên che khuất, mà Lục Cẩm Niên đưa lưng về phía bản thân, Kiều An Hạ lại có thể dựa theo bóng dáng của Lục Cẩm Niên, đoán được động tác mà hắn giúp Kiều An Hảo thay quần áo, nhất định rất nhẹ nhàng ôn nhu che chở.

Thay quần áo xong, Lục Cẩm Niên đặt lại Kiều An Hảo lên giường, hắn ngồi ở bên giường, ánh mắt dừng nhìn Kiều An Hảo đang ngủ say, sau đó vươn tay, vuốt lên hai gò má của cô, cuối cùng đầu ngón tay thon dài xinh đẹp dừng lại ở trán của cô, chậm chạp không rời đi.

Kiều An Hạ chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt Lục Cẩm Niên, cô nhìn không được ánh mắt hắn, nhưng từ vẻ mặt hắn cô có thể rút ra kết luận là từ lúc quen biết Lục Cẩm Niên tới nay cô chưa một lần chứng kiến vẻ mặt hắn có thần thái ôn nhu mềm mại.

Trong khoảnh khắc này, Kiều An Hạ cảm thấy Lục Cẩm Niên thật xa lạ.

Cả người cô giống như bị điểm huyết nói, đứng ở tại chỗ, chậm chạp không nhúc nhích một bước, thẳng đến lúc di động trong tay rung lên, Kiều An Hạ mới hoàn hồn, cúi đầu thấy là Trình Dạng gọi điện thoại tới, tiếp nghe: “Hạ Hạ, anh đã đến cửa bệnh viện.”

Kiều An Hạ thu lại ánh mắt ổn định lại đầu óc, nhẹ giọng nói một câu: “Em xuống ngay.”

Sau đó liền tắt điện thoại, liếc mắt nhìn một cái vào phòng bệnh, nhìn đến Lục Cẩm Niên đang cúi đầu, thông thả mềm nhẹ hôn lên mi tâm Kiều An Hảo, Kiều An Hạ rất nhanh rời đi, không có đi vào chào hỏi Lục Cẩm Niên, chỉ trực tiếp xoay người rời đi.

Thời điểm đi đến cửa thang máy, gặp trợ lý của Lục Cẩm Niên đi toilet mới trở về: “Đại Kiều tiểu thư, cô muốn đi đâu?”

“Trình Dạng tới đón tôi, tôi đi về trước.”

“Kia đại Kiều tiểu thư, cô đi đường cẩn thận.”

“Tạm biệt.” Kiều An Hạ mỉm cười nói lời từ biệt, xuống lầu.

Kiều An Hạ lên xe, cùng Trình Dạng nói hai câu nói, hai mắt liền nhắm lại, Trình Dạng nghĩ cô mệt mỏi, không có làm phiền cô, ngược lại còn cởi ra áo khoác của bản thân, đắp lên người của cô.

Trình Dạng trực tiếp lái xe đi nhà của chính mình, đỗ xe tốt, hắn không có gọi Kiều An Hạ, động tay ôm lấy cô, lên lầu.

Trình Dạng đặt Kiều An Hạ lên giường, ôn nhu thay cô đắp chăn, sau đó hôn lên tóc dài của cô, liền đi toilet.

Kiều An Hạ nhắm mắt lại, như cũ không nhúc nhích nằm ở giường, thẳng đến khi nghe tiếng nước chảy từ trong phòng tắm phát ra, mới đưa mắt vùi vào đệm chăn, trong đầu trong nháy mắt hiện ra hình ảnh lúc mình ở bệnh viện, Lục Cẩm Niên giúp Kiều An Hảo đắp cái chăn, hôn môi Kiều An Hảo.

Mấy giờ trước, cô ở cửa toilet của khách sạn, vô tình gặp Lục Cẩm Niên, gọi lại hắn, muốn cùng hắn xác thực một đáp án, hỏi hắn một câu cô gái mà mấy năm nay hắn yêu, có phải hay không là Kiều An Hảo.

Nhưng cô còn chưa nói ra khỏi miệng, liền không bao giờ cần hỏi nữa.

241. Chương 242: Cô Biết Hắn Thích Ai Sao?[2]

Mấy năm nay người mà Lục Cẩm Niên nhớ mãi không quên, chính là Kiều An Hảo.

Trên đường đi từ bệnh viện trở về, tuy rằng nhìn cô như đang ngủ, nhưng thực ra trong đầu cô vẫn đang suy nghĩ, cho tới nay Lục Cẩm Niên với Kiều An Hảo không hề giao tiếp, rốt cuộc hắn như thế nào thích Kiều An Hảo ?

Có chút thời điểm, làm người nếu bản thân không để ý tới nó, sẽ cảm thấy nó không có vấn đề gì, nhưng khi bản thân ý thức được một ít này nọ, rồi hồi tưởng lại, mới nhận ra vấn đề nằm ở chỗ nào.

Lúc học trung học, không phải mỗi một lần tụ hội, Lục Cẩm Niên đều đi, nhưng là chỉ cần Kiều An Hảo xuất hiện ở tụ hội, Lục Cẩm Niên đều xuất hiện.

Chẳng qua hai người rất ít nói chuyện, đôi khi, ngồi ở vị trí rất xa nhau, thật khó có thể làm cho người ta liên tưởng tới cái gì.

Kiều An Hạ hoàn toàn nhớ rõ, một năm cấp ba kia, Hứa Gia Mộc một lần tổ chức dã ngoại, buổi tối dựng lều trại ở giữa sườn núi, trong lều oi bức, cuối cùng mọi người ngủ trực tiếp ở bên ngoài, nửa đêm cô tỉnh lại thời điểm đi WC, phát hiện Lục Cẩm Niên thế nhưng ngồi ở bên người Kiều An Hảo, lúc ấy cô nhìn thấy vậy, cũng không có suy nghĩ nhiều, đi WC trở về liền tiếp tục ngủ, nhưng mà thời điểm mơ mơ hồ hồ mở mắt, cô thấy tay Lục Cẩm Niên không ngừng vung trên người Kiều An Hảo.

Chỉ tiếc, ngày mai mọi người tỉnh lại thời điểm, sớm đã không thấy Lục Cẩm Niên, mà cô căn bản sẽ không để chuyện kí ồe trong lòng.

Hiện tại suy nghĩ một chút, cô mới bừng tỉnh đại ngộ, vì cái gì Kiều An Hảo luôn luôn sợ muỗi cắn, một đêm kia phá lệ ngủ ngon, hôm sau da thịt bóng loáng nhẵn nhụi, không có một dấu vết bị muỗi cắn.

Nguyên lai, một đêm kia Lục Cẩm Niên, thừa dịp thời điểm mọi người ngủ, giúp Kiều An Hảo đuổi muỗi một đêm.

Còn có, sau khi lên đại học, mọi người bạn học này nọ, cô cùng Kiều An Hảo thường xuyên cùng nhau đi Hàng Châu chơi, Lục Cẩm Niên sẽ mời các cô đi ăn cơm, cô còn nhớ có một vài lần cô một mình đi Hàng Châu, cũng có hỏi qua Lục Cẩm Niên có thời gian đi ăn cơm không, Lục Cẩm Niên sẽ tìm ra các loại lý do khác nhau từ chối cô, lúc đó cô cho rằng hắn thực sự bận quay phim, cho tới bây giờ, cô mới hiểu , không phải hắn bận, mà là thời gian của hắn, chỉ dành cho cô gái tên Kiều An Hảo.

Còn có, còn có..... Khó trách 4 năm trước, Lục Cẩm Niên chủ động tìm chính mình nói chuyện, thời điểm đó cô cũng thật ngu ngốc, sao cô lại không chú ý tới, mỗi lần Lục Cẩm Niên tìm cô nói chuyện, đều nhắc tới tên một người a..... Chính là Kiều An Hảo..... Nguyên lai, là cô tự mình đa tình, nguyên lai kia năm đó hắn không phải thực sự muốn cùng cô nói chuyện, hắn chỉ là muốn thông qua cô biết được tin tức của Kiều An Hảo.....

Nếu không phải đêm nay, cô tận mắt chứng kiến, hẳn vì Kiều An Hảo mà điên cuồng phần nộ lo lắng như thiêu như đốt, cô làm sao mà biết được, Lục Cẩm Niên cũng sẽ như thế đi yêu khắc sâu một người.

Nga, không đúng, nàng nghĩ, trên cái thế giới này, hẳn là không có người bình thường nào như Lục Cẩm Niên, như thế ẩn nhẫn mà lại khẳng khái một mực yêu một người.

Bệnh viện, phòng bệnh nội, thập phần thanh tĩnh.

Lục Cẩm Niên ngồi ở bên giường, nhìn chăm chăm Kiều An Hảo một hồi lâu, thẳng đến khi nghe thấy tiếng hít thở lâu dài thâm trầm của cô, mới thở ra một hơi, thân thể buộc chặt lúc này mới thả lỏng, giống như trải qua một vòng sinh tử, cả người trong nháy mắt trở nên vô lực.

Nếu như, nếu như Tổng Tương Tư không có phát hiện Kiều An Hảo mất tích, nếu như, nếu như đêm nay hẳn trong chốc lát tới trễ.....Kiều An Hảo sợ là đã bị sản xuất Tôn làm bắn

Trong nháy mắt một nỗi sợ hãi, nấp đầy toàn thân Lục Cẩm Niên, chỉ nghĩ tới thôi hẳn cũng không dám nghĩ.

242. Chương 243: Cô Biết Người Hắn Thích Là Ai Sao?[3]

Trong nháy mắt một nỗi sợ hãi, bao trùm toàn thân Lục Cẩm Niên, chỉ nghĩ tới thôi anh cũng không dám nghĩ.

Nếu cô ở đoàn phim của anh xảy ra chuyện gì hoặc gặp nguy hiểm nào, thì cả đời này anh không thể tha thứ cho chính mình.

Cổ họng Lục Cẩm Niên giống như bị ngăn chặn, cứng nhắc, đau, anh vươn hai tay, cầm bàn tay vừa mới truyền dịch của Kiều An Hảo rồi ngủ thiếp đi.

Trong đầu lại dần hiện ra hình ảnh khi anh bước vào phòng sản xuất Tôn, cô bị sản xuất Tôn đặt ở dưới thân, bất động vô hồn, nhất thời giống như có người cầm dao đâm vào lòng, đau đớn tới tận huyết mạch.

Nhịn không được nắm tay cô càng thêm lực, như nghĩ tới cái gì ảo não, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng tỉnh tởm hôn lên bàn tay cô.

Trợ lý chờ ở bên ngoài phòng bệnh, tới hai giờ sáng, mệt mỏi không đợi được nữa, đi xuống lầu lên xe ngủ, lúc hắn đang ngủ thâm trầm, bất chợt nghe thanh âm người gõ cửa kính, trợ lý từ trong mộng mơ màng tỉnh lại, mê hồ hạ xuống cửa kính xe, nhìn đến Lục Cẩm Niên đang ôm Kiều An Hảo còn đang ngủ say, đứng ở ngoài xe.

Trợ lý giật mình hoàn toàn thanh tỉnh lại, vội vàng xuống xe, mở ra cửa xe đằng sau, đợi cho Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hảo ngồi vào trong xe, hắn mới lên xe lại, gấp một cái, mới mở miệng hỏi:“Lục tổng, bây giờ chúng ta trở lại đoàn phim, hay về Cẩm Tú viên?”

Một đêm Lục Cẩm Niên không có chợp mắt, ánh mắt có chút phiếm hồng, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn không ảnh hưởng tới sự anh tuấn của anh, cụp xuống mi mắt, điều chỉnh tư thế thoải mái nhất cho cô gái trong ngực, mới ngừng đầu, thấp giọng lên tiếng trả lời:“Cẩm Tú viên.”

Trợ lý thức thời không có hỏi tiếp, khởi động xe, đi về hướng Cẩm Tú viên.

Thời điểm xe tới Cẩm tú viên, lúc này mẹ Trần đã dậy, nghe thấy thanh âm của xe, lập tức từ trong nhà chạy đi ra, nhìn Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hảo, sưng sốt một chút, mở miệng hỏi:“Thiếu phu nhân làm sao vậy?”

Lục Cẩm Niên không nói gì, ôm Kiều An Hảo vào nhà, lên lầu, sau đó đặt cô gái lên chiếc giường mềm mại, cầm chăn đắp cẩn thận, liền xoay người bước ra khỏi phòng ngủ, nhân tiện đóng cửa lại, nhìn mẹ Trần đang đứng ở cửa, ngữ điệu thản nhiên mở miệng nói:“Nấu một chút cháo với điểm tâm , đừng cho nhiều dầu mỡ.”

Mẹ Trần gật đầu, đáp:“Vâng.”

Lục Cẩm Niên cất bước đi về phía trước, lúc đi đến thang lầu, đột nhiên dừng bước chân:“Đừng quấy nhiễu thiếu phu nhân nghỉ ngơi, nấu cháo tốt nhớ phải giữ ấm, miễn cho thiếu phu nhân tỉnh lại nguội mất .”

“Vâng.”

Lục Cẩm Niên suy nghĩ một chút, tiếp tục nói:“Chăm sóc thiếu phu nhân thật tốt, tôi còn có việc, đi trước.”

“Tôi đã hiểu, thiếu gia.”

Lục Cẩm Niên không có nói tiếp, đứng tại chỗ trong chốc lát, liền sải bước xuống cầu thang, trong chốc lát, tiếng động cơ xe truyền đến từ ngoài phòng, vang nên rồi đi.

-

Kiều An Hảo nằm mơ, trong mơ mọi hình ảnh đều rất đẹp, có ba có mẹ, tuy rằng bọn họ rời xa cô đã nhiều năm, nhưng cô vẫn nhớ rõ khuôn mặt của họ thời trẻ, còn có ngôi nhà trước kia cô ở, hai cây lưu lớn, mỗi lần đến đến mùa thu, luôn sai trĩu quả đỏ rực, như những chiếc lồng đèn xinh đẹp.

Trong giấc mơ cô thấy một người con trai mặc đồng phục học sinh có làn da trắng non nớt , đang dần dần cách xa cô cuối cùng biến thành Lục Cẩm Niên, mặc vết đi giày da, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng .

243. Chương 244: Cô Biết Người Hảo Thích Ai Sao?[4]

Không biết có phải hay không do quan hệ gần đây của cô với Lục Cẩm Niên, không hề cứng nhắc lạnh nhạt như trước kia, khiến cho trong mơ cô thấy những hình ảnh mà bản thân không dám mơ tới, hình ảnh cô với Lục Cẩm Niên kết hôn.....

Hôn lễ thực mơ mộng, Lục Cẩm Niên mặc một bộ vét đen, đẹp trai anh tuấn, người thân với bạn bè, đều chân thành chúc phúc cho bọn họ, dựa theo lời chỉ dẫn của MC, cùng nhau nói đồng ý cùng lời thề chung thủy, trao đổi nhẫn, sau đó ở thời điểm mọi người hoan hô, Lục Cẩm Niên chậm rãi cúi đầu, hôn cô.....

Người đàn ông tuấn tú, đang đứng ở trước mặt nàng, càng lúc càng lớn, mắt thấy môi hắn, sắp chạm đến môi của cô, thì Kiều An Hảo mạnh mẽ mở mắt, từ trong giấc mơ tỉnh lại.

Khung cảnh xung quanh thật yên tĩnh, Kiều An Hảo chớp mắt hai lần, mới phát hiện ra đây là Cẩm Tú viên, cô nhú mi, mờ mịt ngồi dậy, nhìn quanh phòng một chút, không có một bóng người, bức màn không thả, ngoài cửa sổ ánh nắng chói chang chiếu vào, tới nửa phòng ngủ.

Cô nhớ rõ, tối hôm qua cô ở suối nước nóng, vậy tại sao hiện tại lại ở Cẩm Tú Viên?

Kiều An Hảo vắt hết óc suy nghĩ, phát hiện chính mình không nhớ một chút gì về tối hôm qua .

Kiều An Hảo nghĩ không ra, liền không nghĩ nữa, ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái đồng hồ treo tường, mới biết đã sắp tới chưa, hôm nay cô có một buổi chụp quan trọng , Kiều An Hảo nhất thời sốt ruột tìm bên gối di động của mình, kết quả không thấy cái gì, cô nhìn một vòng quanh phòng ngủ để tìm, mọi khi cô vẫn mang túi theo thói quen nhưng giờ cũng không có thấy túi , cũng không ở trong phòng ngủ.

Kiều An Hảo không hiểu ra sao đi trong phòng tắm rửa mặt một chút, xuống lầu, đi vòng quanh phòng khách nhìn xung quanh.

Mẹ Trần nghe được động tĩnh, từ trong phòng bếp đi ra, nhìn thấy Kiều An Hảo, lập tức ôn hòa cười nói:“Thiếu phu nhân, cô tỉnh?”

Kiều An Hảo mỉm cười nhìn về phía mẹ Trần, buồn bực một chút lên tiếng hỏi:“Mẹ Trần, bác có nhìn thấy túi của con không?”

Mẹ Trần lắc đầu, nói: “Thiếu phu nhân, buổi sáng thiếu gia ôm cô trở về, đã không thấy túi xách.”

Không có thấy túi xách? Lục Cẩm Niên ôm cô trở về?

Kiều An Hảo lúc này mới cúi đầu, liếc mắt nhìn một cái quần áo trên người mình, phát hiện một chiếc váy mới tinh hiệu Chanel, cả người càng trở nên mơ hồ, Lục Cẩm Niên vì cái gì ôm cô về nhà?

Mẹ Trần nhìn Kiều An Hảo một người đứng ở nơi đó, đôi mi thanh tú ở trên mặt nhăn nhó, thất thần, bà nghĩ đến việc Lục Cẩm Niên buổi sáng giao cho, vì thế lập tức mở miệng nói: “Thiếu phu nhân, thiếu bảo tôi nấu một ít cháo yến mạch, dậy khi cô tỉnh thì đưa lên cho cô ăn.”

Kiều An Hảo cảm thấy hẫng là tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì đấy, nhưng cô nghĩ mãi không ra, nghe được tiếng của mẹ Trần, liền rầu rĩ “Dạ” một tiếng, bỏ qua một chút chuyện không yên lòng thông dong đi vào phòng ăn.

Mẹ Trần nhanh nhẹn bưng cháo lên, đặt ở trước mặt Kiều An Hảo, cùng vào món ăn nhẹ buổi sáng.

Kiều An Hảo cảm thấy, không chút để ý quấy cháo, thỉnh thoảng cúi đầu, uống một hớp, cuối cùng vẫn không bỏ qua được nghi hoặc trong lòng, nhìn mẹ Trần đứng ở một bên, hầu hạ cô ăn cơm, hỏi: “Mẹ Trần, buổi sáng lúc thiếu gia trở về, có nói cái gì hay không?”

“Thiếu gia dặn tôi nấu cháo, còn nói tôi không được quấy rầy cô nghỉ ngơi.....” Mẹ Trần dừng một chút, lại bổ sung: “Còn nói tôi phải chăm sóc cô thật tốt.”

“Không còn gì nữa ?”

Mẹ Trần lắc đầu.

Đáy lòng Kiều An Hảo càng thêm tò mò, nhìn không được cắn chiếc thìa một chút, còn muốn mở miệng hỏi mẹ Trần, kết quả chuông cửa biệt thự lại đột nhiên gian vang lên.

PS: Cầu ta, cầu ta ta khiến cho tiểu An Hảo hạ chương biết Lục ảnh để cứu chuyện của nàng ~

244. Chương 245: Cô Có Biết Anh Ấy Thích Ai Không?[5]

Biệt thự Cẩm Tú Viên của Lục Cẩm Niên rất ít khi có người khác quấy rầy, Kiều An Hảo nghi hoặc buông muống xuống, lúc đang chuẩn bị đứng lên, mẹ Trần lập tức đi ra ngoài phòng ăn: “Bà chủ, tôi đi mở cửa.”

Kiều An Hảo ngồi trở lại trên ghế ăn cơm một lần nữa, vừa húp cháo, vừa cố gắng nhớ lại trí nhớ mình mất đi vào mấy tiếng kia.

“Kiều Kiều!” Vào lúc Kiều An Hảo cầm muống, đang chuẩn bị đưa cháo vào miệng, Triệu Manh vọt vào phòng, trong lúc bất chợt lớn tiếng gọi một câu.

Tay Kiều An Hảo dừng một chút, không có để ý tới Triệu Manh, mà cứ thế suy nghĩ chuyện của mình, chậm rãi húp cháo.

Triệu Manh đến Cẩm Tú Viên gặp Kiều An Hảo vài lần, mẹ Trần có biết, cho nên nhiệt tình kéo ghế ăn cơm ra cho Triệu Manh: “Triệu tiểu thư, cô muốn ăn gì không?”

Lúc này đã là giữa trưa, Triệu Manh chưa có ăn cơm, liền chạy tới từ đoàn làm phim, cho nên lập tức không chút khách khí gật gật đầu, nói một tiếng “Cám ơn”, sau đó liền đưa đầu đến trước mặt Kiều An Hảo, đánh giá Kiều An Hảo trong chốc lát, lúc này mới thở ra một hơi, ồn ào nói một chuỗi thật dài với Kiều An Hảo: “May mà Kiều Kiều cậu không có việc gì, tối hôm qua cậu không biết đâu, làm tớ sợ muốn chết! Tiểu tiện nhân Lâm Thi Ý kia, tớ vẫn luôn biết cô ta không phải thứ tốt lành gì, nhưng không nghĩ tới cô ta lại vô sỉ đến không có giới hạn như vậy! Nhưng mà Kiều Kiều, cậu cũng không cần tức giận, lần này coi như cô ta đá trúng cửa sắt. Tớ nghe người ta nói, không nói đến cô ta bị người rạch một dao trên mặt, hôm nay còn bị truyền thông liên tiếp không ngừng bùng nổ xì căng đan, toàn bộ Weibo đều nổ tung, toàn bộ đều là

mắng cô ta, đến ngay cả điểm tốt của cô ta đều biến thành đen. Hả giận, thật sự là hả giận, tớ nhìn thấy mọi người toàn thế giới đang mắng cô ta, tớ an tâm!”

Triệu Manh vừa nói, vừa dào dạt đắc ý cười khoe khoang: “Kiều Kiều, tớ nói cho cậu biết, tớ cực kỳ tức giận. Tớ còn lập mấy cái nick nhỏ đi mắng cô ta, trong đó một cái còn đứng đầu trong danh sách trả lời đấy!”

Kiều An Hảo bị lời nói thao thao bất tuyệt không ngừng thở của Triệu Manh làm sững sốt, thẳng đến khi mẹ Trần đặt cháo yến mạch ở trước mặt cô. Cô hăng hái bưng bưng cầm muống ăn như hổ đói, thời gian im lặng, Kiều An Hảo mới chớp chớp mắt, nhẹ nhàng hỏi Triệu Manh một câu: “Triệu Manh, Lâm Thi Ý làm sao vậy?”

“Khụ khụ!” Câu hỏi của Kiều An Hảo làm cho Triệu Manh lập tức bị sặc, cầm khăn tay, che miệng ho khan hồi lâu mới tròng mắt nhìn Kiều An Hảo, vẻ mặt cổ quái hỏi: “Kiều An Hảo, cậu choáng váng sao? Lâm Thi Ý làm sao vậy, cậu không biết gì hả? Tối hôm qua suýt nữa cậu bị cô ta hại chết, cậu có biết hay không? Thiếu chút nữa là cậu đã bị lão sắc quỷ - nhà sản xuất Tôn đó cưỡng hiếp rồi đó!”

Kiều An Hảo nhú mi tâm, mờ mịt vô tội hỏi lại: “Tớ bị Tôn tổng cưỡng hiếp sao?”

Triệu Manh thấy dáng vẻ này của cô, nháy mắt hai cái, vẻ mặt thành thật hỏi: “Kiều Kiều, cậu thật sự không biết?”

Từ trong lời nói của Triệu Manh, Kiều An Hảo đã mơ hồ biết được một ít chuyện dơ bẩn đã xảy ra vào tối hôm qua, sắc mặt trở nên có chút khó coi, mím mím môi, không nói gì.

Triệu Manh siết cái muống trong tay, dùng sức hít thở, sau đó buông lỏng cái muống ra, nhìn Kiều An Hảo, thuật lại từ đầu đến cuối chuyện đó một lần: “Kiều Kiều, tối hôm qua trong đồ uống ở suối nước nóng của cậu bị người ta bỏ thuốc, nhưng đồ uống kia đã nhanh chóng bị người đó xử lý xong, đã không tìm được chứng cứ.”

245. Chương 246: Cô Có Biết Anh Ta Thích Ai Không?[6]

“Tối hôm qua may mà có chị Tương Tư, tớ không tìm thấy cậu, sau khi nói tình huống cho chị ấy, chị ấy trước hết phát hiện không thích hợp, sau đó đi điều tra bằng ghi hình, nhìn thấy cậu bị Lâm Thi Ý mang đi. Lúc ấy thuốc đã phát huy tác dụng, thần chí cậu không rõ, hoàn toàn không có khí lực phản kháng.”

Dựa theo lời thuật lại của Triệu Manh, trong đầu mơ mơ hồ hồ của Kiều An Hảo hiện lên một vài hình ảnh rải rác, nhưng cũng rất rời rạc không chịu nổi, hoàn toàn không thể nối liền được.

“Lúc ấy tớ nhìn thấy hình ảnh như vậy, thật sự bị hù sợ, muốn gọi điện thoại cho chị An Hạ, để chị ấy cứu cậu. Nhưng chị Tương Tư đoạt lấy điện thoại của tớ, gọi điện thoại cho Lục ảnh đế.”

Lục Cẩm Niên? Đáy mắt Kiều An Hảo thoáng hiện một tầng nghi hoặc.

“Sau đó một trợ lý của chị Tương Tư phát hiện xe của Lâm Thi Ý ở dưới lầu khách sạn của đoạn làm phim, gọi điện thoại cho chị Tương Tư. Chị Tương Tư lại nói cho Lục ảnh đế, chuyện sau đó, tớ không có tận mắt nhìn thấy, cho nên hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Nhưng sau này tớ lại nghe chị Tương Tư nói, nói cậu bị Lâm Thi Ý đưa đến trong phòng của nhà sản xuất Tôn...” Nói tới đây, Triệu Manh giống như là nghĩ đến cái gì, lại cường điệu một chút: “Nhưng mà, bởi vì sợ bị người khác biết được rồi tuyên truyền khoa trương khuếch đại chuyện này lên, đến lúc đó chỉ sợ bất lợi với cậu, cho nên tin tức sớm đã bị phong tỏa, không có mấy người biết.”

“Cho nên Kiều Kiều, nếu cậu thật sự muốn cảm tạ, người nên cảm tạ nhất là Lục ảnh đế, tối hôm qua anh ấy cứu cậu, cậu mới không gặp chuyện không may. Nếu không phải anh gấp gấp chạy trở về nội thành, tối hôm qua khẳng định cậu sẽ bị nhà sản xuất Tôn ăn sạch.”

Lục Cẩm Niên cứu cô?

Lúc này Kiều An Hảo mới phát hiện chỗ mu bàn tay trái của mình lại có một lỗ kim rất nhỏ, hẳn là do mũi kim đâm vào. Nói cách khác, tối hôm qua Lục Cẩm Niên từng mang cô đi đến bệnh viện?

Mẹ Trần nói buổi sáng cô được anh ôm trở về, chẳng lẽ tối hôm qua anh ở trong bệnh viện chiều cổ cô suốt đêm, vẫn đợi đến buổi sáng, sau khi cô không có việc gì mới đưa cô trở về nhà?

Vừa rồi Triệu Manh nói, toàn bộ tin tức hôm nay đều là bùng nổ xì căng đan của Lâm Thi Ý, hơn nữa tất cả truyền thông gần như là cùng nhau bùng nổ.....

Kiều An Hảo nhất thời muốn Triệu Manh tìm điện thoại của cô, mở Weibo lên, quả nhiên nhìn thấy toàn bộ đề tài đứng đầu đều là về Lâm Thi Ý.

Từ tin lúc trước Lâm Thi Ý làm gái bồi rượu ở những buổi gặp gỡ ban đêm, đều bị người bối ra ngoài ánh sáng trên weibo.

Còn có mấy năm nay, ngôi sao bị Lâm Thi Ý bỏ đá xuống giếng cũng đều bị người bối ra, thậm chí còn rất nhiều âm mưu, thoát nhìn có lý có cứ.

Thậm chí, còn có một người nào đó trực tiếp đăng một video, là video Lâm Thi Ý làm chuyện đó với người khác, trong video thấy không rõ mặt người đàn ông, nhưng lại có thể nhìn thấy mặt Lâm Thi Ý.

Mấy năm nay, Lâm Thi Ý gột rửa sạch danh tiếng của mình, những xì căng đan trước đây, gần như đã được cô ta che giấu rất tốt, hiện tại lại có thể bùng nổ cùng một lúc, chắc là có người ở sau lưng động tay động chân.

Hơn nữa mấy năm nay Lâm Thi Ý nuôi dưỡng rất nhiều đội quân mạng, gặp phải chuyện gì, những đội quân mạng kia đều tán dương cô ta. Nhưng lúc này đây, xì căng đan bay đầy trời, đội quân mạng này lại không có chút ý tứ xuất hiện, nói vậy cũng là bị người khống chế rồi.

Đối với một minh tinh, danh tiếng là quan trọng nhất, hiện nay cô ta bị người bối ra thành như vậy, quả thật là có tiếng xấu, sợ là sự nghiệp diễn xuất của cô ta đến đây là muốn kết thúc rồi.

246. Chương 247: Cô Có Biết Anh Ấy Thích Ai Không?[7]

Editor: May

Thực rõ ràng, mục đích của người động tay động chân ở sau lưng này rất đơn giản, muốn đuổi tận giết tuyệt Lâm Thi Ý.

Mà vào ngày hôm sau khi cô gặp chuyện không may, Lâm Thi Ý lập tức gặp phải biến cố như thế, vậy người động tay động chân này rất có thể chính là...

Trong đầu Kiều An Hảo còn chưa nghĩ ra cái tên kia, Triệu Manh ngồi ở đối diện cô bỗng đột nhiên mở miệng nói: “Kiều Kiều, trong đám tin QQ này có người nói nhà sản xuất Tôn rút lui đầu tư khỏi bộ phim [Thời gian khuynh thành] này rồi!”

Kiều An Hảo sửng sốt một chút, vội vàng thoát khỏi Weibo, mở QQ ra, nhìn thấy rất nhiều người không ngừng đăng tin ở trong đó, toàn bộ đều đang nói chuyện nhà sản xuất Tôn rút lui đầu tư.

“Nhà sản xuất Tôn đầu tư mười triệu cho bộ phim [Thời gian khuynh thành] này đấy, sao đang yên đang lành lại rút lui?”

“Đúng vậy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ngày hôm qua nhà sản xuất Tôn còn mời tập thể chúng ta đi giải trí mà, sao hôm nay liền mỗi người một ngả với chúng ta rồi chứ?”

“Hơn nữa mới sáng sớm, nhà sản xuất Tôn liền rời khỏi nhóm QQ của chúng ta.”

“Anh đừng nói nữa, vừa rồi tôi nhắn QQ cho ông ta, ông ta hoàn toàn không trả lời tôi, gọi điện thoại cũng không có người nhận...”

.....

Chỉ ngần ngừ vài phút, nội dung nói chuyện phiếm trong QQ đã nhanh chóng hiện lên vài trăm câu, Kiều An Hảo xem có chút hoa mắt, không nhìn được để di động xuống. Triệu Manh ngồi ở đối diện cũng vừa xem nội dung nói chuyện phiếm, vừa nói: “Tuy nhà sản xuất Tôn này là người có chút háo sắc, nhưng lại rất có tiền đó. Có mỏ than gia truyền, mấy năm nay đầu tư điện ảnh và truyền hình, giá trị con người lên đến vài chục triệu, là đại chế tác của [Thời gian khuynh thành]. Tổng đầu tư hai mươi triệu, mười triệu là của nhà sản xuất Tôn, mười triệu là của Lục ảnh đế ...”

Nói tới đây, Triệu Manh giống như là nghĩ đến cái gì, ngừng đầu nhìn Kiều An Hảo, hỏi: “Kiều Kiều, nhưng chuyện này thật là trùng hợp, tối hôm qua cậu mới vừa xảy ra chuyện, hôm nay Lâm Thi Ý liền rơi vào kết cục thảm bại như vậy, nhà sản xuất Tôn rút lui đầu tư, cậu nói có thể liên quan với cậu hay không? Là Lục ảnh đế làm sao?”

Vừa rồi Kiều An Hảo cũng đã nghĩ tới Lục Cẩm Niên, nhưng hiện tại nghe được lời này của Triệu Manh, đáy lòng vẫn hung hăng rung động một trận.

“Lục ảnh đế chính Lâm Thi Ý thì tớ có thể hiểu, đó là trừng phạt đúng tội của Lâm Thi Ý, nhưng Lục ảnh đế không lý do làm nhà sản xuất Tôn rút lui chứ? Cậu nghĩ xem, nhà sản xuất Tôn vừa rút lui chi phí, nếu không có một đầu tư mới tiến vào, rất có thể sẽ làm cho [Thời gian khuynh thành] không quay tiếp được, đến lúc đó mười triệu Lục ảnh đế đã ném vào bên trong cũng sẽ mất theo, cho nên có chút không thể nào hiểu nổi!”

Kiều An Hảo vừa nghe Triệu Manh nói như vậy, trong đầu cũng có chút loạn, hơi khẳng định là Lục Cẩm Niên, lại có chút không xác định, đáy lòng lại hiện lên một tia lo lắng, thật hơi sợ không quay vòng ra tài chính cho [Thời gian khuynh thành], vậy mười triệu của Lục Cẩm Niên cũng mắc kẹt ở bên trong.

-

[Thời gian khuynh thành] bởi vì nhà sản xuất Tôn rút lui đầu tư, toàn bộ đoàn làm phim tạm dừng quay ba ngày.

Triệu Manh tới đây, một là đưa túi xách cho Kiều An Hảo, hai là nhìn Kiều An Hảo một cái, vẫn ngốc đến ba giờ chiều mới rời đi.

Triệu Manh đi chưa tới mấy phút, tin tức nhà sản xuất Tôn rút lui đầu tư liền bị người tung ra ngoài. Weibo cực kỳ náo nhiệt, trong chốc lát là Lâm Thi Ý, trong chốc lát là bộ phim [Thời gian khuynh thành] này.

Kiều An Hảo nhàm chán lướt Weibo một buổi trưa, trong đầu suy nghĩ miên man lộn xộn, mãi cho đến khi ăn cơm chiều mới bắt buộc đầu óc mình bình tĩnh lại.

Ăn xong cơm chiều, Kiều An Hảo trở lại phòng ngủ lầu hai, vừa ngồi xuống chưa đến vài phút, di động liền vang lên.

247. Chương 248: Cô Có Biết Anh Ấy Thích Ai Không?[8]

Editor: May

Điện thoại là của mẹ Hứa Gia Mộc - Hàn Như Sơ gọi tới .

Sau khi cô kết hôn với Lục Cẩm Niên, Hàn Như Sơ rất ít khi gọi điện thoại cho cô, nhưng một khi gọi điện thoại tới, đó là cần Lục Cẩm Niên đóng vai Hứa Gia Mộc.

Kiều An Hảo cầm di động, đi đến trước ban công, mở cửa sổ ra. Gió đêm mát mẻ từ từ thổi vào, cô không nhanh không chậm nhận nghe điện thoại, gọi một tiếng vào bên trong: “Dì Hứa.”

Mặc dù người ngoài nhìn vào thì cô đã gả cho Hứa Gia Mộc, là vợ của Hứa Gia Mộc, hẳn phải gọi Hàn Như Sơ là “Mẹ”. Nhưng hai người đều biết, đây chẳng qua chỉ là một cuộc hiệp nghị, cho nên trừ bỏ khi cần phải diễn trò, Kiều An Hảo vẫn luôn gọi Hàn Như Sơ là “Dì Hứa”.

Giọng nói của Hàn Như Sơ nghe rất đoan trang nghiêm cẩn, đầu tiên là quan tâm Kiều An Hảo một chút: “Kiều Kiều, ăn cơm chiều chưa?”

“Ăn rồi.” Kiều An Hảo nhu thuận trả lời, sau đó cũng lễ phép hỏi lại: “Dì Hứa, dì thì sao?”

“Đang chờ bác Hứa của con, chờ ông ấy trở lại cùng nhau ăn.” Hàn Như Sơ khách sáo xong, mở miệng nói thẳng đến chủ đề: “Kiều Kiều, cuối tuần này là sinh nhật của Hứa Gia Mộc, con còn nhớ rõ chứ?”

Kiều An Hảo biết sinh nhật Hứa Gia Mộc, nhưng chuyện phát sinh gần đây có chút nhiều, cô vẫn không có chú ý ngày tháng, cho nên trải qua nhắc nhở của Hàn Như Sơ, mới đột nhiên nhớ tới: “Vâng, nhớ rõ.”

“Tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc khẳng định là phải làm, cho nên phiền toái con chuyển lời cho nó.”

Nó chỉ ai, Kiều An Hảo tự nhiên biết, kỳ thật Kiều An Hảo vẫn rất buồn bực, Lục Cẩm Niên rõ ràng có họ tên, vì sao mỗi lần Hàn Như Sơ nói tới anh, luôn dùng một từ “Nó” không quan trọng để thay thế, giống như tên của anh rất ghê tởm, hoàn toàn khinh thường nói ra.

“Con đã biết.” Cho dù đáy lòng Kiều An Hảo có chút bất mãn, ngoài miệng vẫn nhu thuận đáp lại.

“Nếu không có việc gì, dì cúp trước.”

“Vâng, gặp lại sau, dì Hứa.”

“Gặp sau.” Hàn Như Sơ nói xong, liền trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Kiều An Hảo nghe tiếng “tút tut tut” trong điện thoại di động, cầm điện thoại di động xuống, nhìn chăm chăm màn hình trong chốc lát, do dự nên gọi điện thoại cho Lục Cẩm Niên nói cho anh tin tức này hay là gửi tin nhắn?

Chỉ là vào lúc Kiều An Hảo còn chưa suy nghĩ xong, đột nhiên lúc này một tin nhắn đến trong QQ, là Triệu Mạnh gửi đến.

“Kiều Kiều, tớ vừa mới nghe một nhân viên làm việc trong đoàn làm phim nói, cô ấy nghe phục vụ khách sạn nói tối hôm qua nhà sản xuất Tôn được trợ lý của ông ta đưa đi bệnh viện, hơn nữa bị thương rất nghiêm trọng, rất nhiều đồ trong phòng của ông ta đều bị đập hư, hơn nữa trên mặt có rất nhiều máu, còn có mảnh vụn thủy tinh, bàn trà cũng bị đá ngã lộn.”

Kiều An Hảo nhìn tin nhắn kia sửng sốt, còn chưa kịp hồi phục tinh thần, Triệu Mạnh gửi tin nhắn giọng nói đến. Kiều An Hảo nhấn một cái, giọng nói Triệu Mạnh liền vang lên: “Kiều Kiều, tớ nói cho cậu biết, khẳng định là nhà sản xuất Tôn bị Lục ảnh đế đánh. Tối hôm qua Lục ảnh đế đi tới phòng ông ta cứu cậu, cho nên khẳng định không sai!”

Lúc Kiều An Hảo nghe giọng nói của Triệu Mạnh, cô ấy lại gửi một tin nhắn giọng nói tới: “Hơn nữa, Kiều Kiều, tớ vừa mới nghe người ta nói, không phải nhà sản xuất Tôn tự muốn rút lui đầu tư, là Lục ảnh đế muốn đá nhà sản xuất Tôn ra khỏi đoàn làm phim [Thời gian khuynh thành], nghe nói hôm nay ông ta bởi vì chuyện này mà cãi vã cả một ngày với ban giám đốc của Truyền thông Hoàn Ảnh, cuối cùng Lục ảnh đế vẫn cố chấp mạnh mẽ khiến nhà sản xuất Tôn rút lui đầu tư!”

248. Chương 249: Cô Có Biết Anh Ấy Thích Ai Không?[9]

“Mẹ nó, Lục ảnh đế thật là khí phách, tối tùy hứng nha! Mười triệu đó, mười triệu tiền đầu tư, nói đá liền đá, thế giới của người có tiền, muốn hiểu cũng không thể hiểu nổi!”

Kiều An Hảo không có trả lời tin nhắn của Triệu Manh trong QQ, một mình Triệu Manh nhắn nhiều như vậy, không thấy trả lời, liền không tiếp tục gửi QQ lại đây nữa.

Kiều An Hảo cầm di động, đứng ở ban công hồi lâu, mới nâng lên ngón tay, mở ra từng cái tin tức do Triệu Manh gửi tới, nghe lại một lần.

Buổi chiều nếu nói Lục Cẩm Niên vì bản thân đi làm này đó Kiều An Hảo cũng không thể xác định, hiện tại, cô có điểm nắm chắc.

Theo Triệu Manh gửi tới trong QQ, có thể nghe ra, lúc Lục Cẩm Niên tới cứu cô, đã động thủ đánh sản xuất Tôn, cô không thể tưởng tượng, người kia - một người đàn ông lạnh lùng đậm bạc, động thủ đánh người cảnh tượng rất cuộc sẽ như thế nào, nhưng mà trái tim cô, lại mặc danh kỳ diệu đập nhanh hơn.

Gièm pha về Lâm Thi Ý ở khắp mọi nơi, sản xuất Tôn bị đá ra đoàn làm phim [Khuynh thành thời gian]..... Giống như lời Triệu Manh nói, mười triệu tiền tài chính, nói đá liền đá, thật quyết đoán cùng khí phách!

Kiều An Hảo nhìn không được nắm chặt di động, kỳ thật Lục Cẩm Niên không phải không có giúp đỡ qua cô.

Bữa ăn đầu tiên ở đoàn làm phim [Khuynh thành thời gian], Lâm Thi Ý gây khó dễ cho cô, là anh một câu giải vây.

Cô đi tới phòng của anh, bị Lâm Thi Ý chụp ảnh, đăng lên Weibo, là anh tìm Tổng Tương Tư cứu cô.

Bàn đu dây xuất hiện trực trực, lúc cô té xuống, là anh không màng nguy hiểm xông lên, tiếp được cô.

Nhưng là, hỗ trợ nhiều lần như vậy, lại chỉ có lần này, làm cho đáy lòng cô rung động, mãnh liệt.

Kiều An Hảo cảm thấy tốc độ đập của tim mình thật nhanh, giống như lúc nào cũng có thể từ trong lồng ngực cô nhảy ra.

Giống nhau đều là giúp cô, nhưng là lúc này đây, Kiều An Hảo mới có thể khẳng định, Lục Cẩm Niên đang bảo vệ cô.

Suy nghĩ như vậy, làm cho đáy lòng Kiều An Hảo, trong khoảnh khắc kinh hãi.

Cho tới bây giờ cô chưa hề nghĩ tới, bản thân có thể được người đàn ông lạnh lùng kỳ cục kia bảo vệ.

Tuy rằng cô không biết nguyên nhân ban đầu khiến anh bảo vệ cô là gì, nhưng đáy lòng cô vẫn rất cảm động, rất hạnh phúc, rất thỏa mãn.

Kiều An Hảo vừa rồi còn do dự gọi điện thoại cho Lục Cẩm Niên chỉ gửi một tin nhắn, nhưng trong nháy mắt, bất chợt lại rất muốn gặp anh một lần.

Kiều An Hảo có chút khẩn trương dùng sức nắm điện thoại trong tay, sau đó liền hít một hơi thật sâu, tìm số điện thoại của Lục Cẩm Niên, gọi.

-

Ở ký túc xá truyền thông Hoàn Ảnh, không khí trầm thấp một mảnh.

Người của ban giám đốc, với các vẻ mặt khó coi, gương mặt lạnh lùng, từ trong phòng họp đi ra.

Thẳng đến có một cái bóng đi ngang qua, Tổng Tương Tư mới từ trong phòng làm việc của mình đi ra, đứng ở trong đại sảnh trống rỗng một lát, sau đó đi tới phòng pha trà, pha một ly cà phê, bưng về phía văn phòng của Lục Cẩm Niên.

Tổng Tương Tư gõ cửa, không có thanh âm từ bên trong truyền đến, Tổng Tương Tư dừng lại một giây, trực tiếp đẩy cửa ra, đi vào.

Lục Cẩm Niên đứng ở cửa sổ, nhìn hàng vạn chiếc đèn nhấp nháy ngoài cửa sổ, hút thuốc.

Người đàn ông lúc này, không còn cường thế cùng mãnh liệt như lúc ở trong phòng hội nghị, chỉ còn lại có một thân trong trẻo nhưng lạnh lùng cùng cao ngạo.

Hắn biết rõ có người vào văn phòng của mình, lại thủy chung không có nửa điểm phản ứng.

Tổng Tương Tư bê ly cà phê, đặt ở một bên trên bàn, sải giày cao gót, không nhanh không chậm tiêu sái đến bên người Lục Cẩm Niên, theo tầm mắt của anh, nhìn chăm chăm cảnh đêm trước mặt trong chốc lát, rồi mở miệng nói: “Mười triệu tiền đầu tư kia, anh nghĩ ra biện pháp chưa?”

Chương và tiết mục lục Chương 249: Cô có biết anh ấy thích ai không?[9]

“Mẹ nó, Lục ảnh đế thật là khí phách, tôi tùy hứng nha! Mười triệu đó, mười triệu tiền đầu tư, nói đã liên đá, thế giới của người có tiền, muốn hiểu cũng không thể hiểu nổi!”

Kiều An Hảo không có trả lời tin nhắn của Triệu Manh trong QQ, một mình Triệu Manh nhắn nhiều như vậy, không thấy trả lời, liền không tiếp tục gửi QQ lại đây nữa.

Kiều An Hảo cầm di động, đứng ở ban công hồi lâu, mới nâng lên ngón tay, mở ra từng cái tin tức do Triệu Manh gửi tới, nghe lại một lần.

Buổi chiều nếu nói Lục Cẩm Niên vì bản thân đi làm này đó Kiều An Hảo cũng không thể xác định, hiện tại, cô có điểm nắm chắc.

Theo Triệu Manh gửi tới trong QQ, có thể nghe ra, lúc Lục Cẩm Niên tới cứu cô, đã động thủ đánh sản xuất Tôn, cô không thể tưởng tượng, người kia - một người đàn ông lạnh lùng đậm bạc, động thủ đánh người cảnh tượng rất cuộc sẽ như thế nào, nhưng mà trái tim cô, lại mặc danh kỳ diệu đập nhanh hơn.

Gièm pha về Lâm Thi Ý ở khắp mọi nơi, sản xuất Tôn bị đá ra đoàn làm phim [Khuynh thành thời gian]..... Giống như lời Triệu Manh nói, mười triệu tiền tài chính, nói đã liên đá, thật quyết đoán cùng khí phách!

Kiều An Hảo nhìn không được nắm chặt di động, kỳ thật Lục Cẩm Niên không phải không có giúp đỡ qua cô.

Bữa ăn đầu tiên ở đoàn làm phim [Khuynh thành thời gian], Lâm Thi Ý gây khó dễ cho cô, là anh một câu giải vây.

Cô đi tới phòng của anh, bị Lâm Thi Ý chụp ảnh, đăng lên Weibo, là anh tìm Tổng Tương Tư cứu cô.

Bàn đu dây xuất hiện trực trực, lúc cô té xuống, là anh không màng nguy hiểm xông lên, tiếp được cô.

Nhưng là, hỗ trợ nhiều lần như vậy, lại chỉ có lần này, làm cho đáy lòng cô rung động, mãnh liệt.

Kiều An Hảo cảm thấy tốc độ đập của tim mình thật nhanh, giống như lúc nào cũng có thể từ trong lồng ngực cô nhảy ra.

Giống nhau đều là giúp cô, nhưng là lúc này đây, Kiều An Hảo mới có thể khẳng định, Lục Cẩm Niên đang bảo vệ cô.

Suy nghĩ như vậy, làm cho đáy lòng Kiều An Hảo, trong khoảnh khắc kinh hãi.

Cho tới bây giờ cô chưa hề nghĩ tới, bản thân có thể được người đàn ông lạnh lùng kỳ cục kia bảo vệ.

Tuy rằng cô không biết nguyên nhân ban đầu khiến anh bảo vệ cô là gì, nhưng đáy lòng cô vẫn rất cảm động, rất hạnh phúc, rất thỏa mãn.

Kiều An Hảo vừa rồi còn do dự gọi điện thoại cho Lục Cẩm Niên chỉ gửi một tin nhắn, nhưng trong nháy mắt, bất chợt lại rất muốn gặp anh một lần.

Kiều An Hảo có chút khẩn trương dưng sức nắm điện thoại trong tay, sau đó liền hít một hơi thật sâu, tìm số điện thoại của Lục Cẩm Niên, gọi.

-

Ở ký túc xá truyền thông Hoàn Ảnh, không khí trầm thấp một mảnh.

Người của ban giám đốc, với các vẻ mặt khó coi, gương mặt lạnh lùng, từ trong phòng họp đi ra.

Thẳng đến có một cái bóng đi ngang qua, Tổng Tương Tư mới từ trong phòng làm việc của mình đi ra, đứng ở trong đại sảnh trống rỗng một lát, sau đó đi tới phòng pha trà, pha một ly cà phê, bưng về phía văn phòng của Lục Cẩm Niên.

Tổng Tương Tư gõ cửa, không có thanh âm từ bên trong truyền đến, Tổng Tương Tư dừng lại một giây, trực tiếp đẩy cửa ra, đi vào.

Lục Cẩm Niên đứng ở cửa sổ, nhìn hàng vạn chiếc đèn nhấp nháy ngoài cửa sổ, hút thuốc.

Người đàn ông lúc này, không còn cường thế cùng mãnh liệt như lúc ở trong phòng hội nghị, chỉ còn lại có một thân trong gió lạnh lùng cùng cao ngạo.

Hắn biết rõ có người vào văn phòng của mình, lại thủy chung không có nửa điểm phản ứng.

Tổng Tương Tư bê ly cà phê, đặt ở một bên trên bàn, sải giày cao gót, không nhanh không chậm tiêu sái đến bên người Lục Cẩm Niên, theo tầm mắt của anh, nhìn chằm chằm cảnh đêm trước mặt trong chốc lát, rồi mở miệng nói: “Mười triệu tiền đầu tư kia, anh nghĩ ra biện pháp chưa?”

249. Chương 250: Cô Có Biết Anh Ấy Thích Ai Không?[10]

Lục Cẩm Niên không có ý tứ muốn mở miệng nói chuyện, đưa điều thuốc đến bên miệng, hung hăng hút một ngụm.

Sau một lúc lâu, Tổng Tương Tư nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên, sau đó lấy từ trong túi xách tay của chính mình, rút ra mấy trương chi phiếu, kẹp vào giữa hai ngón tay, đưa tới trước mặt của Lục Cẩm Niên: “Trong thẻ, là số tiền mấy năm nay tôi kiếm được khi quay phim, anh cũng biết doanh thu đóng phim rất cao, dù đã bị truyền thông Hoàn Ảnh của anh lấy đi một nửa, thì đến tay tôi cũng có không ít tiền, kiếm được rải rác mấy chỗ nữa, có khoảng 5-6 triệu, mật mã là 123456.”

Một lúc sau, Lục Cẩm Niên mới nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Tổng Tương Tư một cái đi rồi nhìn chi phiếu, không có ý tứ muốn vươn tay tiếp nhận, ngữ điệu thản nhiên hỏi một câu: “Tổng Tương Tư, tôi không nhớ là quan hệ của chúng ta tốt tới mức, để cho cô dốc túi ra tay tương trợ.”

“Như thế nào? Sợ tôi có mưu đồ gây rối đối với anh?” Tổng Tương Tư nhếch lên đôi mắt mòng cười cười, không có nói chuyện, mà nhìn chằm chằm hàng ngàn chiếc đèn ngoài cửa sổ, quơ quơ thần.

Không phải cô đối với Lục Cẩm Niên có ý đồ, mà là, thế gian này đàn ông bạc tình nhiều lắm, thật hiếm có mới thấy một người si tình, không quan tâm hắn có quan hệ với cô không, thì cô vẫn ủng hộ kẻ si tình đó như cũ, hướng chi, hướng chi..... Hắn vẫn là anh trai của người kia.....

Chỉ một cái chớp mắt, Tổng Tương Tư liền trấn tĩnh lại: “Tốt lắm, tôi không nói giỡn với anh, nếu anh không yên tâm, coi như là tôi đầu tư vào bộ phim [Khuyên thành thời gian] đi, đợi đến khi thu được tiền lời, chia hoa hồng cho tôi là tốt rồi.”

“Cám ơn, không cần.” Lục Cẩm Niên lần này không có lại liếc mắt nhìn chi phiếu trong tay Tổng Tương Tư một cái, lời nói ra từ trong miệng, mang theo một cổ khí ngạo: “Tôi không cần dựa vào người khác, để đi bảo vệ người tôi muốn bảo vệ.”

“A, có chí khí, tôi đây muốn hỏi, Lục đại ảnh đế, anh từ nơi nào không duyên không có lấy ra mười triệu?”

“Ta bán 10% cổ phần công ty truyền thông Hoàn Ảnh.” Lục Cẩm Niên phá lệ ngữ khí bằng phẳng.

Tổng Tương Tư giật mình, thật lâu sau, mới bật cười ra tiếng: “Anh vì cô ấy chuyện gì cũng có thể làm, nhưng anh phải biết rằng, 10% cổ phần công ty này, một khi anh bán đi, rất có khả năng chức chủ tịch truyền thông Hoàn Ảnh, sẽ không còn là của anh, lúc trước anh từ hai bàn tay trắng làm lên công ty, chẳng lẽ anh muốn nó rơi vào tay kẻ khác.”

“Vậy thì thế nào?” Ngữ khí của Lục Cẩm Niên, mang theo một tia khinh thường, anh dừng lại một chút, nâng lên tay, hút một ngụm thuốc lá, sương khói lượn lờ trước ánh mắt của người sau lưng, để lộ ra một tia thương cảm: “Này đó tiền, vốn lúc trước đều là vì cô ấy nên mới kiếm.”

Trời mới biết, anh có thể dùng này đó tiền, vì cô mà tiêu ra ngoài, có bao nhiêu vui vẻ cùng hạnh phúc.

Lục Cẩm Niên lại nâng lên tay, hút một ngụm thuốc lá, hộc ra xinh đẹp đôi mắt, ngữ điệu giống nhau đang lầm bầm lầu bầu: “Nếu táng gia bại sản, có thể trở lại những ngày trước kia, thì tôi nguyện ý táng gia bại sản”

Tối thiểu, khi anh thất vọng cùng bản cùng, còn có thể cùng cô làm bạn, tuy rằng không thể yêu nhau, lại có thể bình tâm cùng nhau ngồi một chỗ ôn hòa nói chuyện phiếm.

Tuy rằng Tống Tương Tư không biết câu Lục Cẩm Niên lầm bầm lầu bầu có ý tứ gì, nhưng đáy lòng cảm thấy giống như bị cái gì ngăn chặn vậy, thật lâu không có lên tiếng.

Trong phòng làm việc một mảnh im lặng, không biết bao lâu, di động của Lục Cẩm Niên vang lên, anh lấy di động từ túi ra, nhìn thoáng qua biểu hiện trên màn hình, mắt ý thức được người gọi tới, sau đó mới tiếp nghe. bảo hộ nhân..... Anh anh anh, như thế nào có thể lạt sao suýt? Tân một vòng đã đến, đầu phiếu nga, nhấn lại nga ~ chúc nhấn lại nhân ở tân 1 năm lý, nghĩ rằng sự thành mọi sự như ý tình yêu mỹ mãn phát đại tài, còn có thể cùng nam thần lý dịch phong ước hội

250. Chương 251: Cô Có Biết Người Anh Ấy Thích Là Ai Không?[11]

Editor: May

Trong phòng làm việc một mảnh yên tĩnh, không biết qua bao lâu, di động của Lục Cẩm Niên vang lên, anh lấy di động ra từ trong túi, nhìn thoáng qua số gọi tới, tay theo bản năng đập tắt khối, sau đó mới nghe máy.

Kiều An Hảo nghe được điện thoại được tiếp nối, đáy lòng run rẩy một trận, nhắm mắt lại hít sâu một hơi mới mở miệng: “Lục Cẩm Niên.....”

Vừa gọi tên của Lục Cẩm Niên, Kiều An Hảo lập tức im lặng.

Sau khi quan hệ của cô và anh không còn lạnh cứng, cô liền không còn gọi anh là “Lục tiên sinh”, nhưng cũng thức thời biết quan hệ của bọn họ không tốt đến mức trực tiếp gọi tên, cho nên mỗi lần mở miệng nói chuyện, cô đều sẽ cố ý tránh gọi tên anh. Mới vừa rồi có thể bởi vì vài tin nhắn QQ của Triệu Manh, trong đầu cô có chút loạn, lại cứ như vậy tùy tiện gọi tên anh.

Kiều An Hảo nắm di động trong lòng bàn tay, toát ra một ít mồ hôi.

Lục Cẩm Niên đợi hồi lâu, cũng không có đợi được lời nói kế tiếp sau khi Kiều An Hảo gọi tên mình, mi tâm hơi hơi giật giật, tuy giọng nói đậm mặc không có chút tình cảm, nhưng giữa lông mày xinh đẹp chói mắt lại nhiễm lên một tầng ôn nhu: “Làm sao vậy?”

Kiều An Hảo nghe được giọng nói của Lục Cẩm Niên, theo bản năng muốn nói đến chuyện Hàn Như Sơ vừa mới gọi điện thoại cho Lục Cẩm Niên, nhưng lời nói đến bên miệng, cô lại muốn tự mình đến gặp Lục Cẩm Niên một lần, vì thế cánh môi giật giật, liền tiếp tục trầm mặc một trận, mới dịu dàng uyển chuyển mở miệng hỏi: “Đêm nay anh có việc gì không?”

Lục Cẩm Niên không rõ ý tứ của Kiều An Hảo, dừng một lát, thanh thanh cổ họng, lại hỏi một câu: “Có gì không?”

Kiều An Hảo nâng ngón tay lên, dùng sức vẽ lung tung ở trên cửa sổ thủy tinh, sau đó như là hạ quyết tâm, lấy hết dũng khí nói ra lời nói trong suy nghĩ của mình: “Nếu đêm nay anh không có việc gì, có thể về nhà một chuyến không?”

Tính toán cẩn thận, anh và cô kết hôn đã sắp nửa năm, đây vẫn là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại cho anh, bảo anh về nhà. Lúc trước hai người đều là tương kính như tân(1), trừ thỉnh thoảng cùng giường chung gối thì không khác gì người xa lạ.

Trong nháy mắt, Lục Cẩm Niên thật sự có một loại cảm giác cô vợ nhỏ gọi chồng về nhà, có chút hạnh phúc, có chút rung động nói không nên lời nhanh chóng quay cuồng trong lồng ngực anh, khiến anh đứng trước cửa sổ sất đất, thật lâu đều không có phát ra âm thanh.

Kiều An Hảo đợi một chút, vẫn không đợi được giọng nói của Lục Cẩm Niên, vốn cô không có nắm chắc câu trả lời của Lục Cẩm Niên, hiện tại càng trở nên thấp thỏm bất an. Tuy rằng anh không có cự tuyệt, nhưng trầm mặc của anh vẫn làm hai gò má cô phồng hồng, cô cắn khế môi, nuốt hai ngụm nước miếng, tiếp tục nhẹ giọng mở miệng nói: “Tôi có chút chuyện muốn nói với anh..... Nếu anh không có thời gian, vậy.....”

“Khoảng nửa giờ, tôi có thể về tới nhà.” Kiều An Hảo còn chưa nói xong, giọng nói lạnh lẽo của Lục Cẩm Niên liền nhẹ nhàng truyền đến.

Trong nháy mắt, Kiều An Hảo sửng sốt, không đợi cô phục hồi tinh thần, điện thoại liền bị Lục Cẩm Niên cắt đứt.

Kiều An Hảo lấy điện thoại di động từ bên tai xuống, dùng sức nắm ở trong lòng bàn tay, thở ra một hơi thật dài, phát giác tốc độ tim đập của mình nhanh đến có chút dọa người.

-

Lục Cẩm Niên nói là nửa giờ sẽ về tới Cẩm Tú Viên, trên thực tế chỉ hai mươi phút, Kiều An Hảo liền nghe thấy tiếng xe truyền đến từ dưới lầu.

Cô đi đến trước cửa sổ, đi xuống nhìn thoáng qua, xe Lục Cẩm Niên đã sắp chậm rãi tiến vào gara.

251. Chương 252: Cô Có Biết Người Anh Ấy Thích Là Ai Không? (12)

Kiều An Hảo lập tức xoay người, chạy ra khỏi phòng ngủ, vịn cầu thang, vội vã chạy xuống lầu, mới vừa chạy tới cửa chính, thì chuông cửa vang lên.

Kiều An Hảo đứng ở cửa, hít sâu một hơi, ngẩng người hai giây, mới vươn tay, chậm rãi kéo cửa ra, trước thò đầu ra bên ngoài thăm dò, thấy quần áo và giày da của Lục Cẩm Niên, mới mở cửa ra, rồi tránh ra, sau đó ngồi xổm người xuống, lấy ra dép trong tủ giày của Lục Cẩm Niên, cẩn thận đặt trước mặt của anh.

Mới Lục Cẩm Niên giật giật, không lên tiếng, sau khi đổi dép ra, tiện tay đặt chìa khóa xe ở cái móc treo gần cửa chính, sau đó vừa đi vào trong nhà, vừa cởi bỏ áo khoác âu phục của mình.

Lục Cẩm Niên đang chuẩn bị ném áo khoác trong tay lên ghế salon, thì một đôi tay nhỏ bé lại nhanh hơn một bước cầm lấy áo trong tay anh, treo ngay ngắn trên cái móc áo.

Lúc Kiều An Hảo xoay người, Lục Cẩm Niên đang đứng thất thần trước ghế salon, cô ngẩng đầu, ngũ quan nhìn anh dưới ánh đèn có vẻ càng xinh đẹp, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Ăn cơm tối chưa? Tôi chuẩn bị cơm nóng cho anh.”

Một lát sau, Lục Cẩm Niên mới im lặng gật đầu đồng ý.

Kiều An Hảo lập tức xỏ dép, chạy vào phòng bếp.

Má Trần thấy Kiều An Hảo đi vào, cũng bận rộn đi theo vào, chẳng qua chưa đến nửa giờ đồng hồ, thì má Trần đã đi ra khỏi phòng bếp trở về phòng ngủ của mình.

Kiều An Hảo hâm cơm nóng, rồi bưng toàn bộ bưng phòng ăn đặt trên bàn ăn, mới gọi Lục Cẩm Niên.

Đợi Lục Cẩm Niên ngồi xuống, Kiều An Hảo vừa đưa đũa rồi múc canh.

Kiều An Hảo mặc áo ngủ màu vàng ấm trên người, tóc tùy tiện búi lên sau ót, mang đôi dép bằng bông, dáng người khéo léo nhanh nhẹn, từ lúc anh về nhà đến bây giờ, một loạt hành động của cô, rất lưu loát thành thục, giống như người vợ hiền thực đức chờ đợi chồng về nhà.

Tinh thần Lục Cẩm Niên hơi lay động, sau đó yên lặng không tiếng động cầm đũa, ung dung ăn cơm.

Từ đầu đến cuối Kiều An Hảo đứng ở một bên nhìn, thỉnh thoảng còn giúp Lục Cẩm Niên thêm cơm mức canh.

Hình ảnh rất bình thường, không khí rất ấm áp.

Lục Cẩm Niên ăn cơm xong, thì lên lầu, Kiều An Hảo thu dọn đồ xong, kêu má Trần đi rửa sạch, sau đó rửa tay trong phòng vệ sinh ở lầu một rồi lên lầu.

Trở lại phòng ngủ, Lục Cẩm Niên đã tắm xong, mặc áo ngủ bằng bông màu xanh nhạt, ngồi trên ghế salon, đang xem TV, tóc có hơi ướt, có vẻ tắm xong nhưng chưa dùng máy sấy sấy tóc.

Kiều An Hảo không quấy rầy Lục Cẩm Niên, chỉ cầm áo ngủ của mình, vào phòng tắm, bởi vì Lục Cẩm Niên mới vừa tắm xong, nên nhiệt độ trong phòng tắm bốc hơi, có hơi nóng, lúc Kiều An Hảo tắm xong đi ra, trên da có hơi ửng hồng.

Lúc cô đi vào phòng thay đồ, nhìn qua gương, suy nghĩ một chút về con gấu bị mình đặt trong ngăn kéo phía dưới cùng trong phòng thay đồ, do dự một chút, cuối cùng vẫn không lấy, trực tiếp đi đến trước bàn trang điểm, thoa mỹ phẩm dưỡng da.

Lúc Kiều An Hảo đang xoa mắt, Lục Cẩm Niên ngồi trên ghế sofa xem TV, trong lúc bất chợt nghiêng đầu nhìn cô, sau đó mở miệng, hỏi: “Không phải cô nói tìm tôi có việc sao?”

Bị Lục Cẩm Niên nhắc nhở như vậy, Kiều An Hảo mới chợt nhớ lại chuyện quan trọng, ngón tay cô đặt ở khóe mắt dừng lại, nhẹ nhàng gạt đầu, nhanh chóng thoa xong, mới xoay người, nhìn Lục Cẩm Niên.

252. Chương 253: Cậu Có Biết Người Anh Ta Thích Là Ai Không? (13)

Editor: Xiu Xiu

Bị Lục Cẩm Niên nhắc nhở như vậy, Kiều An Hảo mới mạnh mẽ nhớ đến chuyện chính, đầu ngón tay đang đặt ở hốc mắt dừng một chút, rất nhanh lại tiếp tục xoa, sau đó nhẹ nhàng gạt đầu một cái, mới xoay người, nhìn Lục Cẩm Niên, mím môi, mở miệng nói: “Vừa rồi bác Hứa gọi điện thoại tới, nói thứ sáu này là sinh nhật của anh Gia Mộc, muốn tổ chức một bữa tiệc sinh nhật, cho nên cần anh...”

Kiều An Hảo nói được một nửa, liền ngừng lại, nửa câu còn lại “cải trang thành Hứa Gia mộc, cùng tôi diễn trò” như thế nào cũng không nói nên lời, cuối cùng liền trực tiếp im lặng.

Lời nói của Kiều An Hảo còn chưa dứt, Lục Cẩm Niên lại nghe đến sinh nhật của Hứa Gia Mộc, đã hiểu được ý tứ trong lời nói của cô, ánh mắt anh cũng không có biến hóa gì quá lớn, vuốt cằm nhìn Kiều An Hảo, có chút lơ đãng “ừm” một tiếng, sau đó quay đầu, tiếp tục nhìn tivi.

Ánh đèn trong phòng rất ấm áp, bao phủ lên người Lục Cẩm Niên, khiến khuôn mặt anh tuần của anh khi nhìn nghiêng có chút mê hoặc.

Kiều An Hảo theo dõi anh trong chốc lát, mới xác định người đàn ông này hình như không có vẻ gì là hờn giận, cảm giác căng thẳng mới nói lỏng xuống, sau đó liền xoay người, nhìn vào gương, sấy tóc của mình, cầm lược, từng chút một chải tóc, lúc đang dở, đột nhiên Kiều An Hảo liền mở miệng: “Chuyện tối hôm qua, Triệu manh đều nói cho tôi biết hết, cảm ơn anh.”

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm vào tivi, khuôn mặt anh vẫn bình thản, như có như không “Ừ” một tiếng.

“Còn có Lâm Thi Ý và nhà sản xuất Tôn, cũng cảm ơn anh.”

Lục Cẩm Niên rất bất ngờ, tại sao Kiều An Hảo lại biết điều này, tay cầm điều khiển từ xa hơi run một chút, sau đó không chút để ý mà bấm điều khiển, gạt đầu một cái, không nói gì.

Kiều An Hảo chải xong tóc, do dự một chút, vẫn mở miệng khuyên một câu: “Thật ra không nên loại bỏ toàn bộ đường rút lui sau này của nhà sản xuất Tôn, về sau tôi trốn tránh anh ta là được, nhờ đâu kinh phí của Khuynh Thành thời gian không đủ, tiền của anh cũng sẽ bị giữ lại trong đó.”

Động tác bấm điều khiển từ xa của Lục Cẩm Niên dừng lại, anh nhìn chăm chăm ti vi, chớp chớp hai cái, qua một lúc lâu, anh mới quay đầu, nhìn liếc qua Kiều An hảo, giọng nói không nóng không lạnh: “Chuyện này tôi sẽ xử lý tốt.”

“Được.” Kiều An Hảo lên tiếng, để lược xuống, sau đó đứng lên, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên, rồi đi lên giường.

Lục Cẩm Niên nghe thấy tiếng động, lại nghiêng đầu nhìn Kiều An Hảo đang ở trên giường, cũng không có con gấu bông to bự mà cô vẫn hay ôm, vẻ mặt hơi lặng đi một chút, sau đó lại quay đầu nhìn ti vi, điều chỉnh âm thanh của ti vi về mức nhỏ nhất, cũng nhân tiện tắt đèn đi.

Toàn bộ thế giới, lập tức yên tĩnh trở lại, Kiều An Hảo ở trong chăn, nhắm mắt lại miên man suy nghĩ, không biết qua bao lâu, cô mờ nhạt cảm giác được Lục Cẩm Niên nằm xuống bên cạnh mình, giống như trước đây, hai người cách nhau một khoảng, bởi vì không có con gấu ngăn ở giữa, khoảng cách lại càng lớn hơn.

Bóng đêm dần dần đậm lên, Kiều An Hảo có thể tinh tế nghe thấy được nhịp điệu hô hấp của Lục Cẩm Niên, hơi thở thơm mát của người đàn ông không ngừng bay vào trong từng hô hấp của cô.

Trong thâm tâm có chút mong đợi, muốn cùng anh phát sinh chuyện gì đó, nhưng lại không dám chủ động, chỉ có thể cứng ngắc thân thể, dù một chút cũng không dám động dẩy.

253. Chương 254: Cậu Có Biết Người Anh Ta Thích Là Ai Không?(14)

Editor: Xiu Xiu

Sau khi hoàn toàn mất ý thức, Kiều An Hảo nặng nề chìm vào giấc ngủ, Lục Cẩm Niên nằm ở bên cạnh, lại đang trợn tròn mắt nhìn chăm chăm vào trần nhà. Qua một lúc, bởi vì khó chịu, anh ngồi dậy xốc chăn lên, rón ra rón rén xuống giường, cầm theo bao thuốc đi ra ngoài phòng ngủ, đứng ở chỗ cửa sổ cuối hành lang lâu hai, châm một điếu. Vừa hứng gió đêm thổi vào người, vừa hút thuốc, anh phải thật vất vả mới có thể đè ép được cảm giác xúc động táo bạo trong người xuống. Sau đó, anh mới quay trở lại phòng ngủ, nhẹ nhàng nằm xuống giường, nhìn thấy một mảng lớn phía sau lưng cô bị lộ ra ngoài chăn, dưới ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn ngủ, da thịt non mềm như có thể bùng ra nước, Lục Cẩm Niên thật khó khăn để bình tâm, lại một lần nữa tâm trí anh bị cô làm cho loạn lạc, anh hít vào một hơi thật sâu, vươn tay ra, thật cẩn thận kéo lại chăn cho cô, ngón tay không may đụng phải da thịt của cô, giống như bị điện giật, cả người đều thấy tê dại, ngay lập tức anh lấy chăn che lấp đi cơ thể cô rồi quay lưng lại.

Lục Cẩm Niên cảm giác được độ ấm mềm mại của người con gái đang nằm trong chăn, không ngừng lay động vào lòng anh, khiến cả người anh đều thấy khô nóng khó nhịn, lại muốn đứng dậy nhưng người con gái phía sau lại đột nhiên cọ cọ đầu vào lưng anh.

Toàn thân anh đều vô cùng căng thẳng, vừa định dịch người ra bên ngoài một chút, tay của Kiều An Hảo lại ôm lấy thắt lưng anh.

Chỉ trong nháy mắt, hô hấp của Lục Cẩm Niên như ngừng lại, anh nhắm mắt lại, âm thầm hít vào vài ngụm khí, sau đó mới đưa tay nhẹ nhàng bắt lấy cánh tay của Kiều An Hảo đang đặt bên hông mình, thông thả xoay người, đang định chuẩn bị tránh ra một khoảng cách với cô, Kiều An Hảo lại hơi nghiêng đầu, gối lên trên cánh tay của anh, hơi thở của cô đều đều kéo dài, phả vào trước ngực anh một hồi ngứa ngáy khó nhịn.

Lục Cẩm Niên muốn đặt Kiều An Hảo sang một bên cũng không thể, bởi vì sức lực anh vừa dùng hơi lớn, khiến Kiều An Hảo đang ngủ say liền bừng tỉnh, cô gái còn đang mơ màng mở to mắt, đáy mắt vẫn còn cả

tàng sương mù mờ mịt, vẻ mặt vô tội nhìn về phía anh nhỏ giọng nói thầm một câu: “Lục Cẩm Niên, sao thế?”

Ngữ điệu của cô, mềm mại yếu đuối, giống như là thầm oán trách, lại giống như đang làm nũng với anh, lúc gọi tên anh, âm thanh còn hơi kéo dài, khiến tận sâu trong đáy lòng Lục Cẩm Niên run lên từng hồi, mạnh mẽ cầm lấy tay cô, rốt cuộc cũng không thể kìm chế mà cúi đầu, ngậm chặt môi của cô.

Kiều An Hảo nửa tỉnh nửa mơ, không giãy dựa cũng không phản kháng, lúc được người đàn ông hôn sâu sắc, còn nhẹ nhàng hừ một tiếng, nâng hai cánh tay mềm mại lên, ôm lấy cô anh, dáng vẻ cô ngoan ngoãn nhu mì như vậy, khiến Lục Cẩm Niên hoàn toàn mất hết ý trí...

-

Đã một thời gian rất lâu rồi, anh và cô có một buổi tối ăn ý – yêu.

Lục Cẩm Niên cũng không biết nên hình dung cảm giác của mình như thế nào, vui sướng đắm chìm sao? Cả thể xác và tinh thần đều vui sướng sao?

Nói ngắn gọn là lúc kết thúc, cả người anh đều có chút lâng lâng hoa mắt choáng váng, anh ghé vào trên người cô, trong phòng tràn ngập mùi nam nữ hoan ái của anh và cô, từ trước đến nay, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Đợi hơi thở của anh vững vàng trở lại, lúc từ trên người Kiều An Hảo rời đi, cô gái đã hoàn toàn ngủ say, bởi vì hoan ái, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên phiếm hồng rất đáng yêu.

Lục Cẩm Niên vươn tay, yêu chiều vỗ về đầu của cô, sau đó lấy khăn ướt trong tủ đầu giường, lau sạch sẽ thân thể của cả hai người, rồi kéo cô vào trong ngực, hài lòng nhắm mắt lại.

254. Chương 255: Cậu Có Biết Người Anh Ta Thích Là Ai Không? (15)

Thẳng thắn mà nói, lúc ban đầu Lục Cẩm Niên cũng không muốn phát sinh chuyện đêm kia với Kiều An Hảo, rất lâu rồi, quá mức để ý, bất cứ chuyện gì cũng cẩn trọng, sợ khi xảy ra, cuối cùng sẽ trở thành tổn thương người giao dịch.

Lục Cẩm Niên lo lắng như vậy, Kiều An Hảo cũng lo lắng như vậy, cho nên qua hôm sau hai người đều suy nghĩ đối phương sẽ mở miệng thế nào, kết quả hai người nhìn đối phương cũng không có bất kỳ giải thích gì về chuyện xảy ra tối ngày hôm qua, vì vậy đều ăn ý lựa chọn im lặng.

Có một số việc, là độc được, một khi bắt đầu, thì không thể bỏ.

Hôm sau, Lục Cẩm Niên vẫn ở lại Cẩm Tú Viên như cũ, ban đêm mặc dù hai người cũng rất tò mò, rốt cuộc trong lòng đối phương nghĩ gì về chuyện tối hôm qua, nhưng mà buổi tối vẫn tiếp tục làm chuyện đêm trước.

Mọi chuyện tốt đẹp, mặc dù tới quá mức bất ngờ, giống như là một giấc mộng, nhưng cả hai không ai muốn làm vỡ nó.

Tận đáy lòng hai bên đều có sự quan tâm đến nhau.

Kiều An Hảo sợ mình vừa mở miệng, thì sẽ cùng Lục Cẩm Niên quay trở về trước đây.

Lục Cẩm Niên sợ mình vừa mở miệng, Kiều An Hảo sẽ cho là anh ép buộc.

Ai cũng muốn giữ lại điều tốt đẹp kia, sợ biết rõ có thể chẳng qua là hư ảo lừa mình dối người, nhưng đối với yêu thương dài đến ba năm mà nói, coi như chẳng qua là hư ảo nhất thời, bọn họ cũng muốn hết sức có thể duy trì bao lâu hay bấy lâu.

Ba hôm sau, tiếp tục quay Khuynh Thành Thời Gian như cũ, trở lại đoàn phim, ở đây không giống Cẩm Tú viên, có thể mỗi ngày mỗi đêm không kiêng kị ở chung một chỗ, nhưng mà trước sinh nhật của Hứa Gia Mộc Sinh ba ngày, đoàn phim cần quay cảnh trong thành phố, cho nên đêm đó sau khi Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên vội vã xong việc của mình, cũng trở về Cẩm Tú viên.

Ban đêm, tất nhiên không thiếu được một cuộc kiều diễm – vui mừng – yêu thương.

Ngày hôm sau Kiều An Hảo mệt mỏi, thức dậy hơi trễ, rửa mặt xong xuống lầu, má Trần đã làm xong cơm trưa, Kiều An Hảo không nhìn thấy Lục Cẩm Niên, cho là anh có việc ra ngoài, cho nên tự nhiên xuống rửa tay, chuẩn bị ngồi xuống ăn cơm, má Trần lại nói: “Để tôi lên lầu gọi ông Lục.”

“Anh ấy không có ra ngoài?” Kiều An Hảo nghi ngờ ngẩng đầu lên.

“Lúc này trợ lý của ông ấy tới, hai người đang ở trong thư phòng.”

Kiều An Hảo gật đầu, sau đó suy nghĩ một chút, đứng lên nói: “Má xem cơm đã xong chưa, tôi sẽ đi lên gọi bọn họ xuống ăn cơm.”

Bước chân Kiều An Hảo nhẹ nhàng đến cửa thư phòng của Lục Cẩm Niên, định đóng vai, cô vừa giơ tay lên muốn mở cửa, lại nghe thấy bên trong truyền đến giọng của Lục Cẩm Niên: “Đúng rồi, tối thứ năm tuần này, tôi muốn trở về một chuyến bên nhà họ Hứa, cậu nhớ để lịch trình trống ngày hôm đó.”

“Thứ năm tuần này?” Trợ lý dừng lại một chút, hỏi một câu: “Lục tổng muốn đóng vai của cậu Hứa?”

Lục Cẩm Niên không lên tiếng.

“Thứ năm tuần này là sinh nhật của cậu Hứa, nhưng mà...” Trợ lý ngừng một chút, muốn nói lại thôi lại mở miệng nói: “Thứ năm tuần này, cũng là sinh nhật của Lục tổng.”

Cả người Kiều An Hảo lập tức sững sờ ngoài cửa phòng, thứ năm tuần này là sinh nhật của anh?

Cô hiểu rõ Lục Cẩm Niên, dường như anh chưa bao giờ tổ chức sinh nhật, trước đây cô cũng tò mò hỏi thăm Hứa Gia Mộc có biết sinh nhật của Lục Cẩm Niên không, Hứa Gia Mộc còn trách tính tình Lục Cẩm Niên quái gở, hỏi sinh nhật anh cũng không nói.

“Lục tổng, anh làm cậu Hứa tổ chức sinh nhật, vậy sinh nhật của anh thì sao?”

255. Chương 256: Em Có Biết Anh Ta Thích Ai Không?[16]

“Còn có thể làm sao bây giờ? Chỉ là.” Lời nói Lục Cẩm Niên vô cùng tự nhiên, thoải mái, giống như không hề để ý đến sinh nhật của mình.

Kiều An Hảo hơi nhăn trán, nhìn thoáng qua khe cửa, vừa vặn thấy Lục Cẩm Niên ngồi ở trước bàn đọc sách, cúi đầu, chậm rãi lật xem văn kiện, lật xem được một nửa, thì bất chợt như nhớ tới cái gì đó, ngẩng đầu, liếc mắt nhìn khoảng không trước mặt, vẻ mặt hoảng hốt một chút, trên khuôn mặt tuấn lãng hiện lên một tia tự giễu, sau đó lại cúi đầu, vừa lật xem văn kiện, vừa dùng giọng điệu chẳng cảm xúc gì, không chút để ý nói: “Nói ra sinh nhật của tôi xong, cũng không có gì để trải qua.”

Là không có gì để trải qua, từ sau khi mẫu thân qua đời, trên cái thế giới này biết người biết sinh nhật của anh ít ỏi đến nỗi có thể đếm được, ba, vợ ba, còn có ông nội..... Nhưng là sinh nhật của anh vào một ngày kia, những người đó đều chỉ lo lắng nhìn Hứa Gia Mộc ra đời, làm sao có khả năng nhớ tới anh? Cho nên, thật sự không có gì để trải qua..... Huống chi, cũng không có người cùng anh vào sinh nhật.....

Trợ lý không có nói chuyện.

Trong thư phòng thực im lặng.

Lục Cẩm Niên ưu nhã ngồi ở trước bàn đọc sách, tiếp tục lật xem văn kiện, theo ánh mắt Kiều An Hảo nhìn lại, Lục Cẩm Niên bây giờ với Lục Cẩm Niên lạnh lùng cao ngạo của ngày thường, không có gì khác nhau,

thậm chí giọng điệu của anh vừa nói chuyện, có cam chịu và vô tình, nhưng mà không biết sao lại thế này, Kiều An Hảo lại thấy được có chút chết chóc và cô độc trên người đàn ông ấy.

Cô nhớ rõ tường tận, mỗi lần sinh nhật Hứa Gia Mộc, không thiếu người tới chúc mừng, không khí luôn náo nhiệt, mà lần nào Lục Cẩm Niên cũng xuất hiện, hơn nữa mỗi lần đều tặng quà sinh nhật cho Hứa Gia Mộc, cả người anh thoát nhìn thực bình tĩnh, nhưng có ai từng nghĩ đến, ngày nào đó, thật ra cũng là sinh nhật của anh, anh có thể thản nhiên chứng kiến em trai mình nhận được nhiều lời chúc phúc, mà cũng vừa vặn là sinh nhật anh, ngay cả một câu cơ bản nhất “Sinh nhật vui vẻ” cũng không từng nghe quá.

Đáy lòng Kiều An Hảo, nảy sinh một tia đau lòng, cô tựa vào vách tường, đứng hồi lâu, mãi cho đến khi má Trần từ phòng ăn đi ra, Kiều An Hảo mới lấy lại tinh thần, gõ cửa thư phòng.

-

Buổi chiều, có thể ở công ty truyền thông Hoàn Ảnh có việc, cho nên Lục Cẩm Niên vừa ăn cơm xong, liền rời đi cùng trợ lý.

Bởi vì không cần quay phim, Kiều An Hảo không có việc gì để làm, nghĩ đến thứ sáu cũng là sinh nhật Lục Cẩm Niên, lại là sinh nhật Hứa Gia Mộc, vì thế liền nghĩ đi ra ngoài mua quà tặng hai người, theo thói quen tìm điện thoại gọi cho Triệu Mạnh trước, kết quả Triệu Mạnh cùng bạn trai đi ra ngoài chơi, Kiều An Hảo ngượng ngùng xin lỗi vì đã quấy rầy, vì thế liền nghĩ, gọi cho Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ làm việc tại Kiều thị, thời gian thoải mái, nghe được Kiều An Hảo rủ cô đi dạo phố, ngay lập tức đồng ý không một chút do dự.

Kiều An Hảo cùng Kiều An Hạ là vậy hôm nào hẹn nhau đi mua sắm đều đến trung tâm thương mại bên cạnh tập đoàn Kiều thị, hôm nay cũng vậy, Kiều An Hảo trực tiếp lên xe đi qua tìm Kiều An Hạ, sau đó hai người đi bộ đến trung tâm thương mại.

Kiều An Hạ cũng còn nhớ rõ sinh nhật Hứa Gia Mộc, cho nên lúc Kiều An Hảo giúp Hứa Gia Mộc chọn quà, Kiều An Hạ thuận đường chọn lựa một phần.

Lúc Kiều An Hạ đang chuẩn bị tính tiền, Kiều An Hảo đứng lại trước quầy thu ngân, không có rời đi, ngược lại nhìn chằm chằm cái gì đó ở bên, nhìn một lượt cửa hàng, cuối cùng thấy được một cái kệ cà vạt quý phái trang nhã, lập tức chỉ cho nhân viên bán hàng lấy xuống cho mình xem.

256. Chương 257: Cậu Có Biết Người Anh Ta Thích Là Ai Không?(17)

Lúc Kiều An Hạ đang chuẩn bị tính tiền, Kiều An Hảo lại ghé vào quầy thu ngân, không hề rời đi, ngược lại nhìn chằm chằm cái gì đó ở bên trong, lần lượt nhìn một lần, cuối cùng cũng thấy được một chiếc kệ caravat cực kỳ đắt tiền liền lập tức chỉ người bán hàng lấy cho mình.

Kiều An Hạ không nhịn được lên tiếng giễu cợt: “Kiều Kiều, em mua cho Hứa Gia Mộc một món rồi còn chưa đủ? Còn phải mua thêm sao?”

Kiều An Hảo nở một nụ cười với Kiều An hạ, giơ hai tay nhận lấy chiếc kệ caravat mà người bán hàng đưa đến, dẫn đo suy nghĩ một chút, sau đó liền khoả tay múa chân ở trước ngực mình, xoay người, quay mắt về phía Kiều An Hạ hỏi: “Thế nào?”

Kiều An Hạ lui về phía sau hai bước, nghiêm túc nhìn vài lần, sau đó gật đầu: “Cũng không tệ lắm.”

Kiều An Hảo cúi thấp đầu, tiếp tục nhìn chằm chằm chiếc kệ caravat trong chốc lát, càng nhìn càng thấy ưng ý, trong đầu cũng không nhịn được tưởng tượng ra dáng vẻ của Lục Cẩm Niên khi đeo chiếc kệ caravat này.

Kiều An Hạ chờ một chút liền không kiên nhẫn, không nhịn được thúc giục một câu: “Kiều Kiều, em đã nghĩ kỹ chưa?”

Lúc này, Kiều An Hảo mới đưa chiếc kẹp cho người bán hàng: “Làm phiền rồi, giúp tôi bọc lại nhé.”

Người bán hàng mỉm cười gật đầu một cái: “Xin hỏi, hai vị tính tiền cùng nhau hay tính riêng?”

Kiều An Hạ lấy ví tiền ra, rút ra tám thẻ màu đen, không hề nghĩ ngợi nói: “Tính cùng đi.”

“Tính riêng đi.” Kiều An Hảo vươn tay ngăn cản Kiều An hạ, ôn tồn cười với người bán hàng, sau đó quay đầu lại nhìn Kiều An Hạ, mở miệng nói: “Chị, quà sinh nhật, em muốn tự mình mua.”

Kiều An hạ có chút không chịu được nói: “Được rồi, tùy em.”

Sau đó đưa thẻ cho người bán hàng: “Tính tiền cho phần của tôi, không có mật mã.”

Người bán hàng tươi cười giơ hai tay lên tiếp nhận, nhanh nhẹn tính tiền, sau đó cho phần quà của Kiều An Hạ vào một cái túi to rồi đưa cho Kiều An hạ, sau đó còn đưa tay chỉ vào quầy phục vụ ngoài cửa, lễ phép nói: “Cô ơi, nếu cô muốn tặng quà, cần đóng gói và có thiệp chúc mừng, có thể đi sang bên kia để chọn lựa.”

Kiều An Hạ mỉm cười gật đầu một cái, tiếp nhận túi đồ, để lại lại cho Kiều An Hảo một câu: “Chị đi trước xem sao”, sau đó bước đi về phía quầy phục vụ.

Kiều An Hảo thanh toán xong, cũng đi đến, chọn được hai chiếc hộp xinh đẹp, sau đó đưa cho người bán hàng đóng gói lại, vẫn không quên dặn người bán hàng một câu, màu đỏ là gói cho quà của Hứa Gia Mộc, màu lam là gói cho chiếc kẹp caravat kia.

Kiều An Hạ đang ngồi viết lời chúc tò mò hỏi một tiếng: “Kiều Kiều, chẳng lẽ không phải cả hai thứ đều là tặng cho Hứa Gia Mộc hả? Sao còn chia ra gói vào hai hộp?”

Kiều An Hảo cầm bút, chuẩn bị tự tay viết lời chúc, hơi giật mình một chút, sau đó liền khôi phục lại tự nhiên, cúi đầu, trước tiên viết bốn chữ “Sinh nhật vui vẻ”, sau đó mới dè dặt nói: “Hai ngày nữa, một người bạn ở đoàn làm phim của em cũng có sinh nhật, em cũng muốn chọn cho anh ta một món đồ.”

Thật ra, ngay từ đầu Kiều An Hảo đã muốn nói cho Kiều An Hạ biết quà tặng kia là dành cho Lục Cẩm Niên, nhưng lại nhớ đến một tháng trước, Kiều An Hạ vẫn còn muốn trở thành bạn gái của Lục Cẩm Niên, lại bị anh từ chối thẳng thừng, cho nên Kiều An Hảo sợ mình nói ra sẽ chọc cho Kiều An Hạ mất hứng, cuối cùng liền chọn cách giữ bí mật.

257. Chương 258: Cậu Có Biết Người Anh Ta Thích Là Ai Không?(17)

“Như vậy. . .” Kiều An Hạ hơi không để ý trả lời, sau đó ký lên thiệp chúc mừng, đưa cho nhân viên bán hàng.

Đợi khi hai món quà của Kiều An Hảo cũng gói xong, thì hai người đi ra ngoài.

Có thể vừa rồi Kiều An Hảo nhắc tới nguyên do quay phim, Kiều An Hạ nhớ tới mấy ngày trước Kiều An Hảo suýt nữa gặp chuyện không may, ngay sau đó ngày hôm sau, tràn ngập tin tức scandal của Lâm Thi Ý.

Nếu đổi lại trước kia, cô cũng sẽ không nghĩ cái gì, nhưng đêm đó chính mắt cô thấy, dáng vẻ Lục Cẩm Niên nổi giận mà mất đi lý trí vì muốn tốt cho Kiều Kiều, cho nên qua hôm sau thấy Lâm Thi Ý bị người người chửi rủa, cô lập tức hiểu ra, vậy chắc chắn là Lục Cẩm Niên thao túng sau lưng vì Kiều An Hảo.

Cô cho là anh đã làm đủ rồi, nhưng buổi tối hôm đó, cô tham gia một bữa tiệc, vừa vặn trong bữa tiệc đó có nữ cổ đông của Truyền Thông Hoàn Ảnh, khi mọi người nhắc tới Tôn tổng tự rút lui, thì nữ cổ đông kia mở miệng giải thích, sự việc chính xác là thái độ Lục Cẩm Niên cứng rắn đá Tôn tổng phạm sai lầm ra khỏi đoàn phim.

Thì ra, Lục Cẩm Niên yêu Kiều An Hảo yêu đến mức cái gì cũng không cần.

“Chị, chị nhìn bộ quần áo này như thế nào?” Đột nhiên xuất hiện giọng nói của Kiều An Hảo, khiến Kiều An Hạ đang miên man suy nghĩ giật mình tỉnh lại, Kiều An Hạ nghe tiếng nhìn lại, thấy Kiều An Hảo đứng

trước kính dưới ánh đèn chiếu sáng vào, trong tay giơ lên một lễ phục nhỏ màu hồng, nghiêng đầu, xinh xắn ướm thử.

Ánh đèn sáng ngời, chiếu từ trên đầu Kiều An Hảo chiếu nghiêng xuống, làm tôn lên nước da trắng như tuyết của cô, cô cũng không có trang điểm, nhưng làn da rất đẹp, gương mặt như được vẽ ra, môi đỏ răng trắng, thật sự là một mỹ nhân hiếm thấy.

Cha mẹ Kiều An Hảo đã mất, sau khi sống nhờ ở nhà Kiều An Hạ, lúc nào cũng khiêm nhường với Kiều An Hạ, đúng như lời Kiều An Hạ, nói gì nghe nấy, cho nên dù là Kiều An Hạ biết Kiều An Hảo xinh đẹp hơn mình, nhưng cho tới bây giờ chưa từng để ở trong lòng.

Bởi vì tận đáy lòng cô biết, cô vẫn luôn rất tự tin, Kiều An Hảo không sánh bằng mình, phải biết rằng, Kiều An Hảo chỉ là một cô nhi, mà cô là đại tiểu thư của tập đoàn Kiều thị, hòn ngọc quý trên tay của cha mẹ, người nối nghiệp tương lai của Kiều thị.

Nhưng mà bây giờ, vừa vặn Kiều An Hạ quan sát Kiều An Hảo dưới ánh đèn, vậy mà tinh thần lại dao động.

Cô cũng không biết, Kiều An Hảo xinh đẹp đến lấn lướt người khác, khiến tinh thần người khác hoảng loạn, vì sao Lục Cẩm Niên thích cô, chính là thích vẻ đẹp của cô sao?

Kiều An Hảo vẫn nhìn chăm chăm Kiều An Hạ, không nhận được cau mày, môi đỏ mọng mềm mại trề ra, lại gọi hai tiếng: “Chị? Chị?”

Kiều An Hạ lại thu hồi tinh thần, lúc này mới phát hiện mình quan sát Kiều An Hảo đến mê man, mi mắt rũ xuống, tự đáy lòng khen ngợi một câu: “Đẹp lắm, thích không? Chị mua cho em.”

Kiều An Hảo xoay người, quan sát trong gương một lát nữa, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Quên đi, đi xem thêm đi.”

Việc đi dạo này hơn một giờ, Kiều An Hảo cũng không chọn được bộ đồ mình thích, cuối cùng cùng với Kiều An Hạ tìm một quán cà phê trong cửa hàng rồi ngồi xuống.

Từ lúc Kiều An Hảo biết ngày sinh của Lục Cẩm Niên, vẫn luôn thầm dự tính làm thế nào tổ chức sinh nhật cho Lục Cẩm Niên, lúc đi vào quán cà phê, thấy trên vách tường quán cà phê cho nên dán đầy bong bóng màu tím màu hồng xinh đẹp, cô chợt nghĩ ra, mình cũng nên trang trí cho Cẩm Tú viên, cho Lục Cẩm Niên một sự bất ngờ.

258. Chương 259: Cô Có Biết Anh Ấy Thích Ai Không?[19]

Chọn xong cà phê, Kiều An Hảo tiện tay lấy điện thoại di động ra, vào mấy shop bán hàng online, nhân tiện chọn lựa một ít đồ trang trí đẹp dễ, khi nhìn đến đủ loại nền chữ xinh đẹp, lập tức cảm thấy thích thú, nghiêng đầu, nghĩ rốt cuộc mình có nên đặt trên mặt sàn trong phòng ngủ không, đặt ra một đồng câu hỏi?

Kiều An Hảo nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng vẫn chỉ nghĩ ra một câu nói đơn giản nhất: Lục Cẩm Niên, sinh nhật vui vẻ.

Vì thế liền viết mấy chữ kia đưa cho chủ quán, sau đó nói đại khái diện tích mặt sàn phòng ngủ cho chủ quán, chủ quán tính toán một chút, nói cho Kiều An Hảo tổng thể cần bao nhiêu ngọn nến, Kiều An Hảo dựa theo lời tư vấn của chủ quán, viết xuống đơn hàng.

Sinh nhật, cần có bánh sinh nhật Kiều An Hảo mua xong đồ trang trí, vốn muốn đi Thiên Nga Đen đặt một chiếc bánh sinh nhật, nhưng lúc cô rời khỏi cửa hàng bán đồ cao cấp, nhìn đến quảng cáo cách làm bánh ngọt thủ công, Kiều An Hảo chớp mắt nhìn, sau đó theo hướng dẫn cách làm bánh ngọt trong quảng cáo, một lần mua hết thấy toàn bộ, công cụ làm bánh ngọt, lò nướng, chuẩn bị đến ngày sinh nhật của Lục Cẩm Niên, tự mình làm một cái bánh ngọt chúc mừng sinh nhật anh.

Kiều An Hảo thanh toán xong, nghĩ đến ý tưởng hoàn mỹ kia, khóe môi nhin không được dương lên.

Sau khi Kiều An Hạ bị dáng vẻ xinh đẹp của Kiều An Hảo làm cho chấn động, thường thỉnh thoảng nhìn chăm chăm xem Kiều An Hảo trong chốc lát, cũng không biết có phải lòng cô đang bị quấy phá hay không, cô càng quan sát

Kiều An Hảo, càng cảm thấy Kiều An Hảo ở 365 độ đều không có góc chết nào, rất xinh đẹp đến nỗi không thể không ngắm nhìn.

Kiều An Hạ nhìn thấy Kiều An Hảo vẫn mân mê di động, còn thỉnh thoảng cười ngây ngô một chút, nhin không được lên tiếng hỏi một câu: “Nhìn cái gì đấy? Vui thành như vậy?”

Kiều An Hảo nghe thấy Kiều An Hạ nói, ngẩng đầu, cong cong lông mày liếc nhìn Kiều An Hạ một cái, sau đó cắn ống hút uống một ngụm nước trái cây, cười khanh khách nói: “Em mua một ít đồ ở chợ bán đồ quý báu.”

“Không có triển vọng, có thể thôi cũng thích thú được.” Kiều An Hạ cẩu thả nói một câu trào phúng, sau đó cúi đầu nhìn lướt qua di động của chính mình, thấy trên QQ đăng một tin tức, Kiều An Hạ tiện tay mở ra, là một bức ảnh mới của Lục Cẩm Niên, muốn hợp tác cùng với Hollywood.

Tin tức ở trên cùng, mở ra một bức ảnh nổi bật của Lục Cẩm Niên, mặt mày anh tuấn, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, đẹp dễ giống như thiên sứ

Kiều An Hạ nhìn chăm chăm trong chốc lát, mới trừng mắt nhìn bên ngoài, thu hồi tầm mắt, đối với Kiều An Hảo ở trước mặt mở miệng nói: “Lục Cẩm Niên thật đúng là càng ngày càng thăng tiến, không đơn giản nắm bắt thị trường điện ảnh và truyền hình trong nước, bây giờ đã tiến quân Hollywood rồi.”

Kiều An Hảo cũng đã thấy người ở trong đoàn làm phim đăng tin tức trên QQ, nghe được lời nói của Kiều An Hạ, cong lên khóe môi cười cười, nói phụ họa Kiều An Hạ một câu: “Đúng vậy.”

Khi học đại học, Kiều An Hảo ở Bắc Kinh, Lục Cẩm Niên ở Hàng Châu, cô nhớ anh, lại không thể trắng trợn liên hệ anh, cho nên sẽ nghĩ đủ các loại biện pháp gửi tin nhắn hoặc QQ cho anh.

Hiện tại, Kiều An Hảo nhìn cái câu hỏi kia, chần chờ một chút, liền ma xui quỷ khiến giống như trước đây, cấp Lục Cẩm Niên một tin nhắn: “Tin tức mới nhất của Văn Báo Đạo nói, bức ảnh mới của anh, muốn hợp tác cùng Hollywood, thật sao?”

Lục Cẩm Niên trả lời tin nhắn của Kiều An Hảo rất nhanh, vẫn như cũ chỉ đơn giản một chữ: “Ừ.”

Cho dù là như vậy, Kiều An Hảo cảm thấy giống như anh và cô trở về thời tuổi thanh xuân tốt đẹp trước kia.

259. Chương 260: Cậu Có Biết Người Anh Ta Thích Là Ai Không? (20)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hảo bắt đầu nhìn màn hình điện thoại suy nghĩ một chút, lại giống như trước kia, mỗi lần cô đến Hàng Châu, lúc liên lạc với Lục Cẩm Niên, đều la hét đòi anh mời ăn cơm vậy, cô nhắn cho anh một cái tin: “Muốn được mời ăn cơm.”

“Được.” Di động của Kiều An Hảo, đầu tiên là nhận được hồi âm lại, sau đó lại là một tin nhắn khác, nhiều chữ hơn một chút: “Muốn ăn gì?”

“Cái gì cũng được.” Kiều An Hảo đánh xong mấy chữ, tạm dừng một chút, lại thêm tiếp: “Ngày nào đó?”

Lục Cẩm Niên: “Hôm nay đi.”

Kiều An Hảo: “Vậy thì có thể còn cả An Hạ nữa, bây giờ đang ở cạnh tôi.”

Lục Cẩm Niên: “Hai người đang ở chỗ nào? Tôi đến đón hai người.”

Kiều An Hảo không có ý kiến, lập tức thông báo địa điểm cho anh.

Qua chừng một phút, Lục Cẩm Niên nhấn tin lại: “Được, chờ điện thoại của tôi.”

“Được.” Kiều An Hảo nhấn lại cho Lục Cẩm Niên, tầm mắt chuyển dịch từ điện thoại di động sang, đặt trên người Kiều An Hạ: “Chị, vừa rồi lúc em nhấn tin chúc mừng Lục Cẩm Niên, thuận miệng nói một câu bảo anh ấy mời ăn cơm, không nghĩ tới anh ấy lại đồng ý, chị có muốn cùng đi không?”

Kiều An Hạ có vẻ hơi ngẩn người một chút, sau đó thì nói rất tự nhiên: “Tùy tiện đi, không sao cả.” Tiếp đó, liền quay ra nhìn điện thoại, bày ra một vẻ mặt lạnh lùng, rồi nhấn nút chụp ảnh.

Kiều An Hạ nhìn tấm ảnh mình vừa chụp xong, rất đắc ý, đang chuẩn bị chỉnh sửa một chút thì lại ngẩng đầu, nhìn Kiều An Hảo: “Kiều Kiều, chị hỏi em một vấn đề nhé?”

“Vấn đề gì?” Kiều An Hảo hết sức chăm chú nhìn chằm chằm Kiều An Hạ.

Kiều An Hạ cũng để di động xuống, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn: “Kiều Kiều, em có biết người Lục Cẩm Niên thích là ai không?”

Kiều An Hảo lắc đầu: “Không biết.”

Dừng một chút, sau đó liền cắn ống hút, còn nói với Kiều An Hạ: “Nhưng mà, lúc trước em có hỏi qua anh ấy, anh ấy nói người mà anh ấy thích đã kết hôn rồi.”

Kiều An Hạ không hề hé răng, đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Kiều An Hảo, cẩn thận đánh giá một cách chăm chú, sau khi nhìn hồi lâu, phát hiện trong ánh mắt của Kiều An Hảo chỉ có tò mò, không hề có thứ gì gọi là che giấu hay chột dạ, lúc này cô mới thu hồi lại tầm mắt. Xem ra, Kiều An Hảo thật sự không biết mình chính là cô gái mà Lục Cẩm Niên thích.

Kiều An Hạ cúi đầu, quấy cà phê trong chén, nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng, nói: “Thật sự là đã kết hôn.”

Vốn dĩ Kiều An Hạ đã biết cô gái mà Lục Cẩm Niên thích đã kết hôn, vậy có phải cũng có nghĩa là Kiều An Hạ đã biết người mà Lục Cẩm Niên thích là ai đúng không?

Kiều An Hảo dùng lực cắn ống hút, lắc người một cái, vẫn là mở miệng hỏi một câu: “Chị, không phải chị đã biết người trong lòng Lục Cẩm Niên là ai sao?”

Kiều An Hạ không lên tiếng.

Kiều An Hảo rũ xuống mi mắt, âm thầm chuẩn bị tâm lý, sau đó thoải mái hỏi lại: “Là ai vậy?”

Kiều An Hảo đã kết hôn cùng Hứa Gia Mộc, mà Lục Cẩm Niên vẫn chưa cho Kiều An Hảo biết người anh thích là cô, chắc là không muốn quấy rầy hôn nhân của em trai mình.

Mà Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc có vẻ cũng không tệ lắm... Nếu cô nói ra hết chân tướng, có phải sẽ làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của Kiều An Hảo hay không?

260. Chương 261: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh Nhé (1)

Editor: Xiu Xiu

Dưới đáy lòng Kiều An Hạ do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn mím môi, nhìn Kiều An Hảo buồn cười lắc đầu: “Chị làm sao biết được người trong lòng Lục Cẩm Niên là ai? Từ lâu chị đã không liên hệ gì với anh ta rồi, em với chị đều biết như nhau thôi, chỉ là nghe người khác nói, cô gái mà anh ta thích đã kết hôn rồi.”

“Vâng.” Kiều An Hảo ngượng ngùng ứng phó một câu, cắn ống hút, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ của quán cà phê.

Trong chốc lát, Kiều An Hạ buông chén cà phê trong tay xuống, lại mở miệng hỏi: “Lâu rồi không thấy Gia Mộc, cậu ta có khỏe không?”

Hứa Gia Mộc thực sự, còn đang nằm trong bệnh viện, vẫn chưa tỉnh lại, chỉ là người bên ngoài thì sẽ không biết điều này... Kiều An Hảo gật đầu một cái, nói: “Vẫn khỏe.”

Một lát sau, còn nói: “Chị cũng biết đấy, sau khi anh Gia Mộc bị hủy gương mặt, không thích ra ngoài gặp người khác.”

“Thật đáng tiếc, nếu Gia Mộc không xảy ra tai nạn xe cô, cậu ta và em ở cùng một chỗ, đúng là trai tài gái sắc.”

Kiều An Hảo rũ mắt xuống, che lại sự chột dạ trong đáy mắt, cười cười không nói gì.

“Nhưng mà cũng không ảnh hưởng lắm, bây giờ kỹ thuật hiện đại như vậy, chờ cơ thể anh ấy khôi phục tốt hơn, đến lúc đó sẽ có biện pháp.”

-

Lúc Lục Cẩm Niên nhận được tin nhắn của Kiều An Hảo, anh đang ngồi trong phòng họp của Hoàn Ảnh truyền thông, nghe các quản lý báo cáo thành tích, những thành tựu này, trước khi bắt đầu cuộc họp, anh đã xem qua một lần, cho nên không tập trung nghe mấy.

Điện thoại trong túi, đột nhiên rung lên một chút, mới đầu cũng không nghĩ là lấy ra xem, nhưng lại cảm thấy hơi nhàm chán, cho nên đã lấy di động ra, không ngờ lại là tin nhắn của Kiều An Hảo.

Trong nháy mắt, thời gian như xoay chuyển lại, tình huống này có chút giống với lúc anh học đại học, ngồi trong thư viện, bởi vì quay phim mà phải ra sức học lại, thì đột nhiên tin nhắn đến, lấy ra xem thì là một câu hỏi không đầu không đuôi của Kiều An Hảo: “Anh sắp đóng một bộ phim cổ trang à?” “Nghe anh Gia Mộc nói, vì anh tham gia quay phim nên phải thi lại?” “Ồ Hàng Châu có tuyết rơi rồi? Vậy sẽ được nhìn thấy con đường phủ đầy tuyết?”

Mỗi lần như thế, anh đều đang có chút mệt mỏi và nhàm chán, lại giống như kỳ tích xuất hiện vậy, lập tức bình ổn lại, sau đó một mình cảm di động, lẳng lặng cùng cô tán gẫu một hồi.

Lục Cẩm Niên nghĩ đến những tốt đẹp của thời thanh xuân kia, cả khuôn mặt đều nhiễm một chút kích động bồi ngùi, ngón tay anh chạm nhẹ lên màn hình điện thoại mấy cái, gửi tin nhắn trả lời cô.

Kết thúc cuộc họp, đã là năm giờ, anh trở lại văn phòng, hôm nay cần xử lý một ít văn kiện gấp, sau đó cầm lấy di động, nhìn qua thời gian, đã là năm giờ hai mươi, vì thế lại mở tin nhắn ra, nhìn lại cuộc trò chuyện với Kiều An Hảo vừa rồi một lần, khóe môi không nhịn được cong lên một nụ cười.

“Lục tổng...” Trợ lý hô một tiếng rồi đẩy cửa đi vào.

Lục Cẩm Niên vội vàng đặt lại điện thoại lên mặt bàn, lãnh đạm lên tiếng: “Sao thế?”

“Lục tổng, đêm nay có một bữa tiệc, khoảng bảy giờ, có thể sẽ bị kẹt xe, chúng ta cần đi sớm một chút...”

Lời nói của trợ lý còn chưa hết, Lục Cẩm Niên đã thản nhiên mở miệng: “Bữa tiệc đêm nay tôi không đi đâu.”

Trợ lý im lặng một chút, Lục Cẩm Niên đứng lên, vừa mặc quần áo, vừa lạnh lùng nói: “Bây giờ, tôi sẽ lái xe đi, sáng mai anh đến luôn công ty, không cần qua Cẩm Tú Viên nữa.”

261. Chương 262: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (2)

Trợ lý hơi sửng sốt, Lục Cẩm Niên đứng lên, vừa mặc lại áo khoác, vừa lạnh nhạt nói: “Tôi lái xe đi trước, sáng mai cậu trực tiếp tới công ty đi, không cần đến Cẩm Tú Viên.”

Sau đó không chờ trợ lý kịp phản ứng, Lục Cẩm Niên trực tiếp kéo cửa phòng làm việc ra, rời đi.

-

Có thể là do uống nhiều nước trái cây, nên Kiều An Hảo muốn đi vệ sinh, lúc lấy khăn giấy trong túi xách ra, nhớ đến điện thoại di động, mới vội vã đi ra khỏi quán cà phê.

Đi được một nửa, Kiều An Hảo mới nhớ không có đem điện thoại di động, bởi vì gấp gáp, cho nên dù hơi do dự, nhưng vẫn rẽ vào phòng vệ sinh trước.

Kiều An Hảo rời đi chỉ mới hai phút, điện thoại di động đặt trên bàn vang lên.

Kiều An Hạ ngẩng đầu lên nhìn, thấy trên màn hình hiện ba chữ “Lục Cẩm Niên”, hơi do dự, không nhận nghe.

Điện thoại tự động cắt đứt, nhưng mới mười giây đồng hồ, Lục Cẩm Niên lại gọi điện thoại đến, Kiều An Hạ ngẩng đầu lên, nhìn điện thoại di

động của Kiều An Hảo nhiều lần, đến lần thứ tư Lục Cẩm Niên gọi lại, rốt cuộc cô vươn tay, cầm điện thoại di động nhận nghe: “Là tôi.”

Lục Cẩm Niên ở đầu dây bên kia, nghe thấy giọng Kiều An Hạ, khẽ nhú mày, không nói gì.

Kiều An Hạ đợi một lúc, lại mở miệng nói: “Kiều Kiều đến phòng vệ sinh, có chuyện gì, lát nữa con bé trở lại, tôi nói con bé gọi điện cho anh.”

“Không cần.” Lúc này giọng Lục Cẩm Niên mới ôn hoà truyền tới: “Tôi đã đến bãi đậu xe tầng B dưới cửa hàng, đợi lát nữa hai người cứ xuống thẳng.”

“Được.” Kiều An Hạ ngừng một chút, nói một câu “Tạm biệt”, rồi cúp điện thoại, sau đó đang chuẩn bị đặt điện thoại của Kiều An Hảo xuống bàn, lại thấy trên màn hình di động của Kiều An Hảo có hai tin nhắn nhắc nhở đã giao hàng.

Kiều An Hạ nhất thời nghĩ đến vừa rồi Kiều An Hảo ngồi ở chỗ đó vui vẻ chụp hình, không nhận được đáy lòng có chút ngạc nhiên rốt cuộc cô mua cái gì, cho nên liền mở ra xem.

Đồ làm bánh kem, cùng mấy đồ trang trí, bong bóng và nến.

Đây là muốn tổ chức sinh nhật cho Hứa Gia Mộc sao?

Kiều An Hạ không nhận được khẽ cười, sau đó tay khẽ trượt xuống ghi nhớ, kết quả lại thấy được tên “Lục Cẩm Niên”, Kiều An Hạ nhú mày, lại

kéo cuộc nói chuyện của Kiều An Hảo với người bán hàng lên trên, xem rõ cuộc nói chuyện của Kiều An Hảo với người bán hàng một lượt từ đầu đến cuối, lúc cô nhìn thấy Kiều An Hảo dặn người bán kia một câu “Lục Cẩm Niên, sinh nhật vui vẻ”, cô mới hiểu được, thì ra là Kiều An Hảo mua những thứ này, không phải là vì tổ chức cho sinh nhật của Hứa Gia Mộc mà là cho sinh nhật của Lục Cẩm Niên...

Kiều An Hạ không nhận được nhìn lướt qua hai món quà được gói đối diện, nghĩ đến Kiều An Hảo tự nói với mình, hai ngày nữa đến sinh nhật một người bạn trong đoàn phim, người bạn kia, thì ra là chính là Lục Cẩm Niên?

Kiều An Hạ nắm điện thoại di động Kiều An Hảo trong tay, không nhận được hơi dùng sức, ngón tay đụng phải màn ảnh, có những phần mềm không ngừng bị mở ra, sau đó lại đê lên, những phần mềm khác lại mở ra.

Đợi đến khi Kiều An Hạ thu hồi lại cảm xúc, cúi đầu lại nhìn điện thoại di động của Kiều An Hảo, phát hiện đầu ngón tay của mình bấm lung tung, cho nên mở ra album hình của Kiều An Hảo.

Bên trong album hình của Kiều An Hảo cũng không nhiều, nhưng mà trong đó mở ra, lại hấp dẫn sự chú ý của Kiều An Hạ lần nữa.

262. Chương 263: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(3)

Bên trong album cũng không có nhiều hình của Kiều An Hảo, nhưng mà trong đó có một thứ, lại lập tức hấp dẫn sự chú ý của Kiều An Hạ.

Đó là tấm hình chụp chung của một nam một nữ, người phụ nữ là Kiều An Hảo, người đàn ông kia rất quen thuộc chẳng lẽ là Lục Cần Niên.

Kiều An Hạ dừng lại khoảng năm giây, mới giơ tay lên chạm vào mà hình điện thoại, phóng to hình ảnh, sau đó Kiều An Hảo mới nhìn thấy rõ, tấm hình kia được chụp ở trên giường, Lục Cần Niên đang nhắm mắt, ôm Kiều An Hảo vào trong ngực, ngủ rất say, mà Kiều An Hảo nằm ru rú trước ngực anh, khuôn mặt dịu dàng như một cô gái nhỏ, tấm hình kia không hề rõ ràng, chỉ chụp đến phía trên ngực của Kiều An Hảo, chỗ xương quai xanh trắng mịn của cô gái, có dấu hôn sâu không đồng đều, tất cả đều phơi bày ra.

Kiều An Hạ nghĩ tới chắc cả đời này cô sẽ không bao giờ có thể quên được cảm xúc của bản thân vào giờ khắc thấy tấm hình này.

Khiếp sợ, kinh ngạc, khó có thể tin nhưng nhìn lại ảnh chụp ở trên màn hình điện thoại di động cho thì cô không thể không tin.

Đầu óc Kiều An Hạ, trống rỗng khoảng chừng gần một phút đồng hồ, mới có thể hiểu ra: Kiều An Hảo ngủ cùng một chỗ với Lục Cần Niên...

Bọn họ làm sao có thể ngủ cùng một chỗ? Bọn họ ngủ cùng một chỗ từ lúc nào?

Kiều An Hạ vừa nghĩ, vừa xem thời gian Kiều An Hảo chụp tấm ảnh kia, thì ra là sự tình của hai tháng trước...

Thảo nào đột nhiên Lục Cần Niên đặt vai diễn nam thứ xuống trong cuộc họp thường niên, thảo nào chỉ vài câu nói của Kiều An Hạ có thể khiến Lục Cần Niên ra mặt mời khách ăn cơm, thảo nào lúc trước mình có thể mời được Lục Cần Niên đi ăn cơm, đó là bởi vì cô biết tình hình của Kiều An Hảo, anh mới đồng ý...

Hóa ra, thời gian đó, hai người bọn họ sớm đã lên giường cùng một chỗ.

Kiều An Hảo đã là vợ của Hứa Gia Mộc, em ấy làm sao có thể dây dưa không rõ với Lục Cần Niên? Nếu sự việc bị phát hiện, Hứa Gia Mộc mà biết thì phải làm sao bây giờ? Lúc đó, hai anh em họ chẳng phải sẽ trở mặt thành thù sao? Còn về quan hệ thông gia giữa hai nhà Kiều gia và Hứa gia, chuyện đã xảy ra như vậy, sợ là quan hệ thân mật giữa hai nhà mấy năm qua cũng sẽ tan vỡ? Hơn nữa, chắc chắn Kiều An Hảo sẽ bị người khác chửi rủa cho tới chết...

Kiều An Hạ vừa nghĩ tới đây, sau lưng đều có một hồi lạnh, chính bản thân cô cũng không dám tưởng tượng, nếu như ngày đó đến thật, Kiều An Hảo sẽ sống như thế nào trước mặt bạn bè và người thân...

Khoảng hơn một phút đồng hồ, cô nhân viên phục vụ đi tới, hỏi Kiều An Hạ có cần đổi chén không, Kiều An Hạ mới khôi phục lại tinh thần, miễn cưỡng nhìn về phía cô phục vụ lắc đầu cười, đợi sau khi cô nhân viên phục vụ rời đi, Kiều An Hạ để di động của Kiều An Hảo lại chỗ cũ.

Trong đầu Kiều An Hạ hỗn loạn, cô cầm thìa, tùy ý quấy cà phê, quấy đến độ ra bọt, cuối cùng Kiều An Hảo mới trở về.

“Hơi nhiều người, để chị đợi lâu rồi.” Kiều An Hảo dịu dàng cười một tiếng.

Kiều An Hạ ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt thuần khiết sạch sẽ của Kiều An Hảo, nói thế nào cô cũng không thể tin được Kiều An Hảo là loại phụ nữ phản bội hôn nhân, miễn cưỡng nhìn về phía Kiều An Hảo cười cười, cố gắng nói chuyện như bình thường: “Vừa rồi Lục Cần Niên gọi điện, nói anh ấy đã đến bãi đậu xe, còn nói, nếu em từ toilet trở lại thì chúng ta xuống đó liền”

“Là sao?” Kiều An Hảo lên tiếng, thuận tay mở điện thoại ra, quả nhiên thấy mấy cuộc điện thoại gọi nhớ của Lục Cần Niên chỉ có một cuộc là đã nghe, sau đó ngẩng đầu, cười tí mắt với Kiều An Hạ nói: “Chúng ta xuống đó đi”

263. Chương 264: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (4)

Editor: Xiu Xiu

Không biết là có phải bởi vì nhìn thấy được ảnh chụp kia trong điện thoại của Kiều An Hảo hay không, từ trên khuôn mặt tươi cười như hoa của Kiều An Hảo, Kiều An Hạ lại lơ mơ nhìn ra được một chút gấp gáp.

Về mặt của Kiều An Hảo như bình thường kêu người bán hàng tính tiền, lúc đi cùng Kiều An Hảo xuống dưới lầu, không chút để ý mở miệng hỏi một câu: “Kiều Kiều, Hứa Gia Mộc đối với em như vậy?”

Vấn đề này, Kiều An Hạ không chỉ hỏi Kiều An Hảo một lần, Kiều An Hảo quay đầu, giọng nói mang theo chút hồn nhiên: “Chị, vấn đề sau khi kết hôn của em và anh Gia Mộc, chị hỏi rất nhiều lần rồi đó.”

“Lo lắng em sau khi kết hôn sẽ không hạnh phúc.” Lúc đầu hỏi, thật sự là bởi vì lo lắng, bởi vì hổ thẹn vì việc làm trước đây của mình, sợ sẽ mang đến cho Kiều An Hảo bất hạnh, nhưng bây giờ hỏi, là vì muốn biết cô và Lục Cẩm Niên bí mật ở cùng một chỗ như vậy, có phải bởi vì Hứa Gia Mộc đối xử với cô không tốt không?

Sự quan tâm trong lời nói của Kiều An Hạ, khiến nụ cười dịu dàng của Kiều An Hảo càng trở nên ảm áp động lòng người, trong lòng cô vốn dĩ biết rõ mình không hề gả cho Hứa Gia Mộc, lại vì muốn để cho Kiều An Hạ yên tâm, liền tiếp tục nói dối một cách thiện ý: “Làm sao có thể không hạnh phúc, anh Gia Mộc vẫn đối xử với em tốt lắm, cũng không phải là chị không biết mà.”

Thật ra, Kiều An Hạ muốn hỏi là, nếu Hứa Gia Mộc đối xử với em tốt như vậy, thì tại sao em lại giả dối với anh trai của cậu ta sau lưng cậu ta, nhưng mà, lời nói bén nhọn như vậy, Kiều An Hạ đúng là vẫn không thể hỏi được, sợ nhìn thấy Kiều An Hảo lúng túng, sợ sẽ phá hủy tình cảm chị em tốt đẹp, cho nên cuối cùng, Kiều An Hạ chỉ tiếp tục nhấn mạnh một câu hỏi: “Thật sự tốt lắm sao?”

“Thật sự tốt lắm.” Kiều An Hảo cũng không hề biết trong lòng Kiều An Hạ nghĩ gì, ngọt ngào nhìn Kiều An Hảo cam đoan.

Kiều An Hạ nhìn chằm chằm khuôn mặt đẹp đẽ của Kiều An Hảo trong chốc lát, đến khi thang máy đến tầng một, cửa thang máy mở ra, Kiều An Hạ mới nhẹ nhàng gạt đầu: “Tốt lắm là được rồi.”

Nói xong, Kiều An Hạ lại nhin không được bổ sung một câu: “Kiều Kiều, chị thật sự hy vọng hôn nhân của em có thể hạnh phúc mỹ mãn cho đến già.”

Hôn nhân của cô, thật ra chỉ là một vở kịch, nếu có một ngày Hứa Gia Mộc tỉnh lại, hôn nhân này sớm muộn cũng bị hủy bỏ, nhưng ai biết được ngày đó là ngày nào, những gì trước mắt Kiều An Hảo có thể làm, chính là hết sức cố gắng giữ gìn hôn nhân trong ngoài bất nhất cũng Hứa Gia Mộc này.

Nghĩ đến đây, Kiều An Hảo nhìn Kiều An Hạ cười ảm áp: “Chị, không cần phải lo lắng cho em đâu, nhất định em sẽ hạnh phúc, thật ra chị cũng nên ngẫm lại chuyện chung thân đại sự của mình đi, Trình Dạng cũng không tệ đâu.”

Kiều An Hạ mân mê môi cười cười, không hề nói chuyện, mắt sắc bén nhìn Lục Cẩm Niên đang đứng trước xe của anh, lập tức liền chỉ cho Kiều An Hảo.

Nơi ăn cơm chiều, là Lục Cẩm Niên chọn, món ăn nhẹ của Quảng Đông, địa điểm đặc biệt trang trí vô cùng tao nhã và lịch sự, bên trong căn phòng rộng lớn, chỉ có ba người, thì thoảng còn có người tiến vào, kéo violon nghe rất dễ chịu.

Cơm nước xong, đã là gần 10 giờ, ở ngã tư đường rất khó gọi xe, bởi vì Kiều An Hạ và Kiều An Hảo đều không lái xe, cho nên trước tiên Lục Cẩm Niên lái xe đưa Kiều An Hạ trở về, vốn là Kiều An Hạ định quay về Kiều gia, nhưng đang trên đường thì nhận được điện thoại của Trình Dạng, cuối cùng liền đổi tuyến đường, đi đến nhà của Trình Dạng.

Đợi cho Kiều An Hạ xuống xe, đi vào trong khu nhà của Trình Dạng, Lục Cẩm Niên mới khởi động xe.

264. Chương 265: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (5)

Bởi vì Kiều An Hạ cũng ngồi trong xe Lục Cẩm Niên, cho nên Kiều An Hảo và Kiều An Hạ cùng ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe, Lục Cẩm Niên lái đến đầu đường, đúng lúc đèn đỏ, vì vậy đạp thắng xe, xe từ từ ngừng lại, anh nhìn qua kính chiếu hậu, lúc nhìn về Kiều An Hảo, thì thấy bên người cô đặt túi mua đồ, nghĩ đến lúc ăn cơm, Kiều An Hạ đề cập qua, nói buổi chiều nay hai chị em cô đi dạo phố chọn lựa quà sinh nhật.

Là chọn quà cho Hứa Gia Mộc nhỉ. . . Lục Cẩm Niên không nhịn được nhìn chăm chăm vào túi quà kia, đầy mắt trong trẻo lạnh lùng tẻ nhạt, thoáng hiện một tia ngưỡng mộ, cho tới khi đèn đỏ phía trước chuyển thành đèn xanh, anh cũng không phản ứng, đến lúc xe phía sau không nhịn được bấm còi, Lục Cẩm Niên mới đạp chân ga, xoay tay lái, đánh 1 vòng, lái đi một đoạn, thỉnh thoảng mở miệng, hỏi một câu: “Buổi chiều đi mua quà sinh nhật cho Gia Mộc à?”

“Ừ.” Kiều An Hảo đáp một tiếng, nghĩ đến quà sinh nhật mình mua cho Lục Cẩm Niên, hơi do dự, quyết định vẫn giữ lại đến thứ sáu cho Lục Cẩm Niên sự bất ngờ, vì vậy không nói thêm điều gì.

Trên vẻ mặt của Lục Cẩm Niên cũng không có sự thay đổi gì, nhưng bàn tay nắm tay lái, lại gia tăng thêm sức lực, anh im lặng hồi lâu, lại mở miệng hỏi: “Mua quà gì?”

“Một cái cà vạt.” Kiều An Hảo nói.

Lục Cẩm Niên gật đầu, không có nói chuyện nữa, ngoài cửa sổ đèn đường mờ mờ, không ngừng chiếu vào gương mặt anh tuần, thoát nhìn sáng chói, nhưng có hơi mơ hồ.

Buổi tối, trước tiên Kiều An Hảo đi tắm, sau khi leo lên giường thì Lục Cẩm Niên cũng tắm xong, ngay cả đèn lớn phòng ngủ cũng chưa kịp tắt, thì trực tiếp đè trên người Kiều An Hảo, lúc hôn cô, có chút vội vã cũng có chút mãnh liệt, tay cũng không rời vấy ngực của cô, mà nhanh chóng cởi quần lót của cô rồi tiến vào.

Thân thể Kiều An Hảo khẽ run rẩy, theo bản năng ôm lấy bờ vai của Lục Cẩm Niên, cơ thể anh hơi cứng ngắc, sau đó không nói tiếng nào, nụ hôn lại sâu thêm.

-

Ngày hôm sau, Truyền Thông Hoàn Ảnh có một buổi họp sớm, sáng sớm Lục Cẩm Niên thức dậy, ngay cả bữa ăn sáng cũng không kịp ăn, đã lái xe rời đi.

Sau khi buổi họp kết thúc, đã là mười giờ sáng, buổi trưa có một bữa tiệc, Lục Cẩm Niên ngay cả nước bọt còn chưa kịp nuốt, lại vội vã đi, kết thúc bữa tiệc, đã là một giờ rưỡi chiều, bận rộn liên tục từ lúc buổi sáng rời giường đến bây giờ, rốt cục Lục Cẩm Niên cũng có cơ hội nghỉ ngơi.

Buổi trưa ăn cơm, là nơi phục vụ tổng hợp, Lục Cẩm Niên đang nhắm mắt nghỉ ngơi trong phòng, trợ lý nhân cơ hội lái xe xuống dưới bãi đậu xe để phục vụ rửa.

Sau khi rửa xong, đã là hơn nửa giờ, trợ lý trở lại phòng nghỉ ngơi, Lục Cẩm Niên đã tỉnh lại, đang nghe điện thoại.

Trợ lý không quấy rầy Lục Cẩm Niên, chẳng qua là yên tĩnh đứng ở một bên, vẫn đợi đến khi Lục Cẩm Niên cúp điện thoại, mới mở miệng nói: “Lục tổng, bây giờ chúng ta phải về công ty sao?”

Lục Cẩm Niên nhìn trợ lý gật đầu, bỏ điện thoại di động vào túi, cầm áo khoác lên, đi trước về hướng của phòng nghỉ để ra ngoài.

Trợ lý vội vàng đuổi theo, đi vài bước, hình như nhớ tới chuyện gì, lấy bút ghi âm trong túi ra, đưa cho Lục Cẩm Niên: “Lục tổng, đây là đồ của anh sao?”

Lục Cẩm Niên nghiêng đầu liếc mắt nhìn, lắc đầu, lạnh nhạt ném một câu: “Không phải.”

265. Chương 266: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(6)

“Nhưng mà, đây là nhân viên lao công tìm thấy ở trên ghế sau xe của Lục tổng khi đang rửa xe” Máy ghi âm này không phải là của Kiều An Hạ, thì cũng là của Kiều An Hảo...Lục Cẩm Niên nhăn mi một chút, dừng lại bước chân, vươn tay, cầm lấy máy ghi âm từ tay của trợ lý, sau đó tiếp tục bước đi về phía thang máy.

- Trở lại truyền thông Hoàn Ảnh, trên bàn làm việc của Lục Cẩm Niên chồng chất mấy chồng tài liệu khăn, đợi tới khi anh xử lý xong, đã là bốn giờ rưỡi chiều.

Lục Cẩm Niên giơ tay lên, xoa xoa ấn đường, bản thân có chút mệt mỏi, uể oải dựa vào ghế làm việc, ngồi thư giãn được khoảng năm phút đồng hồ, lại ngồi thẳng người dậy, thuận tay mở ra máy tính, nhìn thoáng qua máy ghi âm mà chính mình tiện tay đặt trên bàn làm việc.

Lục Cẩm Niên chần chờ một lúc, không có nhập mật mã máy tính, mà cầm lên cây bút ghi âm kia.

Chắc là cây bút ghi âm này đã mua được một thời gian nên có nhiều chỗ đã mài mòn.

Lục Cẩm Niên nắm chặt cây bút ghi âm, quay một vòng trước mặt, vẫn không nghĩ ra rốt cuộc là của Kiều An Hảo, hay là của Kiều An Hạ, cả người khó tránh khỏi có chút tò mò, tuy nhiên Lục Cẩm Niên biết, vật này rơi ở trên xe, muốn trả về nguyên chủ thì phải phát ra đoạn ghi âm trong đó, cuối cùng vẫn không tìm lòng được bấm nút mở máy ghi âm.

Có âm thanh lạo xạo truyền ra từ máy ghi âm, khoảng hơn mười giây, Lục Cẩm Niên nghe được một cái giọng nói quen thuộc kêu lên một cái tên quen thuộc: “Kiều Kiều, rốt cuộc là em muốn nói với anh cái gì” Là âm thanh của Hứa Gia Mộc, âm thanh rất từ tính, êm tai thư thái.

Máy ghi âm không có truyền đến âm thanh của Kiều An Hảo, vẫn là âm thanh lạo xạo như cũ, không lâu sau, truyền đến giọng điệu thúc giục của Hứa Gia Mộc: “Kiều Kiều, em muốn nói gì thì nói nhanh lên, vì sao phải đóng cửa lại?” “Ôi, Kiều Kiều, từ bao giờ thì em biết chủ động rót nước cho anh vậy?” “Anh Gia Mộc, anh nghiêm túc một chút, em thật sự có việc muốn nói với anh.” Rốt cục máy ghi âm cũng truyền đến âm thanh của Kiều An Hảo, mềm mại, mang theo một chút ngây thơ.

“Được, được, được, anh nghiêm túc.” Ngữ khí của Hứa Gia Mộc có chút dung túng, học sinh nam nghiêm trang lại rồi ho khan hai tiếng: “Tốt, bây giờ anh thật sự cực kỳ nghiêm túc, lại đây đi, Kiều Kiều, anh rửa tai lắng nghe.” Máy ghi âm yên lặng một hồi lâu, thanh âm mềm nhẹ dịu dàng của Kiều An Hảo mới vang lên: “Mọi người đều nói, mỗi người tồn tại trên đời, là vì sự xuất hiện của một người khác, em muốn nghĩ, sự xuất hiện của em, là vì sự tồn tại của anh.” Về mặt Lục Cẩm Niên, trong nháy mắt trở nên ngưng đọng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cây bút ghi âm, không phát ra tiếng động.

Bên trong máy ghi âm không có truyền đến câu trả lời của Hứa Gia Mộc, mà là âm thanh của Kiều An Hảo, một câu rồi lại một câu, không ngừng truyền ra.

“Em không có ước muốn quá lớn, chỉ hi vọng có thể ở bên cạnh anh.” “Em không có tài ăn nói, nhưng em chỉ muốn nói, em nghĩ muốn sau năm mươi năm, còn có thể yêu anh như bây giờ.” “Em nghĩ, cả đời này, sẽ không còn có một người nào, giống như anh vậy, để cho em đi yêu.” “Anh không biết, từ ngày đó sau khi em gặp anh, tất cả những gì em làm, đều là vì có thể đến gần anh.” “Em đã mơ rất nhiều giấc mơ, trong mỗi giấc mơ đều có anh, em cũng từng tưởng tượng rất nhiều, mỗi lần đều tưởng tượng có thể ở bên cạnh anh, em cũng cầu nguyện rất nhiều điều, mỗi ước nguyện em đều hi vọng anh có thể yêu em.”

266. Chương 267: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (7)

“Đối với thế giới mà nói, anh chỉ là một người, nhưng đối với em mà nói, anh chính là toàn bộ thế giới.”

“Từ khi sinh ra đến giờ, em chỉ yêu mình anh.”

Những lời này của Kiều An Hảo dừng lại được một lúc khá lâu, âm thanh của Hứa Gia Mộc mới vang lên: “Kiều Kiều...”

Hứa Gia Mộc chỉ hô một cái tên, bút ghi âm tiếp tục không có tiếng nói gì nữa, lại dừng một thời gian dài, âm thanh của Hứa Gia Mộc lại vang lên, nghe qua còn thấy thực sự nghiêm túc: “Từ lúc sinh ra đến giờ, anh chỉ yêu mình em.”*

*Mình giải thích một chút: HGM thực tế là chỉ đọc lại câu nói của Kiều An Hảo, nhưng mà tiếng Trung chỉ có mỗi hai ngôi wo với ni, nên người nghe sẽ nghĩ sai đi.

Sau đó, không còn âm thanh gì nữa. Đọc truyện nhanh nhất tại [thich .com](http://thich.com)

Toàn bộ văn phòng đều yên tĩnh đến sắp nứt nẻ, Lục Cẩm Niên vẫn như cũ duy trì tư thế cầm lấy bút ghi âm ban đầu, thật lâu sau cũng không có nhúc nhích.

Về mặt anh rất lạnh nhạt, nhìn không ra được vui buồn hờn giận, không chớp mắt nhìn chằm chằm chiếc bút ghi âm.

Thoạt nhìn, cả người anh giống như một pho tượng Thần chết vô cùng hoàn mỹ.

Lục Cẩm Niên cũng không biết rốt cuộc mình đã ngồi như thế bao lâu, mãi đến khi truyền đến tiếng đập cửa, anh mới chậm chạp ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cửa phòng làm việc, hơi giật giật cánh môi, nhưng không hề phát ra âm thanh gì, anh hung hăng nuốt nước bọt, dùng sức cầm chặt lấy chiếc bút ghi âm, mất một sức lực thật lớn mới khiến cho giọng nói của mình được vững vàng: “Vào đi.”

Trợ lý đẩy cửa ra, cũng không hề đi vào trong phòng, mà khách khí cung kính nhắc nhở một câu: “Lục tổng, đã là 7 giờ tối, xin hỏi anh sắp tan tầm chưa?”

Lục Cẩm Niên cúi đầu suy nghĩ, trầm mặc trong chốc lát, mới mở miệng nói: “Cậu về trước đi, tôi chờ một lúc rồi tự mình lái xe.”

“Vâng ạ.” Trợ lý lên tiếng, lui về sau hai bước, nhân tiện nhẹ nhàng đóng cửa phòng anh lại.

Văn phòng lại một lần nữa trở về im lặng, Lục Cẩm Niên ngồi lặng người trong chốc lát mới quay đầu, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, phát hiện màn đêm thực sự đã buông xuống, toàn bộ thành phố đã lên đèn.

Lục Cẩm Niên theo thói quen sờ soạng bao thuốc lá, chậm rãi đứng lên, đi tới cửa sổ sát đất, sau đó châm một điếu thuốc, không một tiếng động đưa lên hút.

Thật ra có một số việc, đã sớm biết, nhưng đến khi chính mình nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ với nhau, thì anh mới phát hiện, đáy lòng anh vẫn không nhận được lại âm ý đau, lại chua xót không nói thành lời hơn cả tưởng tượng của mình.

Từ lúc sinh ra đến giờ, em chỉ yêu mình anh.

Từ lúc sinh ra đến giờ, anh chỉ yêu mình em.

Thật là tốt đẹp, hướng về nhau say đắm như thế...

Lục Cẩm Niên không nhận được nhắm mắt lại, liều mạng dùng toàn bộ sức lực hút một hơi thuốc, muốn đè ép cảm xúc quay cuồng trong lòng xuống, nhưng bởi vì hút quá nhanh, lại khiến chính mình bị sặc, anh liền mạnh mẽ cúi đầu, ho khan kịch liệt.

-

Lúc hôm qua, Kiều An Hảo đặt hàng ở shop đồ online, ghi lại địa chỉ trong nhà, cho nên xế chiều hôm nay liền đưa đến Cẩm Tú Viên.

Tổng cộng có tất cả hai thùng lớn, Kiều An Hảo và mẹ Trần cùng nhau mang lên lầu, vì sáng ngày mai là sinh nhật của Lục Cẩm Niên, Kiều An Hảo sợ bị anh phát hiện, như vậy sẽ không bất ngờ, cho nên đi vòng quanh phòng ngủ tìm chỗ giấu đi, tìm tới tìm lui, cuối cùng cũng đem giấu ở trong tủ đựng quần áo trong phòng thay đồ, thuận tiện còn muốn khóa tủ lại, rồi giấu chìa khóa đi.

Tủ quần áo trong phòng thay đồ vốn dĩ là để đựng hành lý của cô, bởi vì cô muốn giấu hai chiếc thùng kia đi, nên hành lý phải chuyển sang chỗ khác, Kiều An Hảo tùy tiện đặt ở trong góc phòng thay đồ, sau đó nghĩ đến chiếc sắt bí mật của mình, lại tranh thủ.

267. Chương 268: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (8)

Kiều An Hảo suy nghĩ nên giấu hộp sắt ở đâu, lại không nhìn được mở hộp sắt ra, thấy bên trong đầy vé máy bay tàu lửa, gờ tay lên sờ sờ, sau đó lấy ra lá thư bì màu xanh da trời ở phía dưới cùng.

Kiều An Hảo mở lá thư ra, lấy thư ra, chữ viết xinh đẹp, từng dòng từng chữ đập vào mắt của cô.

Lục Cẩm Niên:

Người ta nói, mỗi một người có mặt trên đời, là vì sự xuất hiện của một người khác, em nghĩ, em xuất hiện, chính là vì sự có mặt của anh.

Em không có ước mơ gì to lớn, chẳng qua là hi vọng có thể ở bên cạnh anh.

Em cũng không có tài văn chương gì, em chỉ muốn nói, em muốn 50 năm sau, cũng vẫn yêu anh như bây giờ.

Em nghĩ, cả đời này, cũng sẽ không có bất kỳ ai như anh có thể khiến em yêu nhiều như vậy.

Anh không biết, kể từ ngày em gặp anh, tất cả những gì em làm cũng vì muốn đến gần anh.

Em đã từng mơ tưởng rất nhiều, trong mỗi giấc mơ đều có anh, em có rất nhiều ảo tưởng, mỗi lần ảo tưởng đều được ở bên anh, em cũng có rất nhiều nguyện vọng, mỗi nguyện vọng đều là hy vọng anh yêu em.

Đối với cả thế giới mà nói, anh chỉ là một người, nhưng đối với em, anh là cả thế giới.

Đời này, em chỉ yêu anh.

Kiều An Hảo.

Phía sau lá thư là cô dùng bút lông đỏ viết một lời trong bài hát của Châu Kiệt Luân : Đẹp nhất không phải là trời mưa, mà là cùng tránh mưa dưới mái hiên với anh.

Khi đó, mặc dù cô đã sắp tốt nghiệp đại học, nhưng chữ viết vẫn như cũ mang theo mùi thanh xuân non nớt, nhìn những hàng chữ tình tứ kia, Kiều An Hảo mơ hồ nhớ lại lúc mình viết lá thư này trong sự lo lắng, vừa xấu hổ vừa sợ hãi.

Lá thư này lúc đầu cô đi tìm Hứa Gia Mộc, từng câu từng chữ anh đều thuộc lòng, sau khi Hứa Gia Mộc nghe xong, còn mắng cô, chẳng qua mắng thì mắng, Hứa Gia Mộc vẫn rất nghiêm túc giúp cô sửa chữa một chữ, sau đó từ “Đời này, em thích anh nhất”, liền đổi thành, “Đời này, em chỉ yêu anh.”

Có ai ngờ được, chữ mà Hứa Gia Mộc sửa lại như lời tiên tri, dù thời gian trôi qua, vật đổi sao dời, Kiều An Hảo vẫn toàn tâm toàn ý yêu Lục Cẩm Niên như cũ.

Kiều An Hảo khẽ thở dài, xếp lại chồng giấy, thả lá thư vào trong, sau đó đóng kín hộp sắt, nhìn một vòng quanh phòng, cuối cùng nhét hộp sắt dưới giường.

Thật ra thì mấy ngày nay Lục Cẩm Niên cũng liên tục trở về Cẩm Tú viên, Kiều An Hảo giống như đã thành thói quen, ăn xong cơm tối, vừa ngồi ở trong phòng khách nhìn TV, vừa đếm thời gian chờ Lục Cẩm Niên về nhà.

Thời gian Lục Cẩm Niên về có lúc sớm lúc trễ, Kiều An Hảo đang canh giờ, tùy tiện mở một bộ phim truyền hình xem, sau khi hết phim, đúng lúc

là chín giờ bốn mươi lăm phút, bình thường mà nói giờ này Lục Cẩm Niên cũng đã trở về, nhưng mà hôm nay, cô xem xong phim rồi, lại xem hai mươi phút quảng cáo, ngoài cửa sổ vẫn yên tĩnh, thủy chung không có tiếng xe vang lên.

Kiều An Hảo có hơi nhàm chán đối tư thế ngồi trên ghế sa lon, sau đó cầm điều khiển ti vi đổi kênh liên tục, lại nhìn tới nhìn lui, cho đến gần mười một giờ, má Trần đang ngủ cảm thấy khát nước nên ra ngoài, thấy Kiều An Hảo còn ngồi ở trong phòng khách, giật mình hỏi: “Cô chủ, sao cô còn chưa ngủ?”

Kiều An Hảo nhìn chằm chằm TV, nghĩ một đằng nói một nẻo với má Trần: “Tôi chưa buồn ngủ.”

Sau đó, lại nhìn má Trần nói: “Uống nước xong thì vào ngủ nhanh đi.”

268. Chương 269: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(9)

“Vậy cô chủ cũng cần phải đi ngủ sớm một chút.” Má Trần dặn dò một câu, rồi mới trở về phòng ngủ của mình.

Trong phòng khách chỉ còn lại Kiều An Hảo, cô chăm chú xem tivi một lúc, sau đó liền nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ treo trên vách tường, sắp tới 11 giờ rồi, mà Lục Cẩm Niên còn chưa trở về.

Còn nữa giờ nữa, chính là sinh nhật của anh...

Kiều An Hảo cắn cắn môi dưới, nhịn không được cầm lên chiếc di động mà vừa nãy bản thân để ở một bên, muốn gọi điện cho Lục Cẩm Niên, hồi đêm nay anh có trở về nhà không, đến lúc tìm được số điện thoại của anh, lại nghĩ tới lần trước mình gọi điện thoại có thể khiến anh trở về nhà, ít nhất có cái cố, nhưng mà bây giờ? Cứ mỗi lần nghĩ tới đoạn thời gian gần đây, cô lại cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, có ảo giác giống như mình chính là vợ của anh, thật sự thì kia cũng chỉ là ảo giác mà thôi, giấc mơ dù có đẹp đến đâu thì sớm hay muộn cũng phải tỉnh lại.

Kiều An Hảo mấp má môi, ngượng ngùng bỏ chiếc điện thoại di động xuống, hai tay ôm chân, ngồi ở trên ghế sofa, không yên lòng chăm chú xem tivi, nhưng từ đầu đến cuối lại không biết TV đang chiếu cái gì.

Đến mười hai giờ, chuông đồng hồ trong phòng khách vang lên, lúc này Kiều An Hảo di chuyển thân thể đã có chút cứng ngắc, đã đến thứ sáu, đã đến sinh nhật của anh, nhưng mà còn chưa thấy người đó trở về.

Kiều An Hảo nuốt nuốt nước miếng một cái, ngồi ngẩn ngơ một hồi, rồi lấy di động của chính mình ra, cắn cắn ngón tay một hồi, rồi mới soạn một tin nhắn lên màn hình điện thoại di động, là gửi cho Lục Cẩm Niên, chỉ có bốn chữ: Sinh nhật vui vẻ.

Kiều An Hảo dùng thêm lực cắn cắn môi dưới, lúc đang chuẩn bị gửi đi, thì lại nghe thấy tiếng xe truyền từ bên ngoài vào.

Cô vội vàng bỏ di động xuống, đứng lên, nhìn xuyên qua cửa sổ phòng khách, thấy ngoài cửa sổ có đèn xe chiếu vào.

- Lục Cẩm Niên đứng gần sát cửa sổ văn phòng làm việc, hút một điếu thuốc rồi lại tiếp một điếu thuốc, mãi đến khi trong hộp thuốc lá hết mọi điếu, anh mới thở dài một hơi, mang hộp thuốc lá bỏ vào bên trong thùng rác, đứng tại chỗ một lúc, sau đó mới cầm chìa khóa rời khỏi văn phòng.

Lúc bắt đầu lái xe từ bãi bãi đỗ xe, Lục Cẩm Niên nhìn thoáng qua đồng hồ, đã 11 giờ, vừa mới có một trận mưa rào còn mang theo cả sấm chớp, chỗ trống trên mặt đất đọng lại một vũng nước nhỏ.

Lục Cẩm Niên lái xe, không có mục đích vòng quanh một vòng thành phố Bắc Kinh, thật ra anh muốn về biệt thự Nghi Sơn, nhưng là chạy được nửa đường, nghĩ đến quan hệ của mình với Kiều An Hảo được cải thiện ở biệt thự Nghi Sơn, nhất thời đáy lòng chưa xót không nói lên lời, sau đó liền quay đầu xe, trở về thành phố. Bởi vì thật sự anh không biết đi nơi nào, cho nên anh mới liều lĩnh đi dạo đến khi anh khôi phục lại tinh thần, mới phát hiện ra trong lúc vô thức bản thân đã lái xe vào trong sân của biệt thự Cẩm Tú Viên

Lục Cẩm Niên chần chờ một lúc, liền giẫm lên phanh xe lại xe đột ngột dừng lại, anh nhìn xuyên qua kính chắn gió trước mặt, thấy gian phòng trước mặt vẫn bật đèn, cặp mi mắt xuống, im lặng một lát một lần nữa lại khởi động xe, muốn quay đầu rời đi..

Kết quả anh vừa giẫm lên chân ga, xe chỉ đi được về phía trước một chút cửa phòng lại mở ra, Kiều An Hảo mặc áo ngủ, từ trong nhà đi ra Chân Lục cẩm Niên dừng lại một lát, sau đó liền buông lỏng chân ga xa xe chậm rãi dừng lại.

Kiều An Hảo đi dép lê chạy tới.

Lục Cẩm Niên hạ cửa kính xe xuống, Kiều An Hảo chạy đến bên cạnh xe mở to đôi mắt đen láy, nhìn Lục Cẩm Niên, cười hỏi một câu- "Anh đã trở."

269. Chương 270: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(10)

Lục Cẩm Niên hạ cửa kính xe xuống, Kiều An Hảo chạy đến bên cạnh xe, mở to đôi mắt đen láy, nhìn Lục Cẩm Niên, cười hỏi một câu: "Anh đã trở về?"

Lục Cẩm Niên không nói gì, chỉ thần nhiên liếc mắt nhìn Kiều An Hảo, sau đó quay đầu, nhìn kính chắn gió trước mặt, khuôn mặt tuấn mỹ yên tĩnh đến dọa người, hơi thở lạnh lẽo bao phủ lấy cả người anh.

Kiều An Hảo thấy tâm tình của anh dường như không được tốt, trừng mắt nhìn, thu lại ý cười trên mặt một chút, ngữ điệu mở miệng nói chuyện cũng có thâm vài phần thận trọng: "Sao vậy?"

Lục Cẩm Niên nghe thấy âm thanh của cô, đầu hơi chuyển động một chút, nhìn xuyên qua kính chiếu hậu liếc cô, ngón tay đặt trên tay lái hơi dùng một chút lực, sau đó liền mạnh mẽ dứt chìa khóa xe ra, đẩy cửa ra, xuống xe.

Lục Cẩm Niên không hề liếc mắt nhìn Kiều An Hảo đang đứng bên cạnh xe lấy một cái, trực tiếp bước thật nhanh, đi vào trong phòng.

Kiều An Hảo gấp gáp đuổi kịp, lúc cô chạy vào trong phòng, Lục Cẩm Niên đã đang đổi giày xong, đang cởi áo khoác ra.

Bước chân của Kiều An Hảo chậm hơn, đi đến phía sau còn cách Lục Cẩm Niên nửa mét, nhỏ giọng mở miệng nói: "Anh đã ăn cơm tối chưa? Có muốn ăn chút gì không?"

Lục Cẩm Niên không hề hé răng, chỉ cởi quần áo ra, rồi tùy ý ném lên sofa, sau đó đi về phía cầu thang.

Kiều An Hảo cảm điện thoại di động của mình trên sofa, vội vàng đi lên tầng, lúc đến cửa phòng ngủ, Kiều An Hảo lại lên tiếng: "Tôi đi chuẩn bị nước cho anh nhé? Một mẻ cả ngày rồi, nên đi tắm nước nóng một lúc cho thoải mái!" đọc nhanh nhất tại Th i ch d oc tru yen . co m

Lục Cẩm Niên vẫn không có phản ứng, bước chân đi ra khỏi phòng ngủ cũng không dừng lại.

Kiều An Hảo nghi ngờ gãi gãi má, đuổi theo Lục Cẩm Niên: "Đã trễ thế này, anh không đi nghỉ sao?"

Lục Cẩm Niên đẩy cửa thư phòng ra, dường như Kiều An Hảo không hề tồn tại vậy, trực tiếp đi vào, sau đó không đợi cô phản ứng, liền "phanh" một tiếng đóng cửa lại.

Kiều An Hảo che mặt, há miệng thở dốc, theo bản năng mở cửa, khóa trái.

Trán cô gắt gao cau lại, hơi khó hiểu rốt cuộc tại sao lại như vậy, lúc tâm tình anh không tốt thì liền như vậy sao?

Kiều An Hảo đứng trước cửa thư phòng trong chốc lát, mới xoay người, bồn thần trở về phòng ngủ, trầm tư cắn ngón tay trong chốc lát, sau đó cô đã nghĩ đến mình trong lúc vô ý đã nghe lén được một câu Lục Cẩm Niên nói với trợ lý: "Sinh nhật của tôi, không có gì để trải qua."

Cô tỉnh tường nhớ rõ, lúc ấy mình còn nhìn thấy được thương cảm và cô đơn trên khuôn mặt tuần mỹ vốn bình thản của anh.

Hôm nay là sinh nhật anh, anh vì thế mà không thấy tốt sao?

Kiều An Hảo chạy đến phòng ngủ của chính mình, mở ngăn kéo ở bên kia tủ đầu giường, lấy hộp quà sinh nhật màu lam ra.

Cô vốn nghĩ mình đã chuẩn bị tốt mọi thứ, lúc đang muốn cho anh một sự bất ngờ, sẽ tặng quà cho anh, nhưng hiện tại, anh lại tự giam mình trong thư phòng...

-

Kiều Kiều, Kiều Kiều, Kiều Kiều!”

Kiều An Hảo liên tục hô ba tiếng “Kiều Kiều”, cả người mạnh mẽ lay động ở trên giường.

270. Chương 271: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(11)

“Hạ Hạ, sao thế?” Trình Dạng nằm bên cạnh Kiều An Hạ, bị cô làm tỉnh giấc, về mặt auan tâm hỏi.

Kiều An Hảo liếc mắt nhìn Trình Dạng một cái, ý thức được mình vừa mới trải qua một giấc mơ, thế này mới âm thầm thở ra một hơi, vươn tay, chủ động ôm lấy thắt lưng Trình Dạng, chôn mặt vào trong lồng ngực của anh, nhỏ giọng nói: “Không sao, chỉ là mơ thấy ác mộng thôi.”

Trình Dạng ôm lấy Kiều An Hạ rồi tìm một thư thể thoải mái nằm xuống, tay còn dịu dàng vỗ về sau lưng cô:

“Ngủ đi, đừng sợ, có anh ở đây.”

Kiều An Hạ không nói gì, lại tăng thêm lực ôm lấy thắt lưng của anh.

Trong đêm tối, lại một lần nữa im lặng, Kiều An Hạ cảm giác được sức lực phía sau lưng mình dần dần biến mất, hô hấp của người đàn ông cũng trở nên đều đặn dài lâu, cô biết anh đã ngủ say, nhưng cô lại có chút khốn đốn.

Kiều An Hạ mờ to mắt, nhìn Trình Dạng đang ngủ say trong chốc lát, sau đó lặng lẽ dịch chuyển tay của anh đang đặt trên người mình ra, xoắn chặt lên, xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Kiều An Hảo đi đến phòng bếp, cầm một chia Rio ướp lạnh, mở ra, uống một ngụm, sau đó đi ra ngoài ban công, nhìn màn đêm yên tĩnh đã rã rời ánh đèn, lại nghĩ đến giấc mơ vừa rồi.

Trong mơ, Kiều An Hảo đã biết chuyện cô từng làm sai, dùng ánh mắt nóng nảy chĩa về phía cô nói rằng cô đã hủy đi hạnh phúc cả đời của em ấy. Trong mơ, Kiều An Hảo còn vừa khóc vừa nói, em ấy luôn coi cô là người chị tốt nhất trên đời này của em ấy, nhưng tại sao cô lại có thể làm như vậy với em ấy?

Chỉ trích như vậy, phẫn nộ như vậy, thực sự là thật.

Kiều An Hạ không nhìn được nắm chặt chai Rion, cảm giác lạnh lẽo khiến cho tâm trạng bất an của cô bình tĩnh đi một chút.

Từ nhỏ đã lớn lên cùng Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc, ba người luôn như hình với bóng, dường như không bao giờ có bí mật gì cả, nhưng có một việc, Kiều An Hảo biết nhưng Hứa Gia Mộc không biết.

Trước khi tốt nghiệp đại học, cô vẫn là một thiên kim tiểu thư nhà giàu được người khác hâm mộ, có rất nhiều bạn trai đặc sắc, có người là vì xúc động nhất thời, có người là vì cảm thấy có chút kích thích, cũng có người là vì cô thấy cô đơn nên mới đồng ý, nhưng là, cũng không có nghĩa tâm trạng của cô bị lay động.

Một lần gần tới tốt nghiệp, cô qua lại với một người chủ quản của đài phát thanh truyền hình Thượng Hải, đáng vẻ người đó rất cao lớn tuấn tú, giọng nói lại có từ tính và đầy lôi cuốn, nhưng thực sự cuốn hút cô chính là, cảm giác của cô về người này rất cao ngạo, có chút giống với Lục Cẩm Niên.

Lúc đó cô cũng giống như hiện tại, tuy không cam lòng, nhưng lại không muốn ôm hy vọng với Lục Cẩm Niên, ý tưởng ban đầu của cô rất đơn giản, chính là chỉ muốn cùng người đàn ông đó qua lại yêu đương, có lẽ sẽ phần nào biết được cảm giác khi ở cùng một chỗ với Lục Cẩm niên.

Nói như thế nào... Nói ngắn gọn lại, cuối cùng cô cũng có chút động lòng, muốn kết hôn với anh ta, nhưng mỗi lần về nhà nhắc chuyện này với cha mẹ, họ luôn kiên quyết phản đối, hơn nữa còn nói cho cô biết một chuyện, đó là cô nhất định phải gả cho Hứa Gia Mộc.

Lúc đó, cô mới biết được, vốn dĩ giữa Kiều gia và Hứa gia đã có hôn ước.

Sản nghiệp của Hứa gia rất lớn, Hứa Gia Mộc lại là con một, cũng xem như là một người chồng tốt đẹp khó gặp.

Tuy rằng cha mẹ đối với Kiều An Hảo vẫn rất tốt, nhưng đụng chạm tới loại chuyện tốt đẹp này, thì vẫn luôn nghĩ đến con gái của mình trước tiên.

271. Chương 272: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (12)

Editor : Meitu

Tất cả cha mẹ, đều cho rằng quyết định của mình là vì tốt cho con cái, Kiều An Hạ cố gắng thuyết phục cha mẹ của mình, nhưng cuối cùng vẫn thất bại, ngoài ra cô và người con trai Thượng Hải đó cũng chia tay.

Kiều An Hạ vẫn luôn xem Hứa Gia Mộc như bạn bè, không hề có tình cảm nam nữ, mà cô lại không phản kháng được cha mẹ của mình, thật sự có hơi lo lắng cuối cùng mình sẽ bị ép gả cho Hứa Gia Mộc.

Kiều An Hạ vẫn luôn cảm thấy vấn đề này phức tạp, thậm chí cô cũng nghĩ tới việc du học, dùng cách hơn mười năm cũng không trở lại để trốn tránh đám hỏi, suy nghĩ vẫn chưa hoàn toàn được áp dụng, nhưng trong lúc vô tình, nghe trộm được một đoạn đối thoại.

Đó là một ngày đầu hè sau giữa trưa, cho dù qua nhiều năm như vậy, cô vẫn nhớ rất rõ, ngày hôm đó thời tiết thật đẹp, trời xanh mây trắng, gió thổi nhẹ nhẹ.

Hôm đó người giúp việc đang quét dọn gian phòng của cô, cô đang cần đi phòng vệ sinh gấp, nên mượn phòng vệ sinh của Kiều An Hảo, lúc ấy đầu năm mới có ra mắt một loại phần mềm có thể ghi âm bài hát, đúng lúc cô cũng đang say mê, cho nên lúc đi vệ sinh, liền mở điện thoại đi động ra chuẩn bị ghi âm bài hát, kết quả là nghe ngoài cửa truyền đến giọng nói của Kiều An Hảo: “Gia Mộc, tớ cần cậu giúp một chuyện, chẳng qua cậu phải giúp tớ giữ bí mật.”

Trời sinh bản tính con người luôn tò mò, lúc cô nghe thấy câu nói đó, nhất thời quên mất chuyện mình cần làm, ngược lại đứng lên từ bồn cầu, dán tai vào cửa phòng vệ sinh, nghe trộm, sau đó cô nghe rõ ràng cuộc đối thoại của Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc, biết, Kiều An Hảo tìm Hứa Gia Mộc tới đây, là giúp cô xem xét một lá thư tình.

Nội dung lá thư tình đó, viết thật sự rất đẹp, những câu triền miên, chữ chữ thâm tình.

Hứa Gia Mộc là đại thiếu gia, ngược lại ít khi nghiêm túc, tuy tức giận chờ Kiều An Hảo đọc thư tình xong, nhưng vô cùng nghiêm túc nói ra lời đề nghị cho Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo cũng tiếp thu đề nghị của Hứa Gia Mộc, vừa vui mừng nói cảm ơn với Hứa Gia Mộc, vừa hào phóng thực hiện lời hứa lúc ban đầu tìm Hứa Gia Mộc xem xét thư tình, mời Hứa Gia Mộc ăn kem ly, vì vậy hai người nhanh chóng rời khỏi phòng ngủ.

Chờ đến lúc bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, Kiều An Hạ mới phục hồi tinh thần lại, trong đầu vừa nghĩ đến người Kiều An Hảo thích là ai, vừa mở cửa phòng vệ sinh, trở về phòng ngủ của mình, đợi đến lúc tính tò mò của cô phục hồi lại, mới phát hiện tay của mình vẫn còn bấm trạng thái ghi âm, cô vừa chuẩn bị hủy bỏ ghi âm, trong lúc bất chợt trong đầu thoáng hiện một ý tưởng, cô do dự một lát, bèn giữ lại đoạn ghi âm

kia, sau đó lặp lại một lần, lúc nghe cuộc nói chuyện của Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc, trong đầu nảy ra một suy nghĩ.

Cô lập tức chạy đến trước bàn, mở máy tính của mình ra, chép đoạn ghi âm kia vào, cắt những nội dung không quan trọng ra, chẳng qua là giữ lại một đoạn nội dung rõ ràng khiến người ta nhận ra sự mập mờ trong

cuộc đối thoại, sau đó chép lại vào trong bút ghi âm mà cha cô tặng năm ngoái, đến nhà họ Hứa.

Cô biết, Hứa Gia Mộc đi ăn kem ly với Kiều An Hảo, nhưng vẫn giả vờ không biết muốn tìm Hứa Gia Mộc, cuối cùng biết được Hứa Gia Mộc không có ở nhà, đi tới trước mặt Hàn Như Sơ, nói muốn cho bà nghe một bài hát mới nhất.

Hàn Như Sơ tự nhiên sẽ đồng ý, chẳng qua là tay cô ta bấm bút ghi âm, không phải là bài hát, mà là đoạn ghi âm đã bị mình chỉnh sửa.

272. Chương 273: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(13)

Tất nhiên Hàn Như Sơ sẽ đồng ý, nhưng khi ngón tay cô bấm nút mở bút ghi âm, truyền ra không phải là bài hát, ngược lại đó chính đoạn ghi âm bị chính mình sử dụng bút ghi âm ghi lại kia.

Sau đó cô giả vờ lo lắng hoảng sợ, tắt máy ghi âm đi, nhưng Hàn Như Sơ đã nghe thấy toàn bộ phần đối thoại, còn yêu cầu cô phát đoạn ghi âm kia Nát mặt cô vẫn cực kỳ khấn trương, ngồi ở bên cạnh Hàn Như Sơ đợi đến khi đoạn đối thoại trong chiếc bút ghi âm kết thúc, cô mới thận trọng mở miệng nói với Hàn Như Sơ: “Dì Hứa, dì trăm ngàn lần đừng để cho Gia Mộc và Kiều Kiều biết, dì có biết chuyện hai người bọn họ yêu nhau, bọn họ nói qua cho cháu biết, muốn cháu giữ bí mật.” Lúc nghĩ tới đây, Kiều An Hạ đột nhiên giọng tay lên, uống một hơi cạn sạch RIO đang cầm trong tay.

Hiện giờ, ai cũng không thay đổi được đám cưới này, hôn nhân là sự hợp tác tốt nhất, cô vì chuyện riêng tư của bản thân, đành phải bán đứng hạnh phúc cả đời của Kiều An Hảo.

Cô biết Hàn Như Sơ yêu con trai như mạng sống của mình, cho nên mới cố ý diễn một màn kịch như vậy cho Hàn Như Sơ xem, khiến bà thật sự nghĩ rằng con trai mình và Kiều An Hảo là thật tâm yêu nhau.

Khoảng hai tuần sau, trong lúc vô ý, cô nghe lén được ba mẹ mình đang nói chuyện phiếm, mới biết lúc đầu người con dâu mà Hàn Như Sơ muốn là Kiều An Hảo, chứ không phải là Kiều An Hạ.

Trong khoảnh khắc đó, cô biết, nguyện vọng của mình đã thành hiện thực.

Nhưng là, sau khi nguyện vọng của bản thân được toại nguyện, bắt đầu từ lúc đó, trở nên áy náy bất an, ban đêm thường mơ thấy ánh mắt oán hận của Kiều An Hảo, có thể là bởi vì muốn sửa chữa sai lầm của lúc trước, cũng có thể là vì muốn để cho lòng mình thanh thản một chút, cho nên từ đó về sau, cô đều cố gắng đối tốt với Kiều An Hảo.

Mãi đến buổi chiều hôm kia, cô biết Kiều An Hảo đã kết hôn với Hứa Gia Mộc, nhưng lại vẫn dửng dưng không rõ với Lục Cẩm Niên.

Sau đó, cô liền cầm chiếc bút ghi âm mà bản thân vẫn mang theo trên người, lẳng lặng không một tiếng động đặt ở trên xe của Lục Cẩm Niên.

Nguyên nhân cô làm như vậy rất đơn giản, là để cho Lục Cẩm Niên biết, Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc thật lòng yêu nhau, cho dù anh ta có yêu Kiều An Hảo bao nhiêu, quan tâm nhiều đến Kiều An Hảo, thì nhất định cũng không có kết quả gì, nên quên nó đi! Bởi vì cô không thể trở mắt nhìn Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên làm việc sai trái ở sau lưng Hứa Gia Mộc, đợi đến ngày sự việc bị bại lộ, chỉ có Kiều An Hảo là bị nhục mạ, bị chỉ trích! Năm năm trước, cô làm sai rất nhiều chuyện, đã thực sự muốn xin lỗi Kiều An Hảo một lần.

Hiện tại, cô muốn bản thân cố gắng hết sức đi bảo vệ Kiều An Hảo thật tốt, không để cho em ấy chịu oan ức.

- Một tay Kiều An Hảo cầm chìa khóa, một tay cầm hộp quà màu xanh da trời, đứng trước cửa thư phòng, hít một hơi thật sâu.

Cô đã từng tặng quà sinh nhật rất nhiều lần nhưng là không có lần nào hồi hộp như lần này! Kiều An Hảo giơ tay lên, nhẹ nhàng gõ cửa, sau khi đợi một lúc lâu, không có nghe thấy động tĩnh từ bên trong thư phòng truyền ra, lúc này mới cầm chìa khóa, mở khóa, sau đó vịn một nửa vòng tay nắm cửa, đẩy cửa ra một khe hở.

Có mùi khói dày đặc gay mũi, chính diện thổi tới, Kiều An Hảo bị sặc ho khan một chút, may mà cô phản ứng kịp bịt miệng đúng lúc, đầu ngó vào trước dò xét, hai con người tối đen đi chuyển hai lần, Lục Cẩm Niên đang nhắm mắt đưa lưng về phía cửa sổ.

Thế đứng của anh thẳng tắp, xung quanh mặt đất, rơi rụng rất nhiều tàn thuốc lá.

Mới chỉ một lúc, mà anh đã hút nhiều thuốc lá như vậy? Kiều An Hảo nhú mày, cố lấy dũng khí bước vào trong gian phòng, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, bước từng bước nhỏ, từ từ đến bên người Lục Cẩm Niên.

273. Chương 274: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(14)

Đợi Kiều An Hảo đến gần, cô mới nhìn rõ, người đàn ông một tay kẹp điếu thuốc lá, một tay cầm một chiếc bút, ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào cây bút, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Kiều An Hảo cẩn thận cúi đầu, đến gần Lục Cẩm Niên một chút, anh vẫn đang lơ đãng, lúc này mới cảm giác được có người đến gần mình từ phía sau, mạnh mẽ nghiêng đầu, tầm mắt lạnh lẽo liếc qua Kiều An Hảo, sau đó ngay lập tức nhét chiếc bút vào trong túi quần, hỏi một câu: “Ai cho cô vào?”

Đã có một thời gian rất lâu, Lục Cẩm Niên không dùng giọng điệu lạnh lùng như thế này nói chuyện với cô.

Kiều An Hảo không thích ứng kịp hơi run lên một chút, sợ hãi liếc mắt nhìn anh, phát hiện thấy trên mặt anh có chút lạnh lùng dọa người, cả người cô bắt đầu cảm thấy khẩn trương, lại theo bản năng dùng lực nắm chặt hộp quà trong tay, nuốt nước miếng một cái, sau đó nhắm mắt lại, đưa tới trước mắt anh, âm thanh mềm mại nói một câu: “Đưa cho anh.”

Nói xong ba chữ kia, Kiều An Hảo mới nhận ra trái tim mình đang nhảy nhót như sắp vượt ra khỏi lồng ngực.

Cô cảm thấy được giờ khắc này, hết như tâm trạng lúc trước của cô khi vừa mới vô cùng tỉ mỉ viết xong một lá thư tình, bất chấp xa xôi đến Hàng Châu tìm anh, bất an, khẩn trương, kích động, chỉ một phút đồng hồ ngắn ngủi, trong lòng bàn tay của cô đều đã ướt sũng mồ hôi.

Lục Cẩm Niên lại hồ hững quay đầu đi, nhìn thoáng qua bàn tay trắng trẻo của cô đang cầm chiếc hộp màu lam kia, hơi nhăn trán, ánh mắt khó hiểu đặt ở gương mặt cô, vẫn không hề vươn tay ra nhận lấy.

Kiều An Hảo cũng không biết qua bao lâu, tay cô cũng có chút tê mủi, nhưng trong lòng vẫn co quắp không chịu từ bỏ, không nhận được nâng lên mí mắt. nhìn thoáng qua anh, phát hiện ánh mắt anh thâm trầm rét lạnh, giống như băng tuyết ngàn năm không tan, nhìn thẳng cô, ngón tay cầm hộp quà của cô cũng run rẩy, theo bản năng lui về phía sau một bước mới nhỏ giọng nói một câu: “Sinh nhật vui vẻ.”

Âm thanh của Kiều An Hảo rất thấp, nhưng lại truyền vào tai anh vô cùng rõ ràng.

Hai bên gò má tinh xảo lạnh lùng, trong nháy mắt sững sờ, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô, có chút kinh ngạc, như là anh rất khó để xác định, qua một lúc lâu sau, mới nhàn nhạt mở miệng, hỏi lại một câu: “Cô nói gì?”

Từ khi anh về nhà đến giờ, đây là câu nói đầu tiên anh muốn nói, tuy chỉ có bốn chữ, nhưng lại khiến cho cả người cô buông lỏng xuống.

Lá gan của cô cũng lớn hơn một chút, ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ của anh, lập lại lời nói vừa rồi một lần nữa: “Sinh nhật vui vẻ.”

Dừng một lúc, cô lại mở miệng nói thêm hai chữ: “Chúc anh sinh nhật vui vẻ!”

Hai câu “sinh nhật vui vẻ” liên tục của cô, giúp Lục Cẩm Niên xác định mình không nghe nhầm.

Sinh nhật vui vẻ... chỉ bốn chữ đơn giản, nhưng đối với anh lại xa lạ như thế.

Cẩn thận tính kỹ một phen, lần trước gần đây nhất anh nghe thấy bốn chữ như thế, đã là mười bảy mười tám năm, rất lâu rồi?

Lục Cẩm Niên muốn nói gì đó, nhưng yết hầu cứ như đang bị thứ gì đó chặn lại, miệng há to ra, nhưng không cách nào phát ra âm thanh.

274. Chương 275: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (15)

Editor : Meitu

Lục Cẩm Niên muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy cổ họng giống như bị vật gì chặn lại, há miệng, nhưng không cách nào nói ra điều gì, anh nhìn chăm chăm Kiều An Hảo hồi lâu, mới cố gắng ngăn chặn Kiều An Hảo liên tục nói ba câu “Sinh nhật vui vẻ”, ngay cả như vậy, anh cố ý nói giọng lạnh lùng, còn mang theo sự rét run: “Làm sao cô biết, hôm nay là sinh nhật tôi?”

Ặc... Chỉ muốn tặng quà sinh nhật cho anh, cho anh một bất ngờ, lại nhớ ra mình nghe trộm được sinh nhật của anh.

Sắc mặt Kiều An Hảo hơi ửng đỏ, cắn cắn môi, môi có hơi lúng túng, nhưng vẫn bình tĩnh mở miệng nói: “Ngày hôm trước tôi lên lầu gọi anh xuống ăn, tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của anh và trợ lý...”

Kiều An Hảo nói tới chỗ này, nâng lên ánh mắt quan sát vẻ mặt Lục Cẩm Niên, phát hiện cũng không có sự thay đổi gì lớn, lúc này mới lấy hết dũng khí còn dư lại nói tiếp: “Sau đó, tôi cũng biết sinh nhật của anh.”

Âm lượng Kiều An Hảo nói những lời này, càng ngày càng nhỏ, đến chữ cuối cùng, thì không còn nghe nữa, nhưng mà Lục Cẩm Niên lại nghe rõ ý của cô.

Thì ra lúc trợ lý của anh oán trách sinh nhật của anh là thứ sáu, cô đứng ở ngoài thư phòng nghe thấy.

Lần đầu tiên Lục Cẩm Niên cảm giác mình có một trợ lý nhiều chuyện thật sự là chuyện không ổn.

Kiều An Hảo không nghe thấy giọng của Lục Cẩm Niên, lần nữa nâng lên mí mắt len lén liếc nhìn Lục Cẩm Niên.

Về mặt Lục Cẩm Niên không có biểu cảm gì, sâu trong đôi mắt dường như có điều gì rối loạn, nhưng lại giống như không có gì cả.

Kiều An Hảo có chút đoán không ra ý nghĩa sâu xa về mặt lạnh nhạt của Lục Cẩm Niên, rốt cuộc có vui hay không, vì vậy mang theo vài phần lầy lòng nâng cao hộp quà trong tay, mở miệng khoe nói: “Đây là quà sinh nhật của anh, là buổi chiều hôm trước đi dạo phố với Hạ Hạ chọn.”

Lục Cẩm Niên nhẹ nháy mắt, con ngươi đen nhánh yên tĩnh đưa mắt nhìn Kiều An Hảo, sau đó mới vươn tay, cầm lên hộp quà trong tay Kiều An Hảo.

Không có ai chú ý tới, đầu ngón tay của anh hơi run rẩy.

Giống như cố gắng không chế tâm trạng của mình, Lục Cẩm Niên lên tiếng, dò hỏi một câu: “Là quà gì?”

Kiều An Hảo nghe thấy Lục Cẩn Niên hỏi như vậy, hoàn toàn yên tâm, nhìn gương mặt anh hơi giãn ra, tâm tình cũng vui sướng theo, khéo léo nói: “Muốn biết là quà gì, mở ra xem mới có ý nghĩa.”

“Là sao?” Lục Cẩn Niên nhẹ nhàng hỏi ngược một câu, ngón tay thon dài, mở ra cái nơ đính bên ngoài, sau đó mở giấy gói ra, lộ ra một cái hộp bằng vàng, mở ra, bên trong đặt một cái kẹp cà vạt tinh xảo.

Ánh đèn trong phòng chiếu xuống, phía trên được khảm nạm, phản xạ ra ánh sáng chói mắt, kích thích ánh mắt của Lục Cẩn Niên, đáy mắt không khỏi có hơi nóng lên.

Trước kia anh và mẹ ở chung một chỗ, điều kiện cuộc sống cũng không tốt, làm gì có dư tiền mua quà cho anh? Thậm chí ngay cả bánh ngọt, đều là mẹ anh đi làm trong hộp đêm len lén mang về, đại khái coi như là quà sinh nhật cho anh.

Sau khi mẹ anh qua đời, sinh nhật anh không có người nhớ, cho nên ngay cả chính anh cũng không thêm để ý.

Nhưng anh không nghĩ tới, sẽ có một ngày thế này, anh sẽ nhận được một món quà tinh xảo và động lòng người như vậy.

275. Chương 276: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(16)

Lúc này Lục Cẩn Niên cảm thấy bản thân như đang nằm mơ, tư thế lạnh nhạt mà đẹp đẽ đứng tại chỗ, ánh mắt dừng lại ở cái kẹp cravat kia, giống như hình ảnh bị dừng lại, qua rất lâu, mới ngẩng đầu, giọng điệu hơi khô khốc nói một tiếng với Kiều An Hảo: “Cảm ơn.”

Kiều An Hảo mỉm cười, dưới ánh sáng chiếu xuống từ đèn trong phòng, dáng vẻ đáng yêu dịu dàng càng trở nên nổi bật: “Tôi không biết anh thích món quà như thế nào, cho nên đã dựa theo sở thích của bản thân, chọn lựa cho anh, cũng không biết anh có thích không.”

“Thích.” Lục Cẩn Niên trả lời không chút do dự, hai mắt anh nhìn chằm chằm chiếc kẹp cravat trong hộp, sau đó cẩn thận đặt nắp hộp lại, lại mở miệng nói: “Cực kỳ thích.”

Kiều An Hảo tiếp tục cười, đến đây mặt mày đều đã để lộ ra một tia vui mừng.

Nắm ngón tay của Lục Cẩn Niên nhẹ nhàng vuốt ve hộp quà, nhìn chằm chằm hai gò má tươi cười như hoa của Kiều An Hảo, sự lạnh nhạt giữa hai hàng lông mày giảm đi rất nhiều, từ trước tới nay anh không thích để lộ tâm sự của mình ra với người ngoài, bỗng dưng mở miệng nhẹ nhàng nói ra một câu:

“Đã rất nhiều năm tôi không được nhận quà sinh nhật rồi.”

Chỉ một câu đơn giản, nhưng lại khiến cho vẻ mặt tươi cười của Kiều An Hảo dần dần biến mất, trong đầu cô nghĩ tới khi bản thân đứng ở cửa thư phòng ngày đó, nghe lén được một câu nói kia của Lục Cẩn Niên: “Hơn nữa,

sinh nhật của tôi cũng không có gì đáng trải qua.” về mặt khi đó, giống như bây giờ, giọng điệu tuy lạnh lùng, nhưng vẫn lộ ra một chút đau thương.

Trong trí nhớ của cô, mỗi lần vào sinh nhật của Hứa Gia Mộc, Lục Cẩm Niên đều sẽ tham dự, nhưng lại chưa bao giờ tổ chức sinh nhật cho chính mình, Kiều An Hảo nhận không được hỏi lên nghi hoặc ở đáy lòng mình: “Anh không tổ chức qua sinh nhật sao?”

“Uhm.” Lục Cẩm Niên không có há miệng, chỉ ngậm một tiếng, âm thanh từ trọng miêng phát ra, qua một hồi, anh mới từ từ mở miệng nói: “Từ sau khi mẹ qua đời, thì cũng không bao giờ tổ chức sinh nhật nữa.”

Lục Cẩm Niên nói những lời này rất nhẹ nhàng, nhưng mà Kiều An Hảo không biết như thế nào, lại cảm nhận được một tấm lòng bị tổn thương sâu sắc. Cô biết Lục Cẩm Niên và Hứa Gia Mộc là hai anh em cùng cha khác mẹ, cũng biết mẹ của Lục Cẩm Niên qua đời sớm, nhưng trừ những điều đó ra, những việc khác cô không biết rõ.

Cho dù Hứa Gia Mộc không biết có cùng ngày sinh nhật với Lục Cẩm Niên, nhưng chẳng lẽ bác Hứa là ba của bọn họ cũng không biết... Cho dù là con riêng, nhưng mà cũng là con của bác trai, dù không được tổ chức sinh nhật linh đình rầm rộ như Hứa Gia Mộc, thì một món quà một câu chúc mừng cơ bản nhất, hẳn là phải có?

Kiều An Hảo giật giật môi, mở miệng: “Thế còn bác Hứa?Bác cũng không tổ chức sinh nhật cho anh sao?”

Trong nháy mắt, sắc mặt của Lục Cẩm Niên trở nên nghiêm túc, đáy mắt dâng nên một tầng tàn bạo.

Kiều An Hảo ngẩn người, bây giờ mới ý thức được vừa rồi mình nói sai, đáy lòng lo lắng không yên, cắn cắn môi dưới, nhỏ giọng mở miệng, vừa chuẩn bị lên tiếng nói “Thực xin lỗi”, nhưng mà chỉ mới nói được một chữ “Thực”, Lục Cẩm Niên với vẻ mặt lạnh như băng, lại chậm rãi quay đầu, nhìn chằm chằm bầu trời ban đêm qua cửa sổ sát ban công, giọng điệu cực kỳ bình tĩnh giống như kể lại chuyện của người khác vậy: “So với việc tổ chức sinh nhật cho tôi, ông ta càng không hi vọng tôi không có ngày sinh nhật hơn.”

Anh sinh ra, đối với ba của anh mà nói, là một vết nhơ của ông.

Nếu có thể, ba của anh chắc chắn, không muốn cho anh sinh ra trên thế giới này đi.

276. Chương 277: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(17)

Editor: Xiu Xiu

Ngọn lửa đau đớn trong thâm tâm cô, càng trở lên bùng cháy mãnh liệt.

Một loại đau nhức không nói thành lời, quay cuồng trong cơ thể cô, mạnh mẽ vọt lên tới tận yết hầu, khiến cô không nói được gì.

Lục Cẩm Niên nhìn ra bên ngoài cửa sổ, khoe môi vẽ ra một nụ cười nhạt, nhưng lại vô cùng châm biếm, có chút không để ý mở miệng nói: “Thế nhưng, cũng không có gì, thói quen rồi.”

Thói quen rồi.

Ba chữ ngắn gọn, triệt để đánh vào người Kiều An Hảo, cô chưa bao giờ biết được người đàn ông cao ngạo mà cô yêu tới tận xương tủy này, còn có một mặt như vậy khiến người ta phải thương tiếc.

Đáy mắt Kiều An Hảo, trong nháy mắt liền che lấp đi một tầng sương mù, cô nhìn hình bóng của Lục Cẩm Niên đứng trước cửa sổ sát đất, cũng không biết dừng khí tới từ đâu, đột nhiên liền thốt lên: “Trước kia chưa từng có sinh nhật cũng không sao, về sau còn có tôi...”

Lục Cẩm Niên mạnh mẽ run rẩy một phen, toàn thân đều cứng đờ.

Bên ngoài nhìn như là đang sóng yên biển lặng, nhưng thực ra tâm trạng hiện giờ của anh đang vô cùng rối loạn.

Kiều An Hảo cố gắng gượng cười, muốn đè ép nước mắt lại: “Nếu anh không chê, sinh nhật anh những năm sau, tôi đều có thể đón cùng anh.”

Nếu anh không chê, sinh nhật anh những năm sau, tôi đều có thể đón cùng anh.

Cứ cho là anh biết, người cô ấy thích không phải anh, thật ra cô nói những điều này vốn không mang hàm nghĩa gì khác, nhưng anh vẫn vì một câu nói như vậy mà cảm động biết bao nhiêu, tâm trạng vô cùng thỏa mãn, cảm động.

Yết hầu Lục Cẩm Niên chuyển động lên xuống hai lần, Kiều An Hảo cũng không chưa kịp phản ứng, đột nhiên anh liền vươn tay, kéo cổ tay nàng, ôm cô vào trong lòng.

Động tác của anh hơi đột ngột, Kiều An Hảo vẫn còn lơ mơ, đợi đến lúc cô khôi phục lại tinh thần, cả người đã bị anh ôm chặt lấy, đầu dán vào trước ngực anh.

Kiều An Hảo theo bản năng nhúc nhích đầu một chút, Lục Cẩm Niên lại đột nhiên giơ tay lên, siết chặt vòng eo của cô, tăng thêm một chút lực: “Đừng nhúc nhích!”

Âm thanh của Lục Cẩm Niên phát ra, hai gò má của anh cũng nhẹ nhàng cọ xát với đồng tóc tai xù xì của Kiều An Hảo, sau đó dán cánh môi lên tóc cô, ngửi mùi hương trên đó, giọng nói có chút mơ màng: “Đừng nhúc nhích, để tôi ôm em một lúc, chỉ một lúc thôi.”

Đáy mắt anh hơi nóng lên, anh chậm rãi buông mí mắt xuống, tiếp tục tăng thêm lực ôm lấy cô.

Mặc kệ người em thích là ai, chỉ mong vào ngày sinh nhật này của anh, em để cho anh ôm một lúc, chỉ một lúc thôi, để anh cảm nhận được ấm áp mà anh chưa bao giờ có, để anh không cô đơn tịch mịch chỉ một lát thôi.

Anh thật sự không muốn lạnh lòng với em như thế, nhưng chỉ khi anh lạnh lòng với em, em mới có thể không nhìn ra được anh đã chặt vật như thế nào.

Kiều An Hảo không hề động đậy, chỉ lẳng lặng đứng im cho anh ôm lấy, không biết đã qua bao lâu, Kiều An Hảo lại nhẹ nhàng giơ tay lên, ôm lấy eo của anh.

Bóng đêm ngoài cửa sổ ngày càng đậm hơn, hai người trong phòng lại không hề nói gì với nhau, chỉ im lặng ôm nhau như thế.

Bọn họ đều đã dốc hết sức lực của mình đi yêu đối phương, nhưng lại quên nói với đối phương một câu “wo ai ni”

-

Một đêm kia, Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo sóng yên biển lặng ở bên nhau, hai người ôm nhau rất lâu mới tách rời.

277. Chương 278: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh (18)

Editor : Meitu

Buổi sáng khi Lục Cẩm Niên...tỉnh lại, Kiều An Hảo còn đang ngủ, anh cũng không quấy rầy cô, yên lặng không tiếng động rửa mặt xong, mặc quần áo chỉnh tề, chuẩn bị đến công ty.

Lúc đứng trong phòng ngủ, anh liếc mắt nhìn Kiều An Hảo nằm trên giường vẫn còn đang ngủ say, suy nghĩ một chút, cất bước chậm rãi trở về, nhìn chằm chằm dung nhan lúc ngủ của cô, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán của cô, giúp cô kéo chăn lại, rồi mới xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Lục Cẩm Niên tìm chìa khóa xe, sờ tới cái hộp trong túi được mình cố ý bỏ vào lúc sáng, ngồi lên xe, anh dừng lại, còn lấy cái kẹp cà vạt trong hộp của Kiều An Hảo tặng, nhìn về phía kính chiếu hậu gắn lên, sau đó mới vô cùng thỏa mãn khởi động xe, rời đi.

Khi Kiều An Hảo thức dậy, đã đến gần mười một giờ trưa, bởi vì tối hôm qua ngủ quá muộn, cả người còn buồn ngủ, chẳng qua chỉ lặng lẽ chớp mắt một cái, liền lật người ôm chăn chuẩn bị tiếp tục ngủ, vậy mà, chỉ mới nhắm mắt lại được nửa tiếng, mới đột nhiên nhớ tới kế hoạch hôm nay của mình, cả người lập tức ngồi dậy trên giường.

Đầu tiên là liếc mắt nhìn thời gian, sau đó vội vàng nhảy xuống giường, rửa mặt, xuống lầu.

Má Trần đã chuẩn bị xong cơm trưa, Kiều An Hảo qua loa lấp đầy bụng, rồi kéo má Trần lên lầu, giúp đỡ mình thổi bong bóng, trang trí cả phòng.

Kiều An Hảo cố ý chuyển giàn hoa trên ban công đi, nhờ mẹ Trần giúp một tay, bày nển lên.

Mặc dù chỉ là bảy chữ đơn giản “Lục Cẩm Niên, sinh nhật vui vẻ”, nhưng mà hai người sắp xếp, còn làm đi làm lại phải hai tiếng mới xong.

Trang trí phòng xong, Kiều An Hảo nhìn quanh một vòng, sau đó hết sức hài lòng để cho mẹ Trần ôm những dụng cụ làm bánh kem vào phòng bếp.

Từ nhỏ đến lớn Kiều An Hảo vốn chưa từng nấu một bữa cơm, về phần bánh kem, điều này cũng là lần đầu tiên trong đời cô làm, có hơi vụng về lúng túng, nhưng cũng may có mẹ Trần giúp một tay chỉ vẽ, Kiều An Hảo cũng cố gắng nướng được một cái bánh đơn giản.

Kiều An Hảo chờ bánh kem lạnh xong, lại vẽ hí hoáy bên ngoài, để cho má Trần cắt một ít trái cây, trang trí lên bánh kem, sau đó thấy giữa bánh vẫn còn trống, nên dùng bơ màu đỏ, xiêu xiêu vẹo vẹo phun ra bốn chữ “Sinh nhật vui vẻ” này.

Kiều An Hảo liếc mắt nhìn mình đã hoàn thành việc lớn, làm được bánh kem, không biết mùi vị ra sao, nhưng cũng đã cố hết sức, cho nên vô cùng hài lòng cắt bánh trong tủ lạnh.

Má Trần vừa cười híp mắt vừa rửa sạch dụng cụ làm bánh, vừa nói: “Cô chủ thật đúng là có lòng, chuẩn bị sự bất ngờ cho cậu chủ như vậy, buổi tối trở về, nhất định cậu chủ sẽ rất vui mừng.”

Gương mặt Kiều An Hảo nở nụ cười, mở tủ lạnh ra, lại thưởng thức bánh kem mình đã làm, sau đó mắt cô khê đảo quanh, quay đầu, nhìn má Trần nói: “Má Trần, bằng không hôm nay má nghỉ đi? Trưa mai hãy đến.”

Má Trần như hiểu ra mở miệng nói: “Đúng đúng, sao tôi lại quên chuyện này, sinh nhật của cậu chủ, dĩ nhiên là thể giới riêng của hai người, tôi cũng không thể ở lại đây làm kỳ đà cản mũi, để tôi thu dọn xong sẽ đi ngay.”

Kiều An Hảo có hơi xấu hổ cười: “Cảm ơn má Trần.”

Má Trần khoát tay, nhanh nhẹn dọn dẹp xong, nói tạm biệt Kiều An Hảo rồi hớn hở về nhà.

278. Chương 279: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(19)

Kiều An Hảo đợi má Trần đi rồi, mới ý thức được đã tới 5 giờ, thời gian đến tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc, còn khoảng hai giờ, cô vội vã chạy lên lầu, tắm rửa trang điểm.

- Bởi vì buổi tối phải tham gia tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc, cho nên trợ lý đã sắp xếp lịch của Lục Cẩm Niên sau bốn giờ chiều tất cả đều trống rỗng, điều này khiến cho buổi sáng Lục Cẩm Niên vừa đến công ty, liền hết sức bận rộn, ngay cả cơm trưa, đều ở trong phòng làm việc ăn đồ ăn mua ở ngoài cửa hàng ăn nhanh.

Mỗi thứ sáu, truyền thông Hoàn Ảnh đều có hội nghị thường kỳ, tuần nào cũng bắt đầu từ ba giờ chiều, nhưng hôm nay lại họp sớm hơn 1 giờ.

Đến 3 giờ thì họp xong, lúc Lục Cẩm Niên từ trong phòng họp trở về phòng làm việc của chính mình, có đi qua phòng làm việc của Trình Dạng.

Buổi tối Kiều An Hạ muốn tham gia tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc, cho nên cố ý đến truyền thông Hoàn Ảnh rủ Trình Dạng cùng đi với mình.

Phòng làm việc của Trình Dạng không có khóa, không biết Trình Dạng đã đi đâu, chỉ có Kiều An Hạ ngồi một mình nghịch điện thoại di động, do nghe thấy tiếng bước chân, Kiều An Hạ nghiêng đầu nhìn thoáng qua, sau đó Lục Cẩm Niên xẹt qua trước mắt cô.

Lục Cẩm Niên đi được hai bước, bước chân đột nhiên chậm lại, trợ lý cũng dừng bước theo, có chút khó hiểu nhìn Lục Cẩm Niên: “Lục tổng?” Ánh mắt Lục Cẩm Niên hơi lóe lên, nhàn nhạt lên tiếng nói: “Cậu về văn phòng trước chờ tôi, tôi có chút chuyện cần xử lý.” Trợ lý thấp giọng đáp lại một câu “Vâng ạ.” rồi rời đi.

Lục Cẩm Niên đợi đến lúc bóng dáng của trợ lý biến mất hoàn toàn, mới xoay người, sau lại đi tới hai bước, đứng ở trước cửa phòng làm việc của Trình Dạng.

Kiều An Hạ không có nghĩ tới Lục Cẩm Niên sẽ quay lại, ngó ra một chút, mới buông xuống di động trong tay, ngồi bất động, chỉ ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Lục Cẩm Niên, được khoảng năm giây, thì mở miệng: “Có việc gì?” Lục Cẩm Niên không đáp lại, một chút tiếng động cũng không có bước chân đi vào phòng làm việc của Trình Dạng, lúc cách Kiều An Hạ khoảng chừng một thước, anh mới dừng bước, lấy chiếc bút ghi âm từ trong túi ra, không nhìn Kiều An Hạ đến một cái, trực tiếp ném chiếc bút ghi âm vào bên người Kiều An Hạ, sau đó xoay người, đi về phía cửa.

Kiều An Hạ nhìn thoáng qua cây bút ghi âm mà Lục Cẩm Niên ném tới, mấp máy môi, cầm cây bút ghi âm rồi đứng lên, kêu một câu: “Lục Cẩm Niên.” Lục Cẩm Niên dừng hẳn lại bước chân, nhưng không có xoay người lại.

Kiều An Hạ dẫm xuống giày cao gót bước đến trước mặt anh, cầm cây bút giơ lên trước mặt Lục Cẩm Niên, mở miệng dứt khoát hỏi: “Nội dung trong cây bút ghi âm này, anh chắc đã nghe qua rồi?” Mặt mày Lục Cẩm Niên lãnh đạm, không có ý định nói chuyện.

Kiều An Hạ nhìn vẻ mặt của Lục Cẩm Niên, có thể đoán ra được anh đã nghe qua, nếu đã nghe qua, vậy lúc biết đến Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc là thật lòng yêu nhau...

Kiều An Hảo vừa nghĩ tới đây, lông mày hơi chau lại, tầm mắt dừng lại ở cái kẹp trên caravat của Lục Cẩm Niên.

Đó là quà sinh nhật Kiều An Hảo mua cho Lục Cẩm Niên! Lục Cẩm Niên biết rõ người mà Kiều An Hảo yêu là Hứa Gia Mộc, nhưng không có tức giận? Thậm chí, vẫn nhận quà do Kiều An Hảo tặng, còn mang theo món quà kia ở trên người...

Lục Cẩm Niên có ý gì? Biết rõ Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc là thật lòng yêu nhau, lại vẫn như cũ không chịu hết hy vọng? Về mặt Kiều An Hạ trở nên nghiêm túc: “Anh đã nghe xong nội dung trong chiếc bút ghi âm kia, anh cũng nên biết, Kiều Kiều và Hứa Gia Mộc là thật lòng yêu nhau.”

279. Chương 280: Đưa Quà Sinh Nhật Cho Anh(20)

Về mặt Lục Cẩm Niên rất bình tĩnh, ngón tay hơi co lại, nắm thành quyền, ánh mắt lạnh lùng nhìn Kiều An Hạ, vẫn là đáng vẻ tiếc chữ như vàng.

“Lục Cẩm Niên, tôi biết anh thích Kiều Kiều, tôi cũng biết rõ quan hệ hiện này của anh và Kiều Kiều không bình thường, nhưng là, Kiều Kiều là vợ của Hứa Gia Mộc, là nữ chủ nhân tương lai của tập đoàn Hứa gia, anh và em ấy là không thể!”

“Nếu anh thật tâm thích cô ấy, mời anh không cần cứ vướng mắc mãi không dứt như vậy, anh có biết hay không, cách làm của anh bây giờ, sớm hay muộn cũng sẽ hủy hoại em ấy!”

“Không đơn giản chỉ là hủy hoại Kiều Kiều, còn có thể khiến cho quan hệ của Hứa gia và Kiều gia đổ vỡ!”

“Tôi là chị gái của Kiều Kiều, tôi không thể trơ mắt đứng nhìn Kiều Kiều bị anh đẩy vào hầm lửa!”

“Mà còn, Lục Cẩm Niên, anh hẳn là đã biết, cách làm bây giờ của anh, không khác gì là tiểu tam cả đúng không?”

Những lời này của Kiều An Hạ, không biết đã kích thích đến chỗ nào của Lục Cẩm Niên, đáy mắt anh xoẹt qua chút lạnh lùng, lại có sự sắc bén, nghiêng đầu, hung hăng nhìn lướt qua cô, sau đó trực tiếp vượt qua người Kiều An Hạ, thản nhiên đi ra ngoài.

Kiều An Hạ bị Lục Cẩm Niên coi như không thấy, tức giận đến toàn thân phát run, cô không nhịn được bắt lấy cánh tay của Lục Cẩm Niên: “Tôi thừa nhận tôi thực sự bị anh hấp dẫn, cho dù là hiện tại Kiều Kiều với anh vẫn chưa bị ai phát hiện ra, nhưng, đó cũng chưa hẳn là Kiều Kiều thích như vậy, có lẽ em ấy chỉ nhất thời mơ hồ hay kích thích thôi, anh đừng quên Kiều Kiều cùng lớn lên từ nhỏ với Hứa Gia Mộc, tình cảm giữa bọn họ vĩnh viễn sâu sắc hơn anh rất nhiều...”

“Nói đủ chưa?” Đột nhiên, Lục Cẩm Niên lên tiếng ngắt lời Kiều An Hạ, tay gắt gao nắm chặt thành quả đấm, không hề quay đầu lại nhìn cô, chỉ im lặng hai giây, giọng nói vô cùng lạnh nhạt mở miệng: “Kiều An Hạ, cô không cần phải nói những lời nhảm nhí này với tôi, huống chi là...”

Lục Cẩm Niên nói tới đây, hô hấp đều đã dừng lại, qua một lúc lâu, anh lại hít sâu một hơi, vẫn duy trì giọng nói vững vàng, tiếp tục nói: “Chuyện giữa tôi và Kiều Kiều, cho tới bây giờ đều rõ ràng hơn cô.”

Kiều An Hạ há miệng thở dốc, còn muốn nói thêm điều gì, Lục Cẩm Niên lại lên tiếng một lần nữa: “Nếu như cô nói, tôi sẽ hủy hoại cô ấy, đẩy cô ấy vào hầm lửa...”

Đáy mắt Lục Cẩm niên lóe lên một tầng châm chọc, như là cười nhạo đáng vẻ của Kiều An Hạ, giọng nói rất nhẹ, rơi vào trong tai cô lại vô cùng nặng nề: “Tôi trình trọng nói cho cô biết, chuyện đó là không thể, cho dù tôi tự tay hủy đi bản thân mình, tự đẩy tôi vào hầm lửa, tôi cũng sẽ không tổn thương đến cô ấy dù chỉ một chút! Cho nên, không cần người ngoài như cô nhọc công lo lắng!”

Giọng nói của Lục Cẩm Niên âm trầm, anh nói xong mấy câu, hung hăng nuốt nước bọt một cái, trên mặt giống như lóe lên một chút thương cảm, âm thanh nhẹ như không thể nghe thấy nói thêm một câu: “Là

bản thân tôi tình nguyện muốn thích cô ấy, cho tới bây giờ, tôi đều chưa từng hy vọng xa vời có một ngày cô ấy sẽ thích tôi.”

Sau đó, Lục Cẩm Niên mạnh mẽ rút lại cánh tay bị Kiều An Hảo nắm lấy, không hề quay đầu lại bước đi thật nhanh, nghênh ngang rời đi.

-

Đồ trang sức của Kiều An Hảo cực kỳ tinh xảo trang nhã, cô cố ý chọn những phụ kiện xinh đẹp nhất phối cùng với váy dài màu sắc, kết hợp cùng một đôi giày cao gót cùng màu.

Kiều An Hảo rất muốn cho Lục Cẩm Niên một sự bất ngờ, cho nên không muốn để anh đi vào trong nhà, cô thu dọn xong toàn bộ đồ đạc, đứng trước gương, kiểm tra một chút thấy không có vấn đề gì, tiện tay cầm túi xách, đi ra ngoài cổng Cẩm Tú Viên chờ anh.

280. Chương 281: Khiến Cô Thất Vọng Rồi Sao? (1)

Kiều An Hảo rất muốn cho Lục Cẩm Niên một sự bất ngờ, cho nên không muốn để anh đi vào trong nhà, cô thu dọn xong toàn bộ đồ đạc, đứng trước gương, kiểm tra một chút thấy không có vấn đề gì, tiện tay cầm túi xách, đi ra ngoài cổng Cẩm Tú Viên chờ anh.

Đợi được khoảng 15 phút, Kiều An Hảo thấy xe của Lục Cẩm Niên, rẽ lại từ giao lộ đằng xa.

Lúc này, mặt trời vừa lặn về phía tây, ánh mặt trời đỏ bừng, nhuộm màu gạch ngói hồng của Cẩm Tú Viên đẹp đẽ như trong chốn bồng lai tiên cảnh.

Lục Cẩm Niên vừa mới đi qua chỗ ngoặt, tiện thấy Kiều An Hảo đứng ở hàng rào ngoài biệt thự, hoa tường vi đủ loại màu sắc trồng xung quanh hàng rào, làm nổi bật người con gái với bộ váy dài rủ xuống đất, tóc đen đến eo, da trắng như tuyết, màu hoa tươi và ánh

trời chiều chiếu vào người cô, giống như mang cho anh ảo giác mình đang ngắm nhìn một phong cảnh tuyệt mỹ.

Lục Cẩm Niên nhìn đến bản thân, mãi đến khi Kiều An Hảo ngoắc tay với anh, anh mới chớp chớp mắt, mạnh mẽ hoàn hồn, vội vàng giảm phanh lại, xe dừng cách Kiều An Hảo ước chừng vài bước.

Lục Cẩm Niên định mang xe vào trong nhà, Kiều An Hảo lại dẫm xuống giày cao gót, thản nhiên đi tới, vốn là khom người, nhìn xuyên qua cửa kính xe, hướng về phía anh nhẹ nhàng cười, sau đó mở cửa xe, ngồi xuống.

Trước khi Lục Cẩm Niên tới đón Kiều An Hảo, đã thay đổi lại dáng vẻ, mặc trên người một bộ âu phục màu xanh đậm, tóc làm thành kiểu mà Hứa Gia Mộc hay để, trên mặt dán rất nhiều sọc, ngay cả lông mi cũng là hình bóng của Hứa Gia Mộc, một lần nữa vẽ ra một con người y như Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc và Lục Cẩm Niên cùng có một khí chất quá mức lạnh lẽo và cao ngạo, một người là đại thiếu gia được nuông chiều từ bé, cho dù dáng vẻ hai người thật sự có chút giống nhau, nhưng vì người khác cũng vốn không muốn nghi ngờ, cho nên người khác rất khó nhận ra.

Nhưng ở hiện tại, nếu như không phải Kiều An Hảo đã biết trước là anh đang giả mạo Hứa Gia Mộc, thì cho dù cô có lớn lên từ nhỏ với Hứa Gia Mộc, cũng rất khó nhìn ra được người trước mặt mình là Hứa Gia Mộc giả.

Tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc, tổ chức ngay tại Hứa gia, cách Cẩm Tú Viên cũng không xa, tuy nhiên giờ đang là lúc tan tầm, đường hơi bị tắc, phải mất đến 40 phút, mới đến được Hứa gia.

Thời gian bắt đầu tiệc sinh nhật, là tám giờ tối, lúc này mới có 7 giờ, lại vẫn còn một giờ nữa, cho nên khách khứa được mời đến cũng chưa tới, biệt thự lớn như vậy, nhìn qua vô cùng trống rỗng.

Lục Cẩn Niên tùy ý tìm một chỗ trống, dừng xe lại, cùng Kiều An Hảo đi đến trước cửa, anh ấn chuông cửa, còn không quá mười giây, truyền đến âm thanh mở khóa, sau đó cửa bị người ta kéo ra, là quần gia lâu năm của Hứa gia, nghe nói là từ lúc Hàn Như Sơ được gả qua đây, đã mang theo.

Quần gia tránh người ra để cho Kiều An Hảo và Lục Cẩn Niên tiến vào, sau đó mới đi vào trong phòng hô lên: “Ông chủ, bà chủ, cô Kiều đã đến.”

Rõ ràng là có hai người, Kiều An Hảo và Lục Cẩn Niên đứng ngoài cửa, quần gia lại chỉ nhắc đến một người là Kiều An Hảo.

Mới vòng qua cổng, Kiều An Hảo đi vào trong nhà đã nhìn thấy Hàn Như Sơ đứng ở nhà chính nghênh đón.

Hàn Như Sơ đeo một sợi dây chuyền đá bảo ngọc rất lớn trên cổ, tóc tai đều được chải cầu kỳ, khí chất đoan trang, giống như quần gia, chỉ mở miệng nhắc đến Kiều An Hảo: “Kiều Kiều đến à?”

Theo đó, bà cũng tiện kéo tay của Kiều An Hảo, nhiệt tình nắm tay cô, đi vào trong nhà, từ đầu đến cuối không hề ngoảnh đến Lục Cẩn Niên đang đứng bên cạnh Kiều An Hảo, giống như anh chỉ là không khí vậy.

281. Chương 282: Để Cho Anh/cô Thất Vọng Sao? (2)

Editor : Meitu

Hàn Như Sơ vừa gọi Kiều An Hảo ngồi xuống, vừa dặn dò quần gia đi chuẩn bị trà, không hề có ý gọi Lục Cẩn Niên ngồi xuống, liền quay đầu, nụ cười hiền hòa nhìn Kiều An Hảo, quan tâm hỏi một chút: “Kiều Kiều, gần đây thế nào? Quay phim có mệt hay không?”

“Không mệt. Cảnh mới nhất toàn đọc chữ.” Kiều An Hảo cong môi, lại lễ phép khách khí nói một tiếng cảm ơn.

“Không mệt là tốt rồi, nếu như mệt mỏi, cũng không cần cố, nếu con không muốn làm ở nhà họ Kiều, bác có thể sắp xếp con vào nhà họ Hứa...” Hàn Như Sơ vừa nói ra được phân nửa, quần gia đã bưng một cái khay đi tới, phía trên đặt ba ly trà nóng hổi.

Quần gia đặt một ly trước mặt Hàn Như Sơ, sau đó lại bưng một ly đặt ở trước mặt Kiều An Hảo, cuối cùng ly còn lại chỉ đặt trên bàn, cũng không có gọi Lục Cẩn Niên uống, giống như chẳng qua là làm cảnh một chút mà thôi.

Kiều An Hảo nhìn quần gia nhẹ giọng nói một câu cảm ơn, sau đó mới tiếp tục nói với Hàn Như Sơ: “Con chỉ thích quay phim, cho nên bác không cần lo lắng cho con.”

“Con đã thích thì tùy con.” Hàn Như Sơ cong môi đồ mọng cười cười, bưng ly trà trên bàn.

Kiều An Hảo cười âm áp, khóe mắt liếc thấy Lục Cẩn Niên đang đứng trước cửa sổ, khí chất trên người anh nhàn nhạt, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Kiều An Hảo nhẹ nhàng nhú mày, lúc này mới nhớ tới, từ lúc vào nhà đến giờ, Hàn Như Sơ vẫn luôn vây quanh mình, hoàn toàn không để ý tới Lục Cẩn Niên, thậm chí người giúp việc trong nhà này, ngay cả việc cơ bản gọi anh ngồi xuống cũng không có.

Lúc này trong nhà không có người ngoài, ai cũng biết Hứa Gia Mộc là Lục Cẩn Niên đóng giả, cho nên Kiều An Hảo cũng không có diễn kịch, trực tiếp mở miệng kêu tên Lục Cẩn Niên: “Lục Cẩn Niên?”

Lục Cẩn Niên đang nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, nghe được giọng nói của Kiều An Hảo, không xoay người, chẳng qua là hơi nghiêng đầu, tầm mắt rơi vào trên người Kiều An Hảo, anh không nói gì, ánh mắt lại lộ ra mấy phần thắc mắc.

Kiều An Hảo vẫy tay gọi Lục Cẩn Niên, sau đó vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, giọng nói mềm mại nói: “Đứng ở đó làm gì? Tới đây ngồi đi?”

Hàn Như Sơ đang bưng ly trà, nghe thấy Kiều An Hảo nói những lời này, vẻ mặt dừng một chút, trên gương mặt hiện lên tia khinh thường và chán ghét, nhưng mà, chẳng qua chỉ một cái chớp mắt, sau đó gương mặt nở nụ cười, dáng vẻ nhàn nhã nhẹ nhấp một hớp trà.

Mặc dù vẻ mặt vừa rồi của Hàn Như Sơ, chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhưng rõ ràng vẫn rơi vào trong mắt của Lục Cẩm Niên.

Đó là khi anh còn bé, lần đầu tiên gặp Hàn Như Sơ, thì đã thấy trên vẻ mặt của bà ta, sự căm hận và khinh thường.

Đã nhiều năm như vậy, thủy chung cũng không thay đổi.

Về mặt Lục Cẩm Niên cũng không có biểu lộ gì, giống như đã thành thói quen, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua mặt Hàn Như Sơ, nhìn chằm chằm đôi mắt đen nhánh của Kiều An Hảo, nhẹ nhàng nháy mắt, thấp giọng nói một câu: “Không cần.”

Sau đó cũng không chờ Kiều An Hảo mở miệng nói tiếp, xoay người tiếp tục nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Hàn Như Sơ nghe lời của Lục Cẩm Niên, khóe môi không khỏi cong lên một nụ cười lạnh, sau đó lại tiếp tục uống hai hớp trà, quay đầu, tiếp tục tán gẫu với Kiều An Hảo về chuyện nhà.

Vì lễ phép và tôn trọng, Kiều An Hảo vẫn tiếp chuyện với Hàn Như Sơ trò chuyện, nhưng ánh mắt, lại thỉnh thoảng liếc nhìn Lục Cẩm Niên.

Anh vẫn luôn rất yên lặng, yên lặng đến mức nếu không phải cô thỉnh thoảng liếc mắt nhìn, hoàn toàn cũng không biết còn có một người đang đứng trước cửa sổ.

282. Chương 283: Khiến Cho Cô Thất Vọng Rồi Sao?(3)

Cho tới khi, người hầu đi tới, thấp giọng hỏi Hàn Như Sơ một số vấn đề của bữa tiệc, Hàn Như Sơ cười cười nhìn về phía Kiều An Hảo xin lỗi, rồi quay đầu, dặn dò người hầu.

Kiều An Hảo do dự một chút, buông chén trà bưng trong tay ra, đi về phía Lục Cẩm Niên, khi Kiều An Hảo chỉ còn cách Lục Cẩm Niên hai thước, thì Hứa Vạn Lý từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy Kiều An Hảo, lên tiếng gọi một tiếng: “Kiều Kiều.” Kiều An Hảo dừng bước, nhìn về phía Hứa Vạn Lý chào hỏi: “Bác Hứa.” Hứa Vạn Lý gật đầu cười tủm tỉm, vừa sửa sang lại cà vạt của mình, vừa đi đến trước mặt Kiều An Hảo, mở miệng, nói với Kiều An Hảo: “Như Sơ, tôi mới có một thời gian không gặp Kiều Kiều, nó càng trở nên xinh đẹp.” Lúc đầu Hàn Như Sơ còn bận phân phó mọi việc cho thật tốt, nghe được lời nói của Hứa Vạn Lý, thông dong tao nhã đứng lên, đi tới trước mặt Hứa Vạn Lý tự nhiên vươn tay, giúp Hứa Vạn Lý sửa sang lại cà vạt: “Kiều Kiều từ nhỏ đã là một mỹ nhân.” Hứa Vạn Lý nở nụ cười ha ha hai tiếng, lúc quay đầu, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đang đứng ở sát cửa sổ, nghe được giọng nói của Hứa Vạn Lý, Lục Cẩm Niên quay đầu theo bản năng, chống lại ánh mắt.

Tươi cười trên mặt Hứa Vạn Lý đình trệ một chút, rồi lạnh lùng dời đi tầm mắt, ôm bả vai Hàn Như Sơ, đi về phía sofa.

Lục Cẩm Niên nhìn bóng lưng của Hứa Vạn Lý, dùng sức mím môi, rũ xuống mi mắt, che lại bi thương ở đáy mắt.

Hứa Vạn Lý ôm Hàn Như Sơ ngồi xuống, rồi mở miệng hỏi tình hình tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc, Hàn Như Sơ dịu dàng trả lời, không khí như vậy, thoát nhìn chính là yêu thương lẫn nhau, vợ chồng chân chính nhiều năm tạo nên.

Lục Cẩm Niên nhìn một màn kia, ánh mắt có chút đau đớn, anh nhớ tới bởi vì sinh ra mình, mà mẹ phải sống đầu đường xó chợ, hai bàn tay, vô thức nắm chặt.

Tuy rằng, một loạt phản ứng vừa rồi của Hứa Vạn Lý, biểu hiện vô cùng rất tự nhiên, nhưng Kiều An Hảo có thể thấy rõ ràng, vẻ mặt của Hứa Vạn Lý khi nhìn Lục Cẩm Niên là bức mình.

Thời gian trước kia, Kiều An Hảo không có cùng Lục Cẩm Niên diễn vai Hứa Gia Mộc, gặp mặt Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ, đại đa số là ở yến hội, lúc đó, tất cả mọi người đều đang diễn kịch, cần bả là không có cơ hội nói chuyện, cho nên cô không thể phát hiện ra những chuyện này.

Hàn Như Sơ lạnh nhạt với Lục Cẩm Niên, kỳ thật Kiều An Hảo có thể hiểu, trên thế giới này, nói chung không có một người nào, có thể đối xử dịu dàng đối với đứa con của chồng mình với người phụ nữ khác.

283. Chương 284: Khiến Cô Thất Vọng Rồi Sao? (4)

Editor: Xiu Xiu

Lúc tầm bảy giờ bốn mươi, khách được mời đến tiệc chiêu đãi đều đã lục đục đến đủ.

Không biết Lục Cẩm Niên đã đi đâu, chỉ còn lại Hàn Như Sơ, Hứa Vạn Lý và Kiều An Hảo, ba người cười tươi dào dạt đứng ở cửa đón khách.

Đang lúc đó, Hàn Như Sơ hô quản gia, nói nhỏ hai câu bên tai bà ta, ý bảo quản gia ra ngoài tìm Lục Cẩm Niên.

Lúc gần bảy giờ 50 phút, Lục Cẩm Niên vẫn chưa xuất hiện, đáy mắt Hàn Như Sơ đã có chút hờn giận, 1 hưng vẫn cố duy trì nụ cười bình thản kêu các cổ đông của Hứa thị vào đại sảnh dự yến hội, sau đó yên lặng không tiếng động ra ngoài, vừa đến cửa biệt thự, quản gia lại đẩy cửa tiến vào, Hàn Như Sơ lập tức lạnh giọng hỏi một câu: “Người kia đâu?”

Quản gia còn chưa mở miệng nói chuyện, Lục Cẩm Niên đã đạp bước chân, theo sát phía sau ung dung đi vào.

Hàn Như Sơ đưa cho quản gia một ánh mắt, quản gia lập tức thức thời đi vào trong đại sảnh chiêu đãi khách.

Hàn Như Sơ dầm xuống giày cao gót, ung dung đi đến trước mặt Lục Cẩm Niên, có hai vị khách quý đi đến, Hàn Như Sơ lập tức nở nụ cười như hoa, vươn tay, đẩy cánh tay Lục Cẩm Niên, nhìn về phía hai vị khách kia, mặt mày niềm nở chào hỏi: “Triệu tổng, Triệu phu nhân.”

Sau đó, lại mang vẻ mặt ôn hòa nhìn Lục Cẩm Niên, ra tiếng thúc giục: “Gia Mộc, nhanh chào hỏi vợ chồng Triệu tổng.”

Trên người Lục Cẩm Niên chỉ có lạnh nhạt và xa cách, đều bị anh thu lại, từ trước đến giờ anh đều không nói nhiều lắm, vì muốn giống như Hứa Gia Mộc, lại theo lời nói của Hàn Như Sơ, lấy một âm điệu ôn hòa chào hỏi lại: “Chú Triệu, cô Triệu, hoan nghênh hai người đã đến.”

Nói xong, Lục Cẩm Niên lại nhìn về phía đại sảnh đang tổ chức yến hội, đưa tay ra hiệu xin mời.

Chờ vợ chồng Triệu tổng đi đến đại sảnh, Hàn Như Sơ mới buông cánh tay Lục Cẩm Niên ra, duy trì khoảng cách như trước.

Hàn Như Sơ thừa dịp không ai chú ý đến mình, hơi nghiêng đầu, giọng nói vô cùng lạnh nhạt với Lục Cẩm Niên, dè dặt tiếng xuống, nói: “Tối nay là sinh nhật của Gia Mộc, tôi khuyên cậu tốt nhất nên chú ý một chút, đừng có để xảy ra sai lầm gì.”

Lúc Hàn Như Sơ nói đến đây, vừa lúc có một vị khách đi đến trước mặt bà, bà liền im bật lại, lập tức tươi cười chào hỏi vị khách kia, chờ người đó đi qua, lại tiếp tục nói với Lục Cẩm Niên, như là đang cảnh cáo, lạnh giọng nói: “Lúc trước cũng không ai ép cậu làm việc này cả, chính là cậu cam tâm tình nguyện đồng ý, mà cậu đừng quên, mạng của cậu, là Hứa Gia Mộc cứu!”

Những lời này rơi vào trong tai của Lục Cẩm niên, mặt anh lại rất bình tĩnh, giống như những lời mà Hàn Như Sơ nói không phải là dành cho anh, tầm mắt đảo quanh đại sảnh một vòng, nhìn đến Kiều An Hảo đứng cách đó không xa, nghiêng đầu, hướng về phía Hàn Như Sơ cười cười, xem ra giống như là mẹ con tương thân tương ái, sau đó liền rút cánh tay của mình ra, đi về phía Kiều An Hảo.

Hàn Như Sơ nói không sai, vội vàng giúp đỡ Hứa Gia Mộc là do anh tự nguyện.

Thậm chí, ngay cả cái vội vàng này, cũng không phải là do Hứa Vạn Lý hay Hàn Như Sơ nhờ anh, mà là Hứa quản gia tìm anh.

Quản gia không đưa ra cho anh bất cứ ưu đãi nào, cũng không có ngữ khí cầu khẩn gì, chỉ nói một câu rất đơn giản: Hứa gia có chuyện, cần anh và Kiều An Hảo sắm vai vợ chồng, giúp Hứa gia vượt qua cửa ải khó khăn.

284. Chương 285: Khiến Cô Thất Vọng Rồi Sao? (5)

Editor : Meitu

Mặc dù câu nói kia rất ngắn gọn, nhưng cũng có mười mấy chữ, vậy mà anh lại chỉ chú ý tới ba chữ trong đó: Kiều An Hảo.

Khi đó đã rất lâu rồi anh không gặp lại cô, nhiều người bên cạnh anh, cũng không biết tin tức của cô, cho nên ba chữ này hiện lên vô số lần quẩn quanh trong đầu óc của anh, lúc ấy thỉnh thoảng nghe thấy cái tên mà anh khắc ghi tận đáy lòng từ miệng của người khác, cả người đột nhiên ngơ ngác, qua hồi lâu, đầu óc của anh mới bắt đầu bình tĩnh, nhưng cũng liên tục suy nghĩ câu nói “Đóng vai vợ chồng với Kiều An Hảo”.

Anh biết rõ Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ rất ghét mình, nhưng anh im lặng hồi lâu, vẫn đồng ý.

Không có bất kỳ yêu cầu gì, cũng không đòi hỏi bất kỳ yêu cầu gì.

Không vì điều gì khác, chỉ vì mấy chữ muốn tốt cho ‘Kiều An Hảo’.

Xem như là chịu hết ủy khuất và chán ghét, cũng đáng giá.

Bởi vì không ai biết, tận đáy lòng anh lúc đó có bao nhiêu sự kích động, anh cảm thấy đó là trời cao đã cho anh một cơ hội tốt như vậy, để cho anh có lý do có thể ở bên cạnh cô lần nữa.

-

“Gia Mộc!” Trước hết Kiều An Hạ thấy Lục Cẩm Niên, khoát tay áo, cười chào hỏi một tiếng.

Đưa lưng về phía Lục Cẩm Niên, Kiều An Hảo lập tức xoay người, đợi Lục Cẩm Niên đến gần, mới nở nụ cười ấm áp vui vẻ gọi một tiếng: “Anh Gia Mộc.”

Anh Gia Mộc. . . Giọng cô dịu dàng mềm mại, ba chữ này miệng cô nói ra, nhưng lại mang theo vài phần du dương.

Không giống như lúc cô gọi anh, đều xa cách và khách sáo “Lục tổng”, cho tới gần đây cô gọi thẳng tên của anh hai lần, cũng khiến cho anh vô cùng thỏa mãn.

Lục Cẩm Niên đè nén đáy lòng chua xót, nhìn về mặt Kiều An Hảo, mang theo vài phần hiền dịu, vươn tay tự nhiên ôm thắt lưng mềm mại của cô.

Mặc dù Lục Cẩm Niên giả vờ làm Hứa Gia Mộc, nhưng mùi trên người anh lại không thay đổi, lúc Kiều An Hảo được anh ôm thắt lưng, ngửi thấy trên người anh tỏa ra mùi thơm nhẹ, tốc độ nhịp tim bỗng dừng lại tăng nhanh, trên gương mặt cũng có mấy phần e lệ.

Động tác hai người lại càng chứng minh vợ chồng tân hôn ngọt ngào ân ái vô cùng sâu sắc.

Tướng mạo có thể giả trang, nhưng giọng nói lại không thể thay đổi, cho nên Lục Cẩm Niên đối mặt với người quen thuộc của Hứa Gia Mộc, cố gắng không mở miệng nói chuyện.

Dần dà, mọi người đều cho là Hứa Gia Mộc bị hủy dung do tai nạn xe, khiến tính tình thay đổi, không thích nói chuyện.

Cho nên lúc này Lục Cẩm Niên đối mặt với sự nhiệt tình của Kiều An Hạ, cũng chỉ cong môi, gật đầu một cái.

Kiều An Hạ cũng chấp nhận việc “Hứa Gia Mộc” không muốn nói chuyện, cho nên chỉ đứng ở bên cạnh Trình Dạng, giới thiệu: “Gia Mộc, đây là bạn trai của tôi, Trình Dạng.”

Trình Dạng hào phóng vươn tay: “Chào anh.”

Lục Cẩm Niên như cũ không nói gì, chẳng qua là bắt tay với Trình Dạng.

Kiều An Hảo sợ lâu dài, sẽ bị Kiều An Hạ nhìn ra đầu mối gì, lập tức tìm một cái cớ, nói: “Em phải đi với anh Gia Mộc chào hỏi những người khác.”

Sau đó chờ Kiều An Hạ và Trình Dạng gật đầu rồi Lục Cẩm Niên rời đi.

-

Bữa tiệc sinh nhật của Hứa Gia Mộc, đúng tám giờ bắt đầu, Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ cũng sợ bị người khác phát hiện sơ hở, cho nên lúc bắt đầu chúc mừng, là Hàn Như Sơ sẽ lên phát biểu.

Lục Cẩm Niên chỉ đứng ở trên sân khấu, chờ Hàn Như Sơ nói xong, nâng ly rượu lên, cùng mọi người cạn ly rượu.

285. Chương 286: Khiến Cho Co Thất Vọng Rồi Sao? (6)

Đi xuống sân khấu, Kiều An Hảo kéo cánh tay của Lục Cẩm Niên, đi một vòng kính rượu với khách, cẩn thận nhằm đạt được mục đích, giống những lần tham gia yến hội trước kia, yên lặng không một tiếng động lùi về một nơi yên tĩnh trong góc phòng, để cho Hàn Như Sơ và Hứa Vạn Lý tiếp đãi tân khách trên yến hội.

Tuy rằng có ít người lui tới góc phòng, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người đi ngang qua, cho nên Kiều An Hảo cố gắng không nói chuyện với Lục Cẩm Niên, tránh xuất hiện sai lầm.

Vừa nãy khi tiếp rượu, Lục Cẩm Niên uống thay Kiều An Hảo không ít chén, Hứa Vạn Lý mời không ít khách, uống khá gấp, buổi tối lại không ăn gì, dạ dày Lục Cẩm Niên có chút khó chịu, cho nên vừa ngồi xuống liền nhắm hai mắt lại dựa vào sô pha.

Yến hội náo nhiệt một mảnh trong phòng khách, không ngừng truyền đến âm thanh tiếng cười nói chuyện.

Kiều An Hảo nghe trong chốc lát, nghĩ đến trước khi bắt đầu yến hội, Lục Cẩm Niên bởi vì sự lạnh nhạt của Hứa Vạn Lý, mà đi ra ngoài không oán lấy

một tiếng, hình ảnh đứng ở xe hút thuốc, đáy lòng lại co rút đau đớn, quay đầu theo bản năng, thấy Lục Cẩm Niên đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cứ việc nghĩ đến vết sẹo sau chiếc mặt nạ kia của người đàn ông, cố ý làm cho mình biến thành hình dáng của Hứa Gia Mộc, nhưng mà Kiều An Hảo nhìn xuyên qua lớp nguy trang trên mặt, mới nhìn thấy mơ hồ dung mạo anh tuấn kinh diễm của Lục Cẩm Niên.

Khuôn mặt Kiều An Hảo trở nên dịu dàng một chút, không kìm được lòng lại nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên.

Càng nhìn, trong đầu của cô càng, không nhìn được bắt đầu theo hình dáng đường nét mây bay nước chảy lưu loát sinh động của người đàn ông, vẽ nên chân dung của anh.

Đến cuối cùng, Kiều An Hảo mãi suy nghĩ tới hoàn toàn nhập thần, mặt mày càng trở nên dịu dàng tình cảm.

Đến khi dạ dày dễ chịu một ít Lục Cẩm Niên nhận không được mơ mắt, nhìn đến nghiêng đầu Kiều An Hảo, lại không chuyển mắt mà nhìn chăm chăm bản thân, trên mặt còn mang theo vài phần si mê và thâm tình.

Bỗng dưng tim của Lục Cẩm Niên đập rất nhanh, theo bản năng muốn chiếm lấy ánh mắt của cô, làm mất đi hình ảnh ngược của Hứa Gia Mộc trong đôi mắt xinh đẹp sạch sẽ kia của cô.

Mi mắt Lục Cẩm Niên hơi giật giật, trở mắt nhìn khoảng năm giây, mới nhớ tới bản thân lúc này đang hóa trang thành dung mạo của Hứa Gia Mộc.

Khó trách cô nhìn bản thân đến nhập thần như thế, khó trách trên mặt của cô lại lộ ra tình yêu....Thì ra, cô nghĩ mình trở thành Hứa Gia Mộc.

Cũng đúng, anh như thế nào đã quên, lúc cô đối mặt với chính mình, không phải thích rũ xuống mi mắt, cũng là thích chuyển tầm mắt sang nơi khác, chưa bao giờ nhìn chăm chú qua bản thân như thế?

Đáy lòng Lục Cẩm Niên cảm thấy giống như bị cái gì đó hung hăng cắt một đao, đau đớn lập tức lan tràn tới toàn thân, ánh mắt của anh thoáng hiện lên một tầng u ám, ngay lập tức, trốn tránh ánh mắt đả thương người của Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo không biết phản ứng lúc này của Lục Cẩm Niên, vẫn như cũ đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, chưa có khôi phục lại tinh thần, ánh mắt giống như lúc trước nhìn gấu gao Lục Cẩm Niên.

Ánh mắt Lục Cẩm Niên không có tiếp tục nhìn Kiều An Hảo, nhưng vẫn cảm nhận được Kiều An Hảo vẫn ngẩn người nhìn mình, cánh môi của anh dần dần trở nên khô chất, trong đầu thần suy quĩ khiến lại nghĩ đến câu nói kia

của Kiều An Hảo trong chiếc bút ghi âm.

Cả đời này, em yêu nhất chính là anh.

Cả đời này, em yêu nhất chính là anh.

Lục Cẩm Niên nghĩ đi nghĩ lại, cả người lập tức liền từ từ, đứng lên khỏi chỗ ngồi.

286. Chương 287: Khiến Cô Thất Vọng Rồi Sao?”

Editor: Xiu Xiu

Lục Cẩm Niên nhớ đi nhớ lại, cả người lập tức co lại, từ chỗ ngồi đứng lên.

Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo di chuyển tách khỏi yến hội, vì giả làm vợ chồng, dọc đường đi đều là Lục Cẩm Niên nắm tay Kiều An Hảo đi đến sofa ngồi, sau khi ngồi xuống, trong lúc anh nhắm mắt nghỉ ngơi, vẫn không hề buông tay cô ra, mà Kiều An Hảo chỉ lo ngăn người nhìn anh, cũng hoàn toàn quên mất tay mình còn đang bị anh nắm, lúc này Lục Cẩm Niên đột nhiên đứng dậy, trực tiếp kéo cánh tay của cô lên, khiến cô tỉnh lại từ trong giấc ngủ.

Kiều An Hảo nghi ngờ chớp chớp mắt, thấy trên người anh có chút hờn giận, cả người cũng từ sofa đứng lên theo anh, theo bản năng mở miệng: “Lục...”

Cô vừa mới kêu một tiếng, đã thấy có người đi tới, liền chữa lại: “Anh Gia Mộc, anh sao thế?”

Chữ “Lục” mà Kiều An Hảo nói, âm thanh cũng chưa ra hết, trong yến hội lại ồn ào, cho nên Lục Cẩm Niên chỉ nghe được phía sau câu nói của cô.

Anh Gia Mộc.

Lục Cẩm Niên mấp máy môi, sau đó liền mạnh mẽ buông lỏng bàn tay đang nắm lấy tay của Kiều An Hảo ra, xoay người rời đi.

Kiều An Hảo vội vàng đuổi theo: “Anh đi đâu vậy?”

Lục Cẩm Niên bước đi rất nhanh, Kiều An Hảo đi giày cao gót, có chút khó khăn, lúc cô không dễ dàng gì mới vươn tay kéo được cổ tay của anh lại, anh còn không thèm quay đầu, bỏ tay cô ra, vào toilet.

Cửa toilet đóng ngay trước mặt cô, Kiều An Hảo ngơ ngẩn đứng tại chỗ, vẻ mặt mờ mịt, đáy lòng cô hiểu, tâm tình anh chắc đang rất tệ.

Kiều An Hảo nghĩ một lúc về những chuyện vừa xảy ra, phát hiện dường như mình không hề làm gì sai, vì thế nghiêng đầu, nhìn đám người đang cười nói trong yến hội, còn có vài người đang đứng cạnh Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ cười nói vui vẻ, nghĩ thêm, có chút giật mình, đều là con của Hứa gia, cho dù người kia còn đang hôn mê bất tỉnh, còn có thể được chúc phúc như vậy, mà người còn lại lại nhận hết mọi xem thường và ghét bỏ về mình, sau khi mẹ của anh qua đời, sinh nhật cũng không có ai nhớ rõ.

-

Lục Cẩm Niên đứng trong toilet, đốt một điếu thuốc.

Mấy năm nay, anh đã thành thói quen, khi nào tâm tình không tốt, hoặc là lúc anh đặc biệt rất nhớ đến người con gái kia, sẽ liền mạng đi hút thuốc.

Thật ra anh không thích thuốc lá, mùi của nó làm anh sặc mũi, nhưng mấy năm nay anh đều là một người, trừ bỏ thứ này làm cho thần kinh của anh vô cảm, anh thật sự không nghĩ ra được cách nào khác.

Trong toilet không ngừng có người đi vào, có người ra ngoài, tiếng nước chảy từ bồn cầu của các phòng bên cạnh không ngừng truyền đến, thậm chí còn có những người đi tiểu ở ngoài, vừa nói chuyện vừa đi tiểu.

Trong những âm thanh hỗn loạn bát nháo và mùi thuốc lá dày đặc, anh cố gắng đè ép tâm tình của bản thân xuống.

Anh biết, anh đang ghen.

Biết rõ mình là thể thân của Hứa Gia Mộc, nhưng khi thấy hình ảnh của Hứa Gia Mộc trong đáy mắt cô, anh vẫn không chịu được kích thích.

Vốn dĩ, yêu một người mà nói, ghen là một loại cảm giác bẩm sinh, có bao nhiêu yêu thì sẽ có bấy nhiêu miễn cảm, không phải muốn là có thể kiềm chế được.

287. Chương 288: Khiến Cô Thất Vọng Rồi Sao? (8)

Editor : Meitu

Đến cuối cùng, Lục Cẩm Niên cũng không biết rốt cuộc đáy lòng đang suy nghĩ gì, đợi đến lúc anh phục hồi tinh thần lại, phát hiện trong bồn cầu trước mặt, đầu điều thuốc đã bay, điện thoại di động trong túi, đang không ngừng rung, tìm lấy điện thoại ra, là Kiều An Hảo gọi tới, anh không nhận nghe, trực tiếp nhấn cắt đứt, sau đó cầm nửa đầu thuốc trong tay cũng ném vào trong bồn cầu, nhấn xả nước.

Tiếng xả nước phát ra ào ào, bồn cầu nhanh chóng trở nên yên lặng, Lục Cẩm Niên hít sâu một hơi, sửa sang lại quần áo của mình, đẩy cửa, đi

ra ngoài, sau đó đứng ở trước bồn rửa mặt, từ từ rửa tay, cầm khăn giấy lau khô, rồi mới đi ra khỏi phòng vệ sinh.

-

Lục Cẩm Niên vào phòng rửa tay không bao lâu, Hàn Như Sơ liền nhờ người đi tìm, nói muốn Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên chuẩn bị một chút, sau đó cắt bánh kem.

Kiều An Hảo không dám đi lung tung, không thể làm gì khác hơn là chờ ngoài cửa phòng vệ sinh, trên đường còn cầm điện thoại di động gọi cho Lục Cẩm Niên, lại không có ai nhận nghe lần nữa.

Ước chừng qua mười phút, Hàn Như Sơ lại phái người tới thúc giục một lần, Kiều An Hảo không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại lần nữa, lần này điện thoại vang lên chưa tới hai lần, đã bị người cắt đứt, Kiều An Hảo nhíu mày, vừa mới chuẩn bị tìm người đi vào gọi Lục Cẩm Niên, nhưng Lục Cẩm Niên đã đi ra từ phòng vệ sinh.

Kiều An Hảo vội vàng đi lên trước, hai mắt quan sát vẻ mặt anh, phát hiện rất bình tĩnh, mới mở miệng nói: “Bọn họ vừa tới thúc giục, bảo là muốn cắt bánh kem.”

Lục Cẩm Niên hơi gật đầu, động tác nhẹ nhàng như khó có thể làm cho người ta phát hiện, sau đó vươn tay, đón lấy thất lưng Kiều An Hảo, ôm cô trở về bữa tiệc.

Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo vừa xuất hiện, lập tức bữa tiệc yên tĩnh lại, trong nháy mắt đèn cả phòng tắt, hai người giúp việc đẩy một bánh kem cao nhiều tầng, chậm rãi đi tới, phía trên cắm đầy nến, ánh lửa nhấp nháy.

Không biết là người nào bắt đầu, hát bài chúc mừng sinh nhật.

Bánh kem dừng ngay phía trước Lục Cẩm Niên, tất cả mọi người vây quanh đến đây, đợi khi hát xong, tất cả mọi người thò đầu, thổi nến.

Sau khi nến tắt một lượt, sau đó đèn thủy tinh trong đại sảnh đồng loạt sáng lên, bùng lên một trận tiếng hoan hô, có người huýt gió, cũng có người la hét “Sinh nhật vui vẻ”, mọi người cũng rối rít tỉ mỉ chuẩn bị quà tặng, từng người đưa đến trước mặt Lục Cẩm Niên.

Đã có người giúp việc đứng trước ở một bên, chờ Lục Cẩm Niên nhận lấy quà xong, lập tức vươn tay nhận, ngay cả Hàn Như Sơ và Hứa Vạn Lý, cũng chuẩn bị quà cho Lục Cẩm Niên.

Trong hội trường bữa tiệc một mảnh vui mừng, không ai chú ý tới Lục Cẩm Niên vươn tay nhận lấy quà của Hứa Vạn Lý, đầu ngón tay đều cứng ngắc.

Đây là lần đầu tiên trong đời anh nhận quà từ chính cha của mình.

Kiều An Hảo là người cuối cùng tặng quà, sau khi Kiều An Hảo tặng quà xong, có người quen của Kiều An Hảo, Hứa Gia Mộc, có người nghĩ ra trò đùa la lên, muốn Kiều An Hảo chủ động hôn chúc mừng.

Nhất thời, tất cả mọi người đồng loạt bắt đầu phụ họa ồn ào.

Kiều An Hảo sợ hãi nâng mí mắt nhìn Lục Cẩm Niên, hơi do dự, nhịp điệu “Hôn một cái” ồn ào lên, lấy dũng khí, nhón chân lên, nhắm mắt lại hôn môi Lục Cẩm Niên, giống như cánh chuồn chuồn lướt nhẹ trên mặt nước, vừa chạm một cái đã vội tách ra.

Nhất thời, trong đại sảnh vang lên tiếng hoan hô diệc tai nhức óc và tiếng vỗ tay.

288. Chương 289: Khiến Cho Người Thất Vọng Rồi Sao? (9)

Sắc mặt Kiều An Hảo, hiện lên một tầng phấn thật mỏng manh, sóng mắt lưu chuyển, có vài tia thẹn thùng, giọng nói dịu dàng trong trẻo: “Anh Gia Mộc, sinh nhật vui vẻ.”

Trên cánh môi của Lục Cẩm Niên còn lưu lại, độ ẩm và khí tức của Kiều An Hảo, anh nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, giật giật môi, rũ xuống mí mắt, che lại cảm xúc mãnh liệt dưới đáy mắt, khóe môi hé ra mỉm cười, phong thái thông dong tao nhã tiếp nhận dao từ người hầu đưa tới, bắt đầu cắt bánh ngọt.

-

Ăn xong bánh ngọt, khách bắt đầu lục đục ra về, Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên đứng ở cửa Hứa Gia, khách khí lễ phép đưa tân khách lên xe, từng chiếc xe sang trọng đi ra khỏi biệt thự Hứa Gia, trong chốc lát biệt thự liền vắng vẻ, cảnh tượng vốn ồn ào náo nhiệt, trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Người hầu ra ra vào vào biệt thự, thu dọn đồ đạc hỗn độn trên yến hội.

Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên đi theo sau Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ, đi đến dưới bậc thang trước cửa biệt thự, thì ngừng lại, Kiều An Hảo lên tiếng gọi Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ ở phía trước cách cô khoảng nửa thước: “Bác trai, bác gái...”

Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ dừng lại bước chân, đồng thời quay đầu lại, Hứa Vạn Lý uống khá nhiều rượu, vẻ mặt đỏ bừng.

Kiều An Hảo nở nụ cười trước, sau đó mới lễ phép mở miệng nói: “Chúng cháu sẽ không đi vào, sắc trời cũng không còn sớm, nên đi về trước.”

Chỉ hai ba câu Lục Cẩm Niên cũng không nói ra, trực tiếp bước về phía trước xe của mình, mở cửa xe, ngồi vào trong, chạy xe đến trước người Kiều An Hảo, hạ cửa kính xe xuống, cũng không có nói chuyện, chỉ ấn còi xe một cái, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía trước, không có liếc mắt Hứa Vạn Lý với Hàn Như Sơ lấy một cái.

Kiều An Hảo lập tức vẫy vẫy tay với Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ, kéo ra cửa xe, ngồi xuống, sau đó ngo đầu ra bên ngoài cửa xe, nhìn về phía bọn họ nói một câu: “Tạm biệt.”

Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ cũng nói một câu “Tạm biệt” với Kiều An Hảo, sau đó liền lén lén nỡ dặn Kiều An Hảo vài câu, Lục Cẩm Niên vẫn nhìn thẳng phía trước không có lên tiếng, chờ bọn họ khách sáo nói lời tạm biệt xong, thì thả chân ga, chuyển tay lái, lái xe con chậm rì rì, chạy nhanh ra khỏi biệt thự Hứa gia.

-

Trên đường từ biệt thự Hứa gia về Cẩm Tú Viên, đi qua một cái ngã tư nhộn nhịp nhất của thành phố.

Buổi tối xe chở nước hoạt động, vừa mới đi qua nơi này, trên đường ướt sũng, lúc đèn đường chiếu xuống, từng mảnh từng mảnh phản xạ phát ra ánh sáng lung linh.

Lục Cẩm Niên hạ cửa kính xe xuống, gió đêm hơi ẩm hỗn loạn, từ bên ngoài thổi vào trong qua cửa kính xe, bị thổi trúng cả người trở nên dễ chịu.

Mấy mấy giờ đi qua đi lại ở bữa tiệc sinh nhật, hơn nữa còn phải uống rượu, Kiều An Hảo hơi mệt một chút, nghĩ tới về đến nhà còn muốn tạo bất ngờ cho Lục Cẩm Niên, cho nên vừa lên xe, liền dựa vào vào ghế, chợp mắt.

Trong xe của Lục Cẩm Niên, bật máy nghe nhạc ở trong xe, ca từ của một ca khúc trữ tình bất hủ truyền đến, của một giọng nữ từ tính, Lục Cẩm Niên không biết là bài hát gì, nhưng cảm thấy giai điệu cũng không tệ lắm, khi vừa nghe xong mấy câu, thì nghiêng đầu nhìn thoáng qua Kiều An Hảo, thì thấy cô đang nhắm mắt có lẽ là đang ngủ, liền gờ tay, tắt máy nghe nhạc trong xe đi.

Bên trong xe lập tức yên tĩnh trở lại, chỉ thỉnh thoảng nghe thấy tiếng sáo từ bên ngoài truyền đến.

Kiều An Hảo cũng không có ngủ, chỉ là đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đột nhiên phát hiện bên tai không có tiếng ca, liền mở to mắt, nhìn xuyên thấu qua cửa kính chiếu hậu, thấy Lục Cẩm Niên đang nghiêng mặt chăm chú lái xe.

289. Chương 290: Khiến Cô Thất Vọng Rồi Sao?(10)

Lúc này đêm khuya yên tĩnh, hai bên đường phố đầy những sắc đèn nê ôn mê hoặc, tư thế lái xe của Lục Cẩm Niên cực kỳ tùy ý, ánh sáng của đèn đường thi thoảng lướt qua trên mặt anh, khuôn mặt với những vết sẹo, lại vẫn kinh diễm tuấn mỹ như cũ.

Kiều An Hảo hơi giật mình, tìm một góc độ thoải mái, nhin không được nhìn chăm chăm hình ảnh ngược của anh trong kính chiếu hậu, si mê nhìn.

Phía trước là ngã rẽ, Lục Cẩm Niên theo bản năng nghiêng đầu, nhìn lướt qua Kiều An Hảo ở bên này qua kính chiếu hậu, muốn xem tình hình giao thông, kết quả lại nhìn thấy người con gái chẳng biết lúc nào đã tỉnh lại, ánh mắt xinh đẹp tối đen, nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, nhìn mình đến nhập thần.

Trán Lục Cẩm Niên hơi cau lại, thần tốc quay đầu, lưu loát không chế được tay lái, sau đó chăm chú nhìn gương mặt trước gương, gò má đến 90% tương tự như Hứa Gia Mộc, tay cầm lái không nhin được dùng thêm lực.

Lục Cẩm Niên dần lại tỉnh tỉnh ước chừng năm phút đồng hồ, phát hiện Kiều An Hảo vẫn nhìn chăm chăm hình ảnh ngược của chính mình trong kính chiếu hậu như cũ, mặt mày lại lạnh lẽo, một giây sau một tay không chế tay lại, một tay rút ra một miếng khăn ướt, lau lung tung ở trên mặt.

Lông mi giống Hứa Gia Mộc, theo hành động của anh, rất nhanh liền không thấy đâu, lông mi của anh vốn rất anh tuấn, lại xuất hiện rồi.

Những vết sẹo trên mặt này, cũng dứt ra một phen, Lục Cẩm Niên tùy ý lộ ra, nửa gương mặt trắng nõn bóng loáng liền lộ ra trong đáy mắt của cô.

Kiều An Hảo ngậy người nhìn chăm chăm kính chiếu hậu, chớp chớp mắt, trong nháy mắt liền hoàn hồn, vốn là nghiêng đầu liếc mắt một cái đã thấy anh đang kéo lên vết sẹo, sau đó lại nhìn bên ngoài cửa xe, những quán ăn ở Bắc Kinh dày đặc trên đường, không ít mình tỉnh buổi tối đều đến những nơi này, bởi vậy đây cũng chính là thời gian mà đội chó săn cấm ở đây, 7-8% tin tức của giới giải trí đều phát đi từ chỗ này, nếu vừa lúc bị ai đó chụp ảnh, ngày hôm sau, cô và Lục Cẩm Niên chính là tiêu đề của chuyện xấu.

Kiều An Hảo theo bản năng gờ tay lên, tắt cửa kính xe bên mình đi, sau đó quay đầu nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên, vừa định bảo anh tắt cửa kính xe ở bên anh đi, nhưng lại thấy kính chắn gió đằng trước, nghĩ thầm, nếu như có người chụp ảnh từ phía trước, đóng cửa kính xe cũng không làm nên chuyện gì.

Ngày thường, minh tinh đều tới nơi này, đã tiến hành vũ trang toàn diện, hôm nay cô và Lục Cẩm Niên tham gia yến hội, thì vũ trang là miễn bàn, nếu có bị chụp ảnh, cho dù muốn trong sạch cũng khó.

Kiều An Hảo nghĩ một chút, đối với Lục Cẩm Niên, ra tiếng nói: “Vết sẹo trên mặt anh không cần kéo ra bây giờ đâu, về nhà rồi hãy lột ra.”

Tay Lục Cẩm Niên hơi dừng lại, ngược lại càng thêm dùng lực lột những vết sẹo đó xuống, bởi vì lực quá mạnh, khuôn mặt trắng nõn cũng nổi lên một tia hồng hồng.

Kiều An Hảo thấy một màn như vậy, nhúu nhúu mảy, không hề do dự bắt lấy cổ tay của anh, ngăn lại động tác tiếp theo của anh: “Về nhà dùng nước tẩy trang lau đi, cẩn thận thương tổn đến da mặt...”

Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hảo đang nắm lấy cổ tay mình, mặt mày lạnh lẽo đi vài phần, âm thanh lúc mở miệng, đặc biệt xa cách lạnh lẽo: “Như thế nào? Kiến cho cô thất vọng rồi?”

290. Chương 291: Nhìn Rõ Xem Tôi Là Ai?(1)

Thất vọng?

Kiều An Hảo không rõ những lời này của Lục Cẩm Niên là có ý gì, cánh môi hơi dẩu lên, mờ mịt nhìn anh: “Uhm?” một tiếng.

Vì cô đang nắm lấy cổ tay của anh, nên dường như mặt hơi để gần anh, cô mân mê môi, vừa lúc đập ngay vào tầm mắt của anh, nhàn nhạt phát hồng, cũng với da thịt trắng trẻo và hai con ngươi đen láy, thuần khiết động lòng người.

Trong đầu Lục Cẩm Niên hiện lên, lúc ở yến hội sinh nhật của Hứa Gia Mộc, một trận ồn ào, cô như thế kiễng chân lên, nhẹ nhàng hôn môi anh, cảm giác cực kỳ mềm mại, mang theo hương vị ngọt ngào, sau đó còn có chút e lệ, xinh đẹp hô một tiếng: “Anh Gia Mộc, sinh nhật vui vẻ.”

Đáy mắt Lục Cẩm Niên, chậm rãi nổi lên tàn ác, sau khi nghe được đoạn đối thoại trong cây bút ghi âm kí, xé chiều hôm nay Kiều An Hảo lại tự mình nói với anh những lời kia, đến buổi yến hội tối nay... Trong lòng anh vẫn còn cực lực chấn áp cảm xúc quay cuồng cuống, nhưng lúc này thì không chịu được nữa, anh liền mạnh mẽ thoát cổ tay mình ra khỏi tay của Kiều An Hảo, không chút do dự đem những vết sẹo còn thừa lại trên mặt kéo xuống.

Theo hành động của anh, cánh tay kia cũng không khống chế được tay lái liền quẹo vào một đường mòn, nhấn ga mạnh một cái, xe rẽ đồng rẽ tây, đi đến một chỗ bờ sông không có một bóng người.

Căn bản đây không phải đường về nhà... Kiều An Hảo nghi ngờ nhìn anh, vừa định hỏi anh tới đây làm gì, chợt xe liền dừng lại.

Bởi vì dừng có chút đột ngột, Kiều An Hảo theo quán tính, cả người nghiêng về phía trước, bên tai lờ mờ nghe được âm thanh dây an toàn bị mở ra, sau đó bả vai của cô bị anh nhấn một cái, thân thể vốn đang lao về phía trước, liền bị áp lại trên lưng xe, sau đó bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp của Lục Cẩm Niên: “Giấc mộng đẹp bị phá vỡ, có phải cực kỳ thất vọng hay không?”

Lại là thất vọng?

Cô nhúu mảy, nhìn vẻ mặt của Lục Cẩm Niên như đang kết băng ngàn năm, nuốt nước miếng một cái, nhỏ giọng hỏi lại: “Lục Cẩm Niên, anh nói cái gì? Mộng đẹp cái gì?”

Trong đáy mắt của anh có chút cảm xúc phức tạp, lại bắt đầu chuyển động, anh như đang lăm bầm lăm bầu, âm điệu đặc biệt thì thảo nói nhỏ: “Đêm nay cô cực kỳ vui vẻ, phải không? Bởi vì cô nhìn thấy cậu ta rất sống động, không phải chỉ là một người thực vật đang ngủ say, không thèm nhìn đến cô... Nhưng tôi không phải là cậu ta...”

Nói tới đây, ánh mắt anh rất phần nộ, hay nói đúng hơn còn có bi thương, nhưng cũng không để Kiều An Hảo nhìn rõ ràng, đáy mắt hiện lên một tầng lạnh lẽo, tăng thêm sức lực nắm lấy bả vai của cô, trầm thấp nói ra: “Tôi không phải là cậu ta, tôi không phải là cậu ta, tại sao trong mắt cô chỉ có mình cậu ta, không thể thấy tôi? Tại sao?”

Âm thanh của Lục Cẩm Niên rất nhỏ, lời nói lại cực kỳ loạn, Kiều An Hảo không nghe được rõ ràng, chỉ mơ mơ màng màng thấy có chữ mắt, cái gì không phải cậu ta, cái gì không nhìn thấy anh?

Cô nghĩ thế nào cũng không rõ được tới cùng là Lục Cẩm Niên đang nói gì, trán càng nhăn lại hơn: “Cái gì không phải cậu ta? Cái gì không nhìn thấy, Lục Cẩm Niên, rốt cuộc anh đang nói gì?”

Lời nói của Kiều An Hảo lập tức quấy nhiễu Lục Cẩm Niên, anh mạnh mẽ cúi xuống.

291. Chương 292: Nhìn Cho Rõ Xem Tôi Là Ai (2)

Lời của Kiều An Hảo lập tức đã kinh động Lục Cẩm Niên, lời anh muốn nói chợt dừng lại, vẻ mặt hơi dờ dẫn, sau đó ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Kiều An Hảo hai giây, trong lúc bất chợt cúi đầu, ngăn chặn ở môi Kiều An Hảo.

Động tác của anh quá mức bất ngờ, Kiều An Hảo có chút không phòng bị, đợi đến lúc đầu óc cô tỉnh táo lại, đầu lưỡi nóng bỏng của Lục Cẩm Niên, hung hăng càn quét trong miệng của cô.

Nụ hôn của anh, rất mãnh liệt cũng rất thô lỗ, giống như đang phát tiết điều gì, thỉnh thoảng vì không thể khống chế được sức lực, làm đau cô.

Không gian trong xe có hơi nhỏ, tay Lục Cẩm Niên xé rách quần áo của Kiều An Hảo hồi lâu, cũng không xé hết, cuối cùng dứt khoát từ phía dưới, trực tiếp vén váy của cô lên, đẩy hông của cô, sau đó cởi quần cô ra, không chút do dự xông vào thân thể của cô.

Anh gắt gao đè ép thân thể của cô, không để cho cô nhúc nhích, sức lực anh muốn cô rất lớn, biết rõ làm đau cô, lại hết lần này tới lần khác không có ý thương hương tiếc ngọc chút nào, giống như muốn cô cũng phải chịu đựng nỗi đau, trả lại tất cả nỗi đau mà cô gây ra cho anh, anh dùng sức, sức lực càng mạnh, cuối cùng Kiều An Hảo không chịu được, không nhịn được hít một hơi, giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng nói một từ: “Đau.”

Lục Cẩm Niên nghe vậy, cả người hơi dừng lại, nhưng mà sau đó sức lực lại càng mạnh hơn, Kiều An Hảo vì đau cũng rơi nước mắt, anh cúi đầu, ánh đèn ngoài cửa xe lơ mơ chiếu vào, thấy trên mặt cô ướt, khẽ nhấp cánh môi, sau đó cúi đầu, cố gắng ngăn chặn môi của cô, cắn xé.

Đã qua một thời gian dài, Kiều An Hảo không có trải qua loại hành hạ đau khổ như địa ngục, có lẽ đã được một lúc, cô không biết qua bao lâu, rốt cuộc anh cũng dừng lại.

Kiều An Hảo vì đau nên cơ thể theo bản năng co rụt lại, Lục Cẩm Niên thấy hành động nhỏ của cô, kinh ngạc, vươn tay bóp cằm của cô, nhắm ngay ánh mắt của cô, mắt của anh có hơi đỏ, mang theo cảm xúc điên cuồng tuyệt vọng và đau đớn, đôi môi không ngừng run rẩy, hơi thở bất ổn phun ra mấy chữ: “Thấy rõ ràng tôi là ai?”

“Thấy rõ ràng không?” Anh hỏi xong, thì giọng nói nghiêm nghị chất vấn. ba xa anh chỉ thương em

Bởi vì giọng nói quá lạnh, Kiều An Hảo không nhịn được sợ run cả người.

Lục Cẩm Niên thấy hành động của cô, khóe môi gợi lên một tia cười lạnh, mang theo vài phần suy sụp tinh thần, buông lỏng cằm của cô, người lui về phía sau một chút, khẽ cười hai tiếng, tiếp tục tự làm bầm: “Quên đi, là tôi suy nghĩ viển vông, làm sao mà cô quan tâm tôi chứ?”

Giọng nói của anh vừa lạnh vừa thương tâm, lộn xộn trong miệng, Kiều An Hảo nghe không hiểu ra sao, không giải thích được, nhưng không lên tiếng nói chuyện.

Nháy mắt trong xe trở nên yên lặng, dường như có thể nghe thấy tiếng nước chảy bên sông.

Không biết qua bao lâu, vẻ mặt Lục Cẩm Niên khôi phục vẻ tỉnh táo, anh không nói một lời rút khăn giấy, nhanh chóng dọn dẹp, sau đó sửa sang lại quần áo, ngồi ở trong xe một lát, muốn nghiêng đầu liếc mắt nhìn Kiều An Hảo, cuối cùng vẫn không nhìn, chẳng qua là yên lặng cảm điện thoại di động của mình lên, sau đó vươn tay, đẩy cửa xe ra.

292. Chương 293: Nhìn Cho Rõ Xem Tôi Là Ai(3)

Kiều An Hảo nghe thấy âm thanh cửa mở cửa xe, thân thể hơi co rúm lại một chút, chần chờ một giây, mới chậm rãi nâng lên mi mắt, nhìn cảnh vật bên ngoài qua gương chiếu hậu, khi thấy bóng lưng của Lục Cẩm Niên lướt qua, mới nhớ tới mình muốn tạo bất ngờ cho anh ở bên trong biệt thự Cẩm Tú Viên, cánh môi giật giật, nhưng mà một chút âm thanh cũng không phát ra.

Lục Cẩm Niên đứng ở bên cạnh cửa xe, tầm mắt nhìn chằm chằm một cây liễu rủ xuống ở bờ sông, không biết là đang suy nghĩ cái gì, một lát sau, tay vùng lên, cửa xe “Phanh” một tiếng rồi đóng mạnh lại, sau đó người bước chân, đi mất.

Đột nhiên toàn bộ toa xe trở nên vô cùng yên tĩnh, Kiều An Hảo ngồi ở trên xe, không hề nhúc nhích, một lúc lâu sau, cô mới mở trừng mắt nhìn bên ngoài, ngồi ngay ngắn sắc mặt tái nhợt, sửa sang quần áo lộn xộn của bản thân lại một

chút, sau đó cột những sợi tóc lung tung về sau đầu, đổi chỗ ngồi đến chỗ lái xe, khởi động xe, trên đường chạy thẳng về biệt thự Cẩm Tú Viên.

-

Lục Cẩm Niên bắt một chiếc taxi, trực tiếp đi về truyền thông Hoàn Ảnh.

Lục Cẩm Niên thanh toán tiền xe, đi vào công ty, bảo vệ đang ngủ gật trong phòng trực, thấy có người đi vào, lắc lắc đầu, vừa nhìn thấy Lục Cẩm Niên, lập tức lấy lại tinh thần: “Lục tổng.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, tiếp tục bước chân, đi về phía thang máy.

Bây giờ đã gần đến 11 giờ đêm, cả tòa nhà vô cùng yên tĩnh, Lục Cẩm Niên từ trong thang máy đi ra, trực tiếp đi về phía phòng làm việc của mình, kết quả khi đi ngang qua phòng làm việc của Tổng Tương Tư, thấy cửa phòng mở, bên trong đèn còn đang phát sáng, có âm thanh rất nhỏ truyền tới.

Lục Cẩm Niên nhíu mày, dừng bước chân, đứng trong chốc lát, mới mơ hồ nghe rõ, Tổng Tương Tư dè dặt tiếng nói từ tính hát lên ca khúc chúc mừng sinh nhật.

Lục Cẩm Niên do dự một chút, mới giơ tay lên, gõ cửa, âm thanh bên trong yên tĩnh trở lại, qua khoảng 3 giây, truyền đến giọng điệu trấn tĩnh trước sau như một của Tổng Tương Tư: “Ai đó?”

Lục Cẩm Niên không có trả lời, nhưng mà trên tay hơi dùng sức, cửa phòng, bị anh đẩy ra.

Trong căn phòng rộng lớn của Tổng Tương Tư, chỉ có một mình cô, mặc một chiếc váy tơ tằm màu trắng, ánh đèn chiếu xuống, biểu hiện ra hào quang chói mắt, cô lười biếng ngồi trên ghế sofa, trên bàn trà đặt một chiếc bánh sinh nhật hai tầng, ngọn nến ở trên bánh đã được thổi tắt, bên cạnh có một chai Laffey và một chiếc ly thủy tinh chân cao.

Chắc hẳn là cô đã uống nhiều, hai mắt mông lung, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đứng ở cửa, đôi môi đỏ mọng tỉnh sảo hơi hơi gọi lên, nở ra một nụ cười hào phóng sáng lạn, dung nhan trắng nõn của cô, càng trở nên quyến rũ động lòng người: “Lục đại ảnh đế, trẻ như vậy anh còn quay lại công ty làm gì?”

Lục Cẩm Niên nhìn lướt qua chiếc bánh sinh nhật trên bàn, sau đó bước chân đi đến, đứng ở trước bàn trà, hai mắt nhìn chằm chằm Tổng Tương Tư cầm chai rượu vang rót vào ly, bất thành linh lên tiếng hỏi một câu: “Hôm nay là sinh nhật của cô?”

Tươi cười trên mặt Tống Tương Tư càng trở nên kinh diễm, hai ngón tay tao nhã bưng lên ly rượu, mở miệng nói: “Không phải tôi, là của một người bạn.”

Nói xong Tống Tương Tư từ bên dưới bàn trà, lấy ra một chiếc ly chân dài khác, nhìn về phía Lục Cẩm Niên quơ quơ: “Muốn hay không uống một chút?”

293. Chương 294: Nhìn Rõ Xem Tôi Là Ai (4)

Editor: Xiu Xiu

Lục Cẩm Niên nhìn lướt qua Tống Tương Tư, im lặng một lúc, tùy tiện ngồi xuống ghế sofa đơn.

Tống Tương Tư thấy anh như vậy, biết là anh đồng ý, sau đó rót cho anh một chén rượu, đẩy đến trước mặt anh, sau đó lại rót cho mình một chén rượu, giơ lên, chạm ly với anh, một hơi uống cạn.

Lục Cẩm Niên cầm chén rượu lên, tao nhã uống một ngụm, không hề có ý muốn nói chuyện với Tống Tương Tư.

Tống Tương Tư đã sớm quen với thái độ như thế này của anh, coi như không nhìn thấy gì tự vui một mình, tửu lượng của cô rất tốt, liên tục bốn năm ly, vẫn không việc gì, nghiêng đầu, nhìn toàn thân Lục Cẩm Niên đi giày da, như vừa tham gia yến hội về, sau đó không để ý hỏi một câu: “Vừa đi tham gia yến hội hả?”

“Ừm” Lục Cẩm Niên mờ mông lên tiếng, lại uống một ngụm rượu.

Thật ra Tống Tương Tư đã biết là anh đến tham dự sinh nhật của em trai, dù sao Lục Cẩm Niên cũng là anh trai, cô cực kỳ muốn mở miệng hỏi một câu, người kia thấy thế nào, nhưng lời đến bên miệng, lại không biết hỏi thế nào, sau cũng chỉ

mân mê môi cười khanh khách, lại cầm lấy chai rượu, rót cho chính mình, mới được nửa ly, chai rượu đã trống không.

Tống Tương Tư nhú mày, tùy ý ném chai rượu xuống đất, cầm ly rượu lên, uống hết không còn một giọt, sau đó liền lung lay đứng lên, vào toilet, lúc trở ra, lớp trang điểm đã bị rửa sạch, lộ ra gương mặt trắng nõn sạch sẽ.

Có thể là do nước quá lạnh, Tống Tương Tư tỉnh táo hơn rất nhiều, nhìn chằm chằm Lục Cẩm Niên đang ngồi trên sofa uống rượu, sau đó đi lên phía trước, đi vòng quanh anh một vòng, cúi đầu, tiến đến chỗ bả vai anh, ngửi ngửi như cún.

Trán anh nhăn lại, lập tức đứng lên, đẩy Tống Tương Tư ra.

Tống Tương Tư lui về sau vài bước, không đứng vững, liền ngã ngồi lên ghế sofa, sau đó nằm ngửa ra luôn, nhìn Lục Cẩm Niên, trêu đùa nói: “Lục đại Ảnh đế, trên người anh có mùi vị không bình thường, có phải đã cùng người phụ nữ nào xảy ra chuyện gì không?”

Nói xong, liền vững vẫy ngồi dậy từ trên ghế sofa, cợt nhả nhìn Lục Cẩm Niên, thần bí nói: “Có phải là cô Kiều An Hảo không? Anh ngủ với cô ấy sao?”

Về mặt của anh, trong nháy mắt liền trở nên nghiêm túc, mấp má môi, không nói gì liền xoay người, đi ra ngoài văn phòng của Tống Tương Tư.

Tống Tương Tư chặc chặc hai tiếng, đạp bước chân đuổi kịp: “Lại thẹn quá hóa giận rồi hả? Chẳng lẽ anh ngủ với cô ấy thật?”

Sắc mặt Lục Cẩm Niên càng thêm lạnh, anh mạnh mẽ dừng bước lại, xoay người nhìn chằm chằm Tống Tương Tư nói một câu: “Ngậm miệng!”

Sau đó giống như là rất phiền toái, giơ tay lấy trong túi ra một điều thuốc, đưa lên hút.

Tổng Tương Tư không trêu chọc Lục Cẩm Niên nữa, mà vươn tay, lấy từ hộp thuốc lá của anh ra một điếu, ngả ngón đốt, ngón tay mảnh khảnh đưa tới miệng, hít một hơi, vị thuốc lá trong nháy mắt lan tràn khắp lục phủ ngũ tạng của cô, mặt mày xinh đẹp hơi hồng hồng, đã nhiều năm rồi không hút...

294. Chương 295: Nhìn Cho Rõ Xem Tôi Là Ai (5)

Editor : Meitu

Có lẽ là chuyện bảy tám năm trước, lúc ấy chẳng qua cô cũng vừa học cách hút thuốc, sau đó cũng không lâu lắm, thì bị người kia cấm hút thuốc. . . Thật ra thì cô luôn hi vọng, vào giờ phút này mình hút thuốc, thì người kia sẽ xuất hiện bên cạnh cô, hung dữ cướp đi điếu thuốc của cô, tức giận khiển trách cô một trận, nhưng cuối cùng chỉ là của hi vọng mà thôi, từ đó về sau, người kia cũng không xuất hiện trước mặt cô nữa. . .

Tổng Tương Tư nghĩ tới đây, không nhịn được lắc đầu, ép buộc mình không suy nghĩ những chuyện vốn đã cố gắng quên đi, sau đó dùng sức hít một hơi, phun ra một làn khói lượn lờ, đôi mắt xinh đẹp nhìn xuyên qua, thấy Lục Cẩm Niên đứng bên cạnh, nhìn chăm chăm vào sự trống rỗng trước mặt, hình như đang ngăn người.

Tổng Tương Tư hơi nhăn trán, phả tro tàn thuốc lá, khàn khàn giọng hỏi: “Thế nào? Tâm trạng không vui?”

Sau đó Tổng Tương Tư lại không chút lưu tình tiết lộ sự thật: “Bởi vì muốn tốt cho Kiều An Hảo sao?”

Đúng vậy, bởi vì muốn tốt cho Kiều An Hảo. . .

Chẳng bao lâu sau, lúc mình khổ sở, thương cảm, không vui, cũng đành lú không rõ ràng đến ba chữ “Kiều An Hảo” này chứ?

Cổ họng Lục Cẩm Niên như bị thứ gì chặn lại, không muốn nói gì, định dùng sức hít một hơi thuốc, sau đó thò ơ chuyển đề tài: “Sinh nhật người bạn tôi nay là người cô thích?”

“Ha ha . . .” Tổng Tương Tư giống như nghe được chuyện gì buồn cười vậy, trong lúc bất chợt nở nụ cười trong trẻo, cười đến nước mắt chảy ra ngoài, sau đó nhìn Lục Cẩm Niên, hết sức nghiêm túc nói: “Là người đã chết.”

Trong lòng của cô có một ngôi mộ, chôn cất một người.

Nhìn có vẻ là người rất vô tình, nhưng có lẽ đáy lòng cũng cất giấu một chuyện xưa đầy thương tâm.

Người đàn ông không có tính tò mò như phụ nữ, cho nên Lục Cẩm Niên im lặng không tiếp tục hỏi.

Tổng Tương Tư cũng không nói chuyện, hai người cứ im lặng hút thuốc như vậy, một điếu lại một điếu, đang hút đến điếu thứ mấy không nhớ rõ, Tổng Tương Tư bất chợt thấp giọng mở miệng: “Thật ra thì scandal của tôi và Niên Quan Vu là thật, thật sự xuất thân của tôi là người hầu rượu.”

Lục Cẩm Niên sửng sốt, mới nhớ tới lúc Tổng Tương Tư nổi tiếng, có tin đồn nói rằng cô là người đứng đầu băng hộp đêm ở Bắc Kinh.

Nhưng trời sinh Tổng Tương Tư giỏi diễn xuất, kỹ năng diễn xuất càng ngày càng giỏi, sau cùng, những scandal kia đều bị hào quang của cô che giấu.

Tổng Tương Tư lại gần Lục Cẩm Niên, nói điều gì đó có vẻ như là một chuyện xấu xa, tiếp tục nhỏ giọng mở miệng nói: “Chẳng qua, tôi chỉ bán cho một người, năm vạn đồng. . .”

Vừa nói Tổng Tương Tư nhìn về phía Lục Cẩm Niên giơ tay lên, ra dấu ‘Năm’, giống như tự giễu cười nói: “Bán bảy năm, không biết có bao nhiêu tiền đúng không?”

Tổng Tương Tư nói xong, dập tắt điều thuốc trong tay, trong nháy mắt giống như không có chuyện gì xảy ra, nhún vai một cái: “Không còn sớm nữa, tôi phải về nhà, bái bai Lục ảnh đế!”

Sau đó cũng không chờ Lục Cẩm Niên phản ứng, dứt khoát xoay người, giẫm lên giày cao gót rời đi.

Từ lúc Tổng Tương Tư rời đi, trong văn phòng hoàn toàn yên lặng như tờ, Lục Cẩm Niên đứng tại chỗ, cho đến lúc tiếng đồng hồ báo nửa đêm truyền đến, anh mới đi đến trước cửa sổ, nhìn ánh đèn bên ngoài, nghĩ, biết sinh nhật của mình đã kết thúc.

Tầm mắt anh nhìn chằm chằm phương xa, dần dần có hơi lơ lửng, nhìn xuyên qua bóng đêm mập mờ của thành phố, giống như anh thấy được năm năm trước, anh vĩnh viễn cũng không thể quên được đêm hôm đó.

295. Chương 296: Nhìn Cho Rõ Xem Tôi Là Ai(6)

Đó là lúc Kiều An Hảo đi Hàng Châu, một buổi tối sau hai tháng ở chung một căn phòng với anh.

Chính một đêm kia, quan hệ vốn gần gũi của anh và cô, càng lúc càng xa, xa tới mức, gần như không còn cùng nhau xuất hiện.

Cho đến ngày nay, sự việc trôi qua đã hơn hai năm rồi, mỗi lần nằm mơ vào ban đêm, anh đều nhớ tới một đêm kia, rồi từ trong mơ đau lòng mà tỉnh lại.

Đêm đó là buổi lễ trao giải thưởng điện ảnh mỗi năm một lần, lúc đó anh dựa vào bộ điện ảnh đại giang nam bắt “hoài niệm khuôn mặt”, đạt được giải thưởng nam hai xuất sắc nhất, đó là khởi đầu cho sự nghiệp của anh đi đến đỉnh rực rỡ cao nhất, đêm đó cũng là sinh nhật mười hai tuổi của Kiều An Hảo.

Sinh nhật năm vừa rồi của Kiều An Hảo, cho dù có nhiều việc anh cũng đều sẽ tới Bắc Kinh chúc mừng sinh nhật cô.

Nếu anh có thể lựa chọn, kỳ thật năm đó anh cũng nghĩ muốn tới Bắc Kinh chúc mừng sinh nhật cô.

Nhưng mà anh phải tới Thượng Hải tham gia lễ trao giải thưởng, bởi vì sự kiện kia liên quan đến sự nghiệp diễn xuất tương lai của anh, nếu anh lấy được cúp của nam hai xuất sắc nhất, thì từ nay về sau sự nghiệp của anh sẽ vô cùng thành công.

Cố gắng suốt bốn năm, anh là chỉ vì một ngày này, vì để cho bản thân trở nên có năng lực, có thể khiến cho cô có toàn bộ mọi thứ tốt nhất trên thế giới.

Cho nên sau khi cân nhắc, anh từ khách sạn đi Thượng Hải.

Chỉ là trước khi lên máy bay, anh sắp xếp trợ lý của mình đi Bắc Kinh, đặc biệt đưa hai món quà cho Kiều An Hảo, một món là bánh sinh nhật Thiên Nga Đen mà cô thích hàng năm, một món là một bó hoa tươi mà anh nhờ người mua từ nước Pháp về, trên bó hoa còn kèm theo một tấm thiệp, mặt trên có một câu do chính tay anh viết: “Cẩm Niên của em, giữ gìn sức khỏe.”

Đêm đó ban đầu anh quá vui mừng, bởi vì anh thật sự nhận được giải thưởng nam hai xuất sắc nhất, trước hàng vạn ánh mắt nhìn anh, cầm cái cúp thủy tinh kia, đối mặt với nhiệt huyết vỗ tay của truyền thông cùng với đồng nghiệp, trong khoảnh khắc đó anh rất kích động, cũng rất cảm động.

Buổi lễ trao giải kết thúc vào lúc tám giờ, còn bốn giờ nữa là tới sinh nhật của Kiều An Hảo, anh không có tham gia tiệc tối diễn ra sau đó, đêm đó ôm cúp,

ngay cả lễ phục trên người cũng chưa đổi, trực tiếp lên máy bay, trở về Bắc Kinh.

Máy bay đến sân bay quốc tế Bắc Kinh, đã là mười giờ rưỡi, bởi vì hấn về kịp, cho nên không có báo cho trợ lý nói mình tới Bắc Kinh, khi vừa xuống máy bay, anh vì muốn nắm bắt chắc thời gian, trực tiếp ngăn cản một chiếc taxi, đi tới nhà cũ của Kiều gia.

Lúc taxi từ sân bay ra đường cao tốc, đột nhiên mưa phùn nổi lên ở Bắc Kinh, anh ngồi ở ghế sau, nhìn những hạt mưa mờ ảo ở cửa kính xe, nghĩ tới mình với Kiều An Hảo lần đầu tiên gặp mặt cũng là ở dưới mưa, trong lòng mặc danh kỳ diệu trở nên mềm mại, cùng một tia hồi hộp không nói lên lời.

Anh nghĩ tới bản thân có thể thổ lộ với Kiều An Hảo, tim của anh càng lúc đập càng nhanh, thậm chí bàn tay đang cầm cúp cũng đã đầy mồ hôi.

Lúc mười một giờ mười năm, xe tới trước cửa nhà cũ của Kiều Gia, anh trả tiền rồi xuống xe.

Sinh nhật của Kiều An Hảo đã kết thúc, biệt thự Kiều gia thật yên tĩnh, chỉ có cửa lớn là còn mở, bảo vệ cửa không biết đã đi đâu.

Anh đợi taxi rời khỏi, sau đó hít một hơi thật sâu, đi về phía cửa lớn của biệt thự, vừa đi, đáy lòng lại sắp xếp lại ngôn từ, chỉ là người còn chưa đi đến cửa Kiều gia, liền dừng lại bước chân, tầm mắt nhìn vào bên trong thùng rác.

296. Chương 297: Nhìn Rõ Xem Tôi Là Ai(7)

Editor: Xiu Xiu

Người Kiều gia dọn dẹp vệ sinh, trong thùng rác chất đầy đủ loại hộp, vỏ chai rượu, hạt dưa và vỏ trái cây, bên cạnh những đồ đã bỏ đi đó, bên nhọn nhắm ngay vào trong tầm mắt của anh, một bó hoa tươi chưa từng mở ra và một chiếc bánh ngọt của Hắc Thiên Nga, đại khái là bị ném ra, nhìn bên trong hộp bánh ngọt, còn thấy chiếc bánh vì bị ném mà biến hình, những bông hoa kiêu diễm mà buổi sáng anh mua, lại bị dẫm nát, thiếp vàng bị xé thành hai nửa, chặt vật không chịu được.

Trong tích tắc đó, anh giống như bị điểm huyết, đứng nguyên một chỗ, không thể động đậy được, đáy lòng vui sướng và mềm mại khi nghĩ đến những điều tốt đẹp, bị đánh tan thành mây khói, giống như bị người khác hung hăng tát một cái.

Anh đứng tại chỗ rất lâu, mới cất bước tiến lên, ngồi xổm xuống, nhặt bó hoa kia lên.

Bó hoa đó đối với Kiều An Hảo mà nói không đáng giá gì, nhưng hiện giờ nó đối với anh không chỉ có tiền bạc, mà còn là thù lao của vài tập tiếp theo.

Mưa bụi mù mịt, anh muốn đem những bông hoa này sửa lại thật đẹp, nhưng vô dụng, những bông hoa này bị dẫm lên quá ngoan độc, đã bị thối nát hết cả, ngón tay của anh khẽ đụng, cánh hoa liền rơi xuống đất, sau cùng trong tay anh, chỉ còn một bó hoa thân cành lụi bại.

Đầu ngón tay của anh run rẩy, mới nhặt lên hai nửa tấm thiệp, hợp lại cùng một chỗ, anh viết một câu kia: “Lục Căn Niên có em, mới mạnh khỏe”, có thể lạc vào rèm mắt, bởi vì mưa cọ rửa, mực hơi bị nhuộm vàng.

Anh cũng không biết mình ngồi ở đó ngây ngốc bao lâu, đột nhiên phía sau có tiếng xe truyền đến, sau đó cửa mở ra, tiếng bước chân vang lên: “Thật xấu hổ, đã quấy rầy.”

Anh thu lại cảm xúc, thông thả đứng lên, trong tay vẫn cầm bó hoa trụi lủi kia, xoay người, nhìn thấy người đến là quản gia của Hứa gia.

Từ đầu đến cuối quản gia cũng không chờ anh nói chuyện, chỉ tay vào một thân ảnh ở xa: “Phiền cậu đi theo tôi, bà chủ muốn gặp cậu.”

Anh tự nhiên biết được bà chủ trong miệng của quản gia, là Hàn Như Sơ, từ trước đến nay, bà ta đều ghét anh đến chết, thấy anh không có gì tốt, anh đứng tại chỗ, không hề động đậy.

Trái lại, quản gia cũng không gấp, lại nói tiếp một câu: “Bà chủ nói, có quan hệ đến chuyện của cô Kiều An Hảo.”

“Cô Kiều An Hảo”, bốn chữ này như là một sự uy hiếp, hung hăng đập vào người anh, anh buông rèm mắt xuống, đi lên xe.

Quản gia lái xe, dẫn anh đến một nơi gặp mặt kín đáo, đề phòng bị theo dõi.

Trong phòng không có ai, chỉ có một mình Hàn Như Sơ, bà ăn mặc rất hoa lệ, trước mặt là màn hình rộng lớn, anh chỉ cần liếc mắt đã nhận ra những người trong đó, Hứa Gia Mộc, Kiều An Hảo, Kiều An Hạ, Triệu Manh.

Quản gia chờ anh đi vào sau đó đóng cửa.

Trong phòng bây giờ có anh và Hàn Như Sơ, anh không nói chuyện hay chào hỏi gì với Hàn Như Sơ, Hàn Như Sơ cũng không ngại, tao nhã cười cười, nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái, trực tiếp quảng một câu: “Cậu thích Kiều Kiều.”

Lời của bà là khẳng định, một chút nghi ngờ cũng không có.

297. Chương 298: Nhìn Cho Rõ Xem Tôi Là Ai (8)

Editor : Meitu

Anh không lên tiếng.

Hàn Như Sơ cũng không hứng thú nghe anh nói, đưa mắt nhìn màn hình lớn trước mặt, rất ung dung tiếp tục mở miệng, nhưng mỗi một câu nói, đều sắc nhọn như dao.

“Chẳng qua tôi khuyên cậu nên từ bỏ đi, bởi vì tôi nghĩ, có thể cậu không biết, nhà họ Hứa và nhà họ Kiều đã sớm có hôn ước từ lâu.”

“Nói như vậy, có thể cậu chưa rõ, tôi sẽ nói đơn giản chút, Gia Mộc và Kiều Kiều có hôn ước, nói cách khác, Kiều Kiều là hôn thê của Gia Mộc, tương lai sẽ gả cho Gia Mộc, hơn nữa tôi nghĩ có chuyện cậu cũng không rõ, đó là bây giờ Kiều Kiều và Gia Mộc yêu nhau.”

“Vả lại, cậu là một đứa con riêng, làm sao có thể yêu Kiều Kiều?”

“Cậu đừng quên, Kiều Kiều là con gái nhà họ Kiều, dù cha mẹ của con bé qua đời, bây giờ chỉ là một cô nhi, cũng không thay đổi được chuyện nó là thiên kim danh môn, nó có tài sản và cổ phần Kiều thị, hoặc cả đời này cậu cũng không kiếm được!”

“Mà Gia Mộc chúng tôi lại khác, người nối nghiệp tương lai của nhà họ Hứa, với Kiều Kiều là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho.”

Lúc Hàn Như Sơ nói đến đây, Lục Cẩm Niên thấy màn hình lớn trước mặt, cảnh Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc đang hát một bài tình ca Tình yêu tại thành phố Hiroshima, màn ảnh lớn không tiếng động, anh không nghe được tiếng bọn họ hát, nhưng anh lại thấy hai người bọn họ sóng vai đứng chung một chỗ, giống như lời Hàn Như Sơ nói, một cặp trai tài gái sắc được ông trời tác hợp.

“Tôi nay tôi tìm cậu, nói cho cậu nhiều như vậy, là để cho cậu biết, không nên mơ mộng hão huyền với Kiều Kiều!”

“Tôi nghĩ mẹ cậu cũng nói với cậu, làm người phải biết ân nghĩa, cậu đừng quên, cậu còn sống được đến bây giờ, là con trai Gia Mộc của tôi hy sinh thân mình, cứu mạng của cậu nếu như không phải là con trai tôi, cậu đã sớm chết rồi!”

“Chẳng lẽ, cậu trả ơn cho ân nhân cứu mạng, chính là đoạt người nó yêu sao?”

Hàn Như Sơ nói một hơi xong, giống như không có việc gì, trực tiếp xoay người, đi về phía cửa phòng ra ngoài, lúc tới cửa, đột nhiên bà ta nhớ tới điều gì, dừng bước, chậm rãi quay đầu, nhìn ánh mắt của anh, mang theo mười phần chán ghét và khinh bỉ: “Những năm nay Gia Mộc đối với cậu như thế nào, trong lòng

cậu biết rõ ràng, hi vọng không như mẹ cậu đi làm người thứ ba, mà cậu cũng giống như mẹ cậu trở thành kẻ thứ ba!”

Lời Hàn Như Sơ vừa dứt, xoay người tránh ra, chỉ để lại tiếng giày cao gót lạnh lạnh càng lúc càng xa.

Đêm đó anh từ buổi họp mặt ra ngoài, hoàn toàn không có ký ức, anh chỉ nhớ rõ lúc anh phục hồi tinh thần lại, cả người đã đứng dưới trận mưa to, giống như một kẻ ngốc, trong tay còn đang nắm bó hoa bị vứt đi và cái thẻ bị xé làm hai, sau đó anh đã nhìn thấy Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc từ trong cuộc gặp mặt ra ngoài, dường như Kiều An Hảo uống rượu say, Hứa Gia Mộc cũng cô đơn.

Anh đứng ở rất xa dưới mưa, nhìn bóng lưng của bọn họ, nghĩ lại, tại sao Kiều An Hảo lại thi vào lớp một, tại sao Kiều An Hảo vốn muốn đi Hàng Châu lại ở lại Bắc Kinh, thì ra là, cô cũng vì Hứa Gia Mộc.

Đêm đó anh đứng dưới mưa hồi lâu, đầu óc trống rỗng, ngày hôm sau phát sốt, khóa phòng nhốt mình trong phòng khách sạn, cứ mơ mơ hồ hồ suốt bảy ngày bảy đêm mới hoàn toàn tỉnh lại.

298. Chương 299: Nhìn Cho Rõ Xem Tôi Là Ai(9)

Đêm đó anh đắm mưa thật lâu, đầu óc trống rỗng, ngày hôm sau thì sốt cao, khóa mình một người trong phòng của khách sạn, ngây dại bảy ngày bảy đêm mới tỉnh táo lại.

Điện thoại của anh có rất nhiều cuộc gọi nhờ, đa số là do truyền thông gọi tới, trong đó có một tin nhắn chúc mừng của Kiều An Hảo, chúc mừng anh đạt được giải thưởng điện ảnh nam hai suất sắc nhất.

Anh nhìn cái tin nhắn kia, anh nhắn tin trả lời theo bản năng, nhưng vừa đánh được hai chữ “Cảm ơn”, thì chuyện tình đêm sinh nhật của cô, lại như nước thủy triều tràn vào tâm trí của anh, ngón tay anh dừng lại hồi lâu, cuối cùng đem những chữ mình đánh, từng chữ từng chữ xóa đi, sau đó để điện thoại đi động xuống, đứng lên, đi đến cửa sổ của khách sạn, nhìn ánh mặt trời chiếu vào đô thị phồn hoa, đáy lòng tối đen.

Kỳ thật so sánh với những lời mà Hàn Như Sơ nói với anh, thì bị Kiều An Hảo vứt đi hoa tươi với bánh ngọt, càng làm cho anh đau lòng hơn.

Cho tới bây giờ, anh luôn nghĩ làm cho bản thân trở nên thật tốt, sau đó có thể yêu cô, nhưng lại không hề nghĩ tới, cô có yêu bản thân hay không.

Sau đó Kiều An Hảo đến Hàng Châu khoảng ba lần, cũng hẹn anh đi ăn cơm, lúc trước nhận được tin nhắn của cô thì mừng rỡ giống như từ trên trời giáng xuống, nhưng khi đó là sự dày vò đối với anh.

Tình yêu tuổi trẻ, chưa từng thổ lộ đã phải từ bỏ, anh tự nói với chính mình, như vậy coi như hết, không biết có phải do tình cảm tác động hay không, càng không thấy, càng nhớ nhung, thậm trí có một lần khi đang quay xong một bộ phim, lúc quay về khách sạn nghỉ ngơi, ở trên đường nhìn thấy một cô gái, mặc quần áo giống Kiều An Hảo, anh lại đứng tại chỗ ngây người, nhìn hồi lâu, tới tận khi trợ lý gọi chính mình vài tiếng, anh mới hoàn hồn, sau đó trong lòng trở nên buồn phiền vô cớ.

Hai tháng sau khi tốt nghiệp đại học, anh đi làm hoạt động ở Bắc Kinh, thế nhưng không hẹn mà gặp Hứa Gia Mộc.

Lúc nhàn rỗi, anh cùng với Hứa Gia Mộc đứng ở trên ban công hút thuốc, anh nhớ những lời Hàn Như Sơ nói với mình, nên thường lơ đãng lên tiếng hỏi: “Nghe nói, Kiều Gia và Hứa Gia chuẩn bị kết thành thông gia?”

Anh nhìn theo làn khói mà không khói run lên, hút mạnh một hơi thuốc so với Hứa Gia Mộc, sau một lúc, lại hỏi: “Đại Kiều hay tiểu Kiều?”

Với Hứa Gia Mộc mà nói, hôn nhân của anh là một cuộc giao dịch không có liên quan tới tình yêu, chỉ cần có thể mang lại lợi ích cho Hứa Gia, cưới ai đều không quan trọng...Khi đó, Hứa Gia Mộc biết chuyện đàm hỏi giữa Kiều gia và Hứa gia, nhưng còn chưa biết ai là người sẽ kết hôn với mình, lúc đó Hứa Gia Mộc

cũng không biết chuyện Lục Cẩm Niên để ý đến Kiều An Hảo, nếu là biết, anh khẳng định sẽ không trả lời như vậy, anh chỉ nghĩ Lục Cẩm Niên muốn hỏi trong hai người đó anh nghiêng về ai, cho nên đáp một câu: “Đương nhiên là Kiều Kiều rồi.”

Một đáp án rất đơn giản, chỉ như vậy khiến anh yêu biến thành không thể yêu.

Thật ra khi nghe đáp án đó, vẻ mặt anh đều cứng ngắc, có thể là do không đủ ánh sáng nên Hứa Gia Mộc không có phát hiện ra điều gì bất thường, còn vỗ vỗ bả vai anh, giải thích đã trễ giờ làm, nói bạn bè rất lâu không gặp hẹn lúc khác cùng nhau tụ tập.

Anh không biết phải nói gì với Hứa Gia Mộc, chỉ cứng ngắc gật đầu.

299. Chương 300: Nhìn Rõ Xem Tôi Là Ai (10)

Ngày hôm sau, lúc nhận được điện thoại của Hứa Gia Mộc, anh lơ mơ trong chốc lát, mới tỉnh lại.

Anh biết mình có khả năng gặp lại Kiều An Hảo, gặp lại lại không dám gặp, tâm tình mâu thuẫn như vậy lại thấy rối rắm thật lâu, cuối cùng lại giả thần giả quỷ như bình thường.

Hai tháng ngắn ngủi qua, kết thúc, anh lại cảm giác như đã qua mấy đời.

Thật ra một đêm kia, anh và cô đều không có nói chuyện gì với nhau, cô an vị ở bên cạnh Hứa Gia Mộc, anh sao có thể đối diện, anh uống rượu, uống đến say, người tựa vào sofa, lúc tâm trạng đang hỗn loạn, lại lơ mơ cảm giác được cô xuất hiện bên cạnh mình.

Thật ra lúc anh uống say, thường xuất hiện ảo giác như vậy, nhưng lần đó lại vô cùng chân thực, bởi vì anh có thể nghe thấy được hương vị đặc trưng trên người cô.

Hương vị như vậy, khiến anh say rượu, lại càng muốn trầm luân, thậm chí anh còn nghe được cô nói chuyện với anh, dường như đang nói người trong lòng cô là ai, sau đó lại nói gì về anh, ngắn gọn nhưng cũng hỗn loạn, đợi đến lúc tỉnh rượu thì cô đã không còn ở đó.

Có lẽ chính là vào lúc đó, hai người càng lúc càng cách xa, ban đầu hai ba tháng mới gặp nhau, càng về sau thì là hơn nửa năm, một năm, rồi về sau nữa thì dường như cơ hội chạm mặt cũng không có...

Lại sau đó, Hứa Gia Mộc gặp tai nạn xe cộ, khiến anh và cô một lần nữa gặp lại, thật ra anh cũng đã nghĩ đến việc mình nên lấy tâm trạng như thế nào đối diện với cô, ngay đêm tân hôn cô đã trực tiếp mở miệng nói với anh, anh không được can thiệp vào cuộc sống của cô, cũng không được làm ảnh hưởng đến cô, càng không cho bất kỳ ai biết được quan hệ của bọn họ. Giới hạn rõ ràng như vậy, anh làm sao có thể chống đỡ, cuối cùng chỉ có thể nói một câu “tốt nhất là cô nên nhớ kỹ lời mình nói”.

Thật ra lúc ấy, anh đã muốn bắt đầu rất không đạo đức gì, anh biết rõ mình chỉ là vật thay thế, nhưng lại cố tình để cho cô đến ở tại biệt thự của mình, thậm chí còn mang tất cả giường trong các phòng còn lại ra ngoài, nhưng anh lại một mực từ đầu đến cuối không hề chạm vào cô.

Một thời gian ngắn đó, anh không ngừng lừa mình dối người, tự nói với mình là anh không thích cô, bởi vì chỉ có như vậy, anh mới có thể làm bộ như không có chuyện gì, thì thoảng quay về biệt thự của mình một cách ngẫu nhiên, cùng cô gần gũi nằm trên một chiếc giường, đơn thuần tất cả chỉ là vì diễn trò mà thôi.

Anh vẫn nghĩ đến, anh và cô cứ như vậy đi, đợi khi Hứa Gia Mộc tỉnh lại, anh liền rút lui.

Nhưng rồi, một đêm đó, cô chủ động câu dẫn anh... Một đêm đó, anh tưởng mình lại mơ một giấc mộng xuân, phải biết rằng trước kia, mỗi lần cô ở gần anh, anh đều đã phản ứng mãnh liệt như thế nào, thậm chí còn có một lần, anh để cô lên giường.

Ngày hôm sau tỉnh lại, anh mới biết được, đây không phải là mộng, đây là thực.

Trong nháy mắt, ngực anh hiện qua vô vàn cảm xúc, ngay lập tức đi theo cô vào trong toilet, chất vấn cô.

Thật ra khi đó, anh biết đây là lần đầu tiên của cô, đáy lòng có một chút chờ mong, nhưng cuối cùng lại đổi lấy một câu của cô, cô muốn làm nữ chính của Khuynh thành thời gian.

Thật ra lúc anh bước vào giới giải trí, từ trong miệng Kiều An Hạ đã nghe được, cô vốn là muốn tham gia diễn xuất để vui đùa mà thôi.

Cô muốn làm nữ chính, có thể tìm Hứa gia và Kiều gia đầu tư, không đáng để dùng cái thân quý như vậy, đổi lấy một vai nữ chính, quả thực là không hợp lý.

Mặc kệ ban đầu rốt cuộc bởi vì nguyên nhân gì mà cô lên giường với anh, nhưng trong lòng anh rất rõ ràng, khẳng định không phải bởi vì yêu anh.

300. Chương 301: Nhà Họ Hứa Không Có Phản Ứng(1)

Mặc kệ ban đầu rốt cuộc bởi vì nguyên nhân gì mà cô lên giường với anh, nhưng trong lòng anh rất rõ ràng, khẳng định không phải bởi vì yêu anh.

Có lẽ một đêm kia cô uống nhiều nên coi anh thành thể thân của Hứa Gia Mộc, cũng có lẽ là do say rượu nên loạn tính, dù sao sự tình cũng đã phát sinh, nước đổ khó hốt, ngày hôm sau tỉnh lại, có khả năng là tùy ý lấy đại một cái cổ qua loa để nói với anh.

Thật ra trong lòng anh rõ ràng, giao dịch kia khẳng định không phải là ý của cô, nhưng anh cố tình thôi miên bản thân khiến nó thành sự thực, cùng cô dây dưa không dứt, sau đó còn tự an ủi mình, không phải anh phản bội em trai mình – Hứa Gia Mộc, mà là Kiều An Hảo câu dẫn anh trước.

Thật sự là tâm tư của anh không tinh khiết, thật sự rất xấu xa, nhưng anh không có cách nào, anh chỉ có thể nắm lấy nhược điểm kia, một lần lại một lần cùng cô phát sinh chuyện.

Sau đó, quan hệ của anh và Kiều An Hảo lại có chuyển biến tốt đẹp, anh cẩn thận che chở, về sau, anh cho là tự nhiên phát triển như vậy, bọn họ sẽ yêu nhau.

Nhưng cầm được trên tay cây bút ghi âm của Kiều An Hạ, lúc ở bữa tiệc sinh nhật, cô lại chăm chú nhìn vào khuôn mặt mà anh đang hóa trang thành “Hứa Gia Mộc”.

Vốn dĩ, anh có một hồi suy nghĩ kỳ lạ.

Anh luôn như vậy, biết rất rõ ràng ý nghĩ của mình thật kỳ lạ, nhưng lại không khống chế được...

Lục Cẩm Niên nghĩ đến đây, cảm giác được sâu trong ngực trái, nổi lên một tầng đau đớn bén nhọn, anh nhin không được giơ tay lên, nhẹ nhàng đè lại lồng ngực, sau đó nắm chặt tay lại, đứng trước cửa sổ trong chốc lát, sau đó mới chuyển động bước chân, đi trở về trước bàn làm việc, ở gần kéo đầu tiên, lấy ra hai mảnh giấy đã nát vụn, hợp lại cùng một chỗ, trên đó có mấy chữ ố vàng, nhưng vẫn có thể đọc ra: Lục Cẩm niên, mạnh khỏe.

-

Má Trần không ở đây, biệt thự tối đen như mực, ngày cả đèn ngoài cửa cũng không bật lên.

Kiều An Hảo mở đèn, nhìn thoáng qua phòng khách trống rỗng ở tầng một, sau đó kéo lê thân thể mệt mỏi lên tầng hai, đẩy cửa phòng ngủ ra, cô liếc mắt nhìn vách tường đối diện một cái, dùng đủ mọi ngón nắn màu sắc, xếp thành chữ sinh nhật vui vẻ, cả người liền cứng ngắc đứng ở cửa.

Cho tới bây giờ, cô lại đau đớn nhớ rõ, chính mình nghiêm túc ngồi bố trí phòng này lại như thế nào, thậm chí trong đầu còn không ngừng ảo tưởng đến lúc Lục Cẩm Niên nhìn thấy, sẽ là cảm giác như thế nào.

Cô làm cho anh bất ngờ, nhưng chính cô còn cảm thấy hưng phấn hơn rất nhiều.

Kiều An Hảo cũng vẫn ngơ ngác đứng hồi lâu mới đi vào phòng ngủ, cô đánh giá một lượt những hàng nệm kia, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở vài ngón nệm mà mình đặt ra đến tận ban công, cả người giống như mất hết sức lực, chậm rãi ngồi xồm xuống, sau đó ôm lấy đầu gối, chôn đầu ở đó.

Cô có gốc cũng biết, lúc ở trên xe, anh đã phát tiết hết tức giận với cô.

Nhưng cô nghĩ thế nào cũng đều không thể rõ ràng, mình đã làm gì chọc đến anh, khiến cho anh tức giận như vậy.

Kiều An Hảo càng nghĩ càng cảm thấy oan ức, về sau, bả vai của cô cũng bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy, cổ sức không để lộ ra âm thanh nước nở nghẹn ngào.

301. Chương 302: Nhà Họ Hứa Không Có Phản Ứng(2)

Qua hồi lâu, Kiều An Hảo mới ngẩng đầu đang chôn ở đầu gối lên, nước mắt đã đầm đìa, hai hốc mắt còn hơi hồng hồng, bởi vì ngồi lâu, lúc cô đứng lên, chân bị tê rần, cả người lại ngã ngồi trên sàn nhà.

Kiều An Hảo cắn môi, nhìn thoáng qua thời gian trên đồng hồ treo tường, đã là mười hai giờ, sinh nhật của anh đã qua rồi.

Kiều An Hảo kinh ngạc đứng tại chỗ trong chốc lát, mới rũ mắt xuống, đi ra khỏi phòng ngủ.

Biệt thự trống trải, chỉ có một mình cô, chỉ nghe được tiếng bước chân của cô, Kiều An Hảo cô đơn không nói nên lời.

Cô đi xách cái thùng giấy về phòng ngủ, sau đó quỳ gối trên sàn nhà, đem từng ngọn nến nhặt bỏ vào trong thùng, sau đó lại ôm xuống lầu, bỏ vào phòng chứa đồ.

Lúc trở lại phòng ngủ, Kiều An Hảo cầm một thanh sắt bén nhọn, hướng về phía quả bóng bay ở trong phòng, đâm một cái, quả bóng bị vỡ, cô không hề kinh động, vẻ mặt rất an tĩnh, ngón tay còn chậm rãi gỡ những mảnh bị dính trên tường xuống, nhét vào túi rác.

Thu dọn xong phòng ngủ, Kiều An Hảo liền xách túi rác xuống lầu, chuẩn bị ném ra khỏi cửa, lại nghĩ đến bánh ngọt trong tủ lạnh, sau đó tạm dừng một giây, bước về phía nhà ăn, mở tủ lạnh ra, đem bánh ngọt ra ngoài, hai bàn tay nắm chặt lại, giây tiếp theo liền đem tất cả bánh ngọt bỏ vào trong túi rác, sau đó trực tiếp ra khỏi phòng, ném vào thùng rác công cộng.

Đợi cho Kiều An Hảo làm xong hết thấy đã là 1 giờ sáng, cô tháo trang sức xuống rồi đi tắm rửa, sau đó lên giường.

Không phải là cô không biết thời gian này, mỗi đêm Lục Cẩm Niên trở về đều có nguyên nhân, cô cảm giác được như là thiếu thứ gì đó, lăn qua lộn lại, thế nào cũng không ngủ được, sau lại thật vất vả để đi vào giấc, kết quả chốc lát lại đột nhiên tỉnh lại, nhìn thoáng

qua bên ngoài cửa sổ, trời đã hơi ửng sáng, bên kia giường vẫn đang trống rỗng, Lục Cẩm Niên vẫn chưa trở về.

Kiều An Hảo lấy chăn ra, ngồi dậy trong chốc lát, nghe được dưới lầu truyền đến âm thanh mở cửa, cô theo bản năng xốc chăn lên rồi nhảy xuống giường, nhanh chân chạy ra khỏi phòng ngủ, vừa mới đi tới cầu thang đã nhìn thấy bóng dáng của má Trần mang theo túi lớn túi nhỏ đi vào nhà bếp.

Trong lòng cô dâng lên từng hồi mất mát, đứng tại chỗ trong chốc lát, mới xoay người trở về phòng ngủ, cô không có nửa điểm buồn ngủ, đơn giản là đi rửa mặt một chút, nghĩ đến hôm nay phải quay trở về đoàn làm phim, vì thế liền gọi điện cho Triệu Manh, nhắc cô đến sớm đón mình.

-

Lục Cẩm Niên đã một đêm chưa ngủ, mãi cho đến 7 giờ sáng, nghe thấy tiếng nói chuyện bên ngoài văn phòng truyền đến, mới hoàn hồn lại, sau đó đi vào trong phòng nghỉ tắm giặt, thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Lúc chín giờ, mở một cuộc họp, lúc kết thúc, là mười giờ.

Hôm nay phải đến đoàn làm phim, tối hôm qua để xe lại cho Kiều An Hảo, xe khác thì đang để ở Nghi Song và Cẩm Tú Viên, cho nên lát nữa, Lục Cẩm Niên trực tiếp bảo trợ lý lái xe riêng đưa anh về Cẩm Tú Viên.

Tuy rằng Kiều An Hảo nói Triệu Manh đến sớm một chút để đón cô quay về đoàn làm phim, nhưng lúc Triệu Manh đến thì đã không còn sớm, đã là gần 11 giờ.

302. Chương 303: Nhà Họ Hứa Không Có Phản Ứng (3)

Editor: Xiu Xiu

Tuy rằng Kiều An Hảo nói Triệu Manh đến sớm một chút để đón cô quay về đoàn làm phim, nhưng lúc Triệu Manh đến thì đã không còn sớm, đã là gần 11 giờ.

Triệu Manh không đem xe tiến vào, mà đậu ở ngoài cửa biệt thự.

Kiều An Hảo và má Trần, cùng cầm đồ đi ra, lúc này Triệu Manh đã quay đầu xe lại, đứng ở phía bên đường.

Kiều An Hảo vừa mới chuẩn bị qua đường, một chiếc Mercedes đã dừng ở cửa chính của biệt thự, cô vội vàng dừng bước, chuẩn bị đi vòng qua xe, lại thấy cửa xe bị đẩy ra, trợ lý của Lục Cẩm niên xuống từ chỗ ghế phụ rồi đi lùi lại hai bước, mở cửa xe phía sau ra.

Lục Cẩm Niên xuống xe, đi lên hai bước, đã thấy Kiều An Hảo đứng ở cửa, liền dừng lại.

Hai người đứng cách nhau một khoảng, ai cũng không mở miệng nói chuyện trước.

Trợ lý không chú ý đến tình huống phía sau, xoay người, phân phó với lái xe, mới thấy Lục Cẩm Niên đứng tại chỗ không hề động đậy, không nhận được liền hỏi một câu: “Lục tổng?”

Sau đó đi lên phía trước hai bước, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đứng trước mặt Kiều An Hảo, liền cung kính chào một tiếng: “Cô Kiều.”

Kiều An Hảo hoàn hồn, gạt đầu với trợ lý, không nhìn Lục Cẩm Niên, chỉ hơi dùng sức nắm chặt túi trong tay, sau đó đi sang một bên, vòng qua Lục Cẩm Niên, băng qua đường.

Kiều An Hảo đi có chút gấp gáp, không hề chú ý đến xe của Lục Cẩm Niên đã khởi động, suýt nữa bị và vào, cũng may Lục Cẩm Niên phản ứng đúng lúc, mạnh mẽ kéo lấy cánh tay của Kiều An Hảo, cả người cô lùi lại mấy bước, sau đó, xe liền đi qua trước mắt cô.

Trợ lý bị hoảng sợ, sắc mặt có chút tái nhợt hỏi Kiều An Hảo: “Cô Kiều, cô không có việc gì chứ?”

P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 50 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Kiều An Hảo miễn cưỡng ổn định lại tinh thần, lắc đầu nhìn trợ lý, sau đó mới phát giác cánh tay của mình vẫn còn bị Lục Cẩm Niên nắm lấy, lòng bàn tay anh khô ráo ấm áp.

Thân thể cô hơi cứng ngắc một chút, ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên, anh cũng cúi đầu, đôi mắt đen thâm thúy nhìn cô, cô theo bản năng rũ mi mắt xuống, do dự một chút, liền giã giữa cánh tay, sau đó không nói gì cúi thấp đầu, đi qua đường.

Tay Lục Cẩm Niên cứng ngắc giữa không trung, anh vẫn duy trì tư thế như đang nắm lấy cái gì, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm bóng hình của cô.

Kiều An Hảo mở cửa xe, Triệu Manh đang nói chuyện điện thoại, thấy cô đi vào, liền cúp điện thoại, sau đó khởi động xe, giẫm chân ga, rời đi.

Xe rẽ ngay ở phía trước một đoạn, hoàn toàn không nhìn thấy Lục Cẩm Niên vẫn đang đứng tại chỗ ngăn người.

Trợ lý đã theo Lục Cẩm Niên nhiều năm, linh cảm được có gì đó không đúng, thức thời đứng cách xa anh vài bước, trầm mặc giả vờ câm điếc.

Qua hồi lâu, ánh mắt của anh mới nhẹ nhàng chớp chớp, tầm mắt được thu hồi lại, sau đó buông cánh tay xuống, sắc mặt bình tĩnh quay đầu, không nói gì bước đi vào trong biệt thự.

Trợ lý chờ Lục Cẩm Niên đi được một đoạn, mới chuyển động bước chân, đã có nhiều kinh nghiệm từ lúc theo anh, ví dụ như lúc này thoát nhìn anh có vẻ bình tĩnh nhưng thực ra tâm tình của anh đang rất tệ.

303. Chương 304: Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng(4)

Editor: Xiu Xiu

Trợ lý cũng không đi theo Lục Cẩm Niên vào trong nhà, chỉ cầm chìa khóa mở cửa xe, ngồi trước vào ghế lái.

Má Trần vừa mới tiễn Kiều An Hảo đi, đang chuẩn bị ngồi xuống ăn cơm, kết quả lại nghe thấy cửa bị người khác đẩy ra, tưởng Kiều An Hảo quên đồ gì nên trở lại, vội vàng đặt bát đĩa xuống, đi ra: “Qúa...”

Má Trần vừa mới hô một chữ, lại nhìn thấy Lục Cẩm Niên đứng ở cửa thay giày, vì thế vội vàng sửa lại, giọng điệu không hề tùy ý như vừa rồi: “Cậu chủ, cậu đã trở lại.”

Lục Cẩm Niên không nhìn má Trần, cũng không nói chuyện, thậm chí trong đầu đã chẳng muốn làm gì.

Má Trần sớm đã quen với tính tình lạnh lùng của Lục Cẩm Niên, tiếp tục cười hỏi: “Cậu Lục có ăn cơm trưa không? Có muốn ăn chút gì đó không?”

Nhìn thấy anh vẫn như cũ không hề phản ứng lại, vì thế biểu cảm trên mặt có chút xấu hổ, sau đó nói một câu: “Cô chủ vừa mới rời đi.”

“Tôi biết.” Lúc anh nghe thấy câu đó lại mở miệng đáp lại.

Má Trần nhìn thấy Lục Cẩm Niên nói chuyện, lại nói nhiều hơn: “Cậu Lục, tối hôm qua chắc được đón sinh nhật rất vui vẻ chứ?”

Nhắc đến tối hôm qua, sắc mặt anh liền thay đổi vô cùng u ám, đáy mắt anh lóe lên một tia lạnh lẽo, liền bước đi thật nhanh về phía cầu thang.

Má Trần từ đầu đến cuối đều không chú ý tới cảm xúc của anh, tiếp tục đứng tại chỗ lảm nhảm nói: “Cô chủ muốn cho cậu chủ một sự bất ngờ, đã chuẩn bị cả một buổi chiều.”

Bất ngờ, bất ngờ cái gì?

Lục Cẩm Niên giống như bị điểm huyệt, mạnh mẽ dừng lại ở cầu thang.

“Cô chủ đã tự mình mua rất nhiều đồ làm bánh ngọt, làm cho cậu một cái bánh ngọt, cô chủ nói, đó là lần đầu tiên cô làm bánh ngọt, vất vả mãi cuối cùng cũng thành công, kết quả tôi thấy cô chủ rất có năng khiếu, một lần đã thành công rồi.”

“Cô chủ còn thấp nển khắp phòng, còn xếp nển thành một dòng chữ...”

Má Trần còn chưa nói xong, Lục Cẩm Niên đã đi bước lớn lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, lại phát hiện trong phòng giống hệt như bình thường, bức họa trên vách tường, cây trồng ngoài ban công đều không có gì khác, tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt, hoàn toàn không có những thứ giống như má Trần vừa nói.

Lục Cẩm Niên chỉ đứng trong phòng ngủ không quá mười giây, sau đó xoay người lại đi xuống lầu, thẳng vào trong nhà bếp.

Má Trần cũng lập tức theo vào: “Cậu Lục, nhà bếp này chỉ có tôi nên vào thôi, cậu muốn làm gì, tôi sẽ làm cho cậu.”

Lục Cẩm Niên không nói chuyện, chỉ quét một vòng quanh nhà bếp, quả nhiên giống như lời má Trần nói, anh thật sự thấy có một chiếc lò nướng mới tinh, sau đó anh lần lượt kéo những ngăn kéo trong tủ bếp, sau đó lại xem tủ chứa đồ, thấy được một ít nguyên liệu làm bánh ngọt.

Lục Cẩm Niên cảm thấy vết hằn của mình như bị thứ gì đó hung hăng bóp chặt lại, có chút khó chịu, lại có chút kích động không nói thành lời.

Anh mạnh mẽ đóng lại ngăn tủ, sau đó bước ra khỏi nhà bếp.

Trợ lý nhìn thấy anh xuất hiện, lập tức xuống xe, mở cửa sau xe ra.

Kết quả Lục Cẩm Niên lại không để ý đến, trực tiếp đi ra ngoài biệt thự.

Trợ lý nghi ngờ nhìn theo hướng anh vừa đi, lại thấy vẻ mặt má Trần cũng hết như mình, sau đó liền đuổi theo anh.

Kết quả vừa mới đi tới cửa, trợ lý đã nhìn thấy Lục Cẩm Niên đang tìm kiếm thứ gì đó trong thùng rác.

304. Chương 305: Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng(5)

Editor: Xiu Xiu

Kết quả vừa mới đi tới cửa, trợ lý đã nhìn thấy Lục Cẩm Niên đang tìm kiếm thứ gì đó trong thùng rác.

Đồ bỏ đi của Cẩm Tú Viên, mỗi ngày đều có người đứng giờ đến lấy, nhưng hiện tại là mùa hè, thùng rác bốc mùi rất khó chịu.

Trợ lý sửng sốt mất một giây, nhanh chóng đi lên phía trước, bịt mũi, mở miệng nói: “Lục tổng, nơi này bẩn như vậy, anh muốn tìm thứ gì? Để tôi kêu người khác đến tìm?”

Lục Cẩm Niên dường như không hề nghe thấy trợ lý nói gì, không nói gì chỉ chuyên chú tìm kiếm, trong thùng rác, sau đó đáy mắt liền sáng lên, từ bên trong lôi ra một túi rác màu đen.

Trợ lý vội vàng lui về phía sau một bước, thấy Lục Cẩm Niên mở túi rác ra, người giống như mất hồn, ở cạnh thùng rác không hề nhúc nhích, ánh mắt nhìn chằm chằm bên trong.

Bánh ngọt đã thối nát nhìn không ra được hình dáng gì, bơ dính hết lên toàn bộ túi rác, còn tản ra một chút vị sữa tươi.

Trong nháy mắt, Lục Cẩm Niên rất kinh ngạc, cảm thấy như có một đôi tay nắm lấy trái tim anh, cảm giác nhói nhói ngay lập tức lan ra khắp cả người, ngón tay cầm lấy túi rác bắt đầu phát run.

Trợ lý không biết Lục Cẩm Niên đang nhìn cái gì, chỉ thấy vẻ mặt của anh rất không đúng, đứng bên cạnh cũng không dám thở mạnh một phen.

Lục Cẩm Niên vẫn duy trì tư thế cứng ngắc ban đầu khi mở túi rác ra, đứng đó rất lâu, hơi hơi nháy mắt, sau đó tiếp tục nhìn chằm chằm những thức ăn thừa trong túi rác kia, như là muốn nhìn ra được hình dạng lúc đầu của chiếc bánh ngọt, mất chừng mười giây đồng hồ, anh mới lại chớp chớp mắt, sau đó cầm túi rác trong tay, chậm rãi thả lại thùng rác, không coi ai ra gì tiếp tục bước chân, đi vào trong sân.

Má Trần nhìn thấy Lục Cẩm Niên đi vào, lên tiếng hô một câu: “Cậu Lục”, Lục Cẩm Niên giống như không nghe thấy gì, tiếp tục đi thẳng lên lầu, sau đó đi vào trong phòng ngủ chính đóng cửa lại, cả người dựa vào cánh cửa, anh hơi ngửa đầu, nhìn đèn thủy tinh trong phòng, vẻ mặt trầm tĩnh hơi mơ màng.

Vốn dĩ, những điều má Trần nói đều là sự thật. Tối hôm qua cô vậy mà ở nhà, chuẩn bị cho anh một sự bất ngờ.

Má Trần còn nói, đây là lần đầu tiên cô làm bánh sinh nhật.

Chỉ cần hôm qua anh về nhà, những thứ đó đều là của anh, tại sao anh lại không về? Tại sao anh lại không trở về?

Nghĩ tới đây, trong mắt anh vô cùng chua xót, yết hầu khó khăn lên xuống, anh vươn tay, bưng lấy mặt mình, trong cổ họng phát ra âm thanh không rõ ràng, mang theo vài phần nghẹn ngào: “Lục Cẩm Niên, tại sao mày lại không trở về?”

-

Lúc Lục Cẩm Niên đi xuống lầu, đã khôi phục lại cao ngạo và lạnh nhạt lúc đầu, anh tắm rửa, thay một bộ quần áo sạch sẽ, không nói gì lên xe rời đi.

Dọc đường đi, Lục Cẩm Niên vẫn duy trì tư thế lúc vừa mới lên xe, không có thay đổi gì, ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, như hơi ngẩn người, hoặc như đang suy nghĩ điều gì.

Không khí bên trong xe, có một loại áp lực không nói nên lời.

Trợ lý không dám thở mạnh, chỉ nhìn chằm chằm về phía trước, nhanh nhẹn điều khiển xe, hướng về phía studio.

-

Kiều An Hảo không ăn cơm trưa ở Cẩm Tú Viên, cùng Triệu Manh đến chỗ đoàn làm phim, liền đến luôn nhà ăn.

Tối hôm qua ngủ không ngon, tâm tình cũng không tốt, cho nên tinh thần hơi kém cỏi, Kiều An Hảo cầm chén đĩa, tùy ý chọn một ít thức ăn rồi tìm một chỗ ngồi xuống.

305. Chương 306: Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng(6)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hảo rõ ràng cảm giác được bụng mình hơi đói, nhưng lại không quá muốn ăn, động tác ăn cơm kì kèo mè nheo.

Triệu Manh bưng tới trong mâm, các món ăn chất đầy, hai bát nhỏ màu trắng.

Triệu Manh ngồi xuống, đem một bát nhỏ đặt trước mặt Kiều An Hảo: “Kiều Kiều, món thịt xào khô này vừa mới làm xong, lấy cho cậu một phần đó.”

“Cảm ơn” Kiều An Hảo lên tiếng, xốc cái nắp bát lên, mùi thịt nồng đậm đánh tới chính diện, chẳng những không gợi lên hứng thú muốn ăn của cô, ngược lại còn khiến dạ dày có chút không thoải mái.

Thịt xào khô của nhà ăn này, là do thợ cả Hàng Châu làm, hương vị giữ được giống nhất, đồ ăn ở nơi này, Kiều An Hảo vẫn thích ăn, nhưng lần này không biết vì cái gì, cảm đôi đưa, chọn một miếng thịt nạc, vừa mới đưa vào trong miệng, liền cảm thấy hương vị hơi là lạ, khiến cả người không được tự nhiên, vì thế liền phun ra, trực tiếp ăn rau xanh.

“Sao vậy?” Miệng Triệu Manh chứa nhiều thứ, âm thanh nói chuyện dường như không rõ.

“Trong bụng rất không thoải mái.” Rõ ràng Kiều An Hảo không biết nhiều lắm, còn cảm thấy như dạ dày thắt lại, buông đĩa trong tay xuống, nhìn Triệu Manh ở đối diện, nói: “Khả năng là do hôm qua uống rượu hơi nhiều.”

Ăn cơm xong, lúc trở lại trong phòng, Kiều An Hảo uể oải nằm trên giường, thoáng chốc đã ngủ luôn.

Không biết có phải do tối hôm qua ngủ quá ít không, cô cảm giác được mình ngủ rất ngon, sau cùng còn bị Triệu Manh chụp hình.

Kiều An Hảo ngủ ngon nên còn chưa phục hồi lại ý thức, về mặt dần dần mở to mắt mơ màng hỏi một câu: “Sao vậy?”

“Cái gì sao vậy? Buổi tối cậu còn có buổi chụp hình, nhanh đi ăn cơm chiều rồi đến studio thôi!” Triệu Manh nói xong, tiện đem tấm thảm trên người cô xốc lên.

Kiều An Hảo nghe nói như thế, theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện trời đã đang hoàng hôn, sau đó cầm lấy điện thoại di động nhìn thoáng qua thời gian, vậy mà đã sắp sáu giờ tối, cả người tỉnh táo lại, vội vàng sốt ruột bò xuống giường, chỉ đơn giản đi toilet rửa mặt, tiện cùng Triệu Manh đến nhà ăn luôn.

Buổi tối cô vẫn không có khẩu vị, Kiều An Hảo chọn tối chọn lui, sau cùng chỉ chọn một phần ra trộn và một chén cháo trắng, nhưng cũng không xong.

Triệu Manh ăn hơn phân nửa đĩa cá tề cay, ở bên cạnh cô ăn với khí thế ngất trời.

Hương vị của món cá, không ngừng chui vào trong mũi của Kiều An Hảo, khiến cô cảm thấy cháo trắng của mình cũng đã nhiễm mùi cá, không hiểu sao trong bụng lại cồn cào, nghĩ chỉ muốn phun hết ra.

Trong phòng ăn có không ít người ở đây, Kiều An Hảo sợ chính mình nôn ra sẽ ảnh hưởng đến người khác, chọc người ta nghi ngờ, vì thế liền nhanh chóng buông đĩa xuống, làm một tư thế tay với Triệu Manh, thần tốc chạy ra khỏi nhà ăn, vọt vào toilet, cảm giác muốn nôn không hiểu sao lại dần biến mất, Kiều An Hảo đành phải rửa sạch tay, ngượng ngùng trở về nhà ăn, ai ngờ vừa đi tới cửa, ngửi thấy mùi vị trong nhà ăn, trong bụng lại thấy không thoải mái, nghĩ đến bản thân cũng không có hứng thú muốn ăn gì, vì thế gửi cho Triệu Manh một tin nhắn, trực tiếp ra ngồi nghỉ trên sofa ở bên ngoài.

-

Buổi tối đóng phim, cần lên sân khấu hơi nhiều, lúc Kiều An Hảo chạy tới phòng hóa trang, Tổng Tương Tư và Trình Dạng đều đã ở đó.

Kiều An Hảo chỉ đơn giản chào hỏi với bọn họ một tiếng, sau đó ngồi trên ghế hóa trang của mình.

306. Chương 307: Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (7)

Editor: Xiu Xiu

Người phụ trách hóa trang cho Kiều An Hảo là một cô gái ước chừng ba mươi tuổi, cực kỳ có thâm niên, xuyên qua váy áo màu hồng trên người, cũng không biết có mùi nước

hoa gì, cách một khoảng vẫn ngửi thấy nhàn nhạt mê người, lúc trang điểm cho Kiều An Hảo, vừa tựa vào gần, mùi hương kì quá mức nồng đậm, khiến tâm trí cô nóng nảy, trong bụng đã bắt đầu lờ mờ khó chịu.

Thời gian trang điểm hơi lâu, Kiều An Hảo mạnh mẽ chịu đựng sự không thoải mái trong bụng, đến sau cùng, cảm giác đó ngày càng mãnh liệt, trong bụng có thứ gì như đang dồn ứ lên.

Kiều An Hảo cực lực khắc chế cảm giác muốn nôn ra xuống, không dễ dàng gì mới chờ đến lúc trang điểm xong, lập tức khẩn cấp rời xa thợ trang điểm, bây giờ, quá một đoạn thời gian thật dài, trong bụng Kiều An Hảo mới bắt đầu hồi phục lại.

Kiều An Hảo thay quần áo, cùng Triệu Manh đến studio, đạo diễn đang ở nơi đó nói những nội dung chính của kịch bản tối nay với các diễn viên, nhìn thấy Kiều An Hảo đi tới, lập tức vẫy vẫy tay với cô.

Lục Cẩm Niên đứng bên cạnh Tổng Tương Tư, lập tức nhường người di chuyển một phen, để lại một chỗ trống cho Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo dừng lại bước chân, chỉ nâng mí mắt nhìn thoáng qua quần áo của anh, sau đó cứng ngắc đi tới, đứng bên cạnh Lục Cẩm Niên, ánh mắt nhìn thẳng vào kịch bản, không hề nhìn anh.

Đạo diễn nói gần 20 phút, mới ngừng lại, ý bảo mỗi diễn viên đều có vị trí và cương vị riêng.

Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên phải diễn cùng nhau, cho nên hai người đều đến cùng một chỗ, sau khi đạo diễn hạ lệnh, Lục Cẩm Niên theo bản năng nhìn Kiêu An Hảo, Kiêu An

Hảo lơ mơ cảm giác được tầm mắt của anh, lại ra vẻ như không hề biết gì, không hề nhìn anh, chỉ bước chân gượng gạo tránh ra.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm Kiêu An Hảo chừng năm giây, mới đi tới bắt kịp.

Kiều An Hảo nghe được tiếng bước chân phía sau, có chút cứng ngắc, hao phí sức lực rất lớn, mới khiến cho bản thân duy trì ung dung kiên định, từng bước đi về phía trước.

Đi đến nơi, Kiêu An Hảo ngừng lại, sau đó Lục Cẩm Niên cũng theo vậy đứng bên cạnh cô.

Cánh tay của anh, sát cạnh cánh tay của cô, chỉ hơi nhúc nhích, da thịt của hai người đã có thể chạm vào nhau.

Hai người ai cũng không nói chuyện với ai, thậm chí trao đổi ánh mắt cũng không có, xem ra giống như đều coi kẻ kia như người xa lạ, ngay cả không khí quanh người cũng hơi ngưng trệ.

Mau mà qua không lâu, khẩu lệnh của đạo diễn vang lên, bắt đầu đóng phim.

Khuynh Thành thời gian đã quay được một thời gian rất dài, mọi người đối với vai diễn của mình ngày càng nắm bắt được thuần thục hơn, trên cơ bản rất ít khi có NG, cho nên lần đầu quay phim, kết thúc cực kỳ thuận lợi.

Đạo diễn thỏa mãn hô “Tốt”, sau đó phân phó cho nhân viên công tác nhanh chóng đi dàn dựng phân cảnh thứ hai, thợ trang điểm cũng lập tức đến trang điểm lại cho diễn viên mà mình phụ trách.

Thợ hóa trang đến gần, Kiêu An Hảo lại nghe thấy mùi hương khiến cô không thoải mái, vì muốn giảm bớt quay cuồng trong bụng, cô bắt buộc chính mình nghĩ đến chuyện của anh.

307. Chương 308: Hứa Gia Mộc Tỉnh Lại (8)

Thợ trang điểm đến gần, để cho Kiêu An Hảo lần nữa ngửi thấy mùi hương không thoải mái, vì để giảm bớt sự khó chịu trong dạ dày, cô cố gắng ép mình nghĩ đến những chuyện khác, nhưng cuối cùng lúc thợ trang điểm trang điểm mắt cho cô, bởi vì lại quá gần, mùi kim loại chui vào trong mũi, khiến cô nhất thời không nhận được, đột nhiên nghiêng đầu, nôn ra.

Vốn buổi tối Kiêu An Hảo cũng không có ăn gì nhiều, bây giờ đã sớm tiêu hóa không còn một mống, nôn ra ngoài cũng chỉ là một chút acid.

“Cô Kiêu thế nào? Thân thể không thoải mái?” Thợ trang điểm quan tâm hỏi một câu.

Chẳng qua Kiêu An Hảo chỉ nôn mửa một chút, thân thể đã dễ chịu hơn, sau đó Triệu Manh đưa chai nước suối, súc miệng, rồi mới mở miệng nói với thợ trang điểm: “Ngày hôm qua uống một chút rượu, trong dạ dày có hơi không thoải mái.”

Thợ trang điểm lại dặm son môi Kiêu An Hảo bởi vì uống nước nên trôi bột: “Mùa hè đồ ăn dễ hư, không chú ý cũng rất dễ dàng bị đau bao tử, tốt nhất nên uống thuốc.”

“Ừ.” Kiêu An Hảo cười cười, không có nói chuyện.

Tổng Tương Tư đứng ở bên cạnh Kiêu An Hảo trang điểm, đúng lúc nghe được rõ ràng cuộc nói chuyện của Kiêu An Hảo và thợ trang điểm, sau đó quay đầu, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên, anh cũng vừa thấy được cô nôn mửa, hơi nhăn trán lại.

Tổng Tương Tư bĩu môi, âm thầm cười, chờ thợ trang điểm xong, thừa dịp chưa quay cảnh tiếp theo, đi giày cao gót, đi tới bên cạnh Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩn Niên biết rõ có người đứng bên cạnh, nhưng lại không phản ứng.

Dù Tổng Tương Tư bận vẫn ung dung vòng quanh Lục Cẩn Niên quay một vòng, sau đó sóng vai đứng ở bên cạnh hắn, theo tầm mắt Lục Cẩn Niên, nhìn về phía Triệu Manh đang nói đùa với Kiều An Hảo.

Giống như Tổng Tương Tư cố ý, im lặng không nói gì, cho đến lúc đạo diễn nói bắt đầu quay cảnh hai, cô mới đứng thẳng người, cúi đầu, nhìn móng tay của mình, chậm rãi mở miệng, nói một câu “Hình như dạ dày Kiều An Hảo không thoải mái, nói là do ngày hôm qua uống rượu”, sau đó cất bước, đi về phía phim trường.

-

Bắt đầu quay cảnh thứ hai, Lục Cẩn Niên đứng ở trong đoàn lưu ý Kiều An Hảo đang trang điểm, phát hiện cô nôn mửa lần nữa, nhíu mày, trực tiếp xoay người trở về phòng hóa trang.

Sau khi tẩy trang xong, trợ lý đã lái xe đến cửa phòng hóa trang, Lục Cẩn Niên mở cửa xe, ngồi xuống, trợ lý khởi động xe, đi ra khỏi khách sạn của đoàn phim, lúc đi tới ngã ba, Lục Cẩn Niên ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe vẫn im lặng, bất chợt ngẩng đầu lên, nói một câu: “Tìm một nhà thuốc lớn gần đây, đến đó một chuyến.”

Trợ lý “Vâng” một tiếng, vừa kiểm tra dẫn đường, vừa hỏi một câu: “Lục tổng, anh có chỗ nào không thoải mái sao?”

Lục Cẩn Niên không lên tiếng, chẳng qua là xoay đầu, nhìn về phía ngoài cửa xe.

Trợ lý không hỏi nữa, theo sự dẫn dò của Lục Cẩn Niên, tìm được địa chỉ một nhà thuốc mở cửa suốt 24 giờ, định vị, rồi khởi động xe.

Song hai mươi phút sau, xe đã đến cửa tiệm, trợ lý tắt máy: “Lục tổng, anh muốn mua thuốc gì? Tôi mua cho.”

“Tôi đi mua.” Lục Cẩn Niên nhàn nhạt nói ba chữ, rồi đẩy cửa xe ra, xuống xe, đi vào trong tiệm thuốc.

Thuốc dạ dày có rất nhiều loại, Lục Cẩn Niên không biết mua loại nào, cuối cùng thuật lại lời nói của Tổng Tương Tư cho người bán.

308. Chương 309: Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng(9)

Người bán hàng giới thiệu cho Lục Cẩn Niên mấy loại thuốc, có thuốc Đông y cũng có thuốc Tây, Lục Cẩn Niên nhìn bản khám bệnh của mình, sau đó chọn một loại thuốc Đông y cho dạ dày, trả tiền rồi rời đi.

Trở lại, Kiều An Hảo quay phim chưa xong, Lục Cẩn Niên trực tiếp để cho trợ lý xuống dưới của khách sạn, ngồi trong xe cùng anh.

Quá nửa giờ, nơi xa mới có xe lục tục trở về.

Lục Cẩn Niên nhìn chằm chằm ra ngoài xe, mãi đến khi xe của Kiều An Hảo từ xa đi đến, anh mới mở cửa đi xuống.

Trợ lý theo anh nhiều năm như vậy, nhưng không thể đoán trúng tâm tư của anh, hiện tại cũng đã hiểu, Lục Cẩn Niên ngồi lâu trong xe như vậy, là để đợi Kiều An Hảo, cho nên thấy anh xuống xe, cùng vội vàng xuống theo.

Chỗ đậu xe ngoài cửa khách sạn đã bị người ta chiếm mất, Triệu Manh đành phải dừng xe ở đối diện, sau đó cùng Kiều An Hảo xuống xe, đi bộ đến nhà ăn.

Lúc sắp đi đến cửa khách sạn, trợ lý của Lục Cẩn Niên thức thời hô một tiếng: “Cô Kiều.”

Kiều An Hảo và Triệu Manh đồng thời dừng bước, theo âm thanh đó mà nhìn lại, thấy Lục Cẩm Niên và trợ lý của anh đang đứng ở gần một gốc cây không xa, ánh sáng ở nơi đó hơi tối, không thấy rõ được vẻ mặt anh.

Triệu Manh quay đầu liếc Kiều An Hảo một cái: “Lục Ảnh để tìm cậu.”

Kiều An Hảo giống như chưa hề nghe thấy Triệu Manh nói, mấp máy môi, đứng tại chỗ không hề động đậy.

Trợ lý theo bản năng nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên, sau đó lại ra tiếng: “Cô Kiều, nơi này.”

Triệu Manh: “Kiều Kiều, cậu ngốc ghêch đứng ở chỗ này làm gì?”

Kiều An Hảo buông mi mắt xuống, vẫn như cũ không hề có ý đi qua.

Đáy lòng trợ lý không yên, vừa định mở miệng lần nữa gọi Kiều An Hảo, kết quả Lục Cẩm Niên đứng bên cạnh anh lại chủ động cất bước đi về phía Kiều An Hảo.

Trợ lý mở to hai mắt, sững sốt ước chừng nửa phút mới nhanh chóng chạy theo.

Khoảng cách từ chỗ Lục Cẩm Niên đến Kiều An Hảo còn tầm một nửa nữa, dừng bước, đèn đường mờ nhạt chiếu vào khuôn mặt anh, nhìn chằm chằm Kiều An Hảo.

Gió đêm ở ngoại ô, mang theo khí lạnh, từng trận thổi tới, đập trúng vào người Kiều An Hảo có chút hỗn độn.

Lục Cẩm Niên chăm chú nhìn Kiều An Hảo rất lâu, ý thức được người con gái anh thích không hề có ý tứ nào muốn mở miệng, đáy mắt xẹt qua một chút mất mát, sau đó cầm lấy túi lớn trong tay đưa cho Kiều An Hảo: “Cho cô.”

Túi lớn trong suốt, Kiều An Hảo lơ mơ nhìn ra là thuốc đau dạ dày.

Đầu ngón tay của cô run nhẹ nhẹ, đáy lòng có một loại khổ sở nói không nên lời.

Nếu đổi lại là trước đó, cô không thoải mái, anh đưa thuốc cho cô, cô sẽ cảm thấy cực kỳ vui vẻ, cực kỳ hạnh phúc, nhưng từ sau chuyện tối qua. Anh luôn như vậy, đối với cô lúc tốt lúc xấu, để cô không thể cảm nhận được trong lòng anh, rốt cuộc coi cô là gì.

Có lẽ là một thời gian trước ở chung với anh rất tốt, đáy lòng cô có chút hy vọng, cho rằng bản thân và anh có thể có tương lai, nhưng tối hôm qua ở trong xe, anh tàn nhẫn hung ác với cô như thế, trong nháy mắt như làm cô thức tỉnh.

Nếu như anh vẫn lạnh lùng với cô, cô sẽ khổ sở, nhưng không hẳn là giống như hiện tại, hỗn loạn cả mắt mắt và khổ sở.

Phải biết rằng, hi vọng qua đi thất vọng lại đến, là tuyệt vọng vô cùng.

Thật sự cô có chút sợ hãi, mỗi lần anh dịu dàng với cô, sau lưng đều đã cất giấu một con dao bén nhọn,

Tay cô chỉ giật giật, sau đó nắm chặt lấy váy của mình, không hề vươn tay ra tiếp nhận chiếc túi.

309. Chương 310: Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (10)

Tay cô chỉ giật giật, sau đó nắm chặt lấy váy của mình, không hề vươn tay ra tiếp nhận chiếc túi.

Trán Lục Cẩm Niên nhăn lại, lực cầm chiếc túi tăng thêm một chút, tay lại vẫn như cũ duy trì tư thế đang đưa cho Kiều An Hảo, không hề rút về.

Lúc này, bóng đêm càng đậm, mọi người trong đoàn làm phim đã vào trong từ lâu, ánh sáng lơ mơ ở góc rẽ, bốn người đứng đó, người nào cũng không nói chuyện, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Tay Lục Cẩm Niên đưa ra rất lâu, Kiều An Hảo nhất định duy trì dáng vẻ thờ ơ, không khí giữa hai người có chút giăng co.

Triệu Manh và trợ lý của Lục Cẩm Niên đứng bên cạnh, đáy lòng đã có chút xấu hổ.

Lại một trận gió lạnh thổi đến, cảm giác lạnh lan đến cả người, Kiều An Hảo run rẩy, vẻ mặt lại vẫn bình thản chuyển tầm mắt ra khỏi chiếc túi trong tay anh, dáng vẻ muốn tránh ra.

Trợ lý thấy cảnh như vậy, phản ứng nhanh chóng tiếp nhận túi lớn trong tay Lục Cẩm Niên, đưa về phía Triệu Manh: “Cô Kiều trong bụng không thoải mái, Lục tổng đã cố ý đi mua.”

Triệu Manh nghĩ một chút, vươn tay nhận lấy, thay Kiều An Hảo nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Sau đó nghiêng đầu liếc mắt nhìn Kiều An Hảo một cái, tầm mắt của Kiều An Hảo vừa lúc lạ đến chiếc túi trong tay cô, ngón tay của Triệu Manh cứng ngắc, nhưng Kiều An Hảo lại không có vẻ mặt gì quá lớn, quay đầu lại, cất bước rời đi.

Kiều An Hảo đi được một đoạn xa, âm thanh của Lục Cẩm Niên, cắt qua bóng đêm truyền đến sau lưng cô: “Nếu thân thể thật sự không thoải mái, ngày mai tôi sẽ dời lịch diễn của cô chậm lại vài ngày.”

Bóng dáng Kiều An Hảo cứng ngắc, tiếp tục bước hai bước, mới ngừng lại được, đưa lưng về phía Lục Cẩm Niên, mới quay đầu, nhìn anh một cái, ánh mắt cực kỳ nhạt nhẽo, lời nói trong miệng cũng cực kỳ xa cách: “Anh Lục, không cần, cảm ơn.”

Anh Lục ... Lục Cẩm Niên bị mấy chữ của cô làm cho thất thần, nhìn Kiều An Hảo không chớp mắt một lúc lâu, anh mới nhẹ nhàng gạt đầu một cái, động tác có chút kích động, như là đang che giấu bất an và khủng hoảng ở đáy lòng.

Sau một khắc, há to miệng, như là muốn nói gì, nhưng sau cùng dừng một lát, mở miệng nói: “Thời gian không còn sớm, nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Kiều An Hảo không nói gì, chỉ nhẹ gạt đầu, sau đó quay đầu, nói nhỏ một câu với Triệu Manh “đi thôi”, tiếp tục cất bước rời đi.

Triệu Manh xấu hổ nắm lấy tóc của mình, nở một nụ cười rục rịch với Lục Cẩm Niên: “Lục tổng, hẹn gặp lại.”

Sau đó liền một đường chạy chậm đuổi theo Kiều An Hảo.

Sau khi bóng dáng của Kiều An Hảo và Triệu Manh khuất sau chỗ rẽ, Lục Cẩm Niên mới thu lại tầm mắt, cũng mở miệng nói một câu “đi thôi”, sau đó dẫn đầu cất bước đi về phía khách sạn.

Trợ lý không nói gì, một đường đi vào thang máy, chờ đưa Lục Cẩm Niên trở về phòng, đưa cho anh một ly nước sôi, lúc đi vào phòng ngủ, giống hệt như suy đoán của anh, Lục Cẩm Niên lại đứng trước cửa sổ, hút thuốc.

Trợ lý không hề quấy rầy Lục Cẩm Niên, chỉ để nước sang một bên, nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ngủ, lúc đóng cửa phòng, vẫn hơi lẩm bẩm nói một câu: “Lục tổng, hút thuốc nhiều có hại với sức khỏe.”

Đầu ngón tay Lục Cẩm Niên kẹp điều thuốc lá run lẩy bẩy, khói bụi tuôn xuống, anh không quay đầu, cũng không nói gì, như là đưa lưng về phía trợ lý gạt gạt đầu, hoặc như là động tác gì cũng không có.

310. Chương 311: Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (11)

Trợ lý đứng một hồi, không có nói chuyện, chỉ đóng cửa lại rồi rời khỏi phòng anh.

-

“Kiều Kiều, cậu và Lục Ảnh để có chuyện gì sao?” Sau khi Triệu Manh đi vào thang máy, rốt cuộc cũng không nhẫn nại được nữa mở miệng hỏi.

Kiều An Hảo không nói gì, tầm mắt rơi xuống chiếc túi trong tay Triệu Manh, mấp máy môi.

“Thời gian trước đây hai người vẫn tốt mà? Anh ta chọc giận cậu hả?”

“Kiều Kiều, tối cùng là có chuyện gì?”

Dọc đường đi, Triệu Manh nhiều lần hỏi, nhưng Kiều An Hảo đều không nói gì, lúc trở lại phòng, trực tiếp đi vào nhà tắm, sau khi tắm xong, lại bò lên giường.

Kiều An Hảo đang chuẩn bị giữ chân ra, một thứ gì đó đã bay đến trước mặt cô.

Là thuốc dạ dày mà Lục Cẩm Niên mua cho cô.

“Kiều Kiều, đây là Lục Ảnh để mua cho cậu, cậu muốn uống liền uống, không thích uống thì tự mình ném đi, dù sao mình cũng sẽ không xử lý giúp cậu.” Triệu Manh nói rõ ràng một câu, sau đó đi vào toilet.

Kiều An Hảo nhìn chằm chằm hộp thuốc một lúc, sau đó tiện tay đặt lên tủ đầu giường, nằm xuống giường, trợn tròn mắt, nhìn trần nhà, đáy lòng như đang xoắn xuýt vào nhau.

Cô rất muốn uống thuốc mà anh mua, mà lại không muốn, giống như lúc ở dưới lầu, muốn tiếp nhận nó, nhưng lại bắt ép chính mình không được đưa tay ra.

Trong lòng cô hiểu rõ, đây chỉ là một phương thức vụng về của bản thân cô, muốn văn hội lại sự tổn thương quá lớn mà anh gây ra.

Có lẽ là do đau bao tử, Kiều An Hảo cảm thấy cả người đều mệt mỏi, rõ ràng một giây trước trong đầu còn đang tự hỏi có nên uống thuốc không, kết quả một giây sau đã đi vào giấc ngủ từ lúc nào.

Một đêm này thật sự ngủ ngon giấc, ngày hôm sau tỉnh dậy, Kiều An Hảo thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều.

Từ sáng đến tối, một ngày liền quay phim, Kiều An Hảo nhanh chóng thu xếp cho bản thân, cũng Triệu Manh đi xuống lầu, đến nhà ăn ăn bữa sáng.

Bữa sáng thường ngày đều có dinh dưỡng rất phong phú, Kiều An Hảo đặc biệt muốn ăn, còn cố ý lấy hai phần.

Cùng Triệu Manh ngồi xuống, cô uống hai cốc sữa đậu nành trước, mới cầm chiếc thìa kẹp lấy thức ăn rồi cho vào miệng, ngày thường ăn không hề thấy dầu mỡ, nhưng hôm này không biết có chuyện gì, Kiều An Hảo lại cảm thấy ngấy vô cùng, tưởng rằng động tĩnh trong bụng qua một đêm đã hết, ai ngờ cô mạnh mẽ bùng nổ xuống, không chờ Triệu Manh hỏi hạn, ngay lập tức chạy ra khỏi nhà ăn, vọt vào trong toilet.

Kiều An Hảo còn chưa kịp tiến vào phòng rửa tay trong WC, chỉ có thể úp sấp người ở bồn rửa tay công cộng bên ngoài, ói ra từng trận.

-

Lục Cẩm Niên định xuống ăn sáng, vừa ra khỏi thang máy, đã thấy Kiều An Hảo vội vã đi vào trong toilet.

Sau đó liền thấy trợ lý ở bên cạnh kêu lên: “Cô Kiều có vẻ không ổn.”

Trần Lục Cẩm Niên hơi cau lại, chân chừ không quá nửa giây, trực tiếp để cho trợ lý đến phòng ăn trước chờ mình, sau đó đuổi kịp Kiều An Hảo.

Lục Cẩm Niên không có chút chân chừ vọt tới trước mặt Kiều An Hảo, kéo cánh tay cô: “Sao vậy? Trong bụng vẫn còn khó chịu sao?”

Kiều An Hảo nghe thấy giọng nói của anh, cả người liền run lên một cái, vẫn chưa kịp làm ra phản ứng gì, lại cúi đầu, nôn mửa.

311. Chương 312: Hứa Gia Mộc Tỉnh Lại (12)

Editor : Meitu

Lục Cẩm Niên lại khẩn trương mở miệng: “Ngày hôm qua uống thuốc chưa? Bây giờ tôi đưa cô đến bệnh viện.”

Lục Cẩm Niên vừa nói, vừa lấy điện thoại di động, định gọi điện thoại cho trợ lý, dặn dò chuẩn bị xe.

Dạ dày Kiều An Hảo không có thứ gì nhưng ói, nhổ ra đều là một chút acid, cô nhìn qua gương, thấy hành động của Lục Cẩm Niên, miễn cưỡng đứng thẳng người, nhìn Lục Cẩm Niên lắc đầu: “Không cần...”

Câu nói bị bỏ lửng, Kiều An Hảo lại nôn vào bồn rửa tay, đợi đến lúc không còn cảm giác muốn ói, vươn tay, mở vòi nước, rửa sạch bồn rửa tay, sau đó ngậm nước, súc miệng, nhìn về Lục Cẩm Niên đang yên lặng mở miệng, nói: “Tôi không sao, chút nữa còn phải quay phim, không cần đến bệnh viện. ”

Nói xong, Kiều An Hảo nhìn Lục Cẩm Niên, một bên rút một khăn giấy, xoa xoa tay ướt nhẹp, rồi đi ra ngoài phòng vệ sinh.

Chẳng qua Kiều An Hảo vừa bước một bước, tay Lục Cẩm Niên đã đặt trên bả vai cô, kéo cô tới đây, liếc mắt nhìn gương mặt có hơi tái nhợt, mím chặt môi, sau đó một giây kế tiếp dứt khoát nắm cổ tay của cô, đi ra

ngoài phòng vệ sinh, vừa đi, vừa dùng giọng nói không muốn thương lượng điều gì, bình tĩnh nói: “Phải đi bệnh viện.”

“Thật sự không cần.” Kiều An Hảo vừa nói, muốn thoát khỏi Lục Cẩm Niên, nhưng sức lực của cô so với anh, hoàn toàn không có bất kỳ tác dụng gì, cuối cùng vẫn bị Lục Cẩm Niên kéo ra xe trước khách sạn, anh vừa mở cửa xe ra, đang chuẩn bị đưa Kiều An Hảo đi vào, bất chợt truyền đến tiếng chuông điện thoại di động.

Lục Cẩm Niên dừng lại, nghe thấy là của Kiều An Hảo, sau đó động tác không chần chờ chút nào đặt Kiều An Hảo vào chỗ ngồi, còn mình vòng qua xe, mở cửa xe, ngồi xuống, đang chuẩn bị khởi động xe, lại nghe thấy Kiều An Hảo nhận điện thoại, giọng nói mang theo vài phần vui mừng nói một câu: “Thiệt hay giả? Anh Gia Mộc có phản ứng?”

Lục Cẩm Niên đạp chân lên chân ga, chợt dừng lại, anh sững sốt tầm mười giây đồng hồ, mới ngẩng đầu lên, nhìn Kiều An Hảo qua kính chiếu hậu, thấy trên mặt của cô tràn đầy nụ cười rực rỡ, tiếp tục thể hiện sự vui mừng trong điện thoại: “Vây thật sự là quá tốt, con biết, con sẽ qua, dạ... Tạm biệt.”

Kiều An Hảo cúp điện thoại, mới phản ứng mình đang ở trên xe Lục Cẩm Niên, nụ cười trên mặt nhất thời thu lại, im lặng một hồi, quay mặt nhìn Lục Cẩm Niên nói: “Bác gái gọi điện thoại tới, nói anh Gia Mộc có phản ứng, muốn tôi đến đó.”

Dừng lại, Kiều An Hảo lại mở miệng: “Đúng lúc anh Gia Mộc ca ở bệnh viện, tôi thăm anh Gia Mộc xong, tự mình đi kiểm tra là được rồi, không cần phiền anh đâu.”

Tay Lục Cẩm Niên nắm tay lái, bởi vì dùng sức, khớp xương có chút trắng bệch, khe máp máy môi, không nói gì, chẳng qua là im lặng đạp chân ga, vòng tay lái, dứt khoát lái xe rời khỏi khách sạn.

Đi được một đoạn, Lục Cẩm Niên mới mở miệng, giọng nói nghe có chút khô khốc: “Tôi đưa cô đi.”

Kiều An Hảo gật đầu, không lên tiếng, kế tiếp hai người cũng không nói chuyện với nhau.

Lúc sắp vào thành phố, Lục Cẩm Niên mới nghĩ tới điều gì, cầm điện thoại gọi cho trợ lý, để anh thông báo đạo diễn đổi ngày quay phim hôm nay.

312. Chương 313: Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng(13)

Xe đỗ ở trước cửa bệnh viện mà Hứa Gia Mộc ở, Kiều An Hảo xinh đẹp liếc nhìn người đến người đi ở cửa bệnh viện, quay đầu nói với Lục Cẩn Niên: “Cảm ơn anh đã đưa tôi tới đây.”

Lục Cẩn Niên nhìn không rời mắt khỏi cửa bệnh viện, nắm chặt tay lái, một lát sau, mới “Uh” một tiếng.

Kiều An Hảo dừng lại một lát, nói với Lục Cẩn Niên: “Tôi đi vào trước, bác gái còn đang ở bên trong chờ tôi.”

“Được...” Lục Cẩn Niên hơi kéo dài thanh âm, cổ họng cảm thấy một cổ chua xót, suýt nữa chân lại giẫm lên trên chân ga.

Kiều An Hảo đẩy cửa xe một chút, phát hiện bị khóa trái, quay đầu nhắc Lục Cẩn Niên.

Lục Cẩn Niên “Uh” một tiếng, sau đó bối rối giơ tay lên, lúc mở cửa khóa xe, thì đèn xe lại sáng lên, anh vội vàng sửa lại.

Kiều An Hảo nghe thấy âm thanh “Răng rắc” từ xe truyền đến, liền đẩy cửa xe một chút, cửa xe mở ra, xuống xe, lúc đóng cửa xe, nghĩ một chút, lại xoay người nói với Lục Cẩn Niên một câu: “Tạm biệt.”

Lục Cẩn Niên gật gật đầu, lúc Kiều An Hảo sắp đóng sầm cửa, thì lên tiếng: “Kiều Kiều....”

Kiều An Hảo giống như bị người điểm huyết, người lập tức cứng đờ, cô với Lục Cẩn Niên quen biết nhiều năm như vậy, anh gọi cô là Kiều An Hảo, bạn học Kiều, Kiều tiểu thư...Nhưng bình thường chưa bao giờ giống như Hứa Gia Mộc và Kiều An Hạ, gọi qua tên húi của cô, Kiều Kiều.

Kiều An Hảo tay dùng sức nắm chặt cửa xe, bên ngoài sóng yên biển lặng, nhưng trong lòng thì lại dậy lên sóng lớn.

Dường như Lục Cẩn Niên cũng ý thức được bản thân dưới tình thế cấp bách, bật thốt lên nhũ danh của cô cái tên mà ở dưới đáy lòng đã vô số lần gọi qua, nét mặt trì hoãn một chút, cuối cùng bình tĩnh tiếp tục nói: “Thăm Gia Mộc xong, nhớ đi gặp bác sĩ, bệnh dạ dày biến tốt hay biến xấu.”

“Tôi nhớ rồi.” Kiều An Hảo cũng không nói lên được nguyên nhân, vì sao trong lòng có chút khó chịu, cô cố gắng nở một nụ cười với Lục Cẩn Niên, sau đó nói một câu “Tạm biệt.”, nhìn thấy Lục Cẩn Niên gật đầu, cánh môi giật giật, giống như cũng nói một câu “Tạm biệt”, nhưng là bởi vì âm thanh quá

nhỏ, cô không có nghe được, sau đó đóng cửa xe lại, quay người đi vào bệnh viện.

Lục Cẩn Niên ngồi ở trong xe, nhìn bóng lưng của Kiều An Hảo rời đi, cô biến mất khỏi tầm mắt của anh rất lâu rồi, nhưng anh vẫn nhìn chăm chú.

Trong khoảnh khắc này anh đột nhiên phát hiện, mấy năm nay, anh dường như đều lặp đi lặp lại nhìn bóng lưng của cô.

Lúc học cấp hai, anh lén lút nấp ở một bên trên đường về nhà cô, nhìn bóng lưng cô với Kiều An Hạ, hoặc với Hứa Gia Mộc nói cười cãi nhau ầm ĩ.

Lên cấp ba, rất nhiều lần anh giống như vô ý đứng ở cửa phòng học, bắt đầu tìm kiếm trong đám đông học sinh, bóng lưng của cô, nhìn xem chăm chú.

Lúc học đại học, mỗi lần cô từ Hàng Châu rời đi, anh đều lén lút đi tiễn cô, chỉ là cô không biết, anh đứng ở ngoài sân bay, ngoài nhà ga, nhìn thấy bóng lưng của cô mới yên tâm.

Cho tới bây giờ, vẫn như thế...

Kỳ thật có rất nhiều lúc, nhiều khi, chỉ cần cô quay đầu, là có thể nhìn thấy anh, nhưng mà bình thường cô lại không quay đầu liếc mắt nhìn đằng sau một cái.

Phòng bệnh của Hứa Gia Mộc nằm ở tầng cao nhất của bệnh viện, Hứa Gia tìm không ít bác sĩ giỏi, cả một tầng, rất ít khi có người ngoài vào.

Nữ quản lý canh giữ ở cửa, biết Kiều Gia Hảo, dường như đang đứng đợi Kiều An Hảo, thấy Kiều An Hảo từ trong thang máy đi ra, lập tức dẫn cô đi về phía phòng bệnh.

313. Chương 314: Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (14)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hảo vừa đến cửa phòng bệnh, nhìn thấy rất nhiều chuyên gia mặc áo blu trắng đang vây quanh để kiểm tra cho Hứa Gia Mộc.

Hàn Như Sơ đứng một bên, lo lắng khẩn trương nhìn con trai mình.

Kiều An Hảo nhẹ nhàng bước vào, đứng bên cạnh Hàn Như Sơ, nhẹ giọng nói một câu: “Bác Hứa.”

Hàn Như Sơ nghiêng đầu, có thể là do vừa mới khóc, hốc mắt có chút hồng, nhìn thấy Kiều An Hảo, lập tức vươn tay nắm lấy tay cô: “Kiều Kiều, cháu đã đến.”

Kiều An Hảo gật đầu một cái, nhìn một chuyên gia đang kiểm tra cho Hứa Gia Mộc: “Anh Gia Mộc thật sự đã có phản ứng rồi hả?”

“Vâng, hôm nay tôi đến xem cậu ấy, lúc ngồi bên cạnh nói chuyện với cậu ấy, thấy ngón tay của cậu ấy hơi động đây.” Hàn Như Sơ có chút kích động: “Kiều Kiều, Gia Mộc đã cử động, nó nắm chỗ này của bác...” Nói xong, Hàn Như Sơ đút tay phải của mình, nơi Hứa Gia Mộc đã chạm qua, chỉ cho Kiều An Hảo: “Là chỗ này, Gia Mộc chạm vào chỗ này của bác.”

Hàn Như Sơ vừa mới dứt lời, một vị chuyên gia liền xoay người, đi đến trước mặt bà, tháo khẩu trang xuống.

“Con trai tôi sao rồi?” Hàn Như Sơ không đợi người kia mở miệng nói chuyện, đã lo lắng hỏi trước.

Chuyên gia nói: “Cậu Hứa đã khôi phục bình thường, nếu hôm nay cậu ấy có phản ứng, thì có thể khẳng định cậu ấy đã tỉnh lại.”

Hàn Như Sơ nghe thấy thế, liền cười lên, trong mắt dần có ánh sáng: “Thật vậy sao? Khi nào thì Gia Mộc sẽ tỉnh lại?”

“Cái này tạm thời vẫn khó nói trước được, có lẽ tùy lúc sẽ tỉnh lại, có khi còn phải đợi một thời gian nữa, cụ thể là bao lâu, tôi cũng không thể hoàn toàn nói trước được, thế nhưng, phu nhân, xin bà yên tâm, nếu cậu Hứa đã có phản ứng, thì chứng tỏ phương pháp đánh thức mà chúng ta đang dùng là có hiệu quả, tôi nghĩ nếu tiếp tục kéo dài, cậu Hứa rất nhanh có thể tỉnh lại rồi.”

“Cảm ơn, cảm ơn.” Hàn Như Sơ liên tục nói cảm ơn, có thể là do quá kích động và hưng phấn, đến sau cùng, nước mắt cũng không khống chế được mà rơi xuống.

-

Hứa Gia Mộc rốt cuộc cũng đã có hy vọng tỉnh lại, khiến mẹ của anh hết sức cao hứng.

Thật ra Kiều An Hảo cũng rất cao hứng, Hứa Gia Mộc là một trong những người bạn tốt nhất trên thế giới này của cô, chẳng qua cao hứng đi qua, trong lòng lại hơi nhàn nhạt bị thương.

Cứ việc Lục Cẩm Niên đối với cô lúc tốt lúc xấu, cứ việc cô bởi vì chuyện mất mát ở đêm sinh nhật của anh mà luôn thấy khổ sở.

Cứ việc bây giờ anh dịu dàng với cô, cũng là bởi vì, trước đó anh đã trút giận lên người cô, cô nhìn anh phát tiết giận dữ như vậy, đã thấy được anh chán ghét cô, cô thương anh, nhưng cô cũng là con người, cô không thể cứ mãi chịu oan ức bởi anh, rồi sau đó lại hạ mình bám lấy anh, van xin anh.

Cô hơi mất hứng, có tức giận, người con gái nào cũng có tự trọng của riêng mình, nhưng đúng là cô chưa từng nghĩ đến muốn không có một chút quan hệ nào với anh.

Đúng là, hiện tại Hứa Gia Mộc bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại, cho đến lúc ấy, cô và anh sẽ không thể sắm vai phu thê, cô và anh có phải sẽ mỗi người một ngã, trở lại quan hệ xa lạ như trước đây không?

Hàn Như Sơ ngây ngốc ở trong bệnh viện đến 11 giờ trưa mới rời đi, Kiều An Hảo vẫn ở cùng, cô được Lục Cẩm Niên đưa tới, không hề lái xe, cho nên tiện lên xe của Hàn Như Sơ.

Trước khi lên xe, cô nhớ tới dạ dày của mình mấy ngày nay không được thoải mái.

314. Chương 315: Hứa Gia Mộc Tỉnh Lại (15)

Lúc này ở trên xe, Kiều An Hảo mới nhớ mấy ngày nay dạ dày của mình có hơi không thoải mái, trước khi xuống xe Lục Cẩm Niên, còn nhắc nhở cô nên đi tìm bác sĩ kiểm tra.

Kiều An Hảo nhìn nhiều người chờ đợi khám bệnh, nghĩ dạ dày của mình không có gì nghiêm trọng, cũng lười đi kiểm tra.

Cô không phải chưa từng bị bao tử, chỉ cần uống thuốc, hai ngày nữa là khỏe rồi.

Hàn Như Sơ gọi điện thoại để hôm nay lịch quay của Kiều An Hảo đổi ngày, cho nên cả ngày nay, cô cũng không có chuyện gì làm, lên xe, Hàn Như Sơ hỏi: “Kiều Kiều, con muốn đi đâu?”

Kiều An Hảo suy nghĩ một chút, phát hiện dường như mình không có ý đi chỗ nào khác, cuối cùng nói: “Về Cẩm Tú viên.”

Lúc Hàn Như Sơ khởi động xe, liếc mắt nhìn thời gian, đã gần buổi trưa, mở miệng nói: “Bây giờ cũng đến giờ cơm trưa, Kiều Kiều, bằng không con theo bác trở về nhà họ Hứa đi, cũng lâu rồi con không đến đó ăn, đúng lúc bác trai không có ở đây, trong nhà chỉ có một mình bác, không có ai nói chuyện, xme như về nhà ăn cơm với bác, bác để cho tài xế đưa con về nhà. ”

Kiều An Hảo nghĩ đến hai ngày trước mình ở Cẩm Tú viên chuẩn bị bất ngờ cho Lục Cẩm Niên lại trở thành sự mất mát, trở về cũng khó tránh khỏi sẽ nghĩ tới những hình ảnh thương tâm kia, vì vậy gật đầu: “Được rồi.”

Dừng lại, nghĩ đến nhà họ Kiều và nhà họ Hứa gần nhau, vì vậy còn nói: “Đúng lúc con ăn cơm xong, sẵn đường đến nhà họ Kiều, lâu rồi cũng không đi thăm chú thím.”

Hàn Như Sơ cười khen Kiều An Hảo hiếu thảo, sau đó chạy xe về nhà họ Hứa, dọc theo đường đi, hai người nói vài ba câu về chuyện nhà cửa.

Quản gia thấy Kiều An Hảo và Hàn Như Sơ cùng trở lại, vô cùng vui mừng, hết sức nhiệt tình chào hỏi mời Kiều An Hảo ngồi xuống rồi pha trà, thậm chí còn để cho người giúp việc chuẩn bị mấy món Kiều An Hảo thích ăn.

Mặc dù chỉ có Hàn Như Sơ và Kiều An Hảo ăn cơm trưa, nhưng người giúp việc chuẩn bị một bàn món ăn, vô cùng phong phú.

Trước kia lúc ở nhà họ Kiều, Kiều An Hảo và Kiều An Hạ cũng thường đến nhà họ Hứa ăn cơm, Hàn Như Sơ và quản gia cũng biết khẩu vị của hai người, cho nên thức ăn vừa lên tới, Hàn Như Sơ đành gấp một miếng thịt gà đặt ở trong chén của Kiều An Hảo: “Kiều Kiều, đây chính là món con thích ăn, dì Vân đã nấu đó, rất lâu rồi bà ấy không xuống bếp, hôm nay con tới, dì ấy mới tự mình làm.”

Dì Vân trong miệng của Hàn Như Sơ, chính là quản gia ở nhà họ Hứa.

Món thịt gà này là Kiều An Hảo thích ăn nhất, suy nghĩ cũng lâu rồi không ăn, Kiều An Hảo có hơi thèm ăn, cười híp mắt nói một tiếng “Cảm ơn”, không câu nệ cầm đĩa ăn.

Mùi vị vẫn như cũ, không có thay đổi chút nào, Kiều An Hảo không nhịn được khen ngợi quản gia đôi câu.

Quản gia nghe Kiều An Hảo khen mình, lại gấp thêm thịt cá mình tự làm.

Là món cá kho, nghe thấy tên đã cảm thấy rất ngon miệng, Kiều An Hảo không thể chờ đợi mà gấp, bỏ vào trong miệng, nhưng mới vừa nhai, mơ hồ cảm thấy mùi cá tanh, sau đó trong dạ dày quặn quại, cô giờ tay lên, che miệng, lập tức buồn nôn đứng lên.

“Kiều Kiều, sao vậy?”

“Cô chủ đang khỏe mạnh, sao vậy?”

Hàn Như Sơ và quần gia đồng thời quan tâm hỏi.

Kiều An Hảo khoát tay áo, chạy nhanh vào phòng vệ sinh lầu một, đi về phía bồn cầu, tiếp tục nôn.

Hàn Như Sơ vội vàng đặt chén đĩa, đi tới, cửa bị Kiều An Hảo khóa trái, Hàn Như Sơ đẩy không được, chẳng qua là nghe bên trong có tiếng nôn mửa không ngừng truyền ra.

315. Chương 316: Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng(16)

Hàn Như Sơ gõ cửa hai cái: “Kiều Kiều? Cháu có sao không? Kiều Kiều?”

“Cháu không sao...” Kiều An Hảo nói ba chữ, lại ới ra.

Hàn Như Sơ nghe thấy âm thanh nôn mửa, lo lắng cau mi lại, nhìn về phía quần gia trực tiếp phân phó: “Gọi điện thoại, kêu bác sĩ đến đây một chuyến, Kiều Kiều nôn thành như vậy, hẳn định là có gì không thoải mái.”

Quần gia đứng tại chỗ không động đậy.

Hàn Như Sơ nhin không được lên tiếng thúc giục một chút, sau đó quần gia tiến đến gần bên tai Hàn Như Sơ, nhỏ giọng nói: “Phu nhân, nôn mửa không nhất định là bị bệnh, cũng có thể là mang thai.”

Hàn Như Sơ đã từng sinh con, là người từng trải, nghe câu như thế, nháy mắt liền hiểu ra, bà quay đầu liếc mắt nhìn cửa toilet một cái, sau đó liền bước chân đi về phía phòng khách, đi qua đi lại, nhìn về phía quần gia vẫy vẫy tay, ghé vào bên tai của bà ta, nhỏ giọng nói: “Cô đi gọi điện cho chị Lâm, khiến cho chị ấy qua đây một chuyến.”

“Dạ, phu nhân.” Quần gia lập tức làm theo.

Giống như buổi sáng, Kiều An Hảo nôn ra xong thoải mái rất nhiều, từ toilet đi ra, liền thấy Hàn Như Sơ đứng ngoài cửa, lập tức ngượng ngùng nói: “Bác gái, thực xin lỗi, ảnh hưởng tới bác ăn cơm.”

“Không có việc gì, ngược lại là cháu, sao lại thế này, nôn thành như vậy.” Hàn Như Sơ đưa tay chỉ chỉ nhà ăn, cùng trở về với Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo đáp: “Đêm sinh nhật của anh Gia Mộc, uống hơi nhiều rượu, kết quả ngày hôm sau dạ dày liền không thoải mái, hai ngày nay đều muốn nôn.”

“Dạ dày không thoải mái, để bác cho tài xế đưa cháu trở về, không cần phải phiền phức nhiều thứ, không cần thận lại phát hiện ra nhiều vấn đề khác.”

Kiều An Hảo cười cười, ngây thơ nói: “Đã biết, bác gái.”

Hàn Như Sơ cười cười, không nói gì, cùng Kiều An Hảo ngồi xuống bàn ăn, tiếp tục ăn cơm, ăn hai miếng, bà nhìn canh dưa chua cách thủy thịt gà, sau đó tự mình múc thêm một chén nữa, đưa cho Kiều An Hảo, Kiều An Hảo nói một tiếng “Cảm ơn”, rồi nhận lấy, cầm thìa uống một ngụm, hương vị chua nồng, rất là ngon, vì thế lại tiếp tục uống thêm vài hớp, Hàn Như Sơ ngồi ở đối diện, nhìn hành động này của Kiều An Hảo, mắt lóe lên, bên miệng lộ ra một tia cười đoan trang, tiếp tục tạo nhã ăn cơm.

Ăn cơm xong, có khách của Hứa gia đến, Hàn Như Sơ mời người khách do mình mời ngồi xuống, sau đó nói với Kiều An Hảo: “Kiều Kiều, cháu còn nhớ không? Đây là dì Lâm, lúc trước khi cháu cùng Gia Mộc kết hôn, dì ấy có tặng cháu một chiếc vòng tay bạch ngọc.”

Nhắc tới chiếc vòng bạch ngọc, Kiều An Hảo liền nghĩ tới, người khách này là một người chị em đặc biệt tốt của Hàn Như Sơ, làm bác sĩ ở khoa phụ sản trong bệnh viện.

Kiều An Hảo lập tức lễ phép lên tiếng chào: “Dì Lâm, ngài tốt.”

Người phụ nữ được kêu là dì Lâm này, lập tức nở nụ cười dịu dàng, nhìn từ trên xuống dưới Kiều An Hảo, mở miệng nói với Hàn Như Sơ: “Như Sơ, người con dâu này của em lớn lên thật xinh đẹp”

Hàn Như Sơ cười, cũng lên tiếng khen Kiều An Hảo một câu.

“Xem bộ dạng đặc ý của em kìa” Bà Lâm nói trắng một câu với Hàn Như Sơ, sau đó khách sáo hỏi Kiều An Hảo vài vấn đề, ánh mắt nhìn lên chiếc dây xích tay trên cổ tay của Kiều An Hảo, nhìn thật kỹ, rồi vươn tay bắt lấy cổ tay của Kiều An Hảo, ngón tay lặng yên không một tiếng động đặt lên mạch của Kiều An Hảo, ngoài miệng lại nói: “Đây là dây xích tay mới nhất năm nay của Chanel phải không, số lượng có hạn, dì còn không có mua được.”

Độc giả nói: Người vì cái gì luôn hơn phân nửa đêm mà tự? Của ta hắc đôi mắt đều đi ra !

Tác giả nói: Ô ô ô, ta cũng không tưởng a, nhưng là ta liền buổi tối có linh cảm, người có thể tỉnh ngủ lại nhìn thôi

~~Trúng thưởng tốc độ đi nhấn lại khu hồi phục qq hào, ngày mai ta muốn hướng q tẽ ~~ vốn hôm nay có Weibo hoạt động , đổi thành ngày mai ~ bởi vì hôm nay không thoải mái, tỉnh ngủ tương đối trễ ~

316. Chương 317: Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (17)

“Đây là vòng đeo tay hiệu Chanel mới nhất, số lượng có hạn, tôi cũng chưa thể có được nó.”

Kiều An Hảo cùng bà Lâm cũng không quen biết, cô không thích người khác động vào mình thân mật như vậy. Nhưng cũng phải theo lễ phép, không thể gạt bàn tay kia ra được, cô chỉ có thể để yên, cười yếu ớt một chút.

“Lúc trước nhìn thấy ảnh chụp dây đeo tay này, tôi đã cảm thấy rất được, bây giờ tận mắt chiêm ngưỡng, quả thật là đẹp mắt, chỉ là cô Kiều có làn da trắng, nếu đeo vào thì xinh hơn tôi nhiều. Bà Lâm ngoài miệng giống như được quét một lớp mật ong, tiếp tục khen ngợi Kiều An Hảo, sau đó mở sợi dây đang ở trên cổ tay cô ra, rồi yên lặng nhìn về phía Hàn Như Sơ.

Hàn Như Sơ bưng chén trà, nhìn thấy ánh mắt của bà Lâm, sau khi nhìn nhau vài giây, bà rũ mắt xuống, chầm chậm uống một ngụm, sau đó từ từ đặt chén trà xuống, hơi khó chịu nói với Kiều An Hảo: “Kiều Kiều, không phải con muốn tới Kiều gia hay sao? Mẹ bảo dì Vân chuẩn bị thức ăn nhẹ để con mang qua nhé.”

Kiều An Hảo rất thông minh, nghe nói như vậy liền biết Hàn Như Sơ muốn một mình nói chuyện phiếm cùng bà Lâm, vì thế cô biết ý lễ phép tạm biệt hai người, mang theo vật mà Hàn Như Sơ đã chuẩn bị lúc ban đầu rời khỏi Hứa gia.

-

Quản gia vẫn đưa Kiều An Hảo ra tới sân lớn rồi mới trở về, nói với Hàn Như Sơ đang ngồi trong phòng khách: “Bà chủ, cô An Hảo đi rồi.”

Hàn Như Sơ gật đầu một cái, nhìn thoáng qua người giúp việc đứng xung quanh, quản gia liền hiểu chuyện đưa tất cả mọi người ra khỏi phòng, lúc này bà mới mở miệng, hỏi bà Lâm: “Chị Lâm, thế nào?”

“Như Sơ, tôi nhân cơ hội bắt mạch cho con dâu của bà, theo như mạch thì chắc chắn là mang thai, bởi vì sự thời gian bắt mạch hơi lâu, bị cô ấy phát hiện, nên thời gian bao lâu thì tôi không xác định được, nhưng ít nhất cũng phải trên hai tháng rồi.” Bà Lâm dừng một chút, mở miệng hỏi: “Mang thai là việc vui, tại sao bà lại thản nhiên như vậy, có chuyện gì xảy ra à?”

Nét mặt Hàn Như Sơ trông thật bình tĩnh, tiếp tục tao nhã ung dung bưng ly trà, chậm rãi nhấp một ngụm trà, sau đó mới ngược mặt lên, mở miệng nói: “Chị Lâm, chị cứ xem như chưa từng xảy ra việc gì đi.”

Bà Lâm nhìn thấy vẻ mặt trở nên nghiêm túc trong nháy mắt của Hàn Như Sơ, tuy cảm thấy nghi ngờ, nhưng sau một lúc lâu, vẫn gật đầu: “Được, tôi sẽ coi như không biết gì cả.”

P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Hàn Như Sơ tươi cười, mời bà Lâm tiếp tục uống trà chiều.

Buổi chiều bà Lâm có việc trong bệnh viện, nên không ở lâu, chỉ một lát liền từ biệt rời khỏi, Hàn Như Sơ đứng ở cửa, nhìn bà Lâm lái xe chạy đi, mới xoay người rời đi.

Hàn Như Sơ đi đến phòng ngủ trên tầng hai, quản gia cũng đi theo vào, đóng cửa, mới đi đến bên người bà, đề thấp giọng hỏi: “Bà chủ, cô An Hảo thật sự có bầu?”

Hàn Như Sơ đối mặt với bà Lâm luôn luôn bình tĩnh, ánh mắt trở nên sắt bén, nhìn người quản gia “ừ” một tiếng.

“Đứa nhỏ trong bụng cô ấy là con của ai?” Quản gia vừa nói ra nghi ngờ, biểu tình sau đó cũng nghiêm túc theo: “Không phải là tạp chủng của Lục Cẩm Niên chứ?”

Hàn Như Sơ không hé răng, sắc mặt càng u ám.

Qua một lúc lâu, quản gia lại hỏi: “Bà chủ, bà tính làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn tùy ý để cô ta sinh đứa bé?”

Lời này giống như hỏi đến điều trong lòng của bà, bà hơi buồn phiền khoát tay áo với quản gia: “Bà ra ngoài trước đi, để tôi suy nghĩ một chút.”

317. Chương 318: Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (18)

“Vâng, phu nhân.” Quản gia cung kính trả lời một câu, rời khỏi phòng ngủ.

Trong phòng chỉ còn Hàn Như Sơ, vô cùng im lặng, ngoài cửa sổ ánh nắng tươi sáng, chiếu lên tất cả, một mảnh yên tĩnh.

-

Kiều An Hảo quay về Kiêu gia không báo trước, nhưng vận may cũng không tệ lắm, Kiêu Thanh Hải và Thẩm Di đều ở nhà.

Kiều Thanh Hải và Thẩm Di nhìn Kiêu An Hảo trở về, vô cùng vui vẻ, theo Kiêu An Hảo từ lúc 10 tuổi, sau khi cha mẹ qua đời, bọn họ mang cô về nhà mình nuôi dưỡng, sống với nhau hơn mười năm, tình cảm đã sớm sâu sắc hơn rất nhiều so với tình cảm chú con, nghiêm nhiên xem Kiêu An Hảo trở thành con của mình.

Người giúp việc của Kiêu gia nhìn thấy Kiêu An Hảo cũng vui vẻ, dọn nhiều đồ ăn ngon lên bàn, đặc biệt tiếp đón “tiểu thư nhỏ”.

Lúc đầu, Kiêu Thanh Hải và Thẩm Di nghĩ muốn để Kiêu An Hạ gả cho Hứa Gia Mộc, dù sao cũng là cha mẹ, thiên vị con gái của mình một chút cũng không thể bị chỉ trích nặng nề, nhưng là về sau trong nhà Hứa gia lại chỉ đích thị Kiêu An Hảo, bọn họ cũng không có ý kiến nhiều lắm.

Sau khi Kiều An Hảo “gả cho” Hứa Gia Mộc, liền ra khỏi Kiều gia, bởi vì quay phim, rất ít khi có thời gian trở về, cho nên Kiều Thanh Hải và Thẩm Di đều vây quanh cô, hỏi đông hỏi tây, sợ cô ở bên ngoài gặp người không tốt.

Hàn Như Sơ cũng quan tâm Kiều An Hảo, nhưng Kiều An Hảo cũng không cảm động, đáp lại đều mang theo lễ phép cơ bản cùng tôn trọng, hiện tại cô đối mặt cô chú quan tâm đến mình, đáy lòng cũng là tràn đầy cảm động cùng ấm áp.

Lúc cô 10 tuổi, mất đi một gia đình, nhưng ông trời đối đãi với cô không tệ, cho cô một gia đình khác.

Kiều An Hảo vốn muốn trở lại đoàn làm phim, nhưng là Kiều Thanh Hải và Thẩm Di quá nhiệt tình, mạnh mẽ khiến cô không thể chối từ, như thế nào cũng không mở miệng được, vì thế toàn bộ một buổi chiều, Kiều An Hảo cùng Thẩm Di đan áo len, Kiều Thanh Hải chơi cờ, mãi cho đến chạng vạng, Kiều An Hảo mới mở miệng nói rời đi.

Lúc ba giờ chiều, Hàn Như Sơ gọi điện tới, cố ý dặn Thẩm Di trước khi Kiều An Hảo tạm biệt, để bà tiếp đón, cho nên lúc Kiều An Hảo phải rời khỏi, Thẩm Di liền gọi điện thoại lại cho Hàn Như Sơ.

Qua không quá năm phút, lái xe của Hứa gia xuất hiện ở trước cửa Kiều gia, Hàn Như Sơ đẩy cửa sau, trước nói vài câu vui vẻ khách sáo với hai người lớn, sau đó mới xoay người, nói với Kiều An Hảo: “Mẹ đặc biệt để lại lái xe đưa con đi.”

Kiều An Hảo cười nói một tiếng: “Cám ơn”.

Hàn Như Sơ mở cửa sau, chỉ chỉ vào bên trong hai hộp tổ yến, nói: “Cái này mở ra là có thể ăn, mẹ cố ý bảo Vân Di chuẩn bị cho con, đặc biệt lựa chọn loại tổ yến tốt nhất, con ở trong đoàn làm phim, hằng định ăn rất khổ, người gầy đi rất nhiều, mấy ngày nay dạ dày lại không tốt, càng không thể tủi thân chính mình, đem những thứ này này đi, bồi bổ thân thể.”

Kiều Thanh Hải và Thẩm Di nhìn thấy Hàn Như Sơ thay Kiều An Hảo nghĩ chu đáo như vậy, vô cùng vui vẻ.

Kiều An Hảo nói cảm ơn, sau đó theo chân bọn họ hàn huyên vài câu, lên xe.

Hàn Như Sơ cũng không lên xe, trực tiếp ở lại Kiều gia.

Lúc lái xe của Kiều gia lái đến sân, đã sắp bảy giờ, hướng đến đường Nam Thành, hôm nay cực kỳ tắc, bình thường một giờ là chắc chắn có thể đến nơi, hôm nay ước chừng mất đến hai tiếng.

Đợi đến lúc dừng ở khách sạn của đoàn làm phim, đã là mười giờ đêm.

Xa xa cảnh quay phim buổi tối còn không chưa kết thúc, dưới lầu khách sạn có vẻ hơi im lặng.

318. Chương 319: Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (19)

Editor: Xiu Xiu

Lái xe dừng xe lại, xuống xe đầu tiên, trước thay Kiều An Hảo mở cửa xe ra, sau khi chờ Kiều An Hảo xuống dưới, mới mở đến cốp xe đằng sau, xách lấy hai hộp tổ yến mà Hàn Như Sơ chuẩn bị cho Kiều An Hảo xuống, không hề sơ suất, lái xe lễ phép mở miệng nói: “Cô Kiều, cô ở phòng nào, tôi mang lên giúp cô.”

Kiều An Hảo nhìn thoáng qua hai chiếc hộp trong tay người lái xe, nhẹ giọng nói một câu “Cám ơn”, sau đó xoay người hướng về phía khách sạn, lái xe mang theo hộp, cung kính đi theo cách phía sau Kiều An Hảo khoảng hai bước.

Hai người đều không chú ý tới, trong một chiếc xe cách đó không xa, có một người đang ngồi bên trong.....

-

Sau khi Lục Cẩm Niên đưa Kiều An Hảo vào bệnh viện, vẫn luôn không rời đi, đại khái lúc mười một giờ, nhìn Kiều An Hảo vào xe của Hàn Như Sơ, trong đầu lại vô tri vô giác, không nghĩ được gì, ngồi hồi lâu trong xe, mới chuyển tay lái, vô ý thức rời đi, mãi đến lúc hoàng hôn, xe trở về dưới lầu khách sạn của đoàn làm phim, cũng không lên lầu, an vị ở trong xe, đợi suốt bốn giờ, xuyên qua kính chiếu hậu nhìn một chiếc quen thuộc..

Đó là xe của Hứa gia.

Xe đứng ở ngưỡng cửa chính của khách sạn, cửa xe mở ra, lái xe của Hứa gia xuống trước, cung kính mở cửa xe phía sau cho Kiều An Hảo, sau đó xách thứ gì đó từ trong cốp xe ra, theo sau Kiều An Hảo đi vào khách sạn.

Hẳn là Hứa gia đưa cho Kiều An Hảo thuốc bổ linh tinh gì đó đi, Hứa gia đối với Kiều An Hảo vẫn rất tốt, giống như là người một nhà, nếu như Hứa Gia Mộc đã tỉnh, bọn họ sẽ trở thành một gia đình hoàn mỹ.

Lục Cẩm Niên hạ cửa kính xe xuống, châm một điếu thuốc, nuốt mây nhả khói, cảm thấy có một loại đau đớn nói không nên lời, từ trong xương tủy toát ra bên ngoài không dứt.

Triệu Manh không có trong phòng của khách sạn, lái xe đặt đồ xuống trên một khoảng đất trống, liền cung kính nói tạm biệt.

Một ngày Kiều An Hảo cũng không làm gì, nhưng cảm thấy có một loại uể oải nói không nên lời, tắm nước nóng sạch sẽ một cái, liền leo lên giường, lúc mơ mơ màng màng sắp đi vào giấc ngủ, cửa khách sạn bị mở ra, sau đó liền truyền đến giọng nói của Triệu Manh: “Tổ yến, Kiều Kiều, mình có thể ăn không?”

Kiều An Hảo ngay cả mắt cũng chưa mở, chỉ nói một câu “Ừ” với Triệu Manh, sau đó liền trở mình, vừa lúc mặt đối diện với đèn ngủ trên tủ đầu giường, chiếu vào cô có chút khó chịu, vì thế liền mở to mắt, đi tắt đèn, lại thoáng nhìn hộp thuốc hôm qua bị cô ném sang bên, tầm mắt liền chuyển tới bên trên mặt hộp thuốc, nhìn chăm chăm.

Triệu Manh mở một lọ tổ yến, vừa ăn, vừa khen hương vị không tệ, sau đó đi đến trước mặt Kiều An Hảo, hỏi một câu: “Kiều Kiều, cậu có muốn ăn hay không? Hương vị ngon lắm.”

Buổi tối, Kiều An Hảo chưa ăn gì, vốn dĩ không thấy đói, bị Triệu Manh vừa nói như vậy, lại cảm giác trong bụng trống rỗng, vừa mới nuốt nửa đi vào giấc ngủ, một Triệu Manh ồn ào, thêm nữa lại thấy được hộp thuốc dạ dày, cũng không buồn ngủ, vì thế liền hướng về phía Triệu Manh gật đầu một cái, Triệu Manh để lọ tổ yến trong tay mình xuống, vui vẻ chạy tới, cho Kiều An Hảo một lọ, vẫn không quên mở nắp ra, đưa cho cô.

Theo lời Triệu Manh, hương vị tổ yến hoàn toàn không tệ, Kiều An Hảo ăn vài miếng, cũng không cảm thấy trong dạ dày khó chịu, vì thế liền tiếp tục ăn.

Từ trước đến nay, Triệu Manh là cú đêm, ném qua tổ yến, liền ngồi trước bàn đọc sách chơi máy vi tính, chơi chưa được nửa giờ, đã liên tục ngáp.

319. Chương 320: Hứa Gia Mộc Có Phản Ứng (20)

Editor: Xiu Xiu

Từ trước đến nay, Triệu Manh là cú đêm, ném qua tổ yến, liền ngồi trước bàn đọc sách chơi máy vi tính, chơi chưa được nửa giờ, đã liên tục ngáp, sau cùng thật sự không thể chịu được mới đứng lên, đi tắm, lúc lên giường, Kiều An Hảo đã sớm ngủ say.

-

Sau hai ngày, Kiều An Hảo như cũ vẫn hay nôn mửa, trước kia cô cũng thường xuyên thấy trong bụng không thoải mái, cùng lắm cũng chỉ hai ba ngày, sau đó cơ thể

theo bản năng điều tiết hết ra, cũng không vấn đề gì, ai ngờ lần này vậy mà giằng co đến mấy ngày, cũng không thấy tốt lên, trong tâm trí cô không nhận được nổi lên chút bất an, vẫn muốn đi bệnh viện kiểm tra xem sao, kết quả hôm trước vừa mới nghĩ như vậy, hôm sau ăn cái gì đó, lại hoàn toàn không thấy ghê tởm hay buồn nôn nữa, hai ngày trước thấy thịt kho tàu đã muốn phun ra, trong bụng cũng không thấy có chút nào không thoải mái, Kiều An Hảo cho rằng mình đã bình thường như mấy lần trước, bản thân đã tự điều tiết, vì thế yên tâm một cách triệt để.

Lấy tổ yến của Hàn Như Sơ ra, ước chừng có khoảng bốn mươi lạng, mỗi lúc trời tối Triệu Mạnh đều ăn một lạng, nói ra lời hại vậy thôi, chứ dù Kiều An Hảo không ăn mỗi ngày giống như Triệu Mạnh nhưng cũng đã lục tục ăn hết năm sáu lạng.

Cũng không biết có phải hay không gần đây quay phim quá mệt mỏi, Kiều An Hảo luôn mệt rũ rời, mà Triệu Mạnh cũng thấy cô thường xuyên ngáp liên tục.

Mãi đến một lúc trời tối, khi Kiều An Hảo quay phim xong, cũng mới có tám giờ, cô vậy mà không thể mở mắt được ra, lúc đóng chung cùng Lục Cẩm Niên, còn ngáp một cái, khiến cho cảnh quay bị gián đoạn, phải quay lại.

Kiều An Hảo uống hết nửa hai nước lạnh, muốn tỉnh táo tinh thần một chút, muốn lần thứ hai được thuận lợi thông qua, kết quả sắp quay xong xuôi, lại không thể khống chế được ngáp mấy cái, khiến cho NG.

Sau khi Kiều An Hảo tiến vào đoàn làm phim, biểu hiện luôn rất tốt, vậy mà giờ lại bị NG hai lần, đạo diễn không hề tức giận, chỉ phân phó lại để Kiều An Hảo nghỉ ngơi nửa giờ.

-P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Kiều An Hảo cũng không biết gần đây mình có chuyện gì, luôn ngủ bầy tiếng, hai ngày nay vậy mà mệt muốn chết, tuy đạo diễn không chỉ trích cô, nhưng đã NG hai lần

liên tục, cũng chậm trễ không ít thời gian, mà đêm nay lại là đêm quay phim, khó tránh khỏi sẽ liên lụy nhiều người cùng thức đêm theo.

Kiều An Hảo khiến lần quay thứ ba của mình thuận lợi thành công xong, một mình đi ra khỏi phim trường.

Vừa mới có một trận mưa đổ xuống, nhiệt độ giảm không ít, Kiều An Hảo chỉ mặc một chiếc váy ngắn đơn sắc mỏng manh, gió lạnh thổi qua, khiến cô rùng mình, trong nháy mắt tinh thần đã tỉnh táo không ít.

Vì muốn duy trì loại tinh thần này, Kiều An Hảo trực tiếp đi bộ ở bên ngoài, sau cùng nhìn thấy một gốc cây hoa dâm bụt vừa nở, liền ngừng lại, ngắm nhìn.

Vừa lúc lại có một trận gió lạnh thổi đến, không khí ẩm ướt hỗn loạn sau cơn mưa, khiến cánh hoa rời lả tả xuống, có giọt nước mưa bắn vào da thịt trần trụi của cô, lạnh khiến cô run rẩy cả người, ôm bả vai, chà chàn chàn, lúc vừa định quay về phim trường, chợt đột nhiên có một chiếc áo khoác lên vai cô.

Kiều An Hảo sửng sốt một phen, quay đầu, nhìn thấy Lục Cẩm Niên, chẳng biết từ lúc nào đã lặng yên không tiếng động xuất hiện ở phía sau mình.

Lục Cẩm Niên giống như không hề chú ý đến đáy mắt kinh ngạc của Kiều An Hảo, vươn tay, đem áo choàng trên vai cô chỉnh lại ngay ngắn.

320. Chương 321: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (1)

Editor: Xiu Xiu

Lục Cẩm Niên dường như không hề chú ý đến sự kinh ngạc trong mắt Kiều An Hảo, vươn tay, đem áo choàng trên vai cô chỉnh lại, thấp giọng nói: “Trời lạnh, cẩn thận bị cảm.”

Sau đêm kia, quan hệ của hai người vẫn cực kỳ lạnh nhạt, trừ lúc trao đổi khi quay phim, những cái khác đều không cùng xuất hiện.

Kiều An Hảo nghe đến âm thanh của Lục Cẩm Niên, thu lại khúc mắc trong lòng, nhẹ nhàng nói một câu: “Cảm ơn.”

Lục Cẩm Niên không nói tiếp, nhìn chằm chằm Kiều An Hảo một hồi, sau đó nhìn theo tầm mắt của cô, thấy hoa dâm bụt đang nở kiêu diễm tuyệt đẹp.

Kiều An Hảo yên lặng đứng một bên, không nói gì, khoác áo khoác trên người, mùi hương của Lục Cẩm Niên nhàn nhạt bay vào trong mũi, khiến tâm tình của cô giống như thủy triều lên xuống không xác định được.

Anh đang quan tâm cô... Bằng không thì sẽ không mua thuốc dạ dày cho cô, sẽ không đưa áo khoác cho cô...

Đúng là, nếu anh thật sự quan tâm cô, vì sao lại đột nhiên tỏ ra phẫn nộ với cô?

Hai người không biết cứ im lặng giằng co nhau như vậy trong bao lâu, tầm mắt của Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm vào hoa dâm bụt không hề rời đi, đột nhiên lại nhàn nhạt mở miệng, phá đi sự yên tĩnh: “Tình hình của Gia Mộc thế nào? Có phải đã tỉnh rồi không?”

“Ừm.” Kiều An Hảo nhẹ nhàng đáp lại, một lúc lâu sau, mới chậm rãi nói tiếp: “Anh Gia Mộc đã cử động, chuyên gia nói việc này có ý nghĩa khẳng định anh ấy đã tỉnh, nhưng cụ thể là lúc nào, vẫn chưa xác định được.”

Lúc nói những lời này, Kiều An Hảo rất chú ý đến Lục Cẩm Niên, muốn nhìn ra được chút tiếc nuối trên khuôn mặt của anh, nhưng cô nhìn chăm chú rất lâu, cũng vẫn là dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng kia, thậm chí đến sau cùng, còn bình tĩnh “Ừ” một tiếng, cực kỳ nhạt nhẽo nói: “Có thể tỉnh lại là tốt.”

Kiều An Hảo có chút suy sụp cúi đầu, đáy lòng có chút khổ sở, không phải cô không hy vọng Hứa Gia Mộc tỉnh lại, cô chỉ là vì Lục Cẩm Niên biết rõ Hứa Gia Mộc tỉnh lại, giữa bọn họ sẽ không còn chút quan hệ nào, lại không có lấy một tẹo phản ứng khó chịu.

Kiều An Hảo bình ổn lại tâm trạng mất một lúc lâu, sau đó chậm rì rì lên tiếng: “Tôi đi vào trước, đã đến lúc quay phim rồi.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, ánh mắt vẫn chăm chú ngắm nhìn hoa dâm bụt nở rộ như cũ.

Kiều An Hảo đứng một lúc lâu, thấy anh không có phản ứng, mới cởi áo khoác xuống, đưa cho anh, xoa người, đi về phía phim trường.

Lục Cẩm Niên nghe tiếng gót giày của cô dẫm trên đất, âm thanh lộc lộc lộc, từ từ rời xa, mãi đến khi không nghe thấy, mới chậm rãi quay đầu, nhìn về hướng cô vừa mới rời đi, một con đường, đèn đường mờ nhạt, không có lấy một bóng người.

Gia Mộc đã muốn tỉnh, cô nên cao hứng... Lúc đó, có phải đã muốn ở ngay lập tức ở cùng một chỗ với cậu ta?

Còn anh? Anh phải làm sao bây giờ? Từ từ rút lui? Cô độc sống nốt quãng đời còn lại?

-

Liên tục đến lúc kết thúc quay phim, Kiều An Hảo có mười ngày nghỉ.

Trở về thành phố, Kiều An Hảo còn rất nhiều tổ yến, vì thế liền đưa cho Triệu Manh một nửa, sau đó xác phần còn lại về Cẩm Tú Viên.

Kiều An Hảo không phải quay phim trong mười ngày, Lục Cẩm Niên thì không như vậy, lúc Kiều An Hảo ngẫu nhiên xem tin tức giải trí, có thể thấy được một chút tin tức của anh, cũng biết được mấy ngày nay anh đều ở Bắc Kinh, nhưng lại không hề quay về Cẩm Tú Viên.

321. Chương 322: Ba Tiếng “thật Xin Lỗi” (2)

Editor : Meitu

Nghỉ phép buổi trưa ngày thứ tư, Kiều An Hảo mơ hồ cảm thấy bụng có hơi không thoải mái, cảm giác giống như đến tháng.

Từ nhỏ cô có tật xấu lúc đau bụng kinh, từ trước đến nay kinh nguyệt không đều, có lúc ba bốn tháng tới một lần, đi bệnh viện kiểm tra, cũng không có gì đáng ngại, chỉ uống thuốc Đông y, nửa năm đó thật sự không sao, nhưng vẫn như cũ không đều, nhưng uống thuốc nhiều, thì hại thân, thay đổi bệnh viện kiểm tra, buồng trứng bình thường, nên cuối cùng quyết định không uống thuốc.

Nhưng chỉ là bụng Kiều An Hảo không thoải mái thôi, buổi chiều không có chuyện gì.

Lúc ăn cơm tối, má Trần còn hỏi một câu: “Cô chủ, gần đây cậu chủ bận công việc sao? Không thấy về nhà?”

Những lời này hỏi Kiều An Hảo có hơi sững sờ, sau một lúc lâu, mơ hồ không rõ “Ừ” một tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm tối xong, má Trần hâm lại tổ yến Hàn Như Sơ chuẩn bị cho cô, Kiều An Hảo ăn xong, lên lầu, vùi ở trên ghế sa lon xem TV, lại cảm thấy bụng không thoải mái, cô sợ lạnh, kéo một tấm mền lên trên người, sau lại xem TV, rồi dần dần thiếp đi.

-

Mấy ngày nay Lục Cẩn Niên có trở về Cẩm Tú viên, nhưng chỉ dừng xe đến ngoài cửa, không có vào nhà.

Vốn là hôm nay có một bữa tiệc, lúc kết thúc, cũng mới chín giờ rưỡi, ông chủ bữa tiệc mời mọi người chơi đánh bài, Lục Cẩn Niên cũng không biết tối nay sẽ có chuyện gì xảy ra, tinh thần cứ cảm thấy bất an, đành từ chối.

Trợ lý lái xe từ dưới bãi đậu xe lên, mở cửa cho Lục Cẩn Niên, Lục Cẩn Niên không đi vào, mà đứng bên cạnh xe một lát, mở miệng nói: “Đưa chìa khóa xe cho tôi, cậu đi về trước đi.”

Đợi đến lúc trợ lý đón chiếc taxi rời đi, Lục Cẩn Niên mới lên xe, tốc độ tim đập tăng nhanh, đè nén hơi thở dồn dập, vì vậy mở cửa sổ xe xuống, hơi thở ổn định một chút, lại cảm thấy khó chịu, định khởi động xe lại ngừng.

Qua hồi lâu, sự nặng nề trong lòng Lục Cẩn Niên không giảm bớt chút nào, vì vậy cầm điện thoại di động, gọi về Cẩm Tú viên.

Má Trần giật mình khi thấy số điện thoại di động của anh hiện lên, vừa nhận liền gọi một câu: “Cậu chủ.”

Lục Cẩn Niên “Ừ” một tiếng, không thể chờ đợi hỏi thăm: “Kiều Kiều có khỏe không?”

Má Trần cảm thấy cú điện thoại này của Lục Cẩn Niên khó hiểu, sững sốt, thấy lạ nói: “Cô chủ rất khỏe, ở trên lầu xem TV.”

Vốn tâm trạng Lục Cẩn Niên đang bất ổn, rốt cuộc đã bình tĩnh lại, âm thầm thở một hơi, “Ừ” một tiếng, sau đó liền cúp điện thoại.

Lục Cẩn Niên muốn đến công ty làm thêm giờ, nhưng lúc lái xe đến ngã ba, không biết tại sao rõ ràng đã gọi cho má Trần, má Trần cũng nói Kiều An Hảo không có sao, nhưng anh vẫn cảm thấy không ổn, cuối cùng dứt khoát chọn quay về Cẩm Tú viên.

Lục Cẩn Niên lái xe vào trong biệt thự Cẩm Tú viên, cũng chỉ mới mười giờ tối rưỡi, má Trần còn chưa ngủ, nghe được tiếng xe, thì đi ra.

Lục Cẩn Niên xuống xe, nhanh chóng đóng cửa xe, hoàn toàn không để ý tới lời má Trần, dứt khoát giờ chìa khóa bấm khóa xe, rồi đi vào trong nhà, ngay cả giày cũng không cởi ra, sau đó chạy từng bước lên lầu, tới trước cửa phòng ngủ, chột dạ cửa ra, đi vào.

322. Chương 323: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”(3)

Má Trần đứng ở dưới lầu, nhìn một loạt hành động làm cho người ta không phản ứng kịp của Lục Cẩm Niên, trố mắt hồi lâu, vẫn chưa khôi phục lại tinh thần.

Lục Cẩm Niên vòng qua vách tường toilet, liếc mắt nhìn Kiều An Hảo đang ngồi trên xô pha một cái, anh mạnh dạn lại bước chân, tầm mắt nhìn xung quanh đánh giá phòng ngủ một phen.

Trên người Kiều An Hảo đắp một tấm thảm trắng, im lặng ngủ say.

Toàn bộ phòng ngủ đều giống như mọi ngày, không có gì khác biệt, không khí yên tĩnh nhàn hạ.

Lục Cẩm Niên mang theo tâm trí, chậm rãi ngồi xuống chỗ cũ, anh thở dài một hơi, bước chân rất chậm và nhẹ, đi đến trước xô pha, vươn tay cầm chiếc điều khiển từ xa trong tay Kiều An Hảo, tắt đi TV, sau đó nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Kiều An Hảo ngủ say trong chốc lát, vươn tay, vuốt ve tóc dài che mắt khuôn mặt một chút, đầu ngón tay đụng tới hai gò má mềm mại của cô, cảm giác mềm mại tinh tế, vô cùng chân thật, Lục Cẩm Niên trong lòng hoảng loạn cả đêm lúc này mới bình ổn lại.

Thì ra hết thảy là do tâm tình của anh không yên, nên mới bị luống cuống, cỡ lẽ là do gần đây cô và anh thực xa cách, có lẽ do Hứa Gia Mộc có thể tỉnh lại, tâm tình của anh trở nên phức tạp, cho nên đêm nay mới có cảm giác như thế.

Lục Cẩm Niên nghĩ đến đây, mới phát giác có một tầng mồ hôi lạnh ở sau lưng từ lúc nào không biết, đáy lòng cảm thấy may mắn giống như sống sót sau tai nạn, anh nhìn không được cảm thấy dễ khóc dễ cười, đáy mắt nhìn Kiều An Hảo, lộ ra một tia thâm tình.

Cỡ lẽ, trên này, cũng chỉ có một mình cô, có thể khiến anh hoảng hốt lo sợ, ngạc nhiên, không hiểu ra sao cả.

Đầu ngón tay Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng cọ cọ hai gò má của Kiều An Hảo, cúi đầu, hôn lên trán cô, sau đó ôm lấy cô từ trên xô pha, thật cẩn thận đặt lên trên giường lớn mềm mại, cảm chần, tinh tế đắp cho cô thật tốt.

Toàn thân đều là mồ hôi, Lục Cẩm Niên có chút không thoải mái, cởi sao khoác ra, tùy tiện ném lên xô pha, vừa tháo cà vạt, vừa đi về phía toilet, đi được hai bước, thì Lục Cẩm Niên đột nhiên dừng lại bước chân, anh nhíu mi, quay đầu lại, nhìn về phía xô pha, nhìn tấm thảm trắng trên xô pha mà Kiều An Hảo vừa đắp, có một mảnh máu đỏ tươi.

Lục Cẩm Niên hung hăng nhíu chặt mi, lùi về phía sau hai bước, đứng trước xô pha, cầm lên tấm thảm, kia rõ ràng là vết máu, còn mang theo một chút ẩm ướt dính ẩm ướt, rõ ràng là vừa mới lưu lại.

Mà tấm thảm này Kiều An Hảo vừa đắp...

Trong lòng Lục Cẩm Niên thật vất vả mới bình tĩnh lại được, nháy mắt lại nổi lên cuồng phong bão táp, sóng lớn nhấp nhô, anh kéo cà vạt qua loa, vút lên sàn nhà, chạy vọt tới bên giường, xốc lên chăn, kiểm tra thân thể Kiều An Hảo, kết quả khi lật thân mình của cô, phát hiện trên đệm, cũng có một mảnh nhỏ vết máu, trên người Kiều An Hảo mặc một chiếc váy màu trắng ne, cũng có một đoàn hồng.

Mẹ của Lục Cẩm Niên qua đời sớm, lại là một người đàn ông, tiếp xúc ít với phụ nữ, trong nhất thời quên mất chuyện kinh nguyệt của phụ nữ, nhìn thấy máu, liền hết sức căng thẳng, theo bản năng vươn tay, vỗ vỗ gò má của Kiều An Hảo: “Kiều Kiều? Kiều Kiều?”

Nhưng mà Kiều An Hảo vẫn nhắm mắt, một chút phản ứng cũng không có.

“Kiều Kiều?” Lục Cẩm Niên hô lên một tiếng, lay động hai bả vai Kiều An Hảo, sau đó liền nhìn về phía dưới lầu lớn tiếng hô: “Má Trần! Má Trần!”

323. Chương 324: Ba Tiếng “thực Xin lỗi” (4)

Má Trần đứng ở dưới lầu, vốn nghi ngờ tại sao cậu chủ Lục lại vội vã chạy lên lầu như vậy, rốt cuộc sau khi suy nghĩ bà còn tưởng là cậu chủ lầu ngày không gặp cô chủ, nhớ đến nỗi không thể đợi được, vì thế liền mang theo ý cười, đang định đi vào phòng ngủ của mình, ai ngờ vừa đẩy cửa ra, chợt nghe giọng nói của Lục Cẩm Niên truyền từ trên lầu vọng xuống, má Trần không dám chần chờ một chút nào, vội đi lên, đẩy cửa ra, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đang cầm một tấm thảm, ôm Kiều An Hảo, vội vã chạy ra, nhìn má Trần la lên một câu: “Nhanh đi chuẩn bị xe!”

Vốn là má Trần muốn hỏi “Cô chủ làm sao vậy”, nhưng bị Lục Cẩm Niên kêu to như vậy, lời nói lập tức nghẹn vào bụng, vội vã chạy đi.

Lúc Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hảo đi ra, má Trần đã mở sẵn cửa xe, anh ôm cô vào xe, cài lấy dây an toàn, không nhìn má Trần đang suy nghĩ: “Tại sao cô chủ đang yên đang lành như vậy lại hôn mê?”. Anh lên xe, giẫm lên chân ga, nhanh chóng rời khỏi sân.

Tốc độ lái xe của Lục Cẩm Niên cực nhanh, vừa lái xe, vừa lấy điện thoại ra, lúc gọi điện cho trợ lý, anh mới phát hiện đầu ngón tay mình đã yếu đi: “Cậu liên hệ với bác sĩ ở bệnh viện... Không phải tôi, là Kiều Kiều, đại khái khoảng mười mấy phút nữa tôi sẽ đến.”

Ngắt điện thoại, Lục Cẩm Niên nghiêng đầu nhìn Kiều An Hảo, như thế nào cũng không thể hiểu rõ cuộc cô bị làm sao, chỉ cảm thấy lòng như lửa đốt.

Lúc xe của Lục Cẩm Niên đứng trước phòng cấp cứu của bệnh viện thì trợ lý đã đến, nhìn thấy xe Lục Cẩm Niên, lập tức tiến lên đón.

Trợ lý đã sắp xếp tất cả mọi việc, Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hảo bước xuống xe, trợ lý liền dẫn anh lên lầu ba, Kiều An Hảo lập tức được đưa vào phòng phẫu thuật.

Hành lang thật im lặng, Kiều An Hảo bị đưa vào phòng chỉ mới có mười phút nhưng đối với Lục Cẩm Niên như đã qua một thế kỷ, chờ đợi như dày vò hành hạ, từ trước đến nay anh gặp chuyện gì cũng có thể giữ bình tĩnh im lặng, nhưng lúc nào làm thế nào cũng không thể bình tĩnh được, thấy trợ lý luôn đứng một bên, anh hỏi: “Không xảy ra chuyện gì chứ?”

Trợ lý bị Lục Cẩm Niên hỏi như vậy, trong lòng hoảng hốt, nhịn không được liền an ủi: “Lục tổng, có lẽ cô Kiều đến kỳ kinh nguyệt, không cần phải lo lắng nhiều như vậy, ông ngồi xuống đi.”

Kinh nguyệt?

Hàng lông mày đẹp đẽ của anh lạnh lùng cau lại, bây giờ mới nhớ tới khi còn là học sinh trung học, dường như đã học qua điều này rồi, sau đó anh miễn cưỡng bình tĩnh một chút, ngồi bên cạnh trợ lý của mình, rốt cuộc ngồi chưa đến một phút đã đứng lên trở lại, nhưng lúc này, cửa phòng phẫu thuật bị đẩy ra, một nữ y tá từ bên trong đi ra, tháo khẩu trang xuống, hỏi dứt khoát: “Ai là người nhà của bệnh nhân?”

“Là tôi.” Giờ khắc này Lục Cẩm Niên hoàn toàn quên mất mình chỉ là người chồng thay thế, không suy nghĩ liền nói theo bản năng.

“Anh là chồng bệnh nhân?” Nữ y tá hỏi một câu, sau đó đưa cho anh một tập tài liệu: “Bệnh nhân có thai hai tháng rồi, nhưng lúc kiểm tra, chúng tôi phát hiện thai nhi đã chết trong bụng gần một tuần, bởi vậy cần phẫu thuật ngay, nếu không bệnh nhân có thể bị ảnh hưởng rất nghiêm trọng.”

Y tá nói xong, Lục Cẩm Niên liền sửng sốt, đầu óc quay cuồng, không thể hiểu được hàm ý trong câu nói của nữ y tá.

Trái lại, trợ lý ngồi ở một bên liền mạnh mẽ đứng lên, nắm lấy trọng điểm vấn đề, hỏi: “Chết từ trong bụng ư?”

324. Chương 325: Ba Tiếng “thật Xin Lỗi” (5)

“Đúng.” Tình huống trong phòng phẫu thuật tương đối nguy cấp, y tá đưa giấy tờ về phía Lục Cẩm Niên, mang theo vài phần thúc giục mở miệng, nói: “Phiền anh nhanh chóng ký tên, bên trong vẫn còn chờ để phẫu thuật.”

Lục Cẩm Niên như cũ không lên tiếng, sắc mặt thoát nhìn rất bình tĩnh, chần chờ chỉ một giây, nhận lấy giấy tờ trong tay y tá, mới vừa nhìn lướt qua bốn chữ trên cam kết “Phẫu thuật lấy thai”, buông tim mạch liệt co rút lại.

Cô gái anh yêu, mang thai con của anh, rõ ràng là một chuyện vui, nhưng lúc anh biết mình làm cha, cũng là lúc mất đi con của mình.

Lục Cẩm Niên cố gắng giữ bình tĩnh, cầm bút ký tên, ngón tay run run hồi lâu, mới mở được nắp, sau đó nhờ y tá chỉ chỗ, đặt bút, lại chậm chạp chưa ký.

Biết rõ bốn chữ “Thai chết trong bụng”, nghĩa là đứa trẻ kia đã không có thuốc nào cứu được, nhưng bây giờ để cho anh ký tên phẫu thuật lấy thai chết ra, vẫn như cũ cảm thấy đáy lòng đau đớn không thể chịu nổi.

“Anh à.” Y tá đứng cạnh Lục Cẩm Niên, thấy anh chậm chạp vẫn không nhúc nhích lại một lần nữa lên tiếng thúc giục.

Lục Cẩm Niên cúi thấp đầu, nhìn chằm chằm cam kết trong tay, dùng sức mím môi, sau đó đặt bút.

Ba chữ Lục Cẩm Niên này, không biết rốt cuộc đã viết bao nhiêu lần, kể từ lúc anh thành danh, thì dường như đều ký suốt, ký cho người hâm mộ, cũng có ký trên hợp đồng, nhưng nhiều lần ký tên như vậy, anh nghĩ, đây tuyệt đối là lần ký tên đầu tiên đau khổ nhất trong cuộc đời mình.

Y tá thấy Lục Cẩm Niên ký một “Lục”, rồi lại ngừng đầu ngọn bút lần nữa, dường như cũng cảm thấy lòng Lục Cẩm Niên nặng nề, không nhìn được mở miệng, có thể vì đều là phụ nữ, trong giọng nói mang theo một tia oán giận và bất mãn: “Hai người cũng thật là, thoát nhìn tuổi cũng không nhỏ nữa, đã kết hôn rồi, cũng không biết suy tính rõ ràng chuyện có nên mang thai hay không sao? Bây giờ còn mất một mạng, thật là... Nhưng đáng thương nhất là phụ nữ, sinh non không nói, là mẹ nếu như biết con mình yên lặng mà ra đi, có lẽ sẽ vô cùng khổ sở!”

Sắc mặt Lục Cẩm Niên tái nhợt, đối mặt với sự chỉ trích của y tá, anh há miệng, không nói gì, không cách nào phản bác, cuối cùng chỉ đè ép đau đớn trong lòng, ký xong hai chữ cuối cùng, đưa cam kết cho y tá.

Y tá liếc nhìn Lục Cẩm Niên ký tên, cầm cam kết đồng ý phẫu thuật, vội vã đi vào phòng phẫu thuật.

Cửa phòng phẫu thuật, lại một lần nữa nặng nề đóng lại, cả hàng lang trở nên yên tĩnh.

Trợ lý liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, nhẹ giọng mở miệng: “Lục tổng, anh đừng quá đau lòng.”

Trợ lý nói lời an ủi, nháy mắt trong mắt của Lục Cẩm Niên có hơi nóng lên, anh theo bản năng sờ sờ túi, bản năng muốn hút thuốc lá, nhưng khi nhìn đến quy định trên hàng lang bệnh viện “Cấm hút thuốc”, cuối cùng từ bỏ, sau đó nhìn trợ lý, nói: “Cậu đi về trước đi, tôi ở đây là được rồi.”

Trợ lý nói: “Lục tổng, có chuyện gì cứ gọi cho tôi.”

Lục Cẩm Niên gật đầu, không lên tiếng.

Trợ lý đứng hồi lâu tại chỗ, vươn tay, vỗ vỗ bả vai Lục Cẩm Niên, đi qua anh.

325. Chương 325: Ba Tiếng “thật Xin Lỗi” (5)

“Đúng.” Tình huống trong phòng phẫu thuật tương đối nguy cấp, y tá đưa giấy tờ về phía Lục Cẩm Niên, mang theo vài phần thúc giục mở miệng, nói: “Phiền anh nhanh chóng ký tên, bên trong vẫn còn chờ để phẫu thuật.”

Lục Cẩm Niên như cũ không lên tiếng, sắc mặt thoát nhìn rất bình tĩnh, chần chờ chỉ một giây, nhận lấy giấy tờ trong tay y tá, mới vừa nhìn lướt qua bốn chữ trên cam kết “Phẫu thuật lấy thai”, buồng tim mãnh liệt co rút lại.

Cô gái anh yêu, mang thai con của anh, rõ ràng là một chuyện vui, nhưng lúc anh biết mình làm cha, cũng là lúc mất đi con của mình.

Lục Cẩm Niên cố gắng giữ bình tĩnh, cầm bút ký tên, ngón tay run run hồi lâu, mới mở được nắp, sau đó nhờ y tá chỉ chỗ, đặt bút, lại chậm chạp chưa ký.

Biết rõ bốn chữ “Thai chết trong bụng”, nghĩa là đứa trẻ kia đã không có thuốc nào cứu được, nhưng bây giờ để cho anh ký tên phẫu thuật lấy thai chết ra, vẫn như cũ cảm thấy đáy lòng đau đớn không thể chịu nổi.

“Anh à.” Y tá đứng cạnh Lục Cẩm Niên, thấy anh chậm chạp vẫn không nhúc nhích lại một lần nữa lên tiếng thúc giục.

Lục Cẩm Niên cúi thấp đầu, nhìn chằm chằm cam kết trong tay, dùng sức mím môi, sau đó đặt bút.

Ba chữ Lục Cẩm Niên này, không biết rốt cuộc đã viết bao nhiêu lần, kể từ lúc anh thành danh, thì dường như đều ký suốt, ký cho người hâm mộ, cũng có ký trên hợp đồng, nhưng nhiều lần ký tên như vậy, anh nghĩ, đây tuyệt đối là lần ký tên đầu tiên đau khổ nhất trong cuộc đời mình.

Y tá thấy Lục Cẩm Niên ký một “Lục”, rồi lại ngừng đầu ngọn bút lần nữa, dường như cũng cảm thấy lòng Lục Cẩm Niên nặng nề, không nhìn được mở miệng, có thể vì đều là phụ nữ, trong giọng nói mang theo một tia oán giận và bất mãn: “Hai người cũng thật là, thoát nhìn tuổi cũng không nhỏ nữa, đã kết hôn rồi, cũng không biết suy tính rõ ràng chuyện có nên mang thai hay không sao? Bây giờ còn mất một mạng, thật là... Nhưng đáng thương nhất là phụ nữ, sinh non không nói, là mẹ nếu như biết con mình yên lặng mà ra đi, có lẽ sẽ vô cùng khổ sở!”

Sắc mặt Lục Cẩm Niên tái nhợt, đối mặt với sự chỉ trích của y tá, anh há miệng, không nói gì, không cách nào phản bác, cuối cùng chỉ đè ép đau đớn trong lòng, ký xong hai chữ cuối cùng, đưa cam kết cho y tá.

Y tá liếc nhìn Lục Cẩm Niên ký tên, cầm cam kết đồng ý phẫu thuật, vội vã đi vào phòng phẫu thuật.

Cửa phòng phẫu thuật, lại một lần nữa nặng nề đóng lại, cả hàng lang trở nên yên tĩnh.

Trợ lý liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, nhẹ giọng mở miệng: “Lục tổng, anh đừng quá đau lòng.”

Trợ lý nói lời an ủi, nháy mắt trong mắt của Lục Cẩm Niên có hơi nóng lên, anh theo bản năng sờ sờ túi, bản năng muốn hút thuốc lá, nhưng khi nhìn đến quy định trên hàng lang bệnh viện “Cấm hút thuốc”, cuối cùng từ bỏ, sau đó nhìn trợ lý, nói: “Cậu đi về trước đi, tôi ở đây là được rồi.”

Trợ lý nói: “Lục tổng, có chuyện gì cứ gọi cho tôi.”

Lục Cẩm Niên gật đầu, không lên tiếng.

Trợ lý đứng hồi lâu tại chỗ, vươn tay, vỗ vỗ bả vai Lục Cẩm Niên, đi qua anh.

326. Chương 326: Ba Tiếng “thực Xin Lôi” (6)

Lục Cẩn Niên nghe tiếng bước chân phía sau, càng ngày càng xa, chớ tới khi biết mắt không còn nghe thấy nữa, thì toàn bộ sức lực trên người giống như bị rút hết, xụi lơ ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, trong đầu lúc này mới mang tất cả các sự việc vừa phát sinh, cẩn thận nghĩ lại một lần.

Có thai hai tháng, chết từ trong trứng nước...

Lục Cẩn Niên giống như bị trúng tà, từ đầu tới cuối, trong đầu chỉ có hai câu nói này.

Kiều An Hảo mang thai, đã được hai tháng, sau hai tháng nữa là có thể biết là con gái hay con trai, qua tám tháng nữa là có thể chào đón một đứa nhỏ khóc oa oa chào đời, tiếp qua một năm lễ tám tháng nữa đứa bé có thể xiêu xiêu vẹo vẹo đến trước mặt anh lời nói mơ hồ không rõ gọi anh là ba...

Đây là một sự kiện tốt đẹp cỡ nào, nhưng mà một sự kiện tốt như vậy, làm sao có một kết cục tàn nhẫn như vậy?

Đứa nhỏ của anh...đứa nhỏ của anh và Kiêu An Hảo...Như thế có thể nào đã chết từ trong trứng nước?

Lục Cẩn Niên nghĩ tới đây, rốt cục nhịn không được cúi đầu, gơ tay lên bưng kín mặt, sau đó bả vai bắt đầu run run, có một giọt một giọt chất lỏng ấm áp, từ trên đầu ngón tay bắt đầu chảy xuống.

Đứa nhỏ của bọn họ, như thế nào có thể chết rồi?

Chẳng lẽ là bởi vì, anh là một người con riêng không nên có trên thế giới này, nên con của anh, phải bị trừng phạt theo sao?

.....

Trợ lý đi xuống lầu, mới nhớ tới bản thân quên đưa đơn thuốc của Kiêu An Hảo cho Lục Cẩn Niên, cho nên quay trở lại, anh ta mới từ trong thang máy đi ra, liền nhìn thấy một người ngồi ở hàng lang, người đàn ông bụm mặt, khoảng cách còn rất xa, nhưng anh ta có thể thấy được bả vai anh đang run lên.

Trợ lý trong nháy mắt đứng yên tại chỗ, không dám đi về phía trước, anh ta lẳng lặng nhìn hồi lâu, cuối cùng chung quy cũng không đi quấy nhiễu người đàn ông đang bị thương thống khổ kia, chỉ lẳng yên không một tiếng động đi vào trong thang máy, rời đi, coi như chưa bao giờ trở lại, chưa bao giờ nhìn thấy.

Anh ta đi theo Lục Cẩn Niên đã được bảy năm, trong bảy năm này, anh ta cưới vợ, cũng đã sinh con, tuy Lục Cẩn Niên lớn hơn anh ta một tuổi nhưng so ra, anh luôn cô độc.

Anh ta cũng từng tò mò, Lục Cẩn Niên có thích phụ nữ hay không, cho tới tận nửa năm trước, đồng ý với Hứa gia làm thế thân cho Hứa Gia Mộc, nếu lúc ấy anh cực lực phản đối, quả thực là liều lĩnh, nhưng mà lúc anh ta gặp được Kiêu tiểu thư, trong khoảnh khắc ấy, anh ta mới biết được, mấy năm nay Lục Cẩn Niên không phải muốn cô độc, mà bởi vì đáy lòng anh đã yêu một người con gái.

Anh ta nghĩ trên thế giới này, không có ai hiểu Lục Cẩn Niên bằng anh ta, anh ta cũng biết xuất thân của anh không được tốt, là một đứa con riêng, thoát nhìn anh kiêu ngạo, lạnh lùng, cô độc, thanh cao, không coi ai ra gì, tất cả mọi người đều nói tính cách của anh rất tệ, nhưng mà có ai biết đến, rõ ràng giống nhau đều là con trai của Hứa gia, một người là đại thiếu gia được chiều chuộng nâng niu, mà một người thì lại sống dưới tầng cuối cùng của xã hội, không có thân phận cùng quan tâm, từng bước từng bước dựa vào chính mình, cố gắng kiên cường trở thành thiếu niên, thoát nhìn anh rất mạnh mẽ, thực ra, anh chẳng qua không muốn bất kỳ một ai nhìn thấy mặt yếu đuối của bản thân mà thôi.

Anh ta nghĩ trên thế giới này, làm cho anh cảm thấy ấm áp, chỉ có tiểu thư Kiêu kiêu, nếu không anh đã không ở rất nhiều lần, lúc vô ý, nhìn tiểu thư Kiêu Kiêu

đến thất thần ngắm người, bây giờ con của tiểu thư Kiêu Kiêu và anh đã không còn, nhất định anh sẽ không thể không khó chịu, khó mà chấp nhận được.

327. Chương 327: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (7)

Ngoài cửa phòng ngủ truyền đến giọng nói trầm thấp của người quản gia: “Bà chủ.”

Nhìn thoáng qua Hàn Như Sơ trông như đã ngủ say, nhưng lúc này lại nhanh nhẹn nhấc chăn lên, cầm lấy áo khoát, đi ra khỏi phòng ngủ, nhìn quản gia chỉ chỉ vào phòng, ý bảo đừng lên tiếng, rồi dẫn đầu đi xuống lầu.

Quản gia theo sát phía sau bà.

Hai người đi khỏi nhà, đi tới sau vườn hoa không có một bóng người, lúc này quản gia mới mở miệng nói: “Bà chủ, cô An Hảo vừa mới được đưa tới bệnh viện, tôi đã cho người tới đó hỏi thăm một chút, con cô ấy bây giờ đã... chết trong bụng mẹ.”

Đêm đã khuya, quản gia cố đè thấp giọng nói, lúc nói ra bốn chữ cuối cùng, dường như hơi rướn người lên, Hàn Như Sơ sợ tới mức nắm chặt áo khoát, vẻ mặt tỏ ra như vô cùng bình tĩnh, nhìn một cây hoa sen đang che trên mặt nước trong hồ, thật lâu sau mới gật gật đầu, nói: “Biết rồi.”

Dừng một chút, Hàn Như Sơ nói tiếp: “Bà về trước đi, tôi muốn ở đây một mình.”

“Vâng, bà chủ.” Quản gia cung kính rời đi.

Một trận gió đêm thổi tới, mang theo cái lạnh thấu xương, Hàn Như Sơ nhím mắt nhìn chăm chăm chiếc ao trước mặt, hít sâu một hơi.

Trong mắt mọi người, gia đình bà là một gia đình hạnh phúc, hôn nhân mỹ mãn, chồng thương yêu, con hiếu thảo, nhưng có ai từng nghĩ đến, đằng sau những điều đó, bà đã chịu biết bao nhiêu khổ cực hay không?

Lúc Hứa Gia Mộc ba tuổi, bà hồn nhiên cho rằng gia đình mình là gia đình hạnh phúc nhất, cho đến khi tiện nhân kia ôm đứa con nhỏ xuất hiện trước cửa Hứa gia, cô mới biết, rốt cuộc hạnh phúc kia thật quá buồn cười!

Chồng bà, vậy mà có một đứa con hoang bên ngoài, hơn nữa lại cùng một ngày sinh ra với con bà, thân là mẹ như bà đang nghĩ đến những ngày vui vẻ, lại biến thành những ngày tối tăm chịu đựng nhục nhã.

Mấy năm nay, mỗi khi bà tổ chức sinh nhật cho con trai, lại nghĩ đến chồng mình đang ở bên ngoài cùng đứa con riêng kia.

Bà hận, trách móc, sau đó, toàn bộ thế giới của bà chỉ có mỗi Hứa Gia Mộc, bởi vì bà biết, chỉ có con mình là không bao giờ phản bội.

Bà dành trọn yêu thương cho Hứa Gia Mộc, vô cùng cưng chiều, dung túng cho con mình, cho nên lúc nghe Kiều An Hảo vô ý nói con mình thích Kiều An Hảo, bà không chút do dự từ chối Kiều gia tính tới chuyện đám hỏi, trực tiếp chọn Kiều An Hảo.

Thậm chí, năm ngoái, vào ngày sinh nhật của Kiều An Hảo, bà vô ý thấy trợ lý của Lục Cẩm Niên đưa quà sinh nhật mà anh chuẩn bị cho người hầu của Kiều gia, bảo đưa cho Kiều An Hảo, lúc ấy bà đã không chút do dự ngăn cản, nhìn thấy tấm thiệp chúc mừng

của Lục Cẩm Niên viết, bà nhanh chóng cắt đứt tâm tư của Lục Cẩm Niên với Kiều An Hảo thay con mình.

Nguyên nhân rất đơn giản, Kiều An Hảo là người mà con bà thích, người khác không thể đoạt được, huống chi Lục Cẩm Niên là người bà ghét nhất trên thế giới này, nên càng không được phép. Đêm đó, bà dứt khoát nói với Lục Cẩm Niên, Kiều An Hảo cùng Hứa Gia Mộc đã có hôn ước, thật ra lúc đó, chuyện đám hỏi còn chưa có đính ước, dù sao ngay lúc đó con bà cũng còn nhỏ.

Nếu không phải ông trời gây tai họa khiến Hứa Gia Mộc bị tai nạn, bà buộc phải làm vậy, còn không bà tuyệt đối không để hai người kia có cơ hội gặp gỡ nhau.

Thật ra lúc đó không có cách nào cả, trên thế giới này, người duy nhất có thể đóng vai Hứa Gia Mộc, chỉ có Lục Cẩm Niên.

328. Chương 328: Ba Tiếng “thật Xin Lỗi” (8)

Bà dĩ nhiên sẽ không ăn nói khép nép đi cầu xin Lục Cẩm Niên giúp nhà họ Hứa, nhưng bà biết chắc chắc Lục Cẩm Niên sẽ giúp, bởi vì anh thích Kiều An Hảo.

Lúc ấy tình huống quá vội vã, bà cũng không có nghĩ nhiều, ai ngờ cô gia nam quả nữ sống chung một nhà, cuối cùng còn xuất hiện một đứa bé!

Không nói Hứa Gia Mộc có thích Kiều An Hảo không, bây giờ Kiều An Hảo vẫn là con dâu nhà họ Hứa trong mắt người ngoài.

Con dâu nhà họ Hứa mang thai, như vậy chắc chắn mọi người cũng sẽ cảm thấy đó là con của Hứa Gia Mộc, đứa bé kia khi sinh ra, nhà họ Hứa bọn họ cũng phải chấp nhận.

Bà đã không cho Lục Cẩm Niên vào nhà họ Hứa, bây giờ làm sao có thể để con của anh vào nhà họ Hứa?

Kiều An Hảo cũng không biết mình có thai, bà cũng là mẹ, biết một khi người phụ nữ có thai, mặc dù biết đứa bé này không nên tới, nhưng cũng sẽ không nhẫn tâm bỏ nó, đến lúc đó nếu bà để cho Kiều An Hảo bỏ đứa bé, khó tránh khỏi để giữa bọn họ xuất hiện hiềm khích, đến lúc đó Kiều An Hảo vì bảo vệ con của mình, dưới tình thế cấp bách, sẽ hoàn toàn rạn nứt, đối với bà không có lợi gì cả.

Phải biết, bây giờ Hứa Gia Mộc còn chưa tỉnh lại, Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên cũng còn có ích.

Cho nên, xé chiều hôm đó, bà nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ đến cuối cùng, biện pháp xử lý tốt nhất, chính là... Để cho đứa bé trong bụng Kiều An Hảo, hoàn toàn có bất kỳ cơ hội nào xuất hiện trên thế giới này.

-P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : ttukidmh@gmail.com nhé

Lục Cẩm Niên ngồi yên hồi lâu, mới đứng dậy, đi vào phòng vệ sinh, rửa mặt, sau đó có hơi hoảng hốt ra ngoài, tiếp tục chờ chừng nửa giờ, cửa phòng phẫu thuật mở ra, Kiều An Hảo được đẩy ra ngoài, trực tiếp vào phòng bệnh.

Mặt cô có chút tái nhợt, yên tĩnh nằm ở trên giường ngủ, dường như cô vẫn chưa biết tất cả những chuyện đã xảy ra.

Phẫu thuật lấy thai chết không hẳn là phẫu thuật lớn, nhưng lưu ý sau khi phẫu thuật cũng khá nhiều, không nên để bị lạnh phải chú ý nghỉ ngơi, tránh quan hệ, bác sĩ nói một lần rõ ràng cho Lục Cẩm Niên nghe, Lục Cẩm Niên cẩn thận nhớ ở trong lòng.

Đến cuối cùng, giống như bác sĩ nhớ tới điều gì, hỏi Lục Cẩm Niên một câu: “Vợ của anh, bị mất ngủ à?”

Lục Cẩm Niên bị hỏi vấn đề này, hơi nhăn trán lại, anh và Kiều An Hảo ngủ với nhau số lần không nhiều, nhưng cũng không thấy cô mất ngủ, vì vậy có hơi nghi ngờ nhìn bác sĩ: “Sao vậy?”

“Vừa rồi tôi lấy máu của cô ấy, phát hiện trong máu có thành phần thuốc ngủ, cho nên tôi nghĩ vợ của anh ngủ không ngon giấc, sẽ có thói quen dùng thuốc ngủ.”

Trán Lục Cẩm Niên càng nhăn chặt hơn, cho tới bây giờ anh cũng không biết Kiều An Hảo dựa vào uống thuốc ngủ mới có thể ngủ, đáy lòng nổi lên một tia đau lòng, ra sức mím môi, không nói gì.

“Thuốc ngủ có tính lệ thuộc, không nên để cho cô ấy tiếp tục uống, uống nhiều rất hại cơ thể. Vợ anh không biết mình mang thai, cho nên vẫn luôn không ngừng uống, sau khi cô ấy uống, rồi ngủ, thai nhi cũng sẽ ngủ, dĩ nhiên, liều thuốc cô ấy dùng không lớn, ảnh hưởng cô ấy không nhiều, nhưng đứa bé thì không, liều thuốc kia, đủ bóp chết đứa bé.”

Bác sĩ nói tới đây, dừng lại, rồi nói tiếp: “Cho nên, nguyên nhân đứa bé chết trong bụng vợ anh, cũng bởi vì cô ấy sử dụng thuốc ngủ.”

329. Chương 329: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”

Khi bác sĩ nói tới đây, dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Cho nên, nguyên nhân con của các người chết từ trong trứng nước, là do vợ của cậu dùng quá nhiều thuốc ngủ.”

Lục Cẩm Niên sững sốt trong nháy mắt, sắc mặt thoáng tái nhợt.

“Hơn nữa, vợ của cậu uống phải một loại thuốc ngủ, bên trong có thành phần an thần, tác dụng của an thần một khi phác tác, sẽ làm cho con người lâm vào hôn mê, điều này chính là nguyên nhân tại sao vợ của cậu đem nay lại hôn mê.”

“Vừa nãy lúc phẫu thuật, có dùng thuốc gây mê cho vợ cậu, hơn nữa do cô ấy có dùng thuốc ngủ, cho nên thời gian để tỉnh lại phỏng đoán còn rất lâu, tỉnh lại sẽ không có vấn đề gì, đến lúc đó là có thể làm thủ tục xuất viện, có thể đến lúc ấy thân thể sẽ suy yếu, về nhà nhất định phải nghỉ ngơi nhiều, vừa nãy khi xem bệnh án tôi cũng đã nói qua, sau khi phẫu thuật, phía dưới chảy máu một khoảng thời gian, nếu muốn sau này không bị chảy huyết, nhất định phải thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra.”

Bác sĩ nói một đoạn rất dài, nói nên tình trạng hiện tại, sau khi nói xong, nhìn sắc mặt khó coi của Lục Cẩm Niên, nghĩ nghĩ, vì thế liền lẩm miệng nhiệt tình khuyên bảo hai câu: “Chỉ có điều, Lục tổng, tôi biết hiện tại cậu khẳng định rất khó chịu, nhưng cũng hi vọng cậu đừng có trách cứ vợ mình, cho dù đứa bé này có được ra đời, cũng cùng cậu định ra quan hệ, là kết quả do hai người các cậu không có ý thức tránh thai, cậu khổ sở vì mất đi đứa nhỏ, nhưng tin tưởng tôi, thân làm mẹ so với cậu, vợ của cậu càng đau khổ, bởi vì đây là thiên tính của một người mẹ. Hơn nữa nếu cô ấy biết chính vì bản thân uống thuốc ngủ mà làm cho đứa nhỏ tử vong, chỉ sợ là sẽ vô cùng áy náy, sợ dĩ bây giờ tôi nói cho cậu, mà không phải để vợ của cậu tỉnh lại mới nói, là sợ vợ của cậu không chịu nổi kích thích này.”

330. Chương 330: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (10)

Nếu so với anh thì cô càng khó chịu hơn, nhưng khó chịu như thế nào?

Lục Cẩm Niên chỉ đơn thuần nghĩ như vậy đã cảm thấy có chút gì đó không thể chấp nhận được, thật sự không thể chấp nhận, đó chính là sự tự trách bản thân sâu sắc.

Bọn họ nói rất đúng, chuyện này là anh đã sơ sẩy, anh yêu cô nhiều năm như vậy, mỗi lần ân ái cùng cô, anh đều cảm thấy như một giấc mơ, nên quên chuyện tránh thai, mà thật khéo, cô cũng quên mất, sau đó còn có bị kịch xảy ra.

Lúc đến trường, ở ký túc xá cho học sinh nam, không phải không có chuyện vụng trộm yêu đương ăn trái cấm, mà tất cả mọi người đều trẻ người non dạ, nên cũng gây ra chuyện ảnh hưởng đến mạng người.

Anh nhớ rõ lúc học trung học, có một lần học thể dục, một nữ sinh không biết mình có thai, còn tham gia chạy cự li dài, lúc chạy đến vòng cuối cùng, đột nhiên chảy máu rất nhiều, sau này mới biết được là sinh non, lúc ấy là học trung học, trường học thấy điều đó ảnh hưởng đến uy tín, cuối cùng đuổi học học sinh kia, lúc bạn đó đến trường thu dọn đồ đạc, khóc đến sưng vù mắt, mà chẳng lâu sau nam sinh kia có bạn gái mới, mỗi lần những nữ sinh khác nói về chuyện này, đều mắng cô gái kia không biết giữ gìn.

Còn có một lần, lúc học đại học, lúc ngủ, có một nam sinh đang khoa trương về điều kiện gia đình, nói về một cô gái tên Kế Hoa, cô ấy vì gã nam sinh này mà xảy thai hơn ba lần, gã cũng không thương hại nữ sinh kia, thậm chí sau khi uống rượu, lúc khoe khoang gã còn nói đã liên tiếp nói về chuyện này, sau khi tốt nghiệp, nam sinh này đã không lưu tình mà đá nữ sinh kia, lúc đó, nữ sinh kia suốt đời cũng không thể mang thai.

Năm đó bởi vì việc không liên quan đến mình, nên căn bản anh không để ý tới, chuyện này qua đi cũng rơi vào quên lãng, cho đến lúc con Kiều An Hảo chết từ trong bụng mẹ, dẫn đến việc sinh non, không biết tại sao hai việc trên lại xuất hiện rõ ràng trong trí nhớ.

Khi đó không phải anh không có cảm xúc, cũng thấy hai nam sinh thật cận bã, nữ sinh thì quá mức đáng thương, thậm chí anh còn âm thầm thề trong lòng, nếu có một ngày anh có thể may mắn cùng Kiều An Hảo, anh tuyệt đối không để cô trải qua những điều xấu xa như vậy, anh muốn dốc hết sức mang đến cho cô những điều tốt đẹp nhất trên thế giới.

Nhưng mà, hiện tại thế nào?

Anh đã khiến cô trải qua một cuộc tình đau thương...

Nếu anh không chạm vào cô, nếu anh kiềm chế bản thân, nếu anh nhớ tới việc tránh thai... Nếu vài ngày trước anh thấy cô nôn liên nghĩ đến cô bị nghén... Nếu là...

Lục Cẩm Niên nắm chặt tay, trong cổ vừa chua xót vừa đau đớn.

Rõ ràng có rất nhiều cách để tránh xảy ra chuyện đau lòng, nhưng anh cố tình không làm được dù chỉ một cái “nếu là”.

Anh thật sự xin lỗi cô.

Không khiến cô được hạnh phúc, lại mang cho cô sự tối tăm.

-

Cả đêm Lục Cẩm Niên không ngủ, vẫn giữ bên giường bệnh của Kiều An Hảo.

Theo như lời bác sĩ, thuốc mê và thuốc ngủ khiến cô ngủ lâu như vậy, vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, bác sĩ vừa đến đã nói không có gì trở ngại, chỉ là ngủ say thôi.

Lúc bảy giờ sáng, Lục Cẩm Niên gọi điện cho trợ lý, bảo tới đón mình rồi làm thủ tục xuất viện cho Kiều An Hảo, trở về Cẩm Tú Viên.

Má Trần đã tỉnh lại, nhìn thấy xe trở về, lập tức ra đón, nhìn Lục Cẩm Niên ôm Kiều An Hảo còn đang ngủ say, vẻ mặt lo lắng lập tức hỏi: “Cậu chủ, cô chủ thế nào rồi?”

Sáng mùa hạ, bên ngoài hơi lạnh, Lục Cẩm Niên sợ Kiều An Hảo bị cảm lạnh nên không để ý đến lời nói của má Trần, trực tiếp vào phòng.

331. Chương 331: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (11)

Lúc Lục Cẩm Niên đổi giày, nhớ tới câu hỏi của má Trần, gương mặt bất động ôm Kiều An Hảo, giọng nể nhẹ nhàng: “Không có gì, cô chủ chỉ là đến kì kinh nguyệt thôi.”

Dừng một chút, Lục Cẩm Niên nhớ tới lời thầy thuốc nhắc nhở, còn nói: “Làm món gì nhiều dinh dưỡng bồi bổ cơ thể cho cô chủ nhé.”

Vừa nghe đến kỳ kinh nguyệt, trong lòng má Trần lập tức nhẹ nhõm.hắn, không chút do dự gạt đầu với lời căn dặn của Lục Cẩm Niên.

Vỏ chăn trong phòng ngủ bị dính máu đã được má Trần đổi cái mới, Lục Cẩm Niên đặt Kiều An Hảo lên giường, đắp chăn lên, không quên điều chỉnh cho nhiệt độ máy điều hòa ấm lên một chút, rồi mới ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu, ra khỏi nhà, trợ lý của anh còn chờ ngoài cửa.

Lục Cẩm Niên nhìn thoáng qua trợ lý, không nói gì, đi nhanh đến phía sau vườn hoa.

Trợ lý vội vàng đuổi theo.

Lúc khoảng cách đã xa, anh mới dừng bước, áp lực một đêm, anh phải lấy ra một điều thuốc trong túi, châm lửa, hít hai hơi dài, sau đó mới nói với trợ lý: “Gần đây tôi không tới công ty, có chuyện gì có thể trì hoãn thì cứ trì hoãn, nếu có gì quan trọng thì gửi bưu kiện cho tôi, buổi tối tôi sẽ xử lý, cố gắng đừng gọi điện cho tôi.”

Lục Cẩm Niên nói tới đây lại dùng sức hút một hơi, giọng nói bình tĩnh: “Tôi ở nhà chăm sóc cô ấy một thời gian ngắn.”

Trợ lý biết “cô ấy” trong lời nói của anh là Kiều An Hảo, gật đầu nói: “Tôi biết rồi, Lục tổng.”

Lục Cẩm Niên sau khi suy nghĩ lại dặn một câu: “Còn năm ngày nữa là đến phần diễn của cô ấy trong “Khuyên thành thời gian”, cậu cũng hoãn lại đi, bác sĩ nói cần tĩnh dưỡng ít nhất là bảy ngày.”

Trợ lý nói: “Tôi sẽ báo với đạo diễn.”

Lục Cẩm Niên không nói gì nữa.

Một lúc sau trợ lý nói: “Lục tổng, còn chuyện gì nữa không?”

Ánh mắt của Lục Cẩm Niên đang nhìn vào một đóa Sắc Vi Hoa ở cách đó không xa, nhìn hồi lâu mới quay đầu trả lời: “Chuyện cô ấy sinh non... cậu đừng để cô ấy biết...”

“Nhưng mà, chắc chắn cô Kiều đã cảm thấy được điều gì đó, làm sao bây giờ?”

“Tôi nói với má Trần là cô ấy tới kỳ kinh nguyệt, bên bệnh viện cũng đã dặn chừng, bọn họ sẽ không tiết lộ tin tức, mặt khác xem tối qua có bị người nào theo dõi chụp ảnh hay không, nếu có thì chặn lại, tôi cũng hỏi bác sĩ rồi, sau khi phẫu thuật ngoại trừ cơ thể yếu đi, thì chỉ có bụng to hơn, không khác kỳ kinh nguyệt lắm.”

Lục Cẩm Niên lại hút một hơi, giọng nói mang theo vài phần thương cảm: “Mặc kệ như thế nào, cứ làm như tối nói là được, tôi không nghĩ được biện pháp nào, cô ấy tĩnh lại, tôi sẽ nói với cô ấy là đứa nhỏ đã mất, lúc đó sẽ như thế nào, hưởng hồ...”

Lục Cẩm Niên nói tới đây, cảm thấy cổ họng nghẹn đi, giống như bị cái gì đó bịt lại, khó chịu, đau đớn, anh dừng một lúc lâu rồi mới nói tiếp, giọng nói hơi run run: “Việc này vốn là lỗi của tôi, tôi có thể nhận lấy hình phạt, nhưng không nghĩ đến cô ấy gặp phải khổ sở thế này.”

Nếu không có anh thì cũng không có bị kịch tối qua.

Nếu tối qua cô bị chìm vào trạng thái hôn mê, cái gì cũng không biết, như vậy cứ tiếp tục không biết đi.

Mất con đau đớn, thống khổ.

Đau đớn như vậy, một mình anh hứng chịu là tốt rồi.

332. Chương 332: Ba Chữ “thật Xin Lỗi” (12)

Trợ lý nhìn Lục Cẩm Niên im lặng không nói chuyện, chỉ hút thuốc, rõ ràng giờ khắc này trên mặt anh chính là lạnh lùng cùng thanh cao, nhưng cố tình lại làm người ta thấy được một nỗi si tình cố chấp.

Trợ lý cũng không biết nói gì, trong lòng anh nghĩ, trên thế giới này, có rất nhiều người làm chuyện sai trái, đều mơ tưởng cố hết sức che giấu, nhưng hầu hết đều xuất phát từ việc sợ bị người khác chán ghét, tâm lý không dám đối mặt, nhưng với việc giấu diếm của Lục tổng, chỉ là vì quá đau lòng.

Hai người im lặng lúc lâu, trợ lý mới thu hồi dòng suy nghĩ miên man của mình, anh phá tan im lặng: “Lục tổng, nếu không có chuyện gì dặn dò nữa, tôi quay về công ty trước.”

Lục Cẩm Niên gật đầu, “ừ” một tiếng, trợ lý hơi khom người, xoay người đi khỏi.

-

Khi Kiều An Hảo tỉnh lại đã ba giờ chiều.

Sau giấc ngủ dài đến mười tám tiếng, lúc cô mở mắt, đầu óc hơi mơ hồ, trí nhớ không liên tục.

Cô nằm trên giường mờ mịt một lúc lâu mới biết mình đang ở phòng ngủ của Cẩm Tú Viên, sau đó nhớ lại một chút, tối hôm qua rõ ràng cô đang xem tivi, sau đó không biết tại sao lại ngủ.

Kiều An Hảo chóng mặt, nhìn đồng hồ trên vách tường, đã ba giờ chiều, tại sao cô lại ngủ lâu như vậy?

Trong lòng cô kinh ngạc, theo bản năng muốn xuống giường, mới phát hiện toàn thân yếu ớt không có chút sức lực.

Kiều An Hảo nhú mày, cảm thấy cơ thể là lạ ở chỗ nào đó, dùng nhiều sức lực mới có thể xốc chân lên, xuống giường.

Trong phòng ngủ không một bóng người, ngoài cửa sổ đang đóng kín là ánh nắng tươi sáng đến chói mắt.

Kiều An Hảo giẫm lên chiếc thảm lông xù trên sàn nhà, đi tới cửa phòng ngủ, đẩy cửa ra, ánh sáng chiếu tới, giẫm phải sàn nhà lạnh của hành lang, cô nói vọng xuống dưới lầu: “Má Trần?”

Có lẽ bởi vì ngủ lâu quá, khi mở miệng giọng nói hơi khàn khàn, rõ ràng dùng sức, nhưng giọng lại rất thấp, vì thế cô hần giọng một cái, tăng âm lượng, hô lên: “Má Trần.”

Ai ngờ má Trần còn chưa xuất hiện, cửa phòng sách đã được mở ra.

Kiều An Hảo xoay đầu lại, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đi ra từ phòng sách, hơi kinh ngạc khi thấy anh ở nhà, cô lặng đi một chút, Lục Cẩm Niên hơi nhú mày, chậm rãi đi tới trước mặt cô, bất ngờ ôm lấy cô, thấp giọng hỏi: “Cô gọi má Trần làm gì?”

Kiều An Hảo bị Lục Cẩm Niên ôm lấy nên có chút kinh ngạc, cô trừng mắt trả lời: “Tôi khát nước.”

-P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Lục Cẩm Niên quay đầu, hô lên: “Má Trần.”

Giọng nói của anh to hơn của cô rất nhiều, má Trần lập tức phụng ngữ dưới tầng một chạy lên: “Cậu chủ Lục, cậu có gì dặn dò?”

Má Trần vừa hỏi vừa ngẩng đầu nhìn, thấy Kiều An Hảo được Lục Cẩm Niên ôm trong ngực, vẻ mặt vui mừng ngạc nhiên nói: “Cô chủ, cô tỉnh rồi?”

“Pha ly nước, đem lên đây.” Lục Cẩm Niên thản nhiên ném một câu, ôm Kiều An Hảo quay về phòng ngủ, đặt cô lên giường, đắp chăn cho cô, sau đó mở miệng nói: “Mấy nay cơ thể cô không tốt, nên nằm nghỉ ngơi nhiều hơn.”

Kiều An Hảo nghe lời nói của anh, bây giờ mới phát hiện bụng mình hơi trướng lên, trong người mặt áo lót, còn có cả băng vệ sinh.

Cô vậy mà có kinh nguyệt lúc đang ngủ ư?

333. Chương 333: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”(13)

Cô vậy mà có kinh nguyệt lúc đang ngủ sao?

Băng vệ sinh kia là ai giúp cô thay?

Trong đầu Kiều An Hảo thoáng qua nghi ngờ, má Trần bưng một ly nước lên: “Cô chủ, rốt cuộc cô tỉnh rồi, tối hôm qua ngủ thật sâu, đến cả có kinh nguyệt mà cũng không phản ứng, cuối cùng chính là cậu chủ Lục phát hiện ra.”

Lục Cẩm Niên phát hiện? Vậy cũng có thể nói, tối qua anh quay về Cẩm Tú Viên?

Má Trần nói xong, tiếp tục lẩm nhẩm: “Lúc đầu cậu chủ cũng không biết cô tới kỳ, nhìn thấy cô chảy máu, nghĩ đến xảy ra chuyện gì, liền ôm cô vội vàng chạy tới bệnh viện, lúc ấy tôi thật sự rất sợ.”

Tối qua vậy mà xảy ra việc náo loạn như thế sao? Nhưng Kiều An Hảo không có ý cười, bởi vì trong đầu cô đang nghĩ đến mặt khác của sự việc, có phải bằng vệ sinh của cô là do Lục Cẩm Niên giúp cô mang vào?

Gương mặt Kiều An Hảo lập tức nóng lên, nhin không được liếc Lục Cẩm Niên một cái.

Biểu hiện trên mặt anh cũng bình tĩnh như thường, rất tự nhiên đón lấy ly nước trong tay má Trần, như muốn cảm nhận được độ ấm nên một lát mới đi tới bên giường.

Anh đến gần, mặt cô càng nóng hơn, nhin không được cúi đầu xuống.

Má Trần đứng ở bên cạnh nói: “Cô chủ, cũng may là cô tới kỳ kinh nguyệt, lúc ấy tôi còn tưởng cô sinh non đó...”

Nghe thấy vậy, đáy mắt Lục Cẩm Niên hiện lên một chút kích động, nhưng nhanh chóng quay về trạng thái bình tĩnh, không nhanh không chậm ngắt ngang lời má Trần: “Cô chủ vừa tỉnh, chắc chắn là đói bụng, không phải nói bà hâm đồ ăn sao? Bưng lên đưa cô chủ ăn.”

Được Lục Cẩm Niên nhắc nhở, má Trần lập tức nhớ tới việc chính, nói: “Tôi đi ngay đây.”

Sau đó xoay người, chạy xuống lầu.

Kiều An Hảo đang nghĩ đến việc Lục Cẩm Niên giúp cô thay bằng vệ sinh, căn bản không để ý đến câu nói của má Trần, hướng hồ chiều hôm qua cũng thấy bụng mình hơi trướng lên, nghĩ đến có kinh nguyệt nên không nghĩ nhiều nữa.

Lục Cẩm Niên thấy gương mặt Kiều An Hảo thật tốt, lúc này mới yên tâm, đưa ly nước tới trước mặt cô: “Không phải muốn uống nước à?”

Kiều An Hảo nghe giọng nói dịu dàng của anh, mặt đỏ như máu, vội ngẩng đầu, liếc nhìn anh, sau đó nhận lấy ly nước, không suy nghĩ nữa mà lo uống nước.

Lúc cô uống được một nửa thì má Trần bưng đồ ăn lên.

Bà đặt khay thức ăn ở trên đầu giường, có canh, hai món trộn, đang chuẩn bị ngồi xuống bên cạnh Kiều An Hảo thì Lục Cẩm Niên đứng một bên lại thản nhiên lên tiếng: “Tôi ngồi đây.”

Theo lời nói ra, anh liền ngồi xuống bên giường, còn đặt hai chiếc gối dựa vào sau lưng Kiều An Hảo.

Má Trần giật mình một cái, lập tức đưa chén canh cho anh.

Lục Cẩm Niên lấy thìa múc canh, đưa lên miệng thổi thổi, rồi đưa tới bên miệng cô.

Kiều An Hảo vừa mừng vừa lo, đôi mày xinh đẹp hơi cau lại, chần chờ một lúc, xác định mình không nằm mơ mới mở miệng, uống canh.

Lục Cẩm Niên chờ cô uống xong canh liền giúp cô ăn cơm.

Má Trần làm món cá hấp, Lục Cẩm Niên mỗi lần gấp đều cẩn thận lấy xương ra.

Ánh mắt thật sự chăm chú, giống như đang xử lý việc gì quan trọng lắm.

Gương mặt xinh đẹp của Kiều An Hảo không nhin được có chút ngẩng ngơ, cảm thấy giờ phút này, mình đang nằm mơ.

334. Chương 334: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi.”

Kiều An Hảo cứ như vậy si mê dần dần nhìn Lục Cẩm Niên, mãi đến khi mình ăn no, mới lắc lắc đầu nhìn anh.

Lục Cẩm Niên không miễn cưỡng, để bát đĩa xuống, đưa một ánh mắt cho má Trần, má Trần biết điều liền lập tức bưng mâm cơm ra khỏi phòng ngủ.

Lục Cẩm Niên rút chiếc gối sau lưng cô ra, đặt thân thể của cô xuống, còn không quên đắp chăn cho cô.

Kiều An Hảo ngủ ngon một thời gian dài, thân thể suy yếu lại có chút bồi hồi, nằm mãi cũng thấy nhàm chán, muốn đứng dậy, đi lấy di động của chính mình, kết quả cô vừa mới xốc chân lên, âm thanh của anh đã truyền đến: “Cô muốn làm gì?”

Kiều An Hảo sững sốt một phen, ngẩng đầu, vô tội nhìn Lục Cẩm Niên nói: “Lấy điện thoại.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, chỉ đi đến trước bàn trà, cầm di động của cô lên, đưa cho cô.

Kiều An Hảo ngượng ngùng nằm lại giường, lấy di động ra, xem mấy trang web, nhưng căn bản không vào, ánh mắt thường hướng đến bóng dáng Lục Cẩm Niên ngồi trên ghế sofa.

Anh và cô quen nhau lâu như vậy, cho dù là lúc hai người hòa nhã với nhau trước kia, trước mặt cô, anh cũng vẫn lạnh lùng xa cách, nhưng hôm nay anh lại dịu dàng chăm sóc cô, thậm chí có chút sủng nịnh và dung túng, khiến cô không biết phải làm sao.

Còn có lúc trong dạ dày của cô rất khó chịu, anh mua thuốc cho cô... Quay phim bị NG liên tục, cô muốn ra ngoài hít thở không khí, anh đưa áo khoác của mình cho cô... giống như gần đây, anh vẫn rất tốt với cô, chỉ là hôm nay đặc biệt tốt mà thôi...

Kiều An Hảo bắt đầu có chút dao động, cô rất muốn không so đo chuyện xảy ra hôm sinh nhật anh nữa, giống như trước đây âm áp hòa thuận ở chung với anh, nhưng cô lại sợ không biết khi nào anh lại trở nên lạnh khốc vô tình.

Tâm tình cô vô cùng phức tạp.

Đến sau cùng, Kiều An Hảo bởi vì mệt mỏi suy yếu mà dần đi vào giấc ngủ.

-

Kiều An Hảo ngủ cực kỳ ngon, hơn bảy giờ tối mới tỉnh lại.

Buổi chiều ăn cơm hơi trễ, không hề đói, cô nằm ru rú trên giường, nhìn một bộ phim điện ảnh, đến hơn chín giờ tối, mới ăn cơm tối.

Lúc mười một giờ, Lục Cẩm Niên nhờ má Trần pha một cốc sữa nóng cho cô.

Má Trần lên tiếng, đi về phòng bếp, lúc mở tủ lạnh ra lấy sữa, nghĩ đến tổ yến mấy ngày trước mà Kiều An Hảo mang về, vì thế quay đầu hỏi Lục Cẩm Niên đang chuẩn bị lên lầu một câu: “Cậu chủ, trong nhà có tổ yến, có muốn hâm nóng lại cho cô chủ ăn khuya không?”

P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Lục Cẩm niên không dừng lại bước chân: “Cho cô chủ ăn đi.”

“Cậu chủ, cậu không ăn sao? Tổ yến là do cô chủ mang về nhà.”

“Cô chủ mua?” Lục Cẩm Niên cảm thấy hứng thú, dừng bước, nghiêng đầu, từ trên bậc cầu thang nhìn xuống, hỏi má Trần.

“Hình như không phải là cô chủ mua?” Tình huống cụ thể, má Trần cũng không rõ ràng, cho nên có chút do dự: “Là hôm cô chủ từ đoàn làm phim trở về, có xách theo, hơn nữa còn là đồ đã tách ra.

Xách từ đoàn làm phim về?

Đột nhiên, Lục Cẩm Niên nghĩ đến vài ngày trước cô đến bệnh viện thăm Hứa Gia Mộc, buổi tối, Hứa gia có gửi lái xe đưa cô về đoàn làm phim, lúc ấy còn xách hộ cô mấy hộp này nọ, lúc đó anh đang ở trong xe, cách xa, lại là buổi tối, ánh sáng không tốt, cho nên căn bản không thấy rõ hộp đó là gì.

Chẳng lẽ là tổ yến?

Trần anh nhăn lại, trong đầu xẹt qua một ý nghĩ...

335. Chương 335: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (15)

Trần anh nhăn lại, trong đầu xẹt qua một ý nghĩ...

Anh tinh tường nhớ rõ buổi sáng hôm đó, Kiều An Hảo vẫn nôn ra rất lợi hại, lúc ấy anh chỉ đơn giản nghĩ là trong bụng cô không thoải mái, thậm chí còn đang chuẩn bị bức ép đưa cô đi bệnh viện, kết quả lại vừa mới lên xe, thì nhận được điện thoại của Hàn Như Sơ, nói Hứa Gia Mộc đã có phản ứng.

Hình như ngay sau ngày hôm đó, Kiều An Hảo dần dần không ói ra nữa, anh còn tưởng rằng dạ dày của cô đã hết bệnh rồi, cũng bỏ xuống lo lắng...

Nhưng hiện tại xem ra, cho tới bây giờ Kiều An Hảo vẫn không phải có bệnh về dạ dày, những triệu chứng nôn mửa đó là nôn nghén, sau khi thai nhi chết từ trong bụng, những phản xạ tự nhiên đó cũng dừng lại.

“Cậu chủ?” Má Trần nhìn Lục Cẩm Niên đứng trên cầu thang, lặng yên không nói gì, ánh mắt thẳng tắp nhìn chiếc đèn trên trần nhà, không biết suy nghĩ cái gì, không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Lục Cẩm Niên hoàn hồn, cảm xúc trên mặt không hề có thay đổi gì quá lớn, ngữ khí mở miệng, cũng vẫn như cũ, nhạt nhẽo không có cảm xúc gì: “Thôi, chỉ cho cô chủ uống sữa thôi, một giờ trước cô ấy vừa ăn cơm tối, chắc cũng không ăn thêm được nữa.”

“Vâng, cậu chủ.”

Lục Cẩm Niên gật đầu, không nói gì nữa.

Má Trần lại đi vào phòng bếp.

Tầm mắt của anh buông xuống chỗ vừa nãy má Trần đặt lo tổ yến.

Má Trần hâm nóng sữa, bùng từ phòng bếp ra, thấy Lục Cẩm Niên vẫn đứng ở bậc cầu thang, ánh đèn thủy tinh mờ nhạt rắc lên người anh, khiến khuôn mặt tuấn mỹ của anh càng thêm bức người.

Má Trần sững sốt một phen: “Cậu chủ? Sao cậu vẫn còn đứng ở đây?”

“Ừm.” Lục Cẩm Niên nhàn nhạt lên tiếng, nhìn thoáng qua ly sữa trong tay má Trần, vươn tay: “Đưa tôi đi.”

Má Trần vội vàng đưa tới.

Lục Cẩm Niên xoay người, lên lầu, trở lại phòng ngủ, Kiều An Hảo đang nằm trên giường xem ti vi, nghe được tiếng đẩy cửa, chỉ nhìn lướt qua người anh, sau đó tầm mắt lại đặt vào chiếc ti vi.

Lục Cẩm Niên đi đến bên giường, đem sữa đưa tới: “Má Trần vừa mới hâm nóng lại.”

Kiều An Hảo liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên một cái, lần này dừng lại nhìn anh một lúc lâu, như là quần bách gì đó, sau cùng vẫn vươn tay nhận lấy, hai tay ôm ly sữa, uống một ngụm, tiếp tục chăm chú xem ti vi.

Lục Cẩm Niên không tránh ra, mà ngồi ở bên giường, ánh mắt nhìn cô một lúc, anh luôn luôn ít nói, chợt đột nhiên mở miệng hỏi một câu: “Ngủ không ngon à?”

“Không có...” Kiều An Hảo nghi ngờ không biết tại sao đột nhiên Lục Cẩm Niên lại hỏi vấn đề này, lắc lắc đầu nhìn anh, lại quay đầu, giật giật môi, vẫn là mở miệng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Lục Cẩm Niên nhàn nhạt lên tiếng, sau đó lui về phía sau hai bước, dựa vào bàn trang điểm, được một lúc, còn nói: “Nghe má Trần nói, lúc cô đi từ đoàn làm phim về, có xách theo hộp tổ yến?”

Kiều An Hảo nuốt một ngụm sữa, gật đầu.

“Thích ăn tổ yến? Trong tủ lạnh còn mấy lọ, ngày mai, để má Trần đi mua thêm.” Giọng Lục Cẩm Niên vẫn là tỉnh, một mực sóng nước chẳng lay động.

Hành động này của Lục Cẩm Niên, ngược lại giống như đang tìm đề tài cùng cô nói chuyện phiếm... Rõ ràng là cô thấy tủ thân, cũng đã nghĩ không muốn để ý đến anh, nhưng mỗi lần đối mặt với anh, cô lại phát hiện mình không đành lòng, hay đúng hơn là không nỡ.

336. Chương 336: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”

“Không cần.” Kiều An Hảo dứt khoát từ chối, sau đó thấy cánh môi anh nhếch lên, đáy lòng cũng hơi co rút lại, một trận đau đớn lan tràn cả người, tay dùng lực nắm lấy ly sữa, rũ lông mi xuống lặng yên một lúc, giọng nói lại hòa hoãn, mở miệng nói: “Tôi không thích ăn tổ yến, là do mấy hôm trước đến Hứa gia, bác Hứa đưa cho tôi, tôi liền mang một ít cho Triệu Manh, còn mấy lọ thì tiện xách về.”

Tổ yến quả nhiên là do Hàn Như Sơ đưa cho... Lúc ở dưới lầu, anh đã đoán được, nhưng vẫn muốn từ trong miệng cô lấy được sự thật, thêm nữa cô cũng vừa nói, cô ngủ rất ngon...

Trong đầu anh, đột nhiên hiện lên một giả thiết rất lớn mật mà anh cũng không xác định, dù sao mấy năm nay, quan hệ giữa anh và Hàn Như Sơ vẫn như nước với lửa khó dung, cho nên có lẽ chỉ là anh nghĩ nhiều mà thôi.

Mặt mày Lục Cẩm Niên vẫn như cũ duy trì bình tĩnh, nhìn Kiều An Hảo gật đầu, cực kỳ tự nhiên trả lời lại: “Hóa ra là vậy...”

“Ừm.” Kiều An Hảo nhẹ giọng đáp một câu lại, không biết nên nói cái gì.

Đột nhiên trong phòng trở nên yên tĩnh, Kiều An Hảo chỉ lo uống sữa, mãi cho đến khi uống xong, Lục Cẩm Niên mới vươn tay, tiếp nhận ly sữa, thuận tiện rút chiếc gối sau lưng cô, nhàn nhạt mở miệng nói: “Đi ngủ sớm một chút.”

Kiều An Hảo không nói gì, chỉ ngoan ngoãn nằm xuống, nhắm hai mắt lại, rõ ràng cảm giác được anh đứng bên giường nhìn mình một lúc lâu, mới xoay người, đi ra khỏi phòng ngủ.

Lục Cẩm Niên đem chén sữa đặt trong bồn rửa bát, rút một tờ khăn giấy ra xoa xoa tay mình đang ướt sũng, không lên lầu, ngược lại dựa vào vách tường trong phòng bếp, lấy điện thoại di động ra, gửi một tin nhắn cho trợ lý.

Chỉ đơn giản mấy chữ: “Bây giờ cậu đến Cẩm Tú Viên một chuyến.”

Lục Cẩm Niên gửi xong tin nhắn, tiện cũng nhận được tin nhắn trả lời, sau đó liền đặt điện thoại vào trong túi quần, như là không có việc gì, lại đi lên lầu.

Kiều An Hảo nằm trên giường, giống như đã ngủ, Lục Cẩm Niên tắt đèn đi, chỉ để lại một ngọn đèn mờ nhạt, anh đi đến bên giường, đắp lại chăn cho cô, sau đó vẫn cố ý chỉnh độ sáng của đèn ngủ tối hơn một chút, lúc này mới rón ra rón rén đi ra ngoài ban công.

Kiều An Hảo vẫn chưa ngủ, trong phòng ngủ rất an tĩnh, dù Lục Cẩm Niên cố gắng đi lại nhẹ nhàng nhất có thể, nhưng cô vẫn cảm giác được khi anh đến gần hay rời xa, nhất là khi anh đắp chăn lại cho cô, cả người cô đều trở nên căng thẳng.

Không biết qua bao lâu, Kiều An Hảo mới triệt để đi vào giấc ngủ, di động trong túi anh vang lên, anh lấy ra, nhìn thoáng qua màn hình, là tin nhắn của trợ lý, theo bản năng liền nhìn lướt qua cửa lớn, thấy lờ mờ có ánh sáng của đèn xe.

Lục Cẩm Niên xoay người, đi đến bên giường nhìn cô một phen, mới đi ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu, đến nhà bếp, lấy một lọ tổ yến trong tủ lạnh ra, sau đó nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Trợ lý đã chờ trong sân.

337. Chương 337: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”

Đi đến một gốc cây, Lục Cẩm Niên mới ngừng lại được, sau đó cầm tổ yến trong tay, đưa cho trợ lý, đơn giản mở miệng nói: “Cậu cầm tổ yến này đi kiểm tra, nhớ tìm một bác sỹ có thể tin cậy được, đừng để người của Hứa gia phát hiện được gì, khi nào tra được kết quả, phải báo ngay cho tôi.

-

Khi Kiều An Hảo đến kỳ kinh nguyệt, cũng cảm thấy cả người mất hết sức lực, nhưng chưa bao giờ nghiêm trọng như vậy, rất nhiều khi thấy lực bất tòng tâm, như là gặp phải bệnh nặng.

Bởi vì cả người mệt mỏi, đại đa số Kiều An Hảo đều ngủ, mỗi lần tỉnh lại, Lục Cẩm Niên đều ở trong phòng ngủ, sau đó cho cô uống nước, hoặc là bảo cô ăn cơm.

Lúc đầu, cô thấy những hành động của anh tinh tế mà dịu dàng như vậy, có chút tay chân luống cuống, không quen thuộc lắm, nhưng mấy ngày này trôi qua, ngược lại dần dần trở thành thói quen.

P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : ttukidmh@gmail.com nhé

Sau năm ngày nữa, cô phải quay về đoàn làm phim, kết quả đạo diễn lại gọi điện qua, nói là có việc bận, chậm lịch lại hai ngày.

Lượng máu cô mất đi hơi nhiều, về sau, càng ngày càng ít hơn, đợi đến ngày thứ sáu, đã không còn nhiều, thân thể cũng không suy yếu như trước, bắt đầu xuống giường đi lại, một ngày ba bữa cũng tự xuống ăn.

Lục Cẩm Niên giống như đang nghỉ ngơi, cả ngày đều không ra khỏi cửa, giống như cô vậy, luôn ở trong nhà, tuy nhiên chẳng hiểu tại sao trong lòng Kiều An Hảo vẫn canh cánh trong lòng về sự việc xảy ra hôm sinh nhật anh, nhưng hai người ngày đêm đều thấy nhau, khó tránh khỏi phải tiếp xúc, cho nên Kiều An Hảo cũng đã bớt lạnh lùng với Lục Cẩm Niên hơn rất nhiều, dù không thân mật khăng khít như trước đây, nhưng bây giờ hai người cũng được coi là bình tĩnh và an ổn.

Ngày thứ bảy, Kiều An Hảo không còn ra máu nữa, trạng thái tinh thần cũng tốt hơn, thời gian ngủ trưa cũng không dài như mấy ngày trước, chỉ ngủ khoảng một giờ rưỡi, hoặc hai giờ là đã tỉnh lại, Kiều An Hảo mở to mắt, theo quán tính nhìn quanh phòng ngủ một vòng, kết quả lại không thấy bóng dáng của Lục Cẩm Niên, đáy lòng không nhịn được dâng lên cảm giác mất mát.

Lúc trước, mỗi khi cô ngủ dậy, đều thấy anh ở trong này...

Kiều An Hảo rầu rĩ không vui, đi dép lê ra khỏi phòng ngủ, đi xuống lầu, ánh mắt vẫn tìm kiếm một vòng trong phòng khách, như cũ lại không thấy bóng dáng của anh.

Má Trần đang ngồi trong phòng khách xem ti vi, nhìn thấy Kiều An Hảo đi xuống, lập tức đứng lên hỏi: “Cô chủ, cô tỉnh ngủ rồi à?”

“Ừm.” Kiều An Hảo lơ mơ không rõ lên tiếng, đi đến trước bình nước, rót một chén nước, ngẩng đầu uống một ngụm, sau đó lúc đặt chén xuống, mới hỏi: “Lục Cẩm Niên đâu?”

“Cậu chủ? Cậu ấy không ở trên lầu sao?” Má Trần kinh ngạc hỏi lại một câu, còn nói: “Ăn cơm xong, cậu chỉ lên lầu vẫn còn chưa xuống mà.”

“A...” Kiều An Hảo lên tiếng, dẫm dép lê lần nữa đi lên lầu, đến toilet trong phòng ngủ và phòng thay đồ nhìn một vòng, không thấy bóng dáng anh, sau đó liền đi vào thư phòng.

Thư phòng của anh, cửa cũng không khóa, Kiều An Hảo chỉ nhẹ nhàng kéo cầm cửa, cửa đã mở ra.

-

Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hảo đã ngủ say, liền nhận được tin nhắn của trợ lý: “Lục tổng, thứ anh muốn tra đã có kết quả rồi.”

338. Chương 338: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (18)

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm tin nhắn của trợ lý, trong lòng không hiểu sao có chút khẩn trương, anh nhìn Kiều An Hảo ngủ say rồi mới xoay người đi ra khỏi phòng ngủ, sau đó đóng cửa, đến thư phòng ở cách vách, gọi một cuộc điện thoại cho trợ lý.

Trợ lý nghe điện thoại, anh cũng không mở miệng nói chuyện, trợ lý dường như cũng đã quan, tự nhiên bắt đầu báo lại cho anh: “Lục tổng, tôi tìm một bác sĩ từng là bạn học rất tin cậy nhờ làm xét nghiệm, thực ra ngày hôm trước đã có thể ra kết quả, nhưng bạn tôi lại xuất ngoại, hôm qua mới về, sáng nay tôi đã đến tìm cậu ta.”

“Ừm.” Lục Cẩm Niên lên tiếng, bày tỏ là mình nghe thấy.

Trợ lý không đi thẳng vào vấn đề, ngược lại xin ý kiến hỏi một câu: “Lục tổng, tổ yến của anh từ đâu mà có?”

Lục Cẩm Niên nhíu mày, trong lòng lơ mơ có dự cảm không tốt.

Trợ lý nhớ rõ hôm Lục Cẩm Niên nhờ mình đi kiểm tra tổ yến, nói đừng để người của Hứa gia biết, vì thế lại hỏi: “Lục tổng, tổ yến này có phải người của Hứa gia đưa cho?”

Lục Cẩm Niên vẫn không lên tiếng.

Trợ lý ở bên kia điện thoại càng thêm khẳng định, tiếp tục nói: “Tổ yến này để cho cô Kiều ăn đúng không?”

Lục Cẩm Niên nghe đến đó, đã hoàn toàn khẳng định suy đoán trong lòng anh, anh mở miệng nói, vừa khẩn trương vừa yên tĩnh lạ thường: “Tổ yến, có phải bị hạ thuốc ngủ không?”

Lần này đổi lại là trợ lý im lặng, Lục Cẩm Niên không lên tiếng thúc giục, như đang cực kỳ bình tĩnh đợi, qua hồi lâu, trợ lý mới mở miệng nói: “Lục tổng, chính xác là có cho thuốc ngủ, liệu không hề nhỏ, mà thành phần của thuốc ngủ kia, nếu ăn quá nhiều, sẽ dẫn đến giấc ngủ chiều sâu như là hôn mê.”

Lục Cẩm Niên không hề liếc mắt một cái có thể nhìn ra được, lúc anh nghe thấy má Trần nói tổ yến là do Kiều An Hảo mang về từ đoàn làm phim, liền thấy nghi ngờ, sau đó đi dò xét cô, vẫn là nghi ngờ, không bằng nói đó là một loại trực giác, giống như đứa bé của Kiều An Hảo khi ra đi, cả đêm đó anh đều thấy không ổn, nên mới trở về Cẩm Tú Viên.

Bởi vì anh có loại trực giác kia, mới để trợ lý đi thăm dò.

Anh cho rằng ngày hôm sau trợ lý sẽ thông báo luôn kết quả cho mình, ai ngờ nhiều ngày qua như vậy, anh cũng không giục giã, hoặc càng nói đúng hơn là, trong lòng anh đã biết sự thật, nhưng vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để đối mặt.

Cuối cùng, kết quả vẫn là vậy, giống như suy đoán của anh, tổ yến chính xác là bị bỏ thuốc.

Thuốc ngủ...

Đầu ngón tay của anh nắm lấy di động, bắt đầu run rẩy kịch liệt, cánh môi hết sức căng lên, một câu cũng không nói nên lời.

Đáy mắt Lục Cẩm Niên, như là nhuộm máu, trở nên đỏ au, mặt anh lúc này, cũng có đau kịch liệt, đến sau cùng, hô hấp đều trở nên dồn dập, câu chữ nghiêng răng nghiêng lợi mãi anh mới bật được ra: “Bà ta giết con của tôi...”

Trợ lý còn đang lải nhải nói gì đó trong điện thoại, đột nhiên nghe được tiếng của anh, không thật rõ ràng, chỉ cảm giác được sát khí từ trong điện thoại truyền đến, khiến người khác mạnh mẽ rung mình một cái, theo bản năng hô một tiếng: “Lục tổng?”

339. Chương 339: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”

Bên kia điện thoại, trợ lý còn đang lải nhải gì đó, đột nhiên nghe Lục Cẩm Niên nói những lời này, không thực sự rõ ràng, nhưng cảm giác được rất rõ sát khí truyền đến, khiến người khác mạnh mẽ rung mình một cái, theo bản năng liền hô một tiếng: “Lục Tổng?”

Lục Cẩm Niên vốn không hề nghe thấy âm thanh của trợ lý, chỉ tiếp tục lặp lại: “Giết con của tôi...”

Lúc này trợ lý đã hoàn toàn nghe rõ được những gì mà anh nói, nhưng có chút không phản ứng kịp là anh có ý gì, vì thế liền hỏi: “Cái gì đứa nhỏ...”

Thế nhưng, trợ lý chỉ nói bốn chữ, trong nháy mắt đã hiểu ý của anh, một lát sau, mới mở miệng nói: “Lục tổng, ý của anh là, cô Kiều xảy ra chuyện vì ăn tổ yến của Hứa gia đưa cho, mới khiến đứa nhỏ chết từ trong bụng mẹ?”

“Chết trong bụng mẹ” bốn chữ này, lập tức khiến Lục Cẩm Niên bừng tỉnh, anh giống như bị điều gì kích thích, lạnh lẽo cúp điện thoại, hung hăng ném điện thoại vào vách tường đối diện.

Trên vách tường vừa mới có một bức bích họa được đóng khung, thủy tinh bị điện thoại làm hỏng, rơi lả tả xuống đất, giữa bức bích họa cũng có một lỗ thủng.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Lục Cẩm Niên có một tầng khí lạnh bao phủ, vẻ mặt băng lãnh nhìn bức họa quý của mình bị hủy diệt trong nháy mắt, không có chút phản ứng nào, chỉ cảm thấy trong ngực như có một đám lửa lớn, thiêu đốt tất cả lực phủ ngũ tạng, mãnh liệt dồn dập, giống như tùy thời đều có thể cháy rụi.

Anh có một loại xúc động, hận không thể ngay lúc này vọt tới Hứa gia, từng bước xé nát người của Hứa gia, khiến Hứa gia hoàn toàn bị hủy diệt.

Anh cũng biết, Hứa gia chán ghét anh, năm đó là sai lầm của mẹ anh, anh có thể chịu đựng, không một câu oán hận, nhưng vì sao ngay cả đứa nhỏ của anh cũng không tha?

Lúc còn thiếu thời trẻ người non dạ, không phải anh chưa từng oán hận cha mình, hận Hứa gia, nhưng không hề giống như bây giờ, hận đến tận xương tủy.

Hận ý càng dày đặc, Lục Cẩm Niên càng tức giận, tức giận mãnh liệt như dao găm không ngừng trạc vào tim của anh, khiến anh cảm thấy đau đớn hư sắp chết, đau đến cuối cùng, anh giống như bị mất đi lý trí, toàn thân không thể nói hết được phần nộ đến đường nào, mạnh mẽ giơ chân lên, đá vào chiếc bàn trà trong thư phòng, thủy tinh trên bàn bị va chạm mà trượt mạnh ra ngoài, bắn vào cửa sổ sát đất, thủy tinh lại rầm rầm nứt vỡ, dường như anh không biết mình đang làm gì, chỉ muốn phát tiết hết đáy lòng oán hận và tức giận, cái gì có thể đổ vỡ, cũng không chút do dự nào đập ngã nó.

Đèn đặt dưới đất, máy tính, văn kiện, đèn bàn... đều bị anh đập loạn, thậm chí đến giá sách, bàn học cũng bị anh đập đổ, bên trong đầy những sách vở anh thích, cũng bị anh ném lung tung.

Lục Cẩm Niên khiến mọi thứ trở nên lung tung và rối loạn, được một lúc mới thở hổn hển dừng lại, hai mắt đỏ bừng bừng nhìn chằm chằm giấy dán tường đã bị hỏng một nửa, đột nhiên giống như bị mất hết sức lực, cả người suy yếu nằm dài trên đất.

Trên đất có rất nhiều mảnh thủy tinh nhỏ, đâm khắp nơi trên người anh, máu cứ thế chảy xuống, nhưng dường như anh đã mất hết cảm giác đau, cứ nằm im như vậy.

340. Chương 340: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (20)

Lục Cẩm Niên lặng thinh, phần nộ cũng dần dần tiêu tán, đáy lòng chỉ còn lại đau kịch liệt và tự trách hối hận khắc sâu.

Nếu đứa nhỏ trong bụng của Kiều An Hảo không phải của anh, có lẽ cô cũng sẽ không bị làm hại như thế.

Nếu ngày đó anh có thái độ kiên quyết, cố ý đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, anh có thể biết trước là cô đang mang thai, sẽ làm tốt hơn.

Là anh không phát hiện cô mang thai sớm hơn, là anh không bảo vệ tốt con của mình, anh rất có lỗi với Kiều An Hảo.

Đều là lỗi cả anh, anh sinh ra vốn đã là một sai lầm, năm ba tuổi kia, vốn bị bệnh máu trắng, đó là bởi vì ông trời muốn sửa lại sai lầm này, nhưng mẹ anh lại sốt ruột, quỳ gối ở cửa Hứa gia, đau khổ cầu xin cứu lấy tính mạng của anh, sau đó, sai lầm này, hiện giờ lại liên lụy đến Kiều An Hảo.

Rõ ràng còn chưa yêu thương cô một ngày nào, đã gây cho cô thương tổn sâu sắc như vậy?

Hô hấp của anh bắt đầu có chút không thoải mái, mạch máu như đang cuộn cuộn nhảy loạn, rõ ràng là mùa hè, anh lại cảm thấy bây giờ mình như đang rơi vào một lỗ hổng băng lạnh, toàn thân đều rét run.

Cả người đau đớn như thế nào, cũng không sánh nổi nỗi đau trong lòng anh... đứa bé kia mới có hai tháng, cũng chưa thành hình, đã bị người ta lặng yên không tiếng động bóp chết, chết từ trong bụng mẹ... Kiều An Hảo từ nhỏ đến khi thành một người phụ nữ trưởng thành, bọn họ rất yêu thương cô, sao có thể làm vậy với cô?

Bọn họ rốt cuộc là nhiều tâm địa độc ác như thế nào, mới có thể gây ra hành vi ngoan độc như vậy?

Lục Cẩm Niên đau đớn, liên mất đi cảm giác, chỉ cảm thấy yết hầu có một luồng tinh ngọt phọt ra, anh liên không nhin được, mạnh mẽ phun ra một búng máu.

Thư phòng của anh, cửa cũng không khóa trái, Kiều An Hảo nhẹ nhàng đẩy cửa.

Trong thư phòng rất im lặng, Kiều An Hảo theo thói quen đưa đầu vào dò xét trước, kết quả liền ngấy ngốc ngay tại cửa.

Vốn dĩ thư phòng được trang hoàng rất tinh xảo và xa xỉ, giờ giống như vừa gặp phải vụ cướp, thật khó coi, một đống hỗn độn, sofa cũng bị xoay tứ phía bát đảo.

Kiều An Hảo sửng sốt tầm một phút, mới phục hồi lại tinh thần, cô cố gắng kiềm chế kinh sợ trong lòng, nhìn kỹ thư phòng một vòng, sau đó nhìn thấy Lục Cẩm Niên nằm ở dưới chân ghế sofa, anh đang trợn tròn mắt, nhìn hoa vắn trên trần nhà, không biết suy nghĩ cái gì, trên mặt đều là vẻ thống khổ.

Trong lòng cô đau đớn một hồi, giây tiếp theo lại thấy miệng anh phun ra một búng máu, trên mặt không có sắc hồng, thất thanh la lên một tiếng: “Lục Cẩm Niên”, sau đó vọt vào trong thư phòng.

Dựa sát gần, Kiều An Hảo mới phát hiện trên người anh có nhiều vết thương bị thủy tinh đâm vào, lòng của cô căng thẳng, theo bản năng liền để bên người Lục Cẩm Niên, vươn tay muốn nâng anh dậy.

Kết quả tay cô vừa mới đụng đến tay của anh, cả người anh giống như bị điện giật, phản ứng rất lớn, sau đó giật cánh tay mình, khiến Kiều An Hảo ngã ra trên đất.

Chỗ Kiều An Hảo ngã xuống, không có mảnh thủy tinh, nhưng cánh tay lìa cạ vào chiếc đèn bàn bị vỡ nên có chỗ bết nhọt, liền chảy máu.

Đau đớn khiến cô nhú mảy, lại không xem xét miệng vết thương, tiếp tục nhìn Lục Cẩm Niên.

Khuôn mặt tuần mỹ phim phàm của anh vẫn lạnh lùng, ánh mắt giống như lưỡi dao, có thể khiến người khác đau đớn.

341. Chương 341: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”(21)

Kiều An Hảo chưa từng thấy Lục Cẩm Niên phẫn nộ như vậy, sắc mặt có chút dữ tợn, giống như huyết hải thâm thù đại hận.

Kiều An Hảo bị ánh mắt của anh làm cho sợ đến mức khiếp đảm, vốn dĩ muốn tới gần anh, liền đột nhiên dừng lại, đề phòng nhìn anh một lúc, thấy anh không có hành động cực đoan gì kế tiếp, mới chậm rãi đến gần anh, huých một cái, sau đó rút trở về, thấy anh không có phản ứng mãnh liệt như vừa nãy, lá gan mới lớn hơn một chút, thật cẩn thận tiến lên, nhẹ nhàng hô tên anh.

Tuy rằng lá gan to hơn, rốt cuộc vẫn lo lắng không dứt, âm điệu của cô đặc biệt mềm mại, như là gió xuân ấm áp vờn qua, từ từ thổi vào lỗ tai anh, mang theo một sức mạnh thần kỳ, kéo anh trở lại, đáy mắt đỏ bừng dần dần có tiêu điểm, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ phòng bị của Kiều An Hảo, cả người hoàn toàn tĩnh lại.

Má Trần ở dưới lầu xem tivi, nghe thấy tiếng thét chói tai của Kiều An Hảo, nghĩ đến đã xảy ra việc lớn gì, liền hô lên “Cô chủ”, kết quả không thấy đáp lại, vì thế liền vội vàng quỳnh lên, đi lên lầu, chạy tới mở cửa thư phòng ra, nhìn thấy tình cảnh trong thư phòng, sợ đến mức hô lên một tiếng, sau đó nhìn thấy vết máu trên miệng Lục Cẩm Niên, lập tức ngạc nhiên reo lên: “Cậu chủ, cậu bị làm sao vậy?”

Má Trần vừa nói, vừa đi đến gần, sau đó bị dọa sợ nói: “Cậu chủ, trên người cậu sao lại có nhiều vết thương như vậy? Để tôi đi gọi bác sĩ.”

“Không cần...” Bởi vì mẹ anh chết ở trong bệnh viện, Lục Cẩm Niên vẫn không thích gặp bác sĩ, cho nên ngay cả bác sĩ tư đều không có mời, tuy rằng trên người có nhiều vết thương, nhưng không nghiêm trọng lắm, vì thế liền lên tiếng ngăn cản.

P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

“Nhưng là...” Nhiều vết thương như vậy, lại đang là mùa hè, nhỡ đâu có chuyện gì thì làm sao bây giờ, nếu thủy tinh ở lại trong người thì làm sao, má Trần vừa định nói tiếp, kết quả lại thấy cánh tay của Kiều An Hảo bị thương, liền nói: “Cô chủ, sao cô cũng bị thương? Nếu không xử lý, sẽ để lại sẹo.”

Má Trần nói một câu khiến tầm mắt của Lục Cẩm Niên lập tức kéo đến trên cánh tay bị thương của Kiều An Hảo, nhìn thấy miệng vết thương đang chảy máu, nghĩ đến hành động vừa rồi của mình, liền nhăn trán lại, không hề chần chừ nhìn má Trần mở miệng nói: “Còn ngại ngần gì nữa, chạy nhanh đi gọi bác sĩ đến đây.”

Má Trần đạt được mục đích, nghe thấy thế, lập tức “A” lên một tiếng, chạy ra khỏi thư phòng, vội vàng xuống lầu gọi điện thoại.

Má Trần gọi bác sĩ ở một bệnh viện tư gần nhất, nhưng mười mấy phút sau mới đến nơi.

Lúc này, Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên đã về phòng ngủ, má Trần dẫn bác sĩ lên lầu, gõ cửa phòng ngủ, đẩy cửa ra, mời bác sĩ đi vào.

So với vết thương của Lục Cẩm Niên, Kiều An Hảo chỉ bị thương ngoài da, đừng nói mời bác sĩ, cho dù không cần uống thuốc, mấy ngày nữa cũng sẽ khỏi hẳn, cho nên trước tiên má Trần chỉ Lục Cẩm Niên đang ngồi trên sofa, nhìn bác sĩ mở miệng nói: “Hãy xử lý miệng vết thương của cậu chủ trước.”

342. Chương 342: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi”(22)

Bác sĩ buông hòm thuốc, đang chuẩn bị kiểm tra miệng vết thương của Lục Cẩm Niên, kết quả còn chưa đi đến bên cạnh anh, anh đã thản nhiên mở miệng trước: “Xem cho cô ấy trước.”

“Tôi không sao.” Kiều An Hảo hiện giờ, ngay cả miệng vết thương đau đớn cũng không cảm giác thấy gì, lắc đầu.

Hai người đều nhường nhau, bác sĩ có chút khó xử đứng yên tại chỗ, nhìn Lục Cẩm Niên, lại nhìn Kiều An Hảo, dùng ánh mắt lặng lẽ trưng cầu ý kiến của hai người.

Kiều An Hảo nhìn bác sĩ nói: “Anh ấy vừa nôn ra máu, anh xem xem có chuyện gì xảy ra.”

“Xem cô ấy trước.” Kiều An Hảo còn chưa nói hết, Lục Cẩm Niên đã bình thản mở miệng, trong giọng nói lại có một chút bắt buộc rất chân thực, anh sợ Kiều An Hảo lại cùng anh giằng co, quay đầu, nhìn cô, giọng dịu dàng hơn rất nhiều: “Cô kiểm tra trước đi.”

Lần này bác sĩ không hề do dự, trực tiếp đi tới trước mặt Kiều An Hảo: “Làm phiền cô gái, vươn cánh tay cho tôi xem.”

Vốn dĩ Kiều An Hảo còn muốn tranh cãi, nhưng nghe thấy mấy chữ kia của anh, liền ngậm mồm lại, ngoan ngoãn đưa cánh tay cho bác sĩ.

Vết thương này ai cũng có thể tự xử lý, cho nên bác sĩ rất nhanh nhẹ tiêu độc cho cô, bôi thuốc, đơn giản dính một lớp băng gạc, chưa đến 5 phút, đã xong hết, sau đó liền quay đầu, nhìn Lục Cẩm Niên nói: “Anh trai, làm phiền anh.”

Lục Cẩm Niên giống như không nghe thấy lời nói của bác sĩ, thẳng thắn mở miệng nói: “Bao nhiêu tiền?”

Bác sĩ nhất thời sững sốt, cái gì bao nhiêu tiền? Ý là, anh đặc biệt đã chạy đến đây một chuyến, chỉ vì để xử lý một vết thương vốn dĩ ai cũng có thể làm được?

Kiều An Hảo nhú mày, vừa định mở miệng nói chuyện, má Trần đứng ở một bên, có chút lo lắng thốt ra: “Cậu chủ, miệng vết thương của cậu còn chưa kiểm tra.”

“Tôi không cần kiểm tra” Lục Cẩm Niên không kiên nhẫn nói, đối với má Trần, rõ ràng tỏ ý tiền khách: “Má Trần, đưa tiền cho bác sĩ, đưa bác sĩ đi.”

“Cậu chủ...”

“Tôi nói không cần là không cần...” Lục Cẩm Niên trực tiếp đánh gãy lời nói của má Trần.

“Cô chủ...” Má Trần nhìn quần áo bê bết máu của Lục Cẩm Niên, đành phải hướng về Kiều An Hảo cầu cứu.

Kiều An Hảo liếc mắt nhìn anh một cái, biết anh không thích gặp bác sĩ, sinh bệnh đều thích trốn đi, vì thế liền giật giật khóe miệng, đứng lên, nhìn thầy thuốc cười thật có lỗi: “Thật là ngại quá, làm phiền anh phải chạy đến đây một chuyến, tôi đưa anh xuống nhé.”

Kiều An Hảo cũng nói như vậy, má Trần dù rất lo lắng cho Lục Cẩm Niên cũng không thể nói thêm được gì, đành phải đi theo phía sau Kiều An Hảo, dẫn bác sĩ xuống lầu.

Kiều An Hảo cũng không đưa bác sĩ ra khỏi nhà, chỉ đứng trong phòng khách, mở miệng nói: “Bác sĩ, có thể đưa thuốc xử lý vết thương cho tôi được không? Để má Trần gửi lại tiền cho anh?”

Bác sĩ gật đầu, mở hòm thuốc ra, lấy mấy lọ thuốc tiêu độc, thuốc mỡ và băng gạc cùng băng dán, cuối cùng nghỉ ngơi, đưa thêm một hộp thuốc tiêu độc, Kiều An Hảo nhớ kỹ, sau đó nói má Trần tiền thầy thuốc đi, rồi cầm thuốc mà bác sĩ đưa, đi lên lầu.

Trở lại phòng ngủ, Lục Cẩm Niên thể nhưng đứng trước cửa sổ sát đất, đang hút thuốc, Kiều An Hảo nhú mày, đặt chỗ thuốc lên trên sofa, bước nhanh đến bên cạnh anh, không nói gì trực tiếp cướp lấy thuốc trong tay anh.

343. Chương 343: Ba Tiếng “thực Xin Lỗi” (23)

“Trên người nhiều vết thương như vậy, sao còn hút thuốc?” Kiều An Hảo chỉ trích một câu, đem tàn thuốc dí vào trong gạt tàn, sau đó thấy tay kia của anh còn đag cầm hộp thuốc và bật lửa, không hề nghĩ ngợi lại vươn tay ra đoạt lấy, lưu loát ném vào thùng rác.

Một loạt hành động này của cô, làm vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng Lục Cẩm niên cũng không hề tức giận.

Xử lý xong tàn thuốc, Kiều An Hảo liền kéo tay anh, đi đến sofa.

Lục Cẩm Niên nhìn tay nhỏ bé trắng nõn của cô chủ động cầm lấy tay anh, khuôn mặt anh mềm mại hơn rất nhiều, nhưng không hề phản kháng, đặc biệt thuận thoả cô, di chuyển bước chân.

Kiều An Hảo chỉ lên sofa, nói hai chữ đơn giản: “Ngồi xuống.”

Sau đó liền lấy khăn ướt khử trùng lau sạch tay của mình.

Lục Cẩm Niên không nói gì, lại rất ngoan ngoãn ngồi xuống.

Kiều An Hảo ngồi xổm trước bàn trà, lấy ra mấy loại thuốc bác sĩ vừa đưa, sau đó cầm gói bông, kéo ra ngoài, nhìn anh nói: “Cởi quần áo ra.”

Lục Cẩm Niên nhìn hành động của cô, biết cô muốn bôi thuốc cho anh, trừng mắt nhìn, như một người máy nghe lời, đặc biệt thuận theo, cởi hết quần áo ra.

Kiều An Hảo cầm lấy bông, chấm vào dịch tiêu độc, chà lên vết thương của anh, tâm cô cũng đau, theo miệng vết thương, đau đến tận đáy lòng, Lục Cẩm Niên đưa lưng về phía cô, khoe môi lại cong lên một nụ cười yếu ớt không dễ nhận ra.

Thủy tình cảm vào rất nhiều, vết thương trên người anh có mấy chỗ đã sớm không còn đổ máu, Kiều An Hảo nghiêm túc xử lý, sau đó bắt đầu bôi thuốc mỡ.

Lục Cẩm Niên cảm giác được cô gái mềm mại chạm vào người mình, có lẽ vẫn còn tâm tình oán hận đưa nhỏ bị Hứa gia hãm hại, lại hoàn toàn buông xuống, chỉ còn sự áy náy và xúc cảm dịu dàng đến đau lòng.

Má Trần tiến bác sĩ sau đó lo lắng lên lầu, kết quả đi đến cửa phòng ngủ, cong chưa đi vào, đã thấy Lục Cẩm Niên ngồi trên sofa, Kiều An Hảo ngồi bên cạnh bôi thuốc cho anh.

Hai người không hề nói gì với nhau, ánh mắt trời ngoài cửa sổ vừa vắn chiếu vào, xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh rộng lớn, vào tận sâu bên trong, soi rõ toàn bộ phong ngủ, một hình ảnh đặc biệt đẹp đẽ.

Má Trần thức thời không đi đến quấy rầy, lặng yên không tiếng động rời đi.

Kiều An Hảo đưa cho Lục Cẩm Niên thuốc, đứng dậy rót một chén nước rồi bưng đến cho anh, sau đó dựa theo sự nhắc nhở của bác sĩ, nhẹ nhàng cắt qua giữa ánh mặt trời buổi trưa: “Uống chút thuốc tiêu viêm, khỏi bị nhiễm trùng, hôm nay không cần tắm rửa, ngày mai chắc sẽ kết vảy.”

Tuy rằng trên mặt anh không có quá lớn cảm xúc phập phồng, nhưng đáy lòng vô cùng mềm mại, không hề từ chối nhận lấy thuốc, sau đó nuốt xuống.

Kiều An Hảo nhìn Lục Cẩm Niên uống nước, được một lát, không kiềm chế được mở miệng nói: “Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, anh tức giận như vậy, đều phá tan thư phòng rồi?”

Lục Cẩm Niên nghe thấy thế, cảm thấy trong cổ họng như bị thứ gì chặn lại, nước ở chỗ đó, bị anh bất động dừng lại một lúc mới cố gắng nuốt xuống, sau đó buong cốc nước, lạnh nhạt nói một câu: “Công ty có chuyện.”

344. Chương 344: Ba Tiếng “thật Xin Lỗi” (24)

Lúc Lục Cẩm Niên trả lời vấn đề này, rõ ràng Kiều An Hảo thấy ánh mắt anh nhìn mình có một tia tức giận nhanh chóng xẹt qua.

Kiều An Hảo biết, Lục Cẩm Niên nói dối, cô cũng biết, sở dĩ anh nói dối chẳng qua cũng đang dối gạt bản thân, không muốn tự nói với mình chân tướng sự việc, tuy cô không biết rốt cuộc tại sao anh lại phản ứng gay gắt như vậy, cô cũng rất tò mò, nhưng anh không nói nên cô cũng không miễn cưỡng.

Bởi vì cô biết, nhất định có chuyện gì đó khiến anh khó chịu.

Bất luận một người phụ nữ nào, đối diện trước một người đàn ông lúc nóng lúc lạnh, đều có một loại lo lắng tuyệt vọng, cô biết rõ anh không thích mình, đến lúc quan hệ giữa hai người đang dịu đi, cô nhịn không được nghĩ đến, vào đêm sinh nhật anh, cô hoàn toàn trở về với thực tế, vẫn tự nói với bản thân, không cần tự lừa gạt mình.

Nhưng mà, thật sự yêu một người là như thế nào?

Là biết rõ trong lòng anh không hề yêu mình, biết rõ có khả năng anh ấy thương hại mình, nhưng lúc nhìn thấy anh ấy khó chịu, vẫn không nhịn được mà đi tới chia sẻ, muốn quan tâm anh.

Bởi vì cô hy vọng anh ấy được vui vẻ, bởi vì nhìn thấy anh ấy đau khổ, cô càng đau khổ hơn.

Kiều An Hảo biết mình không mạnh mẽ, cô biết trong đêm sinh nhật Lục Cẩm Niên, anh chỉ có một mình, cô có thể rời đi không cần để ý đến anh, nhưng cô không làm được, cô yêu người đàn ông này mười ba năm, yêu điểm tốt cũng như những điểm chưa tốt của anh, nói cô ngốc cũng được, nói cô điên cũng không sao, giờ phút này, cô cứng rắn chống đỡ bao nhiêu ngày như vậy, trong nháy mắt toàn bộ đều biến thành sự quan tâm, cô nhịn không được nhẹ giọng nói: “Đừng buồn nữa, chuyện của trời, rồi sẽ qua nhanh thôi, sau này dù có tức giận cũng đừng làm tổn hại đến bản thân.”

Đôi khi, yêu một người, dường như có một loại ma lực nào đó, chỉ một câu đơn giản cũng có thể chạm vào nơi yếu ớt nhất của đối phương.

Nghe Kiều An Hảo nói những lời này, Lục Cẩm Niên cảm giác như mình được một dòng nước ấm ôm lấy, trong lòng dâng lên một nỗi cảm động không nói nên lời.

Anh quay đầu, nhìn về phía cô, nhìn tới miếng băng gạc trên tay cô, nhìn lên nơi gò má, anh muốn nói gì đó, nhưng lại nói không được, cuối cùng, anh đột nhiên vươn tay ôm cô vào ngực mình.

Anh gắt gao ôm lấy cô, hốc mắt hơi nóng lên, đáy lòng cũng ấm áp.

Lục Cẩm Niên nhịn không được thấp giọng hỏi một câu: “Thực xin lỗi, làm em bị thương rồi.”

Kiều An Hảo vì lời xin lỗi này của anh mà trong lòng nhanh chóng cảm thấy mềm mại như một dòng nước, nếu một giây trước cô còn nghĩ Lục Cẩm Niên không tốt với mình, thì bây giờ cô hoàn toàn không để ý đến điều đó nữa, cô giơ tay lên, ôm lưng anh, nhẹ giọng nói: “Không sao mà.”

Lục Cẩm Niên cọ cọ đầu mình vào đỉnh đầu cô, im lặng một chút, rồi mở miệng lần nữa: “Thực xin lỗi.”

Kiều An Hảo nghĩ đến anh cũng đang vì cánh tay bị thương của cô mà xin lỗi nên trả lời: “Không có gì mà.”

Dừng một chút, cô quả quyết nói: “Thật sự không sao cả, vả lại, vết thương cũng không nghiêm trọng.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, chỉ dùng sức ôm lấy Kiều An Hảo.

Câu “thực xin lỗi” thứ hai của anh, không phải vì vết thương kia, mà vì đứa con của hai người họ, mới xin lỗi cô.

Thực xin lỗi, Kiều Kiều, là anh khiến em bị liên lụy, hại em mất đi đứa con.

Thực xin lỗi, con yêu, cha không phải là người cha tốt, cha không bảo vệ tốt cho con.

345. Chương 345: Hai Câu “wo Ai Ni” (1)

Ngày hôm sau, Kiều An Hảo cùng Lục Cẩm Niên trở về đoàn làm phim, lúc bắt đầu hoạt động trở lại, phải diễn cho xong các cảnh, nên Kiều An Hảo mang theo nhiều thứ, má Trần thấy cô xách theo túi lớn túi nhỏ thật phiền phức, bởi vậy nhanh chóng giúp cô xách một chiếc vali.

Triệu Manh tới trước Cẩm Tú Viên đón Kiều An Hảo, Lục Cẩm Niên mang hành lý xuống lầu, kéo đến cửa biệt thự, bỏ vào trong vali dự bị.

Kiều An Hảo mở cửa xe, không vào vội, trước tiên tạm biệt má Trần, sau đó dặn chừng Lục Cẩm Niên đừng quên uống thuốc, chỉ là vừa nhắc nhở được hai câu, trợ lý của anh cũng lái xe tới, Kiều An Hảo lập tức truyền lại lời dặn dò cho trợ lý.

Người trợ lý lễ phép nghe, miệng không ngừng nói: “Cô Kiều, tôi biết rồi, cô yên tâm.”

Lúc Kiều An Hảo không còn gì để nói nữa mới khom người ngồi vào trong xe, khoát tay với người ngoài, Triệu Manh khởi động xe rời đi.

Bộ phim “Khuyên thành thời gian” này, làm cho kịp với kỳ nghỉ đông, vì việc đóng đoạn sau cùng với việc tuyên truyền muốn đủ thời gian, trong vòng hai mươi ngày phải tranh thủ diễn cho xong, bởi vậy quá trình quay phim cũng tương đối chặt chẽ, dường như suốt cả ngày, tất cả diễn viên đều ở tại phim trường, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi, trước kia khi không có vai diễn, Lục Cẩm Niên thường quay về công ty Hoàn Ảnh, bây giờ mỗi ngày đều ở phim trường, có nhiều cơ hội để nhìn anh diễn, gương mặt trang điểm, ngồi trên ghế nghỉ ngơi xử lý công việc, thậm chí có vài lần, Kiều An Hảo nhìn thấy anh ôm laptop, họp cùng các nhân viên cấp cao trong công ty.

Trừ lúc ngủ, dường như ngoại trừ ở nhà ăn thì mọi người đều ở phim trường, vì sợ bị mọi người phát hiện mọi chuyện, tung tin đồn không hay, thời gian gặp gỡ của Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo tương đối ít, nhưng dù sao hai người ở cùng một đoàn làm phim, lại là hợp tác, hai người cũng có gặp mặt nói chuyện phiếm, nhưng không thể tiếp xúc thân mật như lúc ở nhà.

Chỉ là dù như vậy, Kiều An Hảo vẫn luôn cảm nhận được sự quan tâm chăm sóc của Lục Cẩm Niên, chẳng hạn như lúc có cảnh diễn vào buổi tối, nhiệt độ tương đối thấp, trợ lý của Lục Cẩm Niên đưa áo khoác cho cô, hoặc là đôi khi đưa ly trà nóng, sữa nóng, đều là những sự quan tâm nho nhỏ, nhưng có thể khiến trong tim ấm hơn, luôn khiến Kiều An Hảo giống như ăn phải mật ong, ngập tràn ngọt ngào ấm áp, thế nên cô luôn phải kìm lòng không để ánh mắt nhìn về phía anh, đôi khi ánh mắt cô chạm phải ánh mắt anh, hai người như tách khỏi sự ồn ào nhộn nhịp của đoàn làm phim, im lặng nhìn nhau thật lâu.

Tim Kiều An Hảo không hiểu tại sao luôn đập nhanh, cô không thể bình tĩnh ung dung như Lục Cẩm Niên, nên phần đông đều nhận thua đầu hàng trước anh, có đôi khi hốt hoảng vờ như nhớ tới chuyện gì đó quay sang nói chuyện với Triệu Manh, trốn khỏi tầm mắt của Lục Cẩm Niên, đôi khi thật sự khẩn trương thì cười hồn nhiên với anh, lúc đó tuy rằng anh vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt, nhưng khóe môi khẽ cong lên, vạch ra một nụ cười nhẹ, những lúc thế này, gương mặt của Kiều An Hảo sẽ lập tức nóng lên.

346. Chương 346: Hai Câu “wo Ai Ni” (2)

Cuộc sống bận rộn bao giờ cũng qua nhanh, chớp mắt đã đến ngày diễn cuối cùng.

Chỉ là trước những cảnh quay cuối, “Khuyên thành thời gian” đã sắp xếp mở một cuộc họp báo.

Địa điểm cuộc họp báo tại khách sạn nằm ở trung tâm Bắc Kinh, thời gian lúc bốn giờ rưỡi chiều, mời tất cả nhân vật có tiếng trong giới truyền thông.

Chủ yếu là diễn viên, bởi vì tất cả mọi người ở trong đoàn làm phim nên tham dự tiệc rượu trước, sau đó sử dụng đồ hóa trang trong đoàn làm phim để trang điểm.

Lục Cẩm Niên có chuyện cần phải xử lý, trong lúc hóa trang thì nhận được điện thoại, buổi chiều các ngôi sao cũng đã bắt đầu hóa trang, mọi người thấy anh đều khách khí chào hỏi: “Lục tổng.”

Mặt Lục Cẩm Niên không chút thay đổi gập đầu, nói mấy chữ với người trong điện thoại, đi tới chỗ ngồi hóa trang của mình theo thói quen.

Chỗ Lục Cẩm Niên hóa trang ngược với chỗ Kiều An Hảo, lúc ngồi xuống, nhìn qua gương là có thể nhìn thấy phía sau của Kiều An Hảo, anh vừa nghe điện thoại, vừa chú ý vào phía sau của cô, có thể bởi vì máy điều hòa hơi lạnh, thổi vào người, nhân lúc thợ hóa trang đang tìm hộp phấn, cô đưa tay chà xát cánh tay đang lộ ra bên ngoài, rùng mình một cái.

Lục Cẩm Niên nhíu mày, nghĩ đến lời bác sĩ dặn ,sau chuyện vừa rồi, Kiều An Hảo vạn lần cũng không thể bị cảm lạnh, vì thế nói một câu với người bên kia “Thật xin lỗi”, rồi cắt điện thoại, sau đó hơi bực mình nói với trợ lý phía sau: “Sao lại thế này, máy điều hòa mở lạnh như vậy?”

Trợ lý kinh ngạc nhìn Lục Cẩm Niên đang mặt đỏ vệt cao ngất, bởi vì từ bên ngoài bước vào, chớp mũi còn có một tầng mồ hôi, trong lòng không nhịn được nổi lên sự nghi ngờ, ngoài miệng vô cùng thành thật nói: “Tôi đi tìm điều khiển, sẽ tăng nhiệt độ lên.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, lúc trợ lý xoay người rời đi, đột nhiên lại mở miệng: “Tất luôn đi.”

Kiều An Hảo ngồi phía sau, nghe được Lục Cẩm Niên nói với trợ lý, cô nhìn lên tấm gương trước mặt, cũng thấy được trên mặt anh cùng trợ lý từ bên ngoài vào đều chứa mồ hôi, trong lòng hơi run lên.

Cô ngồi xuống hóa trang không bao lâu đã cảm thấy không khí hơi lạnh, nhưng nghĩ đến thời tiết đang là mùa hè, ngôi sao các cô lẽ đang nóng, nên tự mình đi tìm chiếc điều khiển tăng nhiệt độ lên, khó tránh khiến người ta tức giận, nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, vì thế trông cho sớm xong việc hóa trang để đi ra ngoài, rốt cuộc Lục Cẩm Niên chỉ mới ngồi xuống có một chút, đột nhiên cúp điện thoại, khiến người ta cảm thấy khí lạnh.

Có một số việc, có thể trước kia cô không nghĩ tới, cũng không dám nghĩ tới, nhưng ngay bây giờ, trong lòng cô hoàn toàn hiểu rõ, Lục Cẩm Niên vì cô mà tắt đi máy điều hòa.

Một loại cảm xúc hạnh phúc không thể nói tràn đầy trong lòng cô, khóe môi không nhịn được hơi nhếch lên.

Kiều An Hảo hóa trang xong, Lục Cẩm Niên cũng đã chuẩn bị xong tất cả, đang đứng sau cô để nhà tạo mẫu chỉnh lại caravat.

Nhà tạo mẫu của Lục Cẩm Niên là một người đàn ông, thân hình không thấp, nhưng đứng đối diện với anh, lại không có ưu thế, lúc sửa caravat phải nhướn mũi chân lên một tí.

Kiều An Hảo nhìn caravat của anh, đó là cái mà cô tặng cho anh.

347. Chương 347: Hai Câu “wo Ai Ni” (3)

Kiều An Hảo tình ý thấy caravat của Lục Cẩm Niên, đó là cái mà cô tặng anh, ánh mắt cô nhìn không được dừng lại trong chốc lát, sau đó ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt của anh. Đáy mắt tối như mực của cô lóe lên một tia sáng, chớp chớp hai cái, sau đó cong môi, mắt đẹp hiện ra nét cười, sau đó lướt qua bên người Lục Cẩm Niên, đi ra khỏi phòng hóa trang.

Xe đi đến chỗ họp báo tổng có sáu xe, Tổng Tương Tư và Trình Dạng một chiếc, Kiều An Hảo cùng Lục Cẩm Niên một chiếc, hai xe cho diễn viên và đạo diễn, còn chiếc cuối cho nhân viên.

Mặc dù họp báo lần này chủ yếu đối với phía truyền thông, nhưng fan hâm mộ của Lục Cẩm Niên, Tổng Tương Tư và Trình Dạng đã sớm biết tin tức, canh giữ tại cửa của khách sạn.

Trình Dạng cùng Tổng Tương Tư xuống xe, fan bị bảo vệ chặn lại, liều mạng đưa tay vào, miệng hô to gọi tên ngôi sao mà họ mến mộ.

Tổng Tương Tư kéo tay Trình Dạng, mỉm cười gật đầu với hai bên fan, sau đó dầm lên thăm dò đi vào khách sạn, trên đường đi cô còn phất tay với đám fan đang lớn tiếng la to, nhìn thấy tiếng la càng to hơn.

Theo sau là xe của Lục Cẩm Niên cùng Kiều An Hảo, trợ lý theo Lục Cẩm Niên đã nhiều năm nên fan nhớ rất kỹ, ngồi ở chỗ lái xe, bên ngoài xe liền truyền đến tiếng hô “Lục Cẩm Niên”, “Lục Cẩm Niên em yêu anh”...

Trợ lý mở cửa sau xe, Lục Cẩm Niên khom người, vẫn chưa xuống xe vội, những lời reo hò liền biến thành tiếng thét kích động chói tai.

Trước kia Kiều An Hảo nhìn tivi cũng không phải không nhìn thấy hình ảnh fan điên cuồng vì anh, nhưng giờ phút này cô như lạc vào thế giới kỳ lạ nào đó, trong lòng nổi lên một chút khẩn trương.

Kiều An Hảo cố gắng duy trì bình tĩnh, kéo tay Lục Cẩm Niên, đi vào lầu một khách sạn, mãi đến khi tiếng thét chói tai dần dần biến mất, cô mới âm thầm thở ra một hơi, sau đó nghiêng đầu nhìn Lục Cẩm Niên, phát hiện anh là người có liên quan, nhưng vô cùng bình tĩnh thong thả.

Hợp báo sẽ tổ chức ở tầng ba, nhân viên tiếp khách dẫn Kiều An Hảo cùng Lục Cẩm Niên đi lên thang máy, lên lầu, vừa vào hội trường, lập tức hai người đối diện với những tia sáng từ máy ảnh của cánh nhà báo.

Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên đứng trước bức tường to có ảnh của “Khuyên thành thời gian”, thể hiện các tư thế để nhà báo chụp hình, sau đó hai người mới đi tới sân khấu, ngồi ở vị trí đã được chỉ định.

Sau đó đạo diễn cùng các ngôi sao các cũng lần lượt đến nơi, đợi tất cả mọi người chụp ảnh xong, mỗi người vào vị trí của mình, đứng một bên người chủ trì ở trên bục, ông ta nói trên micro: “Mời tất cả yên lặng.”

Người chủ trì nói liên tục ba lần, trong hội trường mới hoàn toàn im ắng, những ánh đèn từ máy ảnh vẫn không ngừng lóe ra.

Lúc này người chủ trì mới nói tiếp: “Thật vui khi được đón tiếp các vị đến tham gia buổi họp báo của bộ phim “Khuyên thành thời gian”, đầu tiên, tôi muốn long trọng giới thiệu đạo diễn cùng các diễn viên tham dự buổi họp báo hôm nay.”

Sau đó người chủ trì liền đọc tên đạo diễn, Lục Cẩm Niên, Tổng Tương Tư, Trình Dạng, Kiều An Hảo.

Theo sự giới thiệu của chủ trì, mọi người lần lượt đứng dậy theo thứ tự, chào hỏi những người đang ngồi dưới khán đài.

348. Chương 348: Ba Từ “anh/em Yêu Em/anh” (4)

Kế tiếp chính là sự tương tác giữa người MC và đạo diễn, hỏi một chút về phần quay phim “Khuyên Thành Thời Gian”, đạo diễn đã từng tham gia nhiều buổi họp báo, nên trả lời rất khéo léo, vừa nói rõ cho mọi người hiểu về bộ phim vừa gây sự tò mò cho người xem.

Sau đó lại đến phần MC và diễn viên, hỏi vấn đề cũng xung quanh “Khuyên Thành Thời Gian”, ví dụ như nhân vật của bạn là ai, nhân vật này có tính tình gì, hợp tác với ai, rồi nhân vật này mang đến cảm nhận gì cho bạn.

Trong dàn diễn viên hôm nay, trừ Kiều An Hảo, thì những diễn viên cũng từng đóng nhiều bộ phim, trả lời những vấn đề này giống như đang nói chuyện phiếm với bạn bè, tự nhiên thong thả.

Kiều An Hảo có hơi khẩn trương, nhưng trước khi tham gia buổi họp báo, đã có người nói cho cô biết cách trả lời, cho nên cũng không có sơ suất gì.

- P/s: bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Buổi họp báo diễn ra sáu tiếng, đúng giờ kết thúc, dàn diễn viên Khuynh Thành Thời Gian ký tên sau khi chụp hình, trong Khuynh Thành Thời Gian chủ yếu có hai đôi tình nhân Tống Tương Tư và Trình Dạng, Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo chia ra phỏng vấn ở hai nơi khác nhau, những diễn viên khác và đạo diễn ở lại buổi họp báo giải đáp những vấn đề khác của giới truyền thông.

Kiều An Hảo và Lục Cẩn Niên được sắp xếp trong căn phòng ở tầng cao nhất của khách sạn Bắc Kinh, lúc hai người bọn họ đến, ký giả phụ trách phỏng vấn còn chưa tới.

Trong phòng đặc biệt trang trí, ba cái ghế salon kiểu cách Châu Âu, bao quanh một cái bàn tròn thủy tinh, phía sau vách tường có ảnh Khuynh Thành Thời Gian, là hình Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo chụp chung, trên cái bàn tròn có một chút dưa và trái cây, một chai rượu đỏ và ba chai nước suối.

Người phục vụ dẫn Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo đi vào trong, rót rượu vào ba ly thủy tinh, sau đó đi ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại Kiều An Hảo và Lục Cẩn Niên, Kiều An Hảo vì giữ vững hình tượng đoàn trang mà căng thẳng hồi lâu, bây giờ hoàn toàn buông lỏng, lập tức giống như người không xương, lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon, đầu dựa vào, tầm mắt vừa vắn rơi vào trước ngực Lục Cẩn Niên đeo cái kẹp cà vạt cô tặng.

Lục Cẩn Niên đứng trước chỗ ngồi, khoảng cách không xa cửa sổ, sắc trời chiều mờ nhạt, nhìn xuyên qua thủy tinh sáng ngời, đánh vào trước ngực của anh, vào cà vạt khảm nạm, khúc xạ ra tia sáng chói mắt.

Kiều An Hảo yên lặng nhìn mấy giây, đôi mắt hơi giật, phát hiện Lục Cẩn Niên cũng ở đây không chớp mắt nhìn mình, vì vậy rũ mi mắt, che lại tầm mắt.

Trong phòng lại yên tĩnh, Kiều An Hảo nhìn chằm chằm đầu ngón tay được tỉ mỉ chăm sóc, giống như nhớ tới điều gì, nâng mí mắt, nhìn Lục Cẩn Niên, hỏi: “Vết thương trên người anh đã ổn chưa?”

Mấy ngày gần đây, đoàn phim gấp gáp quay, hai người vốn không có thời giờ nói chuyện, cho nên cũng không kịp hỏi.

“Tốt lắm.” Lục Cẩn Niên như cũ ngưng mắt nhìn Kiều An Hảo, mở miệng giọng nói thanh nhã lãnh đạm, nhưng giữa gương mặt rõ ràng trở nên có chút ôn hòa.

Một lúc sau, Lục Cẩn Niên lại mở miệng bổ sung nói: “Tốt lắm cũng được một thời gian rồi, có nhiều chỗ ngay cả vết sẹo cũng không nhìn thấy nữa.”

Kiều An Hảo cong khóe môi, hiện lên một tia cười nhạt: “Vậy thì tốt.”

349. Chương 349: Hai Câu “wo Ai Ni.” (5)

Qua một lát, Lục Cẩn Niên mới mở miệng nói bổ sung: “Chỉ cần qua một thời gian dài, có rất nhiều chỗ kể cả vết sẹo cũng sẽ không nhìn thấy.”

Kiều An Hảo cong lên khóe môi, hiện lên một tia cười nhạt: “Vậy là tốt rồi.”

Lục Cẩn Niên không nói gì, nhìn chằm chằm nụ cười điềm tĩnh mà ấm áp trên khóe môi Kiều An Hảo, hơi thất thần một chút, còn có hoảng hốt.

Bên trong ghế lô lâm vào im lặng, Kiều An Hảo còn chưa hoàn hồn sau khi bị Lục Cẩn Niên làm cho kinh diễm, ngẩng ngửa ngón tay một chút, viên phục vụ bưng lên trên bàn hóa trang một ly rượu đỏ, muốn làm dịu đi xuống dưới chân động.

Chỉ là, chén rượu còn chưa đưa tới bên miệng, Lục Cẩn Niên đứng cách đó không xa đột nhiên đưa bước chân đi tới, vươn tay, cầm ngón tay mềm mại như không có xương sống, ngăn lại hành động của cô.

Kiều An Hảo mở to mắt nhìn, nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn về phía Lục Cẩn Niên.

Lục Cẩm Niên không có nhìn Kiều An Hảo, nhưng mà động tác lại mềm nhẹ lấy đi ly thủy tinh chân cao từ trong tay cô, để lại trên bàn tròn, sau đó cầm một chai nước khoáng, mở nắp chai, đưa tới trước mặt cô, nhìn chằm chằm ánh mắt của cô, nói: “Uống nước đi, uống rượu đối với thân thể không tốt.”

Quan trọng hơn là, cô mới phẫu thuật xong chưa tới một tháng, không thể uống rượu.

Kiều An Hảo không biết ý nghĩ chân thực dưới đáy lòng Lục Cẩm Niên, cô nhớ tới trong khoảng thời gian này Lục Cẩm Niên rất quan tâm tới bản thân, nghĩ đến chắc anh sợ bản thân sau khi uống rượu, bên trong dạ dày lại khó chịu giống trước đây, mới ngăn cản, nhất thời cảm thấy ngọt ngào cùng hạnh phúc, lại tràn đầy trong lòng, nhìn ánh mắt của anh, nhin không được dừng hình ảnh.

Lục Cẩm Niên nhìn tầm mắt của cô, lạnh lùng dưới đáy mắt, nhiễm đến một tia dịu dàng, tay vẫn duy trì tư thế đưa chai nước cho cô, không hề động.

Hình ảnh này ngưng trệ trong khoảnh khắc, hai người đều thật sâu nhìn nhau, thời gian giống như đình chỉ lại.....

Toàn bộ thế giới trở nên vô cùng yên tĩnh, hai người đều nghe thấy tiếng tim đập của đối phương.

Không khí bên trong, dần dần trở nên áy náy, đầu Lục Cẩm Niên, không tìm được cúi thấp xuống, đối mặt với Kiều An Hảo, Kiều An Hảo không có trốn tránh, cánh môi nhẹ nhàng giật giật, như đang chờ mong cái gì đó.

Đáy mắt Lục Cẩm Niên, vô cùng nóng bỏng, đầu của anh không ngừng xuống thấp, ngay tại lúc môi của anh sắp đụng vào môi của cô, đột nhiên truyền đến âm thanh đập cửa.

Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo đồng thời khôi phục tinh thần, Kiều An Hảo cố gắng che giấu xúc động cùng hồi hộp của bản thân, nhanh chóng nhận lấy chai nước khoáng từ trong tay Lục Cẩm Niên, vội vàng nói một câu “Cảm ơn”, rồi giả bộ như đang khát nước, ngẩng đầu, uống nước ừng ực.

Lục Cẩm Niên im lặng nhìn chằm chằm Kiều An Hảo trong vài giây, mới đứng thẳng người, giọng điệu mở miệng, vô cùng ôn hòa: “Mời vào.”

Lục Cẩm Niên vừa nói xong, cửa liền bị nhân viên phục vụ đẩy ra, phóng viên và nhiếp ảnh gia phụ trách phỏng vấn bọn họ đi vào.

Kiều An Hảo vội buông chai nước khoáng xuống, cầm khăn tay, lau đi nước còn vương trên khóe môi, đứng lên.

Phóng viên bắt tay Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo, chào hỏi, sau đó ba người ngồi xuống, chờ nhiếp ảnh gia chụp ảnh xong, giơ tay ra dấu OK với bọn họ một cái, phóng viên với giơ micro, mở miệng: “Mọi người đều biết trong bộ phim “thời kỳ khuyên thành”, hai người là một đôi tình nhân, tiếp xúc với nhau tương đối nhiều, tôi nghĩ hỏi Lục tổng trước, ở trong mắt anh, Kiều tiểu thư là một người như thế nào? ”

350. Chương 350: Hai Câu “anh Yêu Em” Và “em Yêu Anh” (6)

Editor: Xiu Xiu

Lục Cẩm Niên vén hai chân thon dài, tư thế ngồi nhìn qua rất tao nhã thông dong, anh đương nhiên biết, phóng viên hỏi vấn đề này, thường là muốn tìm ra được chuyện linh tinh gì đó, anh đối với chuyện phỏng vấn này, giống như thực sự nghiêm túc suy nghĩ, sau đó liền mở miệng, không rõ ràng nói: “Một diễn viên có khả năng thiên phú.”

Đương nhiên, phóng viên vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: “Ngoại trừ khả năng thiên phú ra, còn có gì khác không?”

Lục Cẩm Niên không biết đã trải qua bao nhiêu cuộc phỏng vấn như vậy, sớm đã tu luyện đến mức gặp nguy cũng vẫn giả vờ ngây thơ, vì thế liền nghiêng đầu, nhìn liếc qua Kiều An Hảo một cái, trả lời một đáp án mà người gốc cũng biết: “Tuổi trẻ, xinh đẹp.”

Đương nhiên phóng viên biết Lục Cẩm Niên là đỉnh Thái Cực, đánh mãi không đổ, nhưng vẫn không nhịn được nở nụ cười với đáp án này của anh, sau đó đơn giản để lại cho anh vài lời khách sáo, trực tiếp quay đầu, nhìn về phía người vừa mới gia nhập làng giải trí – Kiều An Hảo: “Cô Kiều, tôi nghĩ cô cũng biết, anh Lục được mọi người trên mạng gọi là người chồng Quốc dân, hơn nữa, còn là Lục Ảnh đế, cô vừa mới vào giới giải trí lại có thể hợp tác cùng anh ấy, có tâm tình như thế nào?”

Kiều An Hảo vẫn duy trì mỉm cười, tạm dừng ba giây, sau đó trả lời: “Rất kích động.”

Phóng viên lại hỏi: “Cô Kiều và Lục Ảnh đế quay phim cùng nhau một thời gian dài như vậy, cảm thấy anh Lục là người như thế nào?”

Kiều An Hảo học Lục Cẩm Niên trả lời, nói: “Diễn rất đáng khen, khiến bạn diễn có một loại áp lực vô hình.”

Phóng viên vẫn truy hỏi Kiều An Hảo: “Trên mạng có rất nhiều người muốn có thêm hiểu biết về anh Lục, cô Kiều và anh Lục đã hợp tác lâu như vậy, có phát hiện ra được thói quen nhỏ nào của anh Lục mà người khác không biết không?”

Tuy rằng Kiều An Hảo không bị hỏi quá sâu, nhưng cũng hiểu được, nếu như mình nói ra thói quen nhỏ nào của anh, tất nhiên chẳng khác gì nói cho cả thế giới biết, mình và Lục Cẩm Niên có quan hệ không nhỏ, cho nên cô im lặng ba giây, mới mỉm cười nói: “Anh Lục bề bộn nhiều việc, bình thường lúc chúng tôi nghỉ ngơi sau khi quay phim xong, anh ấy thường ngồi ở phim trường ôm laptop để xử lý công việc, lúc hóa trang, cũng thường xuyên thấy anh ấy đang gọi điện thoại nói về công việc...”

Phóng viên liên tục đào vài cái hố, nhưng cũng chưa hỏi ra vấn đề gì, biết bối mớ không được gì, cuối cùng đành phải buông tha, tiếp tục hỏi một vài vấn đề khác: “Nếu trogn tương lai có cơ hội, cô Kiều có muốn cùng Lục Ảnh đế tiếp tục hợp tác không?”

Kiều An Hảo giả vờ suy nghĩ: “Đồng ý.”

Phóng viên quay đầu, nhìn về phía Lục Cẩm Niên: “Lục Ảnh đế thì sao?”

Lục Cẩm Niên cũng không do dự: “Đồng ý.”

Phóng viên cúi đầu, nhìn một ít vấn đề mà trước khi phỏng vấn mình đã ghi lại để chuẩn bị, vì thế, hỏi Lục Cẩm Niên: “Anh Lục, tôi muốn hỏi một vấn đề cuối cùng hơi riêng tư của mình, chúng ta tôn trọng ý nguyện của anh Lục, như vậy đi, chúng ta đi hỏi cô Kiều, người trong lòng cô Kiều là ai?”

Lục Cẩm Niên tương đối tốt, tốc độ vừa phải: “Chuyện này tạm thời giữ bí mật.”

Phóng viên truy hỏi: “Ý này của anh, tôi cũng không thể lý giải, liệu có phải là đã có đối tượng rồi không?”

Lục Cẩm Niên giống như không nghe thấy phóng viên nói, trực tiếp không đáp lại.

Phóng viên phản ứng rất nhanh, thấy Lục Cẩm Niên không nhing, tự bào chữa cho mình bớt xấu hổ: “Xem ra anh Lục vẫn giống như trước đây, không muốn công khai chuyện riêng tư của mình, chúng ta tôn trọng ý nguyện của anh Lục, như vậy đi, chúng ta đi hỏi cô Kiều, người trong lòng cô Kiều là ai?”

Kiều An Hảo nhìn phóng viên, lông mi thật dài giống như cánh bướm, chớp hai cái, sau đó nghiêm túc mở miệng nói: “Người trong lòng tôi, là anh Lục.”

351. Chương 351: Hai Câu “anh Yêu Em” Và “em Yêu Anh” (7)

Kiều An Hảo nhìn phóng viên, lông mi thật dài giống như cánh bướm, chớp hai cái, sau đó nghiêm túc mở miệng nói: “Người trong lòng tôi là anh Lục.”

Lục Cẩm Niên ngồi bên cạnh, đang cầm ly thủy tinh, quý phái uống một ngụm rượu đỏ, còn chưa nuốt vào bụng, lời nói rõ ràng của Kiều An Hảo đã truyền vào trong tai anh.

Người trong lòng tôi, là anh Lục.

Tay anh đang cầm ly rượu hơi run run, miệng còn ngậm rượu đỏ, như đang sinh sôi cứng cáp trong yết hầu của anh, anh phát hiện tim mình đập rất nhanh, trong nháy mắt như đạt đến tốc độ cực hạn, tùy thời giống nhau đều có thể nhảy ra khỏi lồng

ngực, anh dùng toàn bộ sức lực nắm lấy ly rượu, ngừng thở, cố gắng duy trì kiên định của mình, nhưng đầu ngón tay vẫn không nhịn được mà run nhẹ.

Phóng viên được Kiều An Hảo sẵn khoái trả lời, đầu óc đến bây giờ vẫn luôn phản ứng cực nhanh, thế nhưng trong nháy mắt, kinh ngạc nhìn cô, nói không nên lời.

Trên mặt Kiều An Hảo vẫn duy trì tao nhã xinh đẹp như cũ, ánh mắt trong suốt nhìn phóng viên, nhưng trong lòng cô lại nổi lên một chút chua xót.

Từ đầu tới cuối, cô chỉ thích mỗi mình ah, nhiều năm như vậy vẫn chưa từng buông ra, cũng không phải chưa từng nghĩ đến phải thay đổi, nhưng phần lớn cảm này, cô còn chưa có cũng chưa bao giờ dám nói ra.

Mới vừa rồi, cô nghe thấy câu hỏi của phóng viên, đáng nhẽ nên dùng “còn chưa gặp được người khiến tôi cảm động” haowcj là “tôi cũng rất tò mò người trong lòng mình là ai” để trả lời lại, nhưng ngay lúc cô sắp mở miệng, trái tim đã nhanh hơn đầu óc, nói luôn ra lời nói thật lòng của cô.

Người trong lòng tôi, là anh Lục, Lục Cẩm Niên.

Câu trả lời này, trong đầu của cô, trong lòng của cô, đã từng vờn qua rất nhiều lần.

Năm năm sau lại gặp phải anh, cô vẫn không dám nói hết lòng mình ở trước mặt anh, thậm chí cô nghĩ là mình sẽ không bao giờ có cơ hội bày tỏ, nhưng lại không nghĩ tới hiện tại đã có cơ hội nói ra.

Cứ việc cô biết, lời nói của mình, hiện giờ sắp biến thành trò đùa.

Kiều An Hảo cố gắng dương khóe môi, muốn để bản thân tươi cười, ở trên màn ảnh cô không muốn thấy mình thuwogn cảm và chua xót, miệng lại thoải mái nói tiếp, đánh vỡ sự im lặng của cả hội trường: “Vừa rồi anh cũng nói, anh Lục là người chồng Quốc dân, nếu tôi nói tôi thích người khác, chỉ sợ sẽ không có khả năng thuyết phục.”

Phóng viên nửa câu nói của Kiều An Hảo, mới dần dần từ trong khiếp sợ hồi phục lại, vốn dĩ cô Kiều chỉ là nói giỡn, vì thế liền phối hợp với Kiều An Hảo, quay đầu nhìn về phía Lục Cẩm Niên, trêu ghẹo nói: “Cô Kiều đã thông báo như vậy, anh Lục có muốn nhận lấy tấm lòng của cô Kiều không?”

Lục Cẩm Niên nghe được lời nói của phóng viên, mới giật mình hoàn hồn, anh cố gắng kiềm chế trái tim đập nhanh, thần thái vừa đúng mang rượu đỏ nuốt vào bụng, sau đó duy trì vẻ bình tĩnh không sợ hãi, đem ly rượu đặt trên bàn tròn, không nhanh không chậm hướng tới micro của phóng viên, đáy mắt sáng rọi tâm tình, ngữ điệu ngoài miệng lại nửa thật nửa giả, khiến người ta đoán không ra: “Tôi sẽ nói cho mọi người biết, nhiều năm như vậy, tôi vẫn chờ một người, đó chính là cô Kiều.”

352. Chương 353: Hai Câu “wo Ai Ni”(9)

Lúc ăn cơm ở khách sạn lớn nhất thành phố, đạo diễn đề nghị đi hát karaoke, bởi vì bộ phim sắp quay xong, tương lai thời gian mọi người cùng nhau một chỗ sẽ càng ngày càng ít, cho nên không có ai dị nghị gì, vì thế ăn cơm xong, khoảng 10 giờ rưỡi, tất cả mọi người lên ô tô đi “Cung vàng điện ngọc” gần đây.

Kiều An Hảo cùng lên xe Trình Dạng với Tổng Tương Tư, trên đường đi xe phải đổ xăng nên đến “Cung vàng điện ngọc” muộn nhất, đi vào ghế lộ, Kiều An Hảo mới nhớ tới, lúc ăn cơm Lục Cẩm Niên nói có việc

nên phải đi trước, nhưng mà bây giờ đã ở đây, đang tao nhả đứng ở trước màn hình lớn, cầm thực đơn ipad trong tay, lúc lấy ly rượu từ phục vụ, thấy bọn họ tiến vào, còn ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Kiều An Hảo.

Đạo diễn nhìn ba người bọn họ tiến vào, lập tức chỉ vào bài hát, phát phát tay: “Đi đi đi, ba người đến đây hát đi, một người ít nhất hát hai bài.”

“Tiểu Kiều, cô hát hộ tôi với.” Tổng Tương Tư đâu có để Kiều An Hảo chỉ hát hai bài.

Lục Cẩm Niên nghe thấy lời nói của Tổng Tương Tư đối với Kiều An Hảo, hơi cau mi lại, vừa cứng nhắc cầm lên chai rượu hoàng gia bật nắp, vừa ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tổng Tương Tư một cái.

Tổng Tương Tư chạm trán tầm mắt của Lục Cẩm Niên, giống như cố ý, tiếp tục nói tên một ca khúc, sau đó nói một câu “Cảm ơn” với Kiều An Hảo, rồi xoay người đi về một bên sofa ngồi xuống, trừng mắt khiêu khích lại Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hảo muốn hát giúp Tổng Tương Tư trước, rồi mới tìm một ca khúc của cho mình, sau đó thuận thế ngồi ở vị trí không xa nơi ca hát, nữ diễn viên số ba thấy Kiều An Hảo ngồi ở đây, lập tức quay đầu nói hai tiếng chào hỏi Kiều An Hảo, Kiều An Hảo hàn huyên với nữ diễn viên số 3 được khoảng hai ba câu, liền cảm thấy bên cạnh chỗ mình ngồi có một người, cô còn chưa kịp quay đầu lại xem, thì nữ diễn viên số 3 cản trọng hô lên một tiếng: “Lục tổng.”

Lục Cẩm Niên gật gật đầu với nữ diễn viên số 3 coi như đáp lại, sau đó mới đưa thực đơn trong tay tới trước mặt Kiều An Hảo, nhẹ mở miệng nói: “Muốn ăn gì không?”

Kiều An Hảo vừa mới ăn cơm chiều, không có khẩu vị gì, cuối cùng chỉ lắc lắc đầu.

Lục Cẩm Niên cũng không có ép buộc, hai mắt cúi xuống nhìn chằm chằm thực đơn, cuối cùng quyết định chọn hai đĩa hoa quả có ít quả hạch, sau đó đưa thực đơn cho phục vụ sinh đang đứng ở một bên.

Đồ vật rất nhanh được đưa lên, cũng không biết ai gọi rượu thủy, bia, rượu đỏ, rượu dương, hầu như có tất cả các loại rượu.

Đạo diễn sáng khoái để phục vụ sinh rót cho mỗi người một ly rượu Riga, tràn đầy một ly rượu dương, sau đó đề nghị tất cả mọi người cụng ly.

Kiều An Hảo còn chưa nhìn thấy mặt bàn hai đầu hình trụ để rượu dương, thì không biết từ đâu tới trước mặt mình, một ly trà sữa nóng, khí nóng còn bay lượn lơ, tản ra hương sữa, sau đó âm thanh của Lục Cẩm Niên truyền đến bên tai: “Cô vừa nay không phải nói không thoải mái sao, muốn uống đồ nóng?”

Kiều An Hảo nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Lục Cẩm Niên, cô nói với anh cô không thoải mái khi nào?

Nữ diễn viên số 3 nhìn thấy một mà này, lập tức khoe mẽ mở miệng: “Lục tổng, tôi cũng không thoải mái, có thể cũng cho tôi một ly trà sữa nóng được không?”

Lục Cẩm Niên làm như không nghe thấy lời nói của nữ diễn viên số 3, thản nhiên đẩy ly rượu trước mặt Kiều An Hảo ra thật xa, sau đó bưng ly rượu trước mặt mình lên, theo lời đề nghị của đạo diễn, uống một hơi cạn sạch ly rượu.

353. Chương 532: Ba Từ ”anh/em Yêu Em/anh (8)

“Ặc...” Ký giả nghe Lục Cẩm Niên nói xong, lập tức kinh ngạc, vẫn như cũ khô hài cười giòn: “Xem ra cô Kiều và anh Lục là lương tình tương duyệt, như vậy chúng ta hãy chúc phúc cho tình yêu của bọn họ tràn đầy, thật dài thật lâu...”

Ký giả cũng có chừng mực, giọng nói trở nên nghiêm túc: “Dĩ nhiên, chẳng qua là vừa rồi chúng tôi đùa giỡn một chút với mọi người, tốt lắm, hôm nay phỏng vấn tới đây kết thúc, hi vọng mọi người sẽ chú ý nhiều hơn đến diễn xuất của Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo trong bộ phim Khuynh Thành Thời Gian >”

Theo lời của ký giả, Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo một trước một sau mở miệng, nhìn máy quay phim nói: “Tạm biệt.”

Kiều An Hảo biết Lục Cẩn Niên chỉ là phối hợp với mình cười giỡn, mới nói ra lời si tình như vậy, nhưng đáy lòng vẫn không nhịn được hơi giật mình, mặc dù lời thật lòng biến thành nói đùa, nhưng cô vẫn mong có thể biến lời anh nói đùa thành lời thật lòng.

Lục Cẩn Niên biết Kiều An Hảo cũng vì trả lời vấn đề của ký giả, mới nói thích mình, mặc dù là nói giỡn, nhưng anh vẫn rất vui vẻ, bởi vì, duy nhất có thể nghe lời yêu thương từ miệng của cô anh đều thích, chỉ tiếc, cô không biết, anh đáp lại, không phải vì phối hợp phỏng vấn, mà là thật tâm nói.

Trên thế giới này, bao nhiêu lời thật lòng, đến cuối cùng biến thành nói đùa? Lại có bao nhiêu lời nói đùa, thì không cách nào nói lời thật lòng ra khỏi miệng?

Phỏng vấn kết thúc, đã bảy giờ, đúng là giờ cơm tối, đạo diễn sắp xếp cho mọi người dùng cơm tối trong khách sạn.

Lục Cẩn Niên tạm thời nhận điện thoại, muốn mở một hội nghị khẩn cấp, cần trở về công ty, cho nên nói phải rời đi.

Thời gian diễn ra hội nghị không lâu, Lục Cẩn Niên hết bận rộn, từ trong công ty đi ra, cũng mới chín giờ tối.

Có thể vì một ngày bận rộn nhiều việc, thoát nhìn Lục Cẩn Niên hơi mệt, vừa lên xe, đã tựa vào ghế dựa ở chỗ ngồi phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trợ lý cũng không lên tiếng quấy rầy Lục Cẩn Niên, chẳng qua là khởi động xe, đi từ bãi đậu xe lên, chạy dọc đường đi, trợ lý đang chuẩn bị mở miệng hỏi Lục Cẩn Niên muốn đi đâu, bất chợt điện thoại Lục Cẩn Niên vang lên.

Lục Cẩn Niên đang nhắm mắt, khẽ nhăn trán, lấy điện thoại di động trong túi ra, liếc mắt nhìn màn hình, vẻ mặt hơi ngẩn ra, sau đó đáy mắt thoáng qua một tia rầu rĩ, sau một lúc lâu, giống như anh đang suy nghĩ điều gì, nói với trợ lý phía trước, mở miệng nói: “Đi ngõ Nam La Cố.”

Trợ lý có hơi nghi ngờ về việc Lục Cẩn Niên đến đó làm gì, nhưng cũng không có hỏi, theo Lục Cẩn Niên chỉ thị, lái xe đến ngõ Nam La Cố.

Lục Cẩn Niên để cho trợ lý chờ ở trong xe, một thân một mình xuống xe, đi vào trong một cái hẻm nhỏ tối, khoảng hơn bốn mươi phút, mới từ bên trong ra ngoài, trong tay ôm hai túi.

Lục Cẩn Niên lên xe, đưa một cái túi tương đối lớn cho trợ lý: “Trước cậu đón taxi về Cẩm Tú viên, tôi đã gọi cho mẹ Trần, bà ấy nói cậu làm gì thì cậu giúp việc đó.”

Trợ lý càng cảm thấy hành động của Lục Cẩn Niên khó hiểu, nhìn qua kính chiếu hậu quan sát Lục Cẩn Niên, vẫn chưa nhìn ra đầu mối gì, xe lái đến phía trước, anh không thể làm gì khác hơn là cầm đồ xuống xe.

Lục Cẩn Niên nhận lấy chìa khóa xe trong tay anh, ngồi vào chỗ lái, lưu loát lái xe rời đi.

354. Chương 532: Ba Từ ”anh/em Yêu Em/anh (8)

“Ặc...” Ký giả nghe Lục Cẩn Niên nói xong, lập tức kinh ngạc, vẫn như cũ khô hài cười giỡn: “Xem ra cô Kiều và anh Lục là lương tình tương duyệt, như vậy chúng ta hãy chúc phúc cho tình yêu của bọn họ tràn đầy, thật dài thật lâu...”

Ký giả cũng có chừng mực, giọng nói trở nên nghiêm túc: “Dĩ nhiên, chẳng qua là vừa rồi chúng tôi đùa giỡn một chút với mọi người, tốt lắm, hôm nay phỏng vấn tới đây kết thúc, hi vọng mọi người sẽ chú ý nhiều hơn đến diễn xuất của Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo trong bộ phim Khuynh Thành Thời Gian >”

Theo lời của ký giả, Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo một trước một sau mở miệng, nhìn máy quay phim nói: “Tạm biệt.”

Kiều An Hảo biết Lục Cẩn Niên chỉ là phối hợp với mình cười giỡn, mới nói ra lời si tình như vậy, nhưng đáy lòng vẫn không nhin được hơi giạt mình, mặc dù lời thật lòng biến thành nói đùa, nhưng cô vẫn mong có thể biến lời anh nói đùa thành lời thật lòng.

Lục Cẩn Niên biết Kiều An Hảo cũng vì trả lời vấn đề của ký giả, mới nói thích mình, mặc dù là nói giỡn, nhưng anh vẫn rất vui vẻ, bởi vì, duy nhất có thể nghe lời yêu thương từ miệng của cô anh đều thích, chỉ tiếc, cô không biết, anh đáp lại, không phải vì phối hợp phỏng vấn, mà là thật tâm nói.

Trên thế giới này, bao nhiêu lời thật lòng, đến cuối cùng biến thành nói đùa? Lại có bao nhiêu lời nói đùa, thì không cách nào nói lời thật lòng ra khỏi miệng?

Phỏng vấn kết thúc, đã bảy giờ, đúng là giờ cơm tối, đạo diễn sắp xếp cho mọi người dùng cơm tối trong khách sạn.

Lục Cẩn Niên tạm thời nhận điện thoại, muốn mở một hội nghị khẩn cấp, cần trở về công ty, cho nên nói phải rời đi.

Thời gian diễn ra hội nghị không lâu, Lục Cẩn Niên hết bận rộn, từ trong công ty đi ra, cũng mới chín giờ tối.

Có thể vì một ngày bận rộn nhiều việc, thoát nhìn Lục Cẩn Niên hơi mệt, vừa lên xe, đã tựa vào ghế dựa ở chỗ ngồi phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trợ lý cũng không lên tiếng quấy rầy Lục Cẩn Niên, chẳng qua là khởi động xe, đi từ bãi đậu xe lên, chạy dọc đường đi, trợ lý đang chuẩn bị mở miệng hỏi Lục Cẩn Niên muốn đi đâu, bất chợt điện thoại Lục Cẩn Niên vang lên.

Lục Cẩn Niên đang nhắm mắt, khẽ nhăn trán, lấy điện thoại di động trong túi ra, liếc mắt nhìn màn hình, vẻ mặt hơi ngẩn ra, sau đó đáy mắt thoáng qua một tia rầu rĩ, sau một lúc lâu, giống như anh đang suy nghĩ điều gì, nói với trợ lý phía trước, mở miệng nói: “Đi ngõ Nam La Cổ.”

Trợ lý có hơi nghi ngờ về việc Lục Cẩn Niên đến đó làm gì, nhưng cũng không có hỏi, theo Lục Cẩn Niên chỉ thị, lái xe đến ngõ Nam La Cổ.

Lục Cẩn Niên để cho trợ lý chờ ở trong xe, một thân một mình xuống xe, đi vào trong một cái hẻm nhỏ tối, khoảng hơn bốn mươi phút, mới từ bên trong ra ngoài, trong tay ôm hai túi.

Lục Cẩn Niên lên xe, đưa một cái túi tương đối lớn cho trợ lý: “Trước cậu đón taxi về Cẩm Tú viên, tôi đã gọi cho mẹ Trần, bà ấy nói cậu làm gì thì cậu giúp việc đó.”

Trợ lý càng cảm thấy hành động của Lục Cẩn Niên khó hiểu, nhìn qua kính chiếu hậu quan sát Lục Cẩn Niên, vẫn chưa nhìn ra đầu mối gì, xe lái đến phía trước, anh không thể làm gì khác hơn là cầm đồ xuống xe.

Lục Cẩn Niên nhận lấy chìa khóa xe trong tay anh, ngồi vào chỗ lái, lưu loát lái xe rời đi.

355. Chương 532: Ba Từ ”anh/em Yêu Em/anh (8)

“Ặc...” Ký giả nghe Lục Cẩn Niên nói xong, lập tức kinh ngạc, vẫn như cũ khôì hài cười giỡn: “Xem ra cô Kiều và anh Lục là lưỡng tình tương duyệt, như vậy chúng ta hãy chúc phúc cho tình yêu của bọn họ tràn đầy, thật dài thật lâu...”

Ký giả cũng có chừng mực, giọng nói trở nên nghiêm túc: “Dĩ nhiên, chẳng qua là vừa rồi chúng tôi đùa giỡn một chút với mọi người, tốt lắm, hôm nay phỏng vấn tới đây kết thúc, hi vọng mọi người sẽ chú ý nhiều hơn đến diễn xuất của Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo trong bộ phim Khuynh Thành Thời Gian >”

Theo lời của ký giả, Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo một trước một sau mở miệng, nhìn máy quay phim nói: “Tạm biệt.”

Kiều An Hảo biết Lục Cẩn Niên chỉ là phối hợp với mình cười giỡn, mới nói ra lời si tình như vậy, nhưng đáy lòng vẫn không nhin được hơi giật mình, mặc dù lời thật lòng biến thành nói đùa, nhưng cô vẫn mong có thể biến lời anh nói đùa thành lời thật lòng.

Lục Cẩn Niên biết Kiều An Hảo cũng vì trả lời vấn đề của ký giả, mới nói thích mình, mặc dù là nói giỡn, nhưng anh vẫn rất vui vẻ, bởi vì, duy nhất có thể nghe lời yêu thương từ miệng của cô anh đều thích, chỉ tiếc, cô không biết, anh đáp lại, không phải vì phối hợp phỏng vấn, mà là thật tâm nói.

Trên thế giới này, bao nhiêu lời thật lòng, đến cuối cùng biến thành nói đùa? Lại có bao nhiêu lời nói đùa, thì không cách nào nói lời thật lòng ra khỏi miệng?

Phỏng vấn kết thúc, đã bảy giờ, đúng là giờ cơm tối, đạo diễn sắp xếp cho mọi người dùng cơm tối trong khách sạn.

Lục Cẩn Niên tạm thời nhận điện thoại, muốn mở một hội nghị khẩn cấp, cần trở về công ty, cho nên nói phải rời đi.

Thời gian diễn ra hội nghị không lâu, Lục Cẩn Niên hết bận rộn, từ trong công ty đi ra, cũng mới chín giờ tối.

Có thể vì một ngày bận rộn nhiều việc, thoát nhìn Lục Cẩn Niên hơi mệt, vừa lên xe, đã tựa vào ghế dựa ở chỗ ngồi phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trợ lý cũng không lên tiếng quấy rầy Lục Cẩn Niên, chẳng qua là khởi động xe, đi từ bãi đậu xe lên, chạy dọc đường đi, trợ lý đang chuẩn bị mở miệng hỏi Lục Cẩn Niên muốn đi đâu, bất chợt điện thoại Lục Cẩn Niên vang lên.

Lục Cẩn Niên đang nhắm mắt, khẽ nhăn trán, lấy điện thoại di động trong túi ra, liếc mắt nhìn màn hình, vẻ mặt hơi ngẩn ra, sau đó đáy mắt thoáng qua một tia rầu rĩ, sau một lúc lâu, giống như anh đang suy nghĩ điều gì, nói với trợ lý phía trước, mở miệng nói: “Đi ngõ Nam La Cổ.”

Trợ lý có hơi nghi ngờ về việc Lục Cẩn Niên đến đó làm gì, nhưng cũng không có hỏi, theo Lục Cẩn Niên chỉ thị, lái xe đến ngõ Nam La Cổ.

Lục Cẩn Niên để cho trợ lý chờ ở trong xe, một thân một mình xuống xe, đi vào trong một cái hẻm nhỏ tối, khoảng hơn bốn mươi phút, mới từ bên trong ra ngoài, trong tay ôm hai túi.

Lục Cẩn Niên lên xe, đưa một cái túi tương đối lớn cho trợ lý: “Trước cậu đón taxi về Cẩm Tú viên, tôi đã gọi cho mẹ Trần, bà ấy nói cậu làm gì thì cậu giúp việc đó.”

Trợ lý càng cảm thấy hành động của Lục Cẩn Niên khó hiểu, nhìn qua kính chiếu hậu quan sát Lục Cẩn Niên, vẫn chưa nhìn ra đầu mối gì, xe lái đến phía trước, anh không thể làm gì khác hơn là cầm đồ xuống xe.

Lục Cẩn Niên nhận lấy chìa khóa xe trong tay anh, ngồi vào chỗ lái, lưu loát lái xe rời đi.

356. Chương 532: Ba Từ ”anh/em Yêu Em/anh (8)

“Ặc...” Ký giả nghe Lục Cẩn Niên nói xong, lập tức kinh ngạc, vẫn như cũ khôì hài cười giỡn: “Xem ra cô Kiều và anh Lục là lưỡng tình tương duyệt, như vậy chúng ta hãy chúc phúc cho tình yêu của bọn họ tràn đầy, thật dài thật lâu...”

Ký giả cũng có chừng mực, giọng nói trở nên nghiêm túc: “Dĩ nhiên, chẳng qua là vừa rồi chúng tôi đùa giỡn một chút với mọi người, tốt lắm, hôm nay phỏng vấn tới đây kết thúc, hi vọng mọi người sẽ chú ý nhiều hơn đến diễn xuất của Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo trong bộ phim Khuynh Thành Thời Gian >”

Theo lời của ký giả, Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo một trước một sau mở miệng, nhìn máy quay phim nói: “Tạm biệt.”

Kiều An Hảo biết Lục Cẩn Niên chỉ là phối hợp với mình cười giỡn, mới nói ra lời si tình như vậy, nhưng đáy lòng vẫn không nhin được hơi giật mình, mặc dù lời thật lòng biến thành nói đùa, nhưng cô vẫn mong có thể biến lời anh nói đùa thành lời thật lòng.

Lục Cẩn Niên biết Kiều An Hảo cũng vì trả lời vấn đề của ký giả, mới nói thích mình, mặc dù là nói giỡn, nhưng anh vẫn rất vui vẻ, bởi vì, duy nhất có thể nghe lời yêu thương từ miệng của cô anh đều thích, chỉ tiếc, cô không biết, anh đáp lại, không phải vì phối hợp phỏng vấn, mà là thật tâm nói.

Trên thế giới này, bao nhiêu lời thật lòng, đến cuối cùng biến thành nói đùa? Lại có bao nhiêu lời nói đùa, thì không cách nào nói lời thật lòng ra khỏi miệng?

Phỏng vấn kết thúc, đã bảy giờ, đúng là giờ cơm tối, đạo diễn sắp xếp cho mọi người dùng cơm tối trong khách sạn.

Lục Cẩn Niên tạm thời nhận điện thoại, muốn mở một hội nghị khẩn cấp, cần trở về công ty, cho nên nói phải rời đi.

Thời gian diễn ra hội nghị không lâu, Lục Cẩn Niên hết bận rộn, từ trong công ty đi ra, cũng mới chín giờ tối.

Có thể vì một ngày bận rộn nhiều việc, thoát nhìn Lục Cẩn Niên hơi mệt, vừa lên xe, đã tựa vào ghế dựa ở chỗ ngồi phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trợ lý cũng không lên tiếng quấy rầy Lục Cẩn Niên, chẳng qua là khởi động xe, đi từ bãi đậu xe lên, chạy dọc đường đi, trợ lý đang chuẩn bị mở miệng hỏi Lục Cẩn Niên muốn đi đâu, bất chợt điện thoại Lục Cẩn Niên vang lên.

Lục Cẩn Niên đang nhắm mắt, khẽ nhăn trán, lấy điện thoại di động trong túi ra, liếc mắt nhìn màn hình, vẻ mặt hơi ngẩn ra, sau đó đáy mắt thoáng qua một tia rầu rĩ, sau một lúc lâu, giống như anh đang suy nghĩ điều gì, nói với trợ lý phía trước, mở miệng nói: “Đi ngõ Nam La Cổ.”

Trợ lý có hơi nghi ngờ về việc Lục Cẩn Niên đến đó làm gì, nhưng cũng không có hỏi, theo Lục Cẩn Niên chỉ thị, lái xe đến ngõ Nam La Cổ.

Lục Cẩn Niên để cho trợ lý chờ ở trong xe, một thân một mình xuống xe, đi vào trong một cái hẻm nhỏ tối, khoảng hơn bốn mươi phút, mới từ bên trong ra ngoài, trong tay ôm hai túi.

Lục Cẩn Niên lên xe, đưa một cái túi tương đối lớn cho trợ lý: “Trước cậu đón taxi về Cẩm Tú viên, tôi đã gọi cho mẹ Trần, bà ấy nói cậu làm gì thì cậu giúp việc đó.”

Trợ lý càng cảm thấy hành động của Lục Cẩn Niên khó hiểu, nhìn qua kính chiếu hậu quan sát Lục Cẩn Niên, vẫn chưa nhìn ra đầu mối gì, xe lái đến phía trước, anh không thể làm gì khác hơn là cầm đồ xuống xe.

Lục Cẩn Niên nhận lấy chìa khóa xe trong tay anh, ngồi vào chỗ lái, lưu loát lái xe rời đi.

357. Chương 532: Ba Từ ”anh/em Yêu Em/anh (8)

“Ặc...” Ký giả nghe Lục Cẩn Niên nói xong, lập tức kinh ngạc, vẫn như cũ khôì hài cười giỡn: “Xem ra cô Kiều và anh Lục là lưỡng tình tương duyệt, như vậy chúng ta hãy chúc phúc cho tình yêu của bọn họ tràn đầy, thật dài thật lâu...”

Ký giả cũng có chừng mực, giọng nói trở nên nghiêm túc: “Dĩ nhiên, chẳng qua là vừa rồi chúng tôi đùa giỡn một chút với mọi người, tốt lắm, hôm nay phỏng vấn tới đây kết thúc, hi vọng mọi người sẽ chú ý nhiều hơn đến diễn xuất của Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo trong bộ phim Khuynh Thành Thời Gian >”

Theo lời của ký giả, Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo một trước một sau mở miệng, nhìn máy quay phim nói: “Tạm biệt.”

Kiều An Hảo biết Lục Cẩn Niên chỉ là phối hợp với mình cười giỡn, mới nói ra lời si tình như vậy, nhưng đáy lòng vẫn không nhịn được hơi giật mình, mặc dù lời thật lòng biến thành nói đùa, nhưng cô vẫn mong có thể biến lời anh nói đùa thành lời thật lòng.

Lục Cẩn Niên biết Kiều An Hảo cũng vì trả lời vấn đề của ký giả, mới nói thích mình, mặc dù là nói giỡn, nhưng anh vẫn rất vui vẻ, bởi vì, duy nhất có thể nghe lời yêu thương từ miệng của cô anh đều thích, chỉ tiếc, cô không biết, anh đáp lại, không phải vì phối hợp phỏng vấn, mà là thật tâm nói.

Trên thế giới này, bao nhiêu lời thật lòng, đến cuối cùng biến thành nói đùa? Lại có bao nhiêu lời nói đùa, thì không cách nào nói lời thật lòng ra khỏi miệng?

Phỏng vấn kết thúc, đã bảy giờ, đúng là giờ cơm tối, đạo diễn sắp xếp cho mọi người dùng cơm tối trong khách sạn.

Lục Cẩn Niên tạm thời nhận điện thoại, muốn mở một hội nghị khẩn cấp, cần trở về công ty, cho nên nói phải rời đi.

Thời gian diễn ra hội nghị không lâu, Lục Cẩn Niên hết bận rộn, từ trong công ty đi ra, cũng mới chín giờ tối.

Có thể vì một ngày bận rộn nhiều việc, thoát nhìn Lục Cẩn Niên hơi mệt, vừa lên xe, đã tựa vào ghế dựa ở chỗ ngồi phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trợ lý cũng không lên tiếng quấy rầy Lục Cẩn Niên, chẳng qua là khởi động xe, đi từ bãi đậu xe lên, chạy dọc đường đi, trợ lý đang chuẩn bị mở miệng hỏi Lục Cẩn Niên muốn đi đâu, bất chợt điện thoại Lục Cẩn Niên vang lên.

Lục Cẩn Niên đang nhắm mắt, khẽ nhăn trán, lấy điện thoại di động trong túi ra, liếc mắt nhìn màn hình, vẻ mặt hơi ngẩn ra, sau đó đáy mắt thoáng qua một tia rầu rĩ, sau một lúc lâu, giống như anh đang suy nghĩ điều gì, nói với trợ lý phía trước, mở miệng nói: “Đi ngõ Nam La Cổ.”

Trợ lý có hơi nghi ngờ về việc Lục Cẩn Niên đến đó làm gì, nhưng cũng không có hỏi, theo Lục Cẩn Niên chỉ thị, lái xe đến ngõ Nam La Cổ.

Lục Cẩn Niên để cho trợ lý chờ ở trong xe, một thân một mình xuống xe, đi vào trong một cái hẻm nhỏ tối, khoảng hơn bốn mươi phút, mới từ bên trong ra ngoài, trong tay ôm hai túi.

Lục Cẩn Niên lên xe, đưa một cái túi tương đối lớn cho trợ lý: “Trước cậu đón taxi về Cẩm Tú viên, tôi đã gọi cho mẹ Trần, bà ấy nói cậu làm gì thì cậu giúp việc đó.”

Trợ lý càng cảm thấy hành động của Lục Cẩn Niên khó hiểu, nhìn qua kính chiếu hậu quan sát Lục Cẩn Niên, vẫn chưa nhìn ra đầu mối gì, xe lái đến phía trước, anh không thể làm gì khác hơn là cầm đồ xuống xe.

Lục Cẩn Niên nhận lấy chìa khóa xe trong tay anh, ngồi vào chỗ lái, lưu loát lái xe rời đi.

358. Chương 532: Ba Từ ”anh/em Yêu Em/anh (8)

“Ặc...” Ký giả nghe Lục Cẩn Niên nói xong, lập tức kinh ngạc, vẫn như cũ khô cười giỡn: “Xem ra cô Kiều và anh Lục là lưỡng tình tương duyệt, như vậy chúng ta hãy chúc phúc cho tình yêu của bọn họ tràn đầy, thật dài thật lâu...”

Ký giả cũng có chừng mực, giọng nói trở nên nghiêm túc: “Dĩ nhiên, chẳng qua là vừa rồi chúng tôi đùa giỡn một chút với mọi người, tốt lắm, hôm nay phỏng vấn tới đây kết thúc, hi vọng mọi người sẽ chú ý nhiều hơn đến diễn xuất của Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo trong bộ phim Khuynh Thành Thời Gian >”

Theo lời của ký giả, Lục Cẩn Niên và Kiều An Hảo một trước một sau mở miệng, nhìn máy quay phim nói: “Tạm biệt.”

Kiều An Hảo biết Lục Cẩn Niên chỉ là phối hợp với mình cười giỡn, mới nói ra lời si tình như vậy, nhưng đáy lòng vẫn không nhin được hơi giật mình, mặc dù lời thật lòng biến thành nói đùa, nhưng cô vẫn mong có thể biến lời anh nói đùa thành lời thật lòng.

Lục Cẩn Niên biết Kiều An Hảo cũng vì trả lời vấn đề của ký giả, mới nói thích mình, mặc dù là nói giỡn, nhưng anh vẫn rất vui vẻ, bởi vì, duy nhất có thể nghe lời yêu thương từ miệng của cô anh đều thích, chỉ tiếc, cô không biết, anh đáp lại, không phải vì phối hợp phỏng vấn, mà là thật tâm nói.

Trên thế giới này, bao nhiêu lời thật lòng, đến cuối cùng biến thành nói đùa? Lại có bao nhiêu lời nói đùa, thì không cách nào nói lời thật lòng ra khỏi miệng?

Phỏng vấn kết thúc, đã bảy giờ, đúng là giờ cơm tối, đạo diễn sắp xếp cho mọi người dùng cơm tối trong khách sạn.

Lục Cẩn Niên tạm thời nhận điện thoại, muốn mở một hội nghị khẩn cấp, cần trở về công ty, cho nên nói phải rời đi.

Thời gian diễn ra hội nghị không lâu, Lục Cẩn Niên hết bận rộn, từ trong công ty đi ra, cũng mới chín giờ tối.

Có thể vì một ngày bận rộn nhiều việc, thoát nhìn Lục Cẩn Niên hơi mệt, vừa lên xe, đã tựa vào ghế dựa ở chỗ ngồi phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trợ lý cũng không lên tiếng quấy rầy Lục Cẩn Niên, chẳng qua là khởi động xe, đi từ bãi đậu xe lên, chạy dọc đường đi, trợ lý đang chuẩn bị mở miệng hỏi Lục Cẩn Niên muốn đi đâu, bất chợt điện thoại Lục Cẩn Niên vang lên.

Lục Cẩn Niên đang nhắm mắt, khẽ nhăn trán, lấy điện thoại di động trong túi ra, liếc mắt nhìn màn hình, vẻ mặt hơi ngẩn ra, sau đó đáy mắt thoáng qua một tia rầu rĩ, sau một lúc lâu, giống như anh đang suy nghĩ điều gì, nói với trợ lý phía trước, mở miệng nói: “Đi ngõ Nam La Cố.”

Trợ lý có hơi nghi ngờ về việc Lục Cẩn Niên đến đó làm gì, nhưng cũng không có hỏi, theo Lục Cẩn Niên chỉ thị, lái xe đến ngõ Nam La Cố.

Lục Cẩn Niên để cho trợ lý chờ ở trong xe, một thân một mình xuống xe, đi vào trong một cái hẻm nhỏ tối, khoảng hơn bốn mươi phút, mới từ bên trong ra ngoài, trong tay ôm hai túi.

Lục Cẩn Niên lên xe, đưa một cái túi tương đối lớn cho trợ lý: “Trước cậu đón taxi về Cẩm Tú viên, tôi đã gọi cho mẹ Trần, bà ấy nói cậu làm gì thì cậu giúp việc đó.”

Trợ lý càng cảm thấy hành động của Lục Cẩn Niên khó hiểu, nhìn qua kính chiếu hậu quan sát Lục Cẩn Niên, vẫn chưa nhìn ra đầu mối gì, xe lái đến phía trước, anh không thể làm gì khác hơn là cầm đồ xuống xe.

Lục Cẩn Niên nhận lấy chìa khóa xe trong tay anh, ngồi vào chỗ lái, lưu loát lái xe rời đi.

359. Chương 353: Hai Câu “wo Ai Ni”(9)

Lúc ăn cơm ở khách sạn lớn nhất thành phố, đạo diễn đề nghị đi hát karaoke, bởi vì bộ phim sắp quay xong, tương lai thời gian mọi người cùng nhau một chỗ sẽ càng ngày càng ít, cho nên không có ai dị nghị gì, vì thế ăn cơm xong, khoảng 10 giờ rưỡi, tất cả mọi người lên ô tô đi “Cung vàng điện ngọc” gần đây.

Kiều An Hảo cùng lên xe Trình Dạng với Tổng Tương Tư, trên đường đi xe phải đổ xăng nên đến “Cung vàng điện ngọc” muộn nhất, đi vào ghế lộ, Kiều An Hảo mới nhớ tới, lúc ăn cơm Lục Cẩn Niên nói có việc nên phải đi trước, nhưng mà bây giờ đã ở đây, đang tao nhã đứng ở trước màn hình lớn, cầm thực đơn ipad trong tay, lúc lấy ly rượu từ phục vụ, thấy bọn họ tiến vào, còn ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Kiều An Hảo.

Đạo diễn nhìn ba người bọn họ tiến vào, lập tức chỉ vào bài hát, phát phát tay: “Đi đi đi, ba người đến đây hát đi, một người ít nhất hát hai bài.”

“Tiểu Kiều, cô hát hộ tôi với.” Tổng Tương Tư đâu có để Kiều An Hảo chỉ hát hai bài.

Lục Cẩm Niên nghe thấy lời nói của Tổng Tương Tư đối với Kiều An Hảo, hơi cau mi lại, vừa cứng nhắc cầm lên chai rượu hoàng gia bật nắp, vừa ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tổng Tương Tư một cái.

Tổng Tương Tư chạm trán tầm mắt của Lục Cẩm Niên, giống như cố ý, tiếp tục nói tên một ca khúc, sau đó nói một câu “Cảm ơn” với Kiều An Hảo, rồi xoay người đi về một bên sô pha ngồi xuống, trừng mắt khiêu khích lại Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hảo muốn hát giúp Tổng Tương Tư trước, rồi mới tìm một ca khúc của cho mình, sau đó thuận thế ngồi ở vị trí không xa nơi ca hát, nữ diễn viên số ba thấy Kiều An Hảo ngồi ở đây, lập tức quay đầu nói hai tiếng chào hỏi Kiều An Hảo, Kiều An Hảo hàn huyên với nữ diễn viên số 3 được khoảng hai ba câu, liền cảm thấy bên cạnh chỗ mình ngồi có một người, cô còn chưa kịp quay đầu lại xem, thì nữ diễn viên số 3 cắn trọng hô lên một tiếng: “Lục tổng.”

Lục Cẩm Niên gật gật đầu với nữ diễn viên số 3 coi như đáp lại, sau đó mới đưa thực đơn trong tay tới trước mặt Kiều An Hảo, nhẹ mở miệng nói: “Muốn ăn gì không?”

Kiều An Hảo vừa mới ăn cơm chiều, không có khẩu vị gì, cuối cùng chỉ lắc lắc đầu.

Lục Cẩm Niên cũng không có ép buộc, hai mắt cúi xuống nhìn chằm chằm thực đơn, cuối cùng quyết định chọn hai đĩa hoa quả có ít quả hạch, sau đó đưa thực đơn cho phụ vụ sinh đang đứng ở một bên.

Đồ vật rất nhanh được đưa lên, cũng không biết ai gọi rượu thủy, bia, rượu đỏ, rượu dương, hầu như có tất cả các loại rượu.

Đạo diễn sáng khoái để phục vụ sinh rót cho mỗi người một ly rượu Riga, tràn đầy một ly rượu dương, sau đó đề nghị tất cả mọi người cụng ly.

Kiều An Hảo còn chưa nhìn thấy mặt bàn hai đầu hình trụ để rượu dương, thì không biết từ đâu tới trước mặt mình, một ly trà sữa nóng, khí nóng còn bay lượn lơ, tản ra hương sữa, sau đó âm thanh của Lục Cẩm Niên truyền đến bên tai: “Cô vừa nay không phải nói không thoải mái sao, muốn uống đồ nóng?”

Kiều An Hảo nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Lục Cẩm Niên, cô nói với anh cô không thoải mái khi nào?

Nữ diễn viên số 3 nhìn thấy một mà này, lập tức khoe mẽ mở miệng: “Lục tổng, tôi cũng không thoải mái, có thể cũng cho tôi một ly trà sữa nóng được không?”

Lục Cẩm Niên làm như không nghe thấy lời nói của nữ diễn viên số 3, thản nhiên đẩy ly rượu trước mặt Kiều An Hảo ra thật xa, sau đó bưng ly rượu trước mặt mình lên, theo lời đề nghị của đạo diễn, uống một hơi cạn sạch ly rượu.

360. Chương 354: Hai Câu “anh Yêu Em” Và “em Yêu Anh” (10)

Nữ số 3 bị bỏ qua, cười mỉa hai lần, giống như muốn che đi sự xấu hổ, bưng ly rượu trên bàn lên, uống cạn không còn một giọt.

Kiều An Hảo không nói gì, chỉ ôm lấy cốc sứ trước mắt, nuốt một ngụm trà sữa, hơi nóng, lại khiến đáy lòng cô ấm áp vô cùng, không nhịn được nhấp thêm một ngụm.

Đã có người cầm micro, đứng trước màn hình lớn, bắt đầu thâm tình hát một bài tình ca, người ngồi trên ghế sofa, cũng lần lượt thay đổi.

Kiều An Hảo ngồi bên cạnh nữ số 3, chỉ lo cùng đạo diễn và Trình Dạng nói chuyện, không hề để ý tới cô, mà Lục Cẩm Niên ở bên kia, từ trước đến giờ đều trầm mặc không nói gì, cho nên Kiều An Hảo cũng chỉ có thể im lặng nghe người ta ca hát, thi thoảng uống một chút trà sữa.

Cốc trà sữa dần dần thấy đầy, Kiều An Hảo đành phải đặt cốc xuống, người tựa sát về phía sau lên sofa, tay tùy ý đặt bên cạnh chân, bởi vì nhàm chán, vì thế đáy lòng tùy tiện buông lỏng nhắm theo người khác hát.

Nam số 3 có tiếng là gia trưởng, một mình anh ta hát liền ba bài hát, như cũ vẫn không có ý hạ micro xuống, ngược lại còn chọn cho mình thêm một vài “gió đông đến” của Chu Kiệt Luân.

Bài hát này, lúc đi học, Kiều An Hảo cũng rất thích, chính là bởi vì đã quá lâu rồi, ca từ cũng không nhớ rõ lắm, cho nên trong lòng nhắm đến câu thứ năm, liền dừng lại, đành phải ngẩng đầu, nhìn lời bài hát trên màn hình lớn, kết quả đang nhìn đến: “Nước chảy về phía đông, thời gian đã trôi nhanh như thế nào, hoa nở một lần đã tàn, anh lại bỏ qua...”, thì cô cảm giác được tay của Lục Cẩm Niên vậy mà va chạm vào tay mình.

Một cảm xúc mãnh liệt như dòng điện chạy từ đầu ngón tay đến toàn thân của cô, cả người liền cứng đờ, nhìn chăm chăm lời bài hát trên màn hình lớn, dưới đáy lòng thế nào cũng không nhắm theo được.

Tay của cô dừng một lúc lâu, mới phát hiện tay anh vẫn dán trên tay mình không hề rời đi, trogn lòng bàn tay của anh cầm một chiếc điện thoại.

Kiều An Hảo nuốt nước miếng một cái, ngón tay giật giật, muốn né tránh tay của anh, kết quả anh lại buông lỏng điện thoại ra, trùm cả bàn tay to lớn lên tay của cô.

Trong nháy mắt, Kiều An Hảo cảm thấy cánh tay như không phải của mình, một loại ngôn ngữ của độ ẩm không thể nói thành lời từ trong lòng bàn tay anh truyền đến, theo mu bàn tay của cô lan tỏa khắp toàn thân, tay cô vẩy một cái, muốn rút đi, nhưng lại cảm giác được các đầu ngón tay của anh xen kẽ vào khe hở mà cô vừa tạo ra, nắm chặt lấy.

Kiều An Hảo không nhịn được nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên ở bên cạnh, anh nhìn màn hình lớn, sắc mặt lạnh nhạt, không hề có lấy một cảm xúc lên xuống nào, nhưng là, trái tim của cô như đang nhảy lên, từ từ nhanh hơn, ngay cả hai bên tai cũng nóng lên, lúc còn thiếu niên thầm mến anh, luôn ảo tưởng những hình ảnh cùng anh nắm tay sạch sẽ thanh thuần biết nhường nào, nhiều năm như vậy, đúng là anh và cô còn chưa có nghiêm túc nắm tay đến một lần, đây là lần đầu tiên, hóa ra so với tưởng tượng của cô càng khiến cho tim cô đập nhanh hơn.

Kiều An Hào cũng học theo dáng vẻ của Lục Cẩm Niên, nhìn chăm chăm màn hình lớn, trên mặt vô cùng bình thản, nhưng cô lại đánh bạo, đưa ngón tay hơi dùng sức một chút, nắm lại tay anh.

Lục Cẩm Niên cảm giác được lực từ các đầu ngón tay của cô, mắt lóe lên ánh sáng, nhưng vẫn như cũ là dáng vẻ bình tĩnh không quan tâm bất cứ điều gì.

Người bên ngoài nhìn vào, giống như giữa anh và cô không hề có bất cứ chuyện gì, đúng là người xung quanh không thể nhìn thấy, bọn họ đang gắt gao nắm lấy tay nhau.

361. Chương 355: Hai Câu “wo Ai Ni”(11)

Kiều An Hảo đã hoàn toàn không còn nghe được bất kỳ âm thanh gì trong phòng, rất nhiều ngổn ngang trong đầu, tại sao Lục Cẩm Niên muốn nắm tay cô? Rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì? Không phải vì thích cô nhỉ... Nhưng anh đã từng nói, dù đời này anh thích ai, cũng không thể là cô...

Trong lòng Kiều An Hảo một hồi ngọt ngào, một hồi chua xót, liền như vậy bên trái lồng ngực mềm mại nhất địa phương không ngừng đụng nhau.

Kiều An Hảo cũng không biết rốt cuộc mình và Lục Cẩm Niên đã nắm tay bao lâu, đến cuối cùng trong lòng bàn tay hai người cũng ra đổ mồ hôi, ẩm ướt dính dính, nhưng cảm giác này tuyệt đối không chán ghét, ngược lại còn khiến cô cảm thấy có chút hạnh phúc.

“Tiếp theo sẽ là bài hát nào?” Tống Tương Tư liền tục hát xong ba bài hát, ngồi ở trên ghế sa lon chỉ đạo, mở miệng hỏi.

Ánh mắt Kiều An Hảo nhìn chăm chăm màn ảnh lớn, không có phản ứng.

” Thời niên thiếu có em, là ai hát vậy?” Lại có những người khác tiếp tục phụ họa hỏi.

Kiều An Hảo như cũ im lặng.

Tổng Tương Tư muốn Kiêu An Hảo hát, cho nên trước câu hỏi của mọi người, cũng không có người đáp lại, liền mở miệng kêu một tiếng Kiêu An Hảo: “Tiểu Kiêu!”

Kiều An Hảo nghe được giọng Tổng Tương Tư, cuối cùng bình tĩnh lại, không hiểu nhìn Tổng Tương Tư, nháy mắt, “Hả?” một tiếng, còn nói: “Chị Tương Tư, sao vậy?”

Tổng Tương Tư quơ quơ micro: “Có phải cô yêu cầu bài Thời niên thiếu có em?”

Kiều An Hảo vội vàng gạt đầu, sau đó rút tay mình ra khỏi tay của Lục Cẩm Niên thật nhanh, rồi đứng lên.

Lục Cẩm Niên ngồi trên ghế salon, vẻ mặt vẫn bình thản như cũ, tay lại nhẹ nhàng nắm chặt, giống như muốn giữ lại cảm giác nắm tay Kiêu An Hảo, vĩnh viễn giữ lại trong lòng bàn tay.

Kiều An Hảo đi tới trước mặt Tổng Tương Tư, nhận lấy micro.

Ngồi ở trước dàn karaoke, đang chuẩn bị chọn bối cảnh âm nhạc, bất chợt kinh ngạc nói một câu: “Ồ, sao lại chọn hai người hát bài Thời niên thiếu có em? Tiểu Kiêu, hình như cô nhầm rồi?”

Kiều An Hảo còn chưa tỉnh táo lại với việc Lục Cẩm Niên nắm tay trước mặt nhiều người như vậy, đối mặt với câu hỏi của mọi người, đầu óc hơi chậm chạp, vẫn chưa trả lời, Lục Cẩm Niên bất chợt lên tiếng: “Là tôi chọn.”

Kiều An Hảo kinh ngạc nhìn về Lục Cẩm Niên, anh và cô chọn cùng ca khúc? Sau đó đẩy lòng bắt đầu xuất hiện một cổ vui sướng khó nói nên lời, bởi vì anh và cô cùng yêu thích một bài hát.

“Lục tiên sinh và tiểu Kiêu chọn giống nhau thật, vậy không bằng hai người cùng nhau song ca đi.” Có người thừa dịp vui vẻ đề nghị.

Nãy giờ cũng chỉ có một người hát, hơi nhàm chán, đối mặt với đề nghị này, những người khác cũng ồn ào lên tiếng đồng ý.

Kiều An Hảo không dám tự tiện quyết định, vì vậy nhìn về Lục Cẩm Niên, lon Lục Cẩm Niên ngồi ở trên ghế sa đùng lại tầm hai giây không nói tiếng nào đứng lên, cầm một micro khác, đi tới bên cạnh Kiêu An Hảo.

Nhìn màn hình chiếu bối cảnh, trong bao sương nháy mắt yên tĩnh lại, Lục Cẩm Niên ưu tiên nhìn Kiêu An Hảo ra dấu tay “Xin mời”, Kiêu An Hảo nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, khẽ đếm nhịp, sau đó liền mở miệng bắt đầu: “Anh luôn nhớ về những năm tháng học trò đầy màu sắc, những lúc thần thờ vẫn cứ trông ngóng mãi hình bóng em, có lẽ em không biết rằng cậu nhóc con là anh ngày ấy, những bí mật thời niên thiếu anh vẫn luôn giấu ở một góc trong tim.”

362. Chương 356: Hai Câu “wo Ai Ni”(12)

Kiều An Hảo vừa hát một câu, trong đầu liền hiện lên thời tuổi trẻ của chính mình, vì có thể đứng xa xa nhìn Lục Cẩm Niên, mà cố ý vòng qua lớp của anh để đi toilet, đẩy lòng cô khi đó che dấu bí mật cô thương anh, cho tới bây giờ vẫn giấu, nhưng chưa từng phai nhạt.

Âm thanh của Kiêu An Hảo thực sự rất nhu hòa êm tai, bài hát này là nam bắt đầu trước, nhưng từ trong miệng cô hát ra, lại mang theo một hương vị kỳ lạ, làm cho Lục Cẩm Niên thất thần trong nháy mắt, anh nhớ tới, khi mình còn trẻ, mỗi ngày sau khi tan học đều lén lút đi sau cô, nhìn thân ảnh cô cùng Kiêu An Hảo và Hứa Gia Mộc về nhà, có đôi khi, cô sẽ một mình một người, mặt trời chiều đỏ bừng, đổ bóng thật dài trên ngã tư đường, cô ở phía trước, anh ở phía sau, nhớ tới đó, cảnh tượng như vậy, giống như nhĩ có anh và cô thật tốt.

Lục Cẩm Niên giơ lên micro, hát lời tiếp theo: “Ngã tư đường chờ em, có anh cùng xe của anh, chạng vạng hơi lạnh, có anh và em, ánh mặt trời không bì kịp bằng màu sắc trong mắt em, cũng không có nói lời tạm biệt, nhưng mà ly biệt lại trong im lặng.”

Kiều An Hảo: “Anh có ngẫu nhiên nhớ tới em hay không, giống như em thường xuyên nhớ tới chuyện đã qua.”

Lục Cẩm Niên: “Chúng ta ở trong mưa mùa thu, không nói chuyện, lại ở thu đi xuân đến, mất đi liên lạc.”

Lục Cẩm Niên: “Em có ngẫu nhiên nhớ tới anh hay không, bây giờ em và anh đã không còn quan hệ.”

Hai người đối diện lẫn nhau, đều trút hết nỗi lòng của bản thân, hát lên bài hát này.

Nhưng không có một ai biết, đáy lòng hai người, lại đồng thời nghĩ tới những chuyện đã qua.

Rõ ràng anh và cô thăm mến lẫn nhau, lại không có ai mở miệng, nhưng mà ngay cả khi không hiểu lại luôn tình cờ gặp nhau ở trong sân trường, người

khác nhìn vào cho là duyên phận, nhưng chỉ có bọn họ mới biết, để chế tạo ra những lần tình cờ như vậy, bọn họ phải hao phí bao nhiêu tâm tư.

Tuổi trẻ của họ cứ ngây thơ như vậy, dần dần tới gần, trở thành bạn tốt, nhưng mà cuối cùng, bạn tốt lại mỗi người đi một ngả suốt năm năm.

Trong năm năm đó, cô vẫn luôn nhớ tới anh, nhưng chỉ có thể dựa vào tin tức của anh ở trong vòng giải trí, để giảm bớt nỗi nhớ ở đáy lòng mình.

Trong năm năm đó, cho tới bây giờ anh chưa bao giờ quên cô, vì nghe được tin tức của cô, mà anh hèn mọi đi lời dụng hảo cảm của Kiều An Hạ, từ trọng miệng của cô ta tìm hiểu nhất cử nhất động của cô.

Kiều An Hảo: “Tuổi trẻ của em có anh.”

Lục Cẩm Niên: “Tuổi trẻ của anh có em.”

Bọn họ đều cho mình là cố ý cho hoa rơi, nước chảy vô tình, nhưng cho tới bây giờ bọn họ cũng không biết, kỳ thật tình cảm của bọn họ mới là chân thành, cô cho anh quãng thời gian tuổi trẻ đẹp nhất, anh cho cô giấc mộng tuổi trẻ tốt đẹp.

Trong phòng chỉ có tiếng hát du dương dễ nghe vờn quanh, bài hát này do hai người mới hát, anh và cô là không cùng một chỗ, đồng thời chọn bài hát này, không tại sao, chỉ vì tuổi trẻ có người đó, đến nay vẫn yêu chỉ một người.

Lục Cẩm Niên: “Tuổi trẻ của anh có em.”

Kiều An Hảo: “Tuổi trẻ của em có anh”

Theo sau hai câu hát này, âm nhạc dần dần giảm nhỏ.

Quả đèn nhiều màu, không ngừng mà xoay tròn, ánh sáng xẹt qua thân ảnh của anh và cô.

Cô nhìn tầm mắt của anh, nhạc nền bắt đầu dần dần nhỏ đi.

Chiếc đèn bảy màu, không ngừng mà xoay tròn, ánh sáng xẹt qua thân ảnh của cô và anh.

Cô nhìn tầm mắt của anh, trở nên có chút mông lung, ầm ập.

Anh dừng lại ở ánh mắt của cô, trở nên có chút mê ly thâm thúy.

Dưới đáy lòng cô, yên lặng không một tiếng động nói: Lục Cẩm Niên, em yêu anh.

Dưới đáy lòng anh, đa tình đa cảm nói: Kiều An Hảo, anh yêu em.

363. Chương 357: Hai Câu “anh Yêu Em” Và “em Yêu Anh”

Bọn họ không nói gì nhìn nhau đến nửa phút, nhưng trong đáy lòng lại nói ra lời mà từ trước đến giờ chưa bao giờ dám bày tỏ.

Ba chữ đơn giản, trực tiếp được sử dụng, êm tai mà lại thâm tình như thế.

-

Bởi vì xế chiều ngày mai còn phải trở lại đoàn làm phim, cho nên lúc mười một giờ bốn mươi, tất cả mọi người đã nhao nhao rời đi.

Lúc tới tham gia, Kiều An Hảo đi cùng Lục Cẩm Niên, nên lúc kết thúc, Lục Cẩm Niên nói một câu với Kiều An Hảo: “Chờ tôi xuống, tôi chở em đi.”, sau đó liền đi đến trước sân khấu tính tiền.

Có vài người uống hơi nhiều, Kiều An Hảo giúp đỡ, đồng thời đưa những người đó lên xe, sau đó nhìn bọn họ rời đi, lúc này mới xoay người, trở về đại sảnh.

Lục Cẩm Niên đứng dưới ngọn đèn sân khấu, đang ở một bên ký tên.

Kiều An Hảo không tiến lên quấy rầy, chỉ đứng ở xa, cô thấy động tác ký tên của anh rất nhanh, đưa thẻ quẹt cho cô thu ngân, lúc cô ấy đem thẻ trả lại cho anh, vẻ mặt kích động không biết nói gì đó, Lục Cẩm Niên nhàn nhạt gật đầu, sau đó thấy cô thu ngân kia đưa ra một quyển sổ, Lục Cẩm Niên lại cầm bút ký tên.

Trong lúc ký tên, cô thu ngân lấy điện thoại di động ra chụp một tấm ảnh của anh, Lục Cẩm Niên cảm giác được, lại không nói gì, chỉ để bút xuống, cất kỹ thẻ của mình, xoay người, liếc thấy Kiều An Hảo đang đứng ở cửa, liền bước nhanh đi tới.

Xe Lục Cẩm Niên đậu ở ngưỡng cửa chính, anh lấy ra chìa khóa xe, mở cửa xe, sau khi chờ Kiều An Hảo lên xe, mới ngồi vào, trước tiên nhìn qua đồng hồ trong xe, mười một giờ 55 phút, sau đó không nhanh không chậm khởi động xe, xoay tay lái, rời đi, xe vừa chạy được đến tuyến phố chính, Lục Cẩm Niên không tăng tốc, mà giảm phanh lại, xe chậm rãi dừng ở ven đường, rồi bắt động.

Kiều An Hảo nhú mày, có chút khó hiểu quay đầu, hỏi một câu: “Sao thế?”

Lục Cẩm Niên không nói gì, chỉ chăm chú nhìn màn hình điện thoại di động, trong xe rất yên tĩnh, anh nhìn thời gian trên màn hình, là mười một giờ 59 phút, lúc chạm đến 12 giờ, đột nhiên, ngoài người ra đằng sau, lấy một chiếc túi ở xa, đưa tới trước mặt Kiều An Hảo, giọng điệu vô cùng dịu dàng lịch sự: “Sinh nhật vui vẻ.”

Kiều An Hảo nhìn chiếc túi trước mặt, trong đầu có chút ngu ngốc.

Lục Cẩm Niên nhìn cô ngoan ngoãn như vậy, đáy lòng có chút mềm mại, ngữ điệu mở miệng, càng trở nên dịu dàng hơn: “Chắc tôi là người đầu tiên chúc mừng sinh nhật em.”

Kiều An Hảo chớp chớp mắt, lúc này mới nhớ tới, hôm nay là sinh nhật của mình.

Ngày trước, lúc sinh nhật cô, đều tổ chức tiệc, nhưng vì gần đây đoàn làm phim bề bộn nhiều việc, thật sự không lấy đâu ra thời gian, lại thêm ở trước mặt người ngoài, cô và Hứa Gia Mộc là vợ chồng, nếu làm tiệc sinh nhật, Lục Cẩm Niên lại phải giả làm Hứa Gia Mộc, các loại phiền toái, cho nên lúc Kiều gia và Hứa gia gọi điện đến, cô liền trực tiếp nói là thời gian không cho phép cho có lệ, nói năm nay không cần làm tiệc sinh nhật.

Thật ra lúc sáng hôm nay tỉnh dậy, cô còn nhớ rõ ngay hôm sau là sinh nhật của mình, kết quả bận bịu cả ngày, đến sau cùng, đã quên mất.

364. Chương 358: Hai Câu “anh Yêu Em” Và “em Yêu Anh” (14)

Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hảo hồi lâu không có phản ứng, lần thứ ba mở miệng: “Không mở quà sao?”

Kiều An Hảo hồi phục tinh thần, lập tức vươn tay, nhận lấy túi giấy trong tay Lục Cẩm Niên, không thể chờ đợi mà mở giấy túi, thấy bên trong có một cái hộp được bọc tinh xảo, Kiều An Hảo vừa cầm hộp, vừa ngẩng đầu lên, ngây thơ hỏi: “Quà gì vậy?”

“Tôi nhớ cô từng nói, muốn biết quà là gì, nên nhanh chóng mở ra mới được.” Đây là lúc sinh nhật của anh, cô tặng quà cho anh mà nói.

Cho nên lại nhắc lại lời của cô... Kiều An Hảo cong môi, ngón tay mềm mại mảnh khảnh, bắt đầu mở ra giấy bọc bên ngoài.

Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hảo cong môi, thu hết vào đáy mắt, đáy lòng càng mềm mại, xúc động muốn giơ tay lên, vuốt nhẹ mái tóc của cô.

Kiều An Hảo cẩn thận mở hộp ra, cuối cùng lộ ra bên trong cái hộp màu đỏ.

Bất chợt tâm tình Lục Cẩm Niên trở nên có hơi khấn trương, anh nhớ tới nhiều năm trước, mình tỉ mỉ chuẩn bị quà sinh nhật cho cô, hình ảnh bị ném trong đồng rác.

Tay Lục Cẩm Niên lặng yên nắm thành quyền.

Kiều An Hảo mở hộp ra, thấy bên trong là một con búp bê bằng sứ.

Trước đây không lâu là một nhà thiết kế trong công ty Hoàn Ảnh truyền thông, đặc biệt cảm xúc tranh của cô, thiết kế ra nó.

Cô không nghĩ tới, Lục Cẩm Niên lại cầm bản vẽ đó, làm thành con búp bê xinh đẹp, rất đáng yêu, đáy mắt Kiều An Hảo đáy mắt lập tức toát ra tia sáng thích thú, nhìn về phía Lục Cẩm Niên nói: “Cảm ơn.”

Thấy Kiều An Hảo phản ứng như thế, lòng Lục Cẩm Niên cũng buông lỏng, lại vẫn vì tìm kiếm sự khẳng định, lên tiếng hỏi: “Thích không?”

“Thích!” Kiều An Hảo không chần chờ chút nào trả lời, chỉ cần là anh tặng, cô đều thích.

Lục Cẩm Niên thấy trong mắt Kiều An Hảo được một tia chắc chắn, tâm trạng khấn trương hồi lâu, rốt cục bình tĩnh.

Từ lúc 5 năm xa nhau, anh vẫn luôn ghi nhớ sinh nhật cô trong điện thoại.

Bởi vì như người dưng nước lã, những ngày sinh nhật này của cô, mặc dù anh đều chuẩn bị quà cho cô, từ lúc càng có tiền, càng chuẩn bị nhiều quà giá trị, nhưng vẫn không tặng, cho dù anh muốn tặng, cũng chỉ có thể nhờ người, nhưng lại sợ quà mình tặng giống kết quả 5 năm trước, bị cô ném ở trong đồng rác, cho nên dứt khoát không làm.

Tối nay lúc anh thấy điện thoại di động nhắc nhở, nghĩ đến quà cô tặng anh năm nay, vì vậy cũng muốn tặng đáp lễ cho cô.

Mặc dù như cũ không thừa nhận, có thể cô không thích.

Lúc ấy sắc trời đã tối, rất nhiều trung tâm cũng đóng cửa, có hơi khó mua quà, cho nên cả người có hơi rầu rĩ, nhưng sau đó anh nhớ tới, trước đây không lâu tình cờ nghe người ta nói, ở ngõ Nam La Cổ có một cửa hàng đặc biệt làm đồ mỹ nghệ, rất đặc biệt, vì vậy để cho trợ lý đưa mình đến đó.

Anh không để cho trợ lý đi vào, bởi vì tối nay anh tặng quà cho cô, và những món người khác làm không hề giống nhau.

Bởi vì, trong món quà này, là rỗng ruột, anh bỏ giấy vào, là những lời anh viết cho cô nhiều năm, những điều anh vẫn muốn nói với cô, đã từng vì nguyên nhân không xứng, sau lại là những lời không thể nói.

Anh không thể thể hiện ra với cô, nhưng ít nhất, anh có thể nói với cô như vậy.

365. Chương 359: Hai Câu “wo Ai Ni” (15)

Cô là người anh không thể yêu, nói một chút, anh cũng chỉ có thể nói như vậy với cô.

Cô lẽ cả đời này cô cũng sẽ không thấy, có lẽ ở tương lai sau này, lúc cô và anh không cùng nhau đồng thời xuất hiện, cô có thể từ bên trong con búp bê nhìn thấy bí mật thâm tình của anh.

Món quà mà cho tới bây giờ cũng không thể lấy tiền tài ra để suy xét giá trị, đối với Kiều An Hảo mà nói, cho dù người ta mang những thứ đắt tiền nhất trên thế giới đến trước mặt cô, đều không bằng một con búp bê bình thường mà Lục Cẩm Niên mua cho cô, cô càng nhìn càng thích con búp bê này, cuối cùng nhịn không được cầm lên chiếc điện thoại, mở ra máy chụp ảnh, đưa cho Lục Cẩm Niên: “Giúp tôi chụp một tấm.”

Lục Cẩm Niên nghe thấy Kiều An Hảo nói, lông mi dài nhẹ nhàng run rẩy, lập tức thu lại suy nghĩ của bản thân, về mặt bình tĩnh vươn tay, cầm lấy di động.

Bên trong màn hình, Kiều An Hảo đang ôm búp bê, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu ra, đôi mi thanh tú, má trắng môi hồng, rất là đáng yêu động lòng người.

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm màn hình trong vài giây, mới bấm nút chụp ảnh.

Kiều An Hảo tiếp nhận lại điện thoại, liếc mắt đánh giá tấm ảnh một cái, hết sức hài lòng, về mặt đặc ý một chút, sau đó liền mở facebook ra, tải lên ảnh chụp, viết một câu: “Đi sau quả sinh nhật đáng yêu mà tôi nhận được, là câu nói chúc tôi sinh nhật vui vẻ...” Cuối cùng Kiều AN Hảo còn điền một hàng biểu tượng mỉm cười.

Lục Cẩm Niên ngồi bên cạnh, chứng kiến thu hết toàn bộ hành động của Kiều An Hảo vào đáy mắt, trên mặt của anh cũng không có nhiều biến hóa, chỉ ôn hòa mở miệng: “Về Cẩm Tú Viên trước đi.”

“Được.” Kiều An Hảo không hề do dự trả lời, thấy chiếc điện thoại cầm trong tay rung lên, liền cúi đầu nhìn lại, là bình luận của Tống Tương Tư: “Tiểu Kiều, sinh nhật vui vẻ.”

Facebook của Kiều An Hảo, bây giờ có không ít fan, những người quan hệ khá tốt với cô trong đoàn phim cũng vào bình luận, tin tức phát ra chưa đến một phút, liền có không ít người vào bình luận chúc mừng, gần đây bên trong trang của cô, nhiệt độ vô cùng cao.

Xe chạy nhanh trên đường cao tốc gặp đèn đỏ, Lục Cẩm Niên giẫm lên phanh lại, xe dừng lại, hai mắt anh nhìn vào di động, sau đó ngon tay bấm bấm vài cái, lúc hết đèn đỏ đến đèn xanh, Lục Cẩm Niên buông điện thoại đi động xuống, chuyển tay lái, quẹo phải.

Di động của Kiều An Hảo có liên tiếp tiếng “Leng keng”, cô cảm thấy phiền một chút, liền muốn tắt máy đi, kết quả vừa mở lên màn hình, liền nhìn thấy bình luận của Lục Cẩm Niên, chỉ đơn giản bốn chữ: “Sinh nhật vui vẻ.”

Trong lòng Kiều An Hảo nhất thời cảm thấy ấm áp, cô quay đầu, nhìn xuyên qua gương chiếu hậu thấy Lục Cẩm Niên đang hết sức chăm chú lái xe, cắn cắn môi, trả lại Lục Cẩm Niên một câu: “Cảm ơn.”

Trả lời xong, Kiều An Hảo cảm thấy bản thân giống như có chút nổi bật, vì thế liền trả lời thêm một cố người như Trình Dạng, Tống Tương Tư, đạo diễn...

Một lần nữa gặp đèn đỏ, Lục Cẩm Niên lại cầm nên di động, ở bên trong rất nhiều tin tức, thấy trả lời của Kiều An Hảo, vì thế đáp lại hai câu: “Khách sáo.”

Kiều An Hảo vừa xoát bình luận, kết quả nhìn thấy hai chữ này khóe môi hơi câu lên.

366. Chương 360: Hai Câu “wo Ai Ni” (16)

Kiều An Hảo vừa mới lướt xem bình luận, kết quả lại nhìn thấy hai chữ của Lục Cẩm Niên, khóe môi không nhịn được cong lên.

Cô không tiếp tục trả lời anh, nhưng ánh mắt lại chú ý đến Lục Cẩm niên ở bên cạnh.

Bên trong xe chỉ có hai người, tuy không có trao đổi bất kỳ điều gì, nhưng không khí rất ấm áp.

Lúc xe chạy qua một KTV tương đối cũ, Kiều An Hảo nghĩ mỗi lần sinh nhật đều rất quen thuộc, sinh nhật hàng năm anh đều tặng quà cho cô, mãi đến một năm tốt nghiệp đại học kia, cô lại không có quà của anh.

Lúc đó, vừa là lúc quan hệ của anh và cô trở nên xa lạ.

Lúc trước khi còn học trung học, nhiều lần cũng đến KTV chơi đùa với bạn bè.

Xe chạy qua KTV rất lâu, Kiều An Hảo vẫn quay đầu, nhìn Lục Cẩm Niên: “Không nghĩ tới, anh còn nhớ rõ sinh nhật của tôi, tôi còn tưởng anh đã quên rồi.”

Lục Cẩm Niên nhìn thẳng đường phố phía trước, ánh đèn nê ôn ngoài cửa xe, không ngừng xẹt qua trên mặt anh, khiến vẻ mặt anh có chút mơ màng, anh im lặng tầm năm giây, mới lên tiếng: “Cho tới bây giờ đều chưa từng quên.”

Sinh nhật của cô, sinh nhật của mẹ, ngày giỗ của mẹ, là ba ngày quan trọng nhất của anh trong mấy năm nay, cho tới bây giờ anh đều chưa từng quên.

Đáy lòng Kiều An Hảo run lên một chút, sau đó có cảm giác khẩn trương không nói nên lời, cô ngừng thở, như là muốn xác nhận điều gì, hỏi: “Anh đều nhớ kỹ sinh nhật của tôi sao?”

“Bảy lần sinh nhật của em, làm sao có thể quên?” Lúc anh nói những lời này, ngữ điệu dường như nhiễm một tầng sầu não khiến người khác không nhận ra.

Những sinh nhật từ thời thiếu niên của cô, anh tặng quà, tuy nhiên không chớp mắt qua, đúng là mỗi năm anh đều tặng.

Từ thấp đến cao, trọn vẹn bảy năm, bảy năm đó, là anh cố gắng yêu cô.

Bảy năm?

Đây là điều như thế nào, trong nháy mắt khiến cho Kiều An Hảo nghĩ lại những năm tháng kia, chính mình cố chấp yêu anh như thế nào, mỗi món quà anh tặng cô, đều trở thành một loại bảo bối mà cô vô cùng trân trọng.

Đột nhiên, Kiều An Hảo chau mày, không đúng, cô chỉ nhận được sáu món quà của anh, sao anh lại nói là bảy? Thêm một món nữa của năm nay sao?

Kiều An Hảo vừa muốn mở miệng hỏi Lục Cẩm Niên, điện thoại lại vang lên.

Là một dãy số xa lạ.

Kiều An Hảo nuốt lời nói vào trong miệng, cầm lấy điện thoại, tiếp nhận, bên trong truyền đến một giọng nữ lễ phép: “Xin hỏi có phải là cô Kiều – vợ của anh Hứa Gia Mộc không ạ?”

Kiều An Hảo sửng sốt một phen: “Cô là?”

“Đây là bệnh viện, anh Hứa vừa mới tỉnh lại, tôi gọi điện thoại cho Hứa gia, nhưng không ai nghe máy, vì thế chỉ có thể gọi cho cô.”

“Tôi lập tức đến đó.” Kiều An Hảo cúp điện thoại, nhìn Lục Cẩm Niên nói: “Chúng ta đến bệnh viện một chuyến, anh Gia Mộc đã tỉnh.”

Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng gật đầu, không nói lời nào liền quay đầu xe, chuyển hướng về bệnh viện nơi Hứa Gia Mộc đang nằm.

Dọc đường đi, đáy lòng anh còn nghĩ, Hứa Gia Mộc đã tỉnh, anh và cô có phải cũng nên kết thúc không?

Dọc đường đi, đáy lòng cô cong nghĩ, anh Gia Mộc đã tỉnh, quan hệ của anh và cô sẽ trở nên như thế nào đây, sau khi cô hủy bỏ hôn ước, bọn họ có thể làm bạn bè của nhau giống như hiện tại sao?

Dọc đường đi, hai người, hai tâm tư khác nhau, một người sợ hãi việc chia tay, một người nhớ lại khi bắt đầu.

367. Chương 361: Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh (1)

Editor: Xiu Xiu

Hứa Vạn Lý và Hàn Như Sơ có thể do bận bịu, có khả năng còn chưa đến đây, quan hệ giữa Lục Cẩm Niên và Hứa Gia Mộc từ xưa đến nay vẫn rất tốt, lúc Kiều An Hảo muốn rủ anh cùng lên lầu xem Hứa Gia Mộc, Lục Cẩm Niên suy nghĩ xong cũng gật đầu đồng ý, sau đó dừng xe ở bãi đỗ xe, khóa kỹ còi, theo Kiều An Hảo xuống xe, đi vào.

Y tá chăm sóc Hứa Gia Mộc, ở trong đại sảnh chờ Kiều An Hảo, thấy cô tiến vào, lập tức dẫn cô lên lầu, vừa đi, vừa nhìn Kiều An Hảo nói lại quá trình tỉnh lại của Hứa Gia Mộc: “Tối hôm nay tầm sáu giờ, anh Hứa liền cử động, sau lần trước, mỗi ngày đều có nhúc nhích một chút, chỉ là tối hôm nay, thường xuyên động đậy, lúc ấy cũng không nghĩ nhiều, vừa lúc tôi đi toilet về, phát hiện thấy anh Hứa đang mở mắt...”

Theo y tá miêu tả, Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên đi vào phòng bệnh, giống như y tá nói, Hứa Gia Mộc nằm trên giường bệnh, trên cánh tay đầy vết kim châm, trợn tròn mắt nhìn trần nhà, như đang nhớ đến điều gì.

Tuy không có tình yêu cũng không có huyết thống, nhưng đối với Kiều An Hảo mà nói, Hứa Gia Mộc giống như là anh trai ruột của cô, từ nhỏ đến lớn, vẫn luôn bảo vệ cô, nhất là sau khi cha mẹ cô qua đời, Hứa Gia Mộc càng thêm sủng ái cô, cho nên cô thấy anh hôn mê bất tỉnh lâu như vậy, bây giờ thật sự mở mắt ra, đáy lòng không nhịn được kích động, không nghĩ ngợi vội tới bên cạnh giường bệnh, nhìn chăm chăm Hứa Gia Mộc hồi lâu, xác định trong đáy mắt của anh, có hình ảnh ngược của chính mình, sau đó mới mở miệng hô một tiếng: “Anh Gia Mộc.”

Hứa Gia Mộc nhìn Kiều An Hảo, vẻ mặt ngây ngốc, giống như không hề quen biết cô, chỉ ngơ ngác nhìn cô, không có phản ứng gì.

Kiều An Hảo bị ánh mắt xa lạ như thế nhìn lại khiến cô có chút sợ hãi, tiếp tục hô một tiếng: “Anh Gia Mộc?”

Sau đó lại mở miệng, cẩn thận nhẹ giọng nói: “Anh Gia Mộc, anh không nhận ra em sao?”

Hứa Gia Mộc nghe được câu sau cùng của Kiều An Hảo, ánh mắt mới giật giật, nhìn chăm chăm cô, có một tia sáng.

Kiều An Hảo bình ổn lại hô hấp, nhìn Hứa Gia Mộc, không dám lên tiếng, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

Hứa Gia Mộc nhìn Kiều An Hảo rất lâu, sau đó mới miễn cưỡng giật giật tay mình, mò lên tay của Kiều An Hảo, muốn nắm một phen, nhưng thế nào cũng không dùng lực được, sau cùng đánh lực bất tòng tâm nhìn về phía Kiều An Hảo cong môi lên, biên độ cười cũng rất nhỏ, hao tổn một lượng sức rất lớn, mới nói ra được hai chữ mơ hồ không rõ nghĩa: “Kiều... Kiều...”

Nước mắt của Kiều An Hảo liền chảy xuống, cô gắt gao bắt lấy tay của Hứa Gia Mộc, giọng nói có phần kích động: “Anh Gia Mộc, rốt cuộc anh cũng tỉnh lại, anh có biết mình đã hù chết người không, anh Gia Mộc, em còn nghĩ anh sẽ không thể...”

Lục Cẩm Niên theo Kiều An Hảo tiến vào phòng bệnh, nhìn thấy một hình ảnh như vậy, chỉ cảm thấy như có rất nhiều kim đâm, chỉ chút cắm vào trái tim anh.

Kiều An Hảo cầm lấy tay của Hứa Gia Mộc, kích động rất lâu, mới nhớ tới Lục Cẩm Niên, sau đó liền giơ tay lên, xoa xoa nước mắt, mũi hơi hồng hồng, tránh người ra, nhìn Hứa Gia Mộc nói: “Anh Gia Mộc, còn có Lục Cẩm Niên, anh ấy cũng đến.”

368. Chương 362: Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh (2)

Lục Cẩm Niên nghe lời nói của Kiều An Hảo, phải mất rất nhiều sức lực, mới cứng rắn đè lại sự khó chịu trong lòng, duy trì vẻ mặt điềm đạm, nhìn về phía Hứa Gia Mộc, mở miệng gọi một tiếng: “Gia Mộc.”

Hứa Gia Mộc nhìn Lục Cẩm Niên, trong mắt nhuộm một tia lệ thuộc, giống như hôn mê đã lâu, cũng hoàn toàn không ảnh hưởng đến tình cảm anh họ, anh mất rất nhiều sức lực, mới phát ra một từ: “Anh.”

Hứa Gia Mộc mới vừa tỉnh lại, nói chuyện phí sức, Lục Cẩm Niên nói ít, rất im lặng, cho nên trong phòng bệnh chỉ có một mình Kiều An Hảo nói huyền thuyên, chẳng qua lời của Kiều An Hảo, đại đa số đều nói cho Hứa Gia Mộc nghe.

Nói chuyện trong lúc Hứa Gia Mộc hôn mê mấy tháng, xảy ra một vài chuyện, còn nói lại cảnh tượng lúc xảy ra tai nạn giao thông.

Đối với Kiều An Hảo mà nói, trên thế giới này người bạn quan trọng nhất với mình, sống sót sau tai nạn, thật sự là một chuyện vô cùng vui vẻ và phần chấn.

Có lúc, một vài chuyện, thật ra thì rất bình thường, không có gì mờ ám, nhưng khi bạn biết, giữa cô và anh có gì, bạn luôn luôn sẽ không kiềm chế được suy nghĩ lung tung.

Cho nên, Kiều An Hảo vui vẻ và phần chấn, rơi vào trong mắt Lục Cẩm Niên, mang theo mấy phần áy náy nghĩa sâu xa, nhất là Kiều An Hảo cứ liên tục gọi anh Gia Mộc, khiến Lục Cẩm Niên ghen tỵ.

Kiều An Hảo nhìn về phía Hứa Gia Mộc nói: “Anh Gia Mộc, anh phải nhanh chóng khỏe lại, qua giai đoạn này sẽ chiếu phim của em, lúc đầu anh từng nói, nếu như em xuất hiện trên TV, anh muốn được xem đầu tiên...” Nói đến đây, Lục Cẩm Niên rốt cuộc không chịu nổi lên tiếng nói một câu: “Tôi đến phòng vệ sinh.” Sau đó, đi ra khỏi phòng bệnh.

Cho đến tối nay, nhìn anh và cô nói chuyện, anh mới biết, thì ra là giữa bọn họ, có nhiều giao ước như vậy.

Mặc dù Hứa Gia Mộc phản ứng có hơi chậm lại, nhưng lúc Kiều An Hảo nhắc tới phim, cảm xúc trong mắt có vẻ phập phồng, trong đầu liền nhớ lại ba chữ “Tổng Tương Tư” này, trong lồng ngực không khỏi cuộn cuộn có một sự tức giận.

bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Hứa Gia Mộc tỉnh lại lần đầu tiên, ngủ mê man lâu như vậy, thân thể còn mệt mỏi, cho nên không có sức, tinh thần chưa đủ tỉnh táo, chậm rãi nhắm hai mắt lại, nặng trĩu ngủ.

Kiều An Hảo đắp chăn cho Hứa Gia Mộc xong, xoay người dọn dẹp vài điều với người chăm sóc Hứa Gia Mộc, mới cầm túi của mình lên, đi ra khỏi phòng bệnh.

-

Lục Cẩm Niên đi ra ngoài, không có trở về phòng bệnh, anh đứng ở hàng lang, nhìn xuyên qua kính thủy tinh của phòng bệnh, nhìn Kiều An Hảo ngồi ở bên cạnh giường bệnh Hứa Gia Mộc, đáng vẻ nói luôn mồm, mặc dù không biết rốt cuộc cô nói gì, nhưng đáy lòng vẫn nổi lên sự hâm mộ, thậm chí anh cũng có có ý nghĩ, hận không thể biến thành người sống đời sống thực vật vì bị tai nạn - Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc ngủ, Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hảo cho anh thể thiếp đáp bị hình ảnh, rốt cục xoay người, rời đi.

-

Kiều An Hảo đi ra khỏi phòng bệnh, thấy hành lang trống vắng, không có Lục Cẩm Niên, lấy điện thoại di động ra gọi cho anh, không ai nhận nghe, vì vậy trước tìm bác sĩ vào phòng vệ sinh nam tìm, biết Lục Cẩm Niên không có ở đây, mới đi xuống lầu.

Kiều An Hảo đi ra khu nhập viện, như cũ không nhìn thấy Lục Cẩm Niên, vì vậy lần nữa lấy điện thoại di động ra, gọi cho Lục Cẩm Niên một cú điện thoại, sau đó nghe thấy tiếng chuông điện thoại từ phía trước truyền tới.

369. Chương 363: Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh(3)

Kiều An Hảo tìm nơi phát ra tiếng chuông, đi tới, nhìn cây cột ở khắp nơi cuối cùng thấy Lục Cẩm Niên đang dựa vào một cây cột hút thuốc.

Kiều An Hảo nhíu mày một chút, cúp điện thoại, oán thăm trong lời nói: “Vì sao không nghe điện thoại?”

Lục Cẩm Niên nghe thấy tiếng của Kiêu An Hảo, người còn chưa tỉnh lại hoàn toàn, có chút kích động bóp tắt lửa ở đầu thuốc đi, mở miệng lảng tránh: “Gia Mộc thế nào?”

“Ngủ.” Kiêu An Hảo trả lời một câu, lại hỏi: “Sao anh lại xuống dưới một mình? Gọi điện thoại cũng không trả lời.”

Lục Cẩm Niên lấy ra di động, nhìn thấy có 3 cuộc gọi nhỡ, giật giật môi, trả lời câu hỏi phía trước của Kiêu An Hảo: “Nghỉ thuốc lá, xuống dưới hút một điếu.”

Dừng lại một lát, Lục Cẩm Niên trả lời nửa câu oán thăm đằng sau của Kiêu An Hảo: “Vừa rồi không có nghe thấy chuông điện thoại kêu, thực xin lỗi.”

Lúc đầu Kiêu An Hảo không có gọi điện được cho Lục Cẩm Niên lại không nhìn thấy người, đáy lòng quả thực có chút tức giận, nhưng vừa nhìn thấy anh, một chút tức giận này đã biến mất không còn một mảnh, bây giờ lại nghe anh xin lỗi, lập tức cúi đầu cười cười, nhưng khi nhìn thấy thùng rác ở bên cạnh cây cột, có rất nhiều đầu thuốc lá, nhíu mày lại: “Anh vừa hút nhiều điếu thuốc như vậy?”

Lục Cẩm Niên không có hé răng.

bạn nào muốn đọc trước hơn 90 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Kiều An Hảo vừa tức giận vừa lo lắng nói: “Hút thuốc không tốt đối với thân thể, tốt nhất là không nên hút, biết không.”

Lục Cẩm Niên gạt đầu, sau đó đi trước bước xuống cầu thang, mở ra cửa xe ở tay lái phụ, chờ Kiêu An Hảo ngồi vào trong, mới đóng cửa xe, rồi cũng lên xe.

Lục chú ý lái xe của Lục Cẩm Niên, không được tập trung bằng lúc trước, thậm chí có một lần, suýt nữa xông qua đèn đỏ, may mà Kiêu An Hảo nhắc nhở đúng lúc, anh mới hoàn hồn, vội vàng phanh lại.

Kiều An Hảo ngồi ở tay lái phụ, bởi vì Lục Cẩm Niên đưa quà sinh nhật với Hứa Gia Mộc tỉnh lại, nên trong lòng rất vui, mặt mày hơn hớn.

Lục Cẩm Niên nhìn xuyên qua gương chiếu hậu, nhìn dung mạo của cô, tâm trạng lại tụt xuống đáy dốc, Hứa Gia Mộc tỉnh lại, cô vui về vậy sao?

Mùa hạ ở Bắc Kinh, vào lúc đêm khuya luôn có những cơn mưa bất chợt, xe rời đi cách bệnh viện không xa, liền có một cơn mưa to giáng xuống, nhưng mà chỉ mưa trong khoảng 10 phút, rồi ngừng lại.

Lục Cẩm Niên nhìn trên cửa kính xe thỉnh thoảng có những giọt nước mưa lăn xuống, mở miệng hỏi vấn đề mà bản thân nghĩ suốt đêm nay: “Bác sĩ có nói, Gia Mộc khi nào có thể hoàn toàn bình phục không?”

“Bình phục nhanh thì mất gần một tháng, chậm thì mất khoảng hai ba tháng.” Kiêu An Hảo thành thật thuật lại những gì mình nghe được cho Lục Cẩm Niên.

“Uh.” Lục Cẩm Niên lên tiếng, không có tiếp tục nói chuyện, suy nghĩ trở nên loạn một chút.

Nhanh thì một tháng, chậm thì hai ba tháng...

Đây là không phải đại biểu cho, thời gian anh và cô ở cùng nhau, lâu nhất là hai ba tháng, ngắn nhất thì chỉ có thời gian ba mươi ngày?

Ngã tư đường Bắc Kinh, buổi tối đều sửa chữa.

Đường thông đến Cẩm Tú Viên, đêm nay bị chặn lại, tu sửa.

Lục Cẩm Niên phải khởi động xe đi đường vòng, Kiều An Hảo nhớ...đi đường chính mất khoảng 10 phút nhưng mà đường vòng thì ít nhất cũng khoảng nửa tiếng, vì thế liền đề nghị đi bộ trở về.

Lục Cẩm Niên không có ý kiến, trực tiếp dừng xe ở ven đường, hai đi bộ về phía Cẩm Tú Viên.

Bởi vì vừa mới mưa xuống, nên trên đường còn đọng lại nước, Lục Cẩm Niên sợ Kiều An Hảo chân bị dính nước, sẽ bị cảm lạnh, liền ngồi xổm xuống: “Tôi công em.”

370. Chương 364: Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh (4)

Kiều An Hảo bị hành động bất thành linh của Lục Cẩm Niên dọa ngẩn ra, nhìn chăm chăm phía sau lưng anh một lúc lâu, nghe thấy âm thanh hơi loảng của anh truyền đến: “Trời mưa, đường không dễ đi.”

Kiều An Hảo cho rằng Lục Cẩm Niên lo lắng cho gót giày cao sẽ khiến cô mệt mỏi, vội vàng hoàn hồn, có chút được sủng ái mà kinh sợ nói: “Không cần, tôi có thể tự đi, đường cũng không xa lắm.”

Lục Cẩm Niên vẫn duy trì tư thế ngồi chồm hổm như cũ: “Đi lên đi.”

Theo lời nói của anh, anh xoay người, tóm lấy cánh tay của cô, kéo cô đến trên lưng mình, sau đó nâng hai chân của cô lên, đứng lên.

Kiều An Hảo sợ ngã, vội vàng tóm lấy bả vai của Lục Cẩm Niên, thật cẩn thận ghé vào trên lưng anh, cũng không dám động đậy.

Phía sau lưng anh, cực kỳ rộng lớn, bước đi của anh rất ổn định, giày da trầm ổn vượt qua hết vũng nước này đến vũng nước khác, Kiều An Hảo ghé vào trên lưng anh, trong lòng sinh ra một loại cảm giác không nói nên lời, thân thể căng cứng cũng dần được buông lỏng.

Thành phố lúc 1 giờ rạng sáng, trời vừa mưa xuống, nhiệt độ hơi thấp, có vài giọt nước đọng trên lá cây, lúc gió đêm thổi qua làm chúng rơi xuống, rơi trên mặt Kiều An Hảo, trên cánh tay, trên tóc, lạnh lạnh nhưng lại khiến tâm tình cô trở nên rất yên bình.

Có thể do Kiều An Hảo hay bị tụt xuống, Lục Cẩm Niên đi được vài bước lại dừng lại, kéo cô lên, tay của Kiều An Hảo theo bản năng ôm lấy cổ anh, nghiêng đầu là có thể nhìn thấy từng đường cong hoàn mỹ trên gương mặt anh.

Trước ngực Kiều An Hảo dán vào sau lưng anh, chỉ có quần áo ngăn cách, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người anh, nóng nóng, truyền tới trong lòng cô, tạo nên một dòng nước ấm dần dập chảy, khiến tay đang ôm cổ anh, không nhịn được, tăng thêm sức.

Bởi vì hai người ở rất gần, cô có thể ngửi được mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, mặt mày cũng trở nên mềm mại hơn rất nhiều, âm thanh mở miệng, cũng rất nhẹ nhàng: “Lục Cẩm Niên?”

“Ừm?” giọng điệu của anh, cũng rất nhẹ, bước chân ung dung trầm ổn, lại rất vững vàng

Kiều An Hảo ghé vào trên lưng anh im lặng gần một phút đồng hồ, mới tiến đến gần lỗ tai của anh, nhỏ nhẹ mở miệng nói: “Chúng ta đã là bạn học của nhau nhiều năm rồi.”

Lục Cẩm Niên không hiểu tại sao đột nhiên cô lại nói những lời này, trán anh hơi nhăn lại “ừ” một tiếng, sau đó mở miệng nói: “Tính cả sơ trung là sáu năm.”

“Chúng ta chỉ là bạn bè của nhau thôi sao?” Lúc Kiều An Hảo nói ra những lời này, tâm tình không hiểu sao có chút khấn trương.

Nếu bọn họ là bạn bè của nhau, sau khi Hứa Gia Mộc xuất viện, cho dù anh và cô không thể sắm vai vợ chồng như hiện tại, nhưng vẫn có thể liên hệ với nhau, không phải sao?

Cho dù anh thật sự yêu người khác, cho dù anh mãi mãi không thay đổi, nhưng cô gái kia cũng đã lập gia đình, thời gian lâu dài, anh cũng phải có gia đình của mình, cho đến lúc đó, dù không cưới cô vì tình yêu, thì cũng không sao, chỉ cần cô và anh vẫn còn liên hệ với nhau, không phải cô vẫn có hy vọng sao?

371. Chương 365: Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh (5)

Bạn bè... Ban đầu thời gian niên thiếu, bởi vì vô cùng nghèo khó tự ti, cho nên chỉ có thể yên lặng làm bạn bên cạnh cô, nhưng khi đó, thật ra thì trong lòng anh, cho tới bây giờ đều không muốn làm bạn với cô.

Sau lại anh biết cô và Hứa Gia Mộc có hôn ước, anh liền suy nghĩ, mình và cô không có gặp nhau, hoặc giả là quên mất cô, nhưng đợi đến khi anh và cô càng lúc càng xa, anh mới phát hiện, rốt cuộc cuộc sống tối tăm thế nào, khi đó, anh hi vọng, mình có thể có một lý do có thể đến gần cô, dù không thể nói chuyện, chỉ cần có thể đứng từ xa nhìn thấy, anh cũng thỏa mãn, nhưng chỉ là nguyện vọng hèn mọn như vậy, cũng không cách nào thực hiện, cuối cùng hai người cứ thành người lạ như vậy.

Nếu không phải Hứa Gia Mộc bị tai nạn giao thông, anh và cô giống như hai đường thẳng song song, không có điểm giao nhau.

Nhưng hôm nay Hứa Gia Mộc đã tỉnh, anh và cô phải kết thúc...

Nếu như kết quả cuối cùng, là cô cùng với Hứa Gia Mộc, như vậy anh bằng lòng biến tình yêu của mình thành bí mật không thể nói, vĩnh viễn ở bên cạnh cô, làm một người bạn, lúc cô khổ sở, có thể an ủi cô, lúc cô gặp vấn đề, có thể giúp cô, lúc cô vui vẻ, chân thành chúc phúc cho cô...

Lục Cẩm Niên nghĩ tới đây, gương mặt nhanh chóng nhìn về phía Kiều An Hảo đang dựa vào bả vai của mình, giọng nói lạnh lạnh: “Không phải chúng ta vẫn luôn là bạn sao?”

Không phải chúng ta vẫn luôn là bạn sao?

Kiều An Hảo nghĩ đi nghĩ lại lời này, mới hoàn toàn hiểu được ý anh là gì, tâm trạng cũng bị dẫn dắt, nhất thời trở về nơi xa, giống như uống một viên thuốc an thần, đồng ý với Lục Cẩm Niên, khẳng định “Ừ” một tiếng, nói: “Đúng, chúng ta vẫn luôn là bạn bè.”

Đã từng yêu đối phương sâu sắc như vậy, cố gắng hết sức muốn làm một nửa của đối phương, nhưng năm tháng đổi thay, thời gian trôi qua, bởi vì mất đi, cho nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì yêu quá sâu nặng, cho nên càng nhất gan, chỉ cần có thể làm bạn bè, chính là Thượng đế đã ban cho quà tặng.

Lục Cẩm Niên không nói gì, chỉ công Kiều An Hảo, đi qua một mảng đèn xanh lơ mờ, lúc đến gần Cẩm Tú viên, trong sân có một cây hoa quế, lúc này hoa quế bắt đầu nở, mùi thơm khắp nơi.

Kiều An Hảo nằm ở trên lưng Lục Cẩm Niên, ngửi mùi hoa quế, khoe môi không nhịn được hơi cong lên.

Bước chân Lục Cẩm Niên cố ý chậm chậm, giống như muốn kéo dài giây phút tốt đẹp này thành vô hạn.

Đi ngang qua một biển quảng cáo, Kiều An Hảo thấy phía trên lời quảng cáo có hai chữ “Bảy năm” này, sau đó nhớ tới trước lúc mình nhận được điện thoại của bệnh viện, cũng muốn hỏi Lục Cẩm Niên một chuyện, vì vậy suy nghĩ dò xét, mở miệng lần nữa phá vỡ sự yên lặng giữa hai người: “Lục Cẩm Niên, lúc này trên xe, anh nói với tôi, anh tặng tôi bảy món quà sinh nhật, anh còn nhớ bảy món quà đó là gì không?”

Tặng cô một món quà, đều tỉ mỉ chuẩn bị, làm sao anh không biết?

Lục Cẩm Niên lại làm bộ như không nhớ, hỏi: “Là quà gì?”

Kiều An Hảo nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, sau đó từ từ kể ra: “Lớp mười một, là một hộp âm nhạc.”

Hộp âm nhạc đó không đắt, chỉ hơn một trăm đồng, đó là lần đầu tiên anh đi tham gia sinh nhật của cô, thấy Hứa Gia Mộc, Kiều An Hạ tặng các xa xỉ, đầy lòng cực kỳ thất vọng.

372. Chương 366: Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh(6)

“Quà tặng năm lớp mười một, là một cuốn nhật ký rất đẹp.”

“Quà tặng năm lớp mười hai, là một chiếc cốc nước.”

“Đại học năm thứ nhất, món quà mà anh tặng là một chiếc khung ảnh.”

“Đại học năm thứ hai và năm thứ ba, là một chiếc vòng cổ và một chiếc vòng chân....Món quà cuối cùng, chính là con búp bê mà đêm nay anh tặng.”

Kiều An Hảo mang từng món quà mà Lục Cẩm Niên tặng bản thân ra xem lại, hoàn toàn trùng khớp với trí nhớ của Lục Cẩm Niên, chỉ là lúc cô nói xong món quà cuối cùng, anh lại nhịu mày, ngoài món quà ngày hôm nay, thì món quà thứ bảy, không phải là món quà mà đại học năm thứ tư anh tặng, quà của năm đó không phải là hoa hồng và bánh ngọt sao? Hơn nữa món quà của đại học năm thứ tư, là món quà quý nhất từ trước đến nay mà anh đưa cô, cô vì sao chưa nói?

Đáy lòng Lục Cẩm Niên cảm thấy mơ hồ khó hiểu, trên mặt không động thanh sắc hỏi: “Đại học năm thứ tư, anh có đưa một phần quà sinh nhật, em không biết sao?”

“Đại học năm thứ tư?” Kiều An Hảo có chút nghi hoặc hỏi: “Anh có nhớ nhầm không, ngày sinh nhật vào đại học năm thứ tư của em, làm sao anh có thể tặng quà cho em chứ?”

Tuy rằng Lục Cẩm Niên không thấy rõ khuôn mặt của Kiều An Hảo, nhưng từ bên trong lời nói của cô, có thể nghe ra sự ngỡ ngàng của cô, vì thế lập tức lên tiếng hỏi ra nghi ngờ của bản thân: “Không có sao?”

Đối với quà của Lục Cẩm Niên, từ trước đến nay Kiều An Hảo vẫn cất giữ cẩn thận, vì thế cô không có khả năng nhớ nhầm, nhưng để tránh ngoài ý muốn, Kiều An Hảo vẫn quay đầu, nghiêm túc nghĩ kỹ lại, khi chắc chắn mới nói với Lục Cẩm Niên: “Thật không có, năm đó một câu sinh nhật vui vẻ anh cũng chưa nói với em đâu.”

Lục Cẩm Niên không trả lời, mơ hồ dưới đáy lòng dần trở nên rõ ràng, năm đó anh đạt được giải thưởng, ngàn dặm xa xôi đến Bắc Kinh, nhìn thấy quà tặng ở trong đồng rác, thì ra cô căn bản không nhận được, nói cách khác, có người chặn quà tặng lại.

Sẽ là ai?

Trong đầu Lục Cẩm Niên ngay lập tức hiện lên cái tên Hàn Như Sơ.

Là bà ta, nhất định là bà ta!

Chuyện đêm đó, đến bất thành linh, đã kích quá lớn đối với anh, anh căn bản không nghĩ ra lỗ hổng trong đó, bây giờ nghĩ lại, anh mới phát hiện, Hàn Như Sơ khẳng định muốn biết anh có thích Kiều An Hảo hay không, nên bà ta mới xem quà mà anh tặng cho Kiều An Hảo.

Từ trước tới nay Hàn Như Sơ vẫn luôn ghét bản thân, biết anh thích vị hôn thê của con mình, cho nên mới làm như vậy đi.

Hóa ra, người phụ nữ đó, không chỉ hại chết con anh, mà còn hại anh hiểu nhầm Kiều An Hảo nhiều năm như vậy.

Đáy lòng của anh, bây giờ vừa ảo não vừa vui sướng.

Vui mừng vì cô bé mà hắn yêu kia, tuy rằng không thương anh, nhưng cũng chưa bao giờ giấu lên tâm ý của anh.

Ảo não là vì anh vậy mà bị người ta đùa bỡn trong lòng bàn tay, hận qua oán qua kỳ thực Kiều An Hảo vô tội.

Kiều An Hảo thấy Lục Cẩm Niên một lúc lâu không có hé răng, lại lên tiếng: “Sinh nhật của em vào đại học năm thứ tư, anh thật sự có đưa quà cho em sao?”

Lục Cẩm Niên lấy lại tinh thần của bản thân, mở miệng bình thản trả lời: “Hình như là anh nhớ lầm.”

Kiều An Hảo nhất thời hạ mi mắt xuống, ôm cổ Lục Cẩm Niên: “Anh có phải rất thích nhà Shmily gì đó sao?”

“Uh.” Lục Cẩm Niên lên tiếng hỏi lại: “Làm sao vậy?”

373. Chương 367: Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh (7)

“Tôi phát hiện những món quà anh tặng đều được khắc chữ Shmily, đặc biệt là quà của năm nay, rất đẹp.” Thật ra, Kiều An Hảo nhận được quà của anh, đều nhìn thấy chữ Shmily, lúc ấy cô không biết là cái gì, cũng không biết thương hiệu này có rất nhiều dòng quà tặng khác nhau, mãi đến khoảng hơn bốn năm trước, ở trên đường cô tình cờ nhìn thấy một tiệm bán quà tặng treo biển Shmily, mới biết được, mấy chữ cái đó, là tên một nhãn hiệu.

Ngữ điệu của Lục Cẩm Niên vẫn lạnh nhạt như cũ: “Quà tặng ở đó cũng không tệ lắm.”

“Là rất không tệ.” Kiều An Hảo cực kỳ đồng ý, qua một lát, còn nói: “Anh có biết đằng sau cái tên thương hiệu này còn có một câu chuyện rất cảm động không?”

“Câu chuyện gì cơ?”

“Tôi đọc được trên Sina, sở dĩ gọi là Shmily, là viết tắt của See, How, Much, I, Love, You ghép lại, nghe nói người sáng tạo ra nó là một người đàn ông cực kỳ si tình, anh ấy sáng tạo ra thương hiệu này vì muốn thông báo tình cảm của mình đến người phụ nữ mà anh ấy yêu thương, thế nhưng sức cạnh tranh của quà tặng quá lớn, thương hiệu này bị lãng quên nhiều năm, gần đây mới bắt đầu hưng thịnh, sau đó câu chuyện cũ này cũng được kể lại.”

“Hóa ra còn có câu chuyện lãng mạn như vậy.”

“Thật sự rất lãng mạn.” Trong lời nói của Kiều An Hảo còn mang theo sự hâm mộ: “Người phụ nữ kia thật hạnh phúc.”

Lục Cẩm Niên cười cười, không nói gì, quẹo phải đi vào Cẩm Tú Viên.

See, How, Much, I, Love, You.

Shmily.

Đã từng, quà tặng của anh đưa cho cô có giá rất rẻ, nhưng lại có ý nghĩa rất sâu sắc.

Quà tặng lúc đầu, mấy chữ đó đều do anh tự khắc lên.

Càng về sau, đại khái hơn bốn năm trước, lúc ấy anh và cô đã không còn liên hệ với nhau, nhưng khi đó anh đã có chút tiền bạc, sau đó anh liền khai trương cửa tiệm bán quà tặng mang thương hiệu này.

Bán những món quà đẹp nhưng giá cả phải chăng, tiền thuê mặt bằng ở Bắc Kinh rất đắt, lúc đầu, anh không hề thu lại được lợi nhuận gì, trên cơ bản đều là lỗ vốn, lúc ấy trợ lý của anh còn nói anh không có đầu óc kinh doanh, để cậu ta đi đóng cửa cửa tiệm đó, anh nhất định không chịu, không vì cái gì khác, chỉ vì đó từng là thông báo mà lúc đầu anh muốn đưa cho cô.

Shmily.

See, How, Much, I, Love, You.

Nhìn xem anh yêu em sâu đậm đến mức nào.

-

Hàn Như Sơ nhận được điện thoại của bệnh viện, Hứa Gia Mộc đã ngủ, Kiều An Hảo cũng đã rời đi, nhưng sau khi bà biết con trai mình đã tỉnh, dù thời gian đã khuya, cũng vẫn để cho quản gia chở mình đến bệnh viện.

Đường từ Hứa gia đến bệnh viện, vừa lúc đi qua lối vào khu biệt thự có Cẩm Tú Viên.

Dọc đường đi, Hàn Như Sơ chỉ nghĩ đến con trai, căn bản không hề chú ý đến bên ngoài, nhưng quản gia đột nhiên dừng xe lại.

Hàn Như Sơ nhăn trán, ngẩng đầu, thấy quản gia nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ xe, không biết nhìn cái gì, liền nói: “Làm sao vậy?”

Quản gia nghe được tiếng của bà, mới chỉ ra bên ngoài, nói: “Bà chủ, bà nhìn kia, đó là cô An Hảo.”

Hàn Như Sơ nhìn theo ngón tay của quản gia, quả nhiên thấy Kiều An Hảo, thế nhưng cô lại đang ở trên lưng người khác, mà người đó, là Lục Cẩm Niên.

374. Chương 368: Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh (8)

Bởi vì khoảng cách rất xa, trên con đường vẫn còn đang thi công, cho nên không thể biết hai người đang nói cái gì, nhưng từ vẻ mặt hai người, rõ ràng đang trò chuyện rất vui.

Quản gia: “Thoạt nhìn, quan hệ của cô Kiều và đứa tạp chủng kia cũng không tệ, thiếu gia thích cô Kiều, bây giờ thật vất vả thiếu gia mới tỉnh lại...”

Quản gia nói tới đây, đúng lúc thấy Kiều An Hảo nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Lục Cẩm Niên rồi cười, nhất thời đập tanh xe, dừng ở ngoài đường, sau một lát, mới nói: “Có thể cô Kiều thích thứ tạp chủng kia không? Vậy thiếu gia nên làm sao bây giờ?”

Sắc mặt Hàn Như Sơ, trong nháy mắt trở nên lạnh lùng, chẳng qua là không nói một lời ngồi ở trong xe, nhìn chằm chằm hai người ngoài cửa sổ, cho đến khi Lục Cẩm Niên công Kiều An Hảo vào nhà, bà mới thu hồi tầm mắt, quản gia ngồi ở chỗ tài xế ngồi, trong miệng có chút tức giận nói: “Thật uổng công thiếu gia đối xử với nó như vậy, mà nó đáp lại thiếu gia...”

Hàn Như Sơ nghe đến mấy lời này, vẻ mặt càng thêm khó coi, giọng nói lạnh lạnh cắt đứt lời quản gia: “Lái xe.”

Sau đó, xe khởi động, lái đi.

Sau đó, xe khởi động, lái đi.

-

Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên hàn huyên lâu như vậy, cũng hơi mệt, cuối cùng không nói lời nào, nằm ở trên bả vai Lục Cẩm Niên, nhắm hai mắt lại.

Hơi thở cô rất nhẹ, không ngừng phun vào cổ anh, khiến đáy lòng anh dâng lên một tia đen tối, đến cả bước chân cũng có hơi cứng ngắc.

Một trận gió thổi tới, mang theo vài phần lạnh lẽo, thức tỉnh Lục Cẩm Niên, anh đè ép ngọn lửa trong lòng, bước chân càng chậm.

Mặc dù lúc này hai người không nói chuyện với nhau, nhưng so với không khí nói chuyện lúc này tốt hơn nhiều, khiến cho người ta cảm thấy năm tháng trôi qua thật tốt.

Dù Lục Cẩm Niên đang suy nghĩ muốn con đường này kéo dài, nhưng cuối cùng cũng kết thúc, bước vào biệt thự của mình.

Trong sân nở hoa, bởi vì một cơn mưa, cánh hoa rơi rụng trên đất, chân Lục Cẩm Niên dính vài cánh hoa.

Đi tới trước cửa, Lục Cẩm Niên giơ tay lên nhấn chuông cửa, tiếng chuông cửa còn chưa ngừng, má Trần đã mở cửa: “Cậu chủ, cô chủ.”

Lục Cẩm Niên gật đầu một cái, coi như là chào hỏi.

Kiều An Hảo nằm úp sấp sau lưng anh, mở mắt, gọi một tiếng: “Má Trần.”

Vào phòng, Kiều An Hảo không có ý muốn xuống, Lục Cẩm Niên cũng không lên tiếng để cho cô xuống, cứ như vậy tiếp tục công, để cho má Trần cởi giày giúp Kiều An Hảo, mang dép, sau đó anh mới đổi giày, công Kiều An Hảo tiếp tục đi vào bên trong, đi tới cầu thang, Lục Cẩm Niên giống như nhớ tới điều gì, nhìn Kiều An Hảo lên tiếng nói: “Đến nhà.”

Kiều An Hảo biết Lục Cẩm Niên muốn để mình xuống, đáy lòng có chút tiếc rẻ, dừng lại năm giây, mới không tình nguyện lên tiếng nói: “Để tôi xuống đây đi.”

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, chẳng qua là hạ thấp người xuống, để Kiều An Hảo thuận thể tuột xuống từ trên người của anh.

Sau đó, Lục Cẩm Niên mở miệng nói: “Tôi vào phòng vệ sinh, em lên lầu trước, chuẩn bị nước tắm giúp tôi.”

Kiều An Hảo gật đầu, xoay người, chạy lên lầu.

Lục Cẩm Niên nhìn bóng dáng Kiều An Hảo biến mất khúc quanh cầu thang, gương mặt giãn ra một nụ cười, xoay người nhìn má Trần, má Trần lập tức thức thối chạy vào phòng bếp.

Trong phòng ngủ không mở đèn, Kiều An Hảo đẩy cửa phòng ngủ, bản năng muốn sờ soạng công tắc ở vách tường, còn chưa ấn, đã phát hiện trong phòng ngủ có ánh sáng, hơi nhăn trán, cất bước, đi vào, sau đó cả người sững sờ...

375. Chương 369: Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh(9)

Trong phòng ngủ không bật đèn, Kiều An Hảo đẩy cửa phòng ngủ ra, theo bản năng sờ soạng công tắc đèn, còn chưa bật, thì phát hiện trong phòng ngủ có ánh sáng, cau mi lại, bước chân, đi vào, sau đó liền sững sờ đứng tại chỗ.

Chân của cô hạ xuống, là hai ngón nền song song, độ rộng ở giữa hai ngón nền ước chừng khoảng một thước, như là một cái đường nhỏ, uốn lượn qua giường và sô pha, đi qua ban công, bên trong có ánh sáng tỏa ra lớn hơn.

Đi theo ánh sáng của ngón nền, Kiều An Hảo vào phòng ngủ nhìn tứ phía trên vách tường, dính đầy cánh hoa hồng nhạt cùng với bong bóng, vách tường đối diện với TV, chỉ dùng để xếp bong bóng thành bốn chữ “Sinh nhật vui vẻ.”

Cảnh tượng này rất quen thuộc, Kiều An Hảo đứng tại chỗ rất lâu, mới bước tiếp, dọc theo con đường nhỏ mà những ngón nền tạo nên, đi về phía ban công, cô vừa mới vòng qua sô pha, liền nhìn thấy toàn bộ trên ban công, bày đầy những ngón nền nhen nhóm, ánh lửa màu da cam không ngừng mà tỏa sáng, không gian ở giữa không hề có những ngón nền, nên đặc biệt chói mắt, hiện nên rõ ràng sáu chữ: Kiều Kiều, Sinh nhật vui vẻ.

Những thứ này rõ ràng ở ngày sinh nhật của Lục Cẩm Niên, cô chuẩn bị để muốn cho anh một bất ngờ.

Lúc Kiều An Hảo còn đang đắm chìm trong bất ngờ của bản thân, căn bản không hiểu đến tột bây giờ đang xảy ra chuyện gì thì có một thân thể đi đến phía sau cô, tiếng bước chân quen thuộc truyền tới.

Kiều An Hảo theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy Lục Cẩm Niên trên người còn mặc bộ lễ phục tham gia phát hành vào buổi chiều, hai tay bê một chiếc bánh sinh nhật với những ngọn nến đang cháy, thông dong tao nhã bước chân, dọc theo con đường nhỏ của những ngọn nến, đi về phía cô.

Ánh sáng của ngọn nến, chiếu nên mặt anh, nhuộm lên một tầng màu vàng, càng khiến cho dung mạo của anh thêm anh tuấn bức người, ánh ngược ánh sáng của ngọn nến trong mắt anh, càng thêm sáng ngời.

Kiều An Hảo nhìn Lục Cẩm Niên từng bước từng bước đến bên cạnh mình, trong lòng chợt hoảng hốt, nghĩ bản thân ảo giác.

Lúc Cẩm Niên chỉ còn cách Kiều An Hảo nửa thước, dừng bước chân, hai tay đưa chiếc bánh ngọt tới trước mặt Kiều An Hảo, dừng ở đáy mắt của cô, có một ít tia chuyên tâm và tin tưởng, mở miệng âm thanh từ tính nói: “Bởi vì không có thời gian chuẩn bị, nên không thể giống như em, tự mình làm một cái bánh ngọt, cuối cùng đành phải để cho trợ lý đến Thiên Nga Đen mua một cái.”

Cũng may vừa nãy khi Kiều An Hảo bước vào nhìn thấy cảnh tượng trong phòng ngủ cũng đã hoài nghi Lục Cẩm Niên phải chăng đã biết những gì cô làm vào ngày sinh nhật anh, nên lúc này khi nghe những lời nói của anh, thì hoàn toàn chắc chắn, cô nhìn anh, âm thanh khi mở miệng có chút run rẩy: “Anh cũng biết?”

Lục Cẩm Niên biết Kiều An Hảo đang hỏi cái gì, ánh mắt hơi chớp chớp, nhìn chăm chú vào ánh mắt của cô, vẫn trong sáng như cũ, đầu tiên gật đầu một cái, sau mới mở miệng: “Uh, tôi cũng biết.”

Đôi môi Kiều An Hảo hoạt bát di chuyển, cũng muốn hỏi anh làm sao biết được, nhưng còn chưa hỏi, anh đã mở miệng nói tiếp, mang chuyện anh trở về Cẩm Tú Viên sau ngày sinh nhật, sau khi biết mình bỏ lỡ bất ngờ mà cô chuẩn bị, vẫn đều đều nói cho cô biết, kể ra: “Tôi thật xin lỗi, bởi vì tâm trạng đêm hôm đó của tôi không tốt, thương tổn đến em, cũng thật xin lỗi, vì đã bỏ lỡ bất ngờ mà em chuẩn bị cho tôi.”

“Tôi nghĩ nói xin lỗi em vì chuyện đêm đó.” Lục Cẩm Niên dừng lại một chút, rồi lại nói tiếp: “Cũng muốn nói cảm ơn em vì những gì em làm cho tôi đêm đó.”

376. Chương 370: Hứa Gia Mộc Đã Tỉnh (10)

Đầy mắt ngày càng ứ đọng, sau cũng biến thành sương mù, treo tại khóe mắt, khiến cho Kiều An Hảo không thấy rõ hình ảnh trước mắt mình, chỉ mơ hồ nhìn thấy có rất nhiều ánh sáng, cô cố gắng nhếch khóe môi, muốn mở miệng nói tiếng “cảm ơn”, nhưng cánh môi vừa mới giật giật, nước mắt đã không thể khống chế, theo hai gò má của cô lăn xuống.

Một tay Lục Cẩm Niên bưng bánh ngọt, một tay khác duỗi ra lau đi giọt nước mắt trên mặt cô, sau đó nhẹ nhàng nhắc nhở: “Nên ước nguyện rồi.”

Kiều An Hảo gấp gáp gật đầu, lại có vài giọt lệ mới rơi xuống, cô cong khóe môi nhiều hơn, nhắm mắt lại thầm ước nguyện trong lòng, đợi đến khi ước xong, mở to mắt, lại một chuỗi giọt nước mắt chảy xuống, thổi tắt ngọn nến, sau đó nở nụ cười chói lọi nhìn anh, ghé ngào nói: “Cảm ơn anh...”

Cô đang muốn nói gì đó, nhưng thế nào cũng không nói nên lời, chỉ là nước mắt càng ngày càng rơi nhiều hơn.

Cô thích anh lâu như vậy, trước đây chỉ đứng một lần rơi nước mắt trước mặt anh, mà cũng chỉ đứng một giọt, lúc ấy anh chỉ nhìn cô một cái, rồi xoay người rồi đi, từ sau đó, mặc kệ anh đối xử với cô như thế nào, cho dù muốn khóc, cô cũng chỉ vụng trộm một mình.

Rõ ràng đêm sinh nhật anh hôm đó đã qua lâu như vậy, cô cũng cảm thấy tủi thân như thế nào, cũng không có khác như bây giờ, nhưng hiện tại, cô không biết rốt cuộc mình đã xảy ra chuyện gì, nước mắt không thể dừng lại được.

Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hảo khóc như một đứa trẻ, đáy lòng cũng có chút kích động, liền đặt bánh ngọt sang một bên, thông thả lau nước mắt cho cô, nhưng đầu ngón tay hơi run nhẹ nhẹ đã tố cáo sự hoảng hốt của anh, đến sau cùng, anh hơi căng thẳng nói: “Đừng khóc...”

Trong thâm tâm Kiều An Hảo cũng hiểu được mình khóc nhiều đến mức quái đản, nhưng là rất nhiều khi, người phụ nữ như một sinh vật kỳ quái, gặp phải chuyện rất thương tâm, rõ ràng nên khóc thì lại kiên cường chịu đựng không rơi một giọt nước mắt nào, nhưng lúc đáng nhẽ nên cười, mà lại khóc đến rồi tỉnh rồi mù, cô cố gắng muốn ngăn nước mắt lại, đến sau cùng cũng đã cười thành tiếng, sau đó liền đưa tay ôm lấy eo của anh, chôn đầu trước ngực anh.

Cả người anh cứng đờ, mãi đến khi cảm giác được nước mắt của cô làm ướt đầm áo của anh, trước ngực truyền đến cảm giác ẩm ướt, mới vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, động tác có chút gượng gạo.

Kiều An Hảo dần dần bình tĩnh cảm xúc của chính mình, chôn trong lòng anh, đem nước mắt cọ cọ, mới ngẩng đầu, đôi mắt đã trở nên đỏ bừng, nhìn Lục Cẩm Niên cười cười: “Xấu hổ quá, tôi không khống chế được cảm xúc...”

Bởi vì vừa khóc, đáy mắt cô sáng ngời, lúc cô cười lộ lên, mang theo vài nét trẻ con, trên hốc mắt vẫn còn một giọt lệ vương lại.

Lục Cẩm Niên nhìn đến nhập thần, theo bản năng giơ tay lên, đầu ngón tay đụng vào giọt lệ kia, sau đó tay lại đặt trên gò má của cô không hề động đậy, Kiều An Hảo còn chưa nói hết câu, liền bị hành động của anh ngăn lại, đôi mắt sáng ngời mở to, vô tội nhìn anh.

Hai người chăm chú nhìn nhau rất lâu, ánh mắt vẫn gắt gao chạm vào nhau, không khí bên trong đã dần trở nên ám muội.

377. Chương 371: Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt (1)

Trực giác của người phụ nữ nói cho Kiều An Hảo biết, kế tiếp sẽ có chuyện gì xảy ra, theo đó, từ sau đêm sinh nhật anh, bọn họ cũng chưa từng làm gì cả, cô vừa chờ mong vừa khẩn trương, nhìn không được cảnh môi phản nộn.

Ánh mắt của Lục Cẩm Niên trở nên thâm thúy, tay nâng mặt cô lên, sau đó cúi đầu, ngăn chặn môi của cô. Động tác của anh có chút đột ngột, mãi đến khi cánh môi truyền đến cảm giác ẩm ướt tê dại, cô mới ý thức được lúc này hai người đang làm gì, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, sau đó cô rõ ràng cảm giác được, đầu lưỡi nóng bỏng của người đàn ông thăm dò vào trong miệng cô, rung động rất lâu, khiến cho tất cả suy nghĩ trong đầu của Kiều An Hảo như bị trút hết ra ngoài.

Bóng đêm mê ly, ánh nến lẳng lặng thiêu đốt, thi thoảng có gió đêm thổi vào từ ngoài cửa sổ, thổi đến khiến quả bóng treo ở gần ban công lắc qua lắc lại, còn mang theo sự tươi mát của khí trời sau cơn mưa.

Toàn bộ thế giới, yên tĩnh đến rồi tỉnh rồi mù, bên tai Kiều An Hảo có nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của anh, còn có âm hưởng hôn môi vọng lại.

Về sau, cô bắt lấy tay của anh, có chút không khống chế được sức lực, trong lòng bàn tay ướt đầy mồ hôi.

Hôn đến rất sâu, rất nồng, đến sau cùng, hai người đều trở nên say mê, sau đó theo bản năng lại nghĩ đến chuyện tiếp theo.

Một tay Lục Cẩm Niên nắm tay cô, kịch liệt hôn, một tay anh kéo khóa lễ phục của cô. Lễ phục hôm nay của cô có chút rườm rà, Lục Cẩm Niên mò mẫm hồi lâu, cũng chưa kéo ra, đáy lòng anh như phát hỏa, ngược lại càng ngày càng nồng nhiệt, sau cùng trực tiếp kéo váy của cô lên, bởi vì hơi gấp gáp, Kiều An Hảo bị anh đẩy lùi về phía sau một bước, chân cô đá đến chỗ hai ngón ngón kia, thủy tinh vỡ vụn trong nháy mắt, truyền đến âm thanh thâm thủy, làm Lục Cẩm Niên thức tỉnh, sau đó lý trí của trở về, hô hấp nặng nề thô cát, di chuyển khỏi cánh môi của cô.

Anh suýt nữa quên mất, cô vừa mới giải phẫu xong chưa đến một tháng, may mắn mà cô đã vào ngọn nến, nếu không sợ là sẽ gây ra sai lầm lớn.

Hô hấp của Lục Cẩm Niên dồn dập, lại cúi đầu, còn chưa hết ý muốn hôn môi cô, cực lực áp chế lửa nóng trong người mình, khàn khàn mở miệng nói: “Có muốn ăn bánh ngọt không?”

Một giây trước còn đang kịch liệt hôn nhau, một giây sau liền hỏi cô có muốn ăn bánh ngọt không, thay đổi quá nhanh như vậy khiến Kiều An Hảo không theo kịp ý nghĩ của anh, đại não ngậy ngốc một lúc lâu mới lắc đầu.

“Tôi bảo má Trần để vào trong tủ lạnh, để ngày mai em ăn.” Âm thanh nói chuyện của anh, nhiễm một chút dục vọng, nhắm chặt mắt lại, đẩy Kiều An Hảo trong lòng mình ra xa một khoảng, chỉnh sửa lại váy áo hỗn độn của cô, sau đó mở miệng nói: ‘Đi tắm rửa đi.’

Chuyện vừa mới như vậy, cũng đã bắt đầu, vậy mà tự dừng lại ngừng lại, người khó chịu ngoài Lục Cẩm Niên ra còn có Kiều An Hảo, đáy lòng vắng vẻ, đúng là rất cuộc vẫn là phụ nữ, nội tâm vẫn rất rụt rè, không có dũng khí chủ động quần lấy anh tiếp tục chuyện tình cảm mãnh liệt vừa rồi, cho nên sau khi nghe thấy anh nói, còn chần chờ một lúc, cuối cùng cũng không tình nguyện gạt đầu, chậm rãi xoay người, đi vào phòng tắm.

378. Chương 372: Anh/em Cảm Thấy Anh/em Có Chỗ Nào Không Tốt? (2)

Lục Cẩm Niên chờ cửa phòng tắm đóng, mới bưng bánh kem lên trên bàn, đi xuống lầu, để cho má Trần đặt vào trong tủ lạnh, rồi ra khỏi nhà.

Gió đêm mát lạnh, thổi qua khiến anh khoan khoái, bản năng lấy ra bao thuốc lá trong túi, rút một điếu thuốc ngậm lên miệng, cầm cái bật lửa đang chuẩn bị đốt, nghĩ đến tối nay ở trong bệnh viện, Kiều An Hảo nói với mình: Hút thuốc có hại cho sức khỏe, tốt nhất đừng nên hút nữa, cai đi.

Động tác của anh dừng một chút, cuối cùng cầm điếu thuốc đang ngậm trong miệng xuống, nhét vào trong bao thuốc lá, vừa mới chuẩn bị nhét vào túi, chần chờ một chút, kể cả cái bật lửa, cũng vào bên trong thùng rác.

Lục Cẩm Niên ở ngoài phòng đứng tầm nửa tiếng, đợi đến lúc cả người cũng bình tĩnh lại, mới xoay người vào nhà lên lầu.

Đẩy ra cửa phòng ngủ, thì nghe được trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy rào rào, Lục Cẩm Niên nghe được trong lòng lại bị quấy nhiễu, thật vất vả đè xuống hỏa dục, lại bốc lên, anh dứt khoát đi vào phòng thay quần áo, cầm một bộ quần áo, rồi đi ra phòng ngủ, rẽ vào căn phòng cách vách, đi tắm nước lạnh.

Tóc Lục Cẩm Niên còn ướt, lúc trở lại trong phòng ngủ, Kiều An Hảo đang đứng ở trước bàn trang điểm, chuẩn bị sấy tóc.

Tóc của cô có hơi dài, mặc dù đã chải tóc, nhưng bởi vì ướt, vẫn còn bị rối một chỗ, ngón tay cô cầm lên gỡ ra.

Lục Cẩm Niên ném khăn lau tóc trong tay xuống, đi tới, cầm lược trên bàn, không nói tiếng nào chải tóc cho Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo hơi sững sốt, ngẩng đầu lên, nhìn qua gương trước mặt, nhìn Lục Cẩm Niên, không lên tiếng từ chối, chẳng qua là tay rũ xuống.

Lục Cẩm Niên chải tóc dài của Kiều An Hảo xong, mới cầm máy sấy lên, nghiêm túc sấy khô.

Tiếng máy sấy, vang lên bên tai Kiều An Hảo.

Sấy xong tóc, Lục Cẩm Niên không quên tiếp tục chải lại mái tóc dài của Kiều An Hảo, mới đặt lược xuống, mở miệng nói hai chữ: “Được rồi.”

Kiều An Hảo nhìn qua gương, lại nhìn về Lục Cẩm Niên, nở một nụ cười, rồi bắt đầu thoa mỹ phẩm dưỡng da.

Lục Cẩm Niên cũng không lên tiếng nữa, nhanh chóng sấy khô tóc mình, rồi nằm lên giường.

Kiều An Hảo thoa mỹ phẩm dưỡng da xong, cũng trèo lên giường, chờ cô nằm xuống, Lục Cẩm Niên liền tắt đèn.

Trên đất xếp những cây nến, còn chưa cháy hết, trong phòng ngủ vương vãn ánh sáng màu vàng.

Hai người nằm ở trên giường, không ai nói chuyện với người nào, lúc này thời gian đã không còn sớm, nhưng mà Kiều An Hảo lại không cảm thấy buồn ngủ, trong đầu luôn nghĩ sao chuyện Lục Cẩm Niên đang làm chợt dừng lại, sao anh chỉ chạm vào cô, cũng không làm chứ?

Kiều An Hảo cố tình, thỉnh thoảng di chuyển thân thể, một bên bởi vì Lục Cẩm Niên mới vắt vẻo tắm nước lạnh để bình tĩnh, lần nữa bị cô lấn qua lộn lại có chút dao động, cuối cùng lúc Kiều An Hảo lại lật người lần nữa, rốt cuộc có chút không chịu nổi đưa cánh tay ra, kéo cổ tay của cô, ngăn cản cô nhích tới nhích lui thân thể.

Lúc Kiều An Hảo bị Lục Cẩm Niên kéo, vốn cho là anh muốn tiếp tục chuyện chưa làm xong, nhưng mà không nghĩ tới Lục Cẩm Niên chỉ nắm cổ tay của cô, không còn những hành động khác, đáy lòng của cô dâng lên một tia nhàn nhạt mát mát và ủ rũ, cả người lại có chút phiền não trở mình.

“Không ngủ được?” Giọng Lục Cẩm Niên vang lên, nghiêng đầu, mượn ánh nến trong phòng, nhìn về phía Kiều An Hảo.

379. Chương 373: Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt?(3)

Kiều An Hảo nhìn Lục Cẩm Niên còn chưa lên tiếng, Lục Cẩm Niên liền bắt đầu dĩ thử dài một hơi, không báo trước vươn tay, kéo Kiều An Hảo vào lồng ngực của mình, giam cầm cô trong lồng ngực của anh không cho cô giãy giụa, nói: “Thời gian không còn sớm, ngủ đi.”

Hoài bão của Lục Cẩm Niên, khiến cho trong lòng của Kiều An Hảo khó chịu, bình tĩnh lại, tuy rằng hai người cách nhau bởi quần áo, nhưng cô vẫn cảm nhận được độ ấm trên người anh, ánh sáng lay động không khí nhu hòa, cô gối lên cánh tay của anh, bên tai nghe tiếng đập của tim anh, trong nháy mắt cảm thấy an tâm.

Trong đầu của cô, không tìm được nhớ lại những chuyện đã phát sinh, dù rằng anh cùng quá khứ giống nhau, thoát nhìn cả người rất lạnh lùng, nhưng cô có thể cảm giác được, rõ ràng anh quan tâm cô. Đêm nay dưới ánh nến lung linh, anh cầm tay cô. Còn công cô về nhà, tổ chức sinh nhật cho cô....Quá khứ anh chưa bao giờ làm những việc này cho cô.

Anh vì sao đột nhiên biến hóa nhiều như vậy?

Kiều An Hảo nhớ.....đến cuối cùng, trong đầu của cô hiện lên một cái giả thuyết to gan, có phải hay không là do anh ở bên cạnh cô một thời gian dài, nên anh có thiện cảm với cô?

Ý nghĩ này xuất hiện trong đầu của cô, càng nghĩ thần trí của Kiều An Hảo càng trở nên hỗn loạn, trong lòng không hiểu càng trở nên hồi hộp, nhin không được mở to mắt, nhìn về phía Lục Cẩm Niên.

Người đàn ông nhắm mắt lại, vẻ mặt rất bình tĩnh, như đang chuẩn bị ngủ.

Kiều An Hảo nhìn nhìn Lục Cẩm Niên, đáy lòng có một loại xúc động, hơn nữa cái xúc động kia, càng ngày càng mãnh liệt, đến cuối cùng, cô rốt cục không khống chế được gọi lên tên của anh: “Lục Cẩm Niên?”

Lục Cẩm Niên đang nhắm mắt, nghe thấy âm thanh của Kiều An Hảo, phản ứng có điều kiện “Uh” một tiếng, sau đó mới mở mắt.

Vừa tiếp xúc với tầm mắt của anh, đáy lòng Kiều An Hảo liền có chút hoảng hốt, vốn đưa đến cửa miệng câu nói “Anh có phải thích tôi không” bỗng nhiên dừng lại ở cổ họng, đầu óc của cô hơi thanh tỉnh một ít, Lục Cẩm Niên từng nói qua, cả đời này mặc kệ người trong lòng anh là ai, cũng không có khả năng là cô, cho nên có phải là do cô suy nghĩ nhiều hay không?

Lục Cẩm Niên thấy một lúc lâu Kiều An Hảo cũng không có phản ứng, hơi cau mi lại, mở miệng nói: “Làm sao vậy?”

Kiều An Hảo hoàn hồn, nhìn Lục Cẩm Niên, nội tâm rối rắm một thời gian, liền uyển chuyển tìm một lý do khác, mở miệng nói: “Anh hiện tại buồn ngủ hay không buồn ngủ?”

Trong lòng ôm một người phụ nữ, lại là người phụ nữ mình thích, chỉ cần là một người đàn ông bình thường, đều khó có khả năng ngủ, Lục Cẩm Niên hắng giọng một cái: “Không buồn ngủ.”

Sau đó lại hỏi lại: “Làm sao vậy?”

“Uh.” Trầm mặc một lát, Kiều An Hảo lại nói: “Tôi có thể hỏi anh một vấn đề được không?”

“Em hỏi đi.” Lục Cẩm Niên sáng khoái đáp lại.

Kiều An Hảo có chút khấn chương, tay yên lặng nắm chặt đệm chăn, sau đó mang theo tinh thần quyết hỏi đến cùng, hỏi lên vấn đề của chính mình: “Anh cảm thấy tôi có chỗ nào không tốt?”

Vấn đề này của Kiều An Hảo, quả thực là hỏi lơ mờ đối với Lục Cẩm Niên, khiến cho anh không biết trả lời thế nào.

Ở trong lòng anh, cô là tốt nhất trên thế giới này.

Kiều An Hảo thấy Lục Cẩm Niên trầm mặc, bản thân càng trở nên hồi hộp, vì thế lại mở miệng, giống như để dụ đi không khí, giải thích vấn đề đột ngột vừa xong của mình: “Là như vậy, lúc trước, anh Gia Mộc nói với tôi, anh có người trong lòng.”

380. Chương 374: Anh Thấy Tôi Có Điểm Nào Chưa Tốt (4)

“Sau đó tôi liền tò mò, muốn tìm một cơ hội đến hỏi anh, người trong lòng anh là ai...” Lúc Kiều An Hảo kể lại chuyện cũ, vẫn cố gắng để cho giọng nói của mình phát ra bên ngoài không quá gấp gáp, cô cho rằng bản thân đã nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng lại không nghĩ tới, lúc nói đến đây, đáy lòng vẫn truyền đến cảm giác đau đớn như bị dao cắt vào, cô âm thầm hít vào một hơi thật sâu, không chế được cảm xúc của mình, mới tiếp tục thoải mái kể lại sự việc đã khiến cô bật khóc rất nhiều lần sau khi thức dậy từ trong giấc mộng: “Mặc kệ người trong lòng tôi là ai, cũng không thể là cô.”

Ngữ điệu của cô rất vững vàng, thậm chí lúc cô nói xong, khóe môi còn ngoéo một cái, hiện ra chút tươi cười, sau đó buông mi mắt xuống, che giấu đau thương và khổ sở nơi đáy mắt, tiếp tục nói đùa, thoải mái: “Anh biết không, những lời này thực sự rất đả kích với tôi, lúc ấy tôi rất tổn thương, chỉ muốn hỏi anh một câu, đã như vậy sao anh còn trả lời, chẳng nhẽ tôi kém cỏi như thế sao?”

Đại não của Lục Cẩm Niên càng thêm lơ mờ, trong trí nhớ của anh, thật sự không nhớ rõ chuyện đó, trán anh tận lực cau lại, nhớ tới năm năm trước, hai người mấy tháng không gặp nhau, về sau mới chạm mặt ở hôm tổ chức họp mặt của Hứa Gia Mộc, mà một ngày trước, anh biết được từ trong miệng của Hứa Gia Mộc, người mà cô muốn kết hôn là cậu ta, tâm tình rất tuyệt vọng, ngày hôm sau đó, anh và cô cũng không nói chuyện, anh chỉ một mình uống rượu, sau cùng, còn xuất hiện ảo giác, nghĩ rằng cô đến nói với mình.

Sau khi anh thức dậy, cô đã không thấy đâu, anh cảm giác như từng có một màn như vậy, nhưng uống rượu say đến mức đầu đau như vỡ ra, mà lại không nghĩ ra được cảnh tượng cụ thể như thế nào, vì thế liền coi đó thật sự là ảo giác.

Đáy lòng anh mơ hồ xác định lời nói trong miệng cô, là đoạn đối thoại của hai người năm năm trước, sau khi im lặng một lúc lâu, mới hỏi: “Là năm năm trước, lúc Hứa Gia Mộc tổ chức tụ hội sao?”

“Ừm?” Âm thanh trả lời của cô rất nhẹ.

“Trước đêm đó tôi mới biết người con gái tôi thích muốn gả cho người khác, cho nên tâm tình không tốt, sau đó liền uống hơi nhiều, sau cùng cũng hơi mơ màng, cho rằng mình xuất hiện ảo giác...”

Ảo giác... Kiều An Hảo không nói rõ được cảm xúc của mình bây giờ là thế nào, cô thấy mình giống như không thể hô hấp, đầu ngón tay cố sức nắm lấy chăn đệm, đem hết toàn bộ sức lực ra để kiềm chế phản ứng mãnh liệt của bản thân: “Nói như vậy nghĩa là, đêm đó, thật ra là anh đã coi tôi là người anh thích hả? Anh tưởng là cô ấy hỏi anh, nên mới nói như vậy?”

Lục Cẩn Niên dùng lực mấp máy môi, trên mặt hiện lên chút thương cảm, qua một lúc lâu, mới nhàn nhạt lên tiếng, giải thích: “Câu nói kia, tôi cũng không phải là nói cho người tôi thích nghe, mà là nói cho bản thân nghe.”

Hóa ra là như vậy... Nhưng là dù câu nói kia không phải nói cho cô nghe, thì người anh yêu cũng không phải là cô... Thâm tâm cô vừa vui sướng được một chút, trong nháy mắt lại nhiễm lên một tầng đau thương, lại vẫn cố gắng dương lên khuôn mặt tươi cười nói: “Tôi còn tưởng rằng mình thật sự kém cỏi như vậy.” Tạm dừng quá một giây đồng hồ, Kiều An Hảo còn nói: “Thế nhưng, người anh thích rất hạnh phúc, có thể khiến anh mãi mãi không thay đổi như vậy.”

381. Chương 375: Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt?? (5)

Môi Lục Cẩn Niên khẽ cong nhẹ, không lên tiếng, trong phòng yên tĩnh có thể nghe được những cây nến đang cháy phát ra tiếng rất nhỏ, qua thật lâu, Lục Cẩn Niên mới mở miệng, chẳng qua là gọi tên Kiều An Hảo, lời nói dừng lại: “Kiều Kiều...”

Kiều An Hảo không hiểu nâng lên mí mắt, nhìn Lục Cẩn Niên: “Hả?”

Ánh mắt Lục Cẩn Niên nhìn chằm chằm Kiều An Hảo có chút phức tạp, thật ra thì anh rất muốn nói cho cô biết, người anh thích thật ra chính là cô, nhưng rồi lại sợ nói xong, ngay cả cơ hội làm bạn cũng mất.

Bởi vì đã hoàn toàn mất đi, cho nên thật sự không muốn dẫm lên vết xe đổ, thời gian năm năm kia không có cô, anh trải qua mỗi ngày rất mệt mỏi.

Trong lòng Lục Cẩn Niên hỗn loạn, giống như đang tranh cãi, sau khi bình tĩnh, giọng anh rõ ràng, mở miệng nói: “Em là một người con gái tốt để làm người yêu.”

Đây là lần đầu tiên Kiều An Hảo nghe từ trong miệng Lục Cẩn Niên khen ngợi mình như vậy, cô ngửi thấy trên người anh truyền tới mùi thơm nhàn nhạt, trong lúc bất chợt đáy lòng lại có một cỗ xúc động, rất muốn hỏi

anh một câu, cô thật sự rất tốt để làm người yêu sao? Nếu cô xứng đáng như vậy, vậy anh thì sao? Tại sao còn không yêu cô?

Trong đầu Kiều An Hảo dao động, cô bật thốt lên tên Lục Cẩn Niên.

Nhưng mà, cô nhìn Lục Cẩn Niên đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt chờ đợi mình nói chuyện, lại vừa không có dũng khí tiếp tục hỏi.

Bây giờ cô và anh chung sống, là thời gian đẹp nhất của bọn họ trong từng ấy năm, thật sự rất sợ, một khi mở miệng, mộng đẹp kết thúc, cơn ác mộng lại đến.

Dù sao, mặc dù nói cô là một cô gái tốt để yêu, nhưng mà cũng không có nghĩa là anh sẽ yêu.

Kiều An Hảo muốn nói, cuối cùng vẫn không hỏi thẳng, chẳng qua là hóa thành một câu rất nhẹ “Ngủ ngon” .

Qua hồi lâu, giọng của Lục Cẩm Niên cũng truyền đến, hai chữ: “Ngủ ngon.”

Sau đó hai người không nói chuyện với nhau, chẳng qua là nhắm mắt lại, nhìn có vẻ là ngủ, nhưng người bên cạnh không thấu rõ đáy lòng, lại cũng nghĩ đến mình không biết bí mật của người kia.

Hết lần này tới lần khác đúng dịp chính là, bí mật anh yêu cô, cô yêu anh.

Tối hôm qua làm sao ngủ quên, Kiều An Hảo cũng không nhớ, lần nữa khi...tỉnh lại, đã là mười một giờ trưa, Lục Cẩm Niên đã không còn trong phòng ngủ.

Cây nến trên mặt đất, tối hôm qua cháy đã bị dập tắt, chỉ còn lại phía ngoài màu đỏ trống rỗng, bong bóng trên tường, vẫn giống như tối qua, nói cho Kiều An Hảo biết tất cả chuyện xảy ra không phải là một giấc mộng.

Cầm lên điện thoại di động, Kiều An Hảo thấy rất nhiều tin nhắn chúc mừng bạn bè và người nhà gửi tới, lúc cô đánh răng, trả lời từng người một, sau đó xuống lầu, ăn cơm trưa xong, Triệu Manh đứng lúc tối đón cô trở về đoàn phim, Kiều An Hảo thu dọn đồ xong, chuẩn bị lúc ra cửa, nhớ tới Lục Cẩm Niên tự mình chuẩn bị bánh kem, vì vậy để cho má Trần đặt bánh vào hộp, dứt khoát cầm về đoàn phim.

Buổi chiều không có cảnh của Lục Cẩm Niên, cho nên anh cũng không xuất hiện, nhưng mới tách ra mấy tiếng ngắn ngủi, Kiều An Hảo phát hiện mình có hơi nhớ anh.

Sau khi quay phim xong, Kiều An Hảo từ đi từ hiện trường trở về khách sạn, thấy được xe của Lục Cẩm Niên, biết anh đã tới, nghĩ đến mình còn chưa ăn bánh, cho mình một lý do để có thể đi tìm anh.

Trở lại phòng, Kiều An Hảo cắt bánh, chia ra một miếng lớn, đang chuẩn bị bưng lên lầu, điện thoại trong phòng lại vang lên...

382. Chương 376: Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt?(6)

Trở lại phòng, Kiều An Hảo cắt bánh ngọt, đặt một miếng ra đĩa, lúc đang chuẩn bị bưng lên lầu, điện thoại trong phòng vang lên, nhắc máy nghe, là sẵn diễn trước gọi tới: “Xin hỏi tiểu thư Kiều An Hảo có ở đây không?”

Kiều An Hảo một tay bưng bánh ngọt, một tay giữ điện thoại, trả lời một tiếng: “Phải.”

“Kiều tiểu thư ngài tốt, lúc trước ngài có hai phần chuyển phát nhanh, xin hỏi bây giờ có thể đưa qua cho ngài sao?”

Trong đó có một phần Kiều An Hảo biết, là quà sinh nhật Kiều An Hạ đưa. Vốn dĩ Kiều An Hạ muốn tự mình tới, nhưng vì tạm thời người đang ở Thượng Hải công tác, nên đành phải chuyển phát nhanh tới đây, về phần còn lại....Kiều An Hảo hơi nhú mi, tò mò một chút là của ai tặng, nhưng vì lo lắng đi lên lầu tìm Lục Cẩm Niên, cũng không có tâm tư suy nghĩ nhiều, liền nói lễ phép ôn hòa qua điện thoại: “Vâng làm phiền anh.”

Cúp điện thoại, Kiều An Hảo nham nhở giống như mèo tham ăn ngón nga ngón nghiêng còn lại bánh ngọt để cho Triệu Manh giúp bản thân nhận chuyển phát nhanh, theo lời của cô nói, người đã vội vàng đi về phía cửa, lúc chuẩn bị mở cửa, Kiều An Hảo dừng lại một chút, sau đó đi trở lại phòng, buông bánh ngọt, sửa sang lại đầu tóc của mình một chút, nhìn bản thân trong gương lớn một lát, lấy ra hộp phần trang điểm lại, nhấp mí mắt, nhìn bản thân bên trong tràn đầy sức sống, mới vừa lòng bưng lên bánh ngọt, rồi mới rời đi phòng khách sạn.

Kiều An Hảo đi đến phòng của Lục Cẩm Niên ở trên tầng cao nhất, vẫn không quên lấy ra di động, nhìn vào màn hình soi soi chính mình, xác định không có sơ suất, mới giờ tay lên bấm chuông cửa.

Trợ lý của Lục Cẩm Niên mở cửa, nhìn thấy Kiều An Hảo, lập tức đứng sang một bên: “Kiều tiểu thư, mời vào.”

Kiều An Hảo bưng bánh ngọt vào phòng, nhìn quanh bốn phía xong, không có nhìn thấy Lục Cẩm Niên trong phòng khách, nói: “Lục Cẩm Niên đâu?”

“Lục tổng ở trong phòng ngủ.” Trợ lý chỉ vào trong phòng ngủ, rồi dẫn đầu đi vào, giơ tay lên, gõ cửa, đợi đến khi truyền đến một tiếng lãnh đạm “Tiên”, mới đẩy cửa phòng ngủ ra.

Lục Cẩm Niên ngồi ở trước bàn làm việc, đầu không có hướng cửa phòng ngủ liếc mắt một cái, chỉ nhìn chăm chăm không chuyển mắt vào màn hình máy tính, giống như người vừa gõ cửa, không có nửa điểm quan hệ với anh.

Trợ lý đã sớm quen với bộ dạng lạnh nhạt của Lục Cẩm Niên, thấp giọng bổ sung thêm một câu: “Lục tổng, Kiều tiểu thư đã tới.”

Gần như phải trong tích tắc trợ lý nói câu kia, mặt Lục Cẩm Niên mới dời đi mà hình máy tính, ánh mắt dừng ở trên người Kiều An Hảo đang đứng ở cửa.

Kiều An Hảo lập tức nở nụ cười sáng lạn nhìn về phía Lục Cẩm Niên, bây giờ mặt trời vừa rời về phía đằng tây, xuyên qua cửa sổ, ánh sáng màu vàng đỏ rực rỡ chiếu lên mặt Kiều An Hảo, tươi cười trên mặt cô càng trở nên hư ảo, Lục Cẩm Niên thất thần trong chốc lát, từ ghế đứng lên, âm thanh mở miệng nói, cũng không phát hiện ra bản thân nhẹ nhàng chậm chạp: “Như thế nào đã tới?”

Kiều An Hảo lại nhìn về phía Lục Cẩm Niên cười, giơ lên bánh ngọt trong tay: “Vừa mới cắt bánh ngọt, đưa lại đây cho anh một khối.”

Lục Cẩm Niên vội thu gọn lại một số văn kiện lộn xộn trên bàn làm việc, rồi nhận lấy miếng bánh.

Bánh sinh nhật của Kiều An Hảo, là do trợ lý đi mua, cho nên biết hôm nay là sinh nhật của Kiều An Hảo, lập tức mở miệng chúc mừng: “Kiều tiểu thư, sinh nhật vui vẻ.”

383. Chương 377: Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt (7)

Editor: Xiu Xiu

“Cảm ơn.” Kiều An Hảo nhìn trợ lý nở nụ cười, đặt bánh ngọt trên một chỗ trống, nghĩ đến trợ lý đang ở đây, không cho cậu ta ăn cũng không được, vì thế quay đầu, nhìn trợ lý nói: “Cậu cũng tới ăn bánh ngọt đi.”

Trợ lý vừa định gật đầu nói “Được”, kết quả lại nhận được ánh mắt của Lục Cẩm Niên quét qua, khiến yết hầu của anh mắc kẹt tại chỗ, sau đó treo lên vẻ tươi cười, nuốt nước miếng xuống, nói một câu trái lương tâm: “Cảm ơn cô Kiều, thế nhưng từ nhỏ tôi đã không thích ăn đồ ngọt.”

“Như vậy sao...” Kiều An Hảo quay đầu nhìn Lục Cẩm Niên, mặt người đàn ông lúc này vô cùng nhạt nhẽo, không còn vẻ uy hiếp như lúc này, Kiều An Hảo hoàn toàn không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, trên miệng còn treo một nụ cười nhợt nhạt, đưa đĩa bánh của mình cho anh: “Tất cả bánh ngọt đều là của anh.”

Lục Cẩm Niên “Ừm” một tiếng, thừa dịp cô không chú ý, lại nhìn lướt qua trợ lý.

Trợ lý ngay lập tức bình tĩnh, lại mở miệng nói: “Lục tổng, tôi vừa nhớ ra, hôm nay đã đồng ý với vợ sẽ về ăn cơm chiều, nếu không có việc gì, tôi có thể đi trước không?”

Biết rõ là vì sự cảnh cáo của mình, trợ lý mới bịa ra như vậy, nhưng Lục Cẩm Niên lại vẫn bày ra vẻ mặt như mọi thứ đều không liên quan đến mình, chỉ hơi gật đầu nói: “Ừ, được rồi.”

Trợ lý như được nhận lệnh đại xá, nói với Kiều An Hảo một tiếng: “Cô Kiều, hẹn gặp lại”, sau đó ngay lập tức đi ra khỏi phòng.

Trợ lý đi rồi, Lục Cẩm Niên liếc mắt nhìn thời gian, vừa lúc ăn cơm, liền hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

“Thế nào cũng được...” Kiều An Hảo vừa trả lời xong, đã nghĩ tới lúc mình đến hình như anh hơi gấp gáp chuyện gì đó, vì thế chữa lại, nói: “Vừa rồi có phải anh đang xử lý công việc không? Muốn xử lý xong rồi hãy đi không?”

Tạm dừng một lúc, Kiều An Hảo cắn môi nói dối: “Bây giờ tôi còn chưa đói, vừa mới ăn bánh ngọt xong.”

Lục Cẩm Niên suy nghĩ một chút, gật đầu, đưa ipad cho Kiều An Hảo: “Chờ tôi.”

“Được.” Kiều An Hảo nhận ipad, sợ mình ở trong phòng ngủ sẽ quấy rầy anh, liền chỉ chỉ ra phòng khách: “Tôi ra ngoài chờ anh.”

Lục Cẩm Niên gật đầu, không nói gì.

Kiều An Hảo nhìn về phía anh, mỉm cười ngọt ngào, tiện tay ôm ipad ra khỏi phòng ngủ, sau đó đóng cửa lại.

Lục Cẩm Niên nhìn cửa phòng đóng chặt lại, đứng tại chỗ rất lâu, mới cúi đầu như có như không cong môi cười, kéo người dựa ra đằng sau, ngồi xuống, tiếp tục nhìn máy tính xử lý công việc.

Lúc anh xong hết mọi việc, bầu trời ngoài cửa sổ đã bắt đầu tối lại, anh nhìn qua thời gian, vậy mà đã qua hai giờ, nhớ tới Kiều An Hảo vẫn đang chờ mình trong phòng khách, liền mạnh mẽ đứng lên, đá văng ghế dựa phía sau, đi đến trước cửa phòng ngủ, vừa kéo cửa ra đã thấy trên ghế sofa, Kiều An Hảo đang giơ ipad xem phim, có thể do sợ quấy rầy anh làm việc, nên bật âm thanh rất nhỏ.

Bước chân của anh liền dừng lại, vẻ mặt trở nên dục dằng.

Kiều An Hảo cảm giác được một bóng đen đến sau đầu mình, theo bản năng ngẩng đầu một phen, chẳng biết từ lúc nào, Lục Cẩm Niên đã đứng ở đó, liền đặt ipad xuống dưới sofa, ngồi dậy, cười tí mắt hỏi: “Xong việc rồi hả?”

384. Chương 378: Anh/em Cảm Thấy Anh/em Có Chỗ Nào Không Tốt? (8)

Lục Cẩm Niên nhìn nụ cười của Kiều An Hảo, đáy lòng hiện lên một loại thỏa mãn và hạnh phúc chưa bao giờ có, anh nghĩ trên đời này điều đẹp nhất, chính là như vậy, dù bạn bận rộn công việc có bao nhiêu buồn phiền mệt mỏi, nhưng có thể thấy người bạn yêu, cười ấm áp như vậy.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm đường nét mềm mại trên mặt Kiều An Hảo, nhìn một lúc lâu, mới mở to hai mắt, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Đói bụng không?”

“Cũng đói.” Một tiếng trước đúng là rất đói, nhưng mà bây giờ cơn đói cũng qua, cho nên cũng bình thường.

Lục Cẩm Niên cầm chìa khóa xe và ví tiền trên khay trà: “Đi thôi, dẫn em đi ăn cơm.”

-

Đúng là Lục Cẩm Niên mang theo Kiều An Hảo đi ăn món ngon, nhà hàng Bạch gia ở Bắc Kinh, phải đóng phí hội viên, cộng thêm hai mươi phần trăm phí phục vụ, nghe nói vào Bạch gia rất nghiêm ngặt, muốn tới nơi này ăn cơm, không đơn thuần là có tiền là có thể giải quyết, còn nghe nói nữ phục vụ, so với các cô gái trong hộp đêm “Nhân gian bầu trời” lớn nhất trong Bắc Kinh còn yêu cầu cao hơn.

Kiều An Hảo cũng chỉ nghe người ta bàn về nhà hàng Bạch gia, vẫn luôn không thể có cơ hội tới một lần, bây giờ tới đây, quả thật giống như những lời kể, hội phí một năm cũng mất 70 đồng, còn không bao gồm giá cả dùng cơm, trên những cây cột trong nhà hàng đều là tên rượu, về phần những người phục vụ, mặc trang phục thời Thanh, dáng người nhanh nhẹn, dáng vẻ thùy mị, quả thật là một nơi đáng để thưởng thức.

Thắng thắn mà nói, nhà hàng Bạch gia không phải là một nơi xa hoa, thức ăn cũng rất đẹp và ngon, nhưng cũng không có thể coi như là cực phẩm, so sánh giá cả, có vẻ có hơi không đáng giá.

Nhưng mà không tính chuyện giá cả, Kiều An Hảo cảm thấy bữa cơm này rất vui vẻ.

Đi từ nhà hàng Bạch gia ra ngoài, bóng đêm đã sâu, cả thành phố đã lâm vào một mảnh sáng chói trong ánh đèn.

Lục Cẩm Niên lái xe chở Kiều An Hảo, bay vút trên đường phố, trở về đoàn phim.

Kiều An Hảo không muốn tách ra với Lục Cẩm Niên, đợi đến lúc xe dừng hẳn, Lục Cẩm Niên cũng tắt máy, cô mới không bằng lòng cởi thắt lưng an toàn, thấy Lục Cẩm Niên đẩy cửa xe ra xuống xe, mới chậm rãi xuống xe.

Hai người vai sồng vai đi vào khách sạn, phục vụ nhấn thang máy, Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên đi vào, lúc Lục Cẩm Niên chọn tầng, thuận tay nhấn số tầng của Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo nhìn con số màu đỏ hiện trên thang máy, từng bước từng bước nhảy, rất nhanh đã đến tầng của mình, cửa thang máy mở ra, cô mang theo một tia nuối tiếc tạm biệt Lục Cẩm Niên: “Em đi trước.”

Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng gật đầu, nói một tiếng: “Ngủ ngon.”

Kiều An Hảo tiếp tục đứng một lát trong thang máy, mãi cho đến khi tiếng thang máy vang lên báo động, Kiều An Hảo mới vội vàng cất bước đi ra khỏi thang máy, cô đang chuẩn bị xoay người vẫy tay với Lục Cẩm Niên sau lưng, nói tiếng tạm biệt, cửa thang máy cũng đã đóng.

Lục Cẩm Niên vừa về tới phòng trong khách sạn, liền cởi cà vạt, cởi quần áo, đang chuẩn bị vào phòng tắm, lại nhận được Kiều An Hảo gửi tin nhắn: “Cảm ơn tối nay anh đã một bữa ăn ngon.”

Một tay Lục Cẩm Niên mở nút áo chậm lại, một tay khác nhanh chóng gõ trên điện thoại, một câu “Không cần quá khách khí” rồi gửi đi.

Kiều An Hảo rất nhanh gửi lại cho anh một khuôn mặt tươi cười, sau đó lại gửi một câu: “Em đi tắm, ngủ ngon.”

385. Chương 379: Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt?(9)

Lục Cẩm Niên trả lời một câu “Ngủ ngon”, chờ giây lát, không đợi Kiều An Hảo hồi đáp lại, đã đi vào phòng tắm.

Sau khi từ phòng tắm đi ra, Lục Cẩm Niên theo thói quen hút một điếu thuốc, kết quả khi sờ soạng trong túi, phát hiện trống rỗng, mới nhớ ra bản thân đã ném bao thuốc đi, về sau liền từ bỏ, tự rót cho mình một chén nước ấm, ngồi trên sofa của phòng khách, mở TV ra.

Đều là những chương trình nhàm chán, cuối cùng Lục Cẩm Niên tắt TV, tùy tiện ném điều khiển từ xa trên bàn trà, nhìn thấy chiếc ipad ở một bên, cầm lên thấy Kiều An Hảo còn chưa xem hết bộ phim “quyển luyến laptop”, sau khi tắt đi, mới phát hiện ipad còn một cửa sổ khác đang mở, là không gian QQ, chắc là Kiều An Hảo mới vào, vì thế liền thuận tay mở đi vào, mặt khẩu của Kiều An Hảo cũng không có đổi, dừng lại ở trang đầu của QQ, Lục Cẩm Niên nhìn xuống những câu nói ngắn trên đó.

Phần lớn là ghi lại tâm trạng của cô, cùng với những chuyện mà cô muốn làm, cùng với một ít cảm tưởng rải rác, đại loại như “Không hiểu tại sao tự dưng muốn ăn Haagen-Dazs”, “Rất muốn đi xem một mà hội diễn xướng”, “Đêm nay cùng chị họ ăn đại tiệc” không có câu nói có giá trị lớn cả, ngẫu nhiên cũng có một số bức ảnh chụp vào.

Lục Cẩm Niên xem lại thật cẩn thận, thấy vẫn giống năm năm trước, gần một ngàn bài đăng không chính thức, trong đó có bốn trăm bức ảnh là do cô tự chụp, thay đổi đại khái hai mươi kiểu tóc, chia sẻ ba mươi

tám bài hát, đi du lịch hơn hai mươi tư nơi, trong đó Hàng Châu chiếm bảy lần, đọc hơn ba cuốn tiểu thuyết, trong đó có một quyển dựng thành phim không lâu trước đó.

Lúc Lục Cẩm Niên buông ipad xuống, nhìn thoáng qua đồng hồ, đã mười hai giờ đêm, anh đứng dậy chuẩn bị quay trở lại phòng ngủ, di động lại nhắc nhở có một sự kiện vào ngày mai, lấy di động ra, nhìn lướt qua, ngày mai là ngày kiểm tra lại sau khi phẫu thuật.

Cô không biết bản thân đã mất đi đứa nhỏ, làm thế nào đưa cô đi bệnh viện?

Nhưng ngày kiểm tra lại không thể không đi, vạn nhất lưu lại di chứng thì làm thế nào bây giờ?

Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm vào màn hình di động trong chốc lát, ánh mắt lóe lên, giống như nghĩ đến điều gì, mở ra danh bạ, gọi điện cho trợ lý.

Tối hôm qua sau khi ăn cơm xong, trở lại phòng khách sạn, Kiều An Hảo tắm rửa một cái, liền lên giường ngủ một giấc, sáng ngày hôm sau tỉnh lại rất sớm, sau khi rửa mặt xong, Triệu Manh mới đi đến, mơ mơ màng màng vào nhà tắm.

Lúc Kiều An Hảo đang đợi Triệu Manh, thì nhớ ra Kiều An Hạ có chuyển phát nhanh cho mình, vì thế nhìn quanh phòng một lần, phát hiện trên bàn làm việc có cái hòm, đi qua, mở ra, nhìn thấy bên trong là đóng gói hộp Chanel, mở ra là một đôi khuyên tai mới nhất năm nay, bên dưới còn có một tấm thiệp, mặt trên có chữ của Kiều An Hạ: Kiều Kiều, sinh nhật vui vẻ, An Hạ.

Kiều An Hảo cong lên khóe môi, mang tấm thiệp và đôi khuyên tai cất kỹ, thu gọn lại hộp quà một chút, mới phát hiện bên dưới còn một phong thư khác, không có địa chỉ người gửi, chỉ có địa chỉ người nhận, Kiều An Hảo nhíu mày, liền bóc phong thư, mở ra, phát hiện bên trong có một tấm vé giấy, cô rút ra, nhìn thoáng qua nội dung bên trong, sắc mặt trong nháy mắt không có huyết sắc.

386. Chương 380: Anh Cảm Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt? (10)

Đó là một phần của đơn giải phẫu nạo thai, người làm phẫu thuật là cô... Mãi đến khi cô thấy được chữ ký trên tờ đơn kia, mấy ngón tay kịch liệt run rẩy mới bắt đầu chuyển động.

Lục Cẩm Niên.

Là anh đồng ý ký tên cho cô làm giải phẫu nạo thai.

Đáy mắt cô tràn ngập kinh hãi, không dám tin những gì mình đã thấy, đúng là giấy trắng mực đen, rõ ràng như thế, không hề giống một trò đùa dai.

Trong não cô trống rỗng, nhìn tờ giấy kia vài lần, đến sau cùng, những chữ viết rõ ràng trên đó, cô cũng không hề thấy rõ.

Kiều An Hảo không biết chính mình cứ ngắc ở đó nhìn chăm chăm tờ giấy kia trong bao lâu, mãi đến khi Triệu Manh từ nhà tắm đi ra, hỏi cô mấy sẩy ở đâu, cô mới vội vàng lấy lại tinh thần, gấp tờ giấy kia lại, nhét lung tung vào trong túi xách của mình, sau đó hít vào một hơi, thật bình tĩnh chỉ lên sofa, nói: “Ồ chỗ kia.”

Dù biểu hiện của cô rất bình tĩnh, Triệu Manh lại nghe ra được gì đó bất thường, tóc ướn nhẹp, ngẩng đầu, nhìn cô, quan tâm hỏi: “Kiều Kiều, cậu làm sao thế.”

“Không sao.” Kiều An Hảo lắc đầu, trong đầu cô lúc này vô cùng hỗn loạn, gấp gấp tìm một chỗ, khiến nhót chặt những suy nghĩ của mình xuống, nhìn Triệu Manh nở nụ cười: “Tổ đời rồi,

có thể do đường huyết đang thấp, nên thấy không thoải mái, cho nên tới nhà ăn trước, chờ cậu ở đó nhé.”

Triệu Manh gật đầu.

Kiều An Hảo không nói gì thêm, chỉ xách túi của mình lên, sau đó ngay lập tức đi ra khỏi phòng.

Cô không đến nhà ăn mà trực tiếp bấm thang máy, ra khỏi khách sạn, hoa viên sau khách sạn không có một bóng người, ngồi trên ghế đá, tiếp tục lấy mấy thứ giấy tờ kia ra, lại nhìn một lần, ngón tay bởi vì dùng lực, khiến những tờ giấy kia trở nên nhăn nhúm.

Theo như đơn giải phẫu nạo thai, thời gian cô làm giải phẫu là khoảng hơn hai mươi ngày trước.

Thế nhưng lúc đó cô đang ngủ say, không có ấn tượng gì quá lớn, hôm sau tỉnh lại, đã ở trong phòng ngủ của Cẩm Tú Viên, má Trần nói là, cô đang có nguyệt sự.

Nguyệt sự của cô từ trước đến giờ đều không đúng, mỗi lần tới, đều khiến cô như mất đi nửa cái mạng, ốm đau bệnh tật, cho nên lúc đó, thân thể đã suy yếu so với trước rất nhiều, cũng hiểu được có chút không đúng, nhưng lại không phát hiện được ra chỗ nào, cho nên cũng không nghĩ nhiều.

Chẳng lẽ, lúc đó... thật sự là cô vừa làm giải phẫu nạo thai.

Theo như bức thư này, cũng không tránh khỏi thấy rất kỳ lạ, người kí gửi giấu tên, có thể là hãm hại không?

Kiều An Hảo càng nghĩ, trong lòng càng hỗn loạn, cô có chút tin tưởng anh sẽ không làm hại đứa con của mình, nhưng lại cứ bị bức thư này khuấy nhiễu tâm tư.

Trong lòng cô xảy ra nội chiến rất lâu, sau cùng gấp chúng lại, bỏ vào túi xách, lấy chìa khóa xe ra, lái xe của mình đi đến bệnh viện.

Cứ miên man suy nghĩ, không bằng trực tiếp đến bệnh viện.

-

Sáng sớm vào thành phố không hề tắc đường, Kiều An Hảo chỉ mất hai giờ, đã đến được bệnh viện.

Với vì ở bệnh viện lúc này, rất nhiều bệnh nhân, Kiều An Hảo sợ chính mình bị chụp ảnh, gây ra tai tiếng, liền đội mũ và đeo khẩu trang, mới xuống xe.

387. Chương 381: Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt (11)

Kiều An Hảo cũng không hoàn tác xác định mình đã làm giải phẫu nạo thai không, những thứ giấy tờ này đều riêng tư, không có khả năng bị lộ ra ngoài, cho nên lúc cô đến, đã liên hệ với một người bạn đang làm trong bệnh viện, để người kia quan hệ giúp cô, tìm một bác sĩ ở khoa phụ sản.

Bởi vì bạn vẫn phải đi làm, cho nên không thể tự mình tiếp đón cô, thế nhưng lại an bài toàn bộ mọi thứ giúp cô, Kiều An Hảo trực tiếp dựa theo địa chỉ mà bạn cho, đi tìm bác sĩ của khoa sản.

Lúc đến nơi, người bác sĩ đã sớm biết mục đích của cô, nên vừa thấy cô, liền trực tiếp hỏi tên của cô, sau khi cô nói ra, người bác sĩ liền dựa vào tên và số chứng minh thư để tra hồ sơ, kết quả lại thể hiện là không có trong dữ liệu.

“Máy tính không có dữ liệu.” Bác sĩ nói xong, chỉ tay vào màn hình.

Kiều An Hảo nhìn thấy màn hình máy tính hiển thị, trán liền nhăn lại, chẳng lẽ mấy thứ đơn từ kia, là có người bày trò đùa dai với cô.

Dường như đến sau cùng cô vẫn muốn xác định một cách chính xác: “Có thể có sai lầm hay không?”

Bác sĩ lắc đầu: “Không thể, cũng bởi vì những thứ này đều là riêng tư, cho nên cần có thủ thuật mới mở được hồ sơ ra, nếu như lúc nào đó xảy ra tranh cãi về mặt pháp luật, cũng được lấy ra làm bằng chứng, hiện tại thì tôi không tra ra được bất cứ tin tức phẫu thuật nào của cô, nói như vậy chứng tỏ, chắc chắn là cô chưa từng làm giải phẫu nạo thai ở đây.”

Kiều An Hảo nghe thấy bác sĩ khẳng định chắc chắn, trong lòng bình tĩnh lại, nói một tiếng cảm ơn với bác sĩ, sau đó liền tạm biệt, rời đi.

Sau một lúc lâu khi cô đi ra khỏi khoa phụ sản, còn không quên gọi điện cảm ơn bạn tốt, bạn tốt còn hỏi cô rốt cuộc tại sao lại như vậy, Kiều An Hảo cười nói là mọi chuyện không phải sự thật, nghe vậy bạn tốt mới nói nhất định là đã có người chơi đùa hãm hại cô, tạo một đồng giấy tờ giả gửi cho cô, sau đó Kiều An Hảo cũng rất không rõ ràng, không biết mình đã làm mất lòng ai.

Kiều An Hảo cười cợt với bạn tốt, cũng không giải thích quá nhiều, tiếp tục nói chuyện khách sáo vài câu sau đó cúp điện thoại.

Bởi vì biết được bản thân không hề làm giải phẫu nạo thai, dù rằng đáy lòng còn chút tò mò, tới cùng là ai muốn trêu chọc cô, nhưng tâm tình vẫn thoải mái không ít.

Lúc cô muốn đi thật nhanh ra khỏi bệnh viện, đột nhiên có người ngăn cản cô, thấp giọng hỏi một câu: “Xin hỏi, cô là cô Kiều An Hảo đúng không?”

Kiều An Hảo đội mũ và đeo khẩu trang, mà có thể bị nhận ra, đáy lòng không tránh khỏi giật mình, nhìn chằm chằm lại người mình, không nói gì.

Ngăn lại Kiều An Hảo, là một người phụ nữ tầm khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc trang phục hộ lý, nhìn thấy đáy mắt Kiều An Hảo hiện lên tia cảnh giác, liền nói tiếp: “Người chuyển đồ cho cô là tôi, có thể làm phiền cô tìm một chỗ nói chuyện với tôi được không?”

Đáy mắt Kiều An Hảo ngó ra một phen, tiện tay chỉ vào xe mình ở không xa, dẫn đầu đi tới.

Hộ lý theo sát sau lưng cô.

Kiều An Hảo chở hộ lý, khởi động xe, chạy đến một ngõ nhỏ hẻo lánh phía sau bệnh viện, mới dừng lại, sau đó nghiêng đầu nhìn người hộ lý, hỏi: “Tại sao cô lại chuyển mấy thứ đó cho tôi?”

Dương như người hộ lý do dự rất lâu mới mở miệng nói, trước tiên nói một tiếng áy náy rồi mới tiếp tục: “Cô Kiều, thật sự xin lỗi, nhưng chắc chắn là cô đã làm giải phẫu, vì tôi là người làm trợ lý cho bác sĩ giải phẫu của cô trong đêm đó.”

388. Chương 382: Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt? (12)

Sắc mặt của Kiều An Hảo trở nên có hơi khó coi, nhìn y tá không lên tiếng.

Y tá hít sâu một hơi, nói tiếp: “Là anh Lục ôm cô tới bệnh viện, bác sĩ kiểm tra cho cô, cô đã có thai hai tháng, nhưng anh ấy ký tên, để bác sĩ làm phẫu thuật lấy thai.”

Trong mắt Kiều An Hảo tức giận: “Rốt cuộc cô có mục đích gì? Tôi đã hỏi bệnh viện, rõ ràng tôi chưa từng làm phẫu thuật đó!”

“Tôi không có mục đích gì, tôi cũng không lừa cô, chỉ là lương tâm tôi bất an, cô không tìm được thông tin chính xác trong bệnh viện, đó là bởi vì trợ lý của anh ấy đã liên lạc lên cấp trên của bệnh viện, khóa hồ sơ lại, hơn nữa đêm đó anh ta còn cho phí im miệng bác sĩ và y tá phẫu thuật đêm đó, bác sĩ là 20 vạn, y tá là 10 vạn.” Y tá kia vừa nói, rồi tìm lấy điện thoại di động của mình ra ngoài, sau đó nhập web ngân hàng, tìm một ghi chép chuyển khoản cho Kiều An Hảo xem: “Đây là lần đầu tiên trong đời tôi làm chuyện như vậy, tôi cũng muốn cầm tiền, rồi giấu kín chuyện này trong bụng, nhưng gần đây thường xuyên tôi thấy ác mộng, tôi thật sự rất áy náy, chuyện đêm đó tôi cũng làm đồng lõa, lúc cô bất tỉnh thần không biết quý không, lấy con của cô ra.”

Kiều An Hảo nhìn chằm chằm tên trợ lý Lục Cẩm Niên trên màn hình điện thoại của y tá, tức giận trong mắt đã biến thành kinh ngạc.

“Cho nên tôi không dám gửi tin gì cho cô, là bởi vì tôi không dám, tôi biết cô nhận được chắc chắn sẽ đến bệnh viện, cho nên tôi đã sớm chờ ở cửa bệnh viện.”

“Nếu cô không tin lời của tôi, cô có thể đến bệnh viện khác kiểm tra, bây giờ cô mới phẫu thuật chưa tới một tháng, tử cung cũng chưa hoàn toàn khôi phục, chỉ cần cô làm, có thể biết hết sự thật.”

“Còn nữa, hôm nay là ngày cô đến bệnh viện chúng tôi kiểm tra lại, nhưng mà anh Lục sợ cô có thể nhận ra điều gì, chưa chắc sẽ đưa cô đi kiểm tra, cho nên đúng lúc cô có thể đổi bệnh viện khác kiểm tra thử, dù sao sức khỏe của cô, cũng có thể kiểm tra thử, xem tôi có nói thật không.”

“Lẽ ra tôi nên nói toàn bộ cho cô, cũng xem như đổi lại sự bình thản, cuối cùng tôi muốn nói một lần nữa, thật sự rất xin lỗi.”

Chẳng qua y tá là nhìn chăm chăm cửa sổ xe phía trước, Kiều An Hảo vốn không có bất kỳ phản ứng nào, khẽ thở dài một hơi, rồi đẩy cửa xe ra, xuống xe, rời đi.

Y tá rẽ vào đầu đường trước mặt, đi ra rất xa, rồi tay kia mới lấy ra cái máy nghe, sau đó bấm điện thoại di động gọi, y tá giờ lên, đặt ở bên tai mình, mở miệng nói: “Bà Hứa, việc bà nhờ tôi làm tôi cũng đã hoàn thành, lúc này bà cũng nghe rõ ràng mọi thứ, bây giờ có phải bà cũng nên thực hiện lời hứa của mình?”

Qua khoảng nửa tiếng, trong điện thoại truyền đến giọng Hàn Như Sơ lạnh lùng: “Trong tài khoản, một trăm vạn, tôi đã gửi cho cô, chẳng qua cô cũng nên nhớ chuyện cô đã đồng ý với tôi, lập tức nghỉ việc ở bệnh viện, rời khỏi Bắc Kinh.”

Cúp điện thoại, khóe môi Hàn Như Sơ cong lên một nụ cười lạnh.

Bây giờ con trai bà ta đã tỉnh lại, giấc mộng đẹp mấy tháng nay của Lục Cẩm Niên cũng có thể chấm dứt, trừ khi con trai bà ta không muốn Kiều An Hảo, nếu không Lục Cẩm Niên đừng mơ tưởng có thể cướp đi Kiều An Hảo từ trong tay con trai bà ta!

389. Chương 383: Anh Cảm Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt?(13)

Kiều An Hảo không biết phải hình dung tâm trạng của bản thân lúc này như thế nào, rõ ràng hộ sĩ kia đã rời đi rất lâu, nhưng cô cảm thấy giống như cô ta vẫn ở ngay bên cạnh, nói vào tai cô những lời làm tan nát trái tim cô.

Cô ngơ ngác ngồi ở trong xe đã lâu, đến tận khi đối diện có xe chạy đến, bởi vì ngõ nhỏ nên không thể tránh, chiếc xe kia ầm ầm, âm thanh chói tai, tác động mạnh đến thần trí của cô, cô ngẩng đầu, nhìn thấy cái xe kia đang rất cẩn thận vượt qua xe mình, sau đó bên tai mới ầm ầm truyền đến âm thanh quen thuộc, cho tới khi không nhìn thấy bóng dáng của chiếc xe kia, cô mới kịp phản ứng là chuông điện thoại của mình đang vang lên, cúi đầu có chút mờ mịt, nhìn trên màn hình, hiện lên cái tên “Lục Cẩm Niên”.

Ba chữ kia, giống như một chiếc kim thép, hung hăng đâm vào trái tim cô, khiến cho đầu ngón tay cô run run, cô phải dùng thật nhiều hơi sức, mới cầm lấy di động, kết quả điện thoại gọi đến đối thành Triệu Manh.

Kiều An Hảo bấm nút nghe, còn chưa lên tiếng, âm thanh sột ruột của Triệu Manh đã truyền đến: “Kiều Kiều, cậu lái xe chạy đi đâu? Toàn bộ đoàn phim còn đang chờ cậu đây....”

Kiều An Hảo động động môi, còn chưa không có mở miệng đáp lại, thì điện thoại đổi người nghe thành Lục Cẩm Niên, giọng điệu thanh nhã dễ nghe: “Em ở nơi nào?”

Trong miệng Kiều An Hảo cảm thấy có chút chua xót, đầu lưỡi động hai cái, rồi mới lên tiếng giọng điệu thoải mái: “Chú đột nhiên tìm tôi có việc gấp, chưa kịp chào mấy người.”

Lục Cẩm Niên cũng không có trách cứ cô: “Bây giờ chuyện đã xử lý xong chưa?”

“Xử lý xong rồi.”

“Bây giờ tôi qua đón em.”

“Không cần, tôi lái xe....”

Kiều An Hảo còn chưa nói xong, Lục Cẩm Niên đã lên tiếng nói: “Buổi quay hôm nay hủy bỏ, đúng lúc em nhận cái quảng cáo kia, buổi trưa đối tác muốn gặp em.”

Cúp điện thoại, Kiều An Hảo nâng lên mí mắt nhìn gương chiếu hậu, mới phát hiện trên mặt mình đã đầy nước mắt, cô giơ tay lên lung tung lau khô hai gò má, hít sâu một hơi, nhìn thấy mình đã khôi phục dáng vẻ bình thường, mới khởi động xe, vừa mới giẫm lên chân ga, hốc mắt lại đỏ lên.

May mà biệt thự Kiều gia cũng gần đây nên Kiều An Hảo chạy tới nơi ở dưới lầu chờ Lục Cẩm Niên, chắc hẳn anh cũng đã lái xe vào thành, nhiều nhất 10 phút, nhìn qua

gương chiếu hậu, là thấy xe của anh đang chạy từ phía sau lại đây, chậm rãi dừng ở phía sau xe của cô, hai cái đèn không ngừng lóe sáng.

Trợ lý còn chưa kịp mở cửa xe giúp Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên đã xuống xe trước, đi đến trước xe của Kiều An Hảo, mở cửa xe, nhìn thấy Kiều An Hảo ngồi bên trong, vẻ mặt bình tĩnh, lúc này mới an tâm, thấp giọng hỏi một câu: “Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Kiều An Hảo cong lên khóe môi, cố gắng nở nụ cười, cầm túi của bản thân, xuống xe.

Triệu Manh cũng từ trên xe bước xuống, chạy đến trước mặt Kiều An Hảo, lôi kéo tay của cô, trách cứ cô vì sao không nói tiếng nào bỏ đi, Lục Cẩm Niên lên tiếng đánh gãy lời nói của Triệu Manh: “Cô mang xe của cô ấy về đoàn làm phim trước, tôi đưa cô ấy đi gặp đối tác.”

-

Kiều An Hảo cố gắng khiến cho bản thân thật bình tĩnh, thậm trí lúc đi ăn trưa, còn cười đùa cùng người khác, thật vất vả sau khi xã giao, Kiều An Hảo cảm thấy cả người uể oải không sức sống, vừa lên xe, liền dựa vào lưng ghế, nhắm hai mắt lại, lúc xe chậm rãi xuất phát, trong đầu Kiều An Hảo lại hiện lên chữ ký của Lục Cẩm Niên trên hóa đơn sanh non.

390. Chương 384: Anh Cảm Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt(14)

Bên trong xe mở điều hòa, Lục Cẩm Niên sợ Kiều An Hảo ngủ ngon sẽ bị cảm lạnh, từ một bên cầm chiếc thảm choàng lên người cô.

Kiều An Hảo cảm giác được Lục Cẩm Niên đến gần, toàn thân cứng ngắc, tay nắm thành quyền, vẫn đợi đến lúc anh rời đi, cô mới thả lỏng người, sau đó một giây, lại nghe được âm thanh của anh truyền đến, nói với trợ lý ở phía trước: “Chỉnh điều hòa tăng lên đi.”:

Đáy lòng Kiều An Hảo có chút nghi ngờ, nhưng cô lại bởi vì hành động chăm sóc tận tình của anh như vậy, mà bắt đầu lừa mình dối người.

Lục Cẩm Niên quan tâm đến những chi tiết nhỏ nhất của cô, làm sao có thể tàn nhẫn như thế trực tiếp giết hại con của cô? Huống chi, đứa bé kia cũng là của anh, còn nói hồ đồ không ăn thịt con, Lục Cẩm Niên dù tính cách lạnh lùng, cô không phải là người phụ nữ anh yêu thương, thì anh cũng không nên lạnh lùng như thế...

Nhưng là người hộ lý kia đã cho cô xem di động, người chuyển khoản có tên là Lục Cẩm Niên, đó là hệ thống của ngân hàng, chắc không thể là giả...

Nguyên nhân vì vẫn còn thích anh, trong lòng cô không hề muốn đối mặt với chân tướng có thể đã thương mình như thế, cho nên lừa mình dối người, đến sau cùng, lại bắt đầu biện giải cho anh.

Trong bệnh viện rõ ràng không có thông tin của cô, mà không biết gì về người hộ lý kia, sao có thể chỉ bằng lời nói của cô ta mà đã cho rằng Lục Cẩm Niên hãm hại con mình. Huống chi, từ đây cô không có mang thai.

Cho nên cô nên hỏi trực tiếp Lục Cẩm Niên.

Mục đích hôm nay Lục Cẩm Niên đến tìm Kiều An Hảo cũng không phải thật sự muốn mang cô đi tham gia bữa tiệc, mà là muốn dẫn cô đến bệnh viện kiểm tra.

Anh không hề muốn cho cô biết, cô từng có một đứa bé, mà lúc anh vừa mới biết đến nó, đã bị người khác hãm hại từ trong bụng mẹ, mà hung thủ lại chính là người thân cận với cô như người nhà, là bác Hứa của cô.

Lúc trước, anh không thể làm một người cha tốt, cho nên hiện tại những hận ý và trả thù này, anh muốn gánh vác thay cô.

Cho nên tối hôm qua, anh đã nghĩ ra một cách để không nói sự thật cho cô biết, nhưng vẫn có thể mang cô đến bệnh viện.

Trước tiên, anh nói cho trợ lý, lúc sắp đến gần bệnh viện, ngừng đầu nhìn về phía kính chiếu hậu, cùng anh trao đổi ánh mắt một phen, lúc đang nhìn đến Lục Cẩm Niên gật đầu, trợ lý lập tức sáng tỏ mọi chuyện, liền nhìn tình hình giao thông xung quanh, lúc chuẩn bị ra đến ngã tư, tay lái liền quẹo phải, xe liền đâm vào thanh chắn bỏ hộ trên đường.

-

Đáy lòng cô từ chối rất lâu, rốt cuộc cũng lấy ra được dũng khí mở mắt, vừa mở miệng muốn hỏi Lục Cẩm Niên, kết quả cô vừa mới chuẩn bị nói ra một câu “Lục Cẩm Niên”, xe liền mạnh mẽ chấn động, cả người không hề phòng bị đã bị quăng vào một bên cửa xe.

Thình lình xảy ra biến cố như vậy, khiến đầu óc cô lơ mơ, lúc còn chưa biết rõ chuyện gì xảy ra, cả người đã bị Lục Cẩm niên kéo lại, ánh mắt sốt ruột đánh giá cô từ trên xuống, lo lắng hỏi: “Có sao không?”

Kiều An Hảo ổn định tinh thần, còn chưa kịp nói chuyện, Lục Cẩm Niên đã phần nộ trách cứ trợ lý: “Cậu lái xe kiểu gì thế.”

Trợ lý bị Lục Cẩm Niên mắng liền liên tục giải thích, gương mặt anh vẫn lạnh lùng, không nói tiếng nào mở cửa xe, thật cẩn thận ôm lấy Kiều An Hảo ra ngoài, bắt một chiếc taxi, trực tiếp nghênh ngang rời đi.

391. Chương 385: Anh Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt? (15)

Xe taxi dừng ở cửa bệnh viện, Lục Cẩm Niên trả tiền, ôm Kiều An Hảo xuống, bước chân đi vào.

Kiều An Hảo nhìn thời gian năm tiếng trước, lần nữa trở lại bệnh viện, trong đầu nhớ lại lời y tá tự nói với mình hôm nay là ngày cô kiểm tra, đáy lòng không khỏi trở nên có hơi sợ hãi không nói nên lời.

Trước kia Kiều An Hảo xảy ra sự cố ở phim trường, Lục Cẩm Niên cũng mang cô tới bệnh viện, cũng kiểm tra tổng quát, lần này như cũ, Kiều An Hảo không nhìn ra vẻ khác thường nào trên mặt của Lục Cẩm Niên, giống hết như những ngày thường.

Buổi chiều bệnh viện tương đối vu buỗi sáng, muốn vì ít một chút, Lục Cẩm Niên đặt cô ngồi nghỉ trên ghế, một mình đi xếp hàng đăng ký, trong quá trình đăng ký, Kiều An Hảo thấy anh cầm điện thoại di động gọi một cú điện thoại, bởi vì âm thanh trong bệnh viện ầm ĩ, cô lại không thấy được khẩu hình miệng của anh, cũng không biết anh gọi điện thoại với ai nữa, cũng không biết có phải trong lòng cô nhạy cảm, cú điện thoại khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Kiều An Hảo cũng không chịu đựng được, cô đang nghỉ ngơi trên ghế suy nghĩ một lát, rồi đứng lên, đi về phía Lục Cẩm Niên, lúc cô sắp đến bên cạnh Lục Cẩm Niên, anh thấy cô, cánh môi nhanh chóng mở ra rồi mím

lại, liền cúp điện thoại, sau đó nhìn cô cau mày: “Tại sao lại đây? Có phải cảm thấy chỗ nào không thoải mái?”

Kiều An Hảo lắc đầu, gương mặt vui vẻ nhìn Lục Cẩm Niên: “Em không sao, chỉ là vừa rồi bị dọa sợ, còn anh? Có bị thương không?”

Về mặt Lục Cẩm Niên thư giãn, nói: “Anh không sao.”

Kiều An Hảo mở to hai mắt, giọng nói ôn hòa hỏi: “Nếu chúng ta cũng không có chuyện gì, bằng không đừng kiểm tra nữa, ngay cả bị thương ngoài da em cũng không có.”

Kiều An Hảo nói xong câu đó, ánh mắt thẳng tắp nhìn về mặt Lục Cẩm Niên, bình thản như nước, không có bất kỳ phập phồng, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ có mục đích gì, giọng nói bình tĩnh không có gợn sóng nói: “Vẫn nên kiểm tra một chút, đề phòng vẫn tốt hơn.”

Kiều An Hảo nhìn về phía Lục Cẩm Niên khẽ mỉm cười, không có tiếp tục tranh luận với anh: “Được rồi.”

Sau khi lấy số, Lục Cẩm Niên mang theo Kiều An Hảo lên lầu, giống lần trước xuất hiện sự cố ở đoàn phim, Kiều An Hảo kiểm tra tổng quát, cả quá trình, cũng không có chỗ nào đặc biệt, trong lòng Kiều An Hảo dần dần buông lỏng, cảm thấy mình bị lời nói của y tá làm rối loạn đầu óc.

Kiều An Hảo làm rất nhiều mục kiểm tra, lúc kết thúc xong tất cả, đã là ban đêm.

Không biết từ lúc nào Lục Cẩm Niên đã đi mua một hộp sữa chua, thấy cô kiểm tra xong ra ngoài, đưa sữa chua cho cô, đợi lúc y tá gọi vào kiểm tra Lục Cẩm Niên để Kiều An Hảo ở chỗ này chờ mình, anh đi vào.

Thời gian Lục Cẩm Niên đi có hơi lâu, Kiều An Hảo uống xong sữa chua, anh vẫn chưa trở lại, vì vậy đi ném hộp sữa chua vào trong thùng rác, rồi đứng lên đi tìm Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hảo nhìn qua cửa kính thấy Lục Cẩm Niên đang gập đầu với bác sĩ vừa kiểm tra mình, trong tay còn cầm mấy tờ giấy trắng gấp lại, bỏ vào ví tiền của mình, sau đó nhét vào trong túi, cầm một xấp giấy, kéo cửa kính, đi ra.

Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hảo, đưa xấp giấy kia cho cô, nói: “Kết quả kiểm tra có rồi, không có vấn đề gì.”

392. Chương 386: Anh Cảm Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt? (16)

“Tôi đã nói là tôi không có việc gì, không cần lãng phí nhiều tiền cùng thời gian để ở trong bệnh viện.” Giọng nói ngây thơ của Kiều An Hảo, mang theo vài phần oán thán nói một câu, sau đó tùy ý xem tờ giấy xét nghiệm một chút, rồi cuộn cuộn nhét vào trong túi của mình, ngẩng đầu, khóe mắt dư quang còn nhìn ví tiền của Lục Cẩm Niên, mở miệng hỏi: “Làm sao vào lâu như vậy?”

Sắc mặt Lục Cẩm Niên không thay đổi, gọn sóng không sợ hãi nói: “Bác sĩ nói có việc, nghe cái điện thoại.”

“Uh.” Kiều An Hảo ra vẻ rất tin tưởng, cùng Lục Cẩm Niên đi về phía thang máy.

Ra bệnh viện, Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên bắt một chiếc taxi, lúc nói với tài xế đi đâu, Kiều An Hảo giành nói trước: “Cẩm Tú Viên.”

Tài xế không có lên tiếng, khởi động xe, Kiều An Hảo quay đầu nhìn Lục Cẩm Niên, nói: “Cũng không mang xe, bây giờ không tiện về đoàn làm phim, về nhà trước đi, ngày mai giấy sớm hãy về đoàn làm phim.”

Lục Cẩm Niên “Uh.” một tiếng, không có ý kiến gì.

Má Trần thấy Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo trở về, cao hứng dị thường, vừa hỏi hai người buổi chiều ăn cơm chưa, vừa đi vào phòng bếp bận rộn.

Lúc chờ taxi, mặc dù là chạng vạng, nhưng thời tiết vẫn khô nóng như trước, cả người Kiều An Hảo toàn mồ hôi, cho nên vừa tới phòng ngủ, liền đi vào phòng thay quần áo cầm áo ngủ, đi tắm rửa, cô cầm chiếc khăn mặt ướt từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đã cởi ra tây trang ngồi ở trên sofa nhìn màn hình di động, sau đó lên tiếng hỏi: “Anh có muốn tắm rửa một cái hay không?”

Lục Cẩm Niên gạt đầu một cái, để điện thoại di động xuống, đi vào phòng thay quần áo, cởi quần, quần một cái khăn tắm, rồi đi vào phòng tắm.

Kiều An Hảo nghe tiếng nước chảy từ trong phòng tắm truyền đến, lập tức nắm khăn tắm, tay chân nhẹ nhàng đi vào phòng thay quần áo, sau đó nhặt lên quần áo bẩn của Lục Cẩm Niên, sờ soạng hai cái, lấy ví tiền ra, nhìn thấy bên trong có một loạt danh thiếp của các nhà hàng và khách sạn... Thẻ bạch kim, còn có một ít tiền mặt, cô mở ra một ngăn khác của ví, thấy bên trong có một tờ giấy trắng, rút ra ngay lập tức, mở ra, tên của mình lập tức đập vào mắt.

Đó là báo cáo về kiểm tra tử cung của cô, phía dưới có một hàng chữ viết tay của bác sĩ, tuy rằng viết thật sự rất ngoáy, nhưng vẫn có thể phân biệt là chữ gì: không có máu tụ, độ dày bình thường, sau giải phẫu khôi phục rất tốt.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm không ngừng vang lên, Kiều An Hảo run run nắm tờ giấy trong tay, tim của cô cảm giác được, giống như bị cái gì đó chém thành hai nửa, máu chảy thành sông.

Không biết qua bao lâu, Kiều An Hảo không còn nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm nữa, liền tranh thủ gấp tờ giấy lại như cũ, bỏ trở lại vào ví tiền của Lục Cẩm Niên, kéo khóa ngăn lại, bỏ túi tiền vào túi quần Lục Cẩm Niên như trước, sau đó mang quần áo bẩn bỏ lại cái sọt, rồi vội vàng đi ra phòng thay quần áo, rất nhanh đã ngồi trước bàn trang điểm, có chút bối rối cầm máy sấy tóc, bật nguồn điện, sấy tóc.

Kiều An Hảo chỉ mới sấy hai cái, Lục Cẩm Niên đã đi ra từ phòng tắm, thay một bộ quần áo ngủ đơn giản, tóc ngắn bị lau khô một nửa, nhìn thấy Kiều An Hảo đang sấy tóc, liền đi tới, tự nhiên cầm lấy máy sấy tóc, thổi giúp cô.

Kiều An Hảo căn bản không dám nhìn Lục Cẩm Niên, chỉ cúi thấp đầu, khiến cho tóc dài che khuất khuôn mặt mình.

393. Chương 387: Anh Cảm Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt (17)

Kiều An Hảo không dám nhìn Lục Cẩm Niên, chỉ hơi cúi đầu, để tóc dài che đi khuôn mặt mình.

Hốc mắt cô nhiều lần nóng lên, lại liên tục bị cô đè ép xuống, mãi cho đến khi sấy tóc khô, mới hít sâu vào một hơi, cột tóc lại, nói bình thường: “Tôi đi xem má Trần có nấu cơm chiều không?”

Sau đó liền đi ra ngoài.

Kiều An Hảo đi tới phòng bếp, má Trần đã nấu xong đồ ăn, thức ăn đang bốc khói nghi ngút, bên trong bếp còn một nồi đang truyền đến âm thanh ùng ục, má Trần thì đang ngồi xỏm trước thùng

rác, bóc cánh tỏi, thấy Kiều An Hảo đi tới, lên tiếng nói: “Cô chủ, cơm chiều sắp xong rồi, có thể gọi luôn cậu chủ xuống ăn cho nóng.”

Kiều An Hảo gạt đầu, đi đến trước bếp gas, vươn đầu nhìn thoáng qua bên trong, rõ ràng thấy xương lợn và bắp, lại ngây ngô mở miệng hỏi: “Canh gì thế?”

Má Trần nói: “Canh ngô nấu xương.”

“Người đã thấy thơm rồi.” Kiều An Hảo khen một câu, cũng không biết có phải bị hơi nóng bay vào mắt không, nước mắt liền lộp bộp rơi xuống.

Cô vội vàng giơ tay lên, mò mẫm trên mặt, thừa dịp má Trần không chú ý đến, liền để lại một câu: “Tôi gọi anh ấy xuống ăn cơm”, sau đó đi ra khỏi phòng bếp.

Kiều An Hảo cũng không đi lên lầu, mà là hướng vào cửa phòng ngủ đang mở trên lầu, hô một tiếng: “Ăn cơm thôi.”, sau đó đi vào toilet, khóa trái cửa, đứng trước bồn rửa mặt, nhìn thấy hốc mắt mình trong gương có chút hồng đến dọa người.

Thật ra cô không khóc lớn, nhưng nước mắt cứ thế không khống chế được mà chảy xuống, mãi đến khi cửa toilet bị gõ hai lần, truyền đến âm thanh của Lục Cẩm Niên: “Kiều Kiều?”

Kiều An Hảo nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, hô một câu: “Ra ngay đây.”, sau đó vịn vòi nước, hắt nước lên mặt mình, sau khi tỉnh táo lại một chút, để cho cảm xúc ổn định xuống mới tắt vòi nước, cầm lấy khăn mặt, lau sạch sẽ, đi ra ngoài.

Trong phòng ăn, Lục Cẩm Niên đã ngồi vào vị trí, má Trần đang nhìn nồi canh, thấy cô đi vào, lại vẫn đi ra kéo ghế cho cô.

Kiều An Hảo ngồi đối diện Lục Cẩm Niên, tiếp nhận nước canh từ má Trần, nhẹ nhàng nói một tiếng “cảm ơn”, sau đó cúi đầu, uống canh.

Cô và anh ngồi cùng nhau không biết bao nhiêu lần, lúc ăn cơm cũng không nói nhiều, cho nên trên bàn cơm có chút im lặng, khẩu vị của cô cũng không tốt, nhưng vẫn bắt buộc mình ăn vài thứ, sau cùng không chịu nổi liền bụng đưa xuống.

Lục Cẩm Niên ngồi đối diện, nhìn thoáng qua bát cơm của cô hình như chưa động đũa đến, lông mày cau lại: “Khẩu vị không tốt? Hay là đồ ăn không ngon?”

Má Trần đứng ở một bên, cũng mở miệng nói theo: “Cô chủ muốn ăn gì, bây giờ tôi đi nấu cho cô?”

Đáy mắt cô đau xót, nước mắt suýt nữa lại rơi xuống, cô nhắm mắt lại, quá mười giây đồng hồ, mới ngẩng đầu, cười cười nhìn anh, âm điệu hòa hoãn: “giữa trưa ăn hơi nhiều, hiện tại không đói, để lát nữa tôi ăn.”

Lúc Cẩm Niên gật đầu một cái, cũng không miễn cưỡng, Kiều An Hảo đứng dậy, lúc đi ra khỏi bàn ăn, nghe được anh nói với má Trần: “Cô chú thích ăn cháo yến mạch, má nấu cho cô ấy một ít, để lúc đói bụng thì cô ấy ăn, đừng để cô ấy ăn cơm thừa.”

Đầu ngón tay của cô run lên, bước chân càng thêm nhanh hơn.

394. Chương 388: Anh Cẩm Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt? (18)

Lục Cẩm Niên ăn xong cơm tối, lúc trở lại phòng ngủ, Kiều An Hảo đang xem TV, anh không quấy rầy cô, chẳng qua là ngồi ở bên cạnh cô, cùng cô xem, đến chín giờ rưỡi tối, Kiều An Hảo vừa xem phim truyền hình xong, Lục Cẩm Niên mới lên tiếng hỏi: “Có muốn ăn chút gì hay không?”

Kiều An Hảo khẽ gật đầu, Lục Cẩm Niên đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ, trong chốc lát bung vào một chén cháo yến mạch nóng hổi.

Đúng như lời Lục Cẩm Niên, cô thật sự rất thích ăn cháo yến mạch, mỗi lần để má Trần nấu đều cho thêm nhiều đường, hôm nay má Trần nấu cháo yến mạch, cũng có vị ngọt giống như vậy, nhưng mà Kiều An Hảo lại cảm thấy giống như đang uống thuốc bắc, khó có thể nuốt trôi.

Kiều An Hảo miễn cưỡng nuốt chén cháo vào trong miệng, cô đặt chén không ở trên khay trà, vào phòng tắm đánh răng, lúc đi ra, Lục Cẩm Niên và chén trên bàn không thấy nữa.

Kiều An Hảo đơn giản thoa mỹ phẩm dưỡng da, rồi bò lên giường, mới vừa đắp mền, đã thấy Lục Cẩm Niên trở lại.

Lục Cẩm Niên hỏi: “Mệt mỏi?”

Kiều An Hảo gật đầu, “Ừ” một tiếng, liền nhắm hai mắt lại.

Lục Cẩm Niên không lên tiếng nữa, cũng vào phòng tắm.

Kiều An Hảo không cảm thấy buồn ngủ chút nào, cô có thể cảm giác được Lục Cẩm Niên đi ra từ phòng tắm, động tác rất nhẹ tắt đèn phòng ngủ, cũng có thể cảm giác được Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng nằm ở bên cạnh mình.

Trong phòng ngủ rất yên lặng, Kiều An Hảo nhắm mắt lại, không nhúc nhích không biết nằm bao lâu, cảm giác được hô hấp Lục Cẩm Niên bên cạnh đều đều, nghiễm nhiên đã ngủ say, cô mới dám nhẹ nhàng mở mắt, quay đầu nhìn về phía anh.

Mượn ánh đèn trong phòng ngủ, Kiều An Hảo nhìn gương mặt Lục Cẩm Niên tuấn mỹ, có thể là vấn đề tính tình, ngay cả lúc ngủ, giữa mi tâm của anh cũng có sự lạnh nhạt.

Cô thật sự rất muốn giống như lúc xế chiều, có thể lừa mình dối người ở trong lòng, giải thích giúp anh, sau đó lấy dũng khí hỏi một câu có phải anh bỏ đứa con của cô không, nhưng cô không thể nào quên được kết quả kiểm tra tử cung trong ví của Lục Cẩm Niên, báo cáo kết quả kiểm tra: Không có máu bầm, độ dày bình thường, giải phẫu khôi phục rất tốt.

Giải phẫu? Máu bầm? Độ dày? Quả nhiên cô đã làm phẫu thuật...

Cô thật sự không muốn đi tiếp nhận kết quả này, nhưng bây giờ ngay cả cơ hội lừa mình dối người cũng không có.

Cô thật sự rất muốn đánh thức Lục Cẩm Niên, hỏi một câu tại sao anh muốn bỏ con của cô, nhưng cô nghĩ đến, sau khi cô phẫu thuật Lục Cẩm Niên đối xử với cô rất tốt.

Bởi vì anh lấy con của cô, cảm thấy có lỗi với cô, mới tốt với cô như vậy sao?

Đúng vậy, làm sao cô quên mất, giữa anh và cô là thỏa thuận, cũng không phải vợ chồng thật, anh không muốn con của họ là chuyện bình thường... Ban đầu bọn họ nói xong, người nào cũng không gây cản trở cho nhau, mà anh lại thừa dịp lúc cô không biết gì, lấy đi đứa con của cô, còn hết sức giấu diếm không để cho cô biết, nói vậy chính là vì tránh phiền toái không cần thiết nhỉ, hướng chi con của cô trên danh nghĩa là của Hứa Gia Mộc.

Thì ra là, cho tới nay, là cô diễn quá sâu, cho nên quên mất giữa anh và cô đều là giả dối.

Nước mắt Kiều An Hảo bất ngờ rơi xuống, dù trong lòng của cô suy nghĩ rất nhiều sẽ hỏi Lục Cẩm Niên mọi chuyện, nhưng cuối cùng cũng vẫn không có dũng khí đánh thức anh để hỏi một câu.

395. Chương 389: Anh Cảm Thấy Tôi Không Tốt Chỗ Nào? (19)

Anh là bởi vì làm mất con của cô, cảm thấy thực xin lỗi cô, áy náy với cô, cho nên mới đối xử tốt với cô như vậy sao?

Nhưng mà trong nhiều ngày như vậy, cô còn hưởng thụ anh đối tốt với cô, cảm thấy ngọt ngào, cảm thấy hạnh phúc....Thậm chí cô còn ảo tưởng rằng, anh có tình cảm với cô, cô còn có mong muốn về tương lai của bọn họ...Cho đến bây giờ cô mới biết được, thì ra sau lưng của sự tốt đẹp này, là được đánh đổi được bằng một sinh mệnh!

Tầm mắt của Kiều An Hảo hoàn toàn bị nước mắt làm cho mờ hồ, cô giơ tay lên, nhẹ nhàng mà lau đi nước mắt, vội vàng xoay người, đưa lưng về phía Lục Cẩm Niên, nước mắt tiếp tục tuôn rơi xuống.

Bất luận trong lòng của cô có bao nhiêu câu hỏi muốn hỏi Lục Cẩm Niên, nhưng cuối cùng cô cũng không có dũng khí đánh thức anh để hỏi một câu.

Cho dù sự thật đã xảy ra ngay trước mắt cô, khiến cho cô không thể chồn tránh, nhưng mà cô vẫn như cũ không muốn đối mặt, hoặc là nói, là không thể tiếp nhận.

Một đêm Kiều An Hảo không ngủ ngon, sáng hôm sau từ trên giường đứng lên, Lục Cẩm Niên còn đang ngủ say, cô không có đánh thức anh, chỉ nhìn dung nhan của anh khi ngủ một lát, rồi lén lút vào phòng tắm, rửa mặt sạch sẽ, sau đó vào phòng thay quần áo tìm một bộ váy thiết kế đơn giản màu vàng nhạt mặc vào, mang theo túi, đi ra phòng ngủ.

Má Trần còn chưa tỉnh dậy, một phòng khách lớn nhưng vô cùng im lặng, đèn tường vẫn sáng, tản ra ánh sáng mờ nhạt, bị ánh sáng ngoài cửa chiếu vào có chút ảm đạm.

Kiều An Hảo cầm di động, gọi một chiếc xe riêng, rồi thay đổi giày, đi ra ngoài.

Không khí sáng sớm vô cùng mát mẻ, hoa ở khuôn viên trong một đêm nở rất nhiều, có một cành của một cây hoa hồng bị một cây hoa hồng khác đè ép, Kiều An Hảo đi qua, đưa cành hoa hồng đó đặt lên, nâng đỡ cành hoa đó, rồi mới đi ra sân, kêu xe taxi, đang đứng chờ ở ngoài cửa, Kiều An Hảo lên xe, đến bệnh viện Nhân Dân.

Xe dừng lại trước cửa bệnh viện Nhân Dân, Kiều An Hảo thanh toán tiền xe, xuống xe, trực tiếp đi khoa phụ sản, lấy một con số, xếp hàng đợi khoảng nửa tiếng, mới đến lượt cô, nhìn thấy bác sĩ, nói thẳng muốn làm B siêu, ngay sau đó đợi khoảng nửa tiếng nữa, mới vào phòng phẫu thuật.

Sau khi kiểm tra xong, Kiều An Hảo sửa sang lại quần áo, ngồi ở ghế nghỉ ngơi trong đại sảnh chờ kết quả, điện thoại vang lên.

Kiều An Hảo nghĩ là má Trần gọi tới, hỏi bản thân ở đâu, bởi vì không muốn để bọn họ biết mình ở bệnh viện, cho nên không có cuống cuống nghe, mà đi đến cuối hành lang bệnh viện. mới lấy ra di động, kết quả hiện lên màn hình di động lại là: bác Hứa gái.

Kiều An Hảo thở ra một hơi, bấm nút nghe, gờ điện thoại lên tay của mình, hô lên một tiếng lễ phép đối với người bên kia: “Bác Hứa.”

“Kiều Kiều, cháu đã tỉnh?” Âm thanh của Hàn Như Sơ nghe qua có vẻ không hề có tinh thần, dừng lại một chút, lại hỏi: “Gần nhất có vội việc gì không?”

“Có khỏe không...” Kiều An Hảo dừng lại, hỏi: “Gần đây anh Gia Mộc có khỏe không?”

“Gia Mộc rất tốt, bây giờ có thể xuống giường được rồi, nói chuyện cũng đã lưu loát trôi chảy. chắc là không bao lâu nữa là có thể về nhà tĩnh dưỡng.” Nhắc tới chuyện con mình đang dần khôi phục, Hàn Như Sơ có vẻ hết sức vui mừng.

396. Chương 390: Anh Cảm Thấy Tôi Có Chỗ Nào Không Tốt(20)

Kiều An Hảo cũng muốn thay Hứa Gia Mộc cao hứng, nhưng lúc này cô không vui nổi, chỉ có thể miễn cưỡng ép buộc bản thân ổn định lại tinh thần, nói: “Anh Gia Mộc có thể tỉnh lại, em rất vui.”

“Kiều Kiều...” Hàn Như Sơ đột nhiên nghĩ đến gì đó, liền hô tên của cô, sau đó dừng lại, mãi lâu sau mới nói: “Kiều Kiều, trong thời gian qua rất cảm ơn cháu, nếu không phải cháu giúp đỡ, tham gia hôn nhân giả của Kiều gia và Hứa gia, mới có thể ổn định gia nghiệp, cũng không biết hiện giờ Hứa gia đã trở thành thứ gì?”

“Không có...” Sao cô có thể quên cô và Lục Cẩm Niên có thể ở cùng một chỗ chỉ vì để đóng giả... khóe mắt cô hơi khô khốc, ngẩng đầu lên, dề nước mắt xuống, còn nói: “Bác Hứa, đây là việc cháu phải làm, anh Gia Mộc luôn đối với cháu rất tốt, cháu không thể không giúp.”

“Kiều Kiều, cháu là một cô gái tốt, bác rất thích cháu.” Lúc Hàn Như Sơ nói ra những lời này, trong lòng có chút áy náy, vì Kiều An Hảo không hề biết người hãm hại con của cô là bà, nhưng không còn cách nào khác, đứa con của cô cũng là của Lục Cẩm Niên, hơn nữa còn là con của Hứa Gia Mộc trên danh nghĩa, cho nên nó không thể tồn tại.

Hàn Như Sơ nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, lúc mở miệng, đặc biệt thoải mái: “Thế nhưng, bác sĩ nói Gia Mộc có thể về nhà tĩnh dưỡng, bây giờ cháu có thể không cần đóng kịch với Lục Cẩm Niên nữa, mấy hôm trước Lục Cẩm Niên có gọi điện hỏi bác khi nào thì cậu ta có thể sống thoải mái một chút, bác thấy cháu và cậu ta đóng giả cũng rất mệt, hiện tại có thể thoải mái rồi.”

Sau khi Hàn Như Sơ nói xong, một câu Kiều An Hảo cũng không nghe rõ, trong đầu chỉ lờn vờn bà vừa nói là Lục Cẩm Niên gọi điện cho bà...

Cổ họng của cô giống như bị thứ gì đó chặn lại, phải tốn rất nhiều hơi sức mới có thể nói chuyện bình thường được: “Bác Hứa, nếu không có việc gì, chúng ta nói chuyện đến đây thôi, cháu còn có chút việc nên cúp máy trước.”

“Được, Kiều Kiều, cháu nhớ chăm sóc bản thân thật tốt.”

“Vâng, cháu biết rồi, hẹn gặp lại bác.” Kiều An Hảo cúp điện thoại, đứng rất lâu trong phòng rửa tay, mới đi ra, Kiều An Hảo cẩn thận tìm kiếm một lần, rút tờ đơn của chính mình rồi đến tìm bác sĩ.

Kiều An Hảo dựa theo chỉ dẫn của bác sĩ, ngồi trên ghế, đưa tờ đơn cho bác sĩ, bác sĩ nhận tờ đơn liền hỏi: “Đã làm giải phẫu nạo thai?”

Một câu hỏi khiến cô nắm chặt tay mình, nhẹ nhàng gật đầu.

Bác sĩ chỉ vào bức ảnh trên tờ đơn, nói với cô: “giải phẫu thành công, tử cung không hề tụ máu, thành tử cung cũng không biến dạng, nhưng vẫn nên chú ý nghỉ ngơi, trong vòng nửa năm không thể mang thai.”

397. Chương 391: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(1)

Kiều An Hảo nghe nhắc nhở của bác sĩ, mỉm cười gật đầu, sau đó đứng dậy, nhận lại đơn kiểm tra của mình, nói tạm biệt với bác sĩ.

Lúc cô rời khỏi phòng làm việc của bác sĩ, vừa lúc có một người phụ nữ trẻ đi qua trước mặt cô, đang nói chuyện điện thoại, hình như là với chồng của cô ấy, nói cô đã có thai hơn hai tháng, giọng nói còn làm nũng rất mềm mại.

Kiều An Hảo nhìn thoáng qua cô gái kia, bụng cô ấy còn rất bằng phẳng, theo bản năng liền sờ bụng mình, lúc con của cô bị kéo ra ngoài cũng là hai tháng, cô cũng như cô ấy, không thể nhìn ra được gì khác biệt.

Đúng vậy, cô cũng không biết mình đã mang thai, làm sao Lục Cẩm Niên biết được?

Một đêm kia rõ ràng cô đang ngủ rất ngon ở Cẩm Tú Viên, ngày hôm sau tỉnh lại vẫn là ở đó, chỉ cách nhau hơn mười tiếng đồng hồ, vậy mà trong lúc ấy, con của cô đã không còn...

Lục Cẩm Niên ký tên lên đơn sinh non, tên anh trong thông báo chuyển khoản cho nữ hộ lý kia, ví tiền của anh vẫn còn có báo cáo, và siêu vi B trong tay cô... Nếu một cái là trùng hợp, hai cái là trùng hợp, thế ba, bốn cái vẫn là trùng hợp sao?

Lục Cẩm Niên rõ ràng biết cô đã mang thai lại ký tên giải phẫu sinh non, ngày hôm sau tỉnh lại má Trần lại nói là cô đến nguyệt sự...

Lục Cẩm Niên thật sự rất bản lĩnh, tất cả mọi người biết sự thật, chỉ mình cô không biết, cô là mẹ đứa bé mà lại không biết gì hết...

Đáy mắt cô chứa đầy nước mắt, cô vội vã đi trên hành lang bệnh viện, cứ thế đi thẳng, đến một nơi khuất người, cứ thế ngồi xồm xuống khóc to lên.

Từ hôm qua đến bây giờ, từ lúc cô thấy đơn giải phẫu sinh non, đến bây giờ cô lại đổi một bệnh viện khác, muốn xác định chính xác mình đã làm giải phẫu hay không, 24 giờ, cô vẫn cố kiềm nén cảm xúc của mình, lúc này, rốt cuộc cũng đã có thể trút hết ra.

Cô rất hận, hận anh nhẫn tâm như vậy, cô cũng hận mình, không phát hiện ra con đầu tiên... Nhưng nếu cô phát hiện ra, Lục Cẩm Niên sẽ làm gì?

Vừa mới rồi bác Hứa còn nói... Lục Cẩm Niên gọi điện hỏi...

Cô sao có thể quên, anh và cô có một hợp đồng, vốn không phải là vợ chồng của nhau... Lúc trước bọn họ không dám, người nào cũng không thể quấy nhiễu người nào, mà đột nhiên trong

bụng cô lại xuất hiện một sinh mệnh rõ ràng, hướng chỉ trên danh nghĩa nó vẫn là con của Hứa Gia Mộc, đúng là một phiền toái rất lớn, anh có ý muốn không cần nó cũng là bình thường.. Chỉ trách cô nhập vai quá sâu, vậy mà lại quên mất anh và cô từ đầu đến cuối đều là giả dối, đến khi Hứa Gia Mộc tỉnh lại, anh nhất định sẽ tách ra khỏi cô, nếu không muốn bị cô liên lụy, tại sao lại cho phép cô mang thai con của anh?

Kiều An Hảo không biết mình đã khóc trong bao lâu, chỉ là thấy được đã không còn nước mắt để khóc, mới ổn định lại cảm xúc, đứng dậy, cô nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện mình thế mà chạy đến nhà xác bệnh viện, nơi này đến một mình cũng hơi...

398. Chương 392: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (2)

Kiều An Hảo lấy khăn ướt trong túi xách ra, lấy điện thoại di động ra, nhìn vào gương, lau sạch nước mắt trên mặt, đang chuẩn bị bỏ điện thoại di động vào trong túi xách, lại có một cuộc điện thoại gọi vào..

-

Lúc này Lục Cẩm Niên cảm giác như mình vừa chìm vào giấc ngủ, khi...tỉnh lại, ngoài cửa sổ ánh mặt trời cực kỳ rực rỡ, anh giơ tay lên, ngăn lại ánh sáng, nghiêng đầu, thấy bên cạnh mình, đã không có người.

Lục Cẩm Niên nhíu mày, cũng không để ý, nghĩ Kiều An Hảo rời giường đang ở dưới lầu, vì vậy vén chăn lên, vào phòng tắm, ra ngoài tùy ý tìm một bộ quần áo sạch sẽ mặc vào, lúc đi vào phòng thay đồ, theo thói quen vô tội vạ tìm quần, phát hiện bên trong trống trơn, sau đó mới nhớ tới ví tiền của mình, vẫn còn trong túi của quần áo hôm qua, vì vậy, nhặt quần hôm qua lên lấy ví ra, đang chuẩn bị bước ra ngoài cửa, trong lúc bất chợt nghĩ đến kết quả kiểm tra mình gấp lại trong ví, vì vậy bước vào trong phòng tắm, lấy mấy tờ giấy trong ví, xé thành mảnh vụn, ném vào trong bồn cầu, dội sạch sẽ, lúc này mới yên tâm đi xuống lầu.

Má Trần đã làm xong bữa ăn sáng, thấy Lục Cẩm Niên xuống, vui vẻ chào hỏi một tiếng: “Chào buổi sáng, cậu chủ.”

“Chào buổi sáng.” Lục Cẩm Niên lười biếng đáp lại một câu, liền bước vào phòng ăn, lại thấy bên trong không có một bóng người, sau đó hỏi: “Cô chủ đâu?”

Má Trần khó hiểu nhìn Lục Cẩm Niên: “Không phải cô chủ chưa tỉnh sao?”

Lục Cẩm Niên nhíu mày: “Lúc tôi xuống, cô ấy đã rời giường.”

Má Trần “A” một tiếng, vòng quanh cả biệt thự lầu trên lầu dưới tìm một vòng, cuối cùng cũng không tìm được Kiều An Hảo, lại chạy đến cửa sổ nhìn vườn hoa, bà còn chưa kịp mở miệng nói với Lục Cẩm Niên “Hình như cô chủ không ở nhà”, Lục Cẩm Niên cũng đã dứt khoát lấy điện thoại di động, gọi cho Kiều An Hảo một cú điện thoại.

-

người nào cũng không thể quấy nhiễu người nào, mà đột nhiên trong

Kiều An Hảo nhìn cuộc điện thoại, tâm tình lại trở nên có chút phật phồng, một lúc lâu mới nhận nghe điện thoại, cô cũng không mở miệng, Lục Cẩm Niên đã hỏi tới: “Kiều Kiều, em đâu rồi?”

Kiều An Hảo buông mi mắt, nói dối, giọng nói mềm mại không có bất kỳ sự chia cách gì: “Em đến thăm anh Gia Mộc.”

Lục Cẩm Niên nghe được câu này, môi khẽ mím lại, sau một lúc lâu, mới lên tiếng: “Gia Mộc sao rồi?”

“Khỏe hơn rất nhiều.” Kiều An Hảo nghĩ đến Hàn Như Sơ nói với mình, lại bổ sung một câu: “Sau một tuần lễ nữa, anh Gia Mộc có thể xuất viện.”

Lục Cẩm Niên cũng không muốn tiếp tục đề tài về Hứa Gia Mộc, chẳng qua là nhẹ “Ừ” một tiếng, rồi tự nhiên chuyển đề tài: “Vậy em có trở về nhà không?”

“Không trở về, em để Triệu Manh lái xe chở về đoàn phim.”

“Ừ.” Lục Cẩm Niên còn nói: “Vậy hai người chú ý an toàn.”

“Biết rồi.” Kiều An Hảo cũng giống như trước đây, quan tâm, khéo léo đáp lời anh, giọng nói mềm nhũn, khiến người nghe cảm giác được sự mềm mại: “Vậy em cúp điện thoại, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Lục Cẩm Niên đáp một tiếng, chuẩn bị cúp điện thoại, giọng Kiều An Hảo lại truyền tới: “Lục Cẩm Niên...”

Lục Cẩm Niên không nói gì, lại đưa điện thoại di động lần nữa đặt ở bên tai, bên kia Kiều An Hảo yên lặng vài giây, mới mở miệng: “Thứ sáu có bộ phim bom tấn Hollywood, chúng ta cùng đi xem phim đi?”

399. Chương 393: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Tôi Yêu(3)

Lúc còn trẻ, Kiều An Hảo thấy bạn học của mình, thường sợ hãi bị thầy giáo phát hiện, ra việc lén lút yêu sớm, ở trong trường giả vờ làm người xa lạ, ra khỏi trường thì cùng nắm tay nhau, tới chủ nhật, người con gái sẽ cõng bộ đồng phục đơn điệu, mặc vào một chiếc váy xinh đẹp, nói dối cha mẹ là ra ngoài đi chơi cùng bạn học nữ, thật ra là cùng người yêu đi xem phim, mua một hộp bỏng ngô, hai lon Coca, hen hò đơn giản nhưng lại vô cùng tốt đẹp.

Lúc đó, cô lại ngồi nghĩ, mình và Lục Cẩm Niên đến bao giờ mới có thể cùng nhau đi xem một bộ phim.

Đây chính là ước mơ đẹp nhất của cô, ước mơ suốt mười ba năm, chưa bao giờ thành sự thật.

Nếu như đã định anh và cô cả đời không thể ở cùng nhau, vậy thì, ngay khi anh và cô đã khóc đã cười cũng cảm động đã tổn thương là lúc nên chấm dứt, để cô có thể lưu lại những kỉ niệm tốt đẹp nhất.

Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hảo đề nghị như vậy, có chút vừa mừng vừa lo, người trở mặt khoảng một phút, đáy lòng liền hiện lên một loại không nói lên lời mừng như điên, khiến cho ngũ khí bình thản mọi ngày của anh, cũng nhiễm lên một tia sung sướng: “Được, tôi đi đặt vé.”

Rõ ràng đã khóc khô nước mắt, nhưng giờ lại chảy xuống, Kiều An Hảo dương khóe môi, thoải mái tự nhiên nói: “Ừ, nhưng mà tối hôm nay tôi có một buổi quay cuối cùng, cho nên anh hãy đặt vé buổi chiều.”

“Được.” Lục Cẩm Niên không có dị nghị, sau đó lại hỏi: “Còn chuyện gì khác sao?”

“Không...” Kiều An Hảo cắn cắn môi, nói một tiếng “Tạm biệt”, cúp điện thoại, cô ngẩng đầu, nhìn trời xanh và ánh mặt trời, hít sâu một hơi, đem nước mắt đang muốn chảy xuống, đè ép trở vào.

Anh là người con trai cô đã yêu mười ba năm, cô chưa bao giờ thề cả đời chỉ thương mình anh.

Khi còn tồn tại, em chỉ yêu mình anh, là câu nói đẹp nhất cô viết cho anh.

Nhưng mà cô dụng tâm đi yêu một người đàn ông như vậy, lại cho cô tổn thương sâu như vậy.

Bằng chứng cô từng bước từng bước nói tiếp nhau đánh mất đi quyền lợi chất vấn anh, cho tới tận bây giờ, cô cũng không dám tưởng tượng, bản thân hỏi Lục Cẩm Niên “Lục Cẩm Niên anh làm mất đứa nhỏ của tôi có phải hay không?”, mà nếu như anh trả lời “Ừ” trước mặt cô, thì cô sẽ chật vật đến không chịu nổi mất.

Kiều An Hảo vẫn duy trì tư thế ngẩng đầu, nhắm mắt ngây người đã lâu, mới đưa tay lấy giấy kiểm tra hôm qua với giấy sinh non từ trong túi ra, xé thành mảnh nhỏ, ném vào bên trong thùng rác ở bên cạnh.

-

Hôm nay là chủ nhật, thời gian đến thứ sáu tuần sau còn 6 ngày, Lục Cẩm Niên tắt cuộc gọi của Kiều An Hảo, liền khẩn cấp gọi cho trợ lý, sai anh ta đặt hai tám vé xem phim ViP giúp mình, sau đó truyền đạt

ý nghĩ của Kiều An Hảo tới: “Tối thứ sáu, Tôi và Kiều Kiều có buổi quay cuối cùng, cho nên phải đặt vé vào buổi chiều....Cô ấy có khả năng muốn nghỉ trưa, đặt lúc 3 giờ đi....Đúng rồi, nhớ rõ đặt vé khu không có khói thuốc, Kiều Kiều không thích khói thuốc....”

“Còn có, phải là vị trí trung gian, bên cạnh xem không thoải mái, nhớ rõ phải đặt cái thảm ở trong xe trước, xem phim hai tiếng, ngộ nhờ máy điều hòa lạnh quá, cô ấy có thể bị cảm lạnh....”

“À, đầu gối cái gối nhỏ, ngộ nhờ không thoải mái, có thể đổi đệm ở thất lưng đằng sau.”

Chỉ là xem phim thôi mà, Lục tổng cũng thật sự nghĩ nhiều! Đáy lòng trợ lý âm thầm than, trên mặt vẫn cung kính đáp ứng, sau đó hỏi thêm một câu: “Lục tổng, còn yêu cầu nào khác không?”

400. Chương 394: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(4)

Lục Cẩm Niên suy nghĩ cẩn thận, xác định không cần bổ sung thêm gì, chuẩn bị cúp điện thoại, kết quả trong tích tắc đó, lại có chút lo lắng đem chuyện vừa rồi lặp lại với trợ lý một lần, trợ lý nghe xong lên tiếng: “Lục tổng, tôi biết rõ, khu vực cấm hút thuốc,.. vì sợ hãi cô Kiều...”

Lục Cẩm Niên không đợi trợ lý nói hết, không do dự cúp điện thoại.

-

Khuynh thành thời gian đã hoàn toàn gần đến lúc kết thúc phần quay phim, các diễn viên cũng lần lượt rời đi.

Vốn dĩ khu vực quay phim rất náo nhiệt, giờ càng ngày càng vắng người, đến sau cùng, có vẻ trống không, phòng ăn trong khách sạn trước kia đều ngồi đầy chỗ, giờ chỗ trống đến hơn nửa.

Kiều An Hảo giống như không biết mình từng mất đi một đứa bé, cũng không khác gì so với trước kia, lúc quay phim, vẫn toàn tâm toàn ý diễn cùng nhân vật, thi thoảng đến nói chuyện với các diễn viên khác và nhân viên công tác một chút, thi thoảng cũng dừng tầm mắt trên người Lục Cẩm Niên, lúc chạm phải ánh mắt anh, còn có thể cong môi, cho anh một nụ cười mỉm ngọt ngào, chờ sau khi chuyển tầm mắt đi, cô sẽ rũ xuống rèm mắt, che lại đau đớn và bi thương.

Ban ngày xem ra cô rất bình thường, nhưng đến ban đêm, cô sẽ mất ngủ hay mơ rất nhiều, trong mơ sẽ thấy một đứa bé trắng trẻo mập mạp, chạy đến gọi cô là mẹ, đến lúc cô vươn tay ra muốn chạm vào nó, nó lại biến mất, sau đó tỉnh lại, cô lại sờ tay vào bụng dưới của mình, không hiểu sao lại khóc.

Ngày thứ sáu nào đó, thời tiết Bắc Kinh hiếm khi trong trẻo như vậy, bầu trời sáng sủa không có chút sương mù.

Kiều An Hảo cố ý đi ô tô, theo đoàn làm phim trở về Cẩm Tú Viên, sau khi ăn cơm trưa xong, liền tắm một cái, sau đó tìm kiếm toàn bộ quần áo của mình, lần lượt mặc thử sau cùng chọn một chiếc váy trắng có đường viền đăng – ten, mềm mại mà trẻ trung.

Kiều An Hảo có mái tóc dài, lúc tết âm lịch đã uốn lại, hiện giờ có chút dài ra, nhưng vẫn rất xinh đẹp, thế mà cô lại hô má Trần kéo thẳng ra, sau đó soi gương, thấy khuôn mặt không trang điểm của mình lộ ra.

Sau khi cô thu dọn xong mọi thứ, nhìn thoáng qua thời gian, đã là hai rưỡi chiều, liền cầm túi xách đi xuống lầu.

Lục Cẩm Niên vừa lái xe về nhà từ Hoàn Ảnh truyền thông, người đứng trong phòng khách uống nước cũng chưa xong, liền thấy cô từ trên lầu đi xuống, động tác liền dừng lại, chỉ cảm thấy thời gian như đảo ngược, giống như được thấy lại thời kỳ thiếu niên, khi đó người con gái anh thích cũng thích mặc váy trắng.

Kiều An Hảo dẫm xuống bước chân, đi tới trước mắt anh, nhợt nhạt cười: “Có thể đi được chưa?”

Lục Cẩm Niên không rời mắt khỏi nụ cười của cô, giống hệt như trong trí nhớ của anh, anh như bị điểm huyệt, muốn dừng hình ảnh này lại một lúc lâu, lông mi dài lóe lên, mới ngẩng đầu lên, uống nốt cốc nước, ngón tay thon dài đặt chiếc cốc trống không xuống, âm thanh mở miệng cũng rất dịu dàng: “Đi thôi.”

401. Chương 395: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (5)

Sắp đi tới cửa, Lục Cẩm Niên liếc mắt nhìn quần áo của Kiều An Hảo, lại nhìn quần áo giày da của mình, dừng bước lại: “Anh lên lầu đổi quần áo. ”

Kiều An Hảo gật đầu, một mình một đi tới chỗ cửa trước, đổi giày, cô vốn muốn mặc bộ quần áo trắng mới mua và sandal, nhưng chân phải vừa mang giày xong, động tác cô dừng một chút, cuối cùng lại cởi ra, mở ra tủ giày, nhìn hồi lâu bên trong, sau cùng lấy ra một đôi giày vải.

Đôi giày này, là mùa xuân năm nay, hẹn với Kiều An Hạ rồi đi mua, nhưng sau bởi vì tạm thời có biến cố, nên chưa bao giờ mang, bị cô bỏ vào hộp, cất trong tủ giày không có đụng đến.

Kiều An Hảo mang giày xong, đứng trước kính nhìn, cuối cùng cột mái tóc dài thành kiểu tóc đuôi ngựa, gọi má Trần đưa dây buộc tóc lại, mới hài lòng cầm túi lên, đi ra khỏi nhà.

Lục Cẩm Niên thay quần áo xong ra ngoài, thấy Kiều An Hảo đứng ở cửa, tóc dài đen nhánh biến thành đuôi ngựa trẻ trung, tinh thần khê dao động, mới lấy ra chìa khóa xe, ấn xuống, đi xuống bậc thang, kéo cửa xe ra.

Sau hai giờ trưa, là lúc ánh mặt trời chói mắt nhất, Lục Cẩm Niên đeo mắt kính Dior đeo, mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, tay áo tùy ý vén lên tới, cổ áo có hai nút áo cũng cởi ra, phù hợp với cái quần dài vàng nhạt, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, thoát nhìn anh tuần khiến người ta ngẩn ngơ.

Kiều An Hảo nhìn anh ước chừng năm giây, mới đi tới, đi qua Lục Cẩm Niên, khom người ngồi vào trong xe, ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhiều năm khó quên.

Lục Cẩm Niên bắt đầu khởi động máy, khí lạnh từ từ thổi, tiếng radio cũng vang lên, xe chậm rãi lái ra khỏi Cẩm Tú viên.

Hai bên đường Bắc Kinh có rất nhiều cây cổ thụ cao lớn, che lại ánh sáng rực rỡ, chỉ có những chấm tròn, xuyên qua khe hở của lá, chiếu xuống đây, xe lái qua, ánh sáng và bóng râm không ngừng giao thoa.

Bên trong xe phát một bài hát tiếng anh nhẹ nhàng, khiến lòng của người ta cũng không khỏi yên tĩnh lại.

Qua một lúc lâu, lúc đang đợi đèn đỏ, Lục Cẩm Niên nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Kiều An Hảo: “Buổi sáng đi làm tóc?”

“Không có.” Kiều An Hảo dừng lại, rồi nói: “Em nói má Trần giúp chải thẳng, rồi gội đầu, uốn lại.”

“Ừ.” Tầm mắt Lục Cẩm Niên dừng ở mái tóc cột đuôi ngựa lộ ra cái cổ trắng nõn của Kiều An Hảo, mới dời tầm mắt, thấy đèn đỏ đã đổi xanh, đạp chân ga, tiếp tục lái.

Bên trong xe im lặng tầm một phút, Kiều An Hảo quay đầu, trừng to mắt nhìn Lục Cẩm Niên, cười híp mắt hỏi: “Đẹp không?”

Lục Cẩm Niên vừa nhìn con đường phía trước, vừa quay đầu liếc mắt nhìn Kiều An Hảo, nói: “Đẹp.”

Sau một lát, bổ sung: “Giống như hồi trung học cấp hai.”

Khóe môi Kiều An Hảo cong lên, dường như sự vui sướng tản mát ra từ đáy lòng: “Cũng đã nhiều năm như vậy, anh còn nhớ rõ đáng về em lúc ấy sao? Bản thân em còn không rõ.”

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, đáy lòng lại thầm nhớ, không đơn thuần là trung học cấp hai, ngay cả đáng về non nớt lúc trung học cấp một, anh nhắm mắt lại, cũng có thể tưởng tượng rất rõ ràng.

402. Chương 396: Tạm Biệt Tuổi Xuân, Tạm Biệt Người Tôi Yêu(6)

Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên không có nói chuyện, xung không có hé răng, bên trong xe trầm mặc khoảng một phút, xe liền quẹo vào bãi đỗ xe.

Trợ lý đưa vé xem phim cho Lục Cẩm Niên trước, lúc xuống xe, anh còn nói cho trợ lý lấy cho mình thăm với gối to đã chuẩn bị sẵn.

Thời gian phim bắt đầu chiếu, còn khoảng 10 phút, lúc đứng ở cửa kiểm vé, Kiều An Hảo chạy tới quầy thu tiền, mua một hộp bỏng lớn và hai lon coca, hai người vào phòng chiếu phim, ngồi xuống, phim vừa mới bắt đầu, phòng chiếu phim vốn còn có chút ồn ào, nhảy mắt trở nên vô cùng yên tĩnh.

Kiều An Hảo đặt bỏng ngô ở giữa cô và Lục Cẩm Niên, cô vừa nhìn không rời mắt khỏi màn hình chiếu phim, vừa đưa tay sờ sờ bỏng ngô ở bên cạnh, nhét vào miệng.

Máy điều hòa ở phòng chiếu phim mở hơi lớn, phim chiếu được khoảng mười phút, Lục Cẩm Niên cảm nhận được một tia mát lạnh, anh lấy tấm thảm đã chuẩn bị trước từ trong túi nhỏ ra, đặt ở trên đùi Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo quay đầu, nhìn về phía Lục Cẩm Niên, mặt nghiêng của anh tuấn mỹ bức người, cơ hồ dán ngay chóp mũi của cô, tim cô đập mạnh không ngừng, đợi đến khi người đàn ông đắp tốt cái thảm, ngồi lại vị trí của chính mình, cô mới vội vàng cầm bỏng, nhép vào miệng, mới ý thức được Lục Cẩm Niên một bên, từ lúc ngồi xuống cho tới bây giờ, hình như chưa động vào bỏng ngô, vì thế dùng cánh tay huých vào tay của Lục Cẩm Niên, chỉ chỉ vào bỏng.

Bên cạnh bỏng, đặt một lon coca, Lục Cẩm Niên nghĩ cô muốn mình giúp cô mở nắp coca, vì thế liền cầm lên một lon, mở nắp ra, còn đập vào một ống hút, đưa cho Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo tiếp nhận coca, quay đầu, tiến lại gần tai của anh, nhỏ giọng nói: “Anh không cần ăn bỏng sao?”

Lục Cẩm Niên gật gật đầu, tỏ vẻ đã biết, hai người tiếp tục xem phim, ngẫu nhiên Kiều An Hảo có thể cảm giác được Lục Cẩm Niên nắm một ít bỏng.

Lúc bộ phim chiếu được một nửa, một đoạn toàn những hình ảnh tốt đẹp, đại đa số là những buổi hẹn hò của một đôi yêu nhau đến rạp chiếu phim xem phim, cho nên những hình ảnh đó, không thể nghĩ ngờ làm cho không khí trong phòng chiếu phim trở nên ái muội, hai người yêu nhau có vẻ nhiệt tình, đã bắt đầu ôm cùng hôn nhau, thậm trí Kiều An Hảo có thể nghe thấy ở vị trí đằng sau mình, nam nữ đang ôm nhau còn cả hôn môi phát ra tiếng vang ái muội, tiếng thở dốc hỗn tạp ở trong phòng chiếu phim, khiến cho người nghe được càng thêm đỏ mặt tim đập.

Kiều An Hảo không có trải qua việc này, lúc ở nhà xem phim, xem hình ảnh rõ ràng như vậy, cũng không có nhiều kiêng dè, nhưng lúc này Lục Cẩm Niên đang ngồi bên cạnh cô, cô đã có chút ngượng ngùng nhìn hình ảnh ***** trên màn ảnh, trông mắt liền loạn nhìn xung quanh, thường thường dừng lại ở mặt nghiêng của Lục Cẩm Niên, kết quả thấy người đàn ông tư thái nhàn nhã ngồi ở bên cạnh, mắt nhìn chằm chằm lên màn hình lớn ánh mắt không hề di chuyển, trên mặt cũng không có cảm xúc gì lớn, giống như hai cổ lỏa thể đang dây dưa trên màn hình, căn bản không tồn tại.

Lúc Kiều An Hảo vươn tay lấy bỏng, Lục Cẩm Niên cũng vươn tay cầm bỏng, hai người ăn ý chạm tay vào nhau như vậy.

Lục Cẩm Niên mắt đang nhìn màn hình lớn, nghiêng đầu nhìn về phía Kiều An Hảo, mắt của anh, phát ra ánh sáng giống như bình thường, sáng ngời hữu thần.

403. Chương 397: Tạm Biệt Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(7)

Đột nhiên, Kiều An Hảo dừng lại, chăm chú nhìn Lục Cẩm Niên, âm hưởng mờ tối – ái muội không ngừng vang vọng trong phim, ánh mắt của Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hảo trở nên nóng hơn, rõ ràng trong này rất lạnh, nhưng Kiều An Hảo lại cảm nhận được một luồng khí nóng từ dưới lòng bàn chân truyền lên.

Hình ảnh kia rõ ràng đã kết thúc trên màn hình lớn, thực ra là đang chiếu đến cảnh vừa tách rời của nhau ra, không khí ám muội từ từ tiêu tan, Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên vẫn đối diện với nhau như cũ, mãi đến khi đột nhiên có một âm thanh mãnh liệt vang lên, là tiếng trong phim vọng lại, mới khiến hai người tỉnh táo lại, Kiều An Hảo muốn rời tay khỏi bạch bồng ngô đi, nhưng Lục Cẩm Niên lại nhanh hơn một bước, cầm lấy tay cô.

Cả người cô liền cứng đờ, không hề rút tay ra khỏi tay của Lục Cẩm Niên, chỉ quay đầu, nhìn về phía màn hình lớn, Lục Cẩm Niên nhìn chăm chăm gương mặt của cô một lúc, cũng quay đầu, nhìn về phía màn hình lớn, bởi vì bỏ qua một đoạn thời gian rất dài không xem, bây giờ nhìn có chút không hiểu, nhưng hai người lại thật sự chuyên chú xem, giống như thật sự đắm mình vào bộ phim, không biết được tâm trạng mình, đang nhảy lên vô cùng nhanh.

Phim kết thúc, mọi người bắt đầu nhao nhao rời đi, Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích, hai người vẫn gắt gao nắm tay nhau, mãi đến khi cả phòng chiếu phim đều trống không, chỉ còn lại hai người, có nhân viên vệ sinh tới thu lại đồ bỏ đi, bọn họ mới lưu luyến buông lỏng tay nhau ra, ngẫm nghĩ đứng lên, thu dọn lại chỗ ngồi của mình, một trước một sau đi ra.

Xem xong phim, đã là 5 giờ, tám giờ tối hai người lại phải quay phim, thời gian vẫn không đủ để dùng cơm, cho nên liền đi vào siêu thị mua ít đồ ăn đơn giản, sau đó Lục Cẩm Niên chở Kiều An Hảo về đoàn làm phim.

Dọc đường đi, hai người không hề nói gì với nhau, xem ra ánh mắt vẫn bình tĩnh như bình thường, nhưng đáy lòng vẫn đang nghĩ đến lúc ở rạp chiếu phim, đến 40 phút nắm tay nhau.

Trở lại đoàn làm phim, đã là 7 giờ, Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo đến phòng trang điểm, những diễn viên khác đều đã hoàn tất, đang ở studio tìm cảm giác diễn, Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên đưa lưng về nhau ngồi ở bàn trang điểm, lúc thợ trang điểm bảo bọn họ ngẩng đầu soi gương, sẽ ngẫu nhiên nhìn thấy nhau, sau đó lại nghĩ về thời gian nắm tay nhau kia, trong lòng lại nóng lên.

Tại nơi quay Khuynh Thành thời gian, lúc này Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên đang sắm vai vợ chồng, đã ra ở riêng được rất lâu, bởi vì gia đình có vấn đề, định ngày hôm nay sẽ đi lĩnh giấy chứng nhận ly hôn, mà vai diễn của Lục Cẩm Niên đã ý thức được anh ta không hề cam lòng chấp nhận người phụ nữ kia, mà người anh chân chính thích, là Kiều An Hảo – người đã từng bức ép anh và người phụ nữ kia kết hôn, nhưng là vì anh đã làm nhiều

chuyện quá đáng với cô, nên anh không có mặt mũi nào cầu xin cô tha thứ, mà Kiều An Hảo ra ở riêng, lại có một người đàn ông khác đang từng bước chinh phục cô.

Nội dung mà đêm nay bọn họ quay phim, là sinh nhật của Kiều An Hảo, người đàn ông kia cầu hôn cô, Lục Cẩm Niên nản lòng thoái chí nhìn Kiều An Hảo gật đầu, đeo nhẫn vào tay, Lục Cẩm Niên bị thương rời đi, lúc Kiều An Hảo một mình đi vào toilet, không có cách nào kiềm chế cảm xúc của mình, liền giữ chặt lấy Kiều An Hảo, rốt cuộc cũng mở miệng

hỏi cô.

404. Chương 398: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (8)

Lục Cẩm Niên hóa trang nhanh hơn Kiều An Hảo, anh đã hóa trang xong, Kiều An Hảo mới vừa trang điểm một nửa, anh đứng lên, lúc thợ trang điểm quan sát, điện thoại của Kiều An Hảo lại vang lên.

Điện thoại của Kiều An Hảo để lại ở trên mặt bàn, Lục Cẩm Niên nghe được tiếng chuông, theo bản năng nghiêng đầu, thấy trên màn hình hiện lên ba chữ “Bác gái Hứa”.

Kiều An Hảo áy náy nhìn phía thợ trang điểm, sau đó cầm điện thoại di động trên bàn, nhấn nút trả lời: “Bác gái?”

Trong phòng hóa trang không còn bao nhiêu người, rất yên tĩnh, Lục Cẩm Niên đứng sau lưng Kiều An Hảo, có thể nghe rõ ràng tiếng Hàn Như Sơ truyền ra rõ ràng: “Kiều Kiều, tối nay là lần cuối cùng con đóng kịch, đúng không? Ngày mai sẽ không sao chứ?”

Kiều An Hảo nhẹ nhàng “Vâng” một tiếng, giọng Hàn Như Sơ lần nữa truyền đến: “Kiều Kiều, ngày mai là ngày Gia Mộc xuất viện, con nhớ đến đón nó xuất viện. ”

Tay Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng nắm lại, thành quyền, cánh môi ra sức mím lại, sắc mặt lạnh nhạt đứng tại chỗ, cho đến khi thợ trang điểm nói “Được rồi”, sau đó xoay người, đi tới cửa phòng, khi anh đẩy cửa trong nháy mắt đó, anh nghe sau lưng truyền đến tiếng Kiều An Hảo nhẹ nhàng như cũ: “Con đã biết, bác gái, ngày mai con sẽ đến, con còn phải quay phim, không thể nói lâu, dạ, tạm biệt.”

Lục Cẩm Niên cất bước đi xuống bậc thang, cũng không biết chuyện gì xảy ra, lại hồng chân, cũng may trợ lý theo phía sau phản ứng kịp thời, kéo anh lại, thấp giọng hỏi một câu: “Lục tổng, anh có sao không?”

Lục Cẩm Niên không nói gì, chẳng qua là bình tĩnh, cất bước, sai bước đi về phía phim trường.

Ngày mai sẽ là ngày Hứa Gia Mộc xuất viện... Không phải nói ít thì một tháng, lâu thì hai tháng sao? Lúc này mới nửa tháng, Hứa Gia Mộc đã xuất viện? Hứa Gia Mộc cũng xuất viện, vậy người thế thân là anh, có phải cũng hoàn thành nhiệm vụ? Hoàn thành nhiệm vụ... Có phải đại biểu, anh và cô không bao giờ ...có thể tiếp tục diễn vợ chồng nữa?

Tối nay, anh và cô còn đi xem phim, không khí rõ ràng rất tốt, thế nào trong lúc bất chợt, lại thay đổi, anh và cô sắp phải chia lìa chứ?

Kiều An Hảo hóa trang xong, đi tới phim trường, Lục Cẩm Niên cũng không có ở đây, lúc đạo diễn nhìn cô nói phải chú ý những điều gì khi

diễn, cô mới nhìn thấy Lục Cẩm Niên một thân một mình từ một rừng cây, dọc theo cầu gỗ đi tới.

Đạo diễn thấy Lục Cẩm Niên tới đây, lập tức bảo tất cả nhân viên làm việc đều có vị trí và cương vị riêng, điều chỉnh đèn và máy quay, chính thức quay phim.

Lúc ban đầu quay phim, là một nhóm người ngồi ở trong phòng, hình ảnh uống rượu ca hát, Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên thủy chung không nói gì, thậm chí hai tầm mắt của hai người nhìn nhau một lần cũng không có, đợi đến lúc máy quay lấy cảnh, Kiều An Hảo và một nam diễn viên tuấn tú bắt đầu hợp ca một ca khúc, trong quá trình ca hát, Lục Cẩm Niên liên tục uống nước thay rượu, anh vẫn luôn cúi đầu, không có ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn đôi Kim Đồng Ngọc Nữ đang đứng song ca với nhau.

Tiếng hát qua không lâu thì dừng lại, mọi người vỗ tay cổ vũ, đang lúc mọi người nghĩ hai người đi xuống, thì người hát cùng Kiều An Hảo, bất chợt quỳ xuống trước mặt của mọi người, thâm tình chân thành cầu hôn: “Gả cho anh đi.”

405. Chương 399: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Tôi Yêu(9)

Lục Cẩm Niên vốn chỉ cúi thấp đầu uống rượu, lúc nghe thấy bốn chữ này, mạnh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng tắp về phía Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo bởi vì một màn xảy ra đột ngột kia dọa, sợ tới mức có hút kinh ngạc, đứng tại chỗ, không có phản ứng gì.

Người đàn ông kia, thông báo lời kịch bên trong kịch bản, nói ra từng chữ từng chữ bên trong.

Theo tiếng ngâm nga của anh ta, vẻ mặt Kiều An Hảo, xuất hiện một tia vỡ tan, trong phòng những người tham gia sinh nhật của cô, ồn ào theo, la hét Kiều An Hảo đồng ý!

Tay Lục Cẩm Niên cầm chén rượu, bắt đầu đầu dùng sức, lúc Kiều An Hảo nói một câu đồng ý, anh cung quỳ nhện không được đứng dậy, yên lặng rời đi.

Anh không có liếc mắt nhìn Kiều An Hảo một cái, tầm mắt nhìn về phía bóng lưng của anh, giống như do dự cái gì đó, cuối cùng tiếp nhận chiếc nhẫn từ người đàn ông đang quỳ gối dưới sàn.

Không khí trong phòng, vui sướng, Lục Cẩm Niên ở bên ngoài phòng, cô đơn đau thương.

Theo chỉ thị của đạo diễn, Kiều An Hảo ở trong phòng tìm một cái cốc, đi ra khỏi phòng, đứng ở cửa đối mặt với Lục Cẩm Niên, hai người không nói lời nào, ánh mắt không một tiếng động trao đổi, sau đó Kiều An Hảo giẫm giày cao gót, đi về phía toilet.

Lúc Kiều An Hảo từ bên trong toilet đi ra, Lục Cẩm Niên vốn đứng ở cửa phòng, bây giờ lại đứng trước cửa phòng rửa tay, giống như vừa rồi, hai người liếc nhìn nhau một cái, lúc này Kiều An Hảo mới mở miệng nói lời kịch: “Tôi đi vào trước.”

Sau đó cô cười yếu ớt với Lục Cẩm Niên, bước chân, đi qua người của Lục Cẩm Niên, lúc Kiều An Hảo đi qua ngang người, hai tay Lục Cẩm Niên nắm chặt lại, bởi vì dùng sức, khớp xương trở nên trắng bệch, sau đó giơ tay lên, bắt chính xác lấy cánh tay của Kiều An Hảo, sau đó đưa cả người cô dựa vào vách tường, cúi đầu, hôn lên cô.

Kiều An Hảo càng lúc càng mạnh, cuối cùng không biết lấy khí lực ở đâu, đẩy mạnh Lục Cẩm Niên ra, sau đó làm như kịch bản viết, giơ tay lên, cho Lục Cẩm Niên một cái tát.

Đương nhiên bởi vì quay phim, một cái tát kia, nhìn thực tàn nhẫn, nhưng thật ra rất nhẹ nhàng giống như lau qua, sau đó thân thể Kiều An Hảo run run, nói lời kịch: “Anh đến tột cùng muốn như thế nào?”

Lục Cẩm Niên bị đánh một cái tát, ánh mắt thẳng tắp nhìn Kiều An Hảo, cánh môi giật giật: “Tôi chỉ hỏi em một vấn đề....” Lục nói xong những lời này, trầm mặc rất lâu, mới lại mở miệng nói: “Nếu tôi nói tôi thích em, em lại còn có thể thích tôi không?”

“Sẽ không!” Kiều An Hảo không hề do dự nói ra những lời này, vẻ mặt trên mặt của Lục Cẩm Niên, bắt đầu tuyệt vọng, hai tay nắm trên vai của cô, dần dần buông lỏng, ngay khi anh sắp buông xuôi, cô mở miệng lần nữa, nói lời kịch: “Bởi vì, tôi chưa bao giờ ngừng thích anh.”

Lục Cẩm Niên sững sốt, đột nhiên hôn lên môi Kiều An Hảo.

Hôn môi lúc này đây, cần hai người phải diễn thực nhập tâm, sau đó ở lúc hai người đang hôn môi, phần diễn của hai người hoàn toàn chấm dứt.

406. Chương 400: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(10)

Thế nhưng trong tích tắc kề môi bên nhau của hai người đó, bọn họ cũng không phải chỉ là đóng phim, mà còn cả hiện thực.

Tuy nhiên anh có sấm vai vợ chồng với cô hôn tám tháng, nhưng từ khi chân chính là ở bên nhau, cũng là lúc tiến vào đoàn làm phim của Khuynh Thành thời gian.

Bộ phim này quay trọn vẹn hết hơn ba tháng, trong ba tháng này, thời gian anh tiếp xúc với cô, còn nhiều hơn 13 năm qua, hơn ba tháng này, từng có nước mắt, từng có cười vui, từng có ầm áp, từng có cảm động,.. Bây giờ đây, những hồi ức đóng phim này lập tức khiến họ thấy đau xót, mà trong hiện thực, cuộc sống giả làm vợ chồng của anh và cô, cũng đến lúc phải kết thúc rồi.

Hai người hôn nhau đến kịch liệt và tuyệt vọng, như là không có cách nào khác để trút hết ra tình yêu của mình, chỉ có thể dốc hết toàn lực đem nó ra ngoài qua nụ hôn này.

Đạo diễn ở trước máy quay, nhìn cảnh hôn môi như vậy, hết sức hài lòng, lúc cảm thấy không sai biệt lắm, liền cầm lấy loa, vừa định hô “Cắt” một tiếng, lại đột nhiên nhìn thấy có giọt nước mắt của Kiều An Hảo, theo nụ hôn của hai người, từ trên khóe mắt chảy xuống.

Rất nhiều khi, diễn viên khi diễn quá nhập tâm, cũng sẽ có lúc xúc động, cho nên đạo diễn cho rằng đây là Kiều An Hảo đang triệt để phát huy, liền để xuống loa phóng thanh, ý bảo nhân viên công tác tiếp tục làm việc, còn mình thì nhìn chăm chăm máy giám sát hình ảnh.

Nước mắt của Kiều An Hảo, theo hai gò má chảy đến bên miệng, sau đó biến mất vào trong nụ hôn của hai người.

Rõ ràng Lục Cẩm Niên cảm giác được chút mặn mà, anh sững sốt, tiếp tục hôn sâu sắc hơn.

Hôn rất lâu, hai người mới thở hổn hển tách nhau ra.

Kiều An Hảo mở to mắt, nước mắt liền tuôn ra, mà đáy mắt của Lục Cẩm Niên cũng phiếm hồng, hai người cực kỳ thông thả ngẩng đầu, đối diện, như là được tập luyện trước cực kỳ tốt, cùng lúc mở miệng nói: “Anh/Em yêu em/anh.”

Thực ra trong kịch bản không có câu này, đạo diễn thấy một màn như vậy, về mặt lại kích động mà phần chân, lúc hai người nhìn nhau tầm hai phút, liền kích động giờ loa phóng thanh lên, kêu: “Cắt!”

Lần quay này, kết thúc rất hoàn mỹ, nhân viên công tác lập tức tiến lên thu thập đồ đạc, đạo diễn lại một đường chạy đến trước mắt anh và cô, mở miệng nói: “Lục Ảnh đế, tiểu Kiều, hai người diễn rất tài tình, vậy mà có thể diễn đẹp như vậy! Hiệu quả vừa rồi rất tuyệt vời! Tuyệt đối rất cảm động!”

Ngữ khí của đạo diễn thở gấp một phen nói ra một tràng khen ngợi rất dài, để Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên kéo lại thần trí, hai người chăm chú nhìn nhau, sau đó tách ra.

Lục Cẩm Niên nhanh chóng che dấu tất cả cảm xúc của mình, về mặt nhàn nhạt và bình thường, không có khác gì.

Mà Kiều An Hảo vẫn treo một giọt lệ bên khóe mắt cười cười nhìn đạo diễn, thoải mái nói một tiếng: “Cảm ơn”, sau đó nhận lấy khăn tay từ Triệu Manh, lau khô nước mắt mình, nói “hẹn gặp lại” với đạo diễn và Lục Cẩm Niên, rồi đi tháo trang sức ra.

Lục Cẩm Niên, anh biết không? Từ nay về sau, khi em hồi tưởng lại chuyện của anh và em, bộ phim lúc chiều này, nó sẽ trở thành cuộc hẹn hò của chúng ta, thông báo của đêm nay, em có thể biến nó thành thông báo yêu nhau của chúng ta.

Lục Cẩm Niên, anh biết không? Em sẽ biến câu chuyện của chúng ta thành hồi ức, em đã khóc vì anh.

407. Chương 401: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(11)

Sáng sớm hôm sau rời giường, Kiều An Hảo đã thấy thời tiết bên ngoài vô cùng u ám, sương khói dày đặc mờ ảo, cả thành phố như được bao phủ trong một tầng lụa mỏng, Triệu Manh đã thu dọn các thứ linh tinh xong hết, nhân viên công tác của đoàn làm phim đang hỗ trợ mọi người mang hành lý lên xe, trước khi rời đi, Kiều An Hảo cố ý đến studio, cùng đạo diễn còn đang làm việc ở đó, Trình Dạng, Tống Tương Tư, cáo biệt từng người.

Mặc kệ lúc đầu bọn họ dùng cách nào để tiến vào đoàn làm phi, cũng không quản mọi người đã từng mâu thuẫn với ai, lúc này là lúc chia tay, những thâm thù hận oán có to lớn thế nào, bây giờ lại trở nên nhỏ bé không đáng nhắc tới, mọi người sau ba tháng cả ngày cả đêm ở cùng nhau, bây giờ lại ôm nhau tạm biệt.

Kiều An Hảo cảm thấy chính mình cũng không phải khác biệt, thế nhưng lúc từng người một rời đi, hốc mắt vẫn phiem hồng.

Kiều An Hảo không quay về Cẩm Tú Viên mà trực tiếp để Triệu Manh chở đến trước cửa bệnh viện, để cho Triệu Manh mang hành lý về nhà trước, nói là sau một thời gian sẽ qua lấy.

Đội xe của Triệu Manh rời đi, Kiều An Hảo đi vào bệnh viện, Hứa Vạn Lý không tới, Hàn Như Sơ và quản gia đang thu dọn đồ đạc, còn Hứa Gia Mộc đang được kiểm tra lại.

Kiều An Hảo đi lên phía trước, giúp Hàn Như Sơ chỉnh lại quần áo của Hứa Gia Mộc cho gọn gàng, nhín thoáng qua trong phòng bệnh cũng không còn thứ gì, liền để cho quản gia mang đồ đạc lên xe, đợi khoảng 10 phút, bác sĩ đi ra, dặn dò Hứa Gia Mộc chú ý giữ gìn thân thể và nhất định phải đến kiểm tra đều đặn, sau đó nhận quà của Hàn Như Sơ, mọi người lên xe.

Xe chạy một đường đến Hứa gia, lúc này Hứa Gia Mộc tuy có thể tự đi, nhưng vì hôn mê đã lâu, cả người bị mất sức, cho nên vừa về đến nhà, Hàn Như Sơ liền kêu người giúp việc đỡ anh lên phòng ngủ, nằm nghỉ ngơi trên giường.

Hàn Như Sơ trước khi đi đón Hứa Gia Mộc, đã dặn dò đầu bếp nấu cháo nghiền kỹ một chút, đợi anh ổn định, quản gia liền bảo người giúp việc đưa cháo lên, sau đó cao hứng mà nịnh nọt nói: “Cậu chủ, sáng sớm cậu đã phải vội vàng xuất viện, mãi đến bây giờ cũng chưa ăn cái gì, sáng nay phu nhân đã dặn đầu bếp nấu cháo cho cậu, uống một chút đi.”

Hàn Như Sơ ngồi bên giường của Hứa Gia Mộc, dịu dàng yêu thương nhìn anh nói: “Con trai, mẹ dứt cho con nhé.”

Nói xong, Hàn Như Sơ liền đưa tay về phía quản gia, quản gia liền đưa bát cháo qua, nhưng Hàn Như Sơ còn chưa kịp nhận lấy, Kiều An Hảo lại nhanh tay hơn một chút, mở miệng nói: “Vẫn nên để cháu dứt cho anh Gia Mộc.”

Hàn Như Sơ dừng lại, cũng không tranh cãi với cô, nhàn nhã ung dung đứng lên, để chỗ ngồi lại cho Kiều An Hảo, nói với quản gia: “Để Kiều Kiều dứt đi.”

Qua gia lập tức cung kính đưa bát sứ đến trước mặt Kiều An Hảo, Kiều An Hảo một tay nhận lấy bát, ngồi bên cạnh Hứa Gia Mộc, cầm thìa múc một muỗng cháo, thổi cho bớt nóng, rồi đưa tới bên miệng Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc vừa mở miệng nuốt cháo, nhìn thấy trước giường mình một vòng người vây quanh, liền cau mày lại, phát phát tay: “Mẹ, mọi người đi ra ngoài hết đi, một loạt người vây quanh như vậy, con không thở được.”

Kiều An Hảo lại múc một miếng cháo, thổi thổi, cười nói: “Bác Hứa, mọi người đi đi, cháu chăm sóc anh Gia Mộc là được rồi.”

408. Chương 402: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (12)

Hàn Như Sơ nghĩ hai người bọn họ xa cách lâu ngày gặp lại có chuyện muốn nói, lập tức nở một nụ cười, quản gia hiểu rõ mang theo người giúp việc cùng đi ra.

Trước khi Hàn Như Sơ ra ngoài, lúc đóng cửa, bà nhìn Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc, suy nghĩ, lấy điện thoại di động ra, len lén chụp mấy tấm hình, sau đó ra ngoài.

Lục Cẩm Niên đã sớm tới Hoàn Ảnh truyền thông, buổi sáng đi họp, sự chú ý của anh tương đối không tập trung, thỉnh thoảng lại thất thần, cuối cùng lúc diễn ra hội nghị, cũng có người phát hiện anh không ổn.

Thật vất vả đến lúc hội nghị kết thúc, trở lại phòng làm việc, đối mặt một xấp văn kiện dày, ngồi trước bàn làm việc, lại không đọc được chữ nào, trong đầu toàn bộ đều là chuyện hôm nay Kiều An Hảo đi đón Hứa Gia Mộc xuất viện.

Mười một giờ trưa, trợ lý vào phòng làm việc, cầm một văn kiện khẩn cấp cần anh ký tên, Lục Cẩm Niên không ổn định lật xem, điện thoại di động đặt ở trên mặt bàn lại vang lên, Lục Cẩm Niên không để ý đến, tiếp tục xem văn kiện, kết quả điện thoại di động lại liên tục vang lên mấy

tiếng, Lục Cẩm Niên không nhìn được nghiêng đầu, liếc mắt nhìn màn hình, sau đó một con số xa lạ gửi mấy tấm hình.

Anh nhìn chằm chằm màn hình một hồi, rồi dời tầm mắt, trên mặt bình tĩnh không có bất kỳ biểu cảm gì, cầm bút, ký lên văn kiện.

Lúc Lục Cẩm Niên đang chuẩn bị đưa văn kiện cho trợ lý, điện thoại di động lại vang lên, là số điện thoại xa lạ vừa gửi tin nhắn gọi tới, đáy lòng của anh mơ hồ đã đoán được là ai, chần chờ một phút, đặt văn kiện lại trên bàn, cầm điện thoại di động, nhận nghe.

Quả nhiên giống như anh suy đoán, bên trong truyền tới tiếng Hàn lạnh nhạt khinh thường trước sau như một: “Vừa rồi tôi gửi cho cậu mấy tấm hình, cậu đã thấy được chưa, bây giờ Gia Mộc xuất viện, cậu và Kiều Kiều cũng nên kết thúc.”

Lục Cẩm Niên cầm điện thoại di động lên, cố gắng ra sức chậm rãi, cánh môi giật giật, không lên tiếng.

Bên đầu dây kia Hàn Như Sơ, bị sự im lặng của anh khiến không rõ tình huống, lần nữa khí thế lạnh nhạt mở miệng: “Thế nào? Không bỏ được? Nhưng cậu không được quên, trong ba người, cậu là người dư thừa, nếu như không phải là Gia Mộc gặp tai nạn ngoài ý muốn, làm gì cậu có tư cách đến gần Kiều Kiều? Cuộc giao dịch này, cậu cũng có không ít lợi, bây giờ cũng nên từ bỏ đi!”

Bất chợt vẻ mặt Lục Cẩm Niên trở nên có chút u ám, trong miệng, mang theo một tia tàn độc: “Bà nói tôi thế nào cũng được, nhưng tôi cảnh cáo bà, không nên làm nhục Kiều Kiều, cho tới bây giờ cô ấy không phải là món hàng giao dịch!”

“Không phải là món hàng giao dịch, ban đầu lúc cậu nghe diễn vợ chồng với cô ta, liền vô điều kiện chấp nhận đóng giả Gia Mộc?” Hàn Như Sơ cười khê một tiếng: “Cậu chẳng qua chỉ là một nghiệt chủng, còn muốn tranh giành phụ nữ với con gái tôi? Tôi cho cậu biết, dù cậu có muốn Kiều An Hảo, cũng phải chờ con trai tôi không cần nó nữa, cậu chỉ xứng đáng nhặt đồ vứt bỏ của con tôi!”

“Tôi lặp lại lần cuối, bà có thể sỉ nhục tôi, không được sỉ nhục cô ấy!” Cả người Lục Cẩm Niên đứng lên: “Bà không cần cho rằng tôi giành Kiều Kiều với Hứa Gia Mộc, là bởi vì tôi không xứng, đó là bởi vì tôi tôn trọng bọn họ, không muốn gây phiền toái cho bọn họ.”

Lục Cẩm Niên nói xong, dứt khoát cúp điện thoại, hung hăng quăng điện thoại đi.

409. Chương 403: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Anh Yêu(13)

“Ba” một tiếng vang từ phía đạo diễn phát ra, trong gian phòng một trận vô cùng yên tĩnh, trợ lý đứng ở một bên, một tiếng cũng không dám nói.

Ngực Lục Cẩm Niên phập phồng lợi hại, anh vòng hai bước qua bàn làm việc, kéo ra ngăn kéo, lấy ra một hộp thuốc lá, vừa rút ra một điều chuẩn bị hút, thì đột nhiên dừng lại ném hộp thuốc lá vào thùng rác, đi đến bên cạnh cửa sổ, đưa lưng về phía trợ lý, nhìn ra ngoài cửa sổ không hề nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, lệ khí trên người của Lục Cẩm Niên bớt đi rất nhiều, anh mới quay đầu lại, mở miệng nói với trợ lý: “Thời gian ngắn trước tôi có cho anh điều tra về cổ đông ở hữu cổ phần công ty Hứa thị, hiện tại tra đến đâu rồi?”

Trợ lý trả lời: “Điều tra đã rõ ràng không sai biệt lắm.”

Lục Cẩm Niên gật đầu một cái, không nói gì.

Trợ lý hỏi lại: “Lục tổng, ngài thật sự suy nghĩ kỹ, quyết định làm như thế thật sao?”

Lục Cẩm Niên không nói gì như cũ, nhìn về phía bên ngoài cửa sổ.

Thật lâu sau, Lục Cẩm Niên mới mở miệng “Uh” một tiếng, âm thanh rất nhẹ, không có.....trộn lẫn một chút cảm xúc nào: “Cứ làm theo như ban đầu tôi đã nói với anh.”

Trợ lý không có ý tứ có tiếp tục khuyên ngăn Lục Cẩm Niên: “Vâng, tôi sẽ chuẩn bị tốt hết toàn bộ.”

Lục Cẩm Niên không có nói gì, trợ lý cảm văn kiện ở trên bàn, yên lặng không một tiếng động đi ra ngoài, nhưng là đi được hai bước, lại ngừng lại, đáy lòng có điểm không yên hỏi: “Lục tổng, anh thật sự sẽ cùng Kiều tiểu thư tách ra sao?”

Lục Cẩm Niên bảo trì trầm mặc, lệ khí rơi rụng ở sau lưng nổi lên một tầng đau thương.

Trợ lý gơ tay lên, cọ cọ cái mũi của mình: “Tôi cảm thấy gần đây Kiều tiểu thư và Lục tổng rất tốt, cho dù trước đây Kiều tiểu thư từng thích Hứa tiên sinh, nhưng hiện tại nói không chừng người cô ấy thích là ngài, bình thường ta thấy, Kiều tiểu thư rất quan tâm đến anh Lục tổng. Cho nên tôi cảm thấy, thật Lục tổng, anh có thể thử hỏi xem Kiều tiểu thư nghĩ như thế nào, bây giờ cô ấy có muốn ở cùng một chỗ với Hứa tiên sinh hay không? Đến lúc đó anh mới cùng Kiều tiểu thư tách ra, giờ mà tách ra chẳng phải không công bỏ qua sao?”

Trợ lý nói nhiều như vậy, nhìn Lục Cẩm Niên thủy chung không có nửa điểm phản ứng, anh đưa tay lên nhu cái mũi: “Việc kia, Lục tổng quên đi, ngài coi như tôi chưa nói gì, nếu không còn việc gì trong lời nói, tôi đi ra ngoài trước.”

Lục Cẩm Niên không hề động đậy, anh nghe thấy tiếng bước chân rời đi của trợ lý truyền đến, cùng âm thanh đóng cửa văn phòng, anh nhìn chân trời màu xanh bên ngoài cửa sổ, một mảnh bình thản, nhưng trong đầu, lại mang những lời trợ lý vừa nói, ngấm lại một lần.

-

Kiều An Hảo đặt cái bát ở một bên trên bàn, cầm lấy khăn ướt, giúp Hứa Gia Mộc lau khóe môi, sau đó, nâng lên mí mắt, nhìn Hứa Gia Mộc, hỏi: “Rốt cuộc vì sao anh xảy ra tai nạn xe cộ, lúc đó cũng không có uống rượu, vì sao đụng nghiêm trọng như vậy?”

Đáy mắt Hứa Gia Mộc xẹt qua một tia tức giận, sau đó cười nhẹ một chút, nói qua loa: “Lúc ấy không phản ứng kịp, xảy ra ngoài ý muốn, nhưng mà bây giờ không phải không có chuyện gì sao?”

“May mà không có việc gì.” Kiều An Hảo nhỏ giọng oán thăm một câu, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, cô trầm mặc một hồi, rồi mới mở miệng: “Anh Gia Mộc, anh có phải đã sớm biết em và anh có hôn ước?”

Hứa Gia Mộc ừ một tiếng, không có nói chuyện.

Trong phòng ngủ im lặng một hồi lâu, Kiều An Hảo nói: “Thực xin lỗi, anh Gia Mộc, em không thể giả cho anh.”

410. Chương 404: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(14)

Hứa Gia Mộc biết là Kiều An Hảo còn chưa nói hết, cả người lười biếng dựa về phía sau, tìm cho bản thân một tư thế thoải mái, không hề có tức giận hay kinh ngạc, chỉ nhìn cô, bình tĩnh chờ đợi lời nói kế tiếp của cô.

Kiều An Hảo giật giật môi: “Sau khi anh xảy ra tai nạn, em mới biết được có hôn ước giữa Kiều gia và Hứa gia, bởi vì tai nạn của anh đột ngột quá, tất cả mọi người đều nói Hứa gia không có người nối nghiệp, hội

đồng quản trị của Hứa thị có biến cố lớn, sau cùng không còn cách nào, đành để cho Lục Cẩm Niên đóng giả anh, làm đám cưới với Kiều gia, đợi đến khi Hứa gia ổn định lại.”

“Người của Kiều gia, trừ em ra, thì cũng không ai biết anh đang hôn mê bất tỉnh, bác Hứa đến tìm em...”

Ngay lúc đó, cô vì nghe được tên của Lục Cẩm Niên trong miệng Hàn Như Sơ, mới đồng ý đề nghị kia, cô thích Lục Cẩm Niên, đó là một bí mật của riêng cô, ngay cả lúc trước khi cô đọc thư tình cho Hứa Gia Mộc nghe, cũng không nói cho anh ấy biết người mình thích là ai.

Kiều An Hảo tạm dừng một lúc, tiếp tục nói: “Em và anh là bạn bè nhiều năm như vậy, không thể thấy chết mà không cứu, cho nên em liền đồng ý, hiện giờ...”

“Hiện giờ, anh đã tỉnh lại, chuyện em đáp ứng cũng đã hoàn thành, cho nên em muốn hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta, đúng không?” Hứa Gia Mộc giúp Kiều An Hảo nói câu kế tiếp.

Kiều An Hảo rũ rèm mắt xuống, chần chờ một lát, vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

“Được, việc này anh biết rõ, một mình anh xử lý là được.” Hứa Gia Mộc sáng khoái trả lời, không hề có do dự hay chần chờ gì, cũng khiến Kiều An Hảo ngạc nhiên ngẩng đầu: “Anh Gia Mộc, một mình anh xử lý thế nào?”

“Việc này, em không cần biết, nói chung không thể để em ra mặt nói ly hôn được, Kiều Kiều, em đừng quên, ba mẹ em mất sớm, mấy năm nay đều là Kiều gia nuôi dưỡng em, em có hôn ước với anh, cũng đại diện cho Kiều gia, bây giờ em đột nhiên náo loạn đòi ly hôn, về sau làm sao đối mặt với hai bác được?” Hứa Gia Mộc tường tận phân tích lại tình hình cho Kiều An Hảo

nghe, sau đó liền mở miệng cam đoan với cô: “Kiều Kiều, hiện giờ cái gì em cũng đừng nghĩ đến, anh nói được thì làm được, em chỉ cần kiên nhẫn là thấy kết quả rồi.”

Thẳng thắn mà nói, lúc Kiều An Hảo mở miệng chủ động đề xuất hủy bỏ hôn ước với Hứa Gia Mộc, thật sự không nghĩ đến Kiều gia, Gia Mộc nói như vậy, cô mới đột nhiên nhớ ra nếu mình làm thế thì sẽ ảnh hưởng rất nhiều đến hai bác, trong lòng cô dâng lên một tia cảm động, từ nhỏ đến lớn, đã nhiều năm như vậy, Hứa Gia Mộc vẫn luôn đối tốt với cô, cô gật đầu, nhẹ nhàng mở miệng: “Anh Gia Mộc, cảm ơn anh.”

“Kiều Kiều, em học người ta khách khí cái gì.” Hứa Gia Mộc cười cười, vươn tay ra dịu dàng vuốt tóc Kiều An Hảo, sau đó còn nói: “Thế nhưng Kiều Kiều, có lẽ phải đợi một thời gian nữa anh mới có thể giải quyết chuyện này, hiện giờ, em nhìn anh xem, cửa Hứa gia còn không đi qua nổi.”

-

Kiều An Hảo trở lại Cẩm Tú Viên, đã là chín giờ tối, cô ăn cơm chiều ở Hứa gia, cho nên chào má Trần một tiếng xong liền lên lầu.

Lục Cẩm Niên vẫn chưa quay lại, một ngày này cô cũng không làm gì, nhưng lại cảm thấy có chút mệt mỏi, tắm rửa một cái, liền ngã luôn xuống giường, cũng không ngủ, chỉ nằm im, sắp đến 12 giờ khuya, cô nghe thấy dưới lầu truyền đến tiếng xe của anh.

411. Chương 405: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (15)

Editor : Meitu

Trong biệt thự rất yên tĩnh, mặc dù hiệu quả cách âm đặc biệt tốt, cô vẫn mơ hồ nghe cuộc nói chuyện của Lục Cẩm Niên và má Trần, cả tiếng bước chân của Lục Cẩm Niên, cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Kiều An Hảo như cũ duy trì nhắm mắt ngủ say, tiếng bước chân Lục Cẩm Niên rất nhẹ,

dường như đứng ở mép giường nhìn cô rất lâu, mới rời đi, ngay sau đó trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

Khoảng tầm nửa tiếng, Lục Cẩm Niên từ trong phòng tắm ra ngoài, rón rén leo lên giường, nằm ở bên cạnh cô, mùi hương xà phòng xen lẫn mùi quen thuộc trên người anh, chui vào trong mũi cô, khiến mũi bỗngưng đau nhói, có chất lỏng ấm áp xông lên đáy mắt, hốc mắt có chút ê ẩm, một lát sau, có giọt lệ trong suốt nơi khóe mi, sau đó chậm rãi rơi xuống gối.

Lục Cẩm Niên thấy Kiều An Hảo ngủ, cũng không quấy rầy cô, hai người yên tĩnh nằm như vậy, Kiều An Hảo bất chợt xoay người, đánh thức Lục Cẩm Niên muốn ngủ, anh mở mắt, nhìn Kiều An Hảo, ý thức không rõ gọi một tiếng “Kiều Kiều” .

Kiều An Hảo không nói gì, mở to hai mắt, trong phòng ngủ lờ mờ, bình tĩnh nhìn anh.

Lục Cẩm Niên dần dần trở nên có chút tỉnh táo, chống tay lên: “Sao vậy?”

Lời của Lục Cẩm Niên còn chưa nói xong, lại giống như điểm huyết Kiều An Hảo, bất chợt liền nhào tới trên người của anh, đè lên người anh, cứng rắn áp xuống giường, Lục Cẩm Niên bị hành động khó hiểu của Kiều An Hảo như vậy không giải thích, yêu, quan tâm, để ý, nhăn trán, nhưng cũng không nói ra lời nào, môi của anh, liền bị cô hung hăng chặn lại.

Cô hôn rất vụng về, giống như đêm đầu tiên của cô và anh, bọn họ cũng uống rượu say, cô mượn rượu, giống như bây giờ, đè anh ở phía dưới, lung tung gặm cắn môi của anh, tay cởi quần áo của anh, bởi vì sức lực yếu ớt, thế nào cũng không cởi được áo ngủ của anh, chẳng qua chỉ cởi được hai nút áo, sau đó tay nhỏ bé từ trước ngực luồn vào, sờ soạng bên trong.

Lục Cẩm Niên còn đang không hiểu, trong nháy mắt đã bị hành động Kiều An Hảo làm xáo trộn, anh bị cấm dục hơn một tháng, đối mặt với sự chủ động của cô, không thể chịu được, cả người anh lúng túng chừng 5 phút, sau đó liền ôm hông của cô, lật người, đè cô ở phía dưới, hung hăng ngăn chặn môi của cô, trên tay không ngừng cởi đi quần áo của hai người.

Cả đời này anh chỉ chạm qua mình cô, số lần cũng không nhiều, ở phương diện này cũng không có kinh nghiệm gì, thuần túy theo bản năng của mình mà làm.

Cả đời cô cũng chỉ có mình anh, kinh nghiệm tuyệt không phong phú, thậm chí còn mang theo vài phần căng thẳng và bảo thủ, mỗi một lần đều giống như đầu gỗ, không có nửa điểm tình thú chỉ mặc anh trên chọc.

Nhưng mà, dù là như vậy, không có quá nhiều động tác, bọn họ vẫn như cũ có thể đạt tới tột cùng, vẫn như cũ có thể xúc động lẫn nhau trong chỗ sâu nhất của cơ thể.

Đêm khuya vắng người, trong phòng ngủ tiếng thở dốc không ngừng tràn ra, mặc dù hai người không có trao đổi bất kỳ lời nào, thủy chung im lặng, thân thể lại dễ dàng thể hiện thay lời nói.

Hồi lâu trôi qua, Lục Cẩm Niên có vẻ mãnh liệt, cuối cùng lúc kết thúc, hai người cảm giác như đã bị cạo sạch tất cả sức lực trong cơ thể.

412. Chương 406: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Tôi Yêu(16)

Lục Cẩm Niên bám lên người Kiều An Hảo, mở miệng thở hổn hển hồi lâu, mới từ sâu bên trong rung động mà cô gây ra cho chính mình tỉnh lại, anh vươn tay, sờ sờ vào tóc dài bị mồ hôi làm ướt của cô, sau đó cúi đầu, nhẹ nhàng dùng môi hôn lên trán của cô, xoay người nằm sang một bên, vươn cánh tay kéo cô vào trong lòng, nhắm hai mắt lại.

Kiều AN Hảo nghe thấy hô hấp của Lục Cẩm Niên nằm bên cạnh, dần dần trở nên đều đều lâu dài mới chậm rãi mở mắt ra, cô giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm vào chán nơi mà Lục Cẩm Niên vừa hôn qua, rõ ràng đã qua một lúc lâu, nơi đó là một mảnh lạnh lẽo, nhưng mà cô giống như cảm giác được một tia độ ẩm, chỉ là, đáy lòng cô càng phát ra lạnh lẽo, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Lục Cẩm Niên ký vào biên lai sinh non,

đáy mắt lại lần nữa chậm rãi chứa sương mù dày đặc, nhin hồi lâu, chung quy không thể nhin xuống, đưa đầu sang một bên, khoảng cách xa xa anh, nước mắt chảy xuống, cảm thế nào cũng không được.

-

Ngày hôm sau, thời gian Lục Cẩm Niên tỉnh lại như bình thường, tối hôm qua tuy hao phí nhiều thể lực như vậy, nhưng anh cảm thấy tinh thần rất phấn chấn, toàn thân tràn đầy năng lượng, xuống giường, không thấy thân ảnh của Kiều An Hảo, nghĩ chắc là cô vừa mới đi ra ngoài, không vội đi rửa mặt, chỉ vội vàng chạy xuống lầu: “Má Trần! Má Trần!”

Lục Cẩm Niên hô lên hai tiếng, cửa phòng bếp mở ra, đi ra là Kiều An Hảo, tóc dài xinh đẹp, mặc một chiếc tạp dề, cầm trong tay một cái nạo bằng sắt.

Lục Cẩm Niên nhìn sững sốt: “Má Trần đâu?”

“Hôm nay má Trần có việc, về nhà trước rồi.” Kiều An Hảo vừa trả lời một câu, liền hô nhỏ một tiếng, chạy trở về phòng bếp, đem lửa trên bếp gas nhỏ đi một chút, lại quay đầu, nói với Lục Cẩm Niên: “Tôi làm bữa sáng, người rửa mặt xong, là có thể ăn cơm.”

Kiều An Hảo chủ động xuống bếp làm bữa sáng?

Lục Cẩm Niên nghi hoặc nhìn chằm chằm phòng bếp một lát, sau đó liền vội vàng chạy lên lầu, rửa mặt sạch sẽ rất nhanh, lấy một bộ quần áo hàng ngày mặc vào, rồi xuống dưới đi vào nhà ăn, vừa nhìn thấy Kiều An Hảo đứng ở bên cạnh bàn, múc cháo, Lục Cẩm Niên nhìn có chút thất thần.

Kiều An Hảo nhận thấy được Lục Cẩm Niên tiến vào, ngừng đầu, nhìn về phía anh cười cười: “Ngồi a.”

Lục Cẩm Niên không lên tiếng chỉ tiêu sái ngồi xuống trước bàn ăn, nhìn một bàn phong phú đồ ăn sáng, có chút kinh ngạc ngừng đầu: “Đầu là do em làm?”

Kiều An Hảo múc xong một chén cháo, đưa tới trước mặt anh: “Lần đầu tiên làm, không biết có thể ăn được hay không.”

Lục Cẩm Niên cầm thìa, quấy hai cái cháo, đang chuẩn bị uống, lại nhìn thấy tay của Kiều An Hảo hé ra sau chiếc khăn tay đang cầm, có máu ướm sưng nước chảy xuống, cả người mạnh đứng lên, cầm lên tay của cô: “Bị thương?”

“Không có việc gì, do lúc thái rau, không cẩn thận nên bị thương.” Kiều An Hảo theo bản năng muốn rút ra ngón tay.

Lục Cẩm Niên nắm chặt tay của cô, thật cẩn thận tháo chiếc khăn tay đang quấn kia ra, thấy miệng vết thương trên tay của cô, nhiều mảy một chút, liền đứng dậy đi ra nhà ăn.

Rất nhanh Lục Cẩm Niên đã quay trở lại nhà ăn, trên tay mang theo một lọ thuốc sát trùng và một miếng băng cá nhân, anh và Kiều An Hảo ngồi xổm xuống trước bàn ăn, cầm ngón tay của cô, đầu tiên là khử trùng, sau đó dán băng cá nhân: “Về sau nếu má Trần không có ở nhà, liền gọi điện thoại để cho người ta mang cơm tới, không cần xuống bếp làm.”

Kiều An Hảo cúi thấp đầu, nhìn thái độ nghiêm túc của Lục Cẩm Niên, đáy mắt có chút nóng lên, liền quay đầu đi chỗ khác.

PS: hôm nay hoàn, ngày mai tiếp tục ** rất nhiều người muốn đàn hào: 87415587 (đây liền khóa đàn, tràn ngập nước)

413. Chương 407: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(17)

Editor: xiu xiu

Kiều An Hảo cúi đầu, nhìn thái độ thật sự của anh, đáy mắt hơi nóng lên.

Mãi cho đến khi Lục Cẩm Niên kéo lại băng cá nhân, đứng lên, Kiều An Hảo liền hít vào một hơi thật sâu, áp chế cảm xúc trong đáy lòng xuống, quay đầu, cong môi nhìn anh, cười yếu ớt: “Ăn cơm đi, đồ ăn đều nguội hết rồi.”

“Ừm.” Lục Cẩm Niên khẽ lên tiếng, giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt tóc Kiều An Hảo, cầm bông băng trong tay ném vào thùng rác, rút một tấm khăn ướt ra lau tay, ngồi trở lại vị trí, cầm đũa lên, còn chưa đến đĩa rau, Kiều An Hảo đã nhanh chân hơn, gấp một cây rau muống, đặt trong bát của anh, Lục Cẩm Niên sững sốt một phen, ngẩng đầu nhìn Kiều An Hảo đang cười chói sáng, nói khẽ: “Lần đầu nấu ăn, bản thân tôi cũng không đủ dũng khí nếm thử một lần, cho nên anh là chuột bạch, thí nghiệm trước đi.”

Khóe miệng của Lục Cẩm Niên cong lên, có một chút sủng ái, không nói lời nào liền gấp rau muống lên, đưa vào trong miệng, ăn.

“Thế nào?” Đáy mắt của Kiều An Hảo lóe lên một chút chờ mong.

Lục Cẩm Niên nuốt xong, vẻ mặt rất thật: “Cũng không tệ lắm.”

“Thật sao?” Kiều An Hảo bán tín bán nghi cầm đũa lên gấp đồ ăn, chỉ ăn hai lần, cảm xúc đã trở nên buồn rầu, lông mày nhăn vào rất nhiều, hao tổn sức lực rất lớn mới không để bản thân mình nhổ ra ngoài, nuốt vào trong bụng, sau đó lấy chén nước trên bàn, uống vào đến nửa chén, mới thè lưỡi nói: “Mặn muốn chết!”

Lục Cẩm Niên nở nụ cười, không giống như những người đàn ông khác vì người phụ nữ mình thích, mà lời ngon ý ngọt khen đồ ăn của cô ngon, chỉ yên lặng dùng hành động thức té ăn hết chỗ thức ăn cô làm.

Lần đầu tiên nấu cơm, miễn bàn ăn ngon, chỉ có thể nói là miễn cưỡng có thể nuốt xuống, nhưng Lục Cẩm Niên lại ăn rất nhiều, giống như ở trước mặt anh, là một bàn đồ ăn ngon.

Kiều An Hảo nhìn hình ảnh như vậy, đáy mắt có chút cảm động.

Anh đối với cô rất tốt, cho dù tốt như vậy, cũng không có nghĩa đó là tình yêu, đúng không?

Lục Cẩm Niên lưng dựa, mới phát hiện Kiều An Hảo ngồi trước mắt không hề động đũa, vẫn chỉ nhìn anh ăn, động tác trong miệng anh liền chậm lại, không lên tiếng quấy rầy cô, mà là lẳng lặng nhìn lại, theo đáy mắt của cô thấy được hình ảnh ngược của chính mình, lần đầu tiên trong đời từ lúc sinh ra đến giờ anh mới phát hiện ra, bản thân mình cũng có lúc đẹp đến vậy.

Trong phòng ăn rất yên tĩnh, ánh mặt trời ngoài cửa sổ rất sáng, trong đầu Lục Cẩm Niên bất chợt hiện ra câu nói hôm qua trợ lý nói với anh: Cho dù trước kia cô Kiều từng thích anh Hứa, nhưng không có nghĩa bây giờ cô ấy không thích anh, tôi thấy rất nhiều lúc, rõ ràng là cô Kiều cực kỳ quan tâm đến anh...

Trong ngực anh quay cuồng vài luồng cảm xúc không rõ, tối hôm qua, sở dĩ anh về trễ như vậy vì vẫn nghĩ mãi rồi cuộc có nên hỏi cô nghĩ như thế nào về anh không.

Anh do dự như vậy, thế nhưng là vì, sợ rằng chính mình mở miệng nói ra, lại không nghe được đáp án mà mình chờ mong, cuối cùng hai chữ bạn bè cũng không còn.

Cùng lúc đó, âm thanh của Kiều An Hảo cũng vang lên: “Lục Cẩm Niên.”

414. Chương 408: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (18)

Editor : Meitu

Hai người đồng thời ngẩng ra, qua khoảng chừng mấy phút, lại một lần cùng mở miệng.

Lục Cẩm Niên nói: “Có chuyện gì?”

Kiều An Hảo nói: “Thế nào?”

Kiều An Hảo lại mở miệng: “Anh nói đi...”

Lục Cẩm Niên cũng mở miệng: “Em nói...”

Liên tục hai lần ăn ý, khiến lời hai người muốn nói cũng chưa nói xong, không nhận được mỉm cười một tiếng.

Sau một lúc lâu, Lục Cẩm Niên lại mở miệng, nói: “Hay là, em nói trước đi.”

Kiều An Hảo im lặng một chút, cũng không tranh luận với Lục Cẩm Niên, nở nụ cười, hai tay đặt ở trên bàn ăn, ngồi nhìn thẳng Lục Cẩm Niên: “Vây cũng tốt, em không khách khí.”

Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, đặt xuống đôi đũa trong tay, không chớp mắt nhìn Kiều An Hảo.

Gương mặt Lục Cẩm Niên anh tuấn trước mặt Kiều An Hảo, khiến cổ họng giống như bị nghẹn lại, cô không có cách nào thở được, có mấy lời, đáy lòng đã tính toán thật nhiều lần, còn chưa nói được, bị thương và khổ sở đã giành bao phủ trước.

Đầu lưỡi Kiều An Hảo động nhiều lần, thủy chung cũng không mở miệng được, cuối cùng cong môi nở một nụ cười, đề xuống chưa xốt xong lên, hai tay đan lại dùng sức, mới hít sâu một hơi, nhìn Lục Cẩm Niên, bình tĩnh nói: “Hôm qua anh Gia Mộc xuất viện.”

Lục Cẩm Niên nhìn thẳng Kiều An Hảo, rõ ràng chờ đợi, như cũ duy trì tư thái vừa rồi, không nhúc nhích tiếp tục nhìn chăm chú vào Kiều An Hảo, thật lâu, mới gạt đầu, bày tỏ biết, lại một lát sau, giọng anh rất nhạt hỏi: “Em ấy có khỏe không?”

“Anh Gia Mộc khỏe vô cùng, thân thể khôi phục cũng tốt, chẳng qua bác sĩ nói nên nghỉ ngơi nhiều...” Chỉ là Kiều An Hảo nói cho Lục Cẩm Niên

biết tình hình cơ bản của Hứa Gia Mộc, cũng có chút nói không được nữa, cô cong lên môi, lộ ra hàm răng trắng sáng, lại nở nụ cười rực rỡ xinh đẹp, đáy mắt lại nổi lên một tia sáng, đáy lòng lặng lẽ đếm, sau đó liền mở miệng nói: “Anh Gia Mộc xuất viện, sau này anh không cần đóng giả anh Gia Mộc nữa...”

Kiều An Hảo nói tới đây, giọng nói hơi run, chỉ có thể cố gắng nở nụ cười cứng ngắc, nói ra câu kế tiếp: “Chúng ta cũng không cần tiếp tục diễn vở chồng.”

Lần này Lục Cẩm Niên không nói gì, cũng không có phản ứng, nhìn Kiều An Hảo, trở nên có chút nặng nề.

Kiều An Hảo giơ tay lên, che mặt của mình, nhắm hai mắt hít sâu một hơi, sau đó dùng đầu ngón tay nhanh chóng xóa sạch đi khóe mắt ướt át, thả tay xuống, vẻ mặt nhìn về phía Lục Cẩm Niên vẫn âm áp như cũ: “Cho nên, hiệp nghị giữa chúng ta cũng nên kết thúc.”

Lục Cẩm Niên ngồi ở đối diện Kiều An Hảo, lông mi cũng không chớp động một cái, liếc nhìn lại, giống như là một pho tượng.

“Em vừa gọi anh, chính là vì nói cho anh...” Kiều An Hảo dừng lại một chút, bình tĩnh hít thở tiếp tục mở miệng, tốc độ nói rất chậm chạp, dường như là buộc mình, cứng rắn ép từng chữ từng chữ ra ngoài: “Em phải đi.”

Kiều An Hảo cố gắng đè ép nước mắt sắp trào ra, giọng nói mang theo một tia khê run, tiếp tục nói một lần: “Em phải đi, em phải rời khỏi đây.”

Lục Cẩm Niên ngồi đối diện, vẫn như cũ không có chút động tĩnh.

Trong phòng ăn hoàn toàn yên tĩnh, không khí rơi xuống trạng thái u ám.

415. Chương 409: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Tôi Yêu(19)

Kiều An Hảo không có mở miệng nói chuyện, hai người cứ như vậy ngồi đối mặt với nhau, không biết qua bao lâu, lông mi của Lục Cẩm Niên mới nhẹ nhàng đưa lên, sau đó người vừa định nổi lên thần, khoảng mười mấy phút sau, anh mới hơi ngồi ngay ngắn, nhìn chằm chằm ánh mắt Kiều An Hảo, mới nhớ tới vừa nãy

lúc mình kêu Kiều An Hảo, rõ ràng là muốn hỏi cô là Hứa Gia Mộc đã tỉnh, cô có muốn trở lại bên cạnh anh ta hay không?

Kết quả, lời còn chưa hỏi, cô cũng đã nói cho anh biết, cô phải đi, cô muốn từ nơi này của anh rời đi...

Anh biết, anh và cô bắt quả chỉ là một hồi trộm đến hạnh phúc, anh cũng biết, sớm hay muộn bọn họ cũng phải tách ra, nhưng anh còn không có nghĩ tới đột nhiên như vậy...Rõ ràng một khắc trước anh còn vì cô làm bữa sáng cho, cảm thấy hạnh phúc, cảm thấy cảm động, kết quả ngay sau đó, anh liền từ trên thiên

đường ngã xuống địa ngục, rơi xuống cũng thật tàn nhẫn cũng thật đau, rơi như vậy khiến cho anh giống như không thể hoàn hồn.

Không phải của anh, chung quy không phải của anh, cho dù từng có ảo giác có tốt đẹp, kia cũng chỉ là ảo giác, ngay lúc này, tỉnh mộng, hết thấy lại quay trở lại lúc khởi điểm.

Anh mắt Lục Cẩm Niên nháy mắt một cái, cảm giác được cổ học có một cổ chua xót, một lát sau, anh chờ chua xót ở cổ qua đi, mới mở miệng: “Em...”

Chỉ nói ra một chữ này, anh liền có chút khổ có thể mở miệng, im nặng khoảng 10 giây, mới nói nửa câu nói sau, nói toàn bộ: “...chuẩn bị khi nào thì đi?”

Kiều An Hảo nhìn vào hai tròng mắt đen thâm thúy của Lục Cẩm Niên, dừng một lát, nói: “Hôm nay.”

“Hôm nay sao?” Bàn tay Lục Cẩm Niên đặt trên bàn, lưng hắng rung lên, lưng dựa vào trên ghế, ngẩng đầu, nhìn trần nhà, vẻ mặt một mảnh bình tĩnh, nhưng không có một ai biết đáy lòng anh, rốt cuộc điên cuồng đau đớn như thế nào.

Từ lúc gặp lại, biết rằng sẽ có một ngày phải chia lìa, chỉ là không có ngờ tới, ở một khắc trước khi chia lìa mới biết sắp phải chia lìa.

Thật sự rất muốn, hỏi cô một câu, nhất định phải đi sao?

Thật sự rất muốn, hỏi cô một câu, không thể lưu lại cùng tôi ở một chỗ sao?

Thật sự rất muốn, nói với cô một câu, em biết không? Tôi yêu em suốt một thời tuổi trẻ. Bây giờ tuổi trẻ của tôi sắp kết thúc, có thể cho tôi một kết cục tốt đẹp được không?

Nhưng mà, cô gái anh yêu, là người yêu của em trai anh, cục diện như vậy, ai có thể nói cho anh biết, đến tận cùng anh phải làm như thế nào mới có thể cởi bỏ?

Cảm tình khiến cho anh muốn nói ra, nhưng lý trí khiến anh không thể nói ra khỏi miệng.

Sợ vừa nói ra khỏi miệng, sẽ quấy nhiễu đến bọn họ, càng sợ vừa mở miệng, sẽ là kết thúc.

Thật sự không nghĩ mang theo quá khứ, sống qua quãng đời còn lại.

Lục Cẩm Niên im lặng suy nghĩ trong chốc lát, thở dài ra một hơi, ngồi thẳng người lại, mặt bình tĩnh nhìn Kiều An Hảo, nói: “Tôi đưa em đi.”

Kiều An Hảo lắc lắc đầu: “Không cần, tôi gọi điện thoại cho Triệu Manh, buổi chiều cô ấy sẽ tới đón tôi.”

“Tôi đưa em tới nhà của Triệu Manh.” Trong khoảnh khắc Kiều An Hảo nói những lời kia, Lục Cẩm Niên liền mở miệng ngăn lại.

Kiều An Hảo chỉ trầm mặc trong chốc lát, không cự tuyệt, nhẹ nhàng gật đầu, nói: “Tốt.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, chỉ sau khi nói lời chia lìa thì quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Kiều An Hảo ngồi yên tĩnh trong chốc lát, rồi lên tiếng đánh vỡ bầu không khí: “Tôi đi lên lầu thu dọn đồ đạc.”

416. Chương 410: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu(20)

Editor: Xiu Xiu

Lục Cẩm Niên giống như không nghe thấy Kiều An Hảo nói gì, không có chút phản ứng nào.

Kiều An Hảo đứng dậy, đứng mười giây đồng hồ, xoay người, đi ra nhà ăn.

Mãi đến khi truyền đến tiếng đóng cửa nhà ăn, Lục Cẩm Niên đang nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ mới quay đầu, nhìn vị trí vừa rồi cô mới ngồi, sắc mặt trắng xanh đến mức dọa người.

-

Kiều AnHảo trở lại phòng ngủ, đóng cửa lại, nước mắt không khống chế được dâng lên, cô gơ tay đi lau, nước mắt càng rơi nhiều hơn, sau cũng cô trực tiếp tựa vào cánh cửa, chậm rãi ngồi xổm người xuống, để bản thân mình khóc òa lên.

Rõ ràng lúc ở trong bệnh viện, khi cô chứng minh được bản thân chắc chắn đã làm giải phẫu nạo thai, cô đã khóc rất lâu, cứ tưởng rằng trái tim đã hết khó chịu, sau cùng chỉ để lại quyết định muốn rời khỏi Lục Cẩm Niên, nhưng đợi đến khi thực sự làm được nó, cô lại phát heienj ra, trái tim mình như đang rỉ máu.

13 năm yêu thầm anh, từ khi còn học cao trung, thời gian tốt đẹp của tuổi thanh xuân ấy, đã là một phần trong sinh mệnh của cô, hiện tại, cô lại muốn tàn nhẫn cắt đi phần sinh mệnh ấy, thật sự đau quá... Nhưng là, cô không còn cách nào khác, cô thật sự không làm được, lúc biết được anh đưa tay giết chết đứa con của mình, sao cô còn có thể dốc hết hơi thở của mình để yêu anh.

Cô không biết trong tương lai mình sẽ như thế nào, cũng không biết sau này liệu cô còn có thể yêu ai khác không, nhưng cô biết, từ nay về sau, sẽ không còn một người nào giống như Lục Cẩm Niên nữa, khiến cô yêu đến hèn mọn như thế, cố chấp dứt khoát như vậy, yêu anh đến mức cam chịu nhận mọi tổn thương...

-

Đồ của Kiều An Hảo không nhiều, chỉ là một cái vali, lúc đi cũng lại là một cái vali, chẳng qua có thêm mấy bộ quần áo với mấy đôi giày, và búp bê sứ mà Lục Cẩm Niên tặng.

Kiều An Hảo mang theo vali của mình, lúc đi ra khỏi phòng ngủ, đã qua giữa trưa, Lục Cẩm Niên không ở trong biệt thự, vali hơi nặng, cô trực tiếp bấm thang máy.

Đến tầng một, Kiều An Hảo đi từ trong thang máy ra, ở trong phòng khách, nhìn quanh ngôi nhà mình đã ở đây được tám tháng, mới phát hiện mình quen thuộc với sự bài trí ở đây như thế nào, không cần nhìn cũng biết chỗ nào đó đang bày biện thứ gì.

Nhìn quanh một vòng, Kiều An Hảo mới thu hồi tầm mắt, lôi vali theo, đi ra cửa.

Kiều An Hảo vừa đẩy cửa ra, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đứng giữa sân, ánh mặt trời nóng bỏng chiếu thẳng vào thân hình của anh, anh lại giống như không hề thấy nóng nực.

Lục Cẩm Niên nghe được tiếng mở cửa, quay đầu nhìn thoáng qua Kiều An Hảo, sau đó tầm mắt liền rời vào trên vali đồ đạc của cô, yết hầu lên xuống hai lần mới nói: “Đã thu dọn xong cả rồi?”

Kiều An Hảo gật đầu một cái: “Thu dọn xong rồi.”

Cúi xuống, còn nói: “Có ít đồ đạc và giày dép, tôi không dùng đến, cho nên không cầm theo, tôi đã xếp hết vào trong một chiếc hộp giấy, ở ngay cửa phòng thay đồ, anh có thể cho má Trần ném đi.”

Đại não của anh như bị lung lay, nhìn chăm chăm cô, sau đó lấy chìa khóa xe ra, mở khóa xe, vươn tay, tiếp nhận vali hành lý của Kiều An Hảo, đi xuống bậc tam cấp, mở cốp xe ra, bỏ vào, sau đó đi đến trước cửa xe bên ghế phụ cạnh ghế lái, mở cửa xe, nhìn về phía Kiều An Hảo.

417. Chương 411: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (21)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hảo đi từ trên bậc cầu thang xuống, đến trước mặt Lục Cẩm Niên, nhìn anh một cái, mới khom người, ngồi vào trong xe, lúc cô vươn tay muốn thắt dây an toàn, Lục Cẩm Niên lại khom người xuống, nhanh hơn một bước giúp cô.

Lục Cẩm Niên ngồi trên xe, cài chặt dây an toàn, hỏi Kiều An Hảo địa chỉ của Triệu Manh, cúi người đưa vào GPS, ngón tay run rẩy liên tục đánh sai lỗi chính tả nhiều lần, không dễ gì mới viết đúng địa chỉ, lúc khởi động xe, chân giẫm lên lại phanh lại, tròng mắt rất lâu, mới phản ứng kịp, vội vàng thay đổi, xoay tay lại, rời khỏi Cẩm Tú Viên.

Dọc theo đường đi, hai người không hề nói chuyện với nhau, duy nhất chỉ một lần có tiếng nói, là khi Kiều An Hảo lấy di động ra, gọi cho Triệu Manh, nói rằng khoảng nửa giờ nữa sẽ đến dưới lầu nhà cô ấy.

Lúc xe đến khu nhà của Triệu Manh, Lục Cẩm Niên không hề có ý muốn dừng lại, mãi đến khi Kiều An Hảo lên tiếng nhắc nhở, anh mới vội vàng vàng giẫm phanh lại, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, đã thấy Triệu Manh đứng ở trước cửa khu nhà mấy bước: “Để tôi quay vòng lại.”

“Không cần, không xa lắm, tôi có thể tự đi qua.” Kiều An Hảo cười một cái.

Lục Cẩm Niên cực kỳ khẩn trương, nhìn chằm chằm về phía trước, sau một lúc lâu, mới nói một tiếng: “Được.”

Kiều An Hảo lấy chìa khóa từ trong túi mình đưa cho Lục Cẩm Niên: “Đây là chìa khóa của Cẩm Tú Viên.”

Lục Cẩm Niên không đưa tay nhận lấy, cuối cùng Kiều An Hảo để chìa khóa trên một chiếc hộp trang trí trong xe, sau đó kéo lại khóa túi xách, nói: “Tôi đi đây.”

“Được.” Lục Cẩm Niên giống như người máy, chỉ nói được một chữ, qua một lát, mới phản ứng kịp, giống như nhận ra điều gì, vội vàng xuống xe, sau khi mở cốp xe ra, lấy vali đưa cho Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo ngẩng đầu, nhìn về phía Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên há miệng thở dốc, ánh mắt lung lay, qua một lúc lại nói: “Tạm biệt.”

Kiều An Hảo nở một nụ cười, cũng nói một câu: “Hẹn gặp lại.”

Lục Cẩm Niên nắm tay lại, lỏng ra, lại nắm chặt, sau đó lại buông lỏng, lặp lại nhiều lần như thế, sau cùng rốt cuộc vẫn buông lỏng tay ra.

Kiều An Hảo kéo vali đến bên cạnh mình, nhìn anh nở nụ cười, xoay người, sau đó nước mắt lại rơi xuống một lần nữa.

Tạm biệt, Lục Cẩm Niên.

Em không biết mình phải mất bao nhiêu lâu, mới có thể quên được anh, nhưng là, từ nay trở đi, em sẽ không ngốc nghếch, không hồ đồ như thế này nữa, không thể lại không biết tự lượng sức mình hy vọng một ngày xa vời nào đó anh sẽ yêu em.

Tuy rằng em trách anh tàn nhẫn giết chết đứa con của chúng ta, nhưng vẫn phải cảm ơn anh, cảm ơn anh đã cho em tám tháng tuổi đẹp đó, cảm ơn anh đã khiến em hiểu rõ, cuối cùng anh vẫn không yêu em.

Tạm biệt, tuổi thanh xuân. Tạm biệt, người em yêu.

Tạm biệt, mười ba năm đau đớn đến tận tận.

Lục Cẩm Niên đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ nhìn Kiều An Hảo kéo vali đi, ngày càng xa mình, mãi đến khi triệt để không nhìn thấy bóng dáng của cô nữa, anh vẫn cứ đứng im bất động, đến lúc có cảnh sát giao thông đến, nhắc nhở anh lái xe rời đi, anh mới hoàn hồn, nói một tiếng xin lỗi, xoay người lên xe, nhẹ nhàng dẫm chân ga, lái xe ra đường lớn.

Lúc chạy đến một ngã tư, Lục Cẩm Niên liền cảm thấy mờ mịt, không biết mình nên đi về đâu.

418. Chương 412: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Em Yêu (22)

Editor : Meitu

Lái đến đầu đường phía trước, Lục Cẩm Niên bắt chợt hơi lơ mờ, không biết mình muốn đi đâu.

Bây giờ anh lại cô độc.

Cha anh không muốn anh, mẹ anh qua đời, cô gái anh yêu, mới rời khỏi anh, anh lại trở về như trước, cuộc sống cô độc.

Rất lâu rồi không có cảm giác hiu quạnh, trong nháy mắt lại chôn vùi anh.

Lục Cẩm Niên không biết lái xe đi bao lâu, cuối cùng vẫn là lái về Cẩm Tú viên.

Biệt thự tường trắng ngói đỏ dưới ánh mặt trời, vô cùng xinh đẹp, anh dừng xe xong, đi vào trong nhà, yên lặng nhìn quanh một vòng các căn phòng, lại cảm thấy trống rỗng, cửa phòng ăng rộng rãi, anh có thể nhìn thấy cô làm bữa ăn sáng, còn đặt trên bàn ăn, chưa có dọn dẹp, loáng thoáng anh cũng nhìn thấy hình ảnh lúc mình và cô ăn điểm tâm.

Trong mắt Lục Cẩm Niên nóng lên, vội vội vàng vàng lên lầu, đẩy ra cửa phòng ngủ, thấy vốn dĩ mỹ phẩm được đặt trên bàn trang điểm lại

trống rỗng, đáy lòng đau đớn càng thêm rõ ràng, anh lao đảo đi vào phòng tắm, sữa tắm của cô, sữa rửa mặt, dầu gội, dầu xả cũng không thấy, ngay cả ly đánh răng, bàn chải đánh răng và kem đánh răng cũng được cô dọn đi, còn có tủ treo quần áo trong phòng thay đồ, trống một nửa vị trí, chỉ còn lại những nam trang chỉnh tề.

Cô cứ đi như vậy. . . Giống như chưa từng xuất hiện trong thế giới của anh. . . Giống như thời gian 8 tháng qua, chẳng qua là một giấc mộng của anh. . . Mà lúc tỉnh dậy lại cực kỳ tàn nhẫn.

Lục Cẩm Niên cảm thấy hô hấp không thông, anh vội vội vàng vàng đi ra khỏi phòng ngủ, chạy như bay xuống lầu, đi ra khỏi biệt thự, ngồi trong xe, đáy lòng mới cảm giác được hơi thư thái một chút.

Mới đi ra ba mươi bảy phút bốn mươi tám giây, anh đã không cách nào kiềm chế nỗi nhớ của mình.

Anh không thể ở lại chỗ này, ở lại chỗ này, sẽ chỉ làm anh càng thêm nhớ cô da diết.

Lục Cẩm Niên luống cuống tay chân khởi động xe, rời đi, anh lái lung tung hồi lâu, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, anh dừng xe ở một cửa tiệm bán hoa, xuống xe, anh đi vào mua một bó hoa cúc, sau đó lần nữa lên xe, lái xe ra khỏi thành phố, tầm hai tiếng, lái đến khu mộ, dọc theo con đường quanh co, lái đến giữa sườn núi, dừng xe, xuống, đi tới một trước một bia mộ lẻ loi, đặt hoa cúc xuống, sau đó quỳ gối trước bia mộ,

nhìn lên hình ảnh màu trắng đen, hồi lâu, mới lên tiếng: “Mẹ, con tới thăm mẹ đây.”

Đáp lại anh là tiếng gió giữa sườn núi, Lục Cẩm Niên gơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve lên hình trắng đen, lại thấp giọng nói: “Mẹ, mẹ biết không, con rất yêu cô ấy . . . Con đã từng nói với mẹ, cô ấy tên là Kiều An Hảo. . . Cây cao to, mạnh khỏe bình an, tên rất dễ nghe, có phải hay không?”

“Cô ấy cười lên rất đẹp, mẹ không biết đâu, cô ấy là người trên thế giới này, trừ mẹ ra, là người duy nhất chúc sinh nhật con. . . Nhưng mà, mẹ, cô ấy là vị hôn thê của Gia Mộc. . . Mẹ nhất định sẽ nói với con, không muốn con có lỗi với Gia Mộc, có đúng hay không?”

“Cho nên, mẹ, bây giờ con, lại cô độc.”

Lục Cẩm Niên nói tới đây, bắt chợt gơ tay lên, bưng kín mặt của mình, anh quỳ gối yên tĩnh trước bia mộ, nhưng mà bờ vai run rẩy rất nhẹ.

Gặp lại cô 251 ngày, anh và cô lần nữa chia lìa, xa cách đau khổ còn hơn tưởng tượng.

419. Chương 413: Tạm Biệt Tuổi Thanh Xuân, Tạm Biệt Người Tôi Yêu [22]

Chạy đến đứng trước nhiều đường cái giao nhau, Lục Cẩm Niên đột nhiên có chút mờ mịt, không biết bản thân nên đi hướng nào.

Bây giờ anh chỉ có một mình.

Ba không cần anh, mẹ qua đời, người con gái anh yêu, vừa mới rời khỏi anh, anh nghĩ tới từ trước đến nay, cuộc sống một mình.

Rất lâu không hề cảm thấy cô tịch, trong nháy mắt lạ vui lấp anh như vậy.

Lục Cẩm Niên lái xe đi trên đường không mục đích không biết qua bao lâu, cuối cùng vẫn là lái trở về Cẩm Tú viên.

Đắm chìm trong ánh sáng mặt trời chiếu hồng bức tường trắng của biệt thự, phá lệ xinh đẹp, anh ngừng xe tốt, đi vào trong phòng, nhìn xung quanh một vòng căn phòng yên tĩnh không có gì khác, lại cảm thấy cực kỳ vắng vẻ, cửa nhà ăn mở rộng, anh có thể thấy cô làm bữa sáng, cơm còn trưng bày ở trên bàn, còn chưa có thu thập, anh giống như có thể nhìn thấy cảnh tượng ăn sáng của cô và anh.

Đáy mắt Lục Cẩm Niên nóng lên, liền vội vội vàng vàng lên lầu, đẩy ra cửa phòng ngủ, nhìn thấy trên bàn vốn được cô bày đầy đồ trang điểm nay trống rỗng, đáy lòng đau càng thêm rõ ràng, anh lao đảo tiến vào phòng tắm, sữa rửa mặt, sữa tắm, dầu gội đầu của cô tất cả đều không còn, liền ngay cả cốc đánh răng của cô, bàn chải đánh răng và kem đánh răng đều bị cô thu dọn sạch sẽ, còn có tủ quần áo trong phòng thay quần áo, một nửa vị trí trống, chỉ còn lại có từng loạt từng loạt quần áo nam ngăn nắp.

Nàng cứ như vậy đi rồi..... Giống như chưa bao giờ xuất hiện ở thế giới của anh..... Giống thời gian tám tháng kia, chỉ là một giấc mộng của anh..... Lúc tỉnh mộng, dị thường tàn nhẫn.

Lục Cẩm Niên cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, anh vội vội vàng vàng đi ra phòng ngủ, chạy vội xuống lầu, đi ra khỏi phòng của biệt thự, ngồi vào trong xe, đáy lòng mới cảm thấy hơi thoải mái một chút.

Vừa mới ra đi được khoảng ba mươi bảy phút bốn mươi tám giây, anh đã không thể tự kiềm chế được nữa.

Anh không thể ở lại chỗ này, ở lại chỗ này, sẽ chỉ làm anh càng nhớ càng thêm giương nanh múa vuốt.

Lục Cẩm Niên luống cuống tay chân khởi động xe, rời đi, anh chạy lung tung một hồi lâu, mãi cho đến khi màn đêm buông xuống, anh mới đứng ở trước một cửa hàng bán hoa, xuống xe, anh đi vào mua một bó hoa cúc, sau đó lên xe một lần nữa, lái xe ra khỏi thành, khoảng hai giờ, chạy đến nghĩa trang, dọc theo đường uốn lượn, chạy đến giữa sườn núi, dừng xe, xuống dưới, đi đến trước một tòa mộ bia cô đơn độc, đặt bó hoa cúc xuống, sau đó quỳ gối trước mộ bia, nhìn trên mặt bức ảnh đen trắng, thật lâu sau, mới ra tiếng: “Mẹ, con tới thăm người.”

Đáp lại anh là tiếng gió trên sườn núi, Lục Cẩm Niên nâng tay lên, nhẹ nhàng mà vuốt ve bức ảnh một chút, lại thấp giọng nói: “Mẹ, người biết không, con thật sự rất yêu cái cô gái kia..... Con đã từng nói qua với người, cô ấy kêu Kiều An Hảo..... Kiều cây cao to, An Hảo An Hảo, tên rất êm tai, có phải hay không?”

“Cô ấy cười rộ lên rất đẹp, người cũng không biết, trên thế giới này, trừ người ra, cô ấy là người duy nhất chúc con sinh nhật vui vẻ..... Nhưng mà, mẹ,

cô ấy là vị hôn thê của Gia Mộc..... Người khẳng định sẽ nói với con, bảo con không cần làm chuyện gì thực xin lỗi Gia Mộc, đúng hay không?”

“Cho nên, mẹ, hiện tại con, lại là một người.”

Lúc Lục Cẩm Niên nói tới đây, đột nhiên nâng lên tay, bưng kín mặt mình, anh im lặng quỳ gối trước mộ bia, nhưng mà cả vai lại không ngừng run run.

Gặp lại cô đã 251 ngày, bây giờ anh và cô lại chia lìa, bị thương so với trong tưởng tượng còn nặng hơn.

PS: Lúc này tách ra, là vì ngày mai không có gánh nặng khúc mắc yêu nhau, dù sao cũng là hiệp nghị, sớm hay muộn muốn chấm dứt. Về phần nói Lục ảnh để yếu đuối, kỳ thật ta chỉ có thể như vậy giải thích: Nếu ta yêu nhân là ta tỷ muội vị hôn phu, này phân yêu ta thà rằng lặn ở trong bụng cũng sẽ không nói ra. Ta muốn Lục ảnh để, không đơn giản không làm thất vọng Kiều Kiều cũng không làm thất vọng huynh đệ. Cuối cùng chúc mừng các vị, toàn văn tối ngược kiều đoạn các người đã muốn sống quá đến đây, nếu này quyển sách chia làm cao thấp hai bộ trong lời nói, hết hạn đến này nhất chương, hẳn là chính là thượng bộ xong rồi ~ tiếp theo bộ, ân, danh chính ngôn thuận đàm luận ái!

420. Chương 414: Anh Âm Thầm Làm Bạn (1)

Lúc Lục Cẩm Niên tới đây, đột nhiên liền giơ tay lên, che kín mặt mình, anh cực kỳ im lặng đứng trước bia mộ, nhưng lại có thể nhận ra hai bả vai run rẩy dù rất nhẹ.

Ở bên cô 251 ngày, anh lại cách xa cô, thực tế luôn bị thương hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

251 ngày này, từng ngày từng ngày một, ở trong đầu anh, giống như một thước phim quay chậm, đang râm rì khơi dậy cảm xúc của anh.

Khi anh và cô cùng sắm vai vợ chồng, hai người giống như xa lạ, lại lạnh lùng ở bên nhau, anh vì có thể đến gần cô, lại chuyển hết tất cả giường trong biệt thự ra ngoài, rốt cuộc cũng thỏa ước nguyện được nằm cùng một giường với cô, một đêm lại một đêm, cơ thể anh bị kích thích hành hạ đến mức không có cách nào ngủ được, anh còn nhớ rõ ràng, lần đầu tiên khi cô không biết mơ thấy điều gì, lại chạm vào cánh tay anh, cả người anh giống như bị điện giật, ...

Lúc cô chăm sóc anh ở biệt thự Nghi Sơn, khi cô cùng quay phim với anh trong “Khuyên Thành thời gian”, lúc cô song ca cùng anh trong bữa tiệc kia, còn có lúc hai người cùng đi xem phim, đi trên đường, đi ăn...

Còn có những bí mật cô không biết, anh thông báo cho cô “Vải, kéo, tảng đá”, anh đặc biệt tạo ra thương hiệu quà tặng “Shmily” cho cô, anh cho cô búp bê sứ, anh còn...

Cùng với hồi ức, Lục Cẩm Niên giống như bị một bàn tay nào đó hung hăng bắt lấy, dùng lực nắm chặt, đau đớn khiến anh run rẩy, không có cách nào không chế được nước mắt, từ giữa kẽ ngón tay của anh, chảy ra từng giọt một, đập vào trên bia đá cứng ngắc.

Lục Cẩm Niên ngây ngốc ở nghĩa địa đến hơn nửa đêm, mới quay lại trên xe, đáy mắt hơi phiếm hồng, còn lại thì vẻ mặt của anh vẫn bình tĩnh lạnh lẽo như cũ, anh ngồi trong xe một lúc, thuận tay mở nhạc lên, có tiếng hát vang đến.

“Nhớ em, không chỉ là vì cô đơn, cho đến cuối cùng, vẫn không thể đối gạt được chuyện có cảm tình với em, anh có thể chống lại cả thế giới, vì em mà nhận hết tội nhục, những thứ khổ đau này anh đều tình nguyện...”

Yết hầu của Lục Cẩm Niên lên xuống hai lần, chậm rãi giẫm chân ga, không chế tay lái, đi xuống núi.

“Thật đáng tiếc, cuối cùng vẫn phải mất em, anh đã cố gắng, anh không hề buông tay, chỉ là không thấy em, nên cứ như thế, tự làm chính mình bị thương...”

Đêm hôm khuya khoắt, ở ngoại thành không một bóng người, chỉ có xe của anh đang chạy như bay.

“Thật đáng tiếc, chúng ta không thể quay lại, càng khóc thương tâm hơn, anh vẫn khéo léo từ chối những người khác, chỉ vì không biết được...”

Lục Cẩm Niên nhìn thẳng đường ở phía trước, nước mắt lại một lần nữa chảy xuống hai bên gò má, cánh môi anh giật giật, không hề phát ra âm thanh, nhưng là dường như đang mấp máy theo lời bài hát: “Anh đã khéo léo từ chối những người khác, chỉ vì không biết được trong lòng em như thế nào, anh thật sự không muốn rời xa em...”

Sau ngày Kiều An Hảo rời khỏi Cẩm Tú Viên, cùng Triệu Manh bay đến Milan, quay một quảng cáo mà Lục Cẩm Niên đã phân phó.

Quảng cáo gồm có hơn mười bộ phim ngắn, nhưng yêu cầu đặt ra rất cao, tổng cộng quay ở năm nơi, Milan, Paris, La Mã, Athen, Vatican.

Kiều An Hảo ở lại Châu Âu gần nửa tháng, cuối cùng mới kết thúc, ngày hôm sau liền mua vé máy bay, từ Paris trở về Bắc Kinh.

421. Chương 415: Anh Âm Thầm Làm Bạn (2)

Paris là thiên đường mua sắm, Triệu Manh vừa đến Paris ngày đầu, vẫn luôn gào thét muốn đi dạo phố, nhưng bởi vì công việc bận rộn, trước ngày trở về Bắc Kinh, Kiều An Hảo và Triệu Manh mới có chút thời gian đi dạo.

Trước khi Manh đi dạo phố, dự tính những món cần mua, lúc ra cửa, Kiều An Hảo nhìn Triệu Manh ghi chép một danh sách dài gù đó, còn nói Triệu Manh hoang phí, kết quả đợi đến đi dạo phố, Kiều An Hảo vốn không có ý định mua đồ, còn điên cuồng mua nhiều hơn Triệu Manh, đến cuối cùng một mình cô xách không nổi, để cho Triệu Manh giúp một tay, Triệu Manh nhìn trong tay hai người toàn túi lớn túi nhỏ đều là của Kiều An Hảo, không nhịn được nhái lại lời cô lúc này: “Kiều Kiều, cậu nói tớ xài tiền hoang phí, tớ thấy cậu mới đúng đó!”

Sau đó Triệu Manh nghiêng đầu, dùng một bộ hàm mộ ghen tỵ nói: “Dù sao, không có cách, ai bảo ông xã Lục tổng của cậu lại có nhiều tiền như vậy!”

Kiều An Hảo vốn đang lựa chọn dây chuyền ở quầy Chanel, nghe thấy Triệu Manh nói, ngón tay run lên, dây chuyền cầm trong tay rơi trên quầy tủ, sắc mặt Kiều An Hảo có chút mất tự nhiên nhìn nhân viên nói xin lỗi, sau đó đưa hai dây chuyền mình nhìn trúng cho nhân viên gói lại.

Cuối cùng Triệu Manh và Kiều An Hảo đến cửa hiệu Hermes, trước khi Triệu Manh tới, cũng đã chọn trước một cái ví nam, chuẩn bị tặng cho mình bạn trai, cô để cho nhân viên bán hàng giúp mình gói lại, thuận miệng hỏi Kiều An Hảo: “Kiều Kiều, cậu không muốn mua quà, mang về cho Lục tổng sao?”

Kiều An Hảo đứng một bên, dừng lại khá lâu, mới lắc đầu, rũ mi mắt, không lên tiếng, làm cho người ta không thấu rõ cô đang nghĩ gì.

Hai người đi từ Hermes ra ngoài, cũng đã mệt mỏi, tìm một quán cà phê gần đó nghỉ chân.

Triệu Manh cầm điện thoại di động chụp thành quả cả buổi chiều của mình, gửi cho bạn bè xem, sau đó liếc mắt nhìn Kiều An Hảo ngồi đối diện đang ngẩn người nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, sau đó cầm lên điện thoại di động của cô, chụp cho cô một tấm hình, thuận thể đưa điện thoại di động cho Kiều An Hảo, nói: “A, Kiều Kiều, tớ chụp giúp cậu không tệ, có thể đăng lên Weibo.”

Dừng lại một chút, Triệu Manh còn nói: “Kiều Kiều, thân là người đại diện của cậu, tớ cảm thấy có nghĩa vụ phải nhắc cậu, đã lâu rồi cậu không đổi hình mới.”

Kiều An Hảo thu hồi tầm mắt, nhận lấy điện thoại di động của mình, liếc mắt nhìn hình Triệu Manh chụp cho mình, không có vấn đề gì, vì vậy liền đăng lên Weibo, ghi thêm sáu chữ: Nước Pháp, Paris, hoàn thành.

Gửi lên Weibo xong, Kiều An Hảo theo thói quen tìm tài, đánh ba chữ “Lục Cẩm Niên”, đang chuẩn bị tìm ra, tay cô hơi ngập ngừng, cuối cùng thoát ra khỏi Weibo.

Kiều An Hảo nhìn chăm chăm điện thoại di động hồi lâu, mở ra thư mục ảnh trong điện thoại, mở tấm hình cô len lén chụp, hình ngủ cùng một chỗ với Lục Cẩm Niên.

Nửa tháng này làm việc bận rộn, cộng thêm có vài người không muốn tiếp xúc, cho nên mỗi ngày trôi qua bình thường, nhưng hôm nay thanh thản, bất chợt từ trong miệng Triệu Manh nghe được tên của anh, cô

mới phát hiện, thì ra là nỗi nhớ đã khắc sâu vào trong xương thịt của mình rồi.

422. Chương 416: Anh Âm Thầm Làm Bạn [3]

Triệu Manh gọi Kiều An Hảo vài tiếng, cũng không có nghe thấy tiếng đáp lại của cô, ngẩng đầu thấy cô đang nhìn chăm chăm di động đến thất thần, vì thế trong lòng liền nghĩ trêu đùa, lén lút đứng dậy, tiến đến trước mặt của Kiều An Hảo, nhìn mà hình điện thoại trong tay cô, nói một câu phiêu phiêu vào bên tai của cô: “Kiều Kiều, cậu đang nhìn cái gì, xem như vậy nhập thần?”

Kiều An Hảo bị dọa run run một chút, sau đó phản ứng rất nhanh liền tắt màn hình điện thoại di động đi đặt lên trên bàn.

Chỉ tiếc, cho dù phản ứng của Kiều An Hảo nhanh tới đâu, Triệu Manh cũng đã nhìn thấy rõ ràng ảnh chụp trên màn hình, sau đó về mặt mê muội nhìn Kiều An Hảo, “Chặc chặc chặc” ba tiếng, thần bí hề hề hỏi: “Như thế nào? Kiều Kiều cậu động tâm với Lục ảnh đế? Bây giờ giống như đã trúng tên? Đặc biệt rất nhớ anh ta?”

Kiều An Hảo rũ xuống mi mắt, không nói gì.

Triệu Manh không có nhìn ra khác thường gì, tiếp tục nói: “Ngày mai là có thể trở về Bắc Kinh, ngày kia buổi sáng bảy giờ đến sân bay quốc tế Bắc Kinh, nếu cậu thực sự rất nhớ, có thể đi truyền thông Hoàn Ảnh trước.....”

“Triệu Manh.” Kiều An Hảo đột nhiên lên tiếng, ngắt lời Triệu Manh, trên mặt Triệu Manh còn lộ ra vài phần bồn chồn, nhìn Kiều An Hảo nói, Kiều An Hảo nhấp mí mắt, dùng sức nắm chặt di động trong tay mình một chút, sau đó liền nâng mí mắt lên, nhìn Triệu Manh, nghiêm túc nói: “Triệu Manh, tớ và Lục Cẩm Niên tách ra.”

Triệu Manh trợn to mắt, nhìn Kiều An Hảo, vẻ mặt không thể tin.

Kiều An Hảo cong môi cười cười: “Thực xin lỗi, qua nhiều ngày như vậy mới nói cho cậu.....”

Đều đã không còn là vợ chồng nữa thảng, lại nói tiếp, đáy mắt Kiều An Hảo giống như có chút nóng lên, cô quay đầu, nhìn phong thổ ngoài cửa sổ của quốc gia tha hương, rồi tiếp tục nói: “..... Tớ và Lục Cẩm Niên hiện tại đã không còn quan hệ vợ chồng.”

Triệu Manh trố mắt khoảng năm phút đồng hồ, mới thì thào một câu: “Lúc trước không phải là rất tốt sao? Vì sao đột nhiên như vậy?”

Kiều An Hảo không có hé răng, nhưng mà nước mắt lại chảy xuống.

Đúng vậy, lúc trước rõ ràng đều thật tốt, cô còn ảo tưởng sau khi Hứa Gia Mộc tỉnh lại, cô và anh vẫn tiếp tục có thể làm bạn bè, anh và cô còn có thể có tương lai, nhưng mà đột nhiên hết thảy đều thay đổi, cô không bao giờ có khả năng cùng một chỗ với anh nữa, không bao giờ có thể ảo tưởng ôm anh nữa, cô gặp lại, anh sẽ chỉ là tổng giám đốc công ty ký hợp đồng với cô, cô yêu người kia 13 năm, mặc áo màu trắng, vẻ mặt lạnh nhạt đứng ở dưới mái hiên, thiếu niên cùng cô tránh mưa, từ nay về sau, sẽ chỉ là một giấc mơ không bao giờ đọng tới của cô.

Khách sạn Bốn Mùa tầng năm ở chiếc bàn gần cửa sổ, trợ lý lần thứ tám đá đá chân Lục Cẩm Niên đang ngồi bên cạnh, sau đó cười cười về mặt xin lỗi đối với hai người ngồi ở đối diện: “Thật có lỗi, ngồi chờ một lát.”

Hai người giống như không ngồi được nữa, nhưng vẫn duy trì trấn định, miễn cưỡng đáp lại một cái cười.

Sau đó trên bàn, toàn bộ lại một lần nữa lâm vào trầm mặc, thời gian chậm rãi trôi qua, trợ lý của Lục Cẩm Niên có chút đứng ngồi không yên, cả người trở nên có chút lo lắng.

Một phần đề án bày ra trước mặt Lục Cẩm Niên, đối tác phải đợi không công hai giờ, mặc cho anh ta nhắc nhở như thế nào, anh vẫn không đáp lại như cũ, ánh mắt thản nhiên nhìn chằm chằm bản hợp đồng.

423. Chương 417: Anh Âm Thầm Làm Bạn (4)

Nửa giờ trôi qua, trợ lý lại kéo kéo Lục Cẩm Niên, người đàn ông nhìn hợp đồng trước mặt không có chút phản ứng nào, nghiêm nhiên coi mọi thứ xung quanh trở thành không khí.

Hai đối tác ở phía đối diện, đã trở nên không hài lòng.

Trợ lý ho khan hai tiếng, nhìn thấy anh vẫn không nói lời nào, sau cùng liền xấu hổ cười, nhìn hai đối tác trước mặt nói: “Thật sự xin lỗi, nếu không như vậy đi, phương án này chúng tôi lấy một bản về xem, đợi đến khi nào có kết quả, sẽ liên hệ lại với hai vị, như vậy được không?”

Hai người liếc mắt nhìn nhau, gật đầu nói: “Được.”

Sau đó trợ lý vội vàng đứng dậy, khách khí đi theo tiễn đối tác, đến khi anh trở về, tầm mắt của Lục Cẩm Niên đã rời khỏi chỗ cũ, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt lạnh lùng.

Nửa tháng rồi, Lục Cẩm Niên xuất hiện tình huống như thế này đã là lần thứ năm, rõ ràng hẹn phía đối tác hợp tác nói chuyện, kết quả sau khi gặp mặt, anh lại im lặng không nói lời nào, mặc cho người kia nói gì, mặc cho trợ lý nhắc nhở, anh vẫn không thêm phản ứng.

Xác thực mà nói, từ khi cô Kiều và Lục tổng tách ra, Lục Cẩm Niên liền trở nên kín tiếng hơn, trước kia anh cũng không nói nhiều, nhưng hiện tại lại khiến người khác rất khó chịu, rất nhiều lúc công ty đang họp, toàn bộ cuộc họp đều không nói lấy một chữ, đôi lúc lại không dễ dàng mở miệng nói hai câu: “Họp”, “Tan họp.”

Tính tình của Lục tổng vẫn không được lòng mọi người, hiện tại lại càng khiến mọi người khó chịu, đôi khi bắt buộc phải tham gia bữa tiệc, anh sẽ đi, chỉ là đi, mỗi lần như thế đều cô đơn đứng tìm một chỗ đứng ngây ngốc.

Trong công ty không ít người thấy anh khác biệt, có người nói gần đây càng trở nên cao ngạo, cũng có người nói Lục tổng không coi ai ra gì, nhưng chỉ có trợ lý mới biết, là do Lục tổng không có người để nói, nên cũng không muốn nói nữa.

Trợ lý lắc đầu, đi lên phía trước, nhìn mấy tập hồ sơ bày ra trên bàn, thấy Lục Cẩm Niên ngẩn người, sau đó tầm mắt dừng lại trên chữ “Hảo”, quả nhiên là thế... Rõ ràng chỉ là một chữ rất phổ thông, nhưng nó lại nằm trong tên của người phụ nữ kia, cho nên mỗi lần anh nhìn thấy, đều như vậy...

Trợ lý nhẹ nhàng thở dài một hơi, thu lại hồ sơ, thấp giọng nói: “Lục tổng, thời gian không còn sớm, phải đi thôi?”

Lục Cẩm Niên im lặng, sau đó gật đầu, không nói gì, đứng lên, trợ lý vội vàng hô phục vụ tính tiền, đi theo anh ra ngoài.

Lên xe, Lục Cẩm Niên vẫn không nói lời nào, một mình ngồi ở ghế sau, lấy di động ra, không biết nhìn thấy gì, sững sờ chăm chú nhìn rất lâu, đột nhiên ngẩng đầu, âm thanh cực kỳ lạnh nhạt mở miệng nói: “Về Cẩm Tú Viên.”

Sau khi Kiều An Hảo chuyển đi, anh cũng chưa quay lại Cẩm Tú Viên, má Trần được mời đến cũng là vì muốn để bà chăm sóc cho Kiều An Hảo, hiện giờ cũng đã bị cho nghỉ việc.

Trợ lý sững sốt một phen, không nói gì, dựa theo chỉ dẫn của Lục Cẩm Niên, thay đổi tuyến đường.

424. Chương 418: Anh Âm Thầm Làm Bạn (5)

Editor : Meitu

Lục Cẩm Niên dựa vào ghế xe, nhắm hai mắt lại, trên màn ảnh điện thoại di động vẫn sáng, là hình Kiều An Hảo vừa đăng lên Weibo.

Lục Cẩm Niên không để cho trợ lý lái xe đi, chẳng qua là dừng ở cửa Cẩm Tú viên, một mình xuống xe, một mình đi vào.

Cửa biệt thự khóa chặt, anh sờ soạng trong túi hồi lâu, lấy ra một cái chìa khóa, là lúc Kiều An Hảo đi, đặt chìa khóa trong xe anh, anh còn nhớ rõ, lúc mình giao cho cô cái chìa khóa này, cô còn chưa quen thuộc, cố gắng để vẻ mặt biểu hiện rất lạnh nhạt, chỉ sợ không cẩn thận tiết lộ ra sự kích động trong lòng trước mặt anh.

Mở khóa ra, đẩy cửa sắt ra, Lục Cẩm Niên đi vào, không có má Trần, đã nửa tháng không ai quét dọn, từ khi Kiều An Hảo đi, cả vườn nở rất nhiều hoa, lúc này rơi đầy đất.

Lục Cẩm Niên đạp lên cánh hoa rơi, đi tới cửa phòng, bấm mật mã, đẩy cửa ra, đi vào.

Trong phòng trống rỗng, giống như tim của anh, đi lên lầu, trong phòng ngủ vẫn giống như ngày Kiều An Hảo đi, cửa sổ không đóng, mấy ngày trước đây có một trận mưa, nước mưa vẩy lên ban công, để lại vết bùn.

Căn phòng yên tĩnh, khiến trong ngực Lục Cẩm Niên có chút đè nén, anh thấy túi trên đất trong phòng thay quần áo, nhớ tới trước khi Kiều An Hảo, nói với mình: Ở bên trong là bộ quần áo cô không muốn.

Lục Cẩm Niên dừng lại chốc lát, đi tới, mở túi ra, lấy quần áo bên trong, từng bộ một, lấy móc áo treo lên, cạnh quần áo của anh.

Bên trong túi còn có đồ dùng rửa mặt của Kiều An Hảo, anh lại rửa sạch sẽ, đặt lên vị trí cũ.

Đợi sau khi dọn dẹp, đáy lòng Lục Cẩm Niên mới dễ chịu chút, những thứ này cô không cần, nhưng anh lại xem trọng, giống như cô vẫn còn sống trong biệt thự này vậy.

Sau khi Hứa Gia Mộc xuất viện, suốt nửa tháng phải ở trong nhà cũ của họ Hứa không được ra khỏi cửa, ngay cả đi trong sân tản bộ, quần gia hoặc là Hàn Như Sơ, cũng sẽ ngạc nhiên dặn dò người giúp việc đi theo phía sau, chỉ sợ anh có chuyện gì.

Rõ ràng là ăn ngon mặc đẹp, mọi người giúp đỡ, nhưng mà Hứa Gia Mộc lại cảm thấy giống như đang cầm tù, rất khó chịu, rốt cuộc có ngày, không nhịn được, thừa dịp Hàn Như Sơ đến công ty, quần gia ở trong phòng bếp nấu cơm, len lén ra khỏi nhà.

Hứa Gia Mộc chạy ra trước cửa, trước kêu một chiếc xe taxi, vừa lên xe, bắt đầu gọi điện thoại, thu xếp tìm bạn bè quan hệ không tệ đi chơi.

Bởi vì Hứa Gia Mộc không thể uống rượu, suy nghĩ một hồi cuối cùng chọn tụ tập ở biệt thự Cẩm Tú viên, còn lời thề son sắt nói, anh sẽ bộc lộ tài năng nấu một bữa thịnh soạn cho mọi người.

Trước khi đến Cẩm Tú viên, Hứa Gia Mộc cố ý đi một chuyến đến siêu thị, mua rất nhiều nguyên liệu, thuận tiện giữ lại địa chỉ, cho người ta giao hàng tới cửa.

Biệt thự Cẩm Tú viên, nhà họ Hứa phái người tới quét dọn, rất sạch sẽ, Hứa Gia Mộc vừa tới không quá hai phút, Kiều An Hạ và Trình Dạng đã qua, Hứa Gia Mộc kêu bọn họ tùy tiện ngồi, còn chưa kịp cho hai người uống ly nước, điện thoại liền vang lên, siêu thị giao hàng đến.

Hứa Gia Mộc trực tiếp chỉ bình nước, ý bảo Kiều An Hạ tự nhiên, sau đó kéo cửa ra, đi ra ngoài, đứng trước cửa, Hứa Gia Mộc và nhân viên giao hàng kiểm tra lại hàng hóa, lại thấy Lục Cẩm Niên đang đứng trên ban công tầng hai ở biệt thự kế bên.

425. Chương 419: Anh Âm Thầm Làm Bạn [6]

Hứa Gia Mộc tạm dừng một chút, quay đầu, tiếp tục nghe lời nói của nhân viên giao hàng: “Một cân rau cần, một bao hạt hồi, nước tương, dấm chua, một túi muối ăn, hai cân hạt tiêu.....”

“Tiên sinh, ngài muốn mua gì đó đều có đủ.” Nhân viên giao hàng nói xong, đưa danh sách mua sắm tới trước mặt Hứa Gia Mộc: “Phiền toái tiên sinh, ngài ký ở trong này.”

Hứa Gia Mộc tiếp nhận bút rồi ký tên của mình, chờ nhân viên giao hàng rời đi, đứng ở cửa phòng khách khoảng nửa phút, cũng không quản một đồng này nọ ở trước cửa, liền bước chân đi về phía biệt thự bên cạnh.

Hứa Gia Mộc bấm chuông cửa, hai tay dúi vào túi quần đứng ở ngoài cửa đợi trong chốc lát, cửa mở ra, sau đó Hứa Gia Mộc liền tươi cười, hô một tiếng: “Anh hai.”

Lúc Lục Cẩm Niên nghe được chuông cửa vang lên, còn tưởng là ai, kết quả vừa mở cửa, lại nhìn thấy Hứa Gia Mộc tươi cười xán lạn, cả người hơi dừng lại một chút, sau đó nhìn về phía Hứa Gia Mộc nhẹ nhàng gật gật đầu.

Hứa Gia Mộc sớm quen tính tình của Lục Cẩm Niên, một chút cũng không ngại tiếp tục lộ vẻ tươi cười, nói với Lục Cẩm Niên: “Anh hai, hôm nay em mời An Hạ bọn họ đến nhà ăn cơm, anh có muốn qua đây cùng nhau ăn cơm hay không?”

Lục Cẩm Niên liếc mắt nhìn biệt thự của Hứa Gia Mộc một cái, nghĩ đến sáng sớm khi mình tỉnh lại, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy Kiều An Hảo lôi kéo hành lý tiến vào biệt thự bên cạnh, sau một lúc lâu, hai cánh hoa mấp máy một chút, chỉ nói một chữ: “Tốt.”

Tuy rằng Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc đã nói hủy bỏ hôn ước, nhưng mà trước khi chính thức hủy bỏ, trên danh nghĩa hai người vẫn là vợ chồng, sau khi Kiều An Hảo rời khỏi biệt thự của Lục Cẩm Niên, khẳng định là không thể trở về Kiều gia ở, nhưng mà cô lại không muốn về nhà cũ của Hứa gia, bởi vì cùng với Hứa Gia Mộc cùng ở một phòng, cho nên cuối cùng vẫn nghĩ, là trở về Cẩm Tú viên ở, chẳng qua lần này ở không phải là biệt thự của Lục Cẩm Niên, mà là biệt thự của Hứa Gia Mộc.

Nhưng mà bởi vì cuống cuống xuất ngoại chụp quảng cáo, cho nên Kiều An Hảo để hành lý đặt ở trong biệt thự của Hứa Gia Mộc, rồi vội vã theo hành trình đi.

Đường bay từ Paris đến Bắc Kinh dài, khiến cho toàn thân cô mệt mỏi, cho nên sáng nay vừa đến Bắc Kinh, liền trực tiếp trở về Cẩm Tú Viên nghỉ ngơi bù.

Ngủ thẳng tới buổi chiều, Kiều An Hảo mới ần ần nghe thấy ở dưới lầu có âm thanh nói chuyện truyền đến, lúc ban đầu cô tưởng là nằm mơ, trở mình, nhắm mắt tiếp tục ngủ, lại nghe thấy tiếng ồn ào dưới lầu càng thêm rõ ràng, vì thế liền từ trên giường đứng dậy, mặc áo ngủ, rồi từ trong phòng ngủ chạy đi ra, dọc theo cầu thang, xuống dưới, vừa vặn thấy trong phòng khách có vài người đang ngồi, vừa nói vừa cười.

Kiều An Hảo nhìn thấy một mà não nhiệt như vậy, khiến cho có chút choáng váng, còn không có kịp định thần, chợt nghe thấy âm thanh ngạc nhiên của Kiều An Hạ truyền đến: “Kiều Kiều, em vừa tỉnh?”

Kiều An Hảo nhíu nhíu mày: “Chị, các người như thế nào đều ở đây?”

“Gia Mộc nói buổi tối muốn mời mọi người ăn cơm.” Kiều An Hạ chỉ chỉ tới một góc, Kiều An Hảo mới nhìn thấy Hứa Gia Mộc đang ngồi xổm ở đó sửa sang một chút rau dưa và hoa quả.

Hứa Gia Mộc cầm trong tay một hộp cà chua, quay đầu nhìn thoáng qua Kiều An Hảo: “Kiều Kiều, em từ nước Pháp trở lại? Quảng cáo chụp như thế nào?”

“Rất tốt” Kiều An Hảo vừa mới nói ba chữ, chuông cửa lại vang lên, Hứa Gia Mộc đang chuẩn bị đứng lên đi mở cửa, thì Kiều An Hảo lại giành trước từng bước tiêu sái tới: “Tôi ra ngay đây.”

Sau đó cũng không có liếc mắt nhìn một cái xuyên qua mắt mèo xem người tới là ai, liền mở cửa ra, kết quả vừa nhấc đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt đẹp kinh diễm của Lục Cẩm Niên.

426. Chương 420: Anh Âm Thầm Làm Bạn (7)

Editor: Xiu Xiu

Lục Cẩm Niên đang nhìn xem là ai mở cửa, hai đồng tử rõ ràng đã mở rộng ra, sau đó liền trở lại bình thường, nhìn Kiều An Hảo không rời mắt, chỉ là đáy mắt anh nhìn cô như kết một tảng băng, khiến cho người ta có cảm giác rất lạnh lùng.

Vừa vặn mới chỉ nửa tháng không gặp, Kiều An Hảo lại thấy như đã xa cách cả thế kỷ, khuôn mặt anh vẫn xuất sắc như cũ, chỉ là vẻ mặt càng thêm lạnh lùng hơn một chút, trên trán có một tầng mồ hơi mờ nhạt.

“Anh, anh đã đến rồi?”

Hứa Gia Mộc nói một câu, khiến Kiều An Hảo tỉnh táo lại hoàn toàn, lúc này cô mới phát hiện ra tầm mắt của Lục Cẩm Niên, chẳng biết từ lúc nào, đã chăm chú đặt lên trước ngực mình, cô đang mặc váy ngủ, một diện tích da thịt lớn hiện ra dưới xương quai xanh thanh tú, Kiều An Hảo xấu hổ, mắt tự nhiên cúi đầu, nhanh chóng lui xuống mở miệng, nhẹ giọng nói một câu với Hứa Gia Mộc: “Em lên lầu thay đồ.”

Nói xong, Kiều An Hảo liền xoay người, đi về phía cầu thang.

Lục Cẩm Niên đứng ở chỗ cổng vòm, vẫn không hề nhúc nhích, mãi đến khi hình bóng của cô biến mất ở chỗ rẽ, tầm mắt của anh mới trở về, sau đó nhìn lướt qua chiếc hộp giấy trước mặt Hứa Gia Mộc, bên trong ngoại trừ rau dưa, hoa quả và một ít đồ ăn vặt, còn có mấy hộp áo mưa, cả người giống như bị điện giật, thân thể liền mạnh mẽ lung lay một phen.

“Anh, sao vẫn đứng đó? Đi vào ngồi đi!” Hứa Gia Mộc nhìn thấy anh đứng lâu như vậy, không nhin được lên tiếng nhắc nhở một câu.

Lục Cẩm Niên giống như không hề nghe thấy Hứa Gia Mộc nói gì, ánh mắt nhìn chằm chằm chiếc hộp rực rỡ kia.

Hứa Gia Mộc nhú mày, lại hô một tiếng: “Anh?”

Lục Cẩm Niên haof hồn, hạ mí mắt xuống, tay lặng yên không một tiếng động nắm thành quả đấm, dường như phải dùng hết sức lực, mới miễn cưỡng khiến cho bản thân bình tĩnh lại, bước tiếp về phía trước, đi đến bên cạnh Hứa Gia Mộc, cũng chỉ gật gật đầu, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống.

Một căn phòng, nói cười có chút vui vẻ, Lục Cẩm Niên ngồi một bên, từ đầu đến cuối không nói gì, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, như là đang mất hồn, mãi đến lúc Kiều An Hảo thay xong đồ đi từ trên lầu xuống, anh mới giật giật tròng mắt, nhìn đến cô.

Lục Cẩm Niên ở phòng khách, Kiều An Hảo có chút không được tự nhiên, đơn giản nói chuyện hàn huyên với Kiều An Hạ và mọi người mấy câu, sau đó đi vào phòng bếp, nhìn xem Hứa Gia Mộc có gì cần giúp đỡ không.

Kiều An Hảo chỉ đi ra ngoài phòng khách đúng hai lần, một lần là đang bưng một bình trà nóng, một lần là bưng một cái mâm đựng trái cây.

Kiều An Hảo đều rót cho mỗi người một chén trà, lúc đưa cho Lục Cẩm Niên, anh liền nói một câu đầu tiên từ khi bước vào đây: “Cảm ơn.”

Kiều An Hảo rũ lông mi xuống, không hề nhìn anh, chỉ nhẹ nhàng nâng lên khóe môi, sau đó lại quay lại phòng bếp.

Tuy Hứa Gia Mộc là đại thiếu gia từ bé, nhưng lúc học đại học, có thể làm ra một bàn đồ ăn vô cùng ngon.

Tuy Kiều An Hảo ở trong bếp, nhưng vốn không cần giúp gì cả, nhiều nhất chỉ có bóc mấy nhánh tỏi, đưa cái khay, thi thoảng còn bị Hứa Gia Mộc nhiều lần ghét bỏ vì vướng víu chân tay.

Sau cùng Hứa Gia Mộc không thể nhịn được nữa, trực tiếp nổi giận, nắm bả vai của cô, lôi tới cửa phòng bếp, vừa chuẩn bị đẩy cô ra ngoài, thì Lục Cẩm Niên đã đi đến.

427. Chương 421: Anh Âm Thầm Làm Bạn (8)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc đồng thời dừng bước.

Hứa Gia Mộc ngẩng khuôn mặt tươi cười, mở miệng hỏi: “Anh, sao thế?”

Tầm mắt của Lục Cẩm Niên dừng lại trên bàn tay Hứa Gia Mộc đang đặt ở vai của Kiều An Hảo một giây, sau đó liền lạnh lùng rời đi, cầm điện thoại di động trong tay đưa đến, giọng nói nhạt nhẽo vô cùng: “Có điện thoại.”

Hứa Gia Mộc rút tay đang đặt trên vai Kiều An Hảo đi, nhận điện thoại, nhìn thoáng qua màn hình hiển thị, giờ tay lên cọ xát mũi một chút, nghe xong, liền hô một tiếng: “Mẹ... Con không sao... Con ở nhà ngây ngốc phiền chán lắm, đã có Kiều Kiều ở bên cạnh con...”

Hứa Gia Mộc đưa điện thoại đến trước mặt Kiều An Hảo, nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói: “Nữ sĩ Hàn bảo em nghe điện thoại.”

Lúc Kiều An Hảo nghe điện thoại, Hứa Gia Mộc lại đang để ý nòng nọc, liền đi đến xem sao.

Kiều An Hảo đưa điện thoại đến bên tai, hô một tiếng: “Bác Hứa.”

“Kiều Kiều, con mới từ Pháp trở lại?”

Kiều An Hảo nhẹ giọng “Ừm” một tiếng, sau đó âm thanh của Hàn Như Sơ lại truyền đến: “Điện thoại của Gia Mộc tắt máy, điện thoại của con cũng không ai nghe.”

Lúc này, Kiều An Hảo mới nhớ tới điện thoại của mình đang để trên lầu, vội vàng ầm giọng nói: “Điện thoại của con không mang theo người, bác có chuyện gì sao?”

“Cũng không có việc gì, chỉ muốn nói với con, để ý đến Gia Mộc một chút, nó mới ra viện, thân thể hiện giờ tuy đã khỏe lại, nhưng cũng chưa được thoải mái, đừng để nó uống rượu...” Ở trong điện thoại, Hàn Như Sơ thao thao bất tuyệt nói rất nhiều lời nhắc nhở.

Kiều An Hảo lại rất có kiên nhẫn đáp lại từng lời một.

Tuy Lục Cẩm Niên không biết cụ thể ở đầu dây bên kia, Hàn Như Sơ đang nói gì, nhưng cũng có thể đoán ra được, đáy lòng anh lại cảm thấy ảm đạm tối đen.

“Bác yên tâm đi, cháu nhất định sẽ chăm sóc cho anh Gia Mộc thật tốt.” Ngữ điệu của Kiều An Hảo mềm mại, nói xong câu đó, liền cúp điện thoại, cô đang chuẩn bị đưa điện thoại trả lại chỗ cũ, thì Lục Cẩm Niên đứng ở bên cạnh lại đưa tay ra: “Cho tôi đi.”

Kiều An Hảo nâng mí mắt, chống lại đôi mắt xinh đẹp không chút lay động của anh, không mang theo bất kỳ tình cảm gì, cô do dự một chút, đưa điện thoại lại cho anh: “Vậy làm phiền anh rồi.”

Lục Cẩm Niên không lên tiếng, chỉ bình tĩnh nhận điện thoại, ung dung xoay người, trở về phòng khách, xem ra bóng lưng của anh vẫn cao ngạo lạnh lùng như cũ, nhưng không ai biết được, trong lòng anh, máu đang chảy từng giọt.

Bữa tối mà Hứa Gia Mộc làm, rất phong phú, một đám người vây chung quanh bàn ăn ngồi xuống, người nào cũng chưa động dũa nhắm nháp hương vị, chỉ đơn thuần nhìn một bàn đồ ăn đủ cả sắc lẫn vị, bắt đầu mồm năm miệng mười, ra sức khen,

“Gia Mộc, cậu xác định là thời gian trước đã tìm người chỉnh dung chứ không phải dạy nấu ăn chứ?”

Từ lúc Hứa Gia Mộc tỉnh lại, Hứa Gia đã thuận theo nước chảy để Hứa Gia Mộc trở lại như bình thường, còn lộ ra phong thanh tin tức anh đã đi chinh lại dung nhan.

“Thật đúng là đừng nói nữa, khuôn mặt này của Hứa Gia Mộc chinh lại cũng không tệ lắm, không khác gì so với trước kia cả, từ đầu đến cuối đều không nhìn ra là đã từng bị tai nạn xe cộ.”

“Đây chính là khôi phục lại gương mặt, lúc trước bị hủy khuôn mặt, cậu chủ Hứa vốn không hề bước ra khỏi cửa, ngay cả bạn bè đến thăm, cũng tránh không gặp.”

“Nào nào, nào, chúng ta cũng cạn vì khuôn mặt tỏa sáng của cậu chủ Hứa, cụng ly!”

428. Chương 422: Anh Âm Thầm Làm Bạn (9)

Editor : Meitu

Một người giơ ly rượu lên, đang chuẩn bị cạn ly, Kiều An Hảo ngồi ở bên cạnh Hứa Gia Mộc, lại vươn tay lấy lại ly rượu trong tay anh, sau đó đổi một ly nước suối đặt ở trước mặt của anh, Kiều An Hảo dịu dàng giải thích với người mời rượu đang tức giận kia: “Hiện giờ anh Gia Mộc chưa thể uống rượu.”

Tất cả mọi người cho là Hứa Gia Mộc mới làm phẫu thuật chữa trị gương mặt, cho nên không miễn cưỡng.

Ngược lại Kiều An Hạ cười sáng lạn giễu cợt Kiều An Hảo một câu: “Kiều Kiều, thật đúng là che chở cho Gia Mộc.”

Hứa Gia Mộc cười không nói, lấy nước thay rượu, uống với mọi người.

Rượu cay lướt qua cổ họng Lục Cẩm Niên, anh lại cảm thấy một tia mát lạnh khổ sở.

Món ăn của Hứa Gia Mộc, nấu khá ngon, những người tham gia, cũng nghĩ Hứa Gia Mộc và Kiều An Hảo là vợ chồng, cho nên có người không nhìn được bắt đầu trêu chọc: “Tiểu Kiều, cô thật có lộc ăn, ngày ngày được thiếu gia làm món sơn hào hải vị cho ăn.”

Có người này giễu cợt, thì những người khác cũng bắt đầu nhao nhao: “Song đã nói qua, Gia Mộc, ban đầu hôn lễ của cậu và Tiểu Kiều cũng làm qua loa, mấy người chúng tôi cũng được mời, bây giờ cậu đã khôi phục dung nhan, có phải cũng nên tìm thời điểm tổ chức hôn lễ lớn?”

“Đúng vậy, Gia Mộc, ngay cả hôn lễ cũng không có, không phải cậu khiến... Tiểu Kiều thất vọng, làm ... mọi người chúng tôi thất vọng sao?”

Mặc dù Hứa Gia Mộc và Kiều An Hảo biết, không có khả năng tổ chức hôn lễ, nhưng hiện giờ chưa giải trừ hôn ước, hai người vẫn ăn ý không tiết lộ ra nửa điểm sơ hở, thậm chí Hứa Gia Mộc còn phụ họa theo đề tài của mọi người, cười nói: “Nhất định, nhất định sẽ đền bù cho Kiều Kiều một hôn lễ.”

Từ đầu đến cuối Kiều An Hảo chỉ duy trì nụ cười yếu ớt, không nói gì, lúc Hứa Gia Mộc nói những lời này, khóe mắt cô sáng lên lại không nhìn được nhìn về phía Lục Cẩm Niên đang ngồi, vẻ mặt anh vẫn lạnh như băng, chẳng qua là im lặng uống rượu, giống như những người thảo luận đề tài này không hề liên quan đến anh, Kiều An Hảo không nhìn được nắm chặt đôi đũa trong tay, mặc dù nói không yêu anh nữa, nhưng lúc mọi người ồn ào bàn tán quan hệ giữa cô và người đàn ông khác, thấy anh thờ ơ như vậy, đáy lòng lại hơi khó chịu.

“Không chỉ đền bù hôn lễ, cũng phải có cả cầu hôn, Tiểu Kiều, tôi đã nói rồi, nếu thiếu gia không cầu hôn, cô không nên đồng ý.”

“Này cũng đã kết hôn, không thể đáp ứng cái gì a!”

“Không thể đồng ý sinh con!”

“Đúng đúng đúng, không thể đồng ý sinh con!”

“Tiểu Kiều, đợi đến lúc cầu hôn, cô nhớ gọi mọi người, chúng tôi giúp cô giữ cửa, không đủ thành ý, kiên quyết không thể cho cho phép thiếu gia sinh con.”

Sinh con... Con của Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc... Trong nháy mắt Lục Cẩm Niên liền nghĩ đến đứa con còn chưa ra đời của mình, đã bị người bóp chết ở trong bụng... Anh nắm ly rượu trong tay, không nhịn được tăng thêm sức lực.

Anh nghe không hiểu rõ cuộc câu nói đó có gì vui, nhưng những người kia lại vui vẻ bàn tán, gương mặt anh bình tĩnh chờ mọi người chuyển đổi đề tài, sau đó thừa dịp không ai chú ý, tầm mắt lặng yên rơi vào trên người Kiều An Hảo, cô đang cúi đầu, im lặng gặm một cái đùi gà Hứa Gia Mộc gấp cho cô.

Lục Cẩm Niên mới nhìn năm giây, liền dời đi tầm mắt, sau đó nâng đầu uống một hơi cạn sạch, rồi đứng lên, đi ra khỏi phòng ăn.

429. Chương 423: Anh Âm Thầm Làm Bạn [10]

Lục Cẩm Niên một mình đứng ở trong phòng khách, tiếng nói cười trong phòng ăn không ngừng truyền đến, nghe thấy không khí thực hòa hợp, nhưng mà quanh thân anh, bao phủ đầy đặc xua đuổi không đi cô tịch.

Anh không biết bản thân rốt cuộc đã đứng bao lâu, cửa nhà ăn vừa bị mở ra, vì che giấu cô đơn của bản thân, anh vội vàng lấy di động từ trong túi ra, gờ lên bên tai, giả bộ đi ra nghe điện thoại.

Hứa Gia Mộc hô một tiếng “Anh hai”, nhìn thấy anh đang gờ điện thoại, liền thức thời ngậm miệng lại, mở ra cửa toilet, đi vào.

Lục Cẩm Niên nghe âm thanh bơm nước của bồn cầu trong phòng rửa tay, mới đưa di động bỏ vào trong túi, Hứa Gia Mộc từ bên trong đi ra, trong tay cầm khăn tay để lau tay, nhìn thấy đã cúp điện thoại, mới lại mở miệng, nói: “Anh hai, xong việc rồi?”

Lục Cẩm Niên khẽ gật đầu.

Trong phòng ăn có người kêu tên Hứa Gia Mộc, anh ta cao giọng nói, trả lời một tiếng, sau đó đem khăn tay vứt vào trong thùng rác, lại nói với Lục Cẩm Niên: “Đi vào ăn cơm thôi.”

Lục Cẩm Niên đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, cả người trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Anh còn có chút việc, đi trước.”

Đáy mắt Hứa Gia Mộc thoáng hiện một tia tiếu nuối, nhưng không có cố mạnh mẽ lưu: “Được rồi, bao giờ em có thời gian sẽ tìm anh ăn cơm.”

Lục Cẩm Niên “Uh” một tiếng, nhìn thoáng qua cửa nhà ăn đang đóng chặt, không nói cái gì, chỉ im lặng hai giây, liền bước chân rời đi.

Nhiệt độ không khí buổi tối, đã hạ thấy xuống, không có khô nóng giống như ban ngày, thậm chí còn có chút nhẹ nhàng mà khoan khoái.

Lục Cẩm Niên bưng một ly trà, đứng ở ban công trong biệt thự của bản thân, ngẩng đầu lên, có thể ảm ảm nhìn thấy chân trời có vô số ánh sao lấp lánh.

Sáng sớm anh đã thấy cô vào biệt thự này, cho nên lúc Hứa Gia Mộc mời bản thân tới ăn cơm chiều, mới gật đầu đồng ý.

Anh biết, nếu bản thân tới đó sẽ nghe hoặc nhìn thấy những hình ảnh làm cho bản thân khó chịu, không có việc gì lại tự bản thân đi tìm đau khổ.

Nhưng mà anh không có biện pháp, ông trời cho anh có cơ hội cùng cô ở chung 251 ngày, nhưng điều kiện kiên quyết của cái cơ hội kia là anh phải làm thể thân của Hứa Gia Mộc, nhưng mà bây giờ, anh chỉ có thể tự bản thân tìm cơ hội, tiếp cận cô.

Một chút bữa tối, so với trong dự đoán ngược còn muốn thăm hơn, nhưng là không quan hệ, anh vẫn có thể thấy được cô, còn cùng cô nói hai câu nói, không phải sao?

Hai câu nói kia, một câu khi cô bưng trà tới thì anh nói “Cám ơn”, một câu là khi cô tắt điện thoại của Hàn Như Sơ “Cho tôi đi”, nhưng mà vẫn đáng giá, không phải sao?

Ban đêm Lục Cẩm Niên vẫn đứng ban công đến hơn mười giờ, biệt thự cách vách mới dần dần yên tĩnh, chắc hẳn là hai người uống nhiều rồi, trước khi lên xe còn mở miệng la hét, làm kinh động đến con chó của hộ gia đình bên cạnh.

Xe đỗ trong sân không ngừng mà sáng lên, xe lần lượt rời đi.

Lục Cẩm Niên đứng ở lầu hai, nhìn xuyên qua ánh sáng mờ nhạt của đèn đường, nhìn thấy Hứa Gia Mộc và Kiều An Hảo đang đứng ở cửa biệt thự, quay trở về trong phòng, từ lúc cửa biệt thự bên cạnh đóng lại, thế giới xung quanh hoàn toàn im lặng.

Trong phòng của biệt thự bên cạnh, chỉ còn có hai người Hứa Gia Mộc và Kiều An Hảo

Trong đầu Lục Cẩm Niên hiện ra hình ảnh lúc trước khi ăn cơm, Hứa Gia Mộc mua gì đó, thấy mấy hộp BCS, nháy mắt có chút không dám tiếp tục tưởng tượng.

Khoảng nửa giờ sau, ngọn đèn của biệt thự bên cạnh tắt, tay Lục Cẩm Niên run lên, chén trà ở trong tay, bị quăng xuống vỡ nát.

430. Chương 424: Anh Âm Thầm Làm Bạn (11)

Nước trà ấm áp, vẩy lên quần áo, còn lưu lại một vết ố màu vàng nahtj.

Lục Cẩm Niên có vài phản kích động trở về phòng ngủ, nện bước chân có chút loạn nhịp đi vào trong toilet, lấy nước nóng, tẩy rửa vết bẩn.

Buổi tối anh không rõ là mình đã uống bao nhiêu rượu, nhưng giờ khắc này lại cảm thấy như vừa dời sông lấp biển, đặc biệt khó chịu, cả người không nhin được, liền vọt tới trước bồn cầu, quỳ trên mặt đất nôn ra.

Lục Cẩm Niên nôn rất lâu, đến khi cảm giác như trong dạ dày đều ra hết sạch, lục phủ ngũ tạng như bị thiêu đốt, vô cùng khó chịu.

Rõ ràng, anh và cô đã kết thúc cách đây nửa tháng, nhưng là anh lại chậm chạp tiếp nhận, cảm thấy mỗi ngày cô đều quay lại biệt thự, buổi tối cũng là đang nằm bên cạnh mình trên một chiếc giường, hiện tại anh đang nghĩ đến không biết có phải hai người, cô và Hứa Gia Mộc ở tại phòng cách vách trong biệt thự, có khả năng lại phát sinh những chuyện giống như đã xảy ra giữa anh và cô không... anh không thể tưởng tượng nổi...

Lục Cẩm Niên càng muốn, người càng trở nên kích động, sau cùng liền đứng dậy, cũng không quan tâm đến quần áo bị dơ vì vết nước trà, trực tiếp đi ra cửa, thẳng đến cửa biệt thự của Hứa Gia Mộc, gõ tay lên, liền ầm chuông cửa.

Động tác của anh cực kỳ lo lắng, liên tục ầm chuông.

Sau đó trong biệt thự liền sáng đèn, âm thanh của Hứa Gia Mộc từ bên trong truyền ra: “Ai đó?”

Sau đó, cửa phòng bị kéo ra.

Hứa Gia Mộc đã thay áo ngủ, có thể là vừa mới nằm xuống, trong lúc bất chợt bị người khác làm phiền, vẻ mặt có chút khó chịu, nhưng vừa thấy người đứng ngoài cửa là Lục Cẩm Niên, lập tức liền tốt đẹp hô một tiếng: “Anh?”

Ngay sau đó, Hứa Gia Mộc liền nhìn thấy quần áo trên người anh bẩn thỉu, dơ dáy, trán liền nhăn lại: “Anh, sao quần áo anh lại như vậy?”

Lục Cẩm Niên lắc lắc đầu: “Không có gì, không cần thận làm bần.”

“A...” Hứa Gia Mộc ngáp một cái: “Anh, anh đến tìm em có chuyện gì sao?”

Bị Hứa Gia Mộc hỏi như vậy, Lục Cẩm Niên mới nhận ra vừa rồi mình quá kích thích, anh ngó ra mắt một giây, mới tùy ý tìm một cái cớ: “Mấy hôm trước, anh đi hội chợ từ thiện, có mua được mấy bức tranh, cậu có muốn chọn lấy mấy tấm không?”

Hứa Gia Mộc che miệng, lại ngáp một cái, ngữ điệu mơ hồ không rõ ràng nói: “Hôm khác đi, hôm nay muộn rồi, em rất mệt, mà, anh cũng nên chú ý sức khỏe, không thể lúc nào cũng ngủ trễ như thế.”

Lục Cẩm Niên mất tự nhiên khẽ động khước môi: “Được rồi, cậu ngủ sớm một chút!”

“Ừm” Hứa Gia Mộc lên tiếng, nói với Lục Cẩm Niên: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Lục Cẩm Niên cũng đáp trả lại, xoay người rời đi, khi đi được nửa đường, đèn trong nhà lại tắt, bước chân của anh dừng lại một chút, trong cơ thể lại lộn lên kích thích muốn cạy cửa, mang Kiều An Hảo đi.

Nếu anh có tư cách đó, dù chỉ một chút, hiện giờ, anh tuyệt đối sẽ mang cô đi... Nhưng là anh không hề có, Kiều An Hảo là vị hôn thê của Hứa Gia Mộc, mà anh là gì? Đối với cô mà nói, cái gì cũng không phải.

Lục Cẩm Niên nắm chặt tay lại, nhắm mắt, thân thể căng cứng đứng im một lát, sau cùng mới xoay người, nện bước chân chậm chậm đi ra khỏi sân biệt thự.

Anh không quay lại biệt thự của mình, anh đi đến cửa hàng tiện lợi 24 giờ, mua vài gói thuốc, sau đó đứng dưới đèn đường bên ngoài biệt thự của Hứa Gia Mộc, hút suốt cả một đêm.

Đêm hôm đó, người khác vui vẻ hưởng về nhau, nhưng anh lại trải qua vô cùng gian nan.

431. Chương 425: Anh Âm Thầm Làm Bạn (12)

Đêm hôm đó, là một đêm rất dài và gian nan.

Không ai biết, tâm trạng anh như thế nào, từng giây từng phút đối mặt với đêm hôm đó.

Cũng không người nào biết, đêm hôm đó, anh quay đầu lại nhìn biệt thự Hứa Gia Mộc bao nhiêu lần.

Hơn nữa cũng không ai biết, đêm hôm đó, bao nhiêu lần khước mắt anh đỏ lên.

Đêm hôm đó, tâm trạng bất ổn, đau đến thấu xương, tuyệt vọng bi thương... Đủ loại cảm xúc, anh đều lần lượt nếm trải hết.

Nếu như có thể, cả đời này anh cũng không muốn quay trở lại đêm đó.

Mãi cho đến khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu xuống, anh mới mệt mỏi, bước chân có hơi lung tung trở về biệt thự, sau lưng chỉ còn lại tàn thuốc đầy mặt đất.

-

Mặc dù sức khỏe Hứa Gia Mộc hồi phục rất tốt, nhưng rốt cuộc toàn bộ không có khỏe, thể lực dễ dàng không chịu được, đêm đó nấu món ăn, lại cùng một nhóm bạn bè hàn huyên hồi lâu, đến cuối cùng cũng mệt mỏi, hơn nữa anh ra khỏi nhà họ Hứa, không có chìa khóa xe, cho nên trực tiếp ngủ ở trong phòng khách Cẩm Tú viên, sáng ngày hôm sau lúc tám giờ, anh rời giường, gọi một chiếc xe riêng, rồi trực tiếp rời đi.

Kiều An Hảo quay quảng cáo xong, hoàn toàn rảnh rỗi, sau đó đi một vòng, đại đa số mọi người là đều ở Cẩm Tú viên ngủ, xem phim.

Biệt thự của Hứa Gia Mộc và biệt thự của Lục Cẩm Niên, chỉ cách một hàng rào, nhìn qua biệt thự này, cũng có thể rõ ràng nhìn thấy động tĩnh trong sân biệt thự kế bên.

Hôm đó ở trong biệt thự của Hứa Gia Mộc, Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên gặp mặt một lần, sau một vòng, hai người cũng không có tiếp xúc.

Thỉnh thoảng Kiều An Hảo nằm ở trên ban công, lúc đọc sách, sẽ để ý biệt thự kế bên, mỗi lần đi xem, cửa lớn đều khóa chặt, trong sân rơi đầy lá cây và cánh hoa, cũng không ai quét dọn.

Lần nữa Kiều An Hảo bắt gặp Lục Cẩm Niên, là ngày đầu tiên.

Kiều An Hảo là nghệ sĩ ký hợp đồng với công ty Hoàn Ảnh truyền thông, bình thường cô cũng không cần đến công ty, nhưng ngày thứ hai, vẫn phải đi một chuyến.

Kiều An Hảo ngủ muộn, nên hôm sau khi...tỉnh lại, đã là buổi trưa, Triệu Manh có việc, không có thể tới đón cô, xe của mình lại bị cô lái đi, cho nên cô gọi một chiếc xe riêng, tìm một chỗ ăn cơm, sau đó đến Hoàn Ảnh truyền thông.

Kiều An Hảo ở một mình trong phòng làm việc không ai tán gẫu, sẽ cầm điện thoại di động chơi game, chơi đến một nửa, thì có tin nhắn.

Cô thoát ra khỏi trò chơi, mở tin nhắn lên, thấy tin này được gửi trong nhóm.

Trong nhóm người đó, không có mấy người, chỉ là mấy người bạn thường thích tụ họp chung một chỗ, đại khái là nửa tiếng trước, Kiều An Hạ gửi tin, nói là buổi tối mời mọi người đến Kim Bích Huy Hoàng ca hát.

Kiều An Hảo không mở tin nhắn, lúc ban đầu không nhìn thấy tin nhắn kia, cho nên thủy chung không trả lời, cho đến khi thấy Kiều An Hạ ở trong nhóm, cô mới nhìn đến, sau đó Kiều An Hảo liền trả lời một câu:

Hôm nay em không đi xe, không có phương tiện.

Kiều An Hạ, Hứa Gia Mộc, Hứa Gia Mộc lập tức nhắn lại hỏi: Kiều Kiều, em ở đâu?

Kiều An Hảo: Em ở công ty.

Qua hồi lâu, Hứa Gia Mộc mới đề nghị: Vậy nhanh chóng tan làm, anh đi rước em.

Kiều An Hảo chưa có trả lời lại, mở ra trò chơi, tiếp tục chơi.

Hứa Gia Mộc dừng xe ở lầu dưới công ty, mới gọi một cú điện thoại cho Kiều An Hảo, nói cho cô biết mình đã đến.

432. Chương 426: Anh Âm Thầm Làm Bạn (13)

Cúp điện thoại, Hứa Gia Mộc bắt gặp Lục Cẩm Niên cùng với trợ lý của anh từ tòa cao ốc đi ra, tạm dừng một chút, Hứa Gia Mộc đẩy cửa xe đi ra, giơ tay lên vẫy vẫy về phía Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên nhìn thấy Hứa Gia Mộc, nhú mày, bước chân đi đến: “Tại sao em lại ở chỗ này?”

Hứa Gia Mộc trước hô một tiếng “Anh hai”, sau đó mới chậm rãi mở miệng, trả lời vấn đề vừa rồi của anh: “Em tới đón Kiều Kiều.”

Trợ lý đứng ở bên cạnh Lục Cẩm Niên, đáy lòng lộ bộ một chút, vội vàng an ủi Hứa Gia Mộc, chuyển đề tài: “Hứa tiên sinh, đã lâu không gặp.”

Hứa Gia Mộc khách sáo nở nụ cười nhìn về phía trợ lý, thành tâm thành ý mời Lục Cẩm Niên, nói: “Anh hai, đêm nay Kiều Kiều mời mọi người tới cung vàng điện ngọc ca hát, anh có rảnh không? Nếu không có việc gì, thì cùng đi.”

Về mặt Lục Cẩm Niên yên tĩnh như nước, âm thanh mở miệng đồng dạng vững vàng: “Đêm nay anh có bữa tiệc rồi.”

Cứ việc từ nhỏ Hàn Như Sơ nói với Hứa Gia Mộc, khiến anh ta cách xa Lục Cẩm Niên xa một chút, nhưng là ở trong lòng Hứa Gia Mộc, anh ta là rất thích người anh trai này, làm việc gì đều thích gọi anh đi cùng.

Nghe câu nói như thế, đáy lòng Hứa Gia Mộc có chút tiếc nuối: “Vây được rồi, anh cứ đi việc của mình đi chính sự quan trọng hơn.”

Xe của Lục Cẩm Niên đứng ở bên đường, Hứa Gia Mộc tự mình mở cửa xe giúp Lục Cẩm Niên, chờ Lục Cẩm Niên lên xe, Hứa Gia Mộc mới dặn dò trợ lý của Lục Cẩm Niên một câu: “Đừng để cho anh hai của tôi uống quá nhiều rượu.”

“Ngài yên tâm, Hứa tiên sinh.”

Hứa Gia Mộc gật gật đầu, sau đó khom người, nói với Lục Cẩm Niên: “Vây, anh hai, tạm biệt.”

Hứa Gia Mộc nhìn thấy Lục Cẩm Niên gật đầu một cái, liền đóng cửa lại, sau đó lùi lại hai bước.

“Hứa tiên sinh, tạm biệt.” Trợ lý hạ cửa kính xe xuống, nói với Hứa Gia Mộc một tiếng, mới giẫm lên chân ga, chậm lại khởi động xe, rồi đi.

Hứa Gia Mộc đứng ở ven đường, chờ xe của Lục Cẩm Niên ra tới đường lộ, mới xoay người lại, muốn nhìn xem Kiều An Hảo đã tới chưa, kết quả ngẩng đầu, lại nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc, từ trong truyền thông vòng ảnh đi ra.

Trong nháy mắt, cơ bất toàn thân Hứa Gia Mộc, không tự chủ được buộc chặt.

Tổng Tương Tư đeo giày cao gót cao khoảng mười phân, đi theo sau cô là người đại diện và trợ lý, hấp tấp từ bên trong đi ra, vừa đi, vừa có chút bực

mình nói với người đại diện: “Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, không phải chuyện quan trọng, thì không cần nói với tôi, đêm nay vốn tôi muốn về nhà ngủ, kết quả bây giờ phải...”

Tổng Tương Tư nhìn thấy Hứa Gia Mộc đứng dưới bậc thang, lời nói trong miệng đột ngột dừng lại, ngay cả bước chân cũng dừng lại theo.

Người đại diện và trợ lý đi sau Tổng Tương Tư, cũng dừng bước chân lại theo, có chút nghi hoặc nhìn về phía Tổng Tương Tư, nhìn theo tầm mắt của cô, ánh mắt cũng rơi xuống trên người Hứa Gia Mộc.

Người đại diện và trợ lý nhìn nhau một chút, không có lên tiếng nói chuyện.

Trên đường cái, xe đến xe đi, không ngừng có tạp âm.

Ngẩn ngủ trong hai phút, có không ít người vào truyền thông vòng ảnh, cũng không ít người từ bên trong đi ra.

Tổng Tương Tư và Hứa Gia Mộc vẫn duy trì khoảng cách là năm bước, cứ như vậy đứng nhìn nhau.

Mất khoảng 1 phút, lúc Tổng Tương Tư định bước tới nói vài câu với Hứa Gia Mộc, thì có người đàn ông đột ngột mở cửa xe ra, ngồi vào trong.

433. Chương 427: Anh Âm Thầm Làm Bạn (14)

Tư thế kia, giống như từ trước đến giờ đều là người xa lạ.

Tay của Tổng Tương Tư, mạnh mẽ nắm chặt lại, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm Hứa Gia Mộc trong khoảng một giây đồng hồ, sau đó hệt như không hề có việc gì, tiếp tục giẫm giày cao gót xuống, cao nhào đi về phía trước bãi cỏ, vừa đi, vừa nói, khiển trách người đại diện của mình: “Đêm nay tôi phải đi xã giao, cũng không phải là anh không biết, những nhà tư bản này, đều là chó dưới hình người, bên trong thâm tâm chỉ toàn những thứ bẩn thỉu!”

Theo lời cô nói, cô cũng đã kéo cửa xe ra, ngồi xuống.

Người đại diện vội vã mở miệng: “Chị Tương Tư, vẫn nên để tôi mở cho...”

Tổng Tương Tư cũng chưa nói xong với người đại diện, lại nói thêm một câu: “Các người ngốc nghếch ở đây làm gì, rốt cuộc có đi không?”

Nói xong, Tổng Tương Tư liền giẫm chân ga xuống, trợ lý và người đại diện sợ đến mức vội vàng mở cửa xe, chui vào trong, sau đó trợ lý còn chưa kịp kéo cửa xe lại, Tổng Tương Tư đã một cước giẫm lên chân ga, vọt đi.

Hứa Gia Mộc ngồi trong xe, nhìn thẳng về phía trước, nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sáng, đánh giá Tổng Tương Tư xuyên qua kính chiếu hậu, trong tích tắc khi xe của cô chạy qua, tay anh liền nắm thành quyền, đáy mắt toát ra một tầng lửa giận, trái tim đang đập dồn dập.

-

Lúc Kiều An Hảo nhận được điện thoại của Hứa Gia Mộc, còn đang ở trong toilet, chờ cô ra ngoài, thu dọn lại túi xách của mình, đi xuống, cũng mất khoảng 10 phút.

Kiều An Hảo vừa đi ra khỏi Hoàn Ảnh truyền thông, liền thấy xe của Hứa Gia Mộc, cô thần nhiên đi về phía trước, kéo cửa xe bên ghế phụ ra, ngồi xuống, lại hô một tiếng: “Anh Gia Mộc.”

Hứa Gia Mộc nhìn chằm chằm về phương hướng mà xe của Tổng Tương Tư vừa rời đi, đã sớm không còn thấy gì, không có phản ứng nào.

Kiều An Hảo giơ tay lên quơ quơ trước mặt Hứa Gia Mộc, nửa đùa nói: “Anh Gia Mộc, không phải anh chỉ chờ em có 10 phút đã nổi nóng chứ?”

Hứa Gia Mộc giật giật tròng mắt, thu lại tầm nhìn, như là nghe thấy truyện cười, khẽ cười thành tiếng: “Mù quáng nói gì thế, anh tức giận cái gì chứ?”

“Thật không?” Về mặt của Kiều An Hảo không tin, nghiêng đầu, nhìn Hứa Gia Mộc, nở nụ cười: “Thế nhưng biểu hiện vừa rồi của anh, xem ra thật sự không được tốt, anh gặp chuyện gì không vui sao?”

Hứa Gia Mộc không nói gì, chỉ khởi động xe, vững vàng lái đi.

Không khí bên trong xe, cực kỳ áp lực, trợ lý vừa thở vừa nhìn qua kính chiếu hậu, hai mắt quan sát Lục Cẩm Niên.

Người đàn ông không nói một lời, xe được khởi động vào dòng xe cộ, không hề phần nộ, cũng không có bi thương, nhưng trợ lý đã đi theo anh nhiều năm như vậy, vẫn hiểu được phần nào cảm giác lúc này của anh.

Xe sắp chạy đến khách sạn lớn của Bắc Kinh, Lục Cẩm Niên vẫn không động đậy như cũ, rốt cuộc thân thể cũng giật giật, tầm mắt được điều chỉnh, thu hồi lại, nhìn trợ lý ở trước mắt mình nói: “Cơm nước xong, bọn họ còn muốn tìm một chỗ đánh bài sao?”

Chỉ có một câu hỏi của Lục Cẩm Niên, trợ lý đã hiểu rõ, lập tức mở miệng nói: “Đúng vậy, Lục Tổng, buổi tối mọi người muốn đến nơi nào đánh bài? Câu lạc bộ Kinh Thành, hay là Kim Bích Huy Hoàng?”

434. Chương 428: Anh Âm Thầm Làm Bạn (15)

Trợ lý dĩ nhiên biết trong lòng Lục Cẩm Niên nghĩ như thế nào, cho nên hoàn toàn không chờ Lục Cẩm Niên mở miệng, liền dừng một lát, nói tiếp: “Lục tổng, tối nay ăn cơm với Lâm tổng, trước ở câu lạc bộ nào nhiệt ồn ào, cho nên, không phải là muốn đi Kim Bích Huy Hoàng chứ?”

Rõ ràng là trợ lý nghĩ theo ý định của Lục Cẩm Niên mà nói, nhưng hết lần này tới lần khác trên mặt anh, không lộ ra nửa điểm vui mừng, ngược lại sau khi nghe lời của trợ lý thì im lặng chốc lát, dường như mang theo vài phần thờ ơ, khẽ gật đầu một cái.

Trợ lý dĩ nhiên không có can đảm phơi bày Lục Cẩm Niên nghĩ 1 đẳng làm 1 nỏ, chẳng qua là giải quyết việc chung lấy điện thoại di động ra, đặt một phòng ở Kim Bích Huy Hoàng.

Bên trong xe lần nữa rơi vào im lặng, chẳng qua là không khí cũng giống như bị đè nén vậy.

Trợ lý nhìn qua kính chiếu hậu nhìn Lục Cẩm Niên, anh vẫn nghiêng đầu, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, chẳng qua là giữa gương mặt chất đông nhiều tối tăm mấy ngày qua, đã tiêu tan chút ít.

Lúc này vì Lục Cẩm Niên quá mức nguy trang mà trợ lý oán thăm, đáy lòng không giải thích được liền hiện lên một tia thương cảm.

Rõ ràng không thích chỗ Kim Bích Huy Hoàng, cũng không thích đánh bài, hơn nữa không thích những cô gái xa lạ ngồi bên cạnh nói lảm nhảm, nhưng chỉ vì biết tối nay cô gái kia cũng đến đó, cho nên anh cũng muốn đi.

Biết rõ dù ở cùng một chỗ, hai người cũng giả vờ không chạm mặt, nhưng vẫn muốn ở gần cô, chỉ như thế, là tâm trạng có thể trở nên khá hơn một chút.

Trợ lý học khoa học kỹ thuật, học tập chỉ ở mức trung bình, ngữ văn cũng không giỏi, nhưng lúc này trong đầu, không biết chuyện gì xảy ra, liền sáng lên lời của Trương Ái Linh đã từng viết một câu nửa đau buồn nửa rức rở: Yêu một người, sẽ trở nên vô cùng hèn mọn, nhưng sẽ nở hoa.

Nhưng mà Lục tổng cũng hèn mọn nhiều năm như vậy, thế nào còn chưa nở hoa?

Rốt cuộc là chấp niệm thế nào, mới có thể làm cho anh nhiều năm như vậy, rõ ràng không thấy được nửa điểm hi vọng, nhưng có thể kiên trì không ngừng?

Trợ lý suy nghĩ suy nghĩ, tâm tình bắt đầu buồn bực, sau đó đáy lòng khê mắng, thật là một kẻ dở hơi, anh cũng là người lớn, rõ ràng có bà xã có con trai, tiền lương cũng không thấp, cuộc sống gia đình tạm ổn bình yên như nước chảy mây trôi, có phải anh quá rảnh rỗi không? Cho nên vì một người đàn ông mà ở đây đau buồn giùm.

Kiều An Hạ mở ra một phòng bao sương tổng hợp, có một phòng chơi bài còn có một phòng KTV phụ nhỏ.

Đoàn người hăng hái bưng bưng ôm Micro rống lên, rồi bắt đầu tới đánh bài, Kiều An Hảo không có hứng thú, một mình ngồi ở một bên nhìn TV.

Vận may Kiều An Hạ cũng không tệ, thỉnh thoảng truyền đến tiếng cô hưng phấn hét chói tai.

Hứa Gia Mộc ngồi ở đối diện Kiều An Hạ, không biết là do lâu quá không chơi bài, hay tối nay không có tâm trạng, liên tục thua, đến ván cuối cùng, anh liền đẩy bài nhường cho người đứng sau lưng mình.

Hứa Gia Mộc xách lên một chai bia, ngẩng đầu lên uống nửa chai một hơi, thấy Kiều An Hảo một thân một mình ngồi ở trên ghế sa lon, ôm ôm gối xem TV, liền cất bước đi tới, ngồi ở bên cạnh cô.

Kiều An Hảo thấy là một bộ phim điện ảnh cũ, Tống Tương Tư là nữ chính, lúc ấy Tống Tương Tư còn rất bé, mặc dù diễn xuất chưa thành thực như bây giờ, nhưng cũng có vài phần như người lớn.

Hứa Gia Mộc nhìn chăm chăm màn ảnh, ánh mắt nhìn Tống Tương Tư nhìn mấy lần, cảm thấy tâm trạng bế tắc.

435. Chương 429: Anh Âm Thầm Làm Bạn(16)

Hết lần này tới lần khác âm thanh bình tĩnh của Tống Tương Tư trên TV truyền tới: “Chúng ta chia tay đi...”

Hứa Gia Mộc nắm chặt chai bia trong tay, khiến cho chai bia có chút vặn vẹo, bia tràn ra khỏi chai, tràn đầy trên tay của anh, anh lại thần thần nhìn chăm chăm màn hình lớn, cảm xúc ở đáy mắt quay cuồng, sau

đó liền giơ lên bình rượu, uống một hơi không còn một ngụm, rồi tùy tiện ném chai bia lên bàn, đứng lên, đi ra ghế lô.

Lúc Hứa Gia Mộc từ trong phòng rửa tay đi ra, cửa phòng 1005 bị mở ra, Tổng Tương Tư mặc một chiếc váy ngắn bó sát người từ bên trong đi ra, tầm mắt hai người va chạm chỉ trong một giây, tầm mắt liền ăn ý tách ra, giống như căn bản không có nhìn thấy đối phương, hai người nhìn thẳng phía trước, rất cao ngạo bất động thanh sắc quan sát xung quanh..

Hứa Gia Mộc nghe thấy tiếng giày cao gót phía sau mình “Tháp tháp tháp” âm thanh dần biến mất không thấy, bước chân vốn đang đi bỗng dừng ngừng lại, đứng ở chỗ đó đó một lúc lâu, sau đó lấy ra di động, gọi một cuộc điện thoại, qua một lát, cửa phòng 1005 phía sau mở ra, một người mặc một bộ tây trang màu xám bạc, từ bên trong đi ra: “Hứa thiếu gia, ở đây.”

Sắc mặt Hứa Gia Mộc bất động vội bước chân, cùng người mặc tây trang màu xám bạc kia vào phòng 1005.

Trong phòng đèn màu rực rỡ, ngồi bên trong có không ít cả trai lẫn gái, hai nữ nhân viên phục vụ đang ngồi bên cạnh một người đàn ông trung niên ca hát, người đàn ông trung niên rõ ràng là đang chọc ghẹo, lại đối với microphone bày ra một bộ dáng thâm tình: “Em là của ta tiểu nha tiểu táo, yêu em như thế nào cũng không quá nhiều.....”

Hứa Gia Mộc từ nhỏ chính đã ở trong vòng thương trường hỗn độn ở kinh thành, lúc anh còn rất nhỏ, Hàn Như Sơ đã bắt đầu mang theo anh tham gia các loại yến hội, vì để cho anh có thể kết bạn với nhiều người, tuy rằng nói ra có chút giả dối, nhưng là Hứa Gia Mộc đối nhân xử thế, kinh thành những kẻ có tiền, tuy anh không thể nói trăm phần trăm hoàn toàn quen biết, nhưng mà cũng hiểu biết được 90%, cho nên trong phòng có năm người đàn ông này, Hứa Gia Mộc đều biết, trong đó còn có hai người tự xưng là diễn viên, Hứa Gia Mộc hôn mê tám tháng, cũng không có biết.

Người đàn ông đang ca hát nhìn thấy Hứa Gia Mộc tiến vào, liền buông xuống microphone, gọi quản lý Cung Vàng Điện Ngọc lại đây.

Tuy rằng Hứa Gia Mộc đã vài tháng không có đến đây, nhưng mà quản lý không dám có chút chậm trễ đối với Hứa Gia Mộc, rất ân cần kêu vài cô gái trong điểm gọi tới, đứng một loạt trước mặt ở Hứa Gia Mộc, mặc anh ta chọn lựa.

Hứa Gia Mộc lười biếng tựa vào trên ghế sa lon, ánh mắt quét một lượt qua các cô gái đứng trước mặt, lại thủy chung không có ý muốn lên tiếng, giống như là đang chờ đợi cái gì.

Quản lý đứng ở một bên, bồi cười, cũng không dám thúc giục.

Một người đàn ông ngồi ở bên cạnh Hứa Gia Mộc, ôm một cô gái dịu dàng, tiến đến bên người Hứa Gia Mộc, chỉ hai cái, lên tiếng đưa ra ý kiến: “Này, còn có người kia, thật không tệ.....”

“Phải không?” Hứa Gia Mộc nhẹ nhàng hỏi lại một câu, vừa dứt lời, cửa phòng liền bị đẩy ra, bởi vì vừa nãy trốn rượu, cho nên Tổng Tương Tư tìm lấy cớ đi toilet hiện tại đã trở về, lúc cô đẩy cửa, đáy lòng còn thầm mắng nếu không phải bọn họ trả người đại diện thương hiệu cao cô mới không muốn xã giao với những người này, nàng dùng sức cắn chặt răng, kết quả liền nhìn Hứa Gia Mộc ngồi ở chính giữa ghế sofa, đáy mắt thoáng hiện một tia khác biệt,

mọi người còn chưa kịp nói chuyện, tay Hứa Gia Mộc trong lúc bất chợt nâng lên, lung lay hai hạ, liền rơi xuống trên người của cô: “Liền này.”

436. Chương 430: Anh Âm Thầm Làm Bạn (17)

Editor: Xiu Xiu

Người trong phòng bao nhanh chóng sững sốt, người đàn ông ngồi bên cạnh Hứa Gia Mộc vội vã mở miệng: “Cậu chủ Hứa, cậu nghĩ sai rồi, cô Tổng là đối tác của chúng ta, cũng không phải là ai khác.”

Quản lý cũng vội vàng mở miệng: “Đúng vậy, cậu chủ Hứa, cô Tống là khách của chúng ta.”

Hứa Gia Mộc đối với những lời nói vừa vang lên, không hề có bất cứ ý tứ gì muốn thay đổi chủ ý, vẫn chỉ vào Tống Tương Tư như cũ, miệng nói một đằng, lại nhìn quản lý một nẻo, nhưng thật ra là nói cho Tống Tương Tư nghe: “Ra giá đi, ra ngoài ăn khuya một lần, bao nhiêu tiền.”

Vốn dĩ Tống Tương Tư còn có chút mơ hồ, nhưng hiện giờ đã hoàn toàn hiểu được chuyện gì đang xảy ra, mặt mày cô không hề có phản ứng gì, chỉ bình tĩnh đứng ở đó, nhìn lại Hứa Gia Mộc.

“Cái này...” Quản lý không dám đắc tội với Hứa Gia Mộc, cũng không dám đắc tội với Tống Tương Tư, chỉ nói được hai chữ, lại nhìn qua nhìn lại cả hai bên, vẻ mặt hơi khó xử nhìn Hứa Gia Mộc nói: “Cậu chủ Hứa, cậu xem mấy cô gái tôi mang đến đều rất xinh đẹp, đều là người mới, cậu có vừa mắt người nào không? Các cô ấy đều có thể cùng cậu ra ngoài ăn khuya.”

“Mời cô gái này ra ngoài ăn một bữa cơm, 5000, như thế nào, giá tiền này có thể mời cô gái đang bất động này không?” Hứa Gia Mộc trực tiếp bỏ qua lời của quản lý, anh chỉ nhìn Tống Tương Tư, mở miệng hỏi, sau một lúc, còn nói: “Chẳng lẽ còn muốn năm vạn?”

Hai chữ năm vạn này, đáy mắt của Tống Tương Tư, rõ ràng có một chút dao động.

Hứa Gia Mộc sờ môi cười cười, tầm mắt rơi vào trên người quản lý, nhưng vẫn là nói cho Tống Tương Tư nghe: “Năm vạn cũng không thể? 50 vạn? Năm trăm vạn?...”

Quản lý cẩn thận mở miệng: “Anh Hứa, cái này tôi không làm chủ được.”

Nói xong, quản lý nhìn thoáng qua Tống Tương Tư đứng ở một bên.

Lần này Hứa Gia Mộc không cho Tống Tương Tư một chút thời gian để phản ứng nào, trực tiếp nói thêm một câu: “Chẳng lẽ không cần tiền bạc, muốn cái khác sao?...”

Hứa Gia Mộc còn chưa nói xong, đột nhiên Tống Tương Tư tươi cười như hoa mở miệng: “Không phải chỉ là một lần ăn khuya thôi sao? Tôi đi.”

Tống Tương Tư lẩn lộn trong ngành giải trí, dường như chưa bao giờ một mình ra ngoài ăn cơm với đàn ông, cho dù ra giá cao cỡ nào, cũng luôn không chấp nhận, thế nhưng đêm nay, lời cô vừa nói ra, khiến người khác hơi ngỡ ngàng.

Từ trước đến nay cô luôn làm theo ý mình, đối với sự nghi ngờ của mọi người, không hề có chút ý muốn giải thích nào, mà là dẫn đầu đi ra, đứng ở bên ngoài cùng Hứa Gia Mộc.

Hứa Gia Mộc đứng dậy, đối với quản lý nói một câu: “Ghi vào sổ của tôi”, sau đó nói với người trong phòng một tiếng, liền đi ra ngoài, cũng không đến chỗ Tống Tương Tư, chỉ đi thẳng thật nhanh qua, hướng về phía cửa ra vào.

Dọc theo đường đi, hai người cũng không nói chuyện gì với nhau, đến chỗ bãi đỗ xe, Hứa Gia Mộc mở cửa xe, nhìn thoáng qua Tống Tương Tư, dẫn đầu ngồi xuống, đợi cô vừa lên xe, liền mạnh mẽ giẫm chân ga, lái xe rời đi.

Bên trong xe rất yên tĩnh, từ đầu đến cuối Hứa Gia Mộc đều không nhìn Tống Tương Tư lấy một cái, lúc sắp đến đường lớn, Tống Tương Tư mở miệng hỏi một câu: “Cậu chủ Hứa, chúng ta đến đâu ăn khuya đây?”

Hứa Gia Mộc không lên tiếng, đáy mắt càng thêm phần nộ sâu sắc, tốc độ xe lại càng nhanh hơn.

Sau khi xe của anh tiến vào bên trong một khu nhà xa hoa, sắc mặt của Tống Tương Tư liền trở nên khó coi.

437. Chương 431: Anh Âm Thầm Làm Bạn (18)

Editor: Xiu Xiu

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe dưới lòng đất, Hứa Gia Mộc xuống xe, đi thẳng đến ấn thang máy, Tổng Tương Tư đi đến đứng chờ ở cửa, anh đi vào, sau đó ấn nút tầng trệt.

Thang máy đi lên đến tầng trệt, cửa thang máy mở ra, Hứa Gia Mộc đi sang bên trái, ấn mặt mã, đẩy cửa ra, sau khi nhìn Tổng Tương Tư như cũ, anh mới đi vào.

Hứa Gia Mộc đóng cửa, để chìa khóa xuống bàn, hai mắt nhìn chăm chăm Tổng Tương Tư, một câu cũng chưa nói, chỉ là đột nhiên giơ tay lên, hung hăng nện một bạt tai lên mặt cô.

Một cái tát kia không hề được báo trước, sức lực lại rất lớn, Tổng Tương Tư không hề chuẩn bị, cả người lập tức bị ngã nhào trên mặt đất.

-

11 giờ, mọi người bắt đầu ra về.

Lúc 10 giờ, Hứa Gia Mộc rời đi, sau đó không trở về.

Những người khác đều đã uống không ít rượu, đánh xe rời đi, Kiều An Hảo đưa Kiều An Hạ lên xe của Trình Dạng, sau đó lấy di động ra gọi cho Hứa Gia Mộc, kết quả gọi vài lần, cũng không có ai nghe.

Trợ lý của Lục Cẩm Niên, từ tổng phòng rửa tay đi ra, nhìn thấy Kiều An Hảo đang đứng trong đại sảnh, vì thế liền chào hỏi một câu: “Cô Kiều.”

Kiều An Hảo thu lại diện thoại, nhìn trợ lý gật đầu một cái.

Trợ lý nhìn thấy Kiều An Hảo một mình đứng ở chỗ này, thoáng có chút nghi ngờ, nhiều miệng hỏi một câu: “Cô Kiều đi cùng anh Hứa đến sao? Sao lại đứng một mình ở đây?”

Kiều An Hảo có chút buồn bực, sao trợ lý của Lục Cẩm Niên lại biết được.

Trợ lý còn nói: “Lúc cô đi vào cùng anh Hứa, vừa lúc nhìn thấy.”

Kiều An Hảo sáng tỏ mím môi nở nụ cười, nói: “Người đó không biết đi đâu rồi, tôi đang đợi anh ấy.”

Trợ lý như bưng bình “a..” một tiếng, sau đó lại khách khí nói: “Cô Kiều, tôi còn có chút việc, xin phép đi trước.”

Kiều An Hảo mỉm cười gật đầu.

-

Trợ lý quay lại, nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên đang ngồi trước bàn mặt chược.

Những người khác, đều có gái trẻ vây quanh, chỉ riêng anh thanh cao, đơn độc gốc ghếch một mình.

Trợ lý lặng yên không tiếng động đi về phía trước, nhìn thoáng qua bài của Lục Cẩm Niên, bài không phải là tuyệt đối đẹp, anh chờ sau khi Lục Cẩm Niên ném ra một quân, mới khom người xuống, tiến đến bên tai anh, thấp giọng nói: “Lục Tổng, lúc tôi vừa đi toilet, ở đại sảnh thấy cô Kiều.”

Sắc mặt của anh bất động, nhưng ra ngón tay cầm bài, lại tăng thêm chút sức.

Trợ lý tiếp tục nhỏ giọng hỏi báo: “Anh Hứa không biết đã đi đâu, cô Kiều đang đợi anh ấy.”

“A...” Lục Cẩm Niên gật đầu một cái, dường như cảm thấy việc không liên quan đến mình.

Hai tròng mắt của trợ lý nhẹ nhàng giật giật, tiếp tục bổ sung: “Hình như cô Kiều không đi xe đến, nếu không đợi được anh Hứa, có thể sẽ tự bắt xe trở về, nơi này còn phải đi bộ xa mới bắt được xe...”

Trợ lý còn chưa nói xong, Lục Cẩm Niên đã bình tĩnh đứng lên, chỉ chỉ vào thắng lợi của mình, nói với trợ lý: “Cậu đánh thay tôi một lát.” Sau đó nhìn ba vẻ mặt khó hiểu của những người còn lại, nói một tiếng: “Thật có lỗi”, sau đó cũng không chờ mọi người phản ứng, liền cầm áo khoác đang treo trên ghế rời đi.

438. Chương 432: Anh Âm Thầm Làm Bạn (19)

Editor : Meitu

Kiều An Hảo gọi cho Hứa Gia Mộc mười mấy cú điện thoại, cũng không kết nối được, cuối cùng đành từ bỏ, dứt khoát nhắn một tin cho Hứa Gia Mộc, sau đó rời khỏi Kim Bích Huy Hoàng, đứng ở ven đường chờ xe taxi.

Kim Bích Huy Hoàng là nơi xa xỉ, người tới nơi này đều có xe riêng đưa đón, cho nên rất ít xe taxi tới đây.

-

Bước chân Lục Cẩm Niên chạy thẳng tới đường lớn, vừa khoác áo lên người, vừa nhìn quanh một vòng, không nhìn thấy Kiều An Hảo, dường như là đang chậm rãi đi ra khỏi cửa chính Kim Bích Huy Hoàng.

Đứa bé giữ cửa biết Lục Cẩm Niên, lúc anh đi ra, còn ân cần chào hỏi một tiếng: “Lục tổng.”

Lục Cẩm Niên hoàn toàn không để ý tới đứa bé giữ cửa gọi, nhìn chung quanh, dứt khoát đi về phía ven đường, bởi vì tốc độ có hơi gấp, hô hấp Lục Cẩm Niên có chút không yên, dồn dập hít thở, sau đó lúc thấy từ Kim Bích Huy Hoàng đi về phía trước khoảng hai trăm mét gần đèn đường, Kiều An Hảo đang đứng.

Cô mặc chiếc váy màu lam nhạt, bên ngoài mặc một cái áo khoác màu trắng, đưa lưng về phía anh, đón dòng xe đang chạy, thỉnh thoảng vẫy tay.

Chẳng qua là chỉ nhìn thấy bóng lưng của cô, gương mặt anh cũng trở nên có chút dịu dàng, chẳng qua anh chỉ sống người, rồi cất bước, sải bước nhanh chóng về phía cô.

Lúc Lục Cẩm Niên còn cách Kiều An Hảo khoảng một trăm mét bất chợt có một chiếc xe taxi dừng ở trước cô, giống như cú tinh cô đang chờ đã tới, nhanh chóng mở cửa xe, chui vào, sau đó xe lái vào bên trong đường xe, màn đêm bao phủ xuống dòng xe đang chạy trong thành phố.

Bước chân Lục Cẩm Niên, bởi vì Kiều An Hảo đột nhiên rời đi, cứng rần dừng tại chỗ như vậy.

Vốn vì trợ lý nói với anh là Kiều An Hảo có thể cần người đưa về mới có thể về nhà, mà nảy sinh niềm hy vọng, cứ như vậy bị đánh tan thành mây khói.

Gió đêm xen lẫn tiếng xe ồn ào, không ngừng gào thét ở bên tai của anh, anh đứng đấy một lát, mới xoay người, kéo bước chân có chút nặng nề, đi trở về Kim Bích Huy Hoàng, chẳng qua là ánh đèn rực rỡ còn chưa đổi, bước chân Lục Cẩm Niên lại ngừng lại, do dự một lát, xoay người đi về bãi đậu xe ở bên cạnh.

Khởi động xe, Lục Cẩm Niên lái đi, đi một vòng trên đường, cuối cùng vẫn là lái xe về Cẩm Tú viên.

Lục Cẩm Niên đi đường tắt, không có đèn xanh đèn đỏ, không mất bao nhiêu thời gian, anh đã lái vào Cẩm Tú Viên, lúc rẽ vào biệt thự của mình, vừa vặn thấy Kiều An Hảo đang đứng ở cửa biệt thự của Hứa Gia Mộc, khom người, cầm ví tiền, đang trả tiền xe, Lục Cẩm Niên bản năng đạp thắng xe.

Kiều An Hảo nhận lấy tiền thối, rồi xoay người đi vào trong viện, trong chốc lát, biệt thự Hứa Gia Mộc tối om, đã sáng đèn lên.

Lục Cẩm Niên đợi đến khi chiếc taxi mà Kiều An Hảo ngồi kia rời đi, mới nhẹ nhàng đạp chân ga, đến phía trước mấy trăm mét, dừng chỗ chính giữa của biệt thự Hứa Gia Mộc và biệt thự của anh.

-

Về trễ như vậy, Kiều An Hảo có hơi đói bụng, hâm nóng bánh chẻo cấp tốc, lấp đầy bụng, bỏ chén đĩa vào bồn nước, rồi lên lầu.

Đơn giản tắm xong, Kiều An Hảo nằm lên giường, cầm điện thoại di động, không có mục đích gì xem Weibo, mãi cho đến một giờ sáng, cô mới tắt đèn, chuẩn bị ngủ.

439. Chương 433: Anh Âm Thầm Làm Bạn [20]

Nhưng vừa nhắm mắt lại, thời gian không lâu lắm, Kiều An Hảo lại mơ hồ cảm thấy có điểm không quá thích hợp, im lặng nằm một lát, liền mạnh nhấc chăn lên, đi toilet, cởi quần áo, quả nhiên nhìn thấy có một mảnh hồng đỏ bên trong quần.

Thì ra là kinh nguyệt tới..... Kiều An Hảo vừa mới chuẩn bị đứng dậy đi lấy băng vệ sinh, mới hậu tri hậu giác nhớ đến, bản thân mới đến biệt thự của Hứa Gia Mộc được vài ngày, lúc trước lại vội vàng xuất ngoại chụp quảng cáo, căn bản không có kịp chuẩn bị vật dụng hàng ngày.

Nhưng mà cô lại không có khả năng cứ như vậy mà ngủ..... Kiều An Hảo ngồi ở trên bồn cầu, ảo não nhú nhú mày, xé một ít giấy vệ sinh, đệm ở trên quần lót, sau đó đứng dậy, xả bồn cầu một chút, rửa sạch tay, đi ra phòng ngủ, cầm ví tiền của mình, xuống lầu.

-

Lục Cẩm Niên ngồi ở trong xe hồi lâu, thẳng đến đèn ở biệt thự Hứa Gia Mộc tắt, anh mới khởi động xe một lần nữa, còn chưa kịp nhả ga, Lục Cẩm Niên lại nhìn thấy đèn trong phòng ngủ ở tầng hai lại sáng lên.

Lúc anh đang nghĩ Kiều An Hảo bật đèn tới tột cùng để làm những gì, thì đèn trong biệt thự của Hứa Gia Mộc lại sáng lên, anh thấy thấy Kiều An Hảo từ trong phòng của biệt thự chạy đi ra.

Đêm hôm khuya khoác, cô một mình chạy ra ngoài làm cái gì?

Lục Cẩm Niên nhú mi một chút, lo lắng, trực tiếp đẩy cửa xe ra xuống dưới, gọi lại Kiều An Hảo đang từ bên trong sân của biệt thự chạy đến:“Kiều Kiều.”

Tuy rằng giọng điệu của Lục Cẩm Niên không cao, nhưng lúc này là đêm dài vắng người, cũng đủ vững vàng truyền vào trong tai Kiều An Hảo, Kiều An Hảo chợt ngẩn ra, dừng bước chân, quay đầu, nhìn thấy Lục Cẩm Niên đang đứng ở phía sau cách đó không xa.

Người đàn ông một thân tây trang giày da, dáng người cao thẳng tắp, đèn đường mờ nhạt ngọn đèn chiếu vào trên mặt của anh, làm cho vẻ mặt anh thoát nhìn có chút mơ hồ.

Anh thấy nàng dừng lại, liền bước chân không nhanh không chậm, đi hướng về phía cô, khi đại khái chỉ còn cách cô khoảng một thước thì dừng lại, cô chỉ là muốn đi ra ngoài mua cái này nọ, cho nên mặc bình thường đeo dép lê, lúc này đứng ở trước mặt anh, có vẻ đứng lên tương đối có chút nhỏ bé, anh hơi hơi cúi thấp một chút, mới mở miệng hỏi:“Em làm sao lại đi ra ngoài trễ như vậy?”

Kiều An Hảo nghe thấy giọng nói của Lục Cẩm Niên, mới từ ngạc nhiên phục hồi lại tinh thần, cô ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Lục Cẩm Niên, ăn ngay nói thật:“Tôi đi mua một số thứ.”

Bây giờ đã là một giờ sáng, giờ này chỉ còn có cửa hàng tiện lợi 24 giờ nhưng nó cũng cách Cẩm Tú Viên khoảng năm trăm thước, đi kiểu gì cũng mất ít nhất 20 phút..

Cô đi ra vội vàng, trừ áo ngủ thì bên ngoài cũng chỉ có một cái áo khoác.

Tuy nói trị an của thành phố luôn luôn tốt, nhưng mà vẫn làm cho người ta có chút lo lắng..... Huống chi, cái gì mà giờ này mới đi mua?

Lục Cẩm Niên cau mi, ngữ khí lãnh đạm:“Đã trễ thế này, ngày mai lại đi đi.”

Kiều An Hảo:“Tôi cần phải dùng.”

Dừng một chút, Kiều An Hảo lại nói:“Không xa lắm, sẽ rất nhanh liền trở về.”

Lục Cẩm Niên không lại ngăn cản Kiều An Hảo, chỉ nói thêm một câu “Đợi lát nữa”, sau đó liền xoay người, tránh ra.

Lục Cẩm Niên mở cửa xe, tắt máy, từ trên chỗ điều khiển xe cầm lấy ví tiền của mình, tốc độ rất nhanh trở lại trước mặt của Kiều An Hảo:“Đi thôi.”

Lúc này Kiều An Hảo mới phản ứng lại, ý của Lục Cẩm Niên là muốn đi cùng với mình, theo bản năng mở miệng nói:“Không cần.....”

Lục Cẩm Niên cũng không chờ cô nói cho hết lời, liền thẳng bước chân, từ từ đi về phía trước đi.

440. Chương 434: Anh Âm Thầm Làm Bạn (21)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hảo đứng tại chỗ một hồi, bất kịp.

Hai người một trước một sau rồi đi, trong lúc đó vẫn còn duy trì một khoảng cách không xa không gần.

Dọc theo đường đi, hai người đều cực kỳ im lặng, ai cũng không chủ động mở miệng nói chuyện với ai.

Lúc đi đến cửa hàng tiện lợi 24 giờ, Lục Cẩm Niên dừng bước, cũng không đi vào, anh nhìn qua cửa sổ kính, thấy Kiều An Hảo đang đứng ở gian hàng đồ dùng hàng ngày cầm mấy gói băng vệ sinh.

Hóa ra là cô đến nguyệt sự, khó trách cần dùng gấp.

Lục Cẩm Niên đợi cho Kiều An Hảo đi đến trước quầy tính tiền, mới đẩy cửa tiến vào, lấy ví tiền ra, chờ cô thu ngân quét xong mã, rồi đưa tờ 100 đồng đến.

“Tôi có tiền lẻ...” Kiều An Hảo lấy từ trong ví ra mấy tờ tiền lẻ, vừa định đưa cho cô thu ngân, Lục Cẩm Niên đã nhận lấy tiền thừa mà cô ấy trả lại, mang theo túi mua hàng, đi ra khỏi cửa hàng.

Cùng lúc đó, Kiều An Hảo vẫn theo sau Lục Cẩm Niên như cũ, ngẩng đầu, có thể thấy sự cô đơn từ bóng lưng của anh, ánh mắt không nhìn được nhìn chăm chú một lúc, sau đó mờ rồi đi.

Bóng đêm rất yên tĩnh, ánh trăng sáng và ánh đèn đường mờ nhạt phản phát vào nhau cùng một chỗ, rơi vãi đầy trên mặt đất, khiến bóng của hai người bị kéo ra thật là dài.

Đi đến cửa biệt thự của Hứa Gia Mộc, Lục Cẩm Niên dừng bước trước, chờ Kiều An Hảo đến gần, liền đưa túi đồ cho cô.

Kiều An Hảo nhận lấy, nói một tiếng: “Cảm ơn.”

Lục Cẩm Niên không nói gì, hai người đứng đối mặt với nhau,

Lục Cẩm Niên biết, tiếp theo mình nên để cho cô đi vào nhà để nghỉ ngơi sớm, nhưng lời nói lại giữ trong miệng rất lâu, thế nào cũng không nói nên lời, tựa như chỉ có vậy, anh mới có thể nán lại ở cùng cô một lúc.

Sự yên tĩnh khiến cho không khí có chút xấu hổ, Kiều An Hảo thấy Lục Cẩm Niên mãi vẫn không có ý định mở miệng, vì thế liền ngẩng đầu, nhìn anh nói: “Tôi đi vào trước.”

Lục Cẩm Niên rũ mắt xuống, thật lâu sau mới gật đầu một cái, sau đó mở mắt ra, nhàn nhạt mở miệng nói: “Ừ, cô đi vào nghỉ ngơi đi.”

“Ừm” Kiều An Hảo khẽ lên tiếng, tay khẽ dùng sức nắm lấy túi đồ, đi qua người anh, vào biệt thự.

Lục Cẩm Niên đứng ở cửa lớn, nhìn Kiều An Hảo đi vào nhà, mới đưa tầm mắt trở về, anh ngẩng đầu, nhìn ánh trăng, sau đó bước tiếp về phía biệt thự của mình, đi được hai bước, Lục Cẩm Niên nghĩ đến gì đó, lại đột nhiên quay người, trở lại cửa hàng tiện lợi.

Nguyệt sự tới trước, không có sự báo trước, lại có chút không thoải mái, hiện giờ, lại cảm thấy dưới bụng trướng lên, mang theo sự lẩm nhẩm đau, cũng không biết có phải do vừa rồi giặt đồ dơ, tay chân hơi lạnh.

Kiều An Hảo phơi đồ ở ban công, đang chuẩn bị lên giường đi ngủ, lại nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Kiều An Hảo xuống lầu, đi tới cửa, nhìn qua mắt mèo, lại không thấy có ai, đẩy lòng vừa nghi ngờ vừa sợ hãi, do dự một hồi, nhưng vẫn kéo cửa ra, lại thấy sân trước nhà trống không.

Kiều An Hảo nhú mày, đang buồn bực hết sức, lại thấy trước cửa có một chiếc túi lớn.

441. Chương 435: Anh Âm Thầm Làm Bạn (22)

Editor : Meitu

Kiều An Hảo nhú mày, đang buồn bức hết sức, lại thấy trước cửa có một cái túi.

Kiều An Hảo không rõ trong túi có gì, có hơi sợ là đêm hôm khuya khoắc ai tới quậy phá, cho nên ngừng đầu lên, lại quét một vòng biệt thự, do dự thật lâu, mới ngồi xổm người xuống nhìn nhìn túi, mượn ánh đèn trên tường mà nhìn vào, Kiều An Hảo thấy rõ đây là túi mua đồ mình vừa đi qua cửa hàng tiện lợi.

Kiều An Hảo cẩn thận mở ra xem đồ vật bên trong túi, mơ hồ thấy bên trong có hộp dán nhãn, lúc này mới buông lỏng người, hai tay vội vội vàng vàng xé túi, lấy đồ vật bên trong ra.

Hai hộp trà gừng đường đỏ, một túi chườm nóng, còn có ba túi táo đỏ... Những vật này là để chuẩn bị cho phụ nữ đến kỳ kinh, nhất là đường đỏ trà gừng, có thể làm giảm đau đớn.

Nhưng tối nay cô vừa bị kinh nguyệt, mà cô đến kỳ, cũng không có nói với ai, sẽ là ai...

Trong đầu Kiều An Hảo hiện ra ba người có khả năng “Đưa tới?” Vẫn chưa rõ ràng, đầu của cô liền nhìn về phía biệt thự của Lục Cẩm Niên.

Xe của Lục Cẩm Niên, đang lái vào trong biệt thự của anh, đèn xe sáng chói mắt, lúc dừng xe, đầu xe vừa vặn nhắm ngay biệt thự của Hứa Gia Mộc, Kiều An Hảo không mở mắt được, không nhin được gờ tay lên che lại, vẫn đợi đến đèn xe tắt, cô mới buông tay xuống.

Biệt thự đối diện không có sáng đèn, Kiều An Hảo cũng không thấy rõ, chẳng qua là mơ hồ nghe tiếng mở cửa, sau đó biệt thự bên cạnh sáng đèn lên, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, khiến một mảnh sân sáng ngời.

Kiều An Hảo nhìn chằm chằm đèn sáng phòng một lát, mới thu hồi tầm mắt, sau đó cúi đầu, nhìn đồ vật trong túi, trong nháy mắt đáy lòng đã hiểu, những vật này là Lục Cẩm Niên mua được, đặt ở cửa.

Thật ra thì rất dễ dàng xác định, tối nay chỉ có một mình anh, biết cô tới kỳ kinh nguyệt, nói vậy đúng lúc cô trở về nhà, anh lại quay trở lại cửa hàng tiện lợi, mua những thứ đồ này đưa tới.

Tâm tình Kiều An Hảo trở nên xúc động, cô đứng hồi lâu, mới lấy những thứ kia đặt lại vào trong túi, sau đó cầm lên đứng dậy, trở vào trong nhà, lúc đóng cửa, cô còn quay đầu nhìn ánh đèn sáng tỏ trong biệt thự cách vách.

Kiều An Hảo trở lại phòng ngủ, mở trà gừng đường đỏ, dùng nước sôi pha, trong nháy mắt mùi trà gừng ngập cả phòng.

Kiều An Hảo ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn chằm chằm làn khói nóng lượn lờ bốc lên từ trà gừng đường đỏ, tâm tình trở nên càng thêm phức tạp.

Cô biết, Lục Cẩm Niên đến cửa hàng tiện lợi, là bởi vì lo lắng cho cô, cô cũng biết, anh mua đồ đưa tới đây, là quan tâm cô.

Nhưng mà cô không hiểu, rốt cuộc Lục Cẩm Niên thật lòng quan tâm với cô, là dụng ý gì, là bởi vì lấy đi con của cô, trong lòng dằn vặt, nên muốn chuộc tội sao?

Người này rất khó hiểu, biết rất rõ ràng hai người không thể nào ở cùng một chỗ, nhưng khi anh đối xử tốt với bạn, bạn sẽ không có cách nào từ chối được.

Giống như là cô và Lục Cẩm Niên, anh lấy đi con của cô, cô quyết định không yêu anh nữa, cũng cố gắng khiến bản thân quên anh, nhưng tối nay thấy anh hành động như vậy, đáy lòng cô không nhin được mà tràn đầy xúc động.

442. Chương 436: Anh Âm Thầm Làm Bạn [23]

Hôm sau Lục Cẩm Niên đến công ty sớm như ngày thường, lúc lái xe đi qua biệt thự Hứa Gia Mộc, anh còn cố ý giảm tốc độ xe chậm lại, nhìn xuyên qua cửa kính xe, thấy ánh vàng rực rỡ trên nóc nhà.

Bởi vì hôm qua có thể nói được hai ba câu với Kiều An Hảo, nên hôm nay Lục Cẩm Niên coi như là không tệ, lúc xử lý xong công vụ, còn nắm một ly cà phê đứng gần cửa sổ ở văn phòng, đưa đối thoại tới hôm qua của mình và Kiều An Hảo, một chữ một chút ở trong đầu hồi tưởng lại vài lần.

Kỳ thật đối thoại tới hôm qua, căn bản không có hàm nghĩa đặc biệt gì, nhưng mà nghĩ đến cuối cùng, khóe môi của anh vẫn hơi hơi cong lên.

Thậm chí ở trong lòng cảm thấy, đường từ biệt thự đi về phía cửa Cẩm Tú Viên không biết anh đã đi bao nhiêu lần bây giờ lại trở nên có chút dễ thương.

Lục Cẩm Niên suy nghĩ thật kỹ, lúc cúi đầu uống cà phê, truyền đến một tiếng đập cửa ở ban công, Lục Cẩm Niên nuốt cà phê trong miệng, giọng điệu thực bình tĩnh lãnh đạm: “Tiến vào.”

Cửa bị mở ra, là trợ lý, trong tay cầm một phần văn kiện: “Lục tổng, cái này cần ngài ký cái tên.”

Lục Cẩm Niên xoay người đi đến trước bàn làm việc, buông cà phê xuống, tiếp nhận văn kiện lật hai trang giấy, rút ra cái bút ký tên, ký danh, rồi đưa văn kiện cho trợ lý.

Hai tay trợ lý tiếp nhận văn kiện, còn nói: “Nga, đúng rồi, Lục tổng, còn có một sự kiện, chính là lúc trước ngài sắp xếp hoạt động nghệ thuật kia giúp Kiều tiểu thư, đài truyền hình liên hệ, nói ngày mùng 9 tháng này sẽ thu, nếu ngài không có gì ý kiến gì, tôi liền phái người thông báo cho Kiều tiểu thư, để cho cô ấy chuẩn bị trước.”

“Uh.....” Lục Cẩm Niên tự nhiên lên tiếng, lúc trợ lý cầm văn kiện xoay người rời đi, anh mới bắt chợt mở miệng: “Để cho.”

Trợ lý có chút khó hiểu dừng lại bước chân, hồi đầu: “Lục tổng, ngài còn cần dặn gì sao?”

Lục Cẩm Niên dừng lại một lát, mới mở miệng nói: “Để tôi đến thông báo cho cô ấy.”

Lúc ban đầu trợ lý không có kịp phản ứng lại, sững sốt một giây, mới hiểu được Lục Cẩm Niên ám chỉ là cái gì, lập tức gật đầu, cung kính nói: “Đã biết, Lục tổng.”

Lục Cẩm Niên chờ trợ lý rời đi, mang theo văn kiện, mới cầm lấy di động trên bàn, hơn hai mươi ngày nay, bản thân xem rất nhiều lần, nhưng lại thủy chung không có gọi cho mười con số kia.

-

Ngày đầu tiên của kinh nguyệt, thật không thoải mái, Kiều An Hảo luôn luôn nằm trên giường đến giữa trưa mới đứng lên.

Trong biệt thự của Hứa Gia Mộc, có trang bị một loại rạp chiếu phim gia đình loại nhỏ, ăn xong cơm trưa, Kiều An Hảo nhàm chán, đơn giản tìm một bộ điện ảnh để xem.

Lúc điện ảnh sắp kết thúc, thì Hứa Gia Mộc gọi điện thoại tới, hỏi vì sao tới hôm qua vô duyên vô cớ rời đi, giải thích.

Trong điện thoại, nghe âm thanh của Hứa Gia Mộc có chút khác thường, Kiều An Hảo cũng chưa tới kịp hỏi nhiều, điện thoại liền bị tắt.

Kiều An Hảo đặt điện thoại di động ở trên ghế sa lon, tiếng chuông lại vang lên, Kiều An Hảo còn tưởng rằng là Hứa Gia Mộc vì vừa rồi cô mới nói được một nửa thì đã bị anh ta treo điện thoại nói giải thích, chờ điện thoại vang lên vài tiếng, mới cầm lên, kết quả lại nhìn thoáng trên màn hình thấy tên của Lục Cẩm Niên, vẻ mặt của cô cứng ngắc một chút, sau đó nghe, nhẹ nhàng mà “Uy” một tiếng.

“Là tôi.” Âm thanh của Lục Cẩm Niên trong trẻo nhưng lạnh lùng, xuyên qua ống nghe của di động, văng vẳng truyền vào trong tai Kiều An Hảo.

Ngón tay Kiều An Hảo dùng sức nắm di động, rất nhẹ “Uh” một tiếng, sau đó giọng điệu khách khí hỏi: “Có chuyện gì sao?”

443. Chương 437: Anh Âm Thầm Làm Bạn (24)

Editor: Xiu Xiu

Ngữ điệu của Lục Cẩm Niên bất hòa: “Trước tiên an bài cho cô vào tham gia tiết mục giải trí trên radio kia, phải thu lại nhiều lần, cô nên chuẩn bị sẵn sàng.”

Hóa ra là chuyện công việc... Kiều An Hảo nói: “Tôi biết rồi.”

Lục Cẩm Niên ở bên kia điện thoại rơi vào yên tĩnh.

Kiều An Hảo nắm lấy di động, đợi một lúc lại mở miệng: “Còn có việc gì không? Nếu không, thì tôi cúp máy đây.”

Ước chừng qua một phút đồng hồ, Lục Cẩm Niên mới “ừm” một tiếng, Kiều An Hảo nói một câu “Tạm biệt”, đang chuẩn bị gác điện thoại, giọng nói của anh lại truyền đến: “Kiều Kiều...”

Kiều An Hảo dừng động tác ấn phím lại, không nói gì.

Trong điện thoại liền yên lặng, âm thanh của anh lại vang lên: “Mấy ngày này, em có thấy bất tiện không? Tham gia vào tiết mục giải trí có vẻ rất mệt, có cần tôi báo cho bọn họ một câu, dời lại một thời gian?”

Tối hôm qua khi Lục Cẩm Niên đặt chiếc túi ở trước nhà, tâm tình của Kiều An Hảo lại phức tạp vô cùng, cô rũ lông mi xuống, im lặng một hồi, ngữ điệu vững vàng mở miệng nói: “Không cần, đến lúc đó đã không còn gì rồi.”

“Nếu... nếu hôm đó có việc gì, thân thể không thoải mái, thì có thể nói lại với nhân viên công tác.”

“Ừm, tôi biết rồi, cảm ơn anh.”

Lục Cẩm Niên chưa bao giờ nghĩ tới sẽ cướp lấy Kiều An Hảo từ tay Hứa Gia Mộc, cũng không hề mong đợi chuyện cô sẽ thích anh, chỉ là anh không muốn trở lại những tháng ngày anh và cô coi nhau như hai người xa lạ, ngày đêm anh đều nhớ đến, ngày đêm đều bị giày vò trong nỗi cô đơn.

Anh vẫn tìm một cơ hội có thể đến gần cô hơn..., không, là cơ hội có thể nói chuyện với cô...

Thật ra, chuyện Kiều An Hảo tham gia vào tiết mục kia, là người trong công ty nhận, có thể nói với cô, nên anh mới gọi điện.

Nhưng là, Kiều An Hảo chỉ là người mới, lịch trình lại càng ít ỏi, vì có thể để cho bản thân mình được nói với cô mấy câu nên anh mới ý vào vị trí CEO của Hoàn Ảnh mà bố trí cho cô một tiết mục, mượn cơ hội này gọi điện thoại cho cô.

Vừa vặn hơn nửa tháng qua, Lục Cẩm Niên nhận ba chương trình cho Kiều An Hảo, quảng cáo, hoạt động....

Sự bố trí của anh, tất nhiên sẽ khiến cho người của Hoàn Ảnh có chút bất mãn, nhưng anh lại giống như không nhận ra, cố chấp như cũ.

Ngày trước khi bấm máy Khuynh Thành thời gian, Kiều An Hảo muốn vào đoàn làm phim, lại không còn thừa nhân vật nào, Lục Cẩm Niên liền để cô làm nữ thứ, khiến những nữ diễn viên khác đồng loạt phản đối, quây ầm ĩ một hồi, còn muốn chuyển sang công ty khác.

-

Bộ phim cổ trang mà Kiều An Hảo sắp quay là Thần kiếm, cùng một dạng chế tác với Khuynh thành thời gian.

Đây là lần đầu tiên Kiều An Hảo làm nữ chính, vẫn có chút khấn trương, nhưng may mà nam chính quen với cô, là bạn trai của Kiều An Hạ - Trình Dạng, cho nên rất nhanh quen dần với tiến độ.

Tổng Tương Tư cũng tham gia, nhưng cảnh diễn rất ít.

444. Chương 438: Anh Âm Thầm Làm Bạn (25)

Editor : Meitu

Ngày đầu cất cánh, không biết Hứa Gia Mộc nảy ra ý nghĩ gì, nhất định muốn đích thân đưa Kiều An Hảo tới đây.

Hứa Gia Mộc đặt vé máy bay, khoang hạng nhất, ba người ngồi ở cùng hàng, nhưng giữa Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc, cách một lối đi.

Trước đó Triệu Manh có tải một bộ phim, đợi đến lúc máy bay cất cánh, Triệu Manh liền mở Ipad, và Kiều An Hảo mỗi người một tai nghe, xem phim.

Hứa Gia Mộc cầm một tờ báo mà nữ tiếp viên hàng không đưa cho, tùy ý lật mấy lần, cuối cùng tầm mắt dừng trên một hình ảnh.

Tổng Tương Tư mặc một bộ váy dài màu hồng nhạt, đứng trên thảm đỏ, khẽ nâng cái cằm tinh tế, nở nụ cười xinh đẹp.

Hứa Gia Mộc nhìn chằm chằm tấm hình kia hồi lâu, cuối cùng tâm trạng cũng có chút bất an gập tờ báo lại, nhét vào trong túi tạp chí trong túi trước mặt, sau đó nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn về Kiều An Hảo đang ngồi phía một bên cùng Triệu Manh, kết quả trên màn ảnh Ipad của hai người, lại thấy được khuôn mặt Tổng Tương Tư, trong lòng lại rầu rĩ hơn, Hứa Gia Mộc thở một hơi thật dài, chỉnh chỗ ngồi hạ xuống một chút, rồi nhắm hai mắt lại, nhưng trong đầu, lại chậm rãi trở lại hơn nửa tháng trước, mình vừa vào nhà, hung hăng tát Tổng Tương Tư một cái vào cằm đó.

Thật ra thì bây giờ suy nghĩ lại, anh hoàn toàn không biết lúc ấy vì sao mà mình lại tát cô, chỉ là anh cảm thấy trong lồng ngực có một sự tức giận, không chỗ nào trút ra, trong đầu cũng còn không có ý thức, nên giờ tay trút xuống.

Một cái tát kia, anh đánh rất đau, bởi vì anh cũng cảm giác được tay mình bị sự đau đớn trong lòng đập ngược lại.

Lúc đó anh cũng hối hận, thậm chí là giây phút đó đáy lòng anh cũng hiện lên một sự hoảng hốt, bản năng anh muốn ngồi xổm người xuống, nói xin lỗi cô.

Nhưng khi anh nhìn về phía cô, đáy mắt cô trong veo, một giọt lệ cũng không chảy xuống, vẻ mặt bình tĩnh giống như cái tát kia không có rơi trên mặt cô, thậm chí cô còn ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra từ dưới đất đứng dậy, sửa sang lại quần áo và tóc của mình.

Cô phản ứng như vậy, khiến trong nháy mắt anh cảm thấy người bị tát là anh, không phải là cô.

Hình ảnh đó, cực kỳ giống đêm anh xảy ra tai nạn giao thông.

Đêm đó, tám giờ, anh vội vã đến sân bay đón cô từ Pháp trở về, dẫn cô đi ăn cơm tối, còn tặng một món quà cho cô, trở lại nhà trọ, anh cũng có chút không thể chờ đợi đưa tay đưa vào quần áo của cô, cô giống như trước đây, rất thuận theo, nhưng khi quần áo hai người cũng cởi hết, anh chuẩn bị tiến vào thân thể của cô, cô lại đột nhiên bình tĩnh, lạnh lùng mở miệng, nhìn về phía anh nói một câu: “Gia Mộc, chúng ta chia tay đi.”

Lúc ấy đầu óc anh tràn đầy da thịt và sự thân mật với cô, chỉ nghĩ là cô nói giỡn, hôn gò má của cô, không có nói chuyện.

Nhưng mà cô lại vươn tay, đẩy anh ra, nói lại câu nói vừa rồi, tiếp tục lặp lại một lần: “Gia Mộc, chúng ta chia tay đi.”

Anh thấy được sự nghiêm túc trong mắt cô, không phải là đang nói đùa, thời đại học, vì cho chữa bệnh cho cha, chạy đến Kim Bích Huy Hoàng bán thân, anh cho 5 vạn đồng cam tâm tình nguyện làm tình nhân, bọn họ dây dưa suốt bảy năm, chưa bao giờ đề cập chuyện tình yêu, vậy mà cô lại nói chia tay với anh.

Cho dù là đến bây giờ, anh cũng không hiểu tại sao lúc đó mình lại tức giận như vậy, cảm thấy giống như tự ái bị người ta dày xéo, không hề nghĩ ngợi, liền nói một câu: “Em dễ dàng vậy sao?”

445. Chương 439: Anh Âm Thầm Làm Bạn [26]

Uh, so với anh cô biểu hiện còn tiêu sái hơn, ngay cả sinh khí cô đều không có, chỉ lồi kéo chân đạp lên thân thể của chính mình, gật gật đầu với anh, nói: “Thực xin lỗi a, Hứa thiếu gia, tôi quên, tôi là người phụ nữ được anh mua

bởi năm vạn đồng tiền, bắt quá chỉ mua 7 năm, coi như là đáng giá chứ, cho nên, Hứa thiếu gia, chúng ta chấm dứt đi.”

Cô mở miệng, có thể nói từ trước đến nay, nói anh trong khoảng thời gian ngắn tìm không ra lời nói phản bác, cuối cùng cũng không biết chính mình là đang dối, hay là đang đùa giỡn ngoan, liền ném một câu: “Chấm dứt liền chấm dứt, cô nghĩ là tôi hiềm lạ cô, đều đã ngủ với cô 7 năm, đã sớm vậy sao!”

Nói xong, anh đã đi xuống giường, mặc quần áo, mở cửa thật mạnh rời đi.

Anh vẫn luôn là loại người ôn hòa, nhưng mà anh không biết, vì cái gì ngày đó bản thân lại nóng nảy như vậy, anh ta đứng ở cửa, phát giác không mang ví tiền của mình, anh tưởng đi vào lấy, cuối cùng lại không lau đi mặt mũi, liền nhắn tin cho một người bạn, nói: Không mang ví tiền.

Anh biết, cô vẫn luôn nhìn bạn bè của anh, nhưng mà đêm hôm đó, anh đợi hồi lâu, đều không có đợi được đáp lại của cô, anh nhin không được cho phát một cái đoạn tin cho cô, không có người trả lời, sau đó anh liền gọi điện thoại, phát hiện mình đã bị cô kéo vào sổ đen.

Vốn chỉ đặt tức giận ở ngực, bây giờ nó lại bắt đầu khuếch trương, anh trực tiếp bấm thang máy xuống lầu, lái xe rời đi.

Anh nhớ rõ tốc độ rời đi của xe anh rất nhanh, lúc ấy trong đầu của anh không hề có ý nghĩ gì, chỉ cảm thấy phần nộ, muốn dựa vào tốc độ của xe phát tiết đi ra lửa giận của bản thân.

Lúc ở trên đường giao thông, anh vì tránh né chiếc xe sắp bị xe của mình đâm vào, thật mạnh chuyển động tay lái, xe nhanh chóng đâm vào tường bên cạnh đường giao thông..

Lúc trước khi hôn mê, anh còn nghĩ, người phụ nữ tên Tống Tương Tư kia, khi nào thì ở trong thế giới của anh, trở nên lợi hại như vậy? Có thể khiến cho anh xảy ra tai nạn xe cộ? Anh còn muốn biết nếu Tống Tương Tư biết mình sắp chết, có thể khổ sở hay không?

Nhưng mà sự thật chứng minh, người phụ nữ Tống Tương Tư kia, trời sinh không tim không phổi, làm sao sẽ khổ sở đây?

Anh hôn mê suốt chín tháng, lúc tỉnh lại, điện thoại của anh là sạch sẽ, ngay cả một cái đoạn tin cô đều không có nhắn cho anh, anh thử gọi một cuộc điện thoại cho cô, nhưng mà anh vẫn ở bên trong sổ đen của cô.

Vừa nghĩ tới những chuyện đã xảy ra, cô nhìn thấy năm ngón tay của anh đỏ búng nhưng thái độ vẫn thờ ơ, lúc đó anh hoàn toàn không có lý trí, không hề nghĩ ngợi liền bắt lấy cánh tay của cô, mang cô đến phòng ngủ bảy năm của cô và anh, sau đó hung hăng đặt cô lên giường.....

Anh thừa nhận, anh đêm đó, rất hung ác suýt nữa giết chết cô, anh muốn đem uất khí chồng chất đáy lòng phát tiết ra, nhưng mà cho dù anh đối đãi với cô như vậy, rõ ràng thân thể cô đau đến run run, nhưng trên mặt của cô vẫn lộ vẻ mặt không chút để ý cười.

Chẳng những tâm tình của anh không có tốt lên, ngược lại tâm tình càng thêm tồi tệ, sáng sớm hôm sau tỉnh lại, cô đã không còn ở bên cạnh của anh, sau đó anh mới biết được, cô đi Vân Nam chụp hình.....

Cô đi cũng không nói với anh một tiếng, anh tự nhiên cũng lười hỏi.

Không phải là giận sao? Xem ai có thể giận quá ai? Cuối cùng, vẫn là anh tới khách sạn..... Bởi vì, ngày mai cô sẽ tham gia nghi thức khởi động máy quay [thần kiếm].

Máy bay đến Hàng Châu, sau đó từ sân bay Hàng Châu đi về phía khách sạn, đến khách sạn của đoàn phim, đã là tám giờ đêm.

446. Chương 440: Anh Âm Thầm Làm Bạn (27)

Ngày hôm sau, Thần Kiếm bắt đầu bấm máy, đêm nay đạo diễn cố tình mời mọi người ăn cơm để làm quen với nhau.

Kiều An Hảo đến hơi trễ, lúc đến nơi, mọi người đã bắt đầu ăn.

Bộ phim Thần Kiếm này có một vài người là diễn viên cũng đóng Khuynh thành thời gian, cho nên lúc mọi người vừa thấy cô đi vào, lập tức liền chào hỏi, Trình Dạng còn tự kéo ra một chỗ trống bên cạnh mình, để cho cô ngồi.

Kiều An Hảo nhanh chóng đi đến chỗ ngồi trước, uống một chén rượu, nói xin lỗi vì đến muộn, sau đó mới ngồi xuống.

Lục Cẩm Niên cũng ở đó, ngồi ở bên cạnh Kiều An Hảo, nhàn nhã tùy ý dựa vào ghế tựa, một tay đặt lên bàn, cầm lấy chén rượu, ngồi trước một bàn đang nói chuyện phiếm cực lý huyền não, vẻ mặt lại vô cùng lạnh nhạt, không nói được một lời.

Kiều An Hảo là nữ chính, đáng vẻ xinh đẹp, không thiếu người đến kính rượu để nhân cơ hội nói chuyện với cô.

Mỗi lúc như thế, trán anh lại nhăn lại.

Kiều An Hảo đến, ăn chưa đến nửa tiếng, nhưng đã uống đến bảy chén rượu, Lục Cẩm Niên nhìn thấy đạo diễn lại lần nữa muốn kính rượu với cô, nhíu mày lại, sau đó liền để chén rượu trong tay xuống, nhẹ nhàng băng quơ mở miệng nói: “Ngày mai bảy giờ là bắt đầu bấm máy rồi, sau khi kết thúc, vẫn còn phải đi chuyển, ít nhất tám giờ là phải có mặt, nên về sớm một chút nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, Lục Ảnh đế gọi người phục vụ đến tính tiền.

Lúc này còn chưa đến chín giờ, rất nhiều diễn viên không dễ dàng gì mới có thể ăn cơm cùng với đạo diễn và người đầu tư, cho nên cũng không muốn tan cuộc sớm như vậy, nhưng Lục Cẩm Niên đã lên tiếng, không thể có can đảm nói ra điều gì, cho nên sau cùng chỉ có thể không tình nguyện đứng dậy, cùng đạo diễn nói lời tạm biệt.

Kiều An Hảo đã uống không ít rượu, trước khi rời đi, liền đi vào toilet, cô vừa mới tiến vào phòng riêng bên trong, đã ngồi chồm hổm trên bồn cầu, nghe thấy có người đẩy cửa đi vào, sau đó là tiếng nói chuyện của vài người với nhau

“Nữ chính là ai? Sao tôi lại không có ấn tượng gì cả?”

“Lúc ấy cô đang đi toilet nên không biết, là người đến trễ nhất, Kiều An Hảo, đáng vẻ rất xinh đẹp, từng đóng vai nữ thứ của Khuynh Thành thời gian.”

“Hả, diễn cùng với Lục Ảnh đế, gần đây anh ấy tận lực tăng bốc cô ấy, cho cô ấy rất nhiều hoạt động, tất cả đều là những chương trình tốt, trong công ty vì vậy mà có không ít chuyện, có người còn khắc khẩu với Lục Ảnh đế, nghe nói lúc đang họp, Lục Ảnh đế còn chưa nói câu gì, mọi người đã kháng nghị gay gắt, đến sau cùng, Lục Ảnh đế chỉ nói một câu, tôi chính là muốn bồi dưỡng cô ấy, các người có việc gì không? Sau đó quăng người rời đi, cuối cùng cho Kiều An Hảo đóng vai nữ chính, mọi người trong công ty đều sợ đến mức không ai dám nói gì nữa.”

“Nói ra chuyện này, tôi lại nhớ đến một chuyện, vốn dĩ Thần Kiếm là lấy bối cảnh ở Lệ Giang, về sau đổi thành Giang Tây, nhưng hình như vì có người trong đoàn làm phim không chịu được khí hậu ở đó, Lục Ảnh đế liền tìm đạo diễn điều chỉnh lại, các cô nói xem, người kia chắc không phải là Kiều An Hảo chứ?”

“Còn có một chuyện, các cô không biết đâu, lúc bộ phim này đưa ra yêu cầu tuyển diễn viên, đáng người không sai khác của Kiều An Hảo là bao, hình như chỉ yêu cầu thêm có chút linh hoạt, vì cảnh đánh võ sẽ có người thể thân.”

“Đây là đãi ngộ của ngôi sao lớn, tuy Kiều An Hảo có năng lực, nhưng dù sao vẫn chỉ là người mới...”

447. Chương 441: Vì Sao Lại Không Cần Con Của Em? (1)

Nói đến đây, mấy người này liền đi ra khỏi toilet.

Kiều An Hảo đi vệ sinh xong, ngồi chồm hổm trên bồn cầu, lại không hề có ý muốn đứng lên, trong đầu quanh quẩn những câu mình vừa nghe thấy.

Cô cũng là người của Hoàn Ảnh truyền thông, nhưng đúng là cho đến giờ vẫn chưa nghe thấy những tin tức này.

Đúng là có một đoạn thời gian, Lục Cẩm Niên thường xuyên gọi điện cho cô, thông báo hoạt động cho cô, cô chỉ nghĩ đơn giản là quyết định của công ty, cũng không hề nghĩ suy quá nhiều, nhưng mà lại không biết được, hóa ra anh cho cô tham gia những hoạt động này mà đã gây bất đồng với người trong công ty.

Đến chuyện tìm người thể thân cho cô, cô hoàn toàn không biết, thật là suy đoán kia của bọn họ, người không hợp khí hậu kia, cô nghĩ, chắc là cô rồi.

Trước kia cô có đi qua Lệ Giang một lần, cùng với Kiều An Hạ và Hứa Gia Mộc, sau đó vội vã chạy về Bắc Kinh, nguyên nhân rất đơn giản, Lệ Giang ở độ cao hơn hai nghìn mét so với mực nước biển, phản ứng của cô rất lợi hại, nôn mửa, phát sốt, tim đập rộn lên.

Cô đến Lệ Giang một lần, cũng không hề liên quan gì đến Lục Cẩm Niên, cho nên anh không hề biết chuyện này, là lúc quay Khuynh Thành thời gian, trong lúc đó hai người rất hòa hợp với nhau, vì thế mà có nói với anh mấy câu, lúc ấy trên ti vi có chiếu một quảng cáo quay ở Lệ Giang, lúc ấy vì cố ý tìm đề tài, cô liền đơn giản nói nhảm với Lục Cẩm Niên đang dán mắt vào máy vi tính mấy câu, Lệ Giang rất quý quai, cả đời cô sẽ không đến đó lần thứ hai, vì cô thiếu chút nữa đã mất mạng ở đó.

Lúc ấy vì đang vội làm việc, anh nghe thế, lại nâng đầu lên, trên mặt lạnh lùng lại lóe lên chút kinh ngạc, hỏi cô, tại sao lại khó chịu với Lệ Giang như thế.

Cô không nghĩ nhiều chỉ gật đầu, nói sơ qua hoàn cảnh lúc đó đến Lệ Giang, trình bày qua loa, nhưng vẫn nén giận nói với anh, mình ở đó ba ngày, mà sút đi năm cân.

Ngay lúc đó, anh cũng không có phản ứng gì quá lớn, sau khi nghe xong, cũng chỉ “Ừm” một tiếng, rồi tiếp tục làm công việc của mình.

Lúc cô xem kịch bản mới biết được, phải đến Lệ Giang quay phim mất nửa tháng, lúc ấy cả người cô đã thấy không tốt.

Ba ngày du lịch ở đó là làm cô mất nửa cái mạng, nửa tháng quay phim ở đó, không phải là muốn chôn cất cô ở đó rồi sao.

Nhưng là, đoàn làm phim lại không thể bởi vì một mình cô mà thay đổi, cô vẫn lên lạng tra cứu một chút, tìm phương pháp nào đó để bản thân bớt khó chịu khi ở đó.

Kết quả, ngày hôm sau, cô nhận được kịch bản mới, nội dung có điều chỉnh một chút, nhưng lại là thay đổi lớn nhất đối với cô, đổi nơi quay phim từ Lệ Giang thành Giang Tây.

Cô không có tự mình đa tình nghĩ rằng thay đổi này là vì cô, mà cũng không dám nghĩ như thế, cho nên chỉ cho rằng vận may của mình thật tốt.

Mãi đến khi nghe được câu chuyện nói qua nói lại của mấy người vừa rồi, mới biết được hóa ra là Lục Cẩm Niên cho thay đổi kịch bản, nguyên nhân quan trọng là vì có người không chịu được hoàn cảnh ở đó.

Thật ra cô cũng không biết rốt cuộc vì sao mình lại lo lắng, khẳng định là Lục Cẩm Niên thay đổi kịch bản vì cô, đúng thế, cô hoàn toàn khẳng định.

Có một số việc, lúc nói ra, thật sự chỉ là thuận miệng mà thôi, sau đó, chính mình cũng không còn để ý, không hề coi là quan trọng.

Nhưng là, cô không nghĩ tới, mình chỉ nói bằng quơ, mà anh lại có thể nhớ rõ.

448. Chương 442: Vì Sao Không Cần Con Của Chúng Ta? (2)

Editor : Meitu

Thời gian gần đây, Lục Cẩm Niên đối xử với cô rất tốt... Từ những việc nhỏ như mua băng vệ sinh, rồi đến chuyện đổi kịch bản... Cô biết, cô không biết...

Những chuyện thông báo đó, anh có thể để cho trợ lý thông báo đến Triệu Manh, cũng có thể tự mình gọi điện thoại cho cô, nhưng, hết lần này tới lần khác tự mình tới đây nói cho cô biết, lúc đến, anh còn ôm một túi đầy thức ăn ngọt.

Lúc ấy cô nhìn thấy Tống Tương Tư gửi tin nhắn, chụp hình món ăn, thuận tay ghi một câu, chị Tương Tư, em cũng muốn ăn.

Thật ra thì khi đó, cô biết, nhất định anh thấy được tin nhắn lời cô và Tống Tương Tư nói, nên cố ý đi mua.

Cô rất cảm động, nhưng mà, cô lại ra sức phớt lờ đi sự cảm động đó.

Bởi vì, có thể nói không phải là cô không thích, nhưng mà có những chuyện không thể dễ dàng tha thứ.

Cô không muốn để cho mình phải chịu nhiều tổn thương từ anh, thậm chí còn bị lấy đi đứa con, còn si tâm vọng tưởng mình được yêu, quan tâm, để ý, hay thương, quan tâm, để ý anh.

Yêu một người có thể bị coi thường, nhưng mà cô sẽ không ti tiện đến mức không có tôn nghiêm.

Kiều An Hảo ngồi trên bồn cầu hồi lâu, mới hít sâu một hơi, thu hồi tất cả suy nghĩ, cứng rắn ép xuống nội tâm không ổn định, đứng lên, nhấn nước, đi ra ngoài phòng vệ sinh.

-

Tống Tương Tư mở cửa, thấy Hứa Gia Mộc đứng ở ngoài cửa, không lên tiếng.

Người đại diện trong phòng vệ sinh tò mò hỏi một câu “Tương tư, là ai vậy?”, vừa ngó đầu dò xét ra ngoài, kết quả nhìn thấy Hứa Gia Mộc đang đứng, vẻ mặt lập tức trở nên có chút cẩn trọng, lịch sự gọi một câu: “Anh Hứa.”

Hứa Gia Mộc hoàn toàn không có để ý tới người đại diện của Tổng Tương Tư, chẳng qua là ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm Tổng Tương Tư.

Tổng Tương Tư không để ý cái nhìn chăm chú của Hứa Gia Mộc, quay đầu nói với người đại diện của mình: “Chị về phòng trước đi.”

Người đại diện gật đầu, đi qua bên người Hứa Gia Mộc rồi ra ngoài.

Tổng Tương Tư nhìn cũng không liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc, đi vào phòng, Hứa Gia Mộc đóng cửa, đi theo vào, kết quả anh một câu nói cũng còn chưa nói, Tổng Tương Tư trực tiếp cởi bỏ váy, nằm ở trên giường, nhìn anh nói: “Đến đây đi.”

Hứa Gia Mộc bị hành động của Tổng Tương Tư như vậy, có hơi bất ngờ, đứng tại chỗ.

Tổng Tương Tư nhìn về phía Hứa Gia Mộc nhú mày, cong môi cười: “Anh Hứa, anh đến tìm tôi, không phải là vì trên giường sao? Tới đi, ngày mai tôi còn phải dậy sớm, nhanh giải quyết chuyện này xong đi!”

Trong nháy mắt Hứa Gia Mộc phục hồi tinh thần, bởi vì tức giận, gân xanh trên trán nổi lên, mở miệng, giọng nói xen lẫn lửa giận: “Tổng Tương Tư, cô ***** bị coi thường, có phải không?”

Tổng Tương Tư đối mặt với lời của Hứa Gia Mộc, gương mặt bình tĩnh, chẳng qua là tự cởi nút áo lót, sau đó nhìn lướt qua Hứa Gia Mộc còn đứng tại chỗ, thúc giục hỏi: “Rốt cuộc anh có muốn tới hay không!”

Hứa Gia Mộc âm thầm cắn răng, bước nhanh đến trên ghế sa lon, ôm váy của cô, hung hăng ném trên người của cô, sau đó trợn mắt nhìn cô một cái, hơi thở có chút không yên xoay người tránh ra.

Tổng Tương Tư vẫn chờ cửa phòng đóng lại, mới nhặt lên y phục, từ từ mặc trở về trên người, sau đó đứng dậy, cất bước, đi tới trước cửa sổ, trong chốc lát, thấy bóng dáng Hứa Gia Mộc tức giận đi ra khỏi khách sạn.

449. Chương 443: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?[3]

Hứa Gia Mộc lên một chiếc xe rời đi, Tổng Tương Tư vẫn bình tĩnh đứng ở tại chỗ, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, không nhúc nhích.

Đây đã lần thứ hai cô khiến anh tức giận bỏ đi, lần đầu tiên cô khiến anh tức giận là khi, anh xảy ra tai nạn xe cộ.

Kỳ thật cô vẫn luôn không rõ, anh tức giận như vậy là vì cái gì, người nên phẫn nộ nên tuyệt vọng, là cô không phải sao?

Năm vạn đồng tiền, cô bán chính mình cho anh bảy năm..... Giá rất rẻ mạt, nếu không phải bởi vì đáy lòng cô có anh, làm sao có khả năng cô bán cho anh bảy năm không danh không phận.

Đúng vậy, không danh không phận.

Trong 7 năm này, cô và anh kim ốc tàng kiều, cô không có gặp qua bạn bè của anh, cũng không cùng anh giống một đôi người yêu, tay trong tay cùng đi trên đường cái.

Lúc ban đầu cô còn nghĩ, không quan hệ, lâu ngày sinh tình, nhưng là qua 7 năm, tình còn không có sinh ra, ngược lại cô nghe được tin tức anh sắp kết hôn.

Cô đâu không phải là cô.

Cô là tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nếu bị lộ ra ánh sáng sẽ bị người gặp người mắng tiểu tam.

Cô vĩnh viễn đều không thể quên được, ngày đó khi bản thân tỉnh lại, vô tình nghe được cuộc đối thoại của anh với một người.

“Tuổi cũng không sai biệt lắm, cũng nên kết hôn Tính năm nay kết hôn..... Đến lúc đó cậu nên về nước tặng lễ vật cho tôi..... Cậu nói lúc học đại học, ở Cung Vàng Điện Ngọc dùng năm vạn đồng tiền mua cái cô gái kia à? Bây giờ còn liên hệ à..... Có thể làm sao bây giờ à, khi kết hôn không thể tiếp tục cùng cô ấy như bây giờ..... Cũng không thể để cho tôi cưới cô ấy, cậu cũng không phải không biết, khẳng định tôi phải kết hôn một người phụ nữ môn đăng hộ đối.....”

Môn đăng hộ đối, bốn chữ chữ này, là cớ nào bén nhọn như một cây đao, đâm vào cô khiến cả người toàn thân thương tích.

Trong nháy mắt đó cô mới hiểu được, cô xuất thân là một cô gái bình dân, vĩnh viễn cũng không bao giờ có thể biến thành cô bé Lọ Lem, gả cho một vương tử xuất thân hào môn.

Cho dù cô ở bên cạnh anh bảy năm, thì cô cũng không thể quang minh chính đại đứng ở bên cạnh anh.

7 năm a, tránh ở sau lưng không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cô thật sự có chút mệt mỏi.

Có một số người, nếu nhất định không thể ở gần nhau đến già, thì cô tình nguyện chặt đứt sớm một chút .

-

Trở lại khách sạn, Triệu Manh chỉ vào cái bàn, nói với Kiều An Hảo:“Vừa rồi trợ lý của Lục ảnh để đưa tới, nói là buổi chiều cậu ăn cơm không được bao nhiêu, cố ý cho người mang tới cho cậu.”

Kiều An Hảo nhìn chằm chằm và lần trên bàn, rồi vào phòng tắm tắm rửa.

Lúc đi ra, Triệu Manh ngồi ở trên giường ăn ngon hỏi:“Cậu không ăn sao?”

Kiều An Hảo trực tiếp không để ý lời nói của Triệu Manh, đứng trước gương ở bàn trang điểm.

Triệu Manh quang bản chân xuống giường, chạy đến trước bàn, mở ra hộp cái trên bàn:“Thoạt nhìn ăn rất ngon , Kiều Kiều, xem ra Lục ảnh để đối xử với cậu quả thực không tệ, ngay cả cậu ăn cơm chiều được bao nhiêu cũng chú ý tới”

Kiều An Hảo nghe câu như thế, lập tức nheo mắt lại một chút, tẩy trang được hơn phân nửa, cô có chút phiền táo rút khăn tay, lau khô sạch sẽ tay, mắt nhìn lên trên bàn, rồi trên giường, cầm chăn che đầu lại, giả chết.

Triệu Manh một người nói cũng không thích, liền ngậm miệng.

Trong chần một mảnh tối đen, Kiều An Hảo nghĩ đến khi mình ở trong phòng rửa tay nghe được cuộc đối thoại, thật vất vả khôi phục tâm tình, thì bốn bề sáng lại dậy lên, trong đầu cô lặp đi lặp lại nhiều lần hóa đơn sinh non có chữ ký của Lục Cẩm Niên, nên mới khiến cho bản thân bỏ qua việc Lục Cẩm Niên chuyện làm cảm động cho cô.

Kiều An Hảo vẫn luôn khiến cho bản thân bỏ qua những việc làm cảm động của Lục Cẩm Niên, cô vẫn cho rằng bản thân có thể bỏ qua, kết quả còn

chưa được bao lâu, bên trong đoàn làm phim đột nhiên đã xảy ra một chuyện kinh thiên động địa, khiến cho Kiều An Hảo rất cuộc bỏ qua không nổi nữa.

PS: Hôm nay đến nơi đây đã xong ~ tỉnh ngủ tiếp tục đổi mới ~ kế tiếp kịch tình báo trước: Bên ngoài mưa to bùng phá, sau không ngừng, rốt cục có chút chịu được không được Kiều An Hảo, ngẩng đầu, nhìn Lục Cẩm Niên hỏi:“Người vì cái gì không cần hải tử của ta?”

[thời gian đổi mới: Chiều nào ngọ tứ điểm đến rạng sáng không đợi, buổi sáng không cần chờ càn , ta đều đang ngủ, mỗi ngày đổi mới vì 8000-10000 không đợi]

450. Chương 444: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?(4)

Chuyện cũ kinh thiên động địa, tới cực kỳ đột nhiên, cũng rất kích thích, trừ tai nạn của cha mẹ năm mười tuổi kia, đến giờ vẫn chưa có chuyện gì khiến Kiều An Hảo trở tay không kịp.

Sự cố phát sinh ngày đó, là hôm quay phim thứ năm của Thần Kiếm, ở một nơi rất xa xôi, bởi vì không ít người đã tới, nên đầu tư rất nhiều nhưng điều kiện cũng có chút gian khổ.

Ngày đó, thời tiết rất đẹp, bầu trời sáng trong, là Kiều An Hảo chưa bao giờ thấy trời xanh như thế, trong suốt thuần khiết, trên trời tựa như không có lấy một gợn mây, ánh mắt trời chiếu thẳng xuống, hoa thơm, chim đua nhau hót, phong cảnh tựa như tranh vẽ, giống như chốn thần tiên.

Lúc gần chạng vạng, mọi người đều đã làm việc cả ngày, nên đều thấy mệt mỏi, đạo diễn cho bọn họ nghỉ ngơi nửa giờ, sau đó sẽ quay tiếp một phân đoạn, kết quả người nào cũng không nghĩ tới, một bộ phim mà lại có thể có chuyện hù chết người.

-

Năm ngày quay phim, Lục Cẩm Niên đều có mặt.

Điều kiện ở đây quá mức gian khổ, trợ lý đi theo bên cạnh anh, bởi vì đã quen sống sung sướng, chưa bao giờ sống khổ như vậy, mỗi ngày đều ở trong lều, gặm dưa hấu, không ra khỏi cửa.

Lúc đầu, Lục Cẩm Niên rất bình thản, giống như loại hoàn cảnh này, đối với anh mà nói không có vấn đề gì, mỗi ngày đều ngồi làm việc, sau đó trao đổi công việc qua mạng với các đối tác.

Hôm nay, công việc lại không có nhiều, Lục Cẩm Niên xử lý xong công việc của Bắc Kinh thì vẫn còn chưa đến 5 giờ, anh đóng lại laptop, tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, giơ tay lên xoa xoa cổ, vì ngồi nhiều nên thấy hơi mỏi.

“Lục Tổng, ăn dưa hấu đi, cho đỡ nóng.” Trợ lý vừa thấy anh xong việc, lập tức lấy dưa hấu ướp lạnh ra, đặt trước mặt Lục Cẩm Niên.

Qua một lúc, Lục Cẩm Niên mới bỏ tay xuống, ngồi dậy, cầm cây tăm, tùy ý xiên vào một miếng, đưa vào trong miệng.

Lục Cẩm Niên ăn hai miếng lại đứng lên: “Đi xem bên ngoài quay phim thế nào rồi.”

Sau đó Lục Cẩm Niên đi ra ngoài.

Trợ lý luống cuống tay chân để dưa hấu lại vào trong tủ lạnh, vội vàng đuổi theo, đi cùng anh đến studio.

Còn cách khoảng 20 mét nữa, đạo diễn giơ loa phóng thanh, hô to: “Chuẩn bị...”

Theo mệnh lệnh của đạo diễn, nhân viên công tác và diễn viên, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng.

“Bắt đầu...”

Camera bắt đầu chuyển động, máy giám thị hình ảnh, hiện ra dáng vẻ của Kiều An Hảo và Trình Dạng.

Phân cảnh hiện giờ, là cảnh đánh võ của Kiều An Hảo và Trình Dạng, quay ở sân bãi, trên một mặt bằng cao khoảng ba thước, mặt trái là dòng sông, tốc độ chảy khá mạnh, tiếng nước khá xiết.

Động tác của những người hướng dẫn đã nằm lòng Kiều An Hảo và Trình Dạng, nhưng lúc quay phim, hai người vẫn có vài hành động không thích hợp, NG vài lần, sau cùng người hướng dẫn lại giải thích thêm một lần nữa, lúc hai người quay lại, động tác mới lưu loát và ăn ý hơn rất nhiều.

Kiều An Hảo mặc quần áo màu hồng, tóc đen tới eo, mặt mày trang điểm tôn lên màu tóc của cô, đôi môi xinh đẹp hồng nhuận, kiểu tóc rất đơn giản, chỉ là búi cao lên, trên đó cài một chiếc trâm hồng ngọc.

Trình Dạng thì mặc một bộ đồ đen, hai người đứng đối mặt nhau, ánh mắt sánh đôi, gió thổi qua có chút lớn, khiến quần áo của hai người tung bay phấp phới, phát ra âm hưởng rất mạnh mẽ.

451. Chương 445: Vì Sao Không Cần Con Của Chúng Ta? (5)

Trong lúc giằng co, Trình Dạng thua trận, ánh mắt nhìn Kiều An Hảo, tràn đầy phức tạp: “Nàng nghe ta giải thích...”

“Giải thích cái gì? Giải thích hôn lễ ngày hôm qua không phải là người?” Kiều An Hảo không đợi Trình Dạng nói hết lời, liền lên tiếng chất vấn, cô nhìn chăm chăm đôi mắt của Trình Dạng, có vẻ có đau khổ cũng có hận, sau đó giống như đã quyết định, nâng cao cái cằm trắng nõn xinh đẹp, chột rút trường kiếm trong tay ra, nhắm ngay ngực Trình Dạng nói: “Rút kiếm đi, ban đầu người đã nói, nếu phản bội ta, bằng lòng nhận lấy cái chết, hôm nay không phải là người chết thì ta sống...”

Theo lời của Kiều An Hảo, cô chột xuất kiếm, Trình Dạng hốt hoảng né tránh: “Chuyện không phải là như nàng nghĩ...”

Kiều An Hảo hoàn toàn không nghe thấy lời của Trình Dạng, lại một lần nữa giơ kiếm, Trình Dạng không thể làm gì khác hơn là tiếp chiêu.

Trình Dạng thủy chung không rút kiếm, chẳng qua là phòng thủ, Kiều An Hảo nhìn người đàn ông mình yêu lại lấy người khác, đôi mắt đầy lửa giận mù quáng, ra nhiều chiêu tàn nhẫn.

Hai người được hỗ trợ, thỉnh thoảng ở giữa không trung, thỉnh thoảng ở sườn dốc.

Hắc y hồng y, lúc hai người đánh nhau, quần quít ở chung một chỗ, sau lưng là cảnh non nước, hình ảnh đẹp đến rung động lòng người.

Cuối cùng, Trình Dạng thua cuộc, Kiều An Hảo cầm kiếm, không chút lưu tình đâm vào ngực của anh, vẻ mặt Trình Dạng nhìn Kiều An Hảo đầu tiên là kinh ngạc, sau đó nhắm hai mắt lại, giống như đang đợi cái chết, kiếm Kiều An Hảo, trong giây phút gần chạm vào da thịt của Trình Dạng, cứng rắn dừng lại, tay của cô bắt đầu run rẩy, cuối cùng đứng là vẫn không thể xuống tay, hung hăng ném kiếm ở một bên, sau đó xoay người, một giọt lệ rơi xuống, sau đó nhờ sự giúp đỡ, làm một động tác bay lên.

“Cắt ——” đạo diễn hài lòng kêu kết thúc, sau đó vỗ tay, trong miệng liền tiếp khen ngợi: “Không tệ, không tệ, tốt lắm!”

Hôm nay là cảnh cuối, cuối cùng cũng kết thúc, tất cả mọi người thở ra một hơi dài, nhân viên làm việc bắt đầu dọn dẹp đạo cụ, Kiều An Hảo cỡi dây trên người mình, nhìn Trình Dạng một bên, hơi áy náy mở miệng,

nói: “Lúc này tôi dùng sức lực hơi mạnh, không có đánh anh bị thương chứ?”

“Không sao.” Trình Dạng cười cười, cúi đầu, nhờ trợ lý giúp đỡ, bắt đầu cởi lớp áo cổ trang ra.

Lúc này phải sử dụng những động tác khó như vậy, mất không ít thể lực, cũng đổ rất nhiều mồ hôi, Kiều An Hảo nghe thấy Trình Dạng nói không sao, nở một nụ cười ngọt ngào, giơ tay lên xoa xoa mồ hôi rơi từng giọt, để cho Triệu Manh lấy một chai nước đưa mình, mở nắp chai, ngẩng đầu lên, chưa uống được hai hớp, Kiều An Hảo bất chợt cũng cảm giác được nơi dưới chân mình dần ra, cả người chưa phản ứng kịp, liền nghe được tiếng đá rơi vang lên, sau đó dưới chân vừa trượt, người mất thăng bằng ngã xuống sườn dốc cao sau lưng.

Tai nạn như vậy, tôi không có bất kỳ diễm báo trước, Triệu Manh đứng cạnh Kiều An Hảo chứng kiến cảnh như vậy, liền la lên: “Kiều Kiều!”

Sau đó quay đầu, cổ họng, dụng hết sức kêu: “Kiều Kiều ngã xuống, Kiều Kiều ngã xuống...”

Lục Cẩm Niên đang đứng kiểm tra, vốn đang nói chuyện với đạo diễn, bất chợt nghe được tiếng của Triệu Manh, người chột quay đầu, thấy vách đá đã sớm không còn bóng hình hồng y kia, trong đầu cũng không kịp phản ứng, người cũng đã chạy thật nhanh tới vách đá, một câu nói cũng chưa nói thì tung người nhảy xuống.

452. Chương 446: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?[6]

“Lục ảnh đế –” Từ lúc Kiều An Hảo té xuống vách đá cả người Triệu Manh còn chưa kịp định thần, ngay sau đó lại nhìn thấy Lục ảnh đế nhảy xuống, bản năng liền thốt ra từ mà bản thân vẫn thường hay xưng hô.

“Lục tổng!” Trợn mắt theo sát phía sau Lục Cẩm Niên, hô một tiếng tên của Lục Cẩm Niên, liền chạy vội tới vách đá, trợn mắt nhìn từ trên cao xuống chỉ nhìn thoáng qua, liền đã sợ tới mức bùm mặt quay đầu.

-

Lúc Kiều An Hảo bay lên không trung bụng dưới liền đau quặn lại, lúc này ý thức được bản thân gặp nguy hiểm, sau đó cả người liền ngã xuống sông nước sông lạnh như băng, bởi vì không có phòng bị, bị uống vài ngụm, tay chân không ngừng ngo nguẩy, cả người liền ngóc đầu ra khỏi mặt nước sông, mở miệng, nhìn về phía trên bờ hô một tiếng “Cứu mạng”, sau đó nước sông liền tràn ngập qua đầu của cô, chôn vùi cô cùng âm thanh kêu cứu vào bên trong sông.

Đợi đến lúc Kiều An Hảo từ trong nước sông lại thò đầu ra, nhìn thấy bản thân đã bị lưu nước trôi cách vách đá khoảng mấy chục thước, nàng muốn bơi trở lại, nhưng mà lực cản của dòng nước quá lớn, mặc cho cô sử dụng bao nhiêu khí lực của toàn thân, chẳng những không có đi được nửa phần, ngược lại còn bị dòng nước đẩy đi xa thêm mấy chục thước.

Con sông quay cuồng không ngừng mà vỗ vào đầu cô, bên trong tai của cô đều là nước, ảnh hưởng nghiêm trọng đến thính lực của cô, mở to mắt, thấy cũng chỉ là nước trắng xóa căn bản không thể hiện lên được dốc đứng thạch bích.

Khí lực toàn thân Kiều An Hảo rất nhanh liền tiêu hao hết, thậm chí cô còn cảm giác được hai chân của mình ngâm trong nước đến run lên, một cổ tuyệt vọng, tràn đầy trong lòng cô.

Lúc trước Kiều An Hảo xem tivi, không phải không có thấy qua trường hợp cầu huyết tương tự, lúc ấy đây lòng cô còn suy nghĩ, chỉ trong TV mới có cảnh như vậy, lại không nghĩ rằng, một ngày kia, chuyện này lại phát sinh ở trên người cô.

Nhưng mà, cô không phải nữ nhân vật chính trong TV, cô không có quang hoàn của nhân vật chính, cũng không có nam chính phấn đấu quên mình tới cứu cô, hiện tại tay chân của cô đã hoàn toàn vô lực, cơ thể đã bắt đầu trầm xuống, cô cảm giác được, hơi thở của tử vong đang bao phủ lấy bản thân.....

Cô sẽ không thật sự, cứ như vậy chết ở đây mà ngay cả tên con sông bản thân chết cũng không biết.....

Mọi người đều có bản năng muốn sống, Kiều An Hảo cũng không ngoại lệ, cô còn không muốn chết, cô liều mạng muốn khiến cho bản thân nổi lên, nhưng mà tứ chi đã hoàn toàn nhũn ra căn bản không sử dụng được khí lực.

Tuyệt vọng và khủng hoảng xen lẫn nhau, tràn ngập ở trong cơ thể Kiều An Hảo, loại cảm giác này có thể nhìn thấy tử vong sắp tới, nhưng lại không thể thoát khỏi khủng hoảng, khiến cho nước mắt của cô cứ thế rơi xuống, mang theo bất lực cùng ủy khuất không nói lên lời.

Là vô cùng ủy khuất a, 10 tuổi cô không còn cha mẹ đã không nói, đã thế không lâu trước đây cô còn mất đi con của mình với người mà cô yêu thương nhất, kết quả, ông trời không có nửa điểm thương xót cô, ngược lại còn muốn cướp đi mạng sống của cô.....

Càng nghĩ, Kiều An Hảo càng tủi thân, cuối cùng rơi lệ thành sông.

Kỳ thật lúc Lục Cẩm Niên nghe thấy Triệu Manh hô lên một câu “Kiều Kiều ngã xuống” kia, đầu óc của anh cũng đã trống rỗng, trái tim giống như bị cái gì đó hung hăng bóp chặt, không còn cảm giác gì.

Thậm chí ở dưới nước sông lạnh như băng, trong khoảnh khắc đó, anh trở mất khoảng một phút đồng hồ, mới hậu tri hậu giác phản ứng lại, bản thân phải bình tĩnh, phải tỉnh táo.

Nhưng mà vừa nghĩ tới, con sông mờ mịt như vậy, Kiều An Hảo ở nơi nào, anh cũng không biết, Lục Cẩm Niên càng thêm lo lắng như đốt.

453. Chương 447: Tại Sao Anh Lại Không Cần Con Của Chúng Ta (7)

Mọi người trong đoàn làm phim đều đã dồn lại một chỗ, ở bên cạnh bờ đá, sắc mặt hết sức khó coi.

Tốc độ chảy của nước sông rất xiết, có nhiều chỗ dòng xoáy chảy mạnh, tất cả mọi người đều trở mắt nhìn, Kiều An Hảo bị nước sông cuốn đi đã không thấy đâu, qua tầm năm phút đồng hồ, mới thấy Lục Cẩm Niên nổi lên khỏi mặt nước, tất cả mọi người đều hô tên anh, tiếng nước chảy bên dưới lại quá lớn, Lục Cẩm Niên không hề nghe thấy, chỉ nhìn chung quanh một lúc lâu, cả người bơi theo hướng mà Kiều An Hảo vừa bị cuốn đi.

Lúc này, bỗng nhiên trợ lý của anh mới phản ứng kịp, đối mặt với đám người ngây ngốc đứng trên bờ, lớn tiếng hỏi: “Các người đứng ở chỗ này làm gì, mau đi gọi người đến giúp, nhanh lên!”

“Đúng, đúng, mau gọi cứu hộ!” Bị trợ lý kêu lên như vậy, tất cả mọi người mới tỉnh táo trở lại, ba chân bốn cẳng cầm lấy điện thoại, bắt đầu gọi điện.

Chờ đến lúc có người gọi điện thoại, trợ lý như là nhớ ra điều gì, mới nói với đạo diễn: “Nhớ rõ đừng truyền ra ngoài sự cố ngày hôm nay, nhất là Lục tổng, nếu sống chết của anh ấy còn chưa biết thế nào, cổ phiếu của Hoàn Ảnh sẽ rớt giá.”

Đạo diễn vội vàng gật đầu, sau đó lại hỏi: “Có muốn thông báo cho người nhà của Tiểu Kiều không?”

Trợ lý hơi do dự, anh nghĩ một chút, rồi nói: “Tạm thời không cần, Lục tổng bơi rất giỏi, theo dòng nước, có lẽ sẽ đuổi kịp cô Kiều, hiện tại chúng ta nên đi xuống hạ lưu, tiếp ứng cho bọn họ, ngâm trong nước lâu như vậy, khó tránh khỏi có nhiều nguy hiểm.”

Lục Cẩm Niên vội vàng nhìn xung quanh dòng sông, mới phát giác bản thân mình trong một thời gian ngắn như vậy, mà đã đi được một khoảng cách rất xa, điều này chứng tỏ tốc độ chảy của nước sông rất nhanh, khẳng định là Kiều An Hảo đã bị cuốn đi rồi...Anh lại không hề do dự bơi theo dòng nước.

Xuôi theo dòng nước, bởi vì nước chảy nhanh, anh lại dùng ít sức, Lục Cẩm Niên có chút ý trên mặt nước, không biết rốt cuộc mình đã bơi xa thế nào, không biết qua bao lâu, đáy lòng ngày càng nôn nóng, trong đầu cũng ngày càng xuất hiện nhiều suy nghĩ rất tệ, cuối cùng nhìn thấy ở phía trước có một bóng màu hồng.

Lúc Kiều An Hảo ngã xuống, cũng đang mặc đồ hóa trang.

Đáy lòng Lục Cẩm Niên liên dâng lên chút hy vọng, tốc độ của anh nhanh hơn, càng ngày càng gần, càng ngày càng khẩn trương, sợ rằng bản thân mình sẽ phải thất vọng.

Mãi cho đến khi bơi đến còn cách khoảng chục thước, anh mới hoàn toàn thấy rõ đó là Kiều An Hảo, cả người đều trở nên kích động, mạnh mẽ bơi đến, kéo quần áo của cô, sau đó mới nhìn thấy khuôn mặt của cô đã trở nên trắng bệch.

Lục Cẩm Niên vội vàng vươn tay ra, ôm cô vào trong lòng, lo lắng khẩn trương hô một câu: “Kiều Kiều...”

Người con gái nhìn anh, cánh môi giật giật, giống như là muốn nói chuyện, sau cùng lại không thể làm được gì, liền dựa vào bờ vai của anh, mất hết sức lực mà ngất đi.

Sắc trời lúc này đã dần tối, Lục Cẩm Niên nhìn chung quanh.

454. Chương 448: Vì Sao Không Cần Con Của Chúng Ta? (8)

Lúc này sắc trời đã dần tối, Lục Cẩm Niên thấy chung quanh sườn dốc, so với lúc quay phim đã thấp đi rất nhiều, nói cách khác, nhờ xuôi dòng, độ chênh lệch giữa nước và sườn dốc sẽ càng ngày càng nhỏ, đến lúc đó có thể lên bờ.

Lục Cẩm Niên cúi đầu, liếc mắt nhìn Kiều An Hảo hôn mê trong ngực, tiếp tục xuôi dòng xuống.

Cuối cùng chảy xuôi xuống hồi lâu, Lục Cẩm Niên cũng không biết, nhờ ánh trăng, anh thấy như anh suy đoán vậy, hai bên sườn dốc càng ngày càng thấp, đến cuối cùng, mặt đất có độ cao không tới nửa mét, tốc độ tốc độ cũng chậm rất nhiều, Lục Cẩm Niên kéo Kiều An Hảo, nhích tới gần bên bờ, trước đây Kiều An Hảo lên bờ, sau đó mới bò lên.

Lục Cẩm Niên đè ép bụng Kiều An Hảo, để cô nôn nước ra ngoài, thấy cũng không bao nhiêu, trong lòng buông lỏng một chút, vươn tay sờ sờ trán cô, không có nóng, hơi thở cũng bình thường, cả người mới hoàn toàn yên tâm, tốt lắm, chẳng qua là ngất đi.

Lục Cẩm Niên nhìn chung quanh, không thấy rõ rừng cây, không có dấu hiệu người ở, Lục Cẩm Niên sờ sờ, lấy ra một cái di động, một hộp thuốc lá, còn có một cái bật lửa.

Điện thoại di động bị ngấm nước lâu như vậy, đã không thể nào mở lên được, cái bật lửa cũng còn dùng được.

Lục Cẩm Niên liếc mắt nhìn y phục ướt đầm trên người Kiều An Hảo, mặc như vậy, nhất định sẽ bị cảm, không biết lúc nào nhân viên cứu viện mới có thể tìm được bọn họ, nếu như ngã bệnh, tất nhiên sẽ rất phiền toái, nhưng cũng không thể đốt lửa ở chỗ này, rừng rậm khô ráo, không cẩn thận nhất định sẽ gây hỏa hoạn, đến lúc đó anh và Kiều An Hảo nhất định sẽ táng thân trong biển lửa.

Lục Cẩm Niên suy nghĩ, cuối cùng cúi người xuống, công Kiều An Hảo còn đang ngủ say, sau đó đi vào trong rừng, xem có thể tìm một chỗ tránh gió không.

Chẳng qua là Lục Cẩm Niên nhờ vào trực giác, tùy tiện tìm một phương hướng đi.

Cũng may ánh trăng sáng tỏ, chiếu sáng cả một mảnh trong trẻo lạnh lùng, để Lục Cẩm Niên dù không mang đèn pin cũng có thể thấy rõ ràng đường đi.

Trong rừng rậm, khắp nơi đều là lá rụng dưới đất, đạp lên, phát ra tiếng sột soạt.

Lúc Kiều An Hảo mở mắt, người hơi cảm thấy lơ mơ, có chút không phản ứng kịp, rốt cuộc mình đang trong tình trạng nào.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn cây cối hai bên cao vút, nhẩn trá lại, sau đó mới từ từ nhớ lại, lúc mình quay phim, bị ngã từ sườn dốc xuống nước, sau đó có cảm giác kinh khủng như cái chết đang gần kề, lần nữa quét sạch cô, cả người không nhận được sợ run lên.

Lục Cẩm Niên cảm giác được cô gái tỉnh lại trên lưng, quay đầu lại, nhìn gương mặt Kiều An Hảo, nhẹ nhàng mở miệng gọi một tiếng: “Kiều Kiều?”

Kiều An Hảo nghe tiếng của Lục Cẩm Niên, trán lại càng nhăn chặt hơn.

Sao Lục Cẩm Niên sẽ ở cùng với cô? Không phải cô đang nằm mơ chứ?

Lục Cẩm Niên chờ giây lát, không nghe được Kiều An Hảo trả lời, mở miệng lần nữa: “Kiều Kiều, em tỉnh chưa?”

Kiều An Hảo nghe thấy lời của Lục Cẩm Niên, từ từ hồi phục tinh thần, nghĩ đến lúc mình bị ngấm nước lâu quá, sắp nhận không được, có người ôm lấy mình, lúc ấy ý thức của cô, đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hoảng hốt, còn tưởng rằng là ảo giác của mình...

Kiều An Hảo nghĩ tới đây, mới ý thức, mình đang được Lục Cẩm Niên công ở trên lưng, nhưng cô vẫn cảm thấy khó tin, ngơ ngác mở miệng, hỏi một câu: “Lục Cẩm Niên, là anh sao?”

455. Chương 449: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?[9]

“Uh, là tôi.” Âm thanh của Lục Cẩm Niên, nhẹ nhàng truyền đến, dừng lại một lát, anh lại mở miệng hỏi: “Kiều Kiều, bây giờ em còn ổn không?”

Qua câu hỏi vừa rồi của Lục Cẩm Niên, Kiều An Hảo mới cảm giác được chân trái của mình đau lợi hại, cô cắn cắn môi, nhẹ giọng nói một câu: “Tôi còn tốt.”

Sau đó Kiều An Hảo ngẩng đầu, nhìn cành cây trên đỉnh đầu, hỏi: “Đây là nơi nào?”

“Không biết.” Lục Cẩm Niên ăn ngay nói thật.

“Oh.” Kiều An Hảo lên tiếng, không nói nữa.

Lục Cẩm Niên cũng không hé răng, chỉ chăm chú nhìn đường ở phía trước, công Kiều An Hảo, thật cẩn thận bước chân.

Đầu óc Kiều An Hảo vẫn ở trạng thái ngây ngô, không có hoàn toàn hiểu rõ được tình huống hiện tại, cô ghé vào trên vai Lục Cẩm Niên, ngơ ngác tròn tròn mắt, suy nghĩ một đoạn thời gian thật dài, mới hậu tri hậu giác nhớ tới, bây giờ Lục Cẩm Niên xuất hiện ở nơi này, kia chẳng phải là đại biểu cho, lúc cô từ trên sườn dốc ngã xuống, ngay sau đó anh cũng nhảy xuống theo sao?

Kiều Kiều bị ý nghĩ của bản thân, dọa trái tim mạnh đình trệ, vẻ mặt trở nên ngẩn ngơ.

Sườn dốc cao ba thước, không tính cao, nhưng mà dòng sông chảy siết phía dưới lúc nào cũng có khả năng mất mạng, anh chẳng lẽ không sợ sau khi mình nhảy xuống, có thể không đi lên được sao? Còn nữa, anh vì sao muốn nhảy xuống a? Nếu không phải anh nhảy xuống, bây giờ cô có phải đã chết hay không?

Những vấn đề liên tiếp xuất hiện trong đầu Kiều An Hảo, đánh sâu vào người có chút đỡ đỡ, ngay cả khi Lục Cẩm Niên phát hiện phía trước có một cái sơn động, nói với cô, cô cũng không có phản ứng gì.

Lục Cẩm Niên công Kiều An Hảo vào sơn động, hẳn là đã có người đến qua nơi này, trên mặt đất có trải một ít rơm rạ, một bên còn có tro tàn màu đen của củi đã đốt.

Lục Cẩm Niên đặt Kiều An Hảo ở trên rơm khô, đi ra bên ngoài sơn động, tùy tiện tìm một ít lá khô rụng và cành cây khô, trở về đặt ở trên mặt tro tàn, lấy ra cái bật lửa, châm lửa, sau đó liền cời quần áo trên người mình, cầm một cái cành cây dựng đứng lên, đặt ở bên cạnh sấy quần áo.

Lục Cẩm Niên sợ Kiều An Hảo bị cảm mạo, cố ý bảo cô ngồi gần một chút, lúc Kiều An Hảo đứng lên, bởi vì chân trái đau, người lao đảo một chút, Lục Cẩm Niên nhanh tay đỡ nàng: “Em bị thương?”

“Không có việc gì.” Kiều An Hảo lắc lắc đầu, sau đó khập khiễng đi về phía trước đồng lửa, chỉ là đi không được hai bước, Lục Cẩm Niên lại đột nhiên ôm lấy thắt lưng của cô, đặt cô ngồi ở trước đồng lửa, sau đó ngồi xổm xuống trước người của cô, nhắc lên cổ trang hồng bào của cô, thấy quần màu trắng bên trong của cô đã nhiễm hồng, Lục Cẩm Niên cau mi lại, cẩn thận nhắc lên ống quần, nhìn thấy chân trái Kiều An Hảo có một vết thương rất sâu, còn không ngừng chảy máu.

May là miệng vết thương cũng không sâu, Lục Cẩm Niên mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, lấy xuống quần áo đã được nhiệt độ trên cơ thể làm ấm, sấy trong chốc lát, sau đó không hề nghĩ ngợi xé ra một mảnh, quấn lại trên đùi Kiều An Hảo.

Tuy rằng Lục Cẩm Niên đã tận lực nhẹ nhàng, nhưng Kiều An Hảo vẫn đau khổ hít một hơi, người đàn ông sợ tới mức ngón tay run run một chút, động tác càng trở nên cẩn thận hơn.

Kiều An Hảo cắn môi dưới, chịu đựng đau, dựa theo ánh lửa, nhìn chằm chằm dung nhan tuấn mỹ phi phàm của Lục Cẩm Niên trong chốc lát, rồi rũ mí mắt xuống, đáy lòng giống như đang giãy dụa cái gì đó, tay lặng yên không một tiếng động dùng sức nắm thành quyền.

456. Chương 450: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?[10]

Lục Cẩm Niên rời đi khoảng nửa giờ, chân trời liền có một vài tia chớp đổ xuống, sau đó lại vang lên một tiếng sấm, Kiều An Hảo hơi thất thần, bị dọa sợ đến run rẩy, sau đó nhìn cửa động đang có vài giọt mưa rơi xuống, càng lúc càng nhiều hơn.

Bởi vì đang ở trong rừng, cành lá đều rậm rạp, mưa rơi xuống cũng không nhiều.

Lại là một tiếng sét nữa vang lên, đáy lòng Kiều An Hảo có chút bất an, lại lo lắng anh sẽ bị đánh trúng, cô chống tay lên mặt đất, đang chuẩn bị đứng lên đi ra ngoài cửa động xem xét, thì nhìn thấy Lục Cẩm Niên mang theo rất nhiều nhánh cây trở về, Kiều An Hảo liền nắm lấy vạt áo, ngồi trở lại chỗ cũ.

Lục Cẩm Niên nhóm lửa, sau đó lại cầm một ít trái cây đưa cho Kiều An Hảo: “Ăn một chút đi.”

Kiều An Hảo nhìn loại quả đỏ rực trong tay anh, nhìn có vẻ giống quả táo, chần chừ một chút, mới vươn tay lấy.

Dường như trong lòng Lục Cẩm Niên có chút cảm giác được cô đag nghĩ ngợi điều gì, vừa thêm cành cây vào đám lửa, vừa nhàn nhạt giải thích cho cô nghe: “Đây là một loại quả có thể ăn được. Trước kia khi quay phim ở Cam Túc, cũng có rừng rậm như thế này, những người nông dân ở đó nói cho tôi biết, người trong làng của họ đều ăn loại quả này.”

Kiều An Hảo “ừm” một tiếng, cầm lấy trái cây, cọt cọt vào quần áo, sau đó ăn một miếng, chua chua ngọt ngọt, hương vị rất ngon.

Thời gian gần đây, Lục Cẩm Niên đều tìm mọi cách để đến gần cô, nhưng anh cũng cảm giác được cô rất lạnh lùng với anh, chỉ là không muốn thể hiện quá rõ mà thôi.

Anh biết, Hứa Gia Mộc tỉnh lại, anh chỉ là thể thân trong mắt cô, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Khuôn mặt anh lạnh lùng, xẹt qua một chút cô đơn, sau đó lại yên lặng duy trì đám lửa.

Mưa ở bên ngoài, càng lúc càng lớn, đập vào trên lá cây, phát ra tiếng bộp bộp, như tạo thành một bản hòa âm của thiên nhiên.

Trong hang động, ngoài tiếng mưa rơi, còn có tiếng lách tách của cành cây khi bị lửa đốt cháy.

Hai người đều yên lặng, không hề nói bất cứ chuyện gì với nhau.

Kiều An Hảo gặm trái cây, lấp đầy cái bụng, sau đó cúi đầu, nhìn chằm chằm vào đống lửa.

Qua không biết bao nhiêu lâu, mưa bên ngoài cũng vẫn không có dấu hiệu ngừng lại, Lục Cẩm Niên vươn tay, sờ áo khoác của mình đang treo lên một nhánh cây, đã khô, kéo xuống, rồi đi đến trước mặt Kiều An Hảo, khoác lên người cô: “Mệt rồi, ngủ một lát đi, ở đây đã có tôi, sẽ không có chuyện gì cả.”

Kiều An Hảo nhìn Lục Cẩm Niên, cánh môi giật giật, như là đang muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ nằm lên trên rơm rạ, cuộn người lại, lấy áo khoác của anh đắp lên người, nhắm hai mắt lại.

Qua một lát, Kiều An Hảo nghe thấy tiếng bước chân của anh, cô nhẹ nhàng mở mắt, nhìn thấy anh đang để trần nửa người bên trên, ngồi dựa vào một bên vách động.

Anh nghiêng đầu, nhìn chằm chằm cửa động, trên mặt rất lạnh lùng, giống như toàn bộ thế giới đều không có quan hệ gì với anh, nhưng không biết tại sao, Kiều An Hảo lại thấy trên người anh có vẻ cô đơn và mất mát.

Một loại tình cảm rất mãnh liệt, lại bắt đầu nảy nở trong lồng ngực của cô, cô cực kỳ cố gắng để đè ép nó xuống, nhưng là hiện tại, đã không thể nào nữa rồi.

Sau cùng cô chỉ đơn giản là nhắm mắt lại, tận lực để cho bản thân chìm vào giấc ngủ.

457. Chương 451: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta (11)

Editor: Xiu Xiu

Kiều An Hảo mãi vẫn không thể đi vào giấc ngủ, cô vẫn duy trì một tư thế nằm như cũ, qua thật lâu vẫn nghe thấy được tiếng Lục Cẩm Niên thêm cành cây vào, dường như một lúc sau, có thể do bị cơn buồn ngủ đột kích bất ngờ, lúc mơ màng sắp ngủ lại nghe thấy tiếng ho khan của anh.

Một âm thanh cực kỳ ngắn ngủi, sau đó liền bị anh mạnh mẽ đè xuống.

Trán của Kiều An Hảo nhăn lại, qua một lúc sau, lại nghe thấy tiếng ho bị anh cố gắng kiềm chế lại.

Kiều An Hảo không nhịn được liền mở mắt, nhìn qua ánh lửa, cô thấy Lục Cẩm Niên vẫn ngồi ở chỗ cũ, lấy tay che miệng, như là sợ âm thanh phát ra sẽ quấy nhiễu giấc ngủ của cô.

Sắc mặt của anh không tốt, hơi trắng xanh, thân thể run rẩy, cả người dường như có gì không đúng... có vẻ như đang phát sốt.

Kiều An Hảo lại cảm giác được cơn sóng tình cảm trong lòng cô bắt đầu chuyển động, cô không nhịn được, liền gọi tên của anh : “Lục Cẩm Niên.”

Lục Cẩm Niên nghe thấy tiếng của cô, có chút run sợ, quay đầu nhìn cô: “Đánh thức cô rồi à?”

Trên mặt của anh hiện lên chút bất đắc dĩ, ngữ điệu nghe qua có vẻ suy yếu: “Rất xin lỗi.”

Một tiếng giải thích của anh, khiến cho hốc mắt của Kiều An Hảo đỏ lên trong nháy mắt, trong lòng vô cùng chua xót, cô quay đầu, hít sâu vào một hơi, tận lực để cho ngữ điệu của mình bình tĩnh lại: “Anh có khỏe không?”

Bốn chữ này của cô, khiến cho Lục Cẩm Niên lóe lên một chút ánh sáng trong mắt, anh vừa muốn mở miệng nói chuyện, lại không nhịn được ho khan, sau đó hung hăng nuốt nước miếng một cái, đè ép xuống, nói nhẹ nhàng với cô: “Tôi không sao, có thể là do vừa rồi bị sắc khói.”

Câu nói của anh, thân thể rõ ràng run rẩy như thế, giống như là anh rất lạnh.

Đáy mắt Kiều An Hảo càng thêm chua xót, cô rũ rèm mi xuống, cắn môi, đứng lên.

“Cô muốn làm gì thế? Tôi giúp cô, cẩn thận vết thương ở trên đùi.” Lục Cẩm Niên vội vàng đứng dậy theo, nhưng thân thể vừa định rời đi, lại ngã ngồi trở về.

Kiều An Hảo khập khiễng bước tiếp, đi tới trước mặt Lục Cẩm niên, vươn tay, sờ trán của anh, mới nhận ra là nóng đến dọa người, nhưng trên mặt lại lạnh như băng khiến người ta sợ hãi.

Kiều An Hảo còn chưa nói gì, Lục Cẩm Niên lại ho khan đứt quãng vài tiếng, có chút chột dạ nói: “Tôi không sao.”

Hình như Kiều An Hảo không hề nghe thấy tiếng anh nói, quay đầu, đi đến trước chỗ vừa nãy mình nằm, cầm áo khoác của anh lên, lảo đảo đi đến trước mặt anh, còn chưa đắp lên người anh, anh đã vươn tay ngăn lại, nhìn cảm xúc của cô, cô chưa bao giờ như thế, vậy mà lại nhàn nhạt cười: “Tôi thật sự không sao, cô ngủ đi.”

Câu này của anh, khiến Kiều An Hảo không nhịn được, nước mắt giống như từng hạt trên châu rơi xuống, một viên lại một viên đập xuống.

Anh nhảy xuống nước vì cô, anh công cô đến hang động này, anh xé áo để băng bó vết thương cho cô, anh lại để cho cô nghỉ ngơi ở trong này, anh ho khan cũng không dám to tiếng, lúc này anh đã thành như vậy, lại vẫn dụi dằm nói với cô là anh không sao.

458. Chương 452: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta? (12)

Rõ ràng lúc này còn đang tốt đẹp, sao lại rơi nước mắt, trong nháy mắt vẻ mặt Lục Cẩm Niên hốt hoảng: “Kiều Kiều...”

“Tại sao anh nhảy xuống?” Lời Lục Cẩm Niên cũng còn chưa nói hết, Kiều An Hảo bất chợt khóc rồi hỏi.

Sau khi bật thốt chất vấn, Kiều An Hảo rõ ràng cảm giác được trong lồng ngực mình, ầm ầm sụp đổ.

Trong khoảng thời gian này tới bây giờ, cô hết sức đè nén loại tâm tình đó, hôm nay tùy tiện bộc phát ra.

Cô nhìn chăm chăm ánh mắt của anh, có vẻ có chút kích động, môi của cô mím run rẩy, tiếp tục đem môi vừa rời của, một chữ một cái lặp lại một lần: “Lục Cẩm Niên, ai muốn anh xen vào việc của người khác, nhảy xuống cứu tôi!”

Câu chất vấn cuối cùng của Kiều An Hảo, vì cô không giải thích được mà khóc thút thít khiến Lục Cẩm Niên bất an, đáy lòng trong nháy mắt lạnh nhạt, bởi vì sốt cao, nên ánh mắt hơi giật giật, xẹt qua một vẻ ảm đạm, cánh môi trắng bệch hơi giật giật, không lên tiếng.

Kiều An Hảo rơi nước mắt, càng khóc dữ dội, cô giơ tay lên lau, nhưng lau mãi cũng lau không xong, cô cắn răng, không để cho mình khóc ra thành tiếng, nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên, hít sâu một hơi, tiếp tục mở miệng nói: “Anh có biết, tôi tuyệt đối không muốn có bất kỳ tiếp xúc gì với anh!”

Vẻ mặt Lục Cẩm Niên rất lạnh nhạt, thoạt nhìn giống như không để ý tới lời của Kiều An Hảo, nhưng tay của anh, ngay lúc cô không nhìn thấy, dùng sức cầm cục đá dưới đất lên.

“Tôi và anh đã không còn là vợ chồng, không đúng, cho tới bây giờ tôi và anh cũng không phải là vợ chồng thật sự, bây giờ tôi với anh đã không còn quan hệ... Anh có biết thời gian gần đây tôi phải cố gắng thế nào mới có thể xem như anh không tồn tại...” Kiều An Hảo càng nói, càng thương tâm, đến cuối cùng, lời nói cũng lộn xộn: “Lục Cẩm Niên, coi như là tôi van anh, cầu xin anh sau này có thể cách xa tôi một chút... Anh cũng không biết, vừa nhìn thấy anh, tôi đã khó chịu, tôi không vui...”

Kiều An Hảo nói tới đây, bất chợt không khống chế được ngồi xổm trên mặt đất, khóc thành tiếng.

Anh hoàn toàn không biết, thời gian này cô đau khổ thế nào, cô rõ ràng đã buông tay như vậy, rời khỏi thế giới của anh, để cho mình không bao giờ ... có bất kỳ hy vọng xa xôi nào với anh nữa, nhưng anh lại hết lần này tới lần khác xuất hiện trước mặt cô, đối xử tốt với cô.

Lúc ban đầu, cô có thể không để ý chuyện anh đối xử tốt với mình, nhưng mà hôm nay... Cô ngã xuống sườn dốc, anh nhảy xuống, anh băng bó vết thương cho cô, đưa quần áo cho cô, mình mặc mưa, lạnh cóng như vậy, vẫn còn dùng vẻ mặt không quan trọng, nói với cô, anh không sao.

Nếu có thể làm chuyện tàn nhẫn với cô như vậy, tại sao không thể tiếp tục tàn nhẫn, để cho cô hoàn toàn tuyệt vọng hoàn toàn chết tâm, cần gì tàn nhẫn cho cô một đao như vậy, còn đối xử tốt với cô, khiến cô không cách buông xuống, mỗi ngày sống trong cảm giác cảm động rồi lại oán hận, đơn giản là muốn hành hạ cô điên rồi...

Bên tai Lục Cẩm Niên đã hoàn toàn không còn nghe được tiếng mưa bên ngoài, và tiếng ngọn lửa nữa, bên tai của anh tràn đầy tiếng khóc thương tâm của Kiều An Hảo, một tiếng một tiếng, giống như một thanh đao găm, hung hăng đâm vào tim của anh.

Những lời cô đã nói, cứ liên tục lặp đi lặp lại trong đầu cô, mỗi một lần đều như một màn lăng trì, hành hạ khắp người anh đến thương tích đầy mình.

459. Chương 453: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?[13]

Anh từ nhỏ đến lớn, bị người châm chọc khiêu khích qua rất nhiều lần, thậm chí ba của anh còn nói những lời khó nghe làm tổn thương anh, nhưng mà anh lại chưa bao giờ có cảm giác chật vật như vậy.

Kỳ thật anh muốn bản thân phản ứng lại, hoặc là nói cái gì, nhưng mà anh căn bản không biết nên làm như thế nào, anh chỉ có thể vẫn duy trì tư thế cố định, vẻ mặt lạnh lùng ngồi đó.

Không biết qua bao lâu, Lục Cẩm Niên nghe thấy tiếng người phụ nữ khóc, dần dần nhỏ đi, lông mi của anh mới nhẹ nhàng mà chớp chớp.

Anh vẫn cho là, nếu nói rõ ràng sẽ mất đi cô, thì anh thà rằng lựa chọn yên lặng làm bạn.

Chẳng sợ cả đời này của cô, không bao giờ quay đầu liếc nhìn hắn, cũng không quan trọng.

Bởi vì trên thế giới này, chỉ có một mình cô, mới có thể khiến cho anh có hy vọng tốt đẹp.

Rất nhiều lúc, chỉ một ánh mắt nhìn anh của cô, một cái mỉm cười, đều có thể khiến cho anh ấm áp rất nhiều ngày.

Nhưng mà ngay cả yêu cầu nhỏ này của anh, cuối cùng cũng biến thành hy vọng xa vời không bao giờ thành hiện thực.

Hốc mắt của Lục Cẩm Niên hơi hơi có chút hồng, anh rũ mắt xuống, vẻ mặt lặng yên gây người một hồi lâu, mới nhắc lên mí mắt, nhìn về phía Kiều An Hảo, đáy mắt không lạnh đậm giống như ngày thường.

Kiều Kiều, em biết không? Em là anh cả đời này, liệu mạng đều muốn có được ấm áp.

Khóe môi Lục Cẩm Niên hiện lên một tia cười nhẹ, thực nhạt thực nhạt, mang theo một tia chua xót, nhưng mà hiện tại, anh lại muốn mở miệng nói, sau này anh sẽ không bao giờ quấy rầy cô nữa.

Kiều An Hảo khóc lâu như vậy, chẳng những tâm tình không có tốt lên, ngược lại đáy lòng vẫn rối rắm thống khổ như cũ.

Lúc cô nhìn thấy tờ hóa đơn sinh non có chữ ký của Lục Cẩm Niên, cô thương tâm, cô yếu đuối, cô căn bản không có dũng khí tới hỏi Lục Cẩm Niên một câu, vì sao lấy đi con của cô. Bởi vì cô thực sự rất sợ nghe được một đáp án từ miệng của anh khiến cô đau khổ.

Nhưng mà, cô không nghĩ tới, cô không có dũng khí, để rồi đối lấy tra tấn cùng thống khổ như thế này.

Cô muốn giải thoát, muốn giải quyết xong hết mọi chuyện, muốn khiến cho bản thân hoàn toàn nản lòng thoái chí.....

Kiều An Hảo nghĩ đến đây, ngẩng đầu lên, mắt hồng lên, nhìn về phía Lục Cẩm Niên.

Bên ngoài cơn mưa to nước mưa tuôn trào, không ngừng chảy, Kiều An Hảo còn chưa có mở miệng, khóe mắt lại có hai hàng thanh lệ chảy xuôi xuống dưới, nàng hít sâu một hơi, bởi vì khóc, âm thanh có chút khàn khàn:“Anh vì sao không cần con của tôi?”

Đáy lòng Lục Cẩm Niên còn đang nghĩ nên nói với Kiều An Hảo như thế nào, kết quả còn chưa có mở miệng, liền nghe được vấn đề mà Kiều An Hảo hỏi, anh có chút kinh ngạc nhìn phía Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo khóc đến sưng phù mắt, ngồi xổm xuống, thoát nhìn thực nhỏ bé, ngẩng đầu, dõi theo ánh mắt anh, mang theo dấu hiệu quyết hỏi đến cùng, như là hạ quyết định quyết tâm làm một việc gì đó, lại mở miệng, câu chữ rõ ràng hỏi:“Lục Cẩm Niên, Anh vì sao muốn làm mất con của tôi?”

Âm thanh Kiều An Hảo lại trở nên nghẹn ngào, đáy lòng cô nổi lên một tia đau kịch liệt:“Lục Cẩm Niên, tôi biết, hôn nhân của chúng ta là giả, đứa nhỏ là không nên tồn tại, nhưng mà, nếu nó đã đến đây, anh vì sao phải nhẫn tâm như vậy bóp chết nó?”

Ban ngày Kiều An Hảo khóc, thật vất vả mới ổn định lại cảm xúc, lại một lần nữa dao động lên,“Anh có biết hay không, đó là một sinh mệnh, một cái sinh mệnh sống sờ sờ! Anh vì sao có thể nhẫn tâm bóp chết như vậy? Đây là anh mưu sát! Mưu sát!”

“Anh dựa vào cái gì muốn giết con của tôi?” Bởi vì Kiều An Hảo nức nở, cho nên lời nói bắt đầu đứt quãng: “Đó là con của..... Anh dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì?”

460. Chương 454: Tại Sao Lại Không Cần Con Của Chúng Ta (14)

Kiều An Hảo thì thào nói nhỏ vài lời “Tại sao”, ngẩng đầu lên, giơ tay lên xoa xoa đôi mắt của mình dường như đêm nay đã không còn nước mắt, quay đầu, nhìn chăm chăm bên ngoài vẫn không ngớt mưa, từ từ nhớ lại, lúc mình vừa gặp đã yêu Lục Cẩm Niên, cũng là một ngày mưa như thế này, sau đó chưa xốt lại nổi lên, cơn cào giễu vô dương oai trong lòng cô, cô không nhìn được lại giơ tay lên che miệng, lại một lần nữa khóc rống lên thất thanh.

Bây giờ thời gian khóc của cô rất ngắn, nhanh chóng ổn định cảm xúc của mình xuống, lông mi cong dài treo đầy những hạt lệ nhỏ, nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên, ngữ điệu có chút kiên quyết nói: “Lục Cẩm Niên, thật ra, tôi thật sự có thể lý giải cách làm của anh, dù sao trên danh nghĩa tôi vẫn là vợ của Hứa Gia Mộc, đứa bé kia chắc chắn không thể giữ lại được, nhưng là, đạo lý đó tôi biết, nhưng tôi không làm sao để tha thứ được cho anh.”

“Bởi vì tôi đối với anh tàn nhẫn như thế, cũng đối với anh tuyệt tình như thế...”

Lúc Kiều An Hảo nói tới đây, ngữ điệu trở nên mềm yếu, cô vẫn cho rằng thống khổ nhất trên thế giới này là khi người kia không yêu mình, lúc này cô mới hiểu được, thống khổ nhất chính là khi biết rõ anh đối xử với cô tàn nhẫn cỡ nào nhưng cô vẫn không thể ngừng yêu anh.

Cô chôn đầu trong cánh tay của mình, âm thanh bình tĩnh mà lại mang theo nồng đậm đau thương: “Nếu thời gian gần đây anh đối xử tốt với tôi, là vì cảm thấy mắc nợ nên muốn bù đắp, Lục Cẩm Niên, anh thật sự không nên làm như vậy, bởi vì anh bù đắp, càng làm tôi không thể chịu nổi, tôi thà rằng không có...”

Vấn đề này của Kiều An Hảo, tới quá đột nhiên, khiến Lục Cẩm Niên không phản ứng kịp, qua một lúc lâu, trong đầu anh mới chậm rãi chuyển động, tới cùng thì tại sao Kiều An Hảo lại phát

hiện ra mình đã sinh non? Rõ ràng anh đã chuyển tiền cho bác sĩ và hộ lý làm phẫu thuật đêm đó...

Lúc đấy lòng anh đang suy nghĩ những điều này, lại nghe được câu nói sau cùng của cô: anh thật sự không nên làm như vậy, bởi vì anh bù đắp, càng làm tôi không thể chịu nổi, tôi thà rằng không có..

Đột nhiên, đáy lòng anh liền dâng lên một tia hy vọng, mắt anh sáng lên, rốt cục cũng mở miệng nói với Kiều An Hảo từ nãy đến giờ chỉ thao thao bất tuyệt một mình một câu đầu tiên: “Là vì tôi không cần đứa bé, cho nên em mới không muốn ở bên cạnh tôi sao?”

Một câu này của Lục Cẩm Niên, không còn nghi ngờ gì nữa, đã đẩy Kiều An Hảo xuống vực sâu thăm thẳm, tay của cô gắt gao nắm lấy vật áo, nhìn cũng không dám nhìn anh một cái, chỉ cảm thấy được trái tim mình đau đến đời sông lấp biển, giọng nói cũng giống như không còn linh hồn: “Anh thật sự không cần con...”

So với Kiều An Hảo đang nản lòng thoái chí, Lục Cẩm Niên lại có chút kích động, anh vươn tay, tóm lấy bờ vai của cô, tiếp tục truy hỏi: “Kiều Kiều, em trả lời vấn đề của tôi trước đã, vì chuyện của con, em mới không muốn ở bên cạnh anh đúng không?”

Kiều An Hảo càng chôn đầu sâu vào trogn khuỷu tay, cô giật giật cánh tay, muốn tránh thoát khỏi tay của Lục Cẩm Niên.

Trên tay Lục Cẩm Niên lại tăng thêm lực: “Trả lời tôi...”

Lục Cẩm Niên còn chưa nói xong, Kiều An Hảo đã mạnh mẽ ngẩng đầu, trên mặt mang theo một chút hận thù, nhìn chăm chăm Lục Cẩm Niên, nói: “Đúng.”

Kiều An Hảo chỉ nói một chữ, đột nhiên Lục Cẩm Niên liền cười lên, tay anh mạnh mẽ dùng lực, kéo Kiều An Hảo vào trong lòng mình, gắt gao ôm lấy.

461. Chương 455: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta? (15)

Cô cũng thương tâm muốn chết, sống không bằng chết, mà anh vẫn còn cố tình cười... Kiều An Hảo bực bội, có chút tức giận, cô dùng hết sức, muốn thoát khỏi lồng ngực của Lục Cẩm Niên, nhưng Lục Cẩm Niên lại

tăng sức lực, ôm cô trong ngực, dường như muốn dùng sức ép cô vào trong cơ thể của anh.

Kiều An Hảo càng tức giận hơn, dưới tình thế cấp bách, liền mở miệng, cắn bả vai Lục Cẩm Niên.

Cơ thể anh đau, khê giật mình, nhưng sức lực lại không muốn buông ra.

Kiều An Hảo bắt lực, tức giận nước mắt lại một lần nữa chảy ra, thậm chí toàn thân cũng run rẩy, lúc cô đang cảm giác mình đau lòng muốn chết, bên tai lại truyền đến giọng nói Lục Cẩm Niên rất nhẹ rất nhạt: “Kiều Kiều, đúng là em đã làm phẫu thuật lấy thai, là tôi tự mình ký tên, nhưng ngay lúc đó tôi là bất đắc dĩ mới làm như vậy, bởi vì, đứa bé kia...”

Anh cho là cả đời này cô cũng không muốn gặp anh nữa, đến cuối cùng, anh mới hiểu được thì ra là do chuyện đứa bé, Kiều An Hảo mới cắt đứt tất cả liên hệ với mình.

Lục Cẩm Niên cảm giác mình mới trải qua trò chơi cảm giác vậy, chột cao chột thấp, chỉ có điều nhịp tim của anh, đơn giản suýt nữa đứt anh.

Lúc này nhắc đến chuyện đứa bé, Lục Cẩm Niên vừa mừng rỡ, trong nháy mắt bị sự đau khổ thay thế, trong giọng nói cũng nhuộm một tia nặng nề: “Lúc bác sĩ kiểm tra, thai đã chết trong bụng một tuần.”

Những lời này, đơn giản giống như là một tia sét, hung hăng bổ vào đầu Kiều An Hảo, khiến cô dừng lại động tác cắn bả vai Lục Cẩm Niên trong nháy mắt.

“Kiều Kiều, cho nên tôi ôm em đến bệnh viện, là bởi vì lúc tôi trở về Cẩm Tú viên, thấy em chảy máu, tôi sợ em xảy ra chuyện gì, cho nên liền mang theo em đến bệnh viện... Tình huống của em lúc đó rất tệ, nhất định lập phải làm phẫu thuật...” Nếu như có thể, Lục Cẩm Niên thật sự không muốn nhắc tới chuyện đêm đó, đó là ác mộng luôn làm anh tỉnh giấc, cũng sẽ làm anh luôn giật mình giữa đêm: “Kiều Kiều, về chuyện đứa con, tôi thật rất xin lỗi, thân làm cha, không bảo vệ tốt cho nó.”

Kiều An Hảo nghe đến đó, mới mở to mắt, rời khỏi bả vai Lục Cẩm Niên, kinh ngạc hỏi một câu: “Thai chết trong bụng?”

Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng gật đầu, cổ họng khê nuốt, giống như sợ Kiều An Hảo không tin mình, lại bổ sung nói: “Kết quả kiểm tra, tôi còn giữ, nếu như em không tin, trở về Bắc Kinh, tôi có thể cầm cho em xem.”

Thai chết trong bụng? Con của cô bởi vì chết trong bụng, cho nên Lục Cẩm Niên mới ký tên làm phẫu thuật? Nói cách khác, cho tới nay đều là cô hiểu lầm anh?

Thời gian gần đây, anh đối với cô tốt như vậy... Mà cô lại luôn dùng thái độ lạnh nhạt... Hơn nữa vừa rồi còn nói những lời khó nghe với anh như vậy...

Một cảm giác hối hận và không biết diễn tả ra sao, xông lên trong ngực Kiều An Hảo, cô có chút lúng túng, cũng có chút áy náy, sau đó liền chôn đầu ở trên bả vai của Lục Cẩm Niên, kết quả lại thấy nơi bị cô cắn qua, đã xuất hiện máu bầm.

Kiều An Hảo thấy có lỗi buông thông mí mắt, vươn tay, sờ sờ chỗ bị cô cắn, nhẹ giọng hỏi một câu: “Có đau không?”

Sắc mặt Lục Cẩm Niên tái nhợt không có bất kỳ huyết sắc, khê lắc đầu: “Không đau.”

462. Chương 456: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?[16]

Đáy mắt Kiều An Hảo phấp hờng, nhin không được vươn tay, ôm cổ Lục Cẩm Niên, chôn đầu ở sau gáy có chút lạnh lẽo của anh, sau một lúc lâu, Kiều An Hảo mới hơi sườn đầu một chút, ghé vào bên tai Lục Cẩm Niên, nhỏ giọng nói một câu: “Thực xin lỗi.”

Giọng của cô rất nhỏ, rất nhẹ, nhưng mà Lục Cẩm Niên lại nghe thấy rành mạch, thân thể anh cứng đờ, không có hé răng, chỉ càng dùng thêm sức ôm cô.

Kiều An Hảo cũng không tiếp tục nói chuyện, ở loại rừng rậm nguyên thủy vắng vẻ hoang tàn này, hai người cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau .

Không biết qua bao lâu, mưa to ngoài sơn động tạnh lại, trong rừng rậm một mảnh yên tĩnh, chỉ có bên cạnh đồng lửa cách đó không xa, có tiếng vang của lửa thiêu đốt, tâm trạng Kiều An Hảo hoàn toàn ổn định lại, lúc này cô mới nhớ tới những điều Lục Cẩm Niên nói với mình, giật giật đầu óc, nhìn đường

cong hoàn mỹ trên sườn mặt của người đàn ông, hỏi: “Lục Cẩm Niên, tôi làm mất đứa nhỏ trong bụng như thế nào?”

Về mặt Lục Cẩm Niên cứng đờ, nhớ tới Hàn Như Sơ đưa tổ yến bị hạ thuốc ngủ cho Kiều An Hảo, đáy mắt xẹt qua một tia sát khí sắc bén, xen lẫn một loại đau đớn cùng hận ý khiến cho anh hít thở không thông, bất quá chỉ trong nháy mắt thôi, Kiều An Hảo cũng chưa kịp chú ý tới có khác thường gì, mặt anh liền yên tĩnh trở lại.

Hàn Như Sơ là mẹ chồng của cô, mẹ của người đàn ông mà cô thích..... Nếu cho cô biết chân tướng sự việc, có lẽ sẽ vì vậy mà cùng Hứa Gia Mộc xuất hiện khoảng cách..... Kỳ thật sở dĩ Hàn Như Sơ nhắm vào cô, chẳng qua là vì sự tồn tại của anh, xét đến cùng là anh làm liên lụy đến cô.....

Lục Cẩm Niên nghĩ đến đây, mở miệng, giọng điệu nói chuyện không có chút nào phập phồng: “Ba tháng trước, cơ thể thai nhi không ổn, nên dễ dàng xảy ra ngoài ý muốn, hơn nữa thời gian em ở đoàn làm phim, nghỉ ngơi ăn uống không tốt, cho nên mới xuất hiện ngoài ý muốn.”

Kiều An Hảo nhớ tới, có một đoạn thời gian có mấy ngày cô luôn buồn nôn, cô nghĩ là bên trong dạ dày của mình không thoải mái, bây giờ nhớ lại, đó chắc là nôn nghén, sau đó không tiếp tục ói ra, cô nghĩ bản thân hết bệnh rồi, kỳ thật là đứa nhỏ của cô đã chết ở trong bụng của cô..... Nếu là lúc ấy cô nghe lời của Lục Cẩm Niên, đi bệnh viện kiểm tra một chút, có lẽ thảm kịch sẽ không xảy ra, cũng sẽ không khiến cho cô trách lầm Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hảo trầm mặc một lúc, lại nhẹ giọng mở miệng hỏi: “Lục Cẩm Niên, vậy vì sao anh muốn gạt tôi?”

Người Lục Cẩm Niên có chút khó chịu, nhích lại gần về phía vách sơn động, nhìn chằm chằm ánh lửa, nhẹ nhàng mở miệng: “Kiều Kiều, tôi chỉ không muốn em khổ sở.”

Tôi không có ý tứ gì khác, tôi chỉ là không muốn đau đớn sống không bằng chết khi mất đi con của mình mà bản thân chịu đựng, tái diễn một lần ở trên người em.

Tôi chỉ có ý nghĩ đơn giản , là bản thân một mình gánh vác thống khổ này.

Anh là bởi vì sợ cô khổ sở, mới giấu diếm , không phải là không cần con của cô..... Đáy mắt Kiều An Hảo có chút nhiệt, âm thanh mở miệng mang theo một tia run khẽ, lại nhẹ giọng nói thầm một câu “Thực xin lỗi”.

Sau một lúc lâu, Kiều An Hảo mới mang theo vài phần lo lắng mở miệng, nhỏ giọng hỏi: “Lục Cẩm Niên, anh có trách tôi hay không?”

Nhất thời Lục Cẩm Niên không có nhin được, ho khan một tiếng, sau đó “Uh?” một tiếng.

“Anh có thể bởi vì tôi hiểu nhầm anh, mà trách tôi à?” Kiều An Hảo có chút thấp thỏm lặp lại một lần.

“Không.....” Lục Cẩm Niên nói xong một chữ này, đầu gục ở trên vai Kiều An Hảo trên vai, không có âm thanh..

463. Chương 457: Tại Sao Không Cần Con Của Chúng Ta (17)

Đường như sức nặng cả người của Lục Cẩm Niên đều đặt trên người Kiều An Hảo, khiến cô suýt nữa ngã quỵ xuống đất, cô nghiêng đầu, nhìn thấy người đàn ông nắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng xanh, mới đột nhiên nghĩ tới, Lục Cẩm Niên còn đang phát sốt, sau đó vội vàng đưa tay ra sờ trán của anh, phát hiện nóng hơn trước rất nhiều.

Chắc chắn là vì ngâm nước quá lâu, về sau lại không mặc quần áo, lúc đi vào rừng nhặt củ lại bị mắc mưa, hiện tại lạnh đến đông cứng lại.

Trong lòng Kiều An Hảo dâng lên từng đợt đau đớn, cô vội vã bò ra từ trong lòng anh, cố gắng kéo anh dậy, sau đó dùng cả vai chống lên thân thể của anh, chịu đựng sự đau nhức từ vết thương ở trên đùi, dường như là dùng hết sức bình sinh, kéo anh đến chỗ dải rơm rạ.

Kiều An Hảo lấy áo khoác phủ lên người anh, vội vàng bỏ thêm củ vào cho lửa to hơn, khiến nhiệt độ trong hang cao thêm một chút.

Rừng rậm vừa mới mưa xong, ẩm ướt rất nhiều, thi thoảng có gió thổi đến, mang theo sự lạnh lẽo tê tái.

Lục Cẩm Niên nằm trên đồng rơm rạ, lông mày nhíu lại thật chặt, có thể là do bị lạnh mà cánh môi không ngừng run rẩy.

Kiều An Hảo chắn trước mặt Lục Cẩm Niên, muốn che gió đang thổi vào cửa động, nhưng Lục Cẩm Niên lại không có chút dấu hiệu ấm lên, hô hấp cũng trở nên yếu ớt, trong miệng đứt quãng từng tiếng, Kiều An Hảo ghé tai đến bên miệng anh, nghe được một hồi, mãi mới nhận ra, tất cả đều là một chữ “lạnh”.

Kiều An Hảo không hề do dự cởi áo choàng trên người ra, choàng lên người anh, gió thổi vào trong động, lạnh đến mức khiến cô run rẩy.

Hai chiếc áo khoác, thế nào vẫn không có tác dụng, Lục Cẩm Niên vẫn run rẩy như cũ.

Kiều An Hảo nhìn đồng lửa, lại nhìn ra ngoài cửa động, nơi này là rừng núi hoang vắng, muốn cái gì cũng không có, tới cùng là làm thế nào mới có thể giữ ấm được.

Kiều An Hảo sờ vào người anh, lạnh lẽo đến dọa người, nghe tiếng anh rên rỉ, trong lòng vô cùng lo lắng bất an, lông mày nhíu lại thật sâu, vắt hết óc suy nghĩ, sau cùng như là nghĩ đến điều gì, âm thầm cắn chặt răng, liền cởi hết quần áo trên người mình xuống, sau đó nằm xuống bên cạnh Lục Cẩm Niên, lấy quần áo đắp kín lên thân thể của hai người, sau đó dang hai cánh tay ra ôm lấy anh, để chính mình gát gao ôm lấy anh, truyền ấm áp cho anh.

Kiều An Hảo ôm lấy Lục Cẩm Niên một lúc lâu, cảm giác được thân thể anh đang run rẩy từ từ bình ổn lại, da thịt lạnh lẽo dần trở nên ấm áp hơn, hô hấp cũng trầm ổn đều đặn, như là đã ngủ say, Kiều An Hảo lo lắng lâu như vậy cuối cùng cũng có thể bình tĩnh trở lại, cả người vô lựa dựa vào cánh tay của anh, cũng ngủ thiếp đi.

-

Lục Cẩm Niên mơ một giấc mơ, trong mơ anh và Kiều An Hảo hai người đều không mặc quần áo, ôm nhau nằm một chỗ, da thịt của cô vẫn mềm mại nhẵn nhụi giống như trong ký ức của anh, khiến anh thần hồn điên đảo không cách nào kháng cự được, anh không kìm lòng được hôn lên môi của cô, mang theo sự si mê vô hạn.

Loại cảm giác này, chân thực đến đáng sợ, cả người anh đều cảm thấy hưng phấn và kích thích, khẩn cấp muốn cô, sau đó cả người liền đặt trên người cô...

Anh nghe thấy hô hấp của mình trở nên dồn dập, nhiệt độ cơ thể bắt đầu lên cao.

464. Chương 458: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta? (18)

Editor : Meitu

Anh cảm thấy hô hấp của mình trở nên có chút dồn dập, nhiệt độ bắt đầu lên cao.

Ngay cả không khí bên ngoài cũng bắt đầu nóng lên.

Anh mơ hồ không biết lúc này hai người đang ở đâu, chẳng qua là cảm thấy hoàn cảnh chung quanh, nhiệt độ càng ngày càng cao...

Trong cơ thể khát vọng càng ngày càng nhiều, động tác của anh trở nên có chút tùy ý mà lại muốn làm gì thì làm, mà cô không phản kháng, mềm mại mà lại khéo léo, dường như đang cực lực phối hợp với anh.

Thật là một giấc mộng đẹp... Hơi thở Lục Cẩm Niên trở nên có chút hỗn loạn, cuối cùng trước mắt, anh bất chợt nghĩ tới điều gì, động tác liền ngừng lại.

Không được... Bây giờ anh và cô đã không còn mối quan hệ, Hứa Gia Mộc đã tỉnh dậy, người đàn ông cô thích đã tỉnh lại, bọn họ lần nữa ở cùng một chỗ, anh không thể làm vậy với cô... Dù là ở trong mộng, anh cũng không thể làm vậy...

Hô hấp Lục Cẩm Niên bắt đầu trở nên dồn dập, tay của anh nắm thành quyền thật chặt, hết sức đè nén dục vọng của mình, anh dồn nén, rồi đi từng nơi từng nơi trên người cô, chẳng qua là ôm cô vào trong ngực thật chặt, bởi vì nhấn nạy, trên trán của anh xuất hiện một tầng mồ hôi.

-

Ngày hôm sau, sáng sớm, Kiều An Hảo bị tiếng chim hót đánh thức, cô mở mắt, có chút mờ mịt nhìn chằm chằm hang động nhẵn nhụi, sau đó mới chợt ngồi dậy, quay đầu, lại thấy bên cạnh không có một bóng người, đồng lửa chẳng biết lúc nào đã tắt, màu đen tro bụi đầy đất, mà y phục mình vốn đã cởi ra, đã mặc trở về trên người.

Lục Cẩm Niên mặc quần áo cho cô sao? Nhưng anh đi đâu rồi?

Kiều An Hảo sửa sang lại y phục xóc xếch trên người mình, kết quả lại thấy phía xương quai xanh của mình, có mấy vết hôn, sau đó cô liền nhớ lại tối hôm qua trong lúc mình ngủ mơ mơ màng màng, chuyện đã xảy ra, sau đó mặt chợt đỏ lên.

Thì ra là đó không phải là giấc mơ, là thật... Chẳng qua là, chỉ làm được một nửa, không biết tại sao Lục Cẩm Niên lại ngừng lại...

“Em đã tỉnh?” Cửa động chợt truyền đến tiếng Lục Cẩm Niên.

Kiều An Hảo vội vàng thu hồi lại suy nghĩ, quay đầu, thấy Lục Cẩm Niên cầm rất nhiều trái cây hôm qua, đi vào.

Kiều An Hảo liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên đặt trái cây trước mặt mình, cầm lên một quả cắn một cái, sau đó giống như nhớ tới chuyện gì, nhìn về Lục Cẩm Niên đang ngồi ăn một bên, lên tiếng hỏi: “Anh hết sốt chưa?”

Lục Cẩm Niên nuốt xuống trong miệng gì đó, nói: “Đã hạ sốt rồi.”

Dừng lại, anh lại bổ sung một câu: “Tối hôm qua cảm ơn em.”

Kiều An Hảo biết Lục Cẩm Niên nói chuyện mình cởi quần áo sưởi ấm cho anh, sắc mặt đỏ lên, cúi đầu, liền dùng sức cắn trái cây.

Bên trong động yên tĩnh một lát, Kiều An Hảo lại ngẩng đầu lên, hỏi: “Kế tiếp chúng ta phải làm sao?”

Trong đầu Lục Cẩm Niên nghĩ đều là chuyện tối ngày hôm qua, có chút không để ý giọng của Kiều An Hảo, ý thức được cô nói chuyện với mình, vội vàng “Hả?” một tiếng.

Kiều An Hảo cho là Lục Cẩm Niên không hiểu ý của mình, vì vậy mở miệng nói: “Em nói, làm sao chúng ta rời khỏi nơi này? Cũng không biết người trong đoàn phim có tìm được chúng ta không.”

Nói tới đây, Kiều An Hảo liền đưa tay sờ sờ trên người của mình, áo nào mở miệng: “Em quên mất, em đang mặc y phục cổ trang, không có mang điện thoại di động...”

Sau đó đáy mắt Kiều An Hảo thoáng hiện một tia sáng, nhìn chằm chằm Lục Cẩn Niên hỏi: “Đúng rồi, anh có mang...”

465. Chương 459: Tại Sao Anh Không Cần Con Của Chúng Ta?[19]

Đột nhiên Lục Cẩn Niên giống như gặp phải chuyện gì đó rất vội vàng, liền mạnh đứng lên, Kiều An Hảo sợ tới mức mới nói được một nửa, liền dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh hỏi: “Làm sao vậy?”

Lục Cẩn Niên bình tĩnh chỉ ngoài động, nói: “Tôi đi ra ngoài một chút.”

Sau đó không chờ Kiều An Hảo kịp phản ứng lại, liền xoay người đi ra ngoài cửa động.

Lục Cẩn Niên tùy tiện tìm một hướng đi, bước nhanh đi được khoảng năm mươi thước, mới ngừng lại.

Anh đi ra hơi gấp, nên trái cây trong tay còn chưa ăn xong, vì thế liền nhét vào miệng, lấy di động từ trong túi quần của mình ra, ấn nút khởi động mở khóa điện thoại, đáy lòng hy vọng điện thoại bị hỏng, kết quả không như mong muốn, màn hình xuất hiện kỳ tích sáng lên, sau khi mở máy, thậm chí còn có mấy cái tin nhắn truyền đến, phát ra vài tiếng vang leng keng liên tục.

Đáy lòng Lục Cẩn Niên không nhận được oán thăm một câu, cái gì mới gọi là phá di động? Ngâm trong nước lâu như vậy, tắt máy cả đêm mà còn khởi động được?

Lục Cẩn Niên khó chịu thở ra một hơi, nghĩ tới người phụ nữ trong động đang tìm cách liên hệ người tới cứu, ánh mắt hơi hơi lóe lóe, tắt máy, sau đó không hề do dự trực tiếp ném điện thoại ra ngoài.

Sáng nay lúc anh ra ngoài tìm quả, phát hiện trong rừng rậm có một số nơi đặt bẫy săn bắt thú, điều này chứng minh gần đây có thôn xóm, cũng có khả năng hôm nay họ sẽ tới thu hoạch, tới lúc đó, anh và Kiều An Hảo có thể đi theo bọn họ ra ngoài, kể từ đó, anh và cô sẽ không bị ai quấy rầy, đợi thêm một thời gian.....

-

Lục Cẩn Niên chậm rãi bước chân, trở về trong động, ngồi ở vị trí ban đầu, nâng một chút mí mắt, thập phần bình tĩnh mở miệng hỏi Kiều An Hảo đang cắn trái cây: “Đúng rồi, vừa nãy lúc tôi ra ngoài, em muốn hỏi tôi chuyện gì vậy?”

Kiều An Hảo nói: “Anh có mang theo di động hay không?”

Lục Cẩn Niên thành thực trả lời: “Mang theo.”

Đáy mắt Kiều An Hảo hiện lên một tầng kinh hi: “Vậy anh mau lấy ra, thử xem có thể khởi động máy hay không, nếu có thể mở được máy, chúng ta là có thể liên lạc được với người của đoàn làm phim, như vậy bọn họ có thể mau một chút tìm được chúng ta.”

“Uh.” Lục Cẩn Niên làm bộ như Kiều An Hảo nói có lý, rất phối hợp gật đầu, sau đó liền nâng lên tay, sờ sờ túi bên phải, nhíu nhíu mày, lại sờ sờ túi bên trái, sau đó trực tiếp móc lộn ngược hai túi ra, nhìn thoáng qua ánh mắt hơi uể oải của Kiều An Hảo, mở miệng an ủi nói: “Có lẽ ở trong túi áo.”

Nói xong Lục Cẩn Niên liền xé áo khoác tây trang bên cạnh, sờ sờ bên trong, sau đó ở ánh mắt vạn phần chờ mong của Kiều An Hảo, chậm rãi lấy ra một cái ví tiền.

Sau đó, Lục Cẩn Niên liền cau mi lại, đứng lên, vỗ vỗ quần của bản thân, dùng một bộ ngữ khí nghi hoặc, lăm lăm lầu bầu nói: “Kỳ quái, rõ ràng tôi có mang theo di động a.....”

Thật vất vả mới có hy vọng, liền cứ như vậy tan biến, đáy lòng Kiều An Hảo tuy rằng rất thất vọng, nhưng mà vẫn giúp Lục Cẩn Niên phân tích một chút khả năng xảy ra: “Có thể lúc ở trong con sông, bị rơi ra ngoài, chính bản thân anh cũng không có chú ý tới?”

Lục Cẩm Niên bình tĩnh gạt đầu, bày ra một bộ vô cùng tán thành với ý kiến của Kiều An Hảo nói: “Có thể là vậy.....”

PS: Rốt cục viết xong đổi mới ~ tỉnh ngủ tiếp tục cày

Lục ảnh để người như vậy lừa thiên chân Kiều Kiều thật sự được không? Kế tiếp kịch tình báo trước [không phải ngày mai sẽ viết đến]: “Đúng rồi, các người nghe nói sao? gần nhất Hứa gia thiếu gia tái cùng Kiều gia tiểu thư nháo ly hôn.” Nguyên bản vẫn có vẻ có chút không chút để ý Lục Cẩm Niên, nghe thế câu, trong lúc bất chợt liền dựng lên lỗ tai.

466. Chương 460: Tại Sao Không Cần Con Của Chúng Ta(20)

Giống như suy đoán của Lục Cẩm Niên, khoảng 10 giờ sáng, trong rừng rậm có bóng hai người, một ông lão và một người đàn ông trung niên, trên lưng đều đeo súng săn, tay còn đang cầm vài con thú vừa săn được.

Hai người này cũng không ngờ đến, ở nơi rừng rậm hoang vắng như thế này, mà có thể gặp được Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo, vốn là có chút kinh ngạc, nhìn thấy bộ đồ cổ trang màu hồng trên người Kiều An Hảo còn nghĩ cô là yêu quái.

Lục Cẩm Niên kể lại sự cố xảy ra lúc quay phim cho hai người này nghe, bọn họ nghe xong mới hết kinh ngạc, không hề do dự liền dẫn Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên về làng của người Thiến Vu của bọn họ.

Đường trong rừng không hề dễ đi, chân của Kiều An Hảo lại bị thương, cho nên Lục Cẩm Niên công cô,

Ông lão râu tóc đều bạc trắng nhưng đi lại rất nhanh nhẹn, bước đi như bay, thế nhưng vì để ý đến Lục Cẩm Niên đang công Kiều An Hảo nên cố ý đi chậm lại, thậm chí ở chỗ gặp nghênh khó đi còn giúp Lục Cẩm Niên đỡ lấy Kiều An Hảo.

Dọc đường đi nói chuyện với nhau, Kiều An Hảo mới biết, hai người này là cha con, sống nhờ việc săn bắt thú rừng, ông lão không nói nhiều lắm, thế nhưng người đàn ông trung niên lại cười nói cho cô biết, không phải ngày nào hai người cũng vào trong rừng rậm săn thú, bình thường đều cách nhau dăm ba bữa mới vào, nói là vận may của Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo rất lớn, bị tai nạn lần này ngay hôm sau đã gặp được bọn họ, nếu như không may, có khi phải đợi đến ba bốn ngày.

Đi hơn ba giờ, cuối cùng mới đến làng của bọn họ, tất cả đều là nhà cửa dựng lên bằng gỗ, xem ra cũng có không ít người sống ở đây.

Lúc đi trên đường, hai cha con này có biết được chân của Kiều An Hảo bị thương, cho nên vừa vào làng đã dẫn bọn họ đến chỗ thầy thuốc duy nhất ở đây.

Xung quanh làng đều được bao bọc bởi núi non trùng điệp, đường lại dốc, tuy năm nào cũng được cải tạo nhưng điều kiện vẫn vô cùng gian khổ, nhưng phải chịu đựng vì đây là nơi duy nhất có thầy thuốc.

Sau khi xử lý tốt miệng vết thương, hai người này liền dẫn Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo về nhà của họ, vừa vào cửa, người đàn ông trung niên liền hô lên hai tiếng, sau đó có một người phụ nữ trung niên đi từ bên trong ra, nhìn thấy Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo thì có chút nghi ngờ, đợi chồng mình giải thích xong, liền nhiệt tình kêu bọn họ vào trong nhà.

Người phụ nữ không ngờ sẽ có khách đến, sợ đồ ăn không đủ, lại nấu thêm hai bát mì sợi.

Ăn cơm xong, người phụ nữ liền dẫn bọn họ đến một căn phòng, chỉ vào bên trong, nói rằng đã thu dọn sạch sẽ để bọn họ ở tạm.

Phòng được làm từ bùn đất, bên trong cũng không có đồ dùng gì nhiều, trên giường trải đệm chăn vừa mới đổi, nhìn cũ kỹ nhưng rất sạch sẽ.

Bên cạnh alf một chiếc bàn gỗ màu đen, bên trên đặt một chiếc ấm và hai chiếc cốc, cốc nước còn mới tinh, rõ ràng là mua về vẫn chưa kịp dùng, hiện giờ đưa cho bọn họ dùng.

Người phụ nữ trung niên không hề nói quá nhiều, cũng không quấy rầy bọn họ, chỉ nói cho bọn họ biết có gì thì cứ mở miệng, sau đó liền đóng cửa rời đi.

Tối hôm qua ngủ lại hang động, chắc chắn là không được tốt, Lục Cẩm Niên lại cộng Kiều An Hảo lâu như vậy, thật sự có chút mệt mỏi, hai người nằm trên giường được một lúc liền ngủ thiếp đi.

467. Chương 461: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp

Lúc Lục Cẩm Niên tỉnh lại, bên người đã trống không.

Lông mày của anh nhíu lại một phen, mạnh mẽ ngồi dậy, đang chuẩn bị xuống giường đi tìm Kiều An Hảo thì lại thấy bên gối có đặt một bộ quần áo cũ sạch sẽ, chỉ đơn giản là quần dài và áo dài một màu, trên mặt đất là một chậu nước sạch, bên cạnh đặt một bình nước nóng, có một chiếc khăn bông vắt lên.

Lục Cẩm Niên thấy hình ảnh như vậy, không hiểu sao tâm tình trở nên rất bình yên, anh đi đến phía trước chậu nước, cho thêm một chút nước nóng, thấm nước vào khăn mặt, vắt khô, lau qua người, sau đó mặc quần áo vào, rồi bưng chậu nước đi ra ngoài.

Bên ngoài phòng khách không có một bóng người, cửa nhà rộng mở, Lục Cẩm Niên đi tới cửa, liền thấy được một hình ảnh khiến cho anh kiên định và mềm mại hơn.

Trong sân nhà có một cây cổ thụ rất lớn, Lục Cẩm Niên không biết tên của nó là gì, trên cành cây nở đầy những bông hoa màu hồng nhạt, thân cây sù sì thô ráp, có lẽ đã sống qua rất nhiều năm rồi.

Kiều An Hảo ngồi dưới bóng cây, bên người là một cô bé tầm sáu, bảy tuổi, đang nằm úp sấp trên bàn, cầm bút, tự luyện chữ lên vở.

Kiều An Hảo nhìn cô bé đang chăm chú luyện chữ, nhẹ nhàng không ngừng nhắc nhở

“Không đúng, chỗ này viết sai rồi... Vẫn không đúng, để chị dạy em viết thế nào nhé...”

Theo sau lời nói của Kiều An Hảo, cô liền ôm chầm lấy cô bé, cầm tay của cô bé nắn nót từng nét.

“Tốt lắm, em tự viết thử một lần xem... Ừm, đúng rồi, giỏi quá, viết thật đẹp... Thật lợi hại...”

Cô bé được khen, ngẩng đầu, mỉm cười nhìn Kiều An Hảo, tiếp tục chuyện chú viết chữ.

Lúc này đã là hoàng hôn, ánh trời chiều đỏ bừng vẩy lên từng phiến cây, có vài ánh rơi rớt xuống người Kiều An Hảo và cô bé kia.

Quần áo cổ trang trên người Kiều An Hảo đã được thay ra, cô mặc một chiếc váy màu trắng, tóc dài được bện thành hai bím, vén qua sau tai buông xuống trước ngực.

Khuôn mặt cô được rửa sạch sẽ, mặt mộc không hề trang điểm, da thịt trắng nõn, lúc nhiễm ánh nắng hoàng hôn, có vẻ không nhuốm bụi trần, hoàn mỹ không tỳ vết.

Gió nhẹ từ từ thổi qua, những cánh hoa trên cây lả tả rơi xuống, rắc trên tóc dài của Kiều An Hảo và cô bé, Kiều An Hảo giơ tay lên cẩn thận lấy cánh hoa xuống.

Lục Cẩm Niên đang bưng chậu nước, dựa vào cửa, nhìn chăm chú hình ảnh trước mặt mình đến mức thất thần, trái tim giống như bị gió nhẹ vờn qua một cái, mềm mại vô cùng.

Cô bé phát hiện ra Lục Cẩm Niên đầu tiên, cô cầm bút, nghiêng đầu, nhìn chằm chằm anh, sau đó còn nháy mắt một cái.

Kiều An Hảo thấy cô bé lơ đãng, liền hô tên cô “Niếp Niếp”, sau đó nhìn theo tầm mắt của cô thì thấy Lục Cẩm Niên không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, liền ngồi ngay ngắn lại, mở miệng hỏi: “Anh dậy lúc nào?”

Lúc này, Lục Cẩm Niên mới hoàn hồn, “Ừm” một tiếng, đi tiếp ra ngoài sân, đổ nước trong chậu đi, sau đó liền đi về phía dưới bóng cây.

Kiều An Hảo ngẩng đầu, nhìn Lục Cẩm Niên, cong khóe môi lên: “Cô bé này là Niếp Niếp, là con gái của nhà này, anh chị Trần đi ra ngoài đồng làm ruộng rồi, tôi thấy nó tập viết, liền chỉ nó vài chữ.”

Lục Cẩm Niên khẽ gật đầu, liền nhìn về trang giấy mà cô bé đang viết chữ.

Kiều An Hảo cầm tay cô bé viết, coi như còn tình tể, cô bé tự mình viết, thật sự rất xiêu vẹo sứt sẹo.

468. Chương 462: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp (2)

Lục Cẩm Niên tỉnh lại một hồi, bác Trần, anh Trần và chị Trần vác cái cuốc, từ đồng ruộng trở lại.

Buổi trưa lúc Lục Cẩm Niên ăn cơm, đã hỏi nơi này có điện thoại không, chẳng qua chỉ có một nhà duy nhất trong thôn có, buổi trưa trong nhà không ai, đúng lúc anh Trần trở lại, vừa vặn thấy nhà kia mở cửa, cho nên quay về rồi lập tức mang theo Lục Cẩm Niên đến.

Anh Trần kể lại tình huống của Lục Cẩm Niên lần nữa, gia đình kia dẫn anh Trần và Lục Cẩm Niên vào phòng, chỉ vào trên bàn có một cái điện thoại, ý bảo Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên đi tới, cầm điện thoại lên, quay số điện thoại trợ lý.

Điện thoại rất nhanh được nhận nghe, giọng trợ lý mở miệng, mang theo vài phần nóng nảy: “Có tin tức của Lục tổng và cô Kiều?”

Lục Cẩm Niên dừng lại một lát, mới bình thản nói hai chữ: “Là tôi.”

“A?” Trợ lý ở đầu dây bên kia, rõ ràng không phản ứng kịp, một lát sau, mới kinh ngạc mở miệng, lớn tiếng gọi một câu: “Lục tổng? Lục tổng là anh sao?”

“Ừ.”

“Lục tổng, thật sự là anh, bây giờ anh đang ở đâu? Đúng rồi, anh có gặp cô Kiều? Tình hình hai người như thế nào?” Trợ lý liên tiếp hỏi mấy vấn đề.

“Tôi đang ở cùng với cô ấy, không sao.” Lục Cẩm Niên dừng lại, còn nói: “Bây giờ tôi và cô ấy đang ở...”

Lục Cẩm Niên nói tới đây, liếc mắt nhìn anh Trần đứng một bên, lập tức hiểu ý tứ của anh, nhận lấy điện thoại, nói rõ tên thôn của mình và vị trí cho trợ lý của Lục Cẩm Niên, chờ trợ lý của Lục Cẩm Niên nhớ kỹ rồi, anh Trần đưa điện thoại cho Lục Cẩm Niên, trợ lý vội mở miệng nói: “Lục tổng, bây giờ tôi sẽ đi đón hai người.”

-

Trở lại nhà của anh Trần, chị Trần đã làm xong cơm tối, người trong thôn, cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi rất đơn giản, ngủ sớm dậy sớm, cho nên, ăn cơm xong, bận rộn một ngày bác gái dẫn cháu gái vào nhà ngủ, mà anh Trần và chị Trần dọn dẹp thú sản rồi mới vào nhà nghỉ ngơi.

Ban đêm trong thôn, cực kỳ yên tĩnh, trừ ánh trăng phía chân trời, thì không còn ánh sáng nào nữa.

Buổi chiều ngủ Kiều An Hảo và Lục Cẩm Niên, vai sồng vai nằm ở trên giường, cũng không mệt mỏi.

Lúc ban đầu Kiều An Hảo nhắm mắt lại, suy nghĩ lung tung những chuyện khác, ai ngờ càng nghĩ càng tỉnh, cuối cùng liền trở người, mở mắt, mượn ánh trăng chiếu vào trong nhà, thấy gương mặt tuấn mỹ của Lục Cẩm Niên khiến người ta hít thở không thông.

Kiều An Hảo nhìn chằm chằm Lục Cẩm Niên nhìn một lát, trừng mắt nhìn, nhẹ giọng mở miệng, gọi tên của anh: “Lục Cẩm Niên?”

“Hả?” Lục Cẩm Niên mở mắt, quay đầu, ánh sáng mờ mờ trong nhà, đôi mắt Lục Cẩm Niên đen nhánh chói mắt, dường như có thể câu mắt hồn phách.

Nhịp tim Kiều An Hảo khê đập, không nhin được rũ mi mắt, né tránh tầm mắt của anh, tiếp tục lên tiếng: “Cảm ơn anh.”

Nếu như không nhờ anh, có lẽ cô đã mất mạng.

“Không sao.” Lục Cẩm Niên biết cô nói gì, giọng nói nhẹ nhàng trả lời, tiếng của anh, so với ánh trăng ngoài cửa sổ ánh trăng còn trong trẻo lạnh lùng hơn, nhưng lại làm cho lòng của Kiều An Hảo hiện lên một tia ấm áp không nói nên lời.

Lục Cẩm Niên nhảy từ sườn dốc xuống cứu cô, dù là có tính trong phim hay không, tình huống ngay cả sinh mạng của mình cũng có thể hi sinh hẳn không phải là chuyện dễ dàng?

469. Chương 463: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp [3]

Kiều An Hảo không biết vì sao, trong đầu mình lại xuất hiện những ý tưởng này, tốc độ tim đập nhanh hơn rất nhiều, năng giật giật đầu, tầm mắt tiếp

tục dừng lại ở trên sườn mặt của Lục Cẩm Niên, đầu còn chưa kịp ý thức, miệng đã thốt ra hỏi một câu: “Lục Cẩm Niên, anh vì sao tốt với tôi như vậy?”

Những lời này của Kiều An Hảo, khiến Lục Cẩm Niên sững sốt trong nháy mắt, không biết nên trả lời như thế nào.

Sau khi Kiều An Hảo hỏi ra câu nói kia, mới ý thức được mình vừa hỏi cái gì, sau đó cả người càng trở nên căng thẳng hơn, cô ngừng thở đợi thật lớn trong chốc lát, phát hiện Lục Cẩm Niên ngồi ở bên cạnh, không có nửa điểm phản ứng, lòng của cô nhin không được có chút xấu hổ, giống như muốn tìm cho mình một cái bậc thang, suy nghĩ lung tung một chút, liền mở miệng nói: “Lục Cẩm Niên, anh có phải vì đứa nhỏ đã mất, cảm thấy mắc nợ tôi, cho nên mới tốt với tôi như vậy?”

Vốn Lục Cẩm Niên còn không biết phải làm sao, lúc nghe thấy những lời nói sau đó của Kiều An Hảo, âm thầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, rất nhẹ “Uh” một tiếng.

Đứa nhỏ mất, anh thực xin lỗi cô, nhưng mà cho dù là không có đứa nhỏ, cô xảy ra nguy hiểm như vậy, thì anh vẫn không chút do dự nhảy xuống theo cô như cũ.

Chỉ là có chút tâm sự, cũng không có thể dài bày cho cô hiểu.

Đúng là bởi vì chuyện của đứa nhỏ, mới khiến anh tốt với cô như vậy a..... đáy lòng Kiều An Hảo hiện lên một tia mất mát, nhưng mà, cho dù là mắc nợ, cần phải bồi thường tới mức sinh mệnh của bản thân cũng không cần sao?

Kiều An Hảo rất muốn mở miệng, ở truy hỏi Lục Cẩm Niên một câu, nhưng mà lời nói tới cửa miệng, trong lúc nhất thời liền tạm dừng lại.

Vừa rồi cô thể nhưng muốn hỏi Lục Cẩm Niên một câu: Có phải anh thích tôi hay không, cho nên mới từ thượng nhai nhảy xuống theo?

Xác thực, Lục Cẩm Niên đối tốt với cô, làm nhiều chuyện vì cô, khiến cho cô có vài phần ảo giác như vậy, rằng anh thích chính mình.

Nhưng là, nếu không phải thì sao?

Kia chẳng phải đến lúc đó xấu hổ muốn chết?

Cánh môi Kiều An Hảo thần giật giật, cuối cùng vẫn đem lời nói của chính mình nuốt trở lại trong bụng.

Lục Cẩm Niên nằm ở một bên, bởi vì lời nói vừa rồi của Kiều An Hảo, trong lúc nhất thời mới nhớ tới một chuyện quan trọng, lại quay đầu, nhìn chằm chằm ánh mắt của Kiều An Hảo, nghiêm túc hỏi: “Chuyện em làm giải phẫu, tôi đã cho bệnh viện một khoản lớn để bịt miệng, vậy em làm sao mà biết được?”

Câu hỏi của Lục Cẩm Niên, đánh vỡ suy nghĩ miên man của Kiều An Hảo, nàng theo bản năng thành thật trả lời: “Là một y tá trong bệnh viện gửi một văn kiện đến cho tôi.....”

Nói tới đây, Kiều An Hảo ngồi xổm xuống, nhận ra không thích hợp, ngược lại hỏi lại Lục Cẩm Niên: “Không đúng a, y tá kia nói là anh không cần con của tôi, còn nói cô ta là đồng lõa, trong lòng tràn đầy áy náy, cho nên mới chuyển phát nhanh tới cho tôi, báo cho tôi biết chân tướng, muốn cứu giúp bản thân, nhưng mà con của ta chết từ trong trứng nước, cô ta vì sao còn áy náy?”

Lục Cẩm Niên căn bản không để ý đến lời nói phía sau của Kiều An Hảo, mi tâm nhíu chặt hỏi: “Bên trong chuyển phát nhanh là cái gì?”

“Anh ký tên vào hóa đơn giải phẫu sinh non a.”

“Khi nào thì nhận được?”

Kiều An Hảo suy nghĩ một chút: “Là ngày sinh nhật của tôi...”

Sinh nhật ngày đó của cô, không phải là ngày Hứa Gia Mộc tỉnh lại sao?

Lục Cẩm Niên tay nắm chặt thành quyền, mơ hồ hiểu được, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Sợ là chuyện này hết thủy, đều là do Hàn Như Sơ làm đi.

470. Chương 464: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp(4)

Bà đưa tổ yến cho Kiều An Hảo, cho thuốc ngủ vào, cho nên bà biết chắc chắn Kiều An Hảo sẽ bị sảy thai, cũng biết chắc chắn cô phải đến bệnh viện để làm giải phẫu nạo thai.

Con trai của bà tỉnh lại, bà lo trước lo sau, sợ Kiều An Hảo và anh sắm vai vợ chồng một thời gian dài như vậy sẽ nảy sinh cảm tình, cho nên đã nghĩ tất cả mọi biện pháp để thăm dò lỗ hổng của mình.

Anh của lúc đó, chỉ nghĩ cách làm như thế nào để Kiều An Hảo bớt khổ sở mà làm quên mất phải che giấu chính mình để người khác không nắm đằng chuôi.

Nhất thời lơ là, suýt nữa đã gây ra sai lầm lớn!

Nếu Kiều An Hảo không gặp phải sự cố lúc quay phim, có lẽ cả đời này anh cũng không thể biết, trong lòng cô đã ngưng kết thù hận với mình.

Năm năm trước, ngày sinh nhật đó của cô, bà ta ném hết tất cả hoa tươi và bánh ngọt mà anh tặng cho cô.

Năm năm sau, vẫn đúng vào ngày sinh nhật của Kiều An Hảo, bà ta lại hăm hại để Kiều An Hảo phán tội tử hình cho anh.

Hóa ra, bà ta tàn nhẫn hơn rất nhiều so với trong trí tưởng tượng của anh.

So với người y tá xa lạ kia, đêm qua Lục Cẩm Niên lại giải thích hết mọi sự tình cho cô nghe, Kiều An Hảo đương nhiên không hề chần chừ gì mà tin tưởng anh, cô không chú ý đến sự thay

đổi của anh, tiếp tục nói ra sự nghi ngờ trong lòng mình: “Tại sao người y tá kia lại nói dối tôi? Cô ta có mục đích gì?”

Lục Cẩm Niên hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, cũng không hề nghe thấy Kiều An Hảo đang nói gì.

Kiều An Hảo đợi một lúc lâu, cũng không thấy anh đáp lại, không nhận được lên tiếng gọi anh: “Lục Cẩm Niên?”

Lục Cẩm Niên vội vàng thu lại suy nghĩ của mình, nhật nhẽo mở miệng nói với Kiều An Hảo: “Tôi cũng không rõ... mọi việc tôi đều giao cho trợ lý giải quyết, trước đây cậu ta cũng từng nói với tôi, là có một y tá

cầm danh thiếp của tôi để uy hiếp cậu ta đưa thêm tiền, cậu ta không để ý lắm, tôi nghĩ có thể là như vậy, nên mới tìm em.”

Hóa ra là như vậy... Kiều An Hảo tin là thật, vẫn cảm thán một câu: “Con người bây giờ, vì tiền bạc, chuyện trái lương tâm cỡ nào cũng có thể làm được.”

Sau khi cảm thán xong, Kiều An Hảo lại thể hiện sự áy náy của mình với Lục Cẩm Niên: “Thế nhưng dù là như thế nào, Lục Cẩm Niên, tôi vẫn nên nói một tiếng xin lỗi với anh.”

“Ừm, không sao...” Lúc anh nói đến đây, liền dừng lại, trong mắt liền lóe lên một tia chết chóc.

Có một số việc, người khác đã cố ý muốn cô hiểu lầm, làm sao cô còn có thể nhìn ra được?

Hàn Như Sơ đã theo dõi cô từ lúc nhỏ đến bây giờ, cô chẳng khác nào con gái ruột của bà, đánh chết cô cũng không thể tin được là Hàn Như Sơ là người hãm hại đứa con trong bụng mình.

Cho dù bây giờ, anh nói cho cô biết sự thật, cô cũng sẽ nghĩ là anh đang nói xấu Hàn Như Sơ?

Sở dĩ anh có thể chịu đựng sự ghét bỏ và khinh thường của Hàn Như Sơ dành cho mình từ trước đến nay, thậm chí cả những sự thương tổn, nhưng chuyện này liên quan đến đứa con của anh, anh không thể ngồi yên không làm gì được, một ngày nào đó, anh sẽ bắt Hàn Như Sơ phải trả một cái giá thật đắt.

Lục Cẩm Niên nhắm mắt lại, đè ép luồng cảm xúc đang quay cuồng trong ngực xuống, sau đó mới mở miệng, âm thanh cực kỳ nhạt: “Thật ra chuyện này, tôi cũng có trách nhiệm.”

Dừng một lúc, Lục Cẩm Niên còn nói: “Thời gian không còn sớm nữa, ngủ đi.”

Nói chuyện lâu như vậy, đúng là Kiều An Hảo đã bị sự buồn ngủ đột kích, mí mắt bắt đầu đánh nhau, sau cùng liền khép lại, lúc cô còn chưa ngủ say, còn mơ mơ màng màng cảm giác được có người tiến đến gần, để lại trên trán cô một nụ hôn ấm áp ướt át.

471. Chương 465: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp(5)

Editor : Meitu

Kiều An Hảo khẽ nhăn trán, mơ hồ ngửi thấy mùi thơm đặc biệt trên người Lục Cẩm Niên, sau đó bên tai truyền đến một lời nói thâm tình: “Kiều Kiều, tôi thích em, thích từ rất lâu rồi...”

Kiều An Hảo cho là trong mơ, khóe môi không nhịn được cong lên, đầu khẽ cọ vào gối, hoàn toàn ngủ sau.

Lục Cẩm Niên nhìn chằm chằm Kiều An Hảo ngủ hồi lâu, vươn tay, sờ sờ tóc của cô, sau đó liền nằm trở về chỗ cũ.

-

Sáng sớm hôm sau Kiều An Hảo bị tiếng sấm làm thức tỉnh, cô ngồi dậy, liếc mắt nhìn nửa giường, chẳng biết Lục Cẩm Niên đã đi đâu, ngoài cửa sổ trời mưa rất lớn, Kiều An Hảo ra ngoài, thấy trong phòng khách chỉ có một mình chị Trần, đang ngồi trên ghế, khâu vá sửa lại một cái áo của đàn ông.

“Cô Kiều, đã tỉnh?” Chị Trần ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Kiều An Hảo, đặt đồ trong tay xuống, đi tới một bên, bưng bữa ăn sáng đến trên bàn cho Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo nói một tiếng cảm ơn, ngồi xuống, hỏi: “Bọn họ đâu?”

“Đi lên núi hái măng rồi.”

Kiều An Hảo không lên tiếng, cúi đầu yên lặng ăn cơm, ăn được một nửa, bên ngoài vừa có một tia chớp mãnh liệt, sau đó nổ tung đĩnh tai nhức óc, tiếng mưa rơi trở nên lớn hơn, Kiều An Hảo theo bản năng quay

đầu, nhìn qua cửa, thấy phía ngoài mưa to tầm tã, trên đất cũng có bong bóng, đáy lòng xuất hiện một tia lo lắng, tự dưng cũng mất khẩu vị ăn cơm.

Kiều An Hảo thường xuyên nhìn ngoài cửa, khiến chị Trần chú ý, chị Trần mang theo vài phần an ủi nói: “Cô Kiều, cô yên tâm, nơi này thường mưa to, không có chuyện gì, chút nữa mưa sẽ ngừng.”

Kiều An Hảo nhẹ nhàng gạt đầu, đáy lòng vẫn như cũ, thế giới bên ngoài đã bị nước mưa bao phủ, trắng xóa một mảnh, từ nhỏ lớn lên ở Bắc Kinh, rất ít gặp phải thời tiết như vậy.

Chị Trần muốn giải tỏa đáy lòng khẩn trương của Kiều An Hảo, vừa giống như một mình nhàm chán đơn giản muốn trò chuyện mấy câu, lại mở miệng hỏi: “Cô Kiều, hai người là người ở đâu?”

Kiều An Hảo nhìn chằm chằm bên ngoài trời, hơi mang theo vài phần không yên lòng nói: “Bắc Kinh.”

“Bắc Kinh à, thành phố lớn, khó trách thoát nhìn mọi người có khí chất như vậy.” Chị Trần vừa nói, vừa vá xong cái áo, sau đó dùng hàm răng cắn đứt sợi chỉ.

Bên ngoài một hồi sấm sét, sắc mặt Kiều An Hảo trắng bệch, vô cùng hoảng hốt, khiến cả thân thể hơi run rẩy.

Chị Trần không nhịn được bật cười: “Cô Kiều, cô yên tâm, nhất định người đàn ông của cô sẽ trở về lành lặn.”

Người đàn ông của cô... Kiều An Hảo ngẩn ra vừa định giải thích với chị Trần, trong sân liền xuất hiện hai bóng đen.

Lời Kiều An Hảo nhất thời sắp sửa nói nuốt vào bụng, nhanh chóng đứng lên, sau đó thấy khắp người anh Trần đầy bùn đi vào, mà Lục Cẩm Niên sau lưng cũng đầy bùn, mặc dù thế, vẫn như cũ che không che giấu được khí chất cao quý tản ra từ trong xương thịt.

Kiều An Hảo thấy Lục Cẩm Niên bình yên vô sự trở lại, tâm trạng lo lắng cuối cùng cũng buông lỏng, vừa mới chuẩn bị mở miệng hỏi một câu Lục Cẩm Niên có sao không, chị Trần đã mở miệng cười nói: “Ai da, anh Lục, cậu đã trở lại, cậu cũng không biết vợ cậu sáng sớm đã thức dậy, thấy thời tiết đáng sợ như vậy, nghe cậu lên núi hái măng, bị dọa sợ đến muốn khóc.”

472. Chương 466: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp [6]

Trần đại tẩu nói xong nhìn về phía chiếc bàn mở to miệng, nói: “Cậu xem, ngay cả bữa sáng cũng ăn không vô.”

Lục Cẩm Niên liếc mắt nhìn bữa sáng một cái, mới đưa tầm mắt nhìn về phía Kiều An Hảo đang đứng một bên.

Kiều An Hảo bị một câu có từ “Lão bà” trong lời nói của Trần đại tẩu, khiến cho sắc mặt đỏ bừng, lúc tiếp xúc với tầm mắt của Lục Cẩm Niên tầm mắt, trong lúc nhất thời cô chỉ biết cúi đầu co quắp, tự nhiên quên mất chuyện mở miệng làm sáng tỏ quan hệ của mình với Lục Cẩm Niên, không phải như bọn họ nghĩ.

Từ lúc trước khi bọn họ trở về Trần đại tẩu, đã nấu nước ấm, nên Lục Cẩm Niên trực tiếp đi tắm rửa, đợi đến khi anh tắm xong, mưa lớn bên ngoài đã ngừng, ánh mặt trời lẳng lặng chiếu xuống khắp nơi, toàn bộ thế giới đều bình yên tốt đẹp.

Kiều An Hảo bưng bát canh gừng mà Trần đại tẩu vừa mới nấu, lúc đi vào phòng, nhìn thấy tóc của Lục Cẩm Niên, ướt nhẹ, còn giọt nước, cô nhú mi lại, đặt bát canh gừng ở trên bàn, xoay người đi ra ngoài, cầm một cái khăn ráo khăn mặt trở lại.

Lục Cẩm Niên ngồi ở trên mép giường, bưng bát canh gừng, đang chậm rãi uống, có giọt nước, rơi vào trong bát.

Kiều An Hảo đi lên trước, đứng ở một bên cầm khăn mặt đặt ở trên đầu Lục Cẩn Niên, động tác mềm nhẹ giúp anh lau.

Tay Lục Cẩn Niên bưng bát canh gừng hơi hơi run lên một chút, canh gừng nóng bỏng vẩy lên tay của anh, vung ra một mảnh nhỏ hồng, sau đó anh liền nhắm mắt lại, bất động thanh sắc tiếp tục chậm rãi uống canh.

Trong phòng vô cùng im lặng, sau một lúc lâu, Kiều An Hảo mới nhẹ giọng mở miệng: “Việc kia Trần đại tẩu, hiểu lắm.”

Lục Cẩn Niên sững sốt một lát, mới hiểu được Kiều An Hảo ám chỉ là cái gì, anh như có như không “Uh” một tiếng, đặt bát trên ngăn tủ.

Kiều An Hảo lấy ra khăn mặt, sờ sờ sợi tóc của Lục Cẩn Niên, đã khô một nửa, sau đó chuẩn bị xoay người rời đi, kết quả không biết thế nào chân vướng vào chân của Lục Cẩn Niên, cả người liền ngã nhào vào trong lòng Lục Cẩn Niên, mắt của cô trong lúc đó hồng giống như máu, lúc giãy trong lòng Lục Cẩn Niên định đứng lên, người đàn ông lại cầm lấy cổ tay của cô.

Thân thể Kiều An Hảo run rẩy một chút, ngẩng đầu, đối diện với tầm mắt của Lục Cẩn Niên.

Tốc độ tim đập của Kiều An Hảo bắt đầu nhanh hơn, mang theo một tia hoảng hốt.

Không biết khi nào, tay Lục Cẩn Niên đã kéo cổ tay của cô, đưa ra sau đầu cô, hơi hơi nâng đầu của cô lên một tí, sau đó cô cảm giác được đầu của anh, nước rơi xuống dưới, khoảng cách của mặt của cô, càng ngày càng gần.

Trong khoảnh khắc này, Kiều An Hảo cảm thấy trái tim đều bản thân ngừng đập, lông mi dài chớp hai cái, sau đó liền chậm rãi nhắm mắt lại, cô hiểu rõ cảm nhận được hơi thở của anh phun ở trên mũi của cô, phát ra cảm giác.

Kiều An Hảo không nhận được nuốt một ngụm nước miếng, tuy rằng cô đã nhắm mắt lại, không nhìn thấy gì, nhưng không biết phải nói làm sao, khoảng cách từ môi của người đàn ông đến môi của cô, rất gần rất gần, gần Đột nhiên chạm vào nhau ở cùng một chỗ.

Một loại mãnh liệt mà lại kích thích như có dòng điện chạy qua, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân Kiều An Hảo, lông mi của cô run run lợi hại.

Môi của Lục Cẩn Niên dán trên môi của Kiều An Hảo thật lâu sau, anh mới hơi dùng sức, chậm rãi ma sát một chút, ngay tại đầu lưỡi của anh, thăm dò, muốn tách ra môi của cô, đột nhiên truyền đến âm thanh của Trần đại tẩu: “Cậu Lục, cô Kiều, có người đến tìm hai người”

473. Chương 467: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp (7)

Động tác của Lục Cẩn Niên dừng lại, cả người Kiều An Hảo liền tỉnh táo lại, theo bản năng tránh thoát ra khỏi lòng anh, đổ mặt cúi thấp đầu chỉnh sửa lại quần áo trên người, nói vọng ra ngoài cửa, sau đó nhìn thoáng qua Lục Cẩn Niên, đi ra ngoài trước.

“Trước cửa có hai chiếc xe đỗ lại, nói là tới đón hai người...” Chị Trần vừa nói, vừa chỉ ra ngoài sân, Kiều An Hảo đi ra ngoài, nhìn người đang đứng trong sân, sững sốt một cái, trong nháy mắt liền cười lên: “Chị, anh Gia Mộc!”

-

Lục Cẩn Niên vẫn đi theo sau Kiều An Hảo, nghe được hai cái tên cô vừa hô lên, bước chân liền dừng lại tại chỗ, qua một lúc lâu sau, mới đi tiếp. tới trước cửa nhà, nhìn thấy ba người đang đứng trong sân, nói cười không ngừng.

Có lẽ Hứa Gia Mộc biết được chân của Kiều An Hảo bị thương, vẫn để Kiều An Hảo nhanh chóng ngồi xuống dưới bóng cây, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt cô, kéo ống quần của cô lên, kiểm tra miệng vết thương một chút.

Lúc tới đây, có thể bọn họ đã dự đoán được sẽ có người bị thương, liền cố ý mang theo hòm thuốc, Kiều An Hạ chạy đi lấy ở trên xe, Hứa Gia Mộc vẫn duy trì dáng ngồi chồm hổm, bôi thuốc lên đùi Kiều An Hảo, đầu tiên là thuốc tiêu độc, sau đó là thuốc mỡ, rồi lấy băng gạc quấn lại kỹ lưỡng.

Hứa Gia Mộc ngẩng đầu lên, cũng không biết nói với Kiều An Hảo câu gì, Kiều An Hảo lại nhìn về phía cậu ta vừa cười vừa lắc đầu.

Ánh mặt trời chói lọi chiếu vào trên gương mặt của cô, khiến nụ cười của cô càng thêm nổi bật, đắm vào trong mắt Lục Cẩn Niên đến đau đớn, theo bản năng liền quay đầu đi, đứng ở cửa có chút run rẩy, mãi đến khi trợ lý của anh đi lên phía trước, hô một tiếng “Lục tổng”, Lục Cẩn Niên mới vội vàng lấy lại tinh thần, quay đầu, nhìn thoáng qua anh chị Trần, mở miệng nói một câu: “Cảm ơn”, sau đó lại liếc mắt nhìn trợ lý, trợ lý biết điều liền đưa một chiếc phong bì cho anh, Lục Cẩn Niên nhận lấy, đưa về phía vợ chồng bọn họ, nói: “Cảm ơn sự chăm sóc của hai người mấy ngày qua, đây là chút lòng thành của tôi.”

Anh Trần nhận lấy chiếc phong bì, thấy bên trong là một xấp tiền đỏ rực, lập tức liền xua tay, muốn trả lại cho Lục Cẩn Niên, sau cùng vẫn là trợ lý tiến lên, khuyên can mãi hồi lâu, hai vợ chồng anh Trần mới nhận lấy.

“Lục tổng, chúng ta đi bây giờ chứ?” Sau khi tạm biệt mọi người trong nhà anh Trần, trợ lý quay đầu, thấy Lục Cẩn Niên đang đứng nhìn chằm chằm vào một khoảng không nào đấy ở ngoài cửa đến thất thần, liền hỏi.

Lục Cẩn Niên thu lại tầm mắt, nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Trợ lý lập tức đi về phía ba người đang trò chuyện vui vẻ, ngữ điệu cung kính nhắc nhở: “Anh Hứa, hiện giờ chúng ta có thể xuất phát rồi.”

“Chờ một chút, tôi đi tạm biệt anh chị Trần.”

Kiều An Hảo đứng lên, đi vào trong nhà.

Hứa Gia Mộc đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn Lục Cẩn Niên đang đứng ở trong nhà, hô một tiếng: “Anh.”

Lục Cẩn Niên gật đầu, không hề nói gì, xem như chào một tiếng, sau đó tầm mắt liền rơi xuống trên người Kiều An Hảo.

Có thể là vì đau chân, hai ngày này cô đều đi lại khập khiễng, tốc độ rất chậm chạp.

Mặt đất vừa hứng nước mưa, có rất nhiều những vũng nước còn đọng lại, cô đi rất cẩn thận, chắc là sợ ướt giày.

Kiều An Hảo đi được khoảng năm bước, đột nhiên liền đứng tại chỗ bất động, Kiều An Hạ nghi ngờ hô một tiếng: “Kiều Kiều?”

Kiều An Hảo không quay đầu lại, chỉ giơ tay lên, sờ trán của mình, sau đó cả người liền mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

474. Chương 468: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp (8)

“Kiều Kiều!”

“Cô Kiều!”

“Cô Kiều!”

Đường như mọi người đều gọi thành tiếng.

Trước hết Lục Cẩm Niên chạy tới Kiều An Hảo, theo sát phía sau chính là Hứa Gia Mộc, chẳng qua là khoảng cách của Hứa Gia Mộc với Kiều An Hảo, gần hơn so với Lục Cẩm Niên rất nhiều, cho nên dù tốc độ của Lục Cẩm Niên rất nhanh, nhưng mà Hứa Gia Mộc đã chạy tới trước mặt Kiều An Hảo, ngồi xổm người xuống, bế Kiều An Hảo lên.

Hứa Gia Mộc nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt Kiều An Hảo, dịu dàng gọi tên Kiều An Hảo, mà Kiều An Hảo chẳng qua là không có sức lực dựa vào bờ vai của anh, không có phản ứng nào.

Lục Cẩm Niên vốn là muốn làm động tác cúi người, cứ cứng rắn ngừng lại, anh nhìn Kiều An Hảo rúc vào trong ngực Hứa Gia Mộc, nhắm mắt lại sắc mặt tái nhợt, ánh mắt có chút sợ hãi.

Bởi vì lúc này chạy rất nhanh, hơi thở của anh không yên, tay vẫn còn ngơ ngác duy trì tư thế đưa ra.

Chị Trần, anh Trần, Kiều An Hạ và trợ lý cũng vây quanh.

“Cô Kiều sao vậy? Sao đột nhiên lại ngất xỉu?” Chị Trần lo lắng nhìn, anh Trần hỏi.

“Kiều Kiều, Kiều Kiều!” Kiều An Hạ lắc lắc cánh tay Kiều An Hảo, sau đó có chút gấp gáp lớn tiếng gọi Hứa Gia Mộc: “Hứa Gia Mộc, cậu còn đứng đây làm gì? Nhanh đưa Kiều Kiều đến bệnh viện!”

Hứa Gia Mộc nghe Kiều An Hạ gọi như vậy, chợt bình tĩnh lại, sau đó ôm Kiều An Hảo, xoay người chạy về phía ngoài cửa.

Kiều An Hạ vội vã nói một câu “Cảm ơn mọi người đã chăm sóc Kiều Kiều”, sau đó giẫm lên đôi giày cao 10cm, bước đi như bay, đuổi theo Hứa Gia Mộc, nắm chặt túi xách mình, kéo cửa xe, sau đó còn vươn tay, đẩy Kiều An Hảo vào trong xe Hứa Gia Mộc, giọng nói ra lệnh: “Đưa chìa khóa xe cho tôi, cậu cũng lên xe, tôi mở ra!”

Sau đó Kiều An Hạ không chờ Hứa Gia Mộc tìm chìa khóa đưa, hấp tấp vươn tay, chui vào trong túi quần của Hứa Gia Mộc, kèm theo tiếng của Hứa Gia Mộc, “Kiều An Hạ, cô tìm đâu vậy!”, sau đó chìa khóa xe đã được Kiều An Hạ cầm trong tay, khinh bỉ liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc, một

dáng vẻ lười phải nói chuyện với anh, trực tiếp chui vào trong xe, khởi động.

“Anh, mọi người nhanh lên một chút!” Hứa Gia Mộc nhìn về phía sau lưng gọi một tiếng, sau đó lên xe, cửa xe còn chưa kịp bắt đóng, Kiều An Hạ đã đạp chân ga, xe nhanh chóng vọt ra ngoài, nước dơ ven đường văng lên mặt Hứa Gia Mộc, anh tức giận tiếp tục rống lên một câu “Kiều An Hạ, cô có thể bình tĩnh chút không!”

Tiếp theo cửa xe đóng lại, sau đó nhanh chóng lái đi, rất nhanh không thấy bóng dáng nữa.

“Lục tổng, chúng ta cũng đi thôi?”

Trợ lý nhắc nhở một câu, để cho Lục Cẩm Niên nhanh chóng bình tĩnh lại, rũ mí mắt, che đầy đầy mắt âm đạm, đứng thẳng người, thu lại hai tay chuẩn bị ôm Kiều An Hảo, sau đó quay đầu nhìn chị Trần và anh Trần, mở miệng muốn nói mấy câu tạm biệt, nhưng làm thế nào cũng không nói được câu gì, cuối cùng chẳng qua là khẽ gật đầu, rồi cất bước, đi tới phía cửa.

Anh Trần và chị Trần cùng nhau tiễn Lục Cẩm Niên và trợ lý, Lục Cẩm Niên vẫn giữ dáng vẻ không nói một lời, trợ lý nhiệt tình nói với hai người họ không cần, sau đó khởi động xe, đuổi theo chiếc xe trước mặt.

Xe Lục Cẩm Niên, theo sát xe Kiều An Hạ, dừng ở một bệnh viện gần đó.

475. Chương 469: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp Thời Gian [9]

Xe còn chưa ngừng hẳn, Lục Cẩm Niên đã mở ra cửa xe xuống xe, sải bước đi về phía phía cái đình trước xe, mọi người còn chưa đi đến, liền nhìn thấy Hứa Gia Mộc xuống xe, ôm lấy Kiều An Hảo chạy về phía phòng

khám, Kiều An Hạ vừa khóa xe, vừa đuổi theo.

Lục Cẩm Niên bước chân luẩn quẩn một chút, sau đó cũng đuổi kịp.

Trong bệnh viện thấy có người hôn mê, lập tức đưa Kiều An Hảo vào phòng phẫu thuật.

Hứa Gia Mộc ngồi nghỉ ngơi ở ghế, mặt mang lo lắng.

Kiều An Hạ cũng đứng ngồi không yên, ngồi xuống lại đứng lên, thỉnh thoảng còn giẫm lê giày cao gót, ở trước mặt Hứa Gia Mộc đi đi lại lại.

Hứa Gia Mộc bị Kiều An Hạ làm cho tâm phiền ý loạn, nhìn không được ngẩng đầu: “Kiều An Hạ, có thể ngồi xuống im lặng một lát hay không?”

“Hứa Gia Mộc, lão bà của anh đang nằm ở bên trong, anh có thể biểu hiện sốt ruột một chút hay không?” Kiều An Hạ không lưu tình chút nào đáp một câu.

Hứa Gia Mộc bị mắng không thể phản bác, cuối cùng liền khoát tay áo, một bộ lười quan tâm đến dáng vẻ của Kiều An Hạ.

Lúc miệng Kiều An Hạ nói ra “Lão bà anh” Ba chữ thời này, trợ lý theo bản năng liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên đang đứng trước cửa sổ cách Hứa Gia Mộc và Kiều An Hạ khoảng năm thước một cái.

Lúc đó Lục Cẩm Niên phi thường im lặng, giống như hoàn toàn không nghe thấy cuộc đối thoại vừa rồi, ánh mắt nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, thân thể động cũng không động. Nhưng mà trợ lý vẫn lưu ý đến tay của Lục Cẩm Niên đặt ở trên cửa sổ, nắm thành quyền, bởi vì dùng sức quá mức, xương khớp xương phiếm trở nên trắng bạch.

Qua khoảng nửa giờ, cửa phòng phẫu thuật bị đẩy ra, bác sĩ từ bên trong đi ra.

Kiều An Hạ xông tới trước: “Em tôi rốt cuộc bị sao vậy?”

Hứa Gia Mộc cũng theo sát phía sau cũng đi đến trước mặt bác sĩ.

Lục Cẩm Niên đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ hơi hơi nghiêng đầu, nhìn về phía bác sĩ bị Kiều An Hạ cùng Hứa Gia Mộc vây quanh.

Thầy thuốc tháo khẩu trang xuống, nói: “Bệnh nhân không có việc gì, chẳng qua gần đây nghỉ ngơi không tốt, lạnh, dẫn đến trong cơ thể xuất hiện một ít chứng viêm, hiện tại sốt cao, huyết áp quá thấp, cho nên mới ngắt, đã truyền dịch cho cô ấy.”

Dừng lại một lát, bác sĩ lại nói: “Trong các người ai thuận tiện, thì cầm giấy đi làm thủ tục nằm viện.”

Lục Cẩm Niên nhìn thoáng qua trợ lý, trợ lý lập tức thúc thời đi lên trước: “Đại Kiều tiểu thư, Hứa tiên sinh, để tôi đi.”

Hứa Gia Mộc cùng Kiều An Hạ gật đầu một cái, không có cự tuyệt, trợ lý cầm lấy đi ra, lúc đang chuẩn bị xuống lầu, Lục Cẩm Niên lại vươn tay, cầm lấy tờ giấy từ trong tay của anh ta, đi xuống lầu.

Lúc Lục Cẩm Niên trở lại, Kiều An Hảo đã được một phòng bệnh đơn, lúc cô té xỉu, y phục trên người đều đã bị bẩn, bây giờ đã thay đổi bằng đồng phục của bệnh viện, im lặng nằm ở trên giường bệnh, trên tay có kim truyền dịch, Hứa Gia Mộc ngồi ở mép giường, cầm một cái khăn mặt sạch sẽ, đang lau bìn trên mặt và tóc cho cô.

Lục Cẩm Niên đứng ở cửa nhìn một màn như vậy một lát, cuối cùng không có đi vào, chỉ đưa hóa đơn thuốc cho trợ lý, sau đó xoay người một mình đi xuống lầu.

Lúc Lục Cẩm Niên đi, đã là chạng vạng, trong tay cầm mấy gói to.

Kim tiêm trên tay Kiều An Hảo đã được rút ra, dán bông lên, nằm ở trên giường bệnh ngủ rất trầm.

Ngày hôm qua nhận được điện thoại của Lục Cẩm Niên, ba người Hứa Gia Mộc, Kiều An Hạ và trợ lý liền suốt đêm chạy xe tới nơi đó, một đêm không ngủ, lại ở trong bệnh viện một ngày, đều mệt đến chóng đờ không được nữa, nên bây giờ đều đang ngủ.

476. Chương 470: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp (10)

Hứa Gia Mộc nằm úp sấp bên cạnh giường bệnh, Kiều An Hạ và trợ lý, một người ngồi trên ghế sofa, một người ngồi trên ghế đơn.

Lục Cẩm Niên không quấy rầy bọn họ, nhẹ nhàng đặt mấy thứ đồ vừa mua lên trên bàn, sau đó đi tới bên cạnh giường bệnh, vươn tay sờ trán của Kiều An Hảo, vẫn còn đang sốt.

Lục Cẩm Niên chậm rãi thông dong đi vào trong nhà tắm, cầm lấy khăn mặt, thấm nước lạnh, vắt khô, rồi đi ra đặt lên trán của cô.

Nhiệt độ lạnh lẽo, khiến cô dễ chịu hơn một chút, lông mày vốn đang nhíu lại, từ từ giãn ra.

Lục Cẩm Niên ở bên cạnh giường bệnh, không hề rời đi, anh nhìn chăm chăm cô, ánh mắt trở nên có chút mềm mại, nhìn thật lâu, liền vươn tay, sờ lên mặt của cô.

Tay anh vừa mát vắt khăn mặt, còn dính nước lạnh, chưa có lau khô, nên hiện giờ khá lạnh, khiến cô đang sốt cao, không nhận được luyện tiết mà cọ vào trong lòng bàn tay anh hai lần.

Dáng vẻ ngoan ngoãn của cô như thế này, khiến khóe môi anh hơi cong lên, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô, sau đó liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc đang ngủ say ở bên cạnh, đôi mắt chớp chớp hai lần, liền rút tay của mình về, tránh ra một bên.

Mãi cho đến lúc y tá tiến vào đưa cơm chiều, Hứa Gia Mộc, Kiều An Hạ, và trợ lý mới tỉnh lại.

Thừa lúc mọi người ăn cơm, y tá liền đi đo nhiệt độ cho Kiều An Hảo, nhưng vẫn sốt cao như cũ, y tá lại phải châm cứu cho cô.

Cơm nước xong, đã là tám giờ tối, Hứa Gia Mộc nhìn dáng vẻ phờ phạc mệt mỏi của Kiều An Hạ, lại nhìn phòng bệnh nhỏ hẹp, mở miệng nói: “Nếu không mọi người đi tìm khách sạn nào đó nghỉ ngơi đi, nơi này có tôi là được rồi.”

Lục Cẩm Niên muốn ở lại, nhưng là đã có Hứa Gia Mộc ở đây rồi, làm gì đến lượt anh có tư cách để chăm sóc cô?

Khuôn mặt của anh bình tĩnh nhìn Kiều An Hảo đang nằm trên giường bệnh một lúc, sau đó nhẹ nhàng mà gạt đầu một cái, nói: “Được.”

Trước khi đi ra khỏi cửa, Lục Cẩm Niên còn chỉ vào túi đồ lớn mà chiều này mình vừa xách đến: “Đó là quần áo mùa cho cô ấy.”

“Ừm.” Hứa Gia Mộc gạt đầu, nói: “Em biết rồi.”

Lục Cẩm Niên lại liếc mắt nhìn Kiều An Hảo đang ngủ say, sau đó bước tiếp ra khỏi phòng bệnh, khép cửa lại.

-bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Trợ lý tìm được một khách sạn ở gần bệnh viện, thuê lấy ba phòng, sau đó làm thủ tục nhận phòng.

Lục Cẩm Niên đứng ở trước cửa sổ, hút được khoảng ba điếu thuốc, mới phát hiện hộp thuốc lá đã trống không, nằm trên giường, lại thể nào cũng không ngủ được, sau cùng liền thay quần áo, đi ra khỏi phòng.

Bên cạnh khách sạn có một cửa hàng tiện lợi, Lục Cẩm Niên mua một gói thuốc, vừa ra tới cửa đã lấy ra một điếu, đứng ở nơi đường phố xa lạ, dùng lực hút mấy hơi.

Gió đêm thổi tới, xen lẫn với cả sự khô nóng của mùa hè, thành phố nhỏ lúc về đêm, có vẻ vô cùng yên tĩnh, đường phố mới mấy giờ đã không có xe chạy, ngay cả những cửa hàng ở hai bên đường cũng đã đóng cửa, thỉnh thoảng lại có một hai chiếc xe máy chạy qua với tốc độ rất nhanh.

Lục Cẩm Niên đứng một lúc, sau đó liền đi tiếp về phía bệnh viện.

Khi đi vào trong bệnh viện, anh liền dập tắt điều thuốc trong tay mình.

Hành lang rất yên tĩnh, chỉ có duy nhất tiếng bước chân của anh vang vọng lại.

Lục Cẩm Niên đứng ở bên ngoài phòng bệnh của Kiều An Hảo, không hề đi vào, tựa người vào trên vách tường, nhìn qua tấm kính thủy tinh ngăn cách, thấy Hứa Gia Mộc đang ngồi bên cạnh giường bệnh của Kiều An Hảo, đang giơ tay lên điều chỉnh tốc độ của chai truyền dịch.

Anh không nhịn được nâng mắt lên, nhìn ngọn đèn trên đỉnh đầu mình, chiếu vào trong mắt anh đến khô khốc, chua chát, trong ngực lại có một luồng cảm xúc quay cuồng không thể kìm nén được.

477. Chương 470: Thời Gian An Nhàn Tốt Đẹp (10)

Hứa Gia Mộc nằm úp sấp bên cạnh giường bệnh, Kiều An Hạ và trợ lý, một người ngồi trên ghế sofa, một người ngồi trên ghế đơn.

Lục Cẩm Niên không quấy rầy bọn họ, nhẹ nhàng đặt mấy thứ đồ vừa mua lên trên bàn, sau đó đi tới bên cạnh giường bệnh, vươn tay sờ trán của Kiều An Hảo, vẫn còn đang sốt.

Lục Cẩm Niên chậm rãi thong dong đi vào trong nhà tắm, cầm lấy khăn mặt, thấm nước lạnh, vắt khô, rồi đi ra đặt lên trán của cô.

Nhiệt độ lạnh lẽo, khiến cô dễ chịu hơn một chút, lông mày vốn đang nhíu lại, từ từ giãn ra.

Lục Cẩm Niên ở bên cạnh giường bệnh, không hề rời đi, anh nhìn chăm chăm cô, ánh mắt trở nên có chút mềm mại, nhìn thật lâu, liền vươn tay, sờ lên mặt của cô.

Tay anh vừa mát vắt khăn mặt, còn dính nước lạnh, chưa có lau khô, nên hiện giờ khá lạnh, khiến cô đang sốt cao, không nhịn được luyến tiếc mà cọ vào trong lòng bàn tay anh hai lần.

Dáng vẻ ngoan ngoãn của cô như thế này, khiến khoe môi anh hơi cong lên, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve gò má của cô, sau đó liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc đang ngủ say ở bên cạnh, đôi mắt chớp chớp hai lần, liền rút tay của mình về, tránh ra một bên.

Mãi cho đến lúc y tá tiến vào đưa cơm chiều, Hứa Gia Mộc, Kiều An Hạ, và trợ lý mới tỉnh lại.

Thừa lúc mọi người ăn cơm, y tá liền đi đo nhiệt độ cho Kiều An Hảo, nhưng vẫn sốt cao như cũ, y tá lại phải chăm chút cho cô.

Cơm nước xong, đã là tám giờ tối, Hứa Gia Mộc nhìn dáng vẻ phờ phạc mệt mỏi của Kiều An Hạ, lại nhìn phòng bệnh nhỏ hẹp, mở miệng nói: “Nếu không mọi người đi tìm khác sạn nào đó nghỉ ngơi đi, nơi này có tôi là được rồi.”

Lục Cẩm Niên muốn ở lại, nhưng là đã có Hứa Gia Mộc ở đây rồi, làm gì đến lượt anh có tư cách để chăm sóc cô?

Khuôn mặt của anh bình tĩnh nhìn Kiều An Hảo đang nằm trên giường bệnh một lúc, sau đó nhẹ nhàng mà gật đầu một cái, nói: “Được.”

Trước khi đi ra khỏi cửa, Lục Cẩm Niên còn chỉ vào túi đồ lớn mà chiều này mình vừa xách đến: “Đó là quần áo mùa cho cô ấy.”

“Ừm.” Hứa Gia Mộc gật đầu, nói: “Em biết rồi.”

Lục Cẩm Niên lại liếc mắt nhìn Kiều An Hảo đang ngủ say, sau đó bước tiếp ra khỏi phòng bệnh, khép cửa lại.

-bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Trợ lý tìm được một khách sạn ở gần bệnh viện, thuê lấy ba phòng, sau đó làm thủ tục nhận phòng.

Lục Cẩn Niên đứng ở trước cửa sổ, hút được khoảng ba điếu thuốc, mới phát hiện hộp thuốc lá đã trống không, nằm trên giường, lại thế nào cũng không ngủ được, sau cùng liền thay quần áo, đi ra khỏi phòng.

Bên cạnh khách sạn có một cửa hàng tiện lợi, Lục Cẩn Niên mua một gói thuốc, vừa ra tới cửa đã lấy ra một điếu, đứng ở nơi đường phố xa lạ, dùng lực hút mấy hơi.

Gió đêm thổi tới, xen lẫn với cả sự khô nóng của mùa hè, thành phố nhỏ lúc về đêm, có vẻ vô cùng yên tĩnh, đường phố mới mấy giờ đã không có xe chạy, ngay cả những cửa hàng ở hai bên đường cũng đã đóng cửa, thỉnh thoảng lại có một hai chiếc xe máy chạy qua với tốc độ rất nhanh.

Lục Cẩn Niên đứng một lúc, sau đó liền đi tiếp về phía bệnh viện.

Khi đi vào trong bệnh viện, anh liền dập tắt điếu thuốc trong tay mình.

Hành lang rất yên tĩnh, chỉ có duy nhất tiếng bước chân của anh vang vọng lại.

Lục Cẩn Niên đứng ở bên ngoài phòng bệnh của Kiều An Hảo, không hề đi vào, tựa người vào trên vách tường, nhìn qua tấm kính thủy tinh ngăn cách, thấy Hứa Gia Mộc đang ngồi bên cạnh giường bệnh của Kiều An Hảo, đang giơ tay lên điều chỉnh tốc độ của chai truyền dịch.

Anh không nhịn được nâng mắt lên, nhìn ngọn đèn trên đỉnh đầu mình, chiếu vào trong mắt anh đến khô khốc, chua chát, trong ngực lại có một luồng cảm xúc quay cuồng không thể kìm nén được.

478. Chương 471: Chat Webcam (1)

Có một số việc dù đã cố gắng che giấu, nhưng cuối cùng vẫn lộ ra.

Hứa Vạn Lý ở bữa tiệc, ăn cơm cùng vài nhà đầu tư trong giới giải trí, biết được lúc Kiều An Hảo quay phim đã xảy ra sự cố.

Lúc đầu khi tán gẫu, Hứa Vạn Lý cũng không biết người gặp họa là Kiều An Hảo, cho nên chỉ nghe qua loa, tới cuối cùng, nhà đầu tư kia liền nghiêng người thần bí nói bên tai ông, người gặp chuyện không may kia chính là con dâu của ông, sợ người nhà gây rối, nên cố ý phong tỏa tin tức.

Hứa Vạn Lý cũng không biết thật giả thế nào, nhưng về nhà vẫn kể lại chuyện cho Hàn Như Sơ, Hàn Như Sơ liền gọi điện cho mẹ của Kiều An Hạ, sau đó mẹ của Kiều An Hạ lại gọi điện cho Kiều An Hảo, mãi mà không có người nghe máy, vì thế liền lo lắng đi liên hệ với Kiều An Hạ.

Dù rằng Kiều An Hạ luôn miệng giải thích trong điện thoại là Kiều An Hảo không có việc gì, cô đang ở cùng với Kiều An Hảo, Hứa Gia Mộc cũng đang chăm sóc Kiều An Hảo, nhưng vừa mới rạng sáng ngày thứ hai, Hàn Như Sơ và mẹ của Kiều An Hảo đã đáp chuyến máy bay sớm nhất, đi qua đây rồi.

Lúc trời chạng vạng tối, trợ lý mang theo đồ ăn mua bên ngoài, mở cửa xe, ngồi xuống.

Lục Cẩn Niên ngồi trên ghế lái phụ, trong tay cầm chiếc di động mà trợ lý vừa mua, đang xem qua thư điện tử mà công ty gửi đến, dường như không hề động đũa vào cơm trưa ở bên cạnh.

Trán của trợ lý nhăn lại, đặt đồ ăn vừa mua xuống xe, sau đó cầm lấy cơm trưa ném vào thùng rác ở bên cạnh, lại ngồi vào trong xe, nhìn lục Cẩn Niên đang chăm chú theo dõi màn hình di động nói: “Lục tổng, hình như đã một ngày rồi anh không ăn cái gì cả, bây giờ ăn một chút đi.”

“Tôi không đói.” Lục Cẩn Niên nhấc môi, cực kỳ nhạt nhẽo nói ra ba chữ một cách dứt khoát, sau đó tiếp tục gõ trên màn hình điện thoại di động.

Trợ lý lại mở miệng nói: “Lục tổng, cô Kiều đã có người khác chăm sóc, chắc sẽ không có chuyện gì.”

Lục Cẩm Niên giống như không hề nghe thấy trợ lý nói gì, đưa điện thoại di động đến bên miệng, giọng nói nhàn nhạt nói một câu vào bên trong điện thoại: “Hợp đồng có chút vấn đề, tôi đã đánh dấu rõ ràng chỗ cần thay đổi, vừa mới gửi mail rồi, cậu kiểm tra và xác nhận lại đi.”

Trợ lý trực tiếp bị bỏ qua, giơ tay lên cọ xát mũi của mình, nhìn qua cửa kính xe, liếc mắt thấy một cái cửa sổ của căn phòng nào đấy ở lầu hai, đáy lòng không nhịn được than lên một tiếng thở dài, cô Kiều bị bệnh, Lục Cẩm Niên là người sốt ruột nhất trên cái thế giới này lại trông giữ ở đây, chỉ tiếc vị hôn phu của cô Kiều cũng ở đây, cho nên Lục tổng chỉ có thể đứng sang một bên, nhưng là ai ngờ trời vừa sáng sớm, mẹ của anh Hứa đã ghé qua đây, bây giờ Lục tổng lại phải đợi trong xe, mãi mới đến giữa trưa, anh nghe ngóng được cô Kiều đã thức dậy, liền cao

hứng chạy tới nói cho Lục tổng biết, muốn để Lục tổng về khách sạn nghỉ ngơi một lúc, kết quả Lục tổng vẫn ngồi nguyên trong xe, không hề có ý muốn rời đi.

Trợ lý không lên tiếng quát rầy Lục Cẩm Niên nữa, bên trong xe cực kỳ yên lặng, Lục Cẩm Niên thi thoảng lại nói vài câu với mấy người bên công ty.

Màn đêm buông xuống, mãi đến khi sắc trời đêm hoàn toàn thẫm lại, Lục Cẩm Niên mới xử lý xong công việc của mấy ngày này, đặt điện thoại sang một bên, dựa lưng ra đằng sau, giơ tay lên xoa xoa trán, sau đó nhìn xuyên qua kính chiếu hậu, thấy trợ lý ngồi ở đó, vì thế dừng động tác lại, mở miệng nói: “Cậu về khách sạn trước đi.”

479. Chương 472: Chat Webcam (2)

Trợ lý hỏi: “VẬY... Lục tổng, còn anh?”

“Tôi...” Lục Cẩm Niên nâng lên mí mắt, nhìn trợ lý vừa đi qua phòng bệnh trên lầu hai, nói: “Ồ lại.”

Cô Kiều ở trong phòng bệnh, Lục tổng ở trong xe, xem như là chờ đến khi cô Kiều xuất viện, anh cũng không thể đến gần cô, cần gì chứ!

Trợ lý biết, đây không phải là chức trách của mình, nhưng chần chờ một chút, vẫn không nhịn được mở miệng khuyên: “Lục tổng, anh nên trở về khách sạn nghỉ ngơi đi, tối hôm qua anh ở bệnh viện suốt một đêm cũng không ngủ, hôm nay lại thức tiếp, cứ tiếp tục như vậy, bản thân cũng sẽ mệt mỏi.”

Mệt mỏi... Tầm mắt Lục Cẩm Niên vẫn dừng ở trên cửa sổ phòng bệnh của Kiều An Hảo, ánh đèn sáng bên trong, mơ hồ còn có thể thấy thoáng qua hình ảnh trên cửa sổ, giống như anh nghe thấy điều gì buồn cười, không nhịn được cười khẽ một tiếng, sau đó mở miệng nói: “Không đâu, tôi đã thành thói quen.”

Có lẽ là do hoàn cảnh sống từ nhỏ đến giờ, tính tình Lục Cẩm Niên có rất nhiều chỗ thiếu sót, hướng nội, ít nói, lạnh nhạt, không hợp chỗ đông người, làm cho người khác rất khó tiếp xúc, tiếp xúc được thì cũng mệt mỏi, dần dần, anh cũng giấu nhiều chuyện trong bụng của mình, nhưng mà lúc này, Lục Cẩm Niên cảm thấy đáy lòng cực kỳ khó chịu, là cảm giác khó chịu không cách nào trút ra được, thúc đẩy anh lần đầu tiên trong đời, tâm sự với trợ lý của mình: “Cậu cũng không biết, tôi ngồi ở trong xe một mình, giống như bây giờ, chờ cô ấy không biết bao nhiêu lần.”

Đúng vậy, số lần trải qua, nhiều đến mức anh cũng đếm không hết.

Còn trẻ, bởi vì nghèo khó, bởi vì không thể cho cô hạnh phúc, anh không dám theo đuổi cô, có lúc suy nghĩ quá nặng, một mình len lén đứng ở dưới ký túc xá của cô, vừa đứng thật lâu, chờ cô xuất hiện, cũng không phải là mỗi lần cũng có thể may mắn thấy cô, bởi vì đôi lúc cô ở trường.

Sau đó anh và cô mất liên lạc, anh bận rộn quay phim, thời gian ở Bắc Kinh rất ít, nhưng chỉ cần trở lại, cũng sẽ chạy đến nhà họ Kiều, có lúc chờ từ trưa đến trời tối, có lúc từ trời tối đến sáng, cũng có lúc từ trời sáng đến trời sáng, không vì sao, chỉ vì anh có thể nhìn từ xa, dù là một bóng lưng, cũng tốt.

Thậm chí đến sinh nhật của anh, một câu chúc mừng sinh nhật cũng không có, anh ở nơi xa lạ rất cô đơn, cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là rất muốn rất muốn thấy cô, sau đó ngồi máy bay, ngàn dặm xa xôi trở về Bắc Kinh, chỉ tiếc, cuối cùng vẫn là buồn bã rời đi.

Cho nên, đã là thói quen, cũng sẽ không cảm thấy mệt mỏi, thậm chí đã rất lâu rồi, cảm thấy chỉ có như vậy, trong lòng mới có thể kiên định.

Trợ lý chưa bao giờ nói chuyện với Lục Cẩm Niên như vậy, cho nên có chút không biết nên nói tiếp thế nào, qua hồi lâu, anh mới mở miệng nói: “Lục tổng, tại sao anh không theo đuổi cô Kiều chứ? Thật ra thì, anh có thể cạnh tranh công bằng với cậu Hứa.”

“Cạnh tranh công bằng?” Lục Cẩm Niên lặp lại bốn chữ này một lần, vẻ mặt trở nên có chút hoảng hốt, thời gian một năm kia, mẹ anh ta quỳ gối trước cửa nhà họ Hứa cầu xin anh cứu một mạng, anh đã đánh mất cơ hội cạnh tranh với Hứa Gia Mộc.

Quan trọng hơn là... Lục Cẩm Niên nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng nói: “Dù mẹ cậu ta đối xử với tôi thế nào, đều là chuyện của mẹ cậu ta, trên thế giới này, cậu ta là người thân duy nhất.”

480. Chương 473: Chat Webcam [3]

Năm 11 tuổi kia, anh mất đi mẹ, được gia gia mang về Hứa gia ăn lễ mừng năm mới, Hàn Như Sơ, Hứa Vạn Lý, bao gồm cả người hầu, chưa nhìn anh lấy một con mắt, duy nhất chỉ có Hứa Gia Mộc, lấy đồ chơi của bản thân cậu ra, chia sẻ cho anh cùng nhau chơi, tính tình anh lạnh lùng, không để ý tới Hứa Gia Mộc, nhưng mà Hứa Gia Mộc lại căn bản không để ý đến sự lạnh nhạt của anh, vẫn cười không ngừng tìm anh nói chuyện tán gẫu.

Vào đêm khuya lúc tiếng chuông vang lên, Hứa Gia Mộc nhận thật nhiều phong lì xì, bên trong có rất nhiều tiền mặt màu đỏ, mỗi một phong lì xì đều nhiều hơn rất nhiều so với di sản mà mẹ để lại cho anh.

Nhưng mà anh không có.

Hứa Gia Mộc ném những phong tiền lì xì vào trong thùng rác ngay cạnh đó, nói một câu, cho tới bây giờ, anh vẫn khắc sâu vào trong tim: Anh của tôi không có, tôi cũng không cần!

Chính là ở thời khắc đó, anh nhận định người em trai Hứa Gia Mộc này.

Trong khoảnh khắc này, trợ lý cảm thấy bản thân tựa hồ có chút không hiểu Lục Cẩm Niên .

Lời nói không tốt, vẻ mặt vĩnh viễn đều là lạnh lùng thản nhiên , thoạt nhìn giống như đang không vui, người đàn ông cũng sẽ không bị thương, người đàn ông đối với hết thảy mọi thứ trên thế gian này đều không có hứng thú, người đàn ông nói chuyện vô cùng bén nhọn cũng là người rất khó tiếp cận, nhưng ở sâu trong nội tâm phẩm chất lại mềm mại như vậy.

Người khác đối tốt với anh một chút, anh sẽ khắc sâu ghi tạc trong lòng, sau đó thà rằng làm tổn thương tới bản thân, cũng không nguyện ý đi tổn thương người đó một chút.

Anh biết Hứa tiên sinh thích Kiều tiểu thư, cho nên anh mới từ bỏ cơ hội cùng cậu ta tranh đoạt.

Bởi vì anh sợ tổn thương tới cậu ta.

Cho nên anh mới một mình, yên lặng chịu thống khổ và mất mát.

Trợ lý cảm thấy trong cổ họng như bị chặn lại, đặc biệt khó chịu, thật lâu sau, anh mới mở miệng nói: “Nhưng mà, Lục tổng tương lai đường còn rất dài, anh không thể chỉ vì một người mà làm như vậy? Kỳ thật, anh có thể thử đi thích cô gái khác.....”

Vốn là, anh có thể thử đi thích cô gái khác, có lẽ thích khác cô gái, anh sẽ không cần thống khổ như vậy.

Âm thanh mở miệng của Lục Cẩm Niên, mang theo một tia bất đắc dĩ thống khổ: “Nhưng mà, cô gái khác..... Cũng không phải là Kiều An Hảo a.”

Trong nháy mắt, trợ lý không nói gì mà chống đỡ.

Bên trong xe lại lâm vào một mảnh im lặng, không biết qua bao lâu, Lục Cẩm Niên lại lên tiếng, thúc giục trợ lý trở về khách sạn nghỉ ngơi, trợ lý nhìn Lục Cẩm Niên, gật đầu, rời đi.

Lục Cẩm Niên hạ cửa kính xe xuống, sờ soạn châm một điếu thuốc, sương khói lượn lờ bên trong, anh nhìn chằm chằm phòng bệnh của Kiều An Hảo, mặt mày hiện lên đau thương.

Rõ ràng cái cô gái kia, ngay ở trước mặt anh khoảng cách cùng lắm là hơn mười thước, nhưng mà anh lại không thể đi qua.

Giống như anh và cô mấy năm nay, anh vươn tay là có thể động vào cô, nhưng mà vươn tay thế nào cũng không thể động vào cô.

Anh và cô trong lúc đó, chỉ có một khoảng cách, nhưng mà mặc cho anh làm như thế nào, đều không thể vượt qua khoảng cách đó.

-

Ngày hôm qua truyền hai lần dịch, sáng nay lại truyền một lần, cho nên hôm nay mãi cho đến mười giờ đêm, Kiều An Hảo mới truyền dịch.

Tối hôm qua Hứa Gia Mộc chăm sóc cô cả đêm, cho nên hôm nay buổi tối anh cùng Hàn Như Sơ trở về khách sạn, Kiều An Hạ cùng thím ở lại trong bệnh viện chăm sóc cô.

Kiều An Hảo còn phát sốt một chút, nhưng mà tinh thần đã tốt hơn rất nhiều, cô sợ buổi tối nhầm chán, nên lúc trước khi Hứa Gia Mộc đi, lấy điện thoại của anh chơi.

Buổi chiều, Hứa Gia Mộc cho người ta giúp chiếc giường trong phòng bệnh nâng cao một chút, lúc mười một giờ rưỡi, Kiều An Hạ muốn uống một chút gì đó, chạy ra cửa hàng tiện lợi, mà thím lại nằm ở một chiếc giường bệnh khác, đã bắt đầu ngủ gật.

481. Chương 474: Chat Webcam (4)

Lúc Kiều An Hảo tỉnh lại đã là giữa trưa, cũng rất muốn biết tình hình hiện giờ của Lục Cẩm Niên, có thể là vì ngại Hàn Như Sơ ở đây, nên vẫn chưa hỏi ra miệng.

Kiều An Hảo ngủ được một thời gian rất dài, không hề có chút buồn ngủ nào nữa, cầm điện thoại của Hứa Gia Mộc chơi trò chơi, mà lại cảm thấy nhầm chán, để di động xuống, nhắm mắt lại, nghe được tiếng ngáy cực kỳ nhẹ của bác mình, cả người cũng có chút thấp thỏm nóng nảy, liền quay người lại nhìn chằm chú màn hình điện thoại của Hứa Gia Mộc một lúc, sau đó cầm lên, tìm trong danh bạ điện thoại của Hứa Gia Mộc, số của Lục Cẩm Niên.

Di động của Lục Cẩm Niên bị hỏng, không biết hiện giờ đã thay mới chưa... chắc là bây giờ anh đang ở cùng trợ lý... nhưng là...

Kiều An Hảo tìm một lượt lịch sử cuộc gọi của Hứa Gia Mộc cũng không thấy được số điện thoại của trợ lý, cô do dự một chút, ôm tâm lý muốn thử vận may, gửi một tin nhắn vào số điện thoại của Lục Cẩm Niên: “Có ở đó không?”

Lục Cẩn Niên nghe thấy âm thanh leng keng của điện thoại, bắn tàn thuốc, sau đó mới nhìn lướt qua màn hình di động, thấy tin nhắn của Hứa Gia Mộc gửi đến, anh hơi khó hiểu không rõ lắm cậu ta tìm mình có chuyện gì, vì thế liền mở khóa màn hình, trả lời bằng một dấu hỏi đơn giản.

Vậy mà lại nhắn lại... đây lòng Kiều An Hảo dâng lên vui thích, bởi vì một cánh tay của cô còn đang cầm kim truyền, cho nên chỉ có thể dùng một tay, cố gắng gõ mấy chữ trên điện thoại, cần môi gửi đi: “Hiện giờ anh đang làm gì thế?”

Lục Cẩn Niên nhìn thấy tin nhắn này, trán anh liền cau lại, dường như cảm thấy Hứa Gia Mộc có phần không bình thường, sau đó lại cho qua, trả lời lại bằng một dấu chấm hỏi.

Kiều An Hảo nhận được hai dấu chấm hỏi, cần cần môi, có ý gì thế, tự động trả lời tin nhắn sao?

Dừng lại một chút, Kiều An Hảo cũng gửi lại cho Lục Cẩn Niên một dấu chấm hỏi.

Kết quả, tin nhắn này gửi đi như ném đá xuống đáy biển, mãi lâu sau cũng không có trả lời.

Trán Kiều An Hảo không nhịn được liền nhăn lại, sau đó nhìn lại cuộc trò chuyện của mình với Lục Cẩn Niên này giờ đến hai lần, mới nhớ ra đang dùng điện thoại của Hứa Gia Mộc, vì thế liền vội vàng gửi một tin nhắn đi: “Tôi là Kiều An Hảo.”

Miệng Lục Cẩn Niên còn đang ngậm điều thuốc, âm thanh của điện thoại vang lên, Lục Cẩn Niên vô thức nhìn lướt qua, cuối cùng là thấy Hứa Gia Mộc gửi một câu: “Tôi là Kiều An Hảo.”

Lục Cẩn Niên liền ngẩng đầu, liếc mắt nhìn phòng bệnh của cô, sau đó cầm lấy điện thoại, gọi đi.

Nghe được tiếng đô đô trong điện thoại, tâm tình của anh, không hiểu nguyên nhân vì sao Kiều An Hảo lại gửi tin nhắn đến, liền trở nên dịu dàng.

Kiều An Hảo cầm di động, hết sức chăm chú nhìn tin nhắn vừa gửi đi, kết quả di động trong tay liền rung lên kịch liệt, trên màn hình hiển thị chữ “Anh” gọi đến.

Lục Cẩn Niên lại gọi điện thoại qua, Kiều An Hảo có chút phấn khích nhận điện thoại, lại bởi vì chỉ dùng có một tay, mà trở thành kết thúc cuộc gọi, cô thè lưỡi, vội vàng gọi lại cho anh, kết quả bị nhắc là đường dây bận, gọi lại lần nữa, cuối cùng mới thông suốt.

Kiều An Hảo sợ đánh thức bác mình đang ngủ, liền đè thấp âm thanh, nói một câu: “Lục Cẩn Niên?”

482. Chương 475: Chat Webcam (5)

Lục Cẩn Niên đè nén sự khó chịu nghe được từ Kiều An Hảo trong miệng gọi tên mình, tâm tình nhất thời nhẹ nhõm, giọng nói rất nhẹ “Hả?” một tiếng.

Mặc dù chẳng qua chỉ một chữ đơn giản, nhưng mà Kiều An Hảo tỉnh lại bởi vì không nhìn thấy Lục Cẩn Niên, mà tâm trạng khó chịu trong buổi chiều, rốt cục cũng buông lỏng, nhưng lại không biết mình nên nói cái gì, cũng không thể nói cho anh biết, cô nhớ anh nhỉ... Không tốt, quá ngưỡng chừng.

Kiều An Hảo cầm điện thoại di động do dự một chút, sau đó liền mở miệng hỏi: “Lục Cẩn Niên, anh ăn cơm tối chưa?”

Lục Cẩn Niên quay đầu, liếc mắt nhìn trợ lý mua cho mình một cái túi, giọng nói ôn hòa: “Ăn.”

Sau đó anh liền liếc mắt nhìn thấy khói thuốc lá, anh biết cách một cú điện thoại cô không nhìn thấy, nhưng lại biết rõ cô không thích anh hút thuốc lá, vì vậy liền dập tắt, ném nửa đoạn tàn thuốc vào trong thùng rác.

“Ăn cái gì?”

Lục Cẩn Niên lại nhìn một cái bên ngoài bán túi: “Pizza.”

“Món đó cũng không có dinh dưỡng, mặc dù tôi cũng rất thích ăn pizza, nhưng mà vẫn nên ăn ít, hâm nóng một chút...” Kiều An Hảo còn chưa biết nói gì lúc này, lập tức giống như bắt trúng đai, liên tục nói với Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên không chút nào không nhận được, ngược lại trên gương mặt còn nhuộm vẻ cứng chiều, cùng cô tán gẫu.

Trên đường y tá đến giúp Kiều An Hảo rút dây, Kiều An Hảo đặt điện thoại ở một bên, vốn muốn sau đó cùng Lục Cẩm Niên tán gẫu, kết quả đến khi y tá rời đi, Kiều An Hảo cầm điện thoại di động, lại thấy điện thoại đã bị cắt, vì vậy cô lại gọi tới, bấm một cái, Kiều An Hảo cúp, chọn gọi điện thoại bằng video, gọi tới.

Điện thoại rất nhanh được nhận, Kiều An Hảo thông qua màn ảnh điện thoại di động, thấy Lục Cẩm Niên bên kia, lại không nhìn thấy người của cô, vì vậy nhỏ giọng hỏi: “Còn anh?”

Theo câu hỏi của Kiều An Hảo, hình ảnh trên điện thoại di động hình thay đổi, sau đó gương mặt hoàn mỹ của Lục Cẩm Niên liền xuất hiện trong màn ảnh.

Bởi vì bên Lục Cẩm Niên hơi tối, cho nên mở đèn xe.

Kiều An Hảo đích lẩm bẩm một câu: “Anh ở trong xe?”

Sau đó liền phát hiện đáy mắt Lục Cẩm Niên, xuất hiện quầng thâm, sắc mặt thoát nhìn rất mệt mỏi, cô khẽ cau trán, giống như đoán được điều gì, sau đó liền vén chăn lên, lặng lẽ xuống giường, đi tới trước cửa sổ bệnh viện, nhìn xuống, quả nhiên thấy chỗ đậu xe trước mặt cách đó không xa, bên trong xe Lục Cẩm Niên sáng đèn.

Quả nhiên giống như cô đoán như vậy, Lục Cẩm Niên đang ở lầu dưới bệnh viện...

Đáy lòng Kiều An Hảo tràn đầy sự cảm động không nói nên lời, đầu ngón tay cô cầm điện thoại di động nhẹ nhàng run rẩy, sau đó lại cầm điện thoại, giọng nói rất mềm mại nói: “Lục Cẩm Niên, anh xuống xe.”

“Sao vậy?”

“Anh xuống xe.”

Theo lời yêu cầu của Kiều An Hảo, cô nhìn qua cửa sổ, thấy Lục Cẩm Niên mở cửa xe, xuống xe.

“Tôi xuống, thế nào...” Lục Cẩm Niên vừa hỏi, vừa ngẩng đầu lên, theo thói quen nhìn lại phòng bệnh của Kiều An Hảo, sau đó cũng không nói gì cả.

Bởi vì, hôm nay anh nhìn trước cửa sổ vô số lần, Kiều An Hảo đang đứng, dưới ánh sáng trong phòng, anh không thấy rõ ánh mắt của cô, lại thấy cô đang vẫy tay với anh.

483. Chương 476: Chat Webcam [6]

Nàng cố ý đè thấp âm thanh của mình, từ trong loa truyền đến: “Nhìn thấy tôi sao?”

Lục Cẩm Niên đóng cửa xe, bước chân đi đến trước cỗ xe, tùy ý dựa vào đầu xe, nhìn Kiều An Hảo đứng ở trước cửa sổ trên lầu hai, khóe môi ah nhìn không được cong lên, rất nhẹ và chậm rãi “Uh” một tiếng, nói: “Thấy được.”

Bóng đêm giống bởi vì ba chữ này của Lục Cẩm Niên, trở nên ôn nhu rất nhiều, Kiều An Hảo nhìn thấy dưới lầu, Lục Cẩm Niên đang đứng dựa vào cột đèn ở dưới bên xe, ngọn đèn mờ nhạt khiến cho bóng dáng của anh trở nên rất dài, làm cho tâm tình của cô tốt nên rất nhiều, thế cho nên âm thanh mở miệng, đều trở nên ôn nhu mềm mại, mang theo vài phần hờn dỗi nói: “Anh ngồi ở trong xe chờ bao lâu rồi?”

Âm thanh của cô rất mềm nhẹ giống như một luồng gió vậy, mơn trớn nội tâm mẫn cảm của anh, khiến cho Lục Cẩm Niên an lòng, âm thanh của anh giống như nhiễm hơi ẩm của ban đêm, trầm thấp mà lại dễ nghe: “Không bao lâu.”

“Phải không?” Kiều An Hảo hỏi lại một câu, khóe môi nhìn không được nở nụ cười, phát ra âm thanh ha ha: “Có phải mười hai giờ hay không?”

Lục Cẩm Niên theo tiếng cười của cô, cũng cười nhẹ theo một chút: “Có.”

Sau đó giống như là lằm bằm lầu bầu, khe thở dài một câu: “Rất cực cũng chờ được.”

“Cái gì chờ được?” Kiều An Hảo không lớn hiểu được ý tứ câu thứ hai của Lục Cẩm Niên.

“Không có gì.” Lục Cẩm Niên nhìn Kiều An Hảo ở trên lầu hai, nghĩ rằng, đây là lần đầu tiên trong những năm gần đây, lúc nhìn cô, bị cô chú ý tới.

“Ác.” Âm thanh Kiều An Hảo nghe rầu rĩ đứng lên.

Lục Cẩm Niên tìm một tư thế thoải mái, một lần nữa lại gần đầu xe thêm một chút, hỏi: “Người bớt sốt sao?”

“Bớt rồi.” Lục Cẩm Niên nói sang chuyện khác, Kiều An Hảo nhất thời quên mất câu nói vừa rồi của Lục Cẩm Niên, đưa điện thoại di động hướng về mu bàn tay chỗ bị mũi kim đâm, giống như là bạn gái làm nũng với bạn trai vậy, thầm oán mà lại yếu ớt nói: “Anh xem, đâm bốn lỗ kim, đều tụ máu”

Lục Cẩm Niên đưa màn hình điện thoại di động đến trước mặt mình, quả nhiên nhìn thấy trên mu bàn tay non nớt của Kiều An Hảo, dán một miếng dán, bởi vì tụ máu, cho nên xung quanh có mấy mảnh nhỏ màu xanh tím.

“Còn đau hay không?” Lục Cẩm Niên nhẹ giọng hỏi.

Kỳ thật tuyệt không đau, nhưng mà Kiều An Hảo vẫn vĩnh viễn miệng nhìn vào màn hình di động, âm thanh yếu ớt giống như có thể chảy ra nước: “Đau.....”

Âm thanh cô nói chuyện hơi lớn thêm một chút, khiến cho thân thể thím nằm một bên giật mình, cô nhịn không được đưa tay lên che miệng, phóng nhỏ âm thanh, lại bổ sung một câu với Lục Cẩm Niên: “Đau muốn chết!”

Lục Cẩm Niên nhìn vẻ mặt đáng yêu như vậy của Kiều An Hảo, ánh mắt trở nên ôn nhu hơn, anh nhịn không được liền vươn tay, vuốt lên màn hình, muốn chà xát hai gò má của cô.

Kiều An Hảo nhìn thấy trên màn hình, ngón tay của Lục Cẩm Niên, trong lúc nhất thời ngừng lên tiếng, cô nhìn Lục Cẩm Niên trên màn hình, con người mất biến sắc càng sâu, Kiều An Hảo không tự chủ được cắn cắn môi dưới, cứ như vậy lộ ra trước màn hình, cùng tầm mắt của Lục Cẩm Niên nhìn nhau.

Hai người đều không có tiếp tục nói chuyện, trong điện thoại một mảnh im lặng, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng nhọt nhọt quanh quẩn, còn thỉnh thoảng có âm thanh của gió thổi bên phía Lục Cẩm Niên, khiến cho không khí ngọt ngào, ấm áp, đầy lòng cả hai đều trở nên bình yên.

Qua một khoảng thời gian rất dài, Kiều An Hảo chớp mắt giật mình, mở miệng nói: “Ngày mai tôi có thể xuất viện rồi.”

484. Chương 477: Chat Webcam (7)

Qua một thời gian dài, Kiều An Hảo nháy nháy mắt, nói: “Ngày mai là tôi có thể xuất viện rồi.”

“Ừm.”

“Bọn họ nói, muốn để tôi về Bắc Kinh trước, để thân thể nghỉ ngơi một chút, cho nên có thể phải cần vài ngày mới quay lại đoàn làm phim được.

“Được.”

“Tôi bay chuyến 10 giờ sáng mai, lúc mười giờ.”

“Ừm.”

“Anh? Có muốn quay lại Bắc Kinh không?” Kiều An Hảo không đợi Lục Cẩm Niên trả lời, liền nhỏ giọng nói rất nhanh vào trong điện thoại: “Chị tôi quay lại rồi, cúp máy đã nhé.”

Lục Cẩm Niên nghe tiếng đô đô trong điện thoại rất lâu, mới cất điện thoại vào trong túi, anh đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn chằm chằm phòng bệnh của Kiều An Hảo một lúc lâu, sau đó mới nhẹ nhàng cúi đầu, cười khê một tiếng.

Ngày hôm sau, đoàn người đến sân bay, Hứa Gia Mộc lái xe từ Bắc Kinh qua, nên phải ủy thác xe hơi lên máy bay, để lại Kiều An Hảo, Kiều An Hạ, Hàn Như Sơ và mẹ của Kiều An Hạ tự đi đăng ký thủ tục, sau đó tìm một quán cà phê ngồi đợi anh.

Có thể là do thủ tục ủy thác xe hơi khá phiền toái, bốn người đợi Hứa Gia Mộc khoảng nửa giờ, cũng không thấy người đâu, gọi điện thoại cũng không nhận, mất thấy thời gian chỉ còn lại hơn một giờ, Kiều An Hảo liền tự đi giục anh.

Kết quả cô còn chưa ra đến nơi, đã gặp được Hứa Gia Mộc.

Quán cà phê ở sân bay, luôn kín chỗ, những chỗ thoáng không đặt ghế ngồi thì đều xếp đầy hành lý và xe đẩy, khiến hành lang trở nên cực kỳ chật hẹp, Kiều An Hảo đi sau Hứa Gia Mộc, lúc đi qua một chiếc bàn tròn trong góc quán cà phê, không cân rथाan liền vấp chân ngồi lên một người khác, cô vừa đứng dậy, vừa lễ phép nghiêng đầu nói một câu: “Thực xin lỗi”, sau đó vừa dứt lời, mặt lại ngớ ra.

Lục Cẩm Niên tao nhã an nhàn ngồi trên ghế, trong tay còn bưng một ly cà phê, chậm rãi nhấp một ngụm.

Kiều An Hảo theo bản năng muốn mở miệng hô tên của anh, lại nghĩ đến phía trước, Hàn Như Sơ đang ngồi cách đó không xa, liền nuốt trở lại, ném một ánh mắt nghi ngờ cho Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên không nói gì, dường như đã hiểu sự nghi ngờ của cô, chậm rãi buông chén cà phê trong tay, ngón tay gõ gõ lên vé máy bay đang đặt trên bàn.

Kiều An Hảo thuận thể nhìn thoáng qua, phát hiện anh bay cùng chuyến với mình.

“Kiều Kiều?” Hứa Gia Mộc đi đến chỗ Hàn Như Sơ và hai mẹ con Kiều An Hạ đang ngồi, mới phát hiện Kiều An Hảo không theo sau, quay đầu liền hô một tiếng gọi cô.

Kiều An Hảo lên tiếng, sau đó lại liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên một cái, vội vàng đi tới, đợi đến khi Kiều An Hảo đi đến trước bàn cà phê, theo bản năng lại đưa mắt nhìn về hướng Lục Cẩm Niên.

Đợi đến khi Hứa Gia Mộc xong hết thủ tục, lúc mọi người đi ra khỏi quán cà phê, Kiều An Hảo lại phát hiện chỗ mà Lục Cẩm Niên vừa mới ngồi, giờ đã là một người khác.

Lúc mọi người xếp hàng qua cửa an ninh, Kiều An Hảo không ngừng nhìn đông ngó tây, thế nên lúc Kiều An Hạ nói với cô, cô lại chẳng nghe thấy gì, khiến Kiều An Hạ có chút giận dữ hỏi: “Kiều Kiều, rốt cuộc là em đang tìm cái gì?”

“Không có gì?” Kiều An Hảo lắc đầu với Kiều An Hạ, tầm mắt lại nhìn xung quanh một chút.

Mãi đến khi đi qua cửa an ninh, trên đường đến nơi đăng ký, may mà lúc Kiều An Hảo đi vào phòng rửa tay lại thấy được bóng dáng của anh.

485. Chương 478: Chat Webcam (7)

Kiều An Hảo cắn cắn môi, bỗng nhiên cất bước, nói với nhóm người: “Tôi cảm thấy hơi đau bụng, muốn đi vệ sinh chút, sau đó tôi sẽ đến chỗ đăng ký tìm mọi người.”

Hàn Như Sơ liếc mắt nhìn Hứa Gia Mộc, nói: “Kiều Kiều, con đừng rời khỏi mọi người, bằng không để cho Gia Mộc đi với con.”

“Không cần, con biết chỗ ghi danh ở đâu.” Kiều An Hảo đáp một tiếng, chỉ sợ Hứa Gia Mộc đuổi theo mình, khoát tay áo một cái với bọn họ, đi về phòng vệ sinh mà Lục Cẩm Niên đi vào, sau lưng còn truyền đến tiếng Kiều An Hạ nhắc nhở: “Ba mươi phút nữa phải lên máy bay.”

-

Kiều An Hảo chạy vào phòng vệ sinh, ngăn người một chút, liền ló đầu, thấy nhóm người Hứa Gia Mộc đi xa, sau đó đi ra ngoài, đứng ở đối diện phòng vệ sinh nam chờ.

Kiều An Hảo sợ Hàn Như Sơ và Kiều An Hạ cũng chờ không nhận được tới phòng vệ sinh tìm mình, đến lúc Lục Cẩm Niên đi ra.

Lục Cẩm Niên cũng không nhìn thấy Kiều An Hảo, trực tiếp đi tới bồn rửa mặt, anh tắt vòi nước, chuẩn bị rút ra khăn giấy, lại có giấy đưa đến trước mặt mình, Lục Cẩm Niên sững sốt một chút, nghiêng đầu thấy Kiều An Hảo oán giận nhìn anh nói: “Anh làm gì trong toilet lâu vậy?”

Lục Cẩm Niên bật cười, giải thích một câu: “Hơi đông.”

Sau đó nhận lấy khăn giấy trong tay Kiều An Hảo, động tác ưu nhã lau sạch sê ngón tay, sau đó giơ tay lên sờ sờ trán Kiều An Hảo, phát hiện không nóng, mới mở miệng hỏi: “Thân thể khá hơn chút nào không?”

“Tốt hơn nhiều.” Kiều An Hảo lúc này mới nhe răng một cái, sau đó nhìn ra ngoài phòng vệ sinh, thấy khoảng cách của Hàn Như Sơ và Kiều An Hạ chỉ còn tầm 20, 30m, sau đó liền vội vã nói một câu: “Bác gái và An Hạ đến, tôi đi trước, bái bai.”

Kiều An Hảo vừa nói, xoay người đi về phía cửa phòng vệ sinh, đi hai bước, giống như cô nhớ ra điều gì, quay đầu hỏi: “Anh ngồi ghế số mấy?”

“32f.” Giọng Lục Cẩm Niên vừa dứt, Kiều An Hảo gật đầu, xoay người đi ra khỏi cửa phòng vệ sinh.

Trên máy bay, nhóm Kiều An Hảo ngồi ở phía trước, Lục Cẩm Niên cùng trợ lý ở phía sau, bay đi Bắc Kinh chỉ có ngắn ngủn hai giờ, Kiều An Hảo đi năm chuyến đến phòng vệ sinh.

Kiều An Hạ để cô ở bên ngoài, bị cô liên tục quấy rầy có chút không nhận được, cuối cùng dứt khoát đổi chỗ ngồi.

Kiều An Hảo đi qua chỗ của Lục Cẩm Niên, cũng không có nói gì nhiều với anh, đại đa số là gọi này hoặc vậy tay.

Mặc dù chỉ là như thế, Lục Cẩm Niên vẫn cảm thấy tâm trạng cực kỳ vui vẻ thoải mái.

Thậm chí lần cuối Kiều An Hảo đến phòng vệ sinh, còn vỗ một cái lên bờ vai của anh, kết quả vừa vặn lúc ấy Hàn Như Sơ đứng dậy, cũng tới phòng vệ sinh, dọa Kiều An Hảo sợ lùi về, cúi đầu, vội vã đi nhanh qua anh, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, mà Lục Cẩm Niên cầm lên tờ báo, chặn lại mặt của mình, sau đó lúc Hàn Như Sơ đi qua, Lục Cẩm Niên bất chợt cảm giác mình và Kiều An Hảo giống như tình yêu vụng trộm.

Hừm, không, đúng ra phải nói là tình bạn.

Rõ ràng tình bạn trên thế giới này là quang minh chính đại gì đó, nhưng hết lần này tới lần khác anh và cô làm bằng hữu, đều phải làm lén lút lút lút như vậy, không thể công khai.

Thật ra thì nếu như có thể cùng Kiều An Hảo vững vàng chung sống, Lục Cẩm Niên thật sự không ngại cùng cô làm bạn bè cả đời, chỉ tiếc, tình bạn của anh và Kiều An Hảo chưa đến mấy ngày nữa đã bị công khai.

486. Chương 479: Chat Webcam [9]

Trở lại Bắc Kinh, Kiều An Hảo trực tiếp bị chú đón trở về Kiều gia, tuy rằng đã bớt sốt, nhưng mà, đã xảy ra chuyện lớn như vậy, chú và thím cái gì cũng không cho cô làm nói cô phải quay về nhà ở hai ngày.

Kiều An Hảo không thể từ chối, đành đồng ý, quản gia của Kiều gia thấy cô trở về ở, vô cùng vui mừng, mỗi bữa cơm đều làm thập phần phong phú đồ ăn, toàn bộ là những món ăn mà cô thích trong mấy năm nay dường như đều làm hết một lần, tuy rằng chú và thím vô cùng bận công tác, nhưng mỗi buổi tối đều trở về nhà ăn cơm tối cùng với cô, đương nhiên cũng khó tránh khỏi phải nghe những lời nói lảm nhảm mấy nói cô nhanh rời khỏi vòng giải trí, tuy rằng nghe nhiều cũng sẽ cảm thấy ngấy, nhưng mà ngấy xong, trong lòng Kiều An Hảo lại thấy ấm áp, cũng may Triệu Manh đưa điện thoại tới cho cô, lúc cô ở Kiều gia cảm thấy nhàm chán vô vị, có thể cùng Lục Cẩm Niên tâm sự QQ.

Ngày thứ ba, chú và thím cuối cùng cũng thả ra cho phép cô trở về Cẩm Tú Viên, bởi vì chú và thím không biết cuộc nói chuyện giữa Kiều An Hảo và Hàn Như Sơ trước đây, cũng không biết Hứa Gia Mộc trước đây là do Lục Cẩm Niên hóa trang diễn, trước khi sóng gió của việc giải trừ hôn ước xảy ra, Hứa Gia Mộc và Kiều An Hảo vẫn muốn làm bộ bình thường trước mặt chú và thím, cho nên ngày đó Kiều An Hảo đi, Hứa Gia Mộc tự mình lái xe đến đó đón cô.

Kiều An Hảo ngồi ở ghế phụ lái, cầm ra di động, theo thói quen gửi cho Lục Cẩm Niên một tin QQ:[đang làm cái gì?]

Hắn là Lục Cẩm Niên đang bận làm việc, qua khoảng năm phút đồng hồ, mới trả lời Kiều An Hảo:[hợp.]

Kiều An Hảo phát lại một tin [Uh], ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ, phát hiện bây giờ đã cách truyền thông Hoàn Ảnh không xa, vì thế liền nghiêng đầu, mở miệng nói với Hứa Gia Mộc: “Anh Gia Mộc, ở cái ngã quách phía trước, anh thả em xuống, em trở về công ty.”

Hứa Gia Mộc gật đầu một cái, “Muốn anh chờ em hay không?”

“Không cần, Triệu Manh ở công ty, buổi tối có thể đưa em về mà.”

“Tốt.” Hứa Gia Mộc lên tiếng, trước khi mở miệng, đỗ xe ở bên đường.

Xe ở trước ngã quách, cùng lắm là mất năm phút đồng hồ để đi bộ tới dưới lầu truyền thông Hoàn Ảnh, Kiều An Hảo lấy xong túi của mình, lúc đang chuẩn bị mở miệng nói tạm biệt với Hứa Gia Mộc, lại nghĩ tới chuyện quan

trọng hơn, vì thế liền nói: “Anh Gia Mộc, lúc trước em nói với anh chuyện giải trừ hôn ước, anh còn nhớ không?”

“Nhớ rõ.” Hứa Gia Mộc dựa lưng vào ghế xe, cúi đầu nhìn về phía Kiều An Hảo nở nụ cười, nói đùa: “Kiều Kiều, từ nhỏ đến lớn chuyện anh đồng ý với em, có chuyện nào không làm được, em cứ thúc dục anh như vậy, khiến cho anh có cảm giác giống như em rất chán ghét anh.”

Kiều An Hảo nở nụ cười: “Em không phải chỉ là nhắc nhở anh một chút thôi!”

Sau đó khoát tay áo với Hứa Gia Mộc: “Em đi trước đây, anh Gia Mộc tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Hứa Gia Mộc lên tiếng, chờ Kiều An Hảo đại sảnh truyền thông Hoàn Ảnh, mới giẫm lên chân ga, chuyển động tay lái rời đi.

Lúc Kiều An Hảo đến, Lục Cẩm Niên đang họp ở trong phòng hội nghị, cách thủy tinh trong suốt, Kiều An Hảo có thể thấy tư thế ngồi ưu nhã của Lục Cẩm Niên ở chỗ kia, khuôn mặt anh tuấn, vẻ mặt lạnh nhạt.

Kiều An Hảo nhìn không được một lần nữa lấy di động ra, chụp một tấm hình, sau đó gửi cho Lục Cẩm Niên qua QQ, sau đó cô liền nhìn thấy Lục Cẩm Niên vẽ mặt lạnh nhạt nhìn lướt qua màn hình di động, sau đó ngón tay ở trên màn hình trượt hai cái, nhíu mi lại, liền ngẩng đầu, nhìn xuyên qua thủy tinh ra bên ngoài, anh nhìn xung quanh một chút, tầm mắt liền dừng ở trên người của cô.

487. Chương 480: Chat Webcam (10)

Editor: Xẩm Xẩm

Kiều An Hảo vừa chuẩn bị nhìn anh cười một cái, kết quả tầm mắt của anh đã rời đi, bởi vì cách một tầng thủy tinh, Kiều An Hảo không nghe được tiếng nói của anh, chỉ nhìn thấy môi anh nhấp máy đóng mở hai lần nói gì đó với người trong phòng, sau đó đứng lên, cầm lấy điện thoại di động, nhìn kỹ mọi người trong phòng, đẩy cửa phòng họp ra, đi về phía cô.

Kiều An Hảo không ngờ mình chỉ tiện tay gửi đi một tấm hình, mà lại khiến anh trực tiếp ngừng cả một hội nghị chạy đến tìm cô, cho nên mãi đến khi anh đứng trước mắt cô, cô mới hoàn hồn lại, đứng lên từ ghế sofa, liếc mắt một cái đã thấy Lục Cẩm Niên nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô, sắc mặt cô thay đổi có chút hồng lên, ngữ điệu hơi nén giận nhưng vẫn làm nũng nói, nên nghe không ra được chỉ trích: “Sao anh lại ra đây?”

Lục Cẩm Niên mặc chiếc áo màu trắng, ngọn đèn trên trần nhà cũng màu trắng, ánh đèn chiếu vào thân anh khiến anh trở nên anh tuấn đến chói mắt, anh khẽ cúi đầu, nhìn Kiều An Hảo, giọng nói trước sau như một, chỉ là có chút hỗn loạn nhưng vẫn không dễ dàng bắt được sự lúng túng: “Thân thể không tốt? Sao còn chạy đến công ty?”

“Đi ngang qua, nên muốn vào xem thế nào?” Kiều An Hảo nói, mí mắt buông xuống theo bản năng, sợ anh nhìn rõ đáy lòng mình, thực ra là mấy ngày không thấy anh, cô nhớ quá nên chạy đến.

“Ừm.” Lục Cẩm Niên lên tiếng, vẫn nhìn không rời mắt khỏi Kiều An Hảo như cũ.

Kiều An Hảo bị anh nhìn đến không tự nhiên, thấy mọi người trong phòng hội nghị đều nhìn chăm chăm bọn họ, mặt càng nóng lên, vì thế liền nhẹ nhàng nói: “Không phải là anh đang họp à? Mau đi vào đi.”

“Được.” Lục Cẩm Niên lên tiếng, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Sao anh còn chưa đi vào?” Kiều An Hảo hỏi một câu.

“Đi ngay đây.” Lục Cẩm Niên nói xong, vẫn bất động đứng tại chỗ.

Kiều An Hảo hơi giận chà chà chân mình, mặt giống như có thể nhỏ máu ra rồi, lần này lời nói thúc giục còn chưa nói ra, Lục Cẩm Niên đã để lại một câu: “Chờ tôi một lát”, liền xoay người, quay trở lại phòng họp.

Trong phòng tiếp tục họp, chỉ là trong lòng Lục Cẩm Niên không yên ổn, thường nhìn Kiều An Hảo đang ngồi ở bên ngoài, những người ngồi trong phòng cũng bắt đầu không tập trung, không ngừng có người lườm Kiều An Hảo.

Lúc kết thúc họp, đã là 6 giờ rưỡi, Lục Cẩm Niên đi ra khỏi phòng họp, thư ký đã đến giờ tan tầm đi về, trong phòng tiếp khách rất yên tĩnh, chỉ có mình Kiều An Hảo, nghiêng đầu dựa vào sofa, tay còn cầm một quyển tạp chí, nhưng mắt thì đã nhắm lại ngủ say từ bao giờ.

Bước chân của anh chậm lại, quay đầu nhìn mọi người trong phòng hội nghị đang nói chuyện không ngừng, làm một động tác im lặng, những người kia liền không nói gì nữa, sau đó Lục Cẩm Niên lại khoát tay, ý bảo bọn họ rời đi nhanh lên.

Rất nhanh cả tầng lầu chỉ còn lại hai người là anh và Kiều An Hảo, anh đi lên phía trước, vừa ôm lấy Kiều An Hảo, người con gái đã mơ màng mở mắt, nhìn chung quanh đều trống không, mình thì đang ở trong lòng anh, có chút mờ mịt hỏi: “Mấy giờ rồi?”

“6 rưỡi rồi.” Lục Cẩm Niên đáp lại một câu, sau đó còn nói: “Tôi về văn phòng lấy quần áo, chờ em đi ăn cơm.”

488. Chương 481: Giải Trừ Hôn Ước(1)

Khoảng mấy tháng rồi Lâm Thi Ý không gặp Kiều An Hảo, thật ra cô biết Kiều An Hảo chẳng để ý gì đến mình, nhưng cô ta lại cực kỳ để Kiều An Hảo ở trong tâm.

Bởi vì cô ta đã lăn lộn trong giới giải trí nhiều năm như vậy, cùng tranh đấu gay gắt với rất nhiều người phụ nữ, tuy không thể nói là bách chiến bách thắng, nhưng cũng coi như là trăm trận 99 trận thắng, chỉ riêng Kiều An Hảo, mỗi lần cô ta ra tay là mỗi lần cô ta thua một cách thảm hại, thậm chí đến cuối cùng, còn khiến bản thân mang tiếng xấu, cho tới hiện giờ, trên Sina còn không ngừng có người đứng ra mắng cô mấy câu.

Cô đến giờ không phải là nữ chính, thì cũng sẽ là nữ thứ, mà bây giờ còn chẳng có lấy một kịch bản nào, thế cho nên người đại diện của cô đã bắt đầu chọn người mới, mà cô thì xem đến tình hình bên ngoài, lại nghĩ tất cả mọi biện pháp để tìm một kẻ có tiền thỏa mãn lòng tham của mình, vinh hoa phú quý, mà vốn dĩ cô có kết cù như vậy, đều là vì Kiều An Hảo.

Trong mấy tháng này, chỉ cần Lâm Thi Ý nghe được bất kỳ một tin tức nào về Kiều An Hảo, cô ta sẽ đặc biệt lưu ý, sau đó sẽ cảm thấy rất mất mặt, bởi vì tin tức về Kiều An Hảo đều khiến cô rất bức tức, không phải là nữ chính của phim mới, thì lại là cực phẩm con nhà xa xỉ, thậm chí có một lần có mấy người đàn ông tầm bốn mươi tuổi, lúc đánh bài với nhau, cô còn nghe thấy Kiều An Hảo chính là vợ của người nói nghiệp Hứa gia.

Lúc đó, Lâm Thi Ý đã cảm nhận được một cái sâu sắc, cái gì là người lên voi, kẻ xuống chó.

Mấy tháng này, cô nằm mơ cũng mơ sẽ tóm được nhược điểm của Kiều An Hảo, có lẽ ông trời đã cảm động cô, liền cho cô một cơ hội.

-

Lục Cẩm Niên để trợ lý về nhà, tự mình lái xe chở Kiều An Hảo đi ăn cơm chiều.

Lúc anh đang họp, nhìn như đang cực kỳ chăm chú lắng nghe mọi người nói, thật ra trong đầu đã giống như quân nhân muốn đào ngũ, nghĩ đến lúc tối sẽ mang cô đến nơi nào để ăn cơm, sau cùng liền chọn “Bạc Hà Viên”, thừa lúc họp, còn gửi tin nhắn đi đặt chỗ.

“Bạc hà viên” là một nhà hàng lộ thiên, kiến trúc theo kiểu cổ kính.

Lục Cẩm Niên chọn một vị trí ở gần hồ, có cảnh liễu rủ xuống, ánh sáng tràn trề, phong cảnh rất hợp lòng người, lại còn cùng ăn cơm với người mình thích, thật sự khiến tâm tình của anh rất tốt.

Kiều An Hảo đã tới “Bạc Hà viên” vài lần, có ăn vài món, cho nên lúc người phục vụ mang thức ăn lên, Lục Cẩm Niên lại để cô chọn món, cô liền thoải mái chọn vài món mình thích.

“Bạc Hà viên” mang thức ăn lên rất nhanh, lúc Lục Cẩm Niên tan họp là 6 rưỡi, lái xe đến đây là 8 giờ, Kiều An Hảo rất đói bụng, cho nên đồ ăn vừa mang lên, liền cầm đũa bắt đầu ăn.

Lục Cẩm Niên vừa động đũa, liền nhận một cuộc điện thoại, Kiều An Hảo im lặng ăn không quấy rầy.

Lục Cẩm Niên chọn một phần tôm ngâm giấm, chua chua ngọt ngọt, Kiều An Hảo cực kỳ thích ăn, lúc đầu cô cầm đũa gặm, nhưng ăn có phần khó khăn, dầm đường dính vào tay, có chút không thoải mái, nhưng nếu đã dính vào tay, liền trực tiếp dùng tay để ăn,

sau cùng lại thấy trên bàn chỉ còn lại bảy tám con tôm, cô lại nghĩ là Lục Cẩm Niên chưa động đũa một con nào.

489. Chương 482: Hủy Bỏ Hôn Ước (2)

Kiều An Hảo có hơi ngượng ngùng tiếp tục ăn, nhưng vẫn tiếp tục bóc vỏ tôm.

Cái bàn hơi lớn, lúc Kiều An Hảo thả vào trong chén của Lục Cẩm Niên, phải nhổm dậy, đưa tay ra phía trước.

Mặc dù Lục Cẩm Niên đang dựa vào ghế gọi điện thoại, nhưng lực chú ý vẫn dừng trên người Kiều An Hảo, nhất là đang nhìn thấy cô gái bóc vỏ tôm, trên gương mặt cũng nhuộm một tia ảm áp.

Lục Cẩm Niên bất chợt thấy Kiều An Hảo đưa tay, đã biết hướng đưa, không ngờ Kiều An Hảo muốn dứt tôm cho mình, người hơi ngẩn ra, mang theo vài phần thụ sủng nhược kinh nghiêng người về trước, mở miệng, vốn Kiều An Hảo định thả con tôm vào trong chén thì Lục Cẩm Niên đã ăn.

Kiều An Hảo rõ ràng cảm giác được môi ảm áp của anh lướt qua ngón tay của mình, kèm theo một cảm giác tê dại, con tôm trong tay đã biến mất.

Cô không phải là muốn dứt cho anh ăn, cô muốn bỏ tôm vào trong chén...

Kiều An Hảo không nhận được nháy mắt với Lục Cẩm Niên.

Lục Cẩm Niên thấy ám hiệu của cô, cho là cô muốn bày tỏ với mình, vì vậy vừa nghe điện thoại, vừa dùng khẩu hình miệng nói với Kiều An Hảo: “Cảm ơn.”

Cô là người tùy tiện, chủ động dứt đàn ông ăn gì sao?

Cô bị anh hiểu lầm, nhưng mà sự hiểu lầm này cô lại thích, làm sao bây giờ?

Giống như có chiếc lá rơi vào trong hồ của Kiều An Hảo, tạo nên một vòng sóng gợn.

Cô mang theo vài phần ngọt ngào và hạnh phúc, cúi đầu, tiếp tục nghiêm túc bóc tôm, sau đó lại đưa tay ra, bỏ vào trong chén Lục Cẩm Niên, sau đó lại bị Lục Cẩm Niên hiểu lầm cô dứt anh, liền giương miệng tiếp tục ăn.

Trên bàn cơm rất yên tĩnh, thỉnh thoảng Lục Cẩm Niên nói vài câu với người trong điện thoại, sau đổi phương phát video, để cho anh nhìn thấy nội dung trong vi tính, Lục Cẩm Niên vừa nhìn, lúc bàn tay Kiều An Hảo đưa đến, lại mở miệng ăn, đến cuối cùng, giống như thành thói quen, không cần nhìn tay Kiều An Hảo đang ở đâu, cũng có thể chính xác ăn tôm trong tay cô.

bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Kiều An Hảo thấy Lục Cẩm Niên ăn tự nhiên như vậy, sau đó lại thấy trong tay mình còn sót lại con tôm cuối cùng, con người khê vòng vo chuyển, giống như làm chuyện xấu, cầm một xác tôm đưa tới khóe miệng Lục Cẩm Niên, Lục Cẩm Niên theo thói quen mở ra miệng cắn, nhai vài lần, mới phát hiện ra điều gì không đúng, nhăn trán, liền nhổ ra, ngẩng đầu lên, thấy Kiều An Hảo cười, cầm con tôm đã bóc vỏ cuối cùng, đưa tới, anh cúi đầu ăn, giãn trán ra, sau đó nói đôi câu trong điện thoại, liền cúp điện thoại, quay đầu vừa vặn thấy Kiều An Hảo đang dùng tay không dính đường dính rút ra khăn giấy ướt, bởi vì chỉ có một tay, thế nào cũng không rút ra được, vì vậy nhìn Lục Cẩm Niên vừa cúp điện thoại nói: “Rút giúp em đi.”

Lục Cẩm Niên rút khăn giấy ướt, nhưng không đưa cho Kiều An Hảo, ngược lại tự nhiên đặt cầm ở trong tay, giúp cô lau tay đến khi nào sạch sẽ.

Kiều An Hảo rũ mi mắt, nhìn chằm chằm động tác Lục Cẩm Niên lau tay mình, không có cự tuyệt cũng không có phản kháng.

Cô không phải không nhận ra được giữa mình và Lục Cẩm Niên có chút mập mờ, mặc dù cô không biết rốt cuộc đây lòng Lục Cẩm Niên nghĩ như thế nào, nhưng đối với chuyện yêu Lục Cẩm Niên mười ba năm, mà nói, thật rất hưởng thụ cảm giác mập mờ như vậy.

490. Chương 483: Giải Trừ Hôn Ước [3]

Kỳ thật cô cũng rất muốn đi hỏi Lục Cẩm Niên một câu, cùng một người phụ nữ có cử chỉ thân mật như vậy..... Giống như là một đôi yêu nhau cuồng nhiệt giữa bạn bè, thật sự có được không? Nhưng mà cô lại không dám mở miệng đến hỏi, dù sao hiện tại vô cùng tốt đẹp, vạn nhất nhờ cô hỏi ra khỏi miệng, đánh vỡ loại tốt đẹp này thì làm sao bây giờ? Dù sao nếu không hỏi, cho dù là một ngày kia, bọn họ trở về làm bạn bè, còn có thể liên lạc với nhau.

Đáy lòng Lục Cẩm Niên, cũng không phải không có nghi hoặc, anh cảm thấy dường như Kiều An Hảo có điểm y lại vào mình, nhưng mà lại không xác định được cô y lại vào mình rốt cuộc là có ý tứ gì, dù sao người phụ nữ này là vợ của em trai mình, kỳ thật trong lòng của anh so với bất kỳ ai đều hiểu được, bản thân không nên tới gần Kiều An Hảo như vậy, nhưng mà lại không chế không được, dù sao anh và Kiều An Hảo giống như đang phát triển theo

một phương hướng rất tốt, anh không biết phát triển này cuối cùng sẽ có kết cục như thế nào, nhưng mà thật lòng mà nói, yêu 13 năm, cuộc đời lần đầu tiên nếm thử một chút ngon ngọt, thật sự không nghĩ bóp chết như vậy .

-bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Đêm nay Lâm Thi Ý cùng người đến “Vườn Bạc Hà”.

Dù sao cũng từng là một nữ minh tinh, so sánh với người mẫu trẻ ở bên ngoài mà nói, là có tướng mạo xuất chúng khí chất tốt, cho nên ở trên bữa ăn, càng giúp ông chủ của mình nhiều mặt mũi, ông chủ của mình càng vui mừng thì cô càng được nhiều tiền, cho nên cũng đặc biệt nghe lời ông chủ của mình, khiến cho cô ta kính ai thì cô ta kính rượu người đó.

Nhưng cho dù tử lượng của cô tốt, liên tiếp không ngừng uống rượu xuống dưới bụng, thì vẫn có chút không chịu nổi, cho nên Lâm Thi Ý lấy cái cớ, ly khai bàn ăn, giẫm lên giày cao gót, nghiêng ngả lão đảo vọt vào toilet, ghé vào trước bồn nước, phun ra hết toàn bộ rượu vừa uống vào trong bụng, lúc này mới cảm thấy dễ chịu một chút, sau đó liền mở vòi nước ra, hứng nước, súc miệng, hóa trang lại, tiếp tục duy trì xinh đẹp của bản thân, quay trở về bữa ăn.

Đường ở “Vườn Bạc Hà”, có chút quanh quẩn, lại là khu trồng cây cảnh, hình dạng nơi nơi đều giống nhau, lúc Lâm Thi Ý trở về lạc đường, bản thân muốn tìm một người bán hàng hỏi một chút phòng số 8 đi như thế nào, kết quả còn không có tìm được người bán hàng, lại thấy Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo đang ngồi cùng một bàn bên kia hồ.

Lục Cẩm Niên giống như đang nghe điện thoại, nửa khuôn mặt bị bóng tối che đi, khiến cho người ta không nhìn thấy rõ khuôn mặt của anh, Kiều An Hảo ngồi ở đối diện anh, cúi đầu đang ăn tôm, tuy rằng hai người không có nói chuyện với nhau, nhưng mà thoạt nhìn không khí vô cùng ấm áp .

Kỳ thật lúc ban đầu Lâm Thi Ý cũng không để ý nhiều, hai người diễn viên hợp tác xong cùng ngồi với nhau ăn một bữa cơm, không có gì , cô nhìn một lát lúc chuẩn bị rời đi, lại nhìn thấy Kiều An Hảo lại uy Lục Cẩm Niên ăn tôm.

Kiều An Hảo không phải là vợ của Hứa Gia Mộc sao? Vậy tại sao lại có quan hệ thân mật với Lục Cẩm Niên?

Chẳng lẽ là..... Bên ngoài hôn nhân? Lục Cẩm Niên là tình nhân?

Lúc ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Lâm Thi Ý, máu toàn thân cô không hiểu vì sao muốn sôi trào lên.

Nếu này trường hợp bị người thấy , thật là không biết có bao nhiêu sóng to gió lớn?

Cho dù từ trước đến nay Lục Cẩm Niên ở trong vòng giải trí quan hệ rất chặt chẽ với truyền thông, ngăn cản được rất nhiều tòa soạn không tiết lộ tin tức, nhưng cô lại có thể thông qua ông chủ của mình, truyền khắp vòng buôn bán trong thành phố Bắc Kinh, cho tới lúc này, luôn là người đối đầu với Kiều An Hảo.....

Lâm Thi Ý vừa nghĩ đến đây, khoe môi liền hiện lên một tia cười lạnh, sau đó liền lấy ra di động của mình, chụp lại vài tấm ảnh Lục Căn Niên và Kiều An Hảo.

491. Chương 484: Giải Trừ Hôn Ước (4)

Editor: Xiu Xiu

Lâm Thi Ý nhìn thấy một chiếc Audi, tối hôm qua còn mới qua đêm với một kẻ lắm tiền, cố ý mở lời với đối phương, sau đó để hình chiếc xe trên tạp chí kia qua, mở miệng yếu điệu nói mình muốn chiếc xe này.

Người đàn ông kia lúc ấy hứng trí bưng bưng, neho mắt nhìn một mảng da thịt trắng nõn lộ liễu trước ngực của cô ta một phen, không thềm liếc tờ tạp chí kia đến một cái, liền gạt đầu, sau đó đẩy ngã cô xuống giường.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Lâm Thi Ý liền nhắc lại việc hôm qua, người đàn ông thật sự nhớ ra, nhìn quanh chiếc ô tô trên tạp chí, tiện miệng nói một câu qua vài ngày sẽ mua cho cô, hiện giờ cần mang xe của mình đi bảo dưỡng ở tiệm xe rồi.

Lâm Thi Ý biết, qua vài ngày nghĩa là đã không có hi vọng gì nữa, vì thế liền làm nũng, yêu cầu hai lần, kết quả người đàn ông kia lại không hề có ý tứ gì, vì thế cô liền tìm cớ, đi vào phòng nghỉ trong toilet.

Lâm Thi Ý đứng trước bồn rửa mặt, nhìn khuôn mặt kiều diễm của mình mà đáy lòng có chút ủy khuất, từ trước đến khi cô thành danh, những người đàn ông có tiền đến cửa cô cũng chẳng thèm ngó đến...

Nghĩ tới trước kia, Lâm Thi Ý lại ghi thêm hận với Kiều An Hảo, còn nghĩ đến hôm trước gửi ảnh chụp cho truyền thông mà có vẻ cũng không được đăng, tâm tình của cô liền phiền não, vì thế liền dùng lực đóng mạnh lại hộp phấn lót, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài toilet, quay lại phòng nghỉ lại nhìn thấy quản lý tiệm xe đi trước một người phụ nữ trung niên, người kia đứng trước chiếc xe Audi mình nhìn trúng nói gì đó, quản lý khom lưng, sau khi mời người phụ nữ kia ngồi xuống sau, lại sai bảo người phục vụ lấy cho bà ấy một ly cà phê, sau đó chạy đến trước quầy đăng kí.

Lúc đầu Lâm Thi Ý không để ý đến người phụ nữ kia, chỉ là vì bà ta mua chiếc xe mình thích như mua một mớ rau ngoài chợ, lúc cô đang hâm mộ bà ta, lại nghe thấy quản lý hỏi bà ấy: “Hứa phu nhân, xe này là bà mua cho mình dùng sao?”

“Không, cho con tôi dùng.”

“Là anh Hứa Gia Mộc sao?”

Người phụ nữ kia ngẩng đầu, bưng ly cà phê lên nhấp một ngụm, không nói gì.

-

Hứa Gia Mộc, mấy chữ này khiến Lâm Thi Ý nổi lên hứng thú, cô mang vẻ mặt cười cười nhìn người bán hàng, thấp giọng hỏi một câu: “Người phụ nữ kia là ai?”

“Là phu nhân của tổng giám đốc Hứa thị, Hàn Như Sơ.”

-bạn nào muốn đọc trước hơn 100 chương thì có thể mua trước giá rẻ để ủng hộ dịch giả thêm đường sữa nhé :) ai mua có thể liên hệ qua gmail này : tttukidmh@gmail.com nhé

Hàn Như Sơ đợi đến khi hoàn tất mọi thủ tục, viết lại địa chỉ của Hứa Gia Mộc, để bọn họ trực tiếp mang xe qua đó, sau đó cầm túi lên rời đi.

Trợ lý vui vẻ chạy theo Hàn Như Sơ đến trước xe của bà, mở cửa xe, Hàn Như Sơ khom người, lúc đang chuẩn bị vào trong xe, lại nghe được có người hô mình: “Hứa phu nhân.”

Hàn Như Sơ dừng bước, cùng trợ lý quay đầu lại nhìn, thấy một người con gái xinh đẹp ăn mặc sang trọng đang đứng ở cửa mỉm cười nhìn mình.

492. Chương 485: Hủy Bỏ Hôn Ước (5)

Bình thường người quen biết của Hàn Như Sương đều là có uy tín danh dự, thấy khuôn mặt trẻ tuổi xa lạ, cũng không có trong hồi ức, cho nên nhún mày, cũng không lên tiếng.

Lâm Thi Ý mang giày cao gót, thướt tha đến trước mặt Hàn Như Sương, vẫn như cũ duy trì nụ cười trên mặt, vươn tay tự giới thiệu mình: “Bác Hứa, cháu tên là Lâm Thi Ý.”

Hàn Như Sương liếc mắt nhìn Lâm Thi Ý đưa tay tới trước mặt mình, không hề có ý muốn bắt tay với Lâm Thi Ý.

Trợ lý Hàn Như Sương bên cạnh, lại lễ phép, mở miệng nói: “Vị tiểu thư này, xin hỏi có chuyện gì không?”

Mặc dù là trợ lý hỏi thăm, nhưng thật ra là Hàn Như Sương dò hỏi Lâm Thi Ý, nhìn thẳng ánh mắt Hàn Như Sương, nói: “Bác Hứa, Kiều An Hảo là con dâu của bác, là vợ của Hứa Gia Mộc đúng không? Con tới gặp bác, là có chuyện muốn nói về Kiều An Hảo.”

Hàn Như Sương ở trên thương trường lăn lộn quá nhiều năm như vậy, đã sớm luyện bản lĩnh lạnh nhạt, coi như bà ta có tò mò chuyện gì, nhưng trên mặt lại vẫn bình tĩnh như nước.

Lâm Thi Ý thấy vẻ mặt Hàn Như Sương cao ngạo lạnh nhạt, cũng không có cảm tức, mà lấy mấy tấm hình trong túi xách, đưa về phía Hàn Như Sương.

Trợ lý Hàn Như Sương đưa tay ra nhận hình, giơ lên trước mặt Hàn Như Sương, Hàn Như Sương chẳng qua là liếc mắt nhìn, sắc mặt liền trong nháy mắt lạnh xuống, rốt cục mở miệng, nói câu đầu tiên với Lâm Thi Ý: “Hình này từ đâu ra?”

Lâm Thi Ý muốn kết quả như vậy, mẹ chồng Kiều An Hảo không vui, e là cuộc sống sau này của Kiều An Hảo cũng sẽ không tốt hơn, đáy lòng của cô ta thoáng hiện vẻ vui sướng, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, chỉ nói: “Là do một người bạn của con chụp được, Không lẽ bác Hứa không biết sao? Trong giới thương trường Bắc Kinh, tất cả mọi người đều đồn, con dâu nhà họ Hứa và CEO Hoàn ảnh truyền thông đi cùng nhau...”

Lâm Thi Ý lời còn chưa nói hết, Hàn Như Sương liền mở miệng cắt đứt lời của cô: “Đủ rồi!”

Hàn Như Sương khí thế cường đại, khiến cho Lâm Thi Ý hiện lên vẻ hoảng sợ.

Hàn Như Sương chẳng qua là liếc mắt nhìn Lâm Thi Ý, nhanh chóng đoạt lấy hình trong tay trợ lý, một câu nói cũng không nói, khom người ngồi vào trong xe.

Trợ lý lập tức thúc thời lên xe, khởi động xe rời đi.

Hàn Như Sương ngồi ở chỗ ngồi phía sau xe, sắc mặt lạnh nhạt nhìn chằm chằm những hình kia, đáy mắt phảng phất như ngọn lửa, một lát

sau, giống như bà không áp chế được lửa giận trong lòng, đặt những tấm hình kia xuống ghế ngồi, hô hấp dồn dập dựa vào lưng ghế, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ nhìn một lát, sau đó mở miệng nói: “Không trở về Hứa thị, trực tiếp đi đến nhà họ Kiều!”

Sáng nay Trình Dạng bay đến Pháp tham gia buổi chụp hình, Kiều An Hạ tan việc trực tiếp trở về nhà họ Kiều cùng cha mẹ.

Bình thường thì hôm nay trở về tương đối sớm, lúc về đến nhà, người giúp việc còn chưa làm xong cơm tối.

Kiều An Hạ tắm rửa sạch sẽ, rót một ly trà, ngồi ở trong phòng khách nhìn cha mẹ mỗi người rót một ly.

Ba Kiều nâng ly trà lên, nhấp một miếng, nhớ tới một ít chuyện trong công ty, liền thuận miệng hỏi thăm Kiều An Hạ.

“Ba, lúc ở nhà, có thể đừng nhắc đến chuyện trong công ty không?” Kiều An Hạ oán giận một câu, làm mẹ Kiều cũng lảm bảm mấy câu với ba Kiều, sau đó tiếng chuông cửa liền vang lên.

493. Chương 486: Giải Trừ Hôn Ước [6]

Kiều An Hạ đứng dậy đi mở cửa, nhìn thấy Hàn Như Sơ, Kiều An Hạ còn cười hô lên một tiếng: “Bác Hứa.”

Hàn Như Sơ không nhìn Kiều An Hạ lấy một cái, thậm chí ngay cả giày cũng chưa tháo, trực tiếp bước vào trong phòng.

Ba Kiều mẹ Kiều nhìn thấy vẻ mặt như vậy của Hàn Như Sơ, mơ hồ đã nhận ra có gì đó không thích hợp, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, mẹ Kiều cười tủm tỉm đứng lên, mở miệng nói: “Như Sơ, bà làm sao? Động cơn tức lớn như vậy.”

Hàn Như Sơ một câu cũng chưa nói, trực tiếp cầm ảnh chụp trong tay ném lên bàn trà.

Ba Kiều mẹ Kiều kinh ngạc một chút, sau đó hai người liền vươn tay, mỗi người cầm một tấm hình, nhìn thấy khuôn mặt trên hình ảnh, sắc mặt nhất thời trở nên có chút khó coi.

Sau một lúc lâu, ba Kiều lên tiếng nói: “Như Sơ, này chắc là có hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Tôi cũng hy vọng là hiểu lầm, nhưng mà các người nhìn ảnh chụp này xem, này còn gọi hiểu lầm sao? Các người có biết hay không, hiện tại toàn bộ giới thương nhân ở thành Bắc Kinh này đều biết tới việc này, con gái Kiều gia các người cho Hứa gia chúng tôi đội nón xanh! Không biết những người khác ở sau lưng chê cười Hứa gia chúng tôi như thế nào đâu!” Bởi vì phần nộ, lời nói của Hàn Như Sơ vô cùng bén nhọn không tốt.

Mẹ Kiều muốn giải thích: “Như Sơ, tôi cảm thấy bà bị kích động quá rồi, bà cũng không phải không biết, lúc trước Kiều Kiều và Hạ Hạ cùng Gia Mộc kể cả Lục Cẩm Niên đều là bạn học, chỉ là ăn một bữa cơm……”

“Chỉ là ăn một bữa cơm, đáng để tôi đến tìm các người như vậy sao? Hơn nữa, ăn cơm có thể ăn như vậy sao?” Hàn Như Sơ khom người, hung hăng chỉ về phía ảnh chụp.

Ba Kiều tự biết đuối lý cười đứng dậy, đối với Kiều An Hạ nói: “Hạ Hạ, con đi rót cho bác Hứa một chén trà đi.”

Nói xong ba Kiều còn quay sang nói với mẹ Kiều: “Em đi gọi điện thoại cho Kiều Kiều, bảo nó về nhà một chuyến.”

Sau đó ba Kiều nâng tay lên, vỗ vỗ bả vai Hàn Như Sơ: “Như Sơ, bà trước đừng tức giận, bà ngồi xuống trước, chờ Kiều Kiều đến đây, chúng ta hảo hảo hỏi nó một chút.”

Kiều An Hạ rót trà cho Hàn Như Sơ, sau đó thuận tay rút hé ra tấm hình ở trên bàn, nhìn thấy bên trong Lục Cẩm Niên và Kiều An Hảo ngồi ở một chiếc bàn bên hồ, đang cơm, Lục Cẩm Niên cầm lấy khăn tay, ôn nhu giúp Kiều Kiều lau tay, mà Kiều An Hảo buông xuống mí mắt, nhìn chằm chằm tay của mình bị Lục Cẩm Niên, lúc đó mặt mày dường như có một tia e lệ.

Kiều An Hạ nhìn chằm chằm ảnh chụp kia vài giây, lại ngẩng đầu nhìn thoáng Hàn Như Sơ đang đờ đờ tức giận, cùng nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của ba mẹ khi nhìn thấy những tấm hình này, trong lồng ngực không biết tại sao lại toát ra một tầng lửa không nói lên lời, sau đó cầm ảnh chụp ra khỏi phòng.

Có người hầu ở bên ngoài đang tưới hoa, nhìn thấy Kiều An Hạ lên tiếng chào hỏi: “Tiểu thư An Hạ.”

Kiều An Hạ nhìn cũng không nhìn, trực tiếp mở cửa xe ra, ngồi vào trong, ngay cả dây an toàn cũng chưa thắt, liền một cước giẫm lên chân ga, chuyển tay lái rời đi.

-

Mấy ngày nay, mỗi ngày Kiều An Hảo đều ăn cơm tối với Lục Cẩm Niên, xế chiều hôm nay lúc cùng Lục Cẩm Niên chat QQ, biết đêm nay anh muốn tặng ca, cho nên lúc sáu giờ, Kiều An Hảo kêu thức ăn ở bên ngoài.

Không biết có phải do lúc ăn cơm tối có anh cùng ăn hay không, Kiều An Hảo ăn không nhiều lắm, thức ăn ở bên ngoài dường như chưa hề động đến, người tựa vào trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm TV một lát, sau đó cảm giác được di động rung, là Lục Cẩm Niên gọi tới, là trả lời tin nhắn nửa tiếng trước của cô.

494. Chương 487: Giải Trừ Hôn Ước(7)

[Ăn cơm chiều sao?]

Kiều An Hảo nhìn thoáng qua một bàn đồ ăn vừa mua bên ngoài, trả lời lại: [không, không đói bụng,]

Bây giờ Lục Cẩm Niên trả lời lại cô rất nhanh: [buổi tối đi ăn khuya không?]

Kiều An Hảo không cần nghĩ ngợi: [Được]

[Đợi tôi xong việc sẽ liên lạc lại với em]

Kiều An Hảo đang chuẩn bị trả lời lại Lục Cẩm Niên, điện thoại lại có cuộc gọi đến, là từ Kiều gia, Kiều An Hảo không hề do dự nhận lấy, bên trong truyền đến âm thanh của bác gái: “Kiều Kiều, hiện giờ cháu có thời gian không? Có thể đến Kiều gia một chuyến không?”

“Hiện giờ sao?”

“Đúng, ngay bây giờ.”

Kiều An Hảo nghe thấy ngữ khí của bác mình trong điện thoại, có vẻ khá nghiêm túc, như là đã có chuyện gì xảy ra, vì thế liền “Ừm” một tiếng, nói: “Cháu biết rồi, hiện giờ cháu qua luôn ạ.”

-

Hoàn Ảnh truyền thông có vài hạng mục, Lục Cẩm Niên bận đến phát điên, tất cả công ty từ trên xuống dưới đều phải tăng ca làm báo cáo phân tích.

Lục Cẩm Niên mặt không chút thay đổi nghe ý kiến của tổng giám, lại hồi lâu không thấy điện thoại di động có động tĩnh gì, nhìn thoáng qua màn hình, phát hiện mình gửi tin nhắn cho Kiều An Hảo nhưng cô lại không trả lời lại, vì thế liền giữ lại điện thoại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hình ảnh của tổng giám trên màn hình.

Cửa phòng họp đột nhiên bị đẩy ra, là một thư ký còn chưa tan tầm, vẫy vẫy tay về phía trợ lý của Lục Cẩm Niên, trợ lý dừng tay đang gõ bàn phím, không hề quá nhiều hội nghị đang tiến hành, lặng yên không tiếng động rời khỏi phòng họp, nói chuyện gì đó với thư ký, sau đó thư ký gật đầu rời đi, trợ lý lại nhẹ nhàng quay trở lại phòng họp, ngồi vào vị trí, nghiêng đầu, nói bên tai Lục Cẩm Niên: “Lục tổng, cô Đại Kiều ghé qua, muốn gặp anh.”

Khuôn mặt anh khẽ động, hơi kinh ngạc, Kiều An Hạ ghé qua làm gì, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

Trợ lý tiếp tục thấp giọng nói: “Tôi để cho thư ký tiếp đãi cô ấy trong phòng khách rồi.”

Lục Cẩm Niên nhàn nhạt gật đầu một cái, như là đã nghe thấy, tiếp tục cầm điện thoại di động nhìn thoáng qua, sau đó lại nhập tâm vào hội nghị.

Qua gần một giờ, mới tan họp, lúc này đã là tám giờ tối, Lục Cẩm Niên thu dọn văn kiện trên bàn, dẫn đầu từ trong phòng họp đi ra, kết quả liền nhìn thấy Kiều An Hạ đang không kiên nhẫn ngồi đợi trong phòng khách, vậy mà nhìn thấy anh liền lập tức bước chân về phía anh, không hề khách khí xung quanh đang có nhiều người, mở miệng nói: “Lục Cẩm Niên, tôi có việc muốn nói với anh.”

Khuôn mặt anh không hề động, thậm chí cũng không thèm nhìn Kiều An Hạ, chỉ đi qua sát cạnh cô, đi về phía văn phòng của mình.

Trợ lý của Lục Cẩn Niên nhìn Kiều An Hạ khách khí cười cười: “cô Đại Kiều, có chuyện gì, đến văn phòng của Lục tổng nói đi.”

Kiều An Hạ liếc mắt nhìn trợ lý của Lục Cẩn Niên, xoay người dầm giày cao gót xuống, kiêu ngạo bắt kịp Lục Cẩn Niên.

Lục Cẩn Niên đẩy cửa ban công ra, cũng không có đóng lại, trực tiếp đi đến ghế làm việc ngồi xuống, từ sáng đến giờ, ngoại trừ bữa trưa có ăn qua loa, còn lại đều vội vàng làm việc, cho nên cả người vô cùng mệt mỏi, dựa lưng vào ghế, giơ tay lên xoa xoa thái dương.

Trợ lý của Lục Cẩn Niên đưa Kiều An Hạ đến văn phòng, tự mình mang theo hai ly cà phê, đặt ở trên bàn, sau đó liền lui ra ngoài, vẫn không quên khép cửa.

495. Chương 488: Hủy Bỏ Hôn Ước (8)

Trong phòng làm việc chỉ có hai người, Kiều An Hạ lập tức cất bước đi tới trước bàn làm việc của Lục Cẩn Niên, đặt hình xuống, “Bộp” một cái rơi ở trên bàn.

Lục Cẩn Niên nghe được tiếng động, ánh mắt khẽ động, như cũ duy trì nhắm mắt lại, lấy tay xoa huyết Thái Dương.

Kiều An Hạ thấy bộ dạng Lục Cẩn Niên lạnh nhạt, nghĩ tới những năm qua, anh luôn như vậy đối với mình, tâm tình trở nên có chút khó chịu, không kềm chế được mở miệng nói: “Anh nên nhìn rõ thứ tôi đưa cho anh là gì!”

Trên mặt Lục Cẩn Niên cũng không có biểu tình gì, giống như chuyện Kiều An Hạ vốn nói chuyện ngang ngược, anh dừng hồi lâu, mới thả tay xuống, ngồi thẳng người, sau đó nhìn lướt qua hình trên bàn, thấy mình và Kiều An Hảo, về mặt ngược lại không có quá thay đổi gì, mà là không nhanh không chậm bưng lên cả phê, uống một hớp: “Hình này sao cô có?”

“Anh đã sớm biết tấm hình này?” Kiều An Hạ nghe thấy ý nghĩa trong lời Lục Cẩn Niên, trước hỏi ngược lại một câu, sau đó cũng có chút sáng tỏ nói: “Đúng, cũng khó trách, hèn gì, không có âm ỉ trên báo, chắc hẳn anh đã phong tỏa, chẳng qua, Lục Cẩn Niên, dù anh có bản lĩnh lớn đến đâu cũng không che giấu được, không có nghĩa không có tấm hình này mà không có tin đồn. ”

Lục Cẩn Niên rũ mí mắt, thổi một hớp cà phê hơi nóng, tiếp tục uống một hớp, về mặt lãnh đạm giống như trong phong làm việc này có một mình anh.

Kiều An Hạ âm thầm nắm thành quả đấm, tiếp tục mở miệng nói: “Bây giờ anh có biết, Kiều Kiều đang ở đâu không?”

Theo tiếng nói của Kiều An Hạ, cô rõ ràng thấy thấy tay Lục Cẩn Niên ly cà phê dừng lại, Kiều An Hạ không rõ cảm giác trong lòng mình là gì, chẳng qua là dừng lại một lát, mới mở miệng nói: “Kiều Kiều bị ba mẹ tôi gọi về nhà họ Kiều, cũng vì mấy tấm hình này.”

Lục Cẩn Niên bưng ly cà phê, cà phê sóng sánh, vẩy vào tay của anh, vì nóng nên đỏ lên, ánh mắt của anh vẫn như cũ không có biểu hiện gì, nhưng trên gương mặt lộ ra tia lo lắng.

“Lục Cẩn Niên, bây giờ trong giới thương trường Bắc Kinh, đều đang truyền Kiều An Hảo cầm sừng Hứa Gia Mộc, bác Hứa bị chọc tức, tối nay tự mình đến tìm ba mẹ tôi, anh nghĩ lúc ba mẹ tôi thấy những tấm hình đó thấy thế nào?” Kiều An Hạ dừng lại, nhìn Lục Cẩn Niên rũ mắt nhìn chằm chằm ly cà phê hỏi: “Anh còn nhớ rõ mấy tháng trước, tôi đã nói với anh sao chứ?”

Sau đó Kiều An Hạ lại lặp lại lời đó lần nữa: “Nếu anh thật lòng thích nó, thì đừng dây dưa với nó, anh có biết với hành động bây giờ của anh sớm muộn sẽ phá hỏng cuộc sống của nó!”

“Bây giờ tôi muốn nói, là anh đã phá hủy cuộc sống của con bé!”

“Bây giờ tất cả mọi người nói Kiều Kiều ngoại tình..., Bác Hứa là mẹ chồng con bé, bởi vì này chuyện này đã không thích nó, hoặc lúc Hứa Gia Mộc biết chuyện này, còn có thể cãi nhau với nó, còn có ba mẹ tôi, rõ ràng có chút thất vọng với Kiều Kiều, nếu như Kiều Kiều và Gia Mộc bởi vì anh, xuất hiện tan vỡ, như vậy cha mẹ tôi, cổ đông Kiều thị, cũng sẽ trách cứ Kiều Kiều!”

496. Chương 489: Giải Trừ Hôn Ước [9]

“Lục Cẩm Niên, rất nhiều chuyện mọi người chỉ biết mắng người phụ nữ, cũng không bao giờ mắng người đàn ông, anh cũng có sai, nhưng mà không có

người nào trách cứ anh, lại có nhiều người chỉ trở ở sau lưng Kiều Kiều nói cô ấy thủy tính dương hoa, không tuân thủ nữ tắc.”

“Anh nói anh yêu cô ấy, nhưng mà, đây là tình yêu của anh sao?”

“Hại cô ấy thân bại danh liệt, có tiếng xấu, anh muốn về sau Kiều Kiều ở trong giới thương nhân Bắc Kinh, phải đối mặt như thế nào?”

Có thể là do Kiều An Hạ quá mức kích động, lúc nói xong lời cuối cùng, giọng nói trở nên có chút nghiêm khắc.

Cô dừng lại một lát, mới tiếp tục mở miệng, giọng nói mới ôn hòa hơn rất nhiều: “Còn có, Lục Cẩm Niên, ba mẹ Kiều Kiều chết sớm, người thân duy nhất trên thế giới này của em ấy là ba mẹ tôi và tôi, anh muốn hại em ấy để rồi cuối cùng giống như anh, cô đơn một người, mới từ bỏ sao?”

Tay Lục Cẩm Niên nắm chén cà phê, dùng thêm nhiều sức.

Kiều An Hạ nói lâu như vậy, dường như đã nói xong tất cả những điều mà bản thân muốn nói.

Trong phòng làm việc, cực im lặng.

Kiều An Hạ đứng ở trước bàn làm việc, nhìn chằm chằm Lục Cẩm Niên trong chốc lát, mới mở miệng nói: “Điều tôi muốn nói đều đã nói xong rồi, kể tiếp anh rốt cuộc muốn làm như thế nào, là chuyện của anh, tạm biệt!”

Kiều An Hạ tạm dừng một chút, xoay người, liền đi về phía ngoài cửa.

Trợ lý của Lục Cẩm Niên đứng ở ngoài cửa, nhìn thấy Kiều An Hạ đi ra, mỉm cười mở miệng khách khí nói: “Đại Kiều tiểu thư.”

Kiều An Hạ bước chân không dừng lại tiếp tục đi về phía thang máy.

Kiều An Hảo ở trên đường đi đến Kiều gia, trong lòng luôn luôn nghĩ, rốt cuộc ở Kiều gia xảy ra chuyện gì, thậm chí cô còn tưởng rằng thân thể chú và thím xuất hiện bệnh lạ, càng nghĩ trong lòng cô lại càng nóng như lửa đốt, thật vất vả xe mới đến cửa Kiều gia, cô đưa tiền cho lái xe, ngay cả tiền thừa cũng chưa lấy, liền vội vã chạy vào trong phòng.

Quản gia mở cửa, thấy cô đến đây, tiếng nói rất nhỏ: “Tiên sinh, phu nhân, nhị tiểu thư đã trở lại.”

Kiều An Hảo thay đổi giày, có chút mờ mịt tiêu sái đi vào, nhìn thấy Hàn Như Sơ đã ở, mà không khí trong phòng đặc biệt thấp, cô mở thật to mắt, phân biệt đánh giá ba người một chút, sau đó mới mở miệng chào hỏi: “Chú, thím, bác Hứa.”

Về mặt Hàn Như Sơ rất lạnh, cả lời cũng chưa thốt ra, nhưng mà chú lại gật đầu một cái, thím đứng lên, cầm một tấm ảnh gì đó, nói với cô: “Kiều Kiều, cháu lại đây với thím.”

Đáy lòng Kiều An Hảo càng thêm nghi hoặc, cô gật gật đầu, đi theo phía sau thím, lên lầu, sau đó vào thư phòng ở lầu hai.

“Thím, làm sao vậy?”

Đối mặt với câu hỏi của Kiều An Hảo, mẹ Kiều cái gì cũng chưa nói, chỉ đem tấm hình đưa cho Kiều An Hảo.

Kiều An Hảo tiếp nhận, nhìn thấy là hình ảnh cô cùng với Lục Cẩm Niên, vẻ mặt cô sững sốt một chút, còn chưa kịp mở miệng, mẹ Kiều đã lên tiếng nói trước: “Kiều Kiều, tuy rằng thím không biết cháu cùng với đứa con riêng của Hứa gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà, thím tin tưởng cháu, thế nhưng cũng không có nghĩa bác Hứa tin tưởng cháu, hiện tại cháu đã gả cho Gia Mộc, phải chú ý đến lời nói và việc làm của mình, cháu cùng một người đàn ông khác không minh bạch như vậy, khiến cho Gia Mộc mất mặt, nhục nhã Hứa gia?”

“Huống hồ hiện tại Kiều gia và Hứa gia hợp tác rất sâu, Kiều Kiều, có chút chuyện cũng không cần thím phải nhiều lời, khẳng định trong lòng cháu hiểu được, cũng khẳng định biết hẳn phải làm như thế nào.” Mẹ Kiều nói tới đây, dừng một chút, còn nói: “Kiều Kiều, cháu cũng biết, bác Hứa kiêng kị đối với đứa con riêng là Lục Cẩm Niên, về sau cháu vẫn không nên kết giao thì tốt hơn.”

497. Chương 490: Giải Trừ Hôn Ước (10)

Kiều An Hảo nghe thấy bác không cho mình và Lục Cẩm Niên qua lại, theo bản năng muốn mở miệng giải thích, nhưng là sau đó nghĩ đến vài ngày sau, cô và Hứa Gia Mộc sẽ giải trừ hôn ước, cho đến lúc này, cô và Lục Cẩm Niên qua lại với nhau tất nhiên sẽ không được yên thân rồi.

Hiện tại dù sao cô vẫn là vợ trên danh nghĩa của Hứa Gia Mộc, nếu vì chuyện tiếp xúc thân mật với Lục Cẩm Niên mà cãi cộ với bác mình, chẳng phải sẽ khiến bác càng thêm lo lắng, càng thêm suy nghĩ là giữa mình và Lục Cẩm Niên có gì hay sao?

Kiều An Hảo nghĩ đến đây, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, ngoan ngoãn gật đầu một cái, nói: “Cháu biết rồi, việc này là cháu không đúng, trước kia, cháu và Lục Cẩm Niên học cùng nhau, thật ra giữa chúng cháu không có gì cả.”

Bác gái nghe được những lời này của cô thì vô cùng yên lòng, tiếp tục nói chuyện vài câu với cô, đa số đều nói về chuyện cô nên làm thế nào để tròn bổn phận vợ hiền của Hứa Gia Mộc, Kiều An Hảo trả lời từng câu một, sau đó đi theo bác gái xuống lầu, dựa theo ý tứ của bác gái, đối với Hàn Như Sơ nói xin lỗi, thái độ thành khẩn khẳng định lần sau mình sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa.

Dù sao cũng là người có nhiều từng trải, cho dù trong lòng Hàn Như Sơ đang mất hứng, nhưng lúc Kiều An Hảo giải thích cũng nguôi ngoai đi.

Không khí trong phòng bây giờ mới dịu đi một chút, vì không muốn quan hệ hai nhà bị ảnh hưởng, bác trai còn cố ý gọi điện thoại cho Hứa Gia Mộc, để mọi người cùng nhau ăn bữa cơm.

Lúc ăn cơm, Hứa Gia Mộc và bác trai có uống ít rượu, cho nên lúc rời đi, Hứa Gia Mộc gọi điện cho lái xe đến.

Anh và Kiều An Hảo rời khỏi Kiều gia trước, lái xe còn chưa đến, Kiều An Hảo và Hứa Gia Mộc rời rạc đi cạnh nhau, Kiều An Hảo đi giày cao gót nên hơi mệt, hai người tìm một chiếc ghế đá trong công viên ngồi xuống.

Ở đối diện là khu quảng trường nhỏ, không thiếu những đứa trẻ đang trượt patin ở đó.

Kiều An Hảo nhìn hình ảnh trước mặt mình, nghĩ đến chính mình trước đây, cũng trượt patin cùng Kiều An Hạ và Hứa Gia Mộc, không nhịn được mở miệng nói: “Anh Gia Mộc, ngày xưa anh cũng dạy em trượt ở đây.”

“Thế nhưng bây giờ, em không bám vào đâu thì vẫn không thể đứng vững, xem ra anh đây là giáo viên có vẻ hơi tồi.” Hứa Gia Mộc nói.

Kiều An Hảo nở nụ cười, sau đó ngẩng đầu lên nhìn đèn đường, nhẹ nhàng nói: “Anh Gia Mộc, chuyện bị chụp ảnh, cực kỳ xin lỗi, đã khiến anh bị chê cười rồi.”

“Không sao, em áy náy gì với anh chứ, muốn xin lỗi cũng là anh phải xin lỗi em, việc này là mẹ quá bất ngờ, bà cũng không phải không biết, trước khi anh tỉnh lại, tìm anh trai anh dán vết sẹo giả làm anh, cùng em giả làm vợ chồng, hai người phải đóng giả hơn tám tháng liền, trước kia lại là bạn học, làm sao có thể không quen biết, hai người ăn một bữa cơm, như vậy mà liền chuyện bé xé ra to? Kiêu Kiêu, em đừng để

trong lòng, mẹ anh là thế, mặt mũi không thể chịu nổi người khác chỉ trở sau lưng mình, thế nhưng vài ngày nữa, anh nói ra chuyện ly hôn, đến lúc đó em được tự do rồi.”

Kiều An Hảo ngẩng đầu, nhìn lên trời, sau đó mở miệng nói: “Anh Gia Mộc, sau khi anh giải trừ hôn ước với em, về sau có tính toán gì không? Chẳng lẽ còn chuẩn bị có đám hỏi tiếp theo?”

Nếu đổi lại không có tai nạn xe cộ xảy ra, có người hỏi anh vấn đề này, anh chắc chắn sẽ không chút do dự trả lời, đương nhiên.

498. Chương 491: Giải Trừ Hôn Ước (11)

Bởi vì ham muốn bầm sinh của người đàn ông, đều muốn biến mình thành nhà kinh doanh thành công, anh cũng không phải ngoại lệ, cho nên từ lúc còn nhỏ, anh liền biết được hôn nhân chính là phương thức hợp tác tốt nhất.

Đám hỏi là chuyện có thể mang lại lợi ích rất nhiều, có sao không làm.

Nhưng là hiện tại, đột nhiên Kiêu An Hảo hỏi vấn đề này, anh lại có chút run rẩy sợ hãi, không biết mình do dự điều gì, cảm thấy đáy lòng rất trống rỗng, trong lòng còn thoáng qua hình ảnh của Tống Tương Tư, qua ước chừng năm giây, Hứa Gia Mộc lắc đầu, để khuôn mặt của Tống Tương Tư bay ra ngoài, mở miệng nói: “Đúng, tiếp tục tìm một người phụ nữ môn đăng hộ đối rồi kết hôn.”

Hứa Gia Mộc khẳng định, như là đang nói cho chính mình nghe.

Sau đó di động của anh vang lên, là lái xe gọi đến, anh đứng lên nói: “Đi thôi, lái xe đến rồi.”

Kiều An Hảo cầm túi xách, cũng đứng lên theo, đi về phía cửa ngoài khu biệt thự.

Hai người đều không hề chú ý đến Kiêu An Hạ đang đứng phía sau, sắc mặt trắng xanh, vẻ mặt hỗn loạn.

Kiều An Hạ đứng rất lâu tại chỗ, sau đó mới bình phục lại được.

Vốn dĩ quảng trường rất náo nhiệt, bọn trẻ đều đã trở về nghỉ ngơi, ngay cả người cũng chỉ còn lác đác, cô giật giật thân thể có chút cứng ngắc, bước chân đi qua chiếc ghế mà Kiêu An Hảo và Hứa Gia Mộc vừa ngồi, trong đầu chậm rãi tua lại lời mà Hứa Gia Mộc vừa nói.

Hứa Gia Mộc có sẹo lúc trước, là Lục Cẩm Niên đóng giả, nói cách khác, Hứa Gia Mộc cùng Kiêu An Hảo kết hôn làm vợ chồng, không phải là Hứa Gia Mộc, mà là Lục Cẩm Niên.

Khó trách trong di động của Kiêu An Hảo có hình ngủ cùng Lục Cẩm Niên.

Còn có, mới vừa rồi Kiêu An Hảo và Hứa Gia Mộc còn thương lượng chuyện ly hôn... Nói cách khác, Hứa Gia Mộc cũng không thích Kiêu An Hảo, mà Kiêu An Hảo cũng không thích Hứa Gia Mộc...

Lúc cô còn niên thiếu, vì không muốn làm đám cưới với Hứa Gia Mộc, liền để cho Hàn Như Sơ cho rằng Hứa Gia Mộc thích Kiêu An Hảo, khiến Hàn Như Sơ chọn Kiêu An Hảo làm con dâu, cô vẫn còn canh cánh việc đó trong lòng rất nhiều năm, càng về sau thấy bọn họ thật sự kết hôn, lại thấy bọn họ thật sự có cảm tình... cho nên lúc cô nhìn thấy ảnh chụp trong điện thoại của Kiêu An Hảo, liền cho rằng Kiêu Kiêu có gì đó..., lại còn mang máy ghi âm đưa cho Lục Cẩm Niên, thậm chí năm lần bảy lượt đến trước mặt Lục Cẩm Niên, nói rằng Kiêu An Hảo và Hứa Gia Mộc là thật tâm yêu nhau.

Hóa ra, từ trước đến giờ, đều là cô hiểu lầm.

Nhưng là một bí mật lớn như vậy, tại sao Kiều Kiều lại không nói cho cô biết?

Còn có, nếu là năm đó, cô không cầm máy ghi âm để hãm hại Kiều An Hảo, có phải về sau, người cùng Lục Cẩn Niên đóng giả vợ chồng, không phải là Kiều An Hảo, mà là cô – Kiều An Hạ đúng không?

Thật ra, hồ đồ mù muội, cô có cơ hội để tiếp cận Lục Cẩn Niên, nhưng chính cô lại tự tay đưa cho người khác...

-

Trợ lý đợi rất lâu bên ngoài phòng Lục Cẩn Niên, cũng không thấy anh từ bên trong đi ra, trợ lý nhìn thoáng qua thời gian, đã gần 10 giờ, vì thế liền gõ tay lên gõ cửa, bên trong rất yên tĩnh, không hề có âm thanh gì truyền đến, trợ lý do dự một chút, sau đó liền đẩy cửa ra.

Lục Cẩn Niên ngồi trên ghế, cầm ly cà phê trong tay, nhìn chăm chăm mặt bàn, không biết đang suy nghĩ điều gì, nghĩ đến mê mẩn, thế cho nên tận đến lúc trợ lý đi đến trước mặt anh, anh cũng không có phản ứng gì.

499. Chương 492: Hủy Bỏ Hôn Ước (12)

Trợ lý dừng một lát, mới mở miệng: “Lục tổng.”

Lục Cẩn Niên nghe được tiếng trợ lý, dừng lại đại khái năm giây, mới phản ứng chậm chạp ngẩng đầu lên: “Sao vậy?”

“Đã sắp mười giờ, anh còn không tan làm sao?”

Lục Cẩn Niên quán tính bưng cà phê lên, nhấp một miếng, phát hiện đã lạnh như băng, khổ sở khó có thể nuốt xuống, anh đặt ly cà phê xuống, gõ tay lên, xoa mặt, nói: “Được.”

Sau đó liền đứng lên, cầm áo khoác, đi về phía cửa.

Trợ lý nhìn máy tính của Lục Cẩn Niên chưa tắt và ví tiền trên bàn, lên tiếng nhắc nhở: “Lục tổng, máy tính anh còn chưa tắt.”

Lục Cẩn Niên quay đầu liếc mắt nhìn, “Ừ” một tiếng, đi về tới, cúi người, trực tiếp tắt máy, sau đó lại đi về phía cửa.

Rốt cuộc cô Kiều đã nói gì với Lục tổng? Tình trạng hiện tại của anh ấy không ổn chút nào. . . Trợ lý âm thầm suy nghĩ một lát, lần này không

lên tiếng nhắc nhở Lục Cẩn Niên, mà giúp anh cầm ví tiền trên bàn, rồi theo sau Lục Cẩn Niên ra khỏi phòng làm việc.

Trợ lý lái xe từ bãi đậu ra ngoài, xuyên qua kính chiếu hậu liếc mắt nhìn Lục Cẩn Niên, nghĩ đến đêm nào anh cũng về Cẩm Tú viên, vì vậy liền mở miệng hỏi: “Lục tổng, vẫn trở về Cẩm Tú viên sao?”

Lục Cẩn Niên nhìn chăm chăm ngoài cửa xe, “Ừ” rất nhẹ một tiếng.

Ngoài cửa sổ đèn không ngừng thoáng qua trên mặt anh, có hơi lơ mơ.

Một lát sau trợ lý, liền trả ví tiền trong tay về phía sau: “Lục tổng, anh quên ví.”

Lục Cẩn Niên dừng lại, vươn tay nhận lấy, sau đó nhét vào trong túi, tiếp tục quay đầu nhìn ngoài xe.

Bên trong xe rất yên tĩnh, qua hồi lâu, Lục Cẩn Niên mở miệng hỏi một câu: “Nếu như cậu phát hiện bà xã của cậu gần gũi với người đàn ông khác, cậu sẽ thế nào?”

Trợ lý theo bản năng muốn nói “Bà xã tôi sẽ không gần gũi với người đàn ông khác”, nhưng khi nhìn đến vẻ mặt nghiêm túc của Lục Cẩn Niên như vậy, cuối cùng vẫn nghĩ đến việc người thỏa hiệp cơm áo gạo tiền

của mình, suy nghĩ ra câu trả lời cho tình huống giả thiết của Lục Cẩm Niên, sau đó bởi vì quá nhập tâm, vẻ mặt trợ lý có hơi tức giận: “Tôi sẽ rất tức giận, cũng sẽ rất đau lòng.”

“VẬY . . Hai người sẽ cãi nhau sao?”

“Lúc ban đầu sẽ không, có thể sẽ tìm cô ấy nói chuyện rõ ràng.” Trợ lý dừng lại, bổ sung: “Nếu mà, bà xã của tôi vẫn tiếp tục như vậy, có thể sẽ cãi nhau còn có thể nghiêm trọng hơn, dẫn đến ly hôn.”

“Ừ.” Lục Cẩm Niên đáp một tiếng, sau một lúc lâu, lại hỏi: “Nếu như cha mẹ cậu biết chuyện này, sẽ có ý kiến gì với bà xã cậu?”

Giả thiết bà xã anh ngoại tình... Coi như xong, còn lại nghĩ đến mâu thuẫn gia đình. . . Trợ lý đột nhiên muốn khóc, nhưng mà dù vậy, trợ lý lại trả lời rất nhanh chóng: “Người lớn sao gặp phải chuyện như vậy nhất định sẽ ngạc nhiên, nếu như thích người con dâu này có thể sẽ có cách giải quyết tốt đẹp, nếu như không thích có lẽ sẽ thêm dầu vào lửa gây ầm ĩ một trận.”

“Ừ.” Lục Cẩm Niên lại đáp một tiếng, lần này không nói gì.

Ngược lại trợ lý có hơi nghi ngờ Lục Cẩm Niên đến nay chưa lập gia đình, tại sao phải bắt chợt hỏi thăm những phương diện luân lý này.

Vì vậy nhìn Lục Cẩm Niên xuyên qua kính chiếu hậu, tò mò hỏi: “Lục tổng, sao bỗng nhiên anh lại quan tâm vấn đề này?”

500. Chương 493: Giải Trừ Hôn Ước [13]

Lục Cẩm Niên không có trả lời.

Trợ lý lại hỏi: “Lục tổng, chẳng lẽ ngài chuẩn bị đầu tư kịch luận lý gia đình sao?”

Đáp lại anh ta vẫn là một mảnh trầm mặc như cũ.

Trợ lý ngậm miệng lại, không hề lên tiếng, thỉnh thoảng thông qua kính chiếu hậu liếc mắt nhìn Lục Cẩm Niên một cái.

Người đàn ông cau nhú lại, thoát nhìn vẻ mặt không những thể hiện trong lòng không vui, ngược lại còn mang theo một tia ảo não..... Rốt cuộc đại Kiều tiểu thư nói cái gì với Lục tổng?

Đáy lòng trợ lý càng nghi hoặc, lúc trong đầu anh ta đang vắt hết óc phỏng đoán, thì Lục Cẩm Niên, đột nhiên lên tiếng: “Ngày mai hoặc ngày mốt có buổi họp tác với bên Hồng Kông phải không?”

“Đúng vậy, Lục tổng.” Đề tài xoay chuyển quá nhanh, đầu óc trợ lý có vẻ như tiếp thu không kịp, dừng một chút, mới nói: “Đêm nay tổng giám sát Vương bay đi Hồng Kông, phụ trách họp tác lần này.”

Lục Cẩm Niên thản nhiên nói: “Anh gọi điện thoại cho anh ta, đêm nay anh ta không cần đi.”

Trợ lý “Ách?” một tiếng, sau đó chợt nghe thấy âm thanh của Lục Cẩm Niên truyền đến: “Đặt hai vé máy bay đi Hồng Kông, anh và tôi cùng qua đó, phụ trách họp tác lần này.”

Trợ lý “Ác” một tiếng, càng ngày càng không hiểu Lục Cẩm Niên .

Rõ ràng họp tác lần này, đáng lẽ là Lục tổng đi Hongkong phụ trách công tác, là ngày hôm qua lúc họp buổi chiều, anh cũng hẳn giao cho tổng giám sát Vương đi công tác, kết quả đêm nay, sợ là tổng giám sát Vương đã đi ra tới sân bay rồi, bây giờ anh lại muốn bản thân đi.

Đáy lòng trợ lý vô cùng khó hiểu, nhưng vẫn lấy di động, gọi điện thoại qua cho tổng giám sát Vương.

Tắt điện thoại, trợ lý đặt hai vé máy bay trước, sau đó nói: “Vé máy bay là mười một giờ rưỡi, bây giờ trực tiếp tiến đến sân bay vẫn còn kịp, về phần tắm rửa quần áo, tôi sẽ bảo phụ trách khách sạn Hongkong bên kia chuẩn bị.”

Lục Cẩm Niên “Uh” một tiếng, xem như đồng ý, sau đó điện thoại của anh liền kêu leng keng một tiếng, anh theo thói quen cúi đầu xem màn hình, là Kiều An Hảo nhắn đến một cái QQ:[còn chưa hết giờ làm?]

Lục Cẩm Niên mở khóa di động, ở trên màn hình đánh một hàng chữ, do dự một chút, cuối cùng vẫn xóa đi từng chữ từng chữ một, đặt điện thoại di động ở trên ghế xe.

Kiều An Hảo trở lại Cẩm Tú viên, đã là mười giờ rưỡi, Lục Cẩm Niên hẹn buổi tối sẽ mang cô đi ăn khuya, kết quả đến bây giờ vẫn không có động tĩnh, vì thế Kiều An Hảo liền nhắn cho Lục Cẩm Niên một cái QQ:[còn chưa hết giờ làm?]

Đợi khoảng một phút đồng hồ, Kiều An Hảo vẫn không có thấy Lục Cẩm Niên đáp lại.

Lục Cẩm Niên nhận được tin nhắn của cô, sẽ không không nhắn đáp lại, cho dù bề bộn nhiều việc, thì một thời gian sau cũng sẽ trả lời, cho nên Kiều An Hảo nghĩ đến Lục Cẩm Niên còn đang tăng ca, vì thế liền cởi quần áo trên người, đi vào trong phòng tắm giặt sạch sẽ.

Lúc đi, Kiều An Hảo cầm lấy di động nhìn thoáng qua trước, phát hiện vẫn là không có tin nhắn trả lời của Lục Cẩm Niên, vì thế liền buông điện thoại di động xuống, sấy khô tóc.

Lúc này đã sắp mười một giờ, Kiều An Hảo nghĩ cho dù Lục Cẩm Niên tăng ca muộn hơn nữa, thì cũng đã xong đi, vì thế liền đi vào phòng thay quần áo, vòng quanh một vòng nhìn tủ quần áo của mình, cuối cùng một chiếc váy đai đeo màu vàng, còn cột cả tóc mình lên, trang điểm một người thanh xuân tịnh lệ, Kiều An Hảo vừa lòng chạy ra khỏi phòng thay quần áo, cầm lấy di động, kết quả vẫn không nhìn thấy tin nhắn trả lời của Lục Cẩm Niên, vì thế Kiều An Hảo lại nhắn một cái dấu chấm hỏi đi qua.

-

Đến sân bay, công việc đăng ký thủ tục đã xong, lúc quá cổng soát vé, Lục Cẩm Niên đưa tùy thân mang theo gì đó đều lấy ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-trom-55-lan>